

Bà Sa

Contents

Bà Sa	2
1. Chương 1-1: Giới Thiệu Lê Thê Và Thê Lương Của Tác Giả	3
2. Chương 1-2: Mở Đầu : Tuyển Mộ	5
3. Chương 1-3: Hướng Dẫn Tân Học Sinh	5
4. Chương 2: Bí Mật	24
5. Chương 3: Mất Tích	36
6. Chương 4: Chân Tướng Khúc Đạo Đầu	47
7. Chương 5: Cuộc Gặp Gỡ Kỳ Lạ	53
8. Chương 6: Mơ Hồ	56
9. Chương 7: Thỏa Thuận	61
10. Chương 8: Lên Đường	69
11. Chương 9: Khúc Mẩn	77
12. Chương 10: Mật Báo	81
13. Chương 11: Lâm Phổ	86
14. Chương 12: Thời Gian	92
15. Chương 13: Náo Nhiệt	95
16. Chương 14: Pháo Hoa Rực Sáng	100
17. Chương 15: Khởi Đầu	106
18. Chương 16: Đối Dịch	112
19. Chương 17: Lăng Viên	118
20. Chương 18: Tâm Tư	124
21. Chương 19: Phân Biệt	131
22. Chương 20: Điệu Nhảy Đầu Tiên	138
23. Chương 21: Thư Tín	142
24. Chương 22: Khách Đường Xa	147
25. Chương 23: Chụp Ảnh Chung	150
26. Chương 24: Lăng Thượng	159
27. Chương 25: Nút Thắt	165
28. Chương 26: Tương Tư	173
29. Chương 27: Thổ Lộ	177
30. Chương 28: Khúc Đạo Đầu	186
31. Chương 29: Vũ Hội	191
32. Chương 30: Ra Trường	199
33. Chương 31: Thời Gian	209
34. Chương 32: Ước Định	213
35. Chương 33: Tìm Hoa	219
36. Chương 34: Du Lịch	225
37. Chương 35: Điện Thoại	231
38. Chương 36: Bức Họa	237
39. Chương 37: Dũng Khí	243
40. Chương 38: Tâm Tư	251
41. Chương 39: Những Tranh	258

42. Chương 40: Căng Thẳng	266
43. Chương 41: Khám Bệnh	273
44. Chương 42: Phát Hiện	279
45. Chương 43: Ban Đầu	287
46. Chương 44: Tình Mộng	294
47. Chương 45: Nửa Năm (thượng)	295
48. Chương 46: Nửa Năm (trung)	302
49. Chương 47: Nửa Năm (hạ)	307
50. Chương 48: Quyết Định	315
51. Chương 49: Cái Vã	320
52. Chương 50: Gia Yến	328
53. Chương 51: Ranh Giới	338
54. Chương 52: Cầu Hôn	342
55. Chương 53: Tình Giắc	346
56. Chương 54: Tuyệt Vọng	350
57. Chương 55	358
58. Chương 56: Từ Bỏ	362
59. Chương 57: Sai Lầm	369
60. Chương 58: Bất Khóc	377
61. Chương 59: Hãy Quên Nhau Đi	382
62. Chương 60: Kết Thúc	388
63. Chương 61: Đại Kết Cục	395
64. Chương 62: Tựa Tác Giả	398
65. Chương 63: Hậu Truyện I	403
66. Chương 64: Hậu Truyện Ii	406
67. Chương 65: Hậu Truyện Iii	410
68. Chương 66: Hậu Truyện Iv	413
69. Chương 67: Hậu Truyện V	417
70. Chương 68: Ngoại Truyện	421

Bà Sa

Giới thiệu

Thể loại: Bách hợp tiểu thuyết, ngược lên ngược xuống, nhân vật không nhu nhược nhưng khổ nỗi đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-sa>

1. Chương 1-1: Giới Thiệu Lê Thê Và Thê Lương Của Tác Giả

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tên tác phẩm:

Tác giả:

Bà sa có nghĩa là Đưa qua đưa lại

(là điệu nhảy ôm nhau đung đưa trong khiêu vũ đó)

Mà Sa bà cũng còn mang theo nghĩa “sự tiếc nuối”

*

Tình yêu liệu có thể chịu đựng được bao nhiêu hiểu lầm để có thể cùng nhau trải qua mùa đông giá lạnh?

Một lời nói thật có thể xé rách cùng liên lụy, đổi thay mối quan hệ, so với người đang còn xa lạ hơn gấp nhiều lần.

Tình đầu nếu càng yêu điên cuồng tựa hỏa diễm, thì về sau sẽ càng dễ bị cơn gió lạnh lòng dập tắt đi.

Đôi lúc sự thật quá sắc bén, khiến người ta không thể làm gì khác ngoài nói dối.

Giả như có thể đảo ngược thời gian, liệu tôi có thể làm được điều gì đây

Để trao em những gì em chưa từng nói ra nhưng lại hằng mong muốn?

Giả như tôi chưa từng buông tay, vậy nhiều năm sau đó liệu em sẽ trách, sẽ hận hay sẽ cảm động?

Hóa ra “giả như”... chính là nỗi đau thương hư không nhất.

Không biết một người phải trải qua bao cuộc tình, yêu tới héo tàn mới cam tâm cô độc bên trong giấc ngủ đông?

Tình đầu nếu càng yêu điên cuồng tựa hỏa diễm, thì về sau sẽ càng dễ bị cơn gió lạnh lòng dập tắt đi.

Đôi lúc sự thật quá sắc bén khiến người ta không thể làm gì khác ngoài nói dối.

Tại sao hạnh phúc đều tựa ảo mộng, một khi gần chạm tới thiên đường lại nhanh tỉnh dậy?

Hay vì ái tình càng giống lạc điệp, nhìn như bay lượn cũng đang rơi?

Giả như có thể đảo ngược thời gian, liệu tôi có thể làm được điều gì đây

Để trao em những gì em chưa từng nói ra nhưng lại hằng mong muốn?

Giả như tôi chưa từng buông tay, vậy nhiều năm sau đó liệu em sẽ trách, sẽ hận hay sẽ cảm động?

Giả như thật sự có thể đảo ngược thời gian, thì em sẽ làm gì đây

Em sẽ lựa chọn tôi hay vẫn quyết buông tay?

Giả như ôn nhu buông tay chỉ vì muốn em hiểu rằng, dù đã sai vẫn còn có thể quay đầu lại?

Và hóa ra những cái giả như

... chính là nỗi cô đơn mà con người chỉ đành bất lực.

*đây là bản dịch lời bài “Giả như” của mình

Các bạn muốn nghe thì search “Nếu như” do Từ Kiếm Thu cover trong the voice china 2014 hoặc nghe bản của Tín Nhạc Đoàn cũng được.

Bản gốc là tiếng Nhật với tên Kami no Shitto ~Endless Letter~“Jealousy of God” - RUI Lee

Còn cả bản Việt là Phía Xa Trùng Khơi - Sĩ Thanh

Nhưng mà mình đọc truyện Trung thì nghe bản Trung đi, cơ mà bản Việt với Nhật cũng hay lắm:”

Hãy đọc truyện và nghe bài này để cảm nhận hết toàn bộ xúc cảm tác giả muốn mang lại x

Khóc như mưa TT.TT

Thể loại: ngược lên ngược xuống, nhân vật không nhu nhược nhưng khổ nỗi đời thật bi ai:<, hiện=“” đại=“” vẫn=“”>

Raw: Đã hoàn 62 chương + 7 chương ngoại.

Vai chính

Lăng Thượng [lǐng shàng]

Y Vân Liệt [yī yún liè]

Đám mây mạnh mẽ của Lăng Thượng

Vai phụ

Lăng Viên [lǐng yuán]

Hà Thù [hé shù]

Y Hoa Hồ [yī huá hú]

Kiều Úy Nhân [qiáo wèi yīn] 1

Lăng Hàn Tây [lǐng hán xī]

Lâm Phổ [lín pǔ]

Bạn Editor thích Mộ Thành Tuyết và đã sẵn sàng chịu ngược rồi

*Chú ý: Đây là Bách hợp tiểu thuyết:> Xin tránh trường hợp vô cmt hỏi “ơ sao hai chị gái xinh đẹp lại yêu nhau thế?” nhé.

Thương, 2/10/2016. 00h48”.

Vài lời lưu ý của bạn Editor.

6.4K 226 5

bởi LTheG99

Following

#1. Tác phẩm tuy ghi là hiện đại, cơ mà được viết năm 2006, xuyên suốt câu chuyện là quá khứ 19 năm trước, nói cho dễ hiểu thì là cái thời TV màu còn hiếm có khó tìm á:v

#2. Cách xưng hô của nhân vật tùy theo hoàn cảnh và tính cách, tình cảm của mỗi người, tránh nghĩ mình đầu óc mơ hồ mà lộn xộn mấy cái chức danh:v

#3. Mẹ con Y gia mình để “nàng”, lí do: nghe nó hay

Các nhân vật khác thì tùy đi, nhưng riêng “nàng” là dành độc quyền cho mẹ con Y gia rồi =))

#4: Truyện dịch với mục đích phi thương mại, trước khi bê đi đâu hay chuyển ver (dù xác suất có vẻ thấp) xin hãy liên lạc hỏi ý mình trước, up lên web hay forum nào thì nhớ thêm link dẫn wattpad này cho mình:v

#5: cảm ơn các bạn đã quan tâm. Đọc truyện vui vẻ, có gì mình sẽ lưu ý sau

2. Chương 1-2: Mở Đầu : Tuyển Mộ

Chia sẻ

Nữ giúp việc. +

Tuổi tác: Ngoài vị thành niên.

Giới hạn công việc: giặt giũ, nấu cơm, vệ sinh, quét tước.

Đãi ngộ: bao ăn bao ở, lương diện nghị.

Lãng trạch.

3. Chương 1-3: Hướng Dẫn Tân Học Sinh

Sau buổi trưa, toàn bộ người dân thị trấn nhỏ nọ đều nghỉ ngơi trong thanh bình.

Y Hoa Hồ lẳng lặng ngồi trên xích đu, nhẹ nhàng đung đưa tới lui.

Một bàn tay từ phía sau đưa đến, giữ cho chiếc xích đu bất động.

Y Hoa Hồ lập tức mở mắt, nhìn thấy mẹ mình - Y Vân Liệt đứng ngay cạnh.

“Đang nghe gì thế?”

Y Vân Liệt kéo tai nghe của nàng xuống, khom người nhét nó vào lỗ tai của mình.

“Tín Nhạc Đoàn.” Hoa Hồ lười biếng nheo mắt lại. “Có nói mẹ cũng không biết.”

“Thật sao?” Y Vân Liệt mỉm cười, ngắm nhìn cô con gái xinh đẹp, chậm rãi lắng nghe thanh âm bên tai.

“... Giả như tôi không buông tay, liệu em của nhiều năm sau đó sẽ trách tôi, hận tôi hay sẽ cảm động...”

“... Giả như... chính là nỗi đau thương hư không nhất...”

Y Vân Liệt tháo tai nghe, sau đó đứng dậy.

Hoa Hồ đợi một hồi, thấy mẹ chỉ đứng yên bất động, nàng bèn ngẩng đầu lên.

Ánh mắt mẹ chuyển hướng ra ngoài ban công, tóc hơi cuộn sóng che đi khuôn mặt khiến Hoa Hồ không thể thấu rõ. Nàng vừa định mở miệng hỏi thì đột nhiên mẹ quay đầu lại.

“Thằng bé tới rồi kìa!”

Hoa Hồ đứng dậy, nằm nhoài lên lan can ban công.

Một cậu trai cao lớn đang đứng ở sân trước nhà nàng, tầm mắt hai đứa vừa vặn đụng chạm nhau.

“Tên là... Hàn Tây à?” Y Vân Liệt dựa một bên hông, còn bồi thêm. “Thật là một thằng bé ngoan.”

“Mẹ, mẹ biểu hiện bình thường một chút có được hay không?” Hoa Hồ thở dài. “Nào có phụ huynh đứa nào đồng ý cho con mình yêu đương sớm đâu?”

“Mẹ có phản đối thì con vẫn cứ thích mà,” Y Vân Liệt cười. “Huống hồ... yêu sớm... cũng không phải thứ gì đặc biệt, sao lại không thể?”

“Cắt, khó trách bạn bè hâm mộ con.” Hoa Hồ nhún vai, hướng phía bên ngoài sân phất phất tay với Hàn Tây, sau đấy mặt không biến sắc, nói. “Cho dù con không có cha!”

Nụ cười của Y Vân Liệt ngay lập tức cứng đờ.

“Con đi đây!” Hoa Hồ ôm hờ mẹ mình, ở bên tai nàng lạnh nhạt thì thầm. “Yên tâm, mẹ mất thứ gì, con sẽ lấy về giúp mẹ!”

“Hoa Hồ...” Y Vân Liệt thở dài, ánh mắt tràn đầy lo âu.

Hoa Hồ không đợi nàng nói hết, đi nhanh xuống dưới.

Y Vân Liệt dõi theo bóng lưng cao gầy của cô con gái, trong ánh mắt vốn dĩ chứa đựng sầu lo nay bỗng chốc lại biến thành ưu thương.

Nàng xoay người nhìn cậu trai đứng dưới kia.

Hóa ra, con gái cũng đã đến tuổi yêu đương.

Cậu trai dưới lầu cũng nhìn Y Vân Liệt, cậu cứ hướng lên trên, mãi tới tận khi Hoa Hồ rời ban công, cậu mới khom người cúi chào thật sâu với Y Vân Liệt. Y Vân Liệt có chút kinh ngạc, con trai lễ phép như vậy giờ rất hiếm gặp.

Xem ra con gái thực sự đã tuyển đúng người rồi, lo lắng lúc trước coi như uống phí.

Y Vân Liệt tự giễu, sau đó gật đầu với cậu trai.

Xoay người lại, Y Vân Liệt phát hiện con gái để quên máy mp3 trên xích đu.

“... Giả như tôi không buông tay, liệu em của nhiều năm sau đó sẽ trách tôi, hận tôi hay sẽ cảm động...”

“... Giả như... chính là nỗi đau thương hư không nhất...”

Hai câu vừa nghe được này như khắc thật sâu vào trong tâm trí nàng.

Giả như... à....

“Nhìn cái chi?”

Hoa Hồ từ trong sân đi ra, thấy Hàn Tây đang ngẩng đầu, thế nhưng trên ban công đã không còn một bóng người.

“Đang nhìn dì Y.” Hàn Tây cầm hộ Hoa Hồ vài cuốn sách.

Hoa Hồ nhú mày. Lông mày nàng chưa từng cắt tỉa thành ra có chút thô kệch, phối hợp với mái tóc ngắn ngắn ngang tạo nên dáng vẻ đôi phần lỗ mãng. Tuy nhiên nàng lại sở hữu một khuôn mặt vô cùng đẹp, làn da trắng cùng đôi môi hồng, là vẻ đẹp tự nhiên mà trình độ trang điểm hiện nay vĩnh viễn không thể nào đạt đến.

Nàng cau mày là bởi cách xưng hô của Hàn Tây với mẹ mình, nàng luôn cảm thấy có hơi quá thân mật.

“Cậu vừa mới nói gì à?”

Trên đường đến trường, Hàn Tây hỏi.

“Bao giờ?” Hoa Hồ lục người, hình như ban này đã quên mang máy mp3 theo.

“Lúc ở trên ban công với dì Y.” Hàn Tây ngừng bước.

Trên con đường đến trường trồng rất nhiều cây, ánh mặt trời đổ bóng loang lổ, nét mặt Hàn Tây phân tối phân sáng nhìn không rõ.

“Tôi chỉ nói tất cả mọi người đều ao ước có một người mẹ tuyệt vời như tôi.” Hoa Hồ cười khê. “Cho dù tôi không có cha đi chăng nữa.”

“Hoa Hồ...” Hàn Tây thở dài.

Hoa Hồ hừ một tiếng. Đối với cả hai, ai cũng có chút mất hứng sau tiếng thở dài.

Trường Hoa Hồ và Hàn Tây theo học chính là trường cấp ba duy nhất trong thị trấn - trung học phổ thông Lập Phong, hiện tại mấy đứa cũng đang trong thời kì bon chen nhau trên chiếc cầu độc mộc.

Có điều bởi vì bây giờ có rất nhiều trường đại học triển khai chiêu tuyển, cầu độc mộc đã rộng thêm nhiều, vì lẽ đó phần lớn học sinh không còn liều mạng như trước đây nữa. Nhưng với Hoa Hồ mà nói, lúc nào nàng cũng đứng trên cầu độc mộc. Dù sao để vào được cao đẳng thì vẫn có quá nhiều đối thủ.

Hoa Hồ đã đặt mục tiêu.

Mà trợ thủ giúp nàng thực hiện mục tiêu ấy chính là Hàn Tây đang đi bên cạnh, tên này năm ngoái chuyển tới thị trấn nhỏ cùng chất lượng học sinh rất tốt.

Bởi vì câu nói kia của Hoa Hồ cùng tiếng thở dài của Hàn Tây, đoạn đường ấy, hai người đều có chút trầm mặc.

Chờ tới khi đến trường, ánh mắt cả hai bị thu hút bởi một cô gái đứng trước cổng.

Cô gái kia đang ngẩng đầu ngắm nhìn bảng hiệu ngôi trường đã tróc sơn, tóc dài đến eo vì ngứa cổ mà có vẻ dài càng thêm dài. Bên cạnh cô đặt một cái vali da rất lớn. Vừa trông thoáng qua đã biết đây không phải dân bản trấn.

“Cậu nói xem con bé kia mà quay đầu lại thì liệu có phải là Sadako hay không?” Hoa Hồ thì thầm bên tai Hàn Tây.

Hàn Tây trừng mắt nhìn nàng, sau đó cậu hồi tưởng lại thời điểm một năm trước, khi mình mới tới đây cũng đã từng y chang cái tư thế ấy để chiêm ngưỡng ngôi trường cổ kính này.

“Xin hỏi...” Hàn Tây mở miệng.

Cô gái kia quay đầu lại.

Hoa Hồ lập tức thất vọng, không những không phải Sadako mà còn là một cô gái rất đẹp.

Ánh mắt cô gái nọ quan sát hai người, rồi yên lặng đánh giá Hoa Hồ.

Hoa Hồ bị nàng nhìn đến nảy sinh sợ hãi.

Cô gái diện một thân đồ trắng, sắc mặt xem ra đôi phần tiều tụy, lại làm nổi bật cặp mắt rất to. Mà trong đôi mắt ấy không hề chứa đựng vẻ sợ sệt người lạ, cũng chẳng phải chút cao hứng do tìm được người giúp đỡ. Mà là, rất bình tĩnh...

Cô gái nhếch khóe môi lên, thanh âm êm dịu, dễ nghe.

“Xin hỏi, đây là trường trung học phổ thông Lập Phong phải không?”

“Đúng thế.” Hàn Tây kéo Hoa Hồ tiến lên phía trước.

Bảng hiệu ghi tên trường vốn đã chẳng thể nhận diện nổi nữa, đối với người đầu tiên đến với thị trấn này mà nói, xác thực không thể phân biệt được cái nào là cấp hai Lập Phong, cái nào là cấp ba; cái nào là trung học phổ thông, cái nào là trung học cơ sở... bởi vì bảng hiệu “trung học cơ sở Lập Phong” cũng rách nát hệt như cái này.

“Vậy tốt quá!” Cô gái kéo vali. “Có thể chỉ tôi đường đến phòng hiệu trưởng được không?”

“Cậu tìm hiệu trưởng làm gì?” Hoa Hồ lười biếng đáp lại.

“Trường trung học phổ thông này cũng có hội học sinh, sinh viên chứ?”

Hoa Hồ hừ một tiếng, hội học sinh, sinh viên? Trường mình làm gì có tiền mà bày ba cái mớ trò ấy.

“Nơi này không có hội học sinh, sinh viên đâu.” Hàn Tây lắc đầu, vô cùng rõ ràng Hoa Hồ hừ vì điều gì. “Cơ mà nếu cậu là học sinh mới thì đến phòng giáo vụ báo danh là được.”

“Thật à? Gặp cậu thực tốt quá!” Cô gái cảm kích Hàn Tây, nói.

Hoa Hồ suýt tí nữa thì té xỉu, nàng hi vọng đừng có xuất hiện thêm một bông hoa phiền phức.

“Hoa Hồ, cậu lên phòng học trước nhé, tôi dẫn cậu ấy đi một lát.”

“Giờ các thầy cô đều đang nghỉ trưa, phòng giáo vụ hiện tại không có ai.” Hoa Hồ trừng mắt nhìn cậu.

“Còn người trực ban.” Hàn Tây nhàn nhạt đáp.

“Cậu tên là Hoa Hồ ư?” Cô gái đột nhiên cảm thấy hứng thú đối với Hoa Hồ.

Câu hỏi của cô gái nọ khiến Hoa Hồ và Hàn Tây cùng sững sốt trong chốc lát, bởi vì thái độ của cô ta chăm chú vô cùng.

“Ừ, là Hoa Hồ. Chào cậu.” Hoa Hồ phát tay, coi như bắt chuyện.

“Tôi là Kiều Úy Nhân. Cũng chuyển qua khối 12.” Kiều Úy Nhân khom người.

“Cũng?” Hoa Hồ cau mày. “Sao cậu biết tôi học lớp 12?”

Kiều Úy Nhân nghiêng đầu. “Đoán thôi!”

“Giác quan thứ sáu của con gái luôn chính xác!” Hoa Hồ cười, sau đó nói với Hàn Tây. “Vậy cậu đưa cậu ấy đi đi, có khi lại cùng chung một lớp.”

“Nếu vậy thì sau này mong cậu chiếu cố tôi nhiều hơn!” Kiều Úy Nhân cũng cười.

Đến buổi chiều, giác quan thứ sáu của Hoa Hồ quả nhiên rất linh, cái cô bạn tên Kiều Úy Nhân kia thật sự được phân tới lớp học của nàng. Nam sinh trong lớp nhất thời tinh thần hưng phấn.

Đám nữ sinh cũng thảo luận rất nhiều, tỉ như suy đoán con bé kia là từ đâu tới? Từ cử chỉ, lễ nghi của cô ta có thể cho thấy đây không phải người bản trấn, mà sự phong độ ấy, ở trường trung học phổ thông Lập Phong cũng chỉ tồn tại duy nhất một người, đó chính là bạn trai Hoa Hồ - Lăng Hàn Tây.

Hoa Hồ lớp 12 còn giao một việc như thế cho người bạn trai ưu tú khiến không ít nữ sinh ganh ghét, đố kị, dần dà có người ở bên Hoa Hồ xúi nàng cẩn thận một chút.

Dù sao thì Lăng Hàn Tây tuần tú vẫn sẽ chọn tuân theo lệnh Hoa Hồ, phá rồi bọn kính mắt hay buôn chuyện toàn trường.

Còn Hoa Hồ cười thầm trong lòng. Xem ra Kiều Úy Nhân kia xác thực cuốn theo rất nhiều vấn đề. Chỉ nhìn chuyện đồng lời đồn đại các thể loại phiên bản xé chiều hôm qua có thể biên tập thành sách, còn Kiều Úy Nhân nghiêm nhiên trở thành “kẻ thứ ba” thì đủ hiểu.

Suy nghĩ lại, hình như là có chút thất lễ..

Chờ thời điểm tan học buổi chiều, Hoa Hồ đi về phía Kiều Úy Nhân.

Nhưng cô ta rời chỗ ngồi trước nàng một bước.

Hoa Hồ ở tổ ba.

Kiều Úy Nhân xét theo chỗ ngồi nên ở tổ một.

Mà Lăng Hàn Tây ở tổ bốn.

Kiều Úy Nhân đi xẹt ngang qua Hoa Hồ, không hề nhìn nàng.

Hoa Hồ đứng người một hồi, khó mà tin nổi nhìn cô ta thẳng tắp một đường hướng Lăng Hàn Tây.

Những ai còn trong phòng học lập tức im lặng.

Kiều Úy Nhân tới trước mặt Hàn Tây, xòe tay ra. “Vừa nãy cảm ơn cậu đã giúp đỡ, xin giới thiệu lại một lần nữa, tôi là Kiều Úy Nhân.”

“Dễ như ăn cháo ấy mà.” Hàn Tây mặt không biến sắc bắt lấy tay cô. “Tôi tên Lăng Hàn Tây.”

“Ừ, Lăng Hàn Tây.” Kiều Úy Nhân cười. “Vừa nãy ở phòng giáo vụ cũng nghe nói cậu chuyển đến đây năm ngoái. Nếu vậy, chúng ta hẳn phải có chút duyên phận rồi.”

“Có thể cùng nhau học tập tại đây đã chứng minh tất cả mọi người đều rất hữu duyên.” Hàn Tây cũng mỉm cười, nhưng có chút mùi vị đắng ngọt, bởi vì cách đây không xa, Hoa Hồ đang lờm sang bên này.

Không chỉ Hoa Hồ, tất cả bạn học chưa ra về đều giả bộ thờ ơ mà đồng loạt hóng hớt cuộc đối thoại giữa hai người bọn họ.

Tâm lí thị trấn nhỏ vẫn khá là bảo thủ, con gái tính tình thoải mái như thế, đại khái là tất cả mọi người chưa từng tiếp xúc qua.

“Như vậy nhé, ngày mai gặp lại.” Kiều Úy Nhân gật đầu, vừa rời đi đã biến thành tâm điểm chú ý.

Khi đi ngang qua Hoa Hồ, lần thứ hai vai sát vai, thanh âm êm dịu của Kiều Úy Nhân truyền tới tai nàng.

“Ngày mai gặp...”

Thật sự là.... gặp quý!

Toàn thân Hoa Hồ run lên, không nhận được quay đầu lại. Bóng lưng rời đi của Kiều Úy Nhân rất tao nhã, y hệt lúc cô đứng trước cổng trường.

Thế nhưng, Hoa Hồ vẫn cảm thấy mình vừa.... gặp quý.

Chính là dạng con gái bí ẩn!

Sau khi Kiều Úy Nhân đi, Hoa Hồ và Hàn Tây cũng rời khỏi phòng học.

Chờ cả ba mất dạng hết, trong lớp lập tức bùng nổ.

“Xem kìa, Kiều Úy Nhân tuyên chiến với Hoa Hồ rồi!”

“Nào có...”

“Tao nghe thấy nhỏ bảo Hoa Hồ chống mắt lên coi ngày mai, xem ra người ta vừa gặp đã thương Lãng Hàn Tây...”

“Tao nghe nói Kiều Úy Nhân và Lãng Hàn Tây vốn tới từ cùng một chỗ, có khi trước kia hai người quen nhau đấy.”

“Vậy ban này tự giới thiệu bản thân làm chi?”

“Ngu ngốc thế, là bắt đầu lại từ đầu đó mà.”

“Bắt đầu lại tức là từng có gì rồi à?”

“Phải vậy đó, không thể sao vô duyên vô cớ kêu duyên phận gì gì đấy, rõ ràng vì Lãng Hàn Tây nên mới đến mà!”

“Chẳng lẽ kẻ thứ ba là Hoa Hồ...”

“Thực sự đáng tiếc....”

“Hiếm khi thấy cô Y không ngăn cản Hoa Hồ yêu đương, chà chà...”

.....

.....

“Không muốn nghe nữa đâu!”

Bên ngoài phòng học, Hàn Tây rất bất đắc dĩ đối với việc trốn bên khe cửa nghe lén.

“Cậu không cảm thấy vô cùng thú vị sao?” Hoa Hồ cũng dự tính rồi đi.

“Cô gái kia...” Hàn Tây suy tư.

Luôn cảm thấy ánh mắt cô gái nọ luôn ẩn chứa cái gì đó thực quen thuộc.

“Làm sao?” Mặt Hoa Hồ dí sát Hàn Tây, cười gian xảo. “Có phải cậu thấy hứng thú với người ta rồi không? Tôi cũng nghĩ hai người các cậu rất xứng đôi đấy.”

“Hoa Hồ!” Hàn Tây nghiêm mặt. “Cậu biết...”

“Tôi biết!” Hoa Hồ vội vã cắt ngang, giơ cao hai tay đầu hàng. “Cậu vẫn sẽ bảo vệ tôi mãi tới tận khi tôi lên đại học... Thiết tình, rõ ràng nhỏ hơn tôi, vậy mà cứ ra vẻ ông cụ non.”

Hàn Tây xoa nắn huyệt thái dương, đầu bắt đầu đau.

“Nhưng...” Hoa Hồ kéo cánh tay Hàn Tây. “Vẫn còn không đến một năm nữa đúng không? Thời gian gặp nhau rất mau mà phải không? Mười bảy, mười tám tuổi là thời điểm đẹp nhất để yêu đương, cậu không nên lãng phí nha.”

“Ai dạy cậu mấy câu đấy?” Hàn Tây học Hoa Hồ, cau mày.

“Mẹ tôi!” Hoa hồ trả lời dứt khoát.

Ngay tức khắc Hàn Tây cạy lời.

“Dì Y thật là...”

“Hi hi.” Hoa Hồ biết, chỉ cần đề cập tới mẹ mình, lập tức Hàn Tây sẽ xuống nước. “Vì lẽ đó nha, ước định của chúng ta có thể không đáng tin, nếu như cậu thực sự quý bà, thì cứ tiếp tục quý thôi là được.”

“Làm gì có đạo lý một người có thể mới gặp qua mà đã yêu thích một người khác.” Hàn Tây không đồng ý lắc đầu.

“Có nha!” Thanh âm Hoa Hồ trầm tĩnh, nhỏ lại.

Hàn Tây nhìn nàng, trên mặt nàng vẫn đượm chút mơ hồ. Sau đó nàng nhẹ nhàng nói.

“Mẹ tôi kể, bà thích người kia, cũng là từ cái nhìn đầu tiên.” 2

Hàn Tây trầm mặc, trong lòng nhói đau.

Cậu nhẹ nhàng đặt tay lên vai Hoa Hồ. “Xin lỗi.”

“Sao phải xin lỗi?” Hoa Hồ hừ một tiếng, tựa đầu lên vai cậu. “Cũng chẳng phải lỗi của cậu.”

Đúng vậy, đó cũng không phải lỗi của cậu ta, vì thế nên mình không có quyền trói buộc thanh xuân Hàn Tây!

“Lúc nào đấy, tôi nghĩ mình nên chính thức tới bái kiến dì Y.” Nửa ôm Hoa Hồ, Hàn Tây nói.

“Lấy thân phận gì đây?” Hoa Hồ liếc mắt nhìn cậu. “Con rể ư?”

Hoa Hồ cười nhạt cũng không khiến Hàn Tây nổi giận, ngược lại, nỗi đau trong lòng cậu càng nhói thêm. “Không, lấy thân phận con trai.”

“Con trai?” Hoa hồ vuốt ve tay Hàn Tây, lạnh giọng bảo. “Mẹ tôi chỉ có một đứa con gái.”

Hàn Tây nhìn Hoa Hồ, thật lâu sau mới than thở.

“Hoa Hồ... chúng ta như nhau, trong huyết quản cùng chảy chung một dòng máu!” +

*

Sau buổi trưa, toàn bộ người dân thị trấn nhỏ nọ đều nghỉ ngơi trong thanh bình.

Y Hoa Hồ lẳng lặng ngồi trên xích đu, nhẹ nhàng đung đưa tới lui.

Một bàn tay từ phía sau đưa đến, giữ cho chiếc xích đu bất động.

Y Hoa Hồ lập tức mở mắt, nhìn thấy mẹ mình - Y Vân Liệt đứng ngay cạnh.

“Đang nghe gì thế?”

Y Vân Liệt kéo tai nghe của nàng xuống, khom người nhét nó vào lỗ tai của mình.

“Tín Nhạc Đoàn.” Hoa Hồ lười biếng nheo mắt lại. “Có nói mẹ cũng không biết.”

“Thật sao?” Y Vân Liệt mỉm cười, ngắm nhìn cô con gái xinh đẹp, chậm rãi lắng nghe thanh âm bên tai.

“... Giả như tôi không buông tay, liệu em của nhiều năm sau đó sẽ trách tôi, hận tôi hay sẽ cảm động...”

“... Giả như... chính là nỗi đau thương hư không nhất...”

Y Vân Liệt tháo tai nghe, sau đó đứng dậy.

Hoa Hồ đợi một hồi, thấy mẹ chỉ đứng yên bất động, nàng bèn ngẩng đầu lên.

Ánh mắt mẹ chuyển hướng ra ngoài ban công, tóc hơi cuộn sóng che đi khuôn mặt khiến Hoa Hồ không thể thấu rõ. Nàng vừa định mở miệng hỏi thì đột nhiên mẹ quay đầu lại.

“Thằng bé tới rồi kia!”

Hoa Hồ đứng dậy, nằm nhoài lên lan can ban công.

Một cậu trai cao lớn đang đứng ở sân trước nhà nàng, tầm mắt hai đứa vừa vắn đung chạm nhau.

“Tên là... Hàn Tây à?” Y Vân Liệt dựa một bên hông, còn bồi thêm. “Thật là một thằng bé ngoan.”

“Mẹ, mẹ biểu hiện bình thường một chút có được hay không?” Hoa Hồ thở dài. “Nào có phụ huynh đứa nào đồng ý cho con mình yêu đương sớm đâu?”

“Mẹ có phản đối thì con vẫn cứ thích mà,” Y Vân Liệt cười. “Huống hồ... yêu sớm... cũng không phải thứ gì đặc biệt, sao lại không thể?”

“Cắt, khó trách bạn bè hâm mộ con.” Hoa Hồ nhún vai, hướng phía bên ngoài sân phất phất tay với Hàn Tây, sau đây mặt không biến sắc, nói. “Cho dù con không có cha!”

Nụ cười của Y Vân Liệt ngay lập tức cứng đờ.

“Con đi đây!” Hoa Hồ ôm hờ mẹ mình, ở bên tai nàng lạnh nhạt thì thầm. “Yên tâm, mẹ mất thứ gì, con sẽ lấy về giúp mẹ!”

“Hoa Hồ...” Y Vân Liệt thở dài, ánh mắt tràn đầy lo âu.

Hoa Hồ không đợi nàng nói hết, đi nhanh xuống dưới.

Y Vân Liệt dõi theo bóng lưng cao gầy của cô con gái, trong ánh mắt vốn dĩ chứa đựng sầu lo nay bỗng chốc lại biến thành ưu thương.

Nàng xoay người nhìn cậu trai đứng dưới kia.

Hóa ra, con gái cũng đã đến tuổi yêu đương.

Cậu trai dưới lầu cũng nhìn Y Vân Liệt, cậu cứ hướng lên trên, mãi tới tận khi Hoa Hồ rời ban công, cậu mới khom người cúi chào thật sâu với Y Vân Liệt. Y Vân Liệt có chút kinh ngạc, con trai lễ phép như vậy giờ rất hiếm gặp.

Xem ra con gái thực sự đã tuyển đúng người rồi, lo lắng lúc trước coi như uổng phí.

Y Vân Liệt tự giễu, sau đó gật đầu với cậu trai.

Xoay người lại, Y Vân Liệt phát hiện con gái để quên máy mp3 trên xích đu.

“... Giả như tôi không buông tay, liệu em của nhiều năm sau đó sẽ trách tôi, hận tôi hay sẽ cảm động...”

“... Giả như... chính là nỗi đau thương hư không nhất...”

Hai câu vừa nghe được này như khắc thật sâu vào trong tâm trí nàng.

Giả như... à....

“Nhìn cái chi?”

Hoa Hồ từ trong sân đi ra, thấy Hàn Tây đang ngẩng đầu, thế nhưng trên ban công đã không còn một bóng người.

“Đang nhìn dì Y.” Hàn Tây cầm hộ Hoa Hồ vài cuốn sách.

Hoa Hồ nhú mày. Lông mày nàng chưa từng cắt tỉa thành ra có chút thô kệch, phối hợp với mái tóc ngắn ngắn ngang tạo nên dáng vẻ đôi phần lỗ mãng. Tuy nhiên nàng lại sở hữu một khuôn mặt vô cùng đẹp, làn da trắng cùng đôi môi hồng, là vẻ đẹp tự nhiên mà trình độ trang điểm hiện nay vĩnh viễn không thể nào đạt đến.

Nàng cau mày là bởi cách xưng hô của Hàn Tây với mẹ mình, nàng luôn cảm thấy có hơi quá thân mật.

“Cậu vừa mới nói gì à?”

Trên đường đến trường, Hàn Tây hỏi.

“Bao giờ?” Hoa Hồ lục người, hình như ban nãy đã quên mang máy mp3 theo.

“Lúc ở trên ban công với dì Y.” Hàn Tây ngừng bước.

Trên con đường đến trường trồng rất nhiều cây, ánh mặt trời đổ bóng loang lổ, nét mặt Hàn Tây phân tối phân sáng nhìn không rõ.

“Tôi chỉ nói tất cả mọi người đều ao ước có một người mẹ tuyệt vời như tôi.” Hoa Hồ cười khê. “Cho dù tôi không có cha đi chăng nữa.”

“Hoa Hồ...” Hàn Tây thở dài.

Hoa Hồ hừ một tiếng. Đối với cả hai, ai cũng có chút mất hứng sau tiếng thở dài.

Trường Hoa Hồ và Hàn Tây theo học chính là trường cấp ba duy nhất trong thị trấn - trung học phổ thông Lập Phong, hiện tại mấy đứa cũng đang trong thời kì bon chen nhau trên chiếc cầu độc mộc.

Có điều bởi vì bây giờ có rất nhiều trường đại học triển khai chiêu tuyển, cầu độc mộc đã rộng thêm nhiều, vì lẽ đó phần lớn học sinh không còn liều mạng như trước đây nữa. Nhưng với Hoa Hồ mà nói, lúc nào nàng cũng đứng trên cầu độc mộc. Dù sao để vào được cao đẳng thì vẫn có quá nhiều đối thủ.

Hoa Hồ đã đặt mục tiêu.

Mà trợ thủ giúp nàng thực hiện mục tiêu ấy chính là Hàn Tây đang đi bên cạnh, tên này năm ngoái chuyển tới thị trấn nhỏ cùng chất lượng học sinh rất tốt.

Bởi vì câu nói kia của Hoa Hồ cùng tiếng thở dài của Hàn Tây, đoạn đường ấy, hai người đều có chút trầm mặc.

Chờ tới khi đến trường, ánh mắt cả hai bị thu hút bởi một cô gái đứng trước cổng.

Cô gái kia đang ngẩng đầu ngắm nhìn bảng hiệu ngôi trường đã tróc sơn, tóc dài đến eo vì ngứa cổ mà có vẻ dài càng thêm dài. Bên cạnh cô đặt một cái vali da rất lớn. Vừa trông thoáng qua đã biết đây không phải dân bản trấn.

“Cậu nói xem con bé kia mà quay đầu lại thì liệu có phải là Sadako hay không?” Hoa Hồ thì thầm bên tai Hàn Tây.

Hàn Tây trừng mắt nhìn nàng, sau đó cậu hồi tưởng lại thời điểm một năm trước, khi mình mới tới đây cũng đã từng y chang cái tư thế ấy để chiêm ngưỡng ngôi trường cổ kính này.

“Xin hỏi...” Hàn Tây mở miệng.

Cô gái kia quay đầu lại.

Hoa Hồ lập tức thất vọng, không những không phải Sadako mà còn là một cô gái rất đẹp.

Ánh mắt cô gái nọ quan sát hai người, rồi yên lặng đánh giá Hoa Hồ.

Hoa Hồ bị nàng nhìn đến nảy sinh sợ hãi.

Cô gái diện một thân đồ trắng, sắc mặt xem ra đôi phần tiều tụy, lại làm nổi bật cặp mắt rất to. Mà trong đôi mắt ấy không hề chứa đựng vẻ sợ sệt người lạ, cũng chẳng phải chút cao hứng do tìm được người giúp đỡ. Mà là, rất bình tĩnh...

Cô gái nhếch khóe môi lên, thanh âm êm dịu, dễ nghe.

“Xin hỏi, đây là trường trung học phổ thông Lập Phong phải không?”

“Đúng thế.” Hàn Tây kéo Hoa Hồ tiến lên phía trước.

Bảng hiệu ghi tên trường vốn đã chẳng thể nhận diện nổi nữa, đối với người đầu tiên đến với thị trấn này mà nói, xác thực không thể phân biệt được cái nào là cấp hai Lập Phong, cái nào là cấp ba; cái nào là trung học phổ thông, cái nào là trung học cơ sở... bởi vì bảng hiệu “trung học cơ sở Lập Phong” cũng rách nát hết như cái này.

“Vậy tốt quá!” Cô gái kéo vali. “Có thể chỉ tôi đường đến phòng hiệu trưởng được không?”

“Cậu tìm hiệu trưởng làm gì?” Hoa Hồ lười biếng đáp lại.

“Trường trung học phổ thông này cũng có hội học sinh, sinh viên chứ?”

Hoa Hồ hừ một tiếng, hội học sinh, sinh viên? Trường mình làm gì có tiền mà bày ba cái mở trò ấy.

“Nơi này không có hội học sinh, sinh viên đâu.” Hàn Tây lắc đầu, vô cùng rõ ràng Hoa Hồ hừ vì điều gì. “Cơ mà nếu cậu là học sinh mới thì đến phòng giáo vụ báo danh là được.”

“Thật à? Gặp cậu thực tốt quá!” Cô gái cảm kích Hàn Tây, nói.

Hoa Hồ suýt tí nữa thì té xỉu, nàng hi vọng đừng có xuất hiện thêm một bông hoa phiền phức.

“Hoa Hồ, cậu lên phòng học trước nhé, tôi dẫn cậu ấy đi một lát.”

“Giờ các thầy cô đều đang nghỉ trưa, phòng giáo vụ hiện tại không có ai.” Hoa Hồ trừng mắt nhìn cậu.

“Còn người trực ban.” Hàn Tây nhàn nhạt đáp.

“Cậu tên là Hoa Hồ ư?” Cô gái đột nhiên cảm thấy hứng thú đối với Hoa Hồ.

Câu hỏi của cô gái nọ khiến Hoa Hồ và Hàn Tây cùng sửng sốt trong chốc lát, bởi vì thái độ của cô ta chăm chú vô cùng.

“Ừ, là Hoa Hồ. Chào cậu.” Hoa Hồ phát tay, coi như bắt chuyện.

“Tôi là Kiều Úy Nhân. Cũng chuyển qua khối 12.” Kiều Úy Nhân khom người.

“Cũng?” Hoa Hồ cau mày. “Sao cậu biết tôi học lớp 12?”

Kiều Úy Nhân nghiêng đầu. “Đoán thôi!”

“Giác quan thứ sáu của con gái luôn chính xác!” Hoa Hồ cười, sau đó nói với Hàn Tây. “Vậy cậu đưa cậu ấy đi đi, có khi lại cùng chung một lớp.”

“Nếu vậy thì sau này mong cậu chiếu cố tôi nhiều hơn!” Kiều Úy Nhân cũng cười.

Đến buổi chiều, giác quan thứ sáu của Hoa Hồ quả nhiên rất linh, cái cô bạn tên Kiều Úy Nhân kia thật sự được phân tới lớp học của nàng. Nam sinh trong lớp nhất thời tinh thần hưng phấn.

Đám nữ sinh cũng thảo luận rất nhiều, tỉ như suy đoán con bé kia là tự đâu tới? Từ cử chỉ, lễ nghi của cô ta có thể cho thấy đây không phải người bản trấn, mà sự phong độ ấy, ở trường trung học phổ thông Lập Phong cũng chỉ tồn tại duy nhất một người, đó chính là bạn trai Hoa Hồ - Lăng Hàn Tây.

Hoa Hồ lớp 12 còn giao một việc như thế cho người bạn trai ưu tú khiến không ít nữ sinh ganh ghét, đố kỵ, dần dà có người ở bên Hoa Hồ xúi nàng cẩn thận một chút.

Dù sao thì Lăng Hàn Tây tuần tú vẫn sẽ chọn tuân theo lệnh Hoa Hồ, phá rồi bộn kính mắt hay buồn chuyện toàn trường.

Còn Hoa Hồ cười thâm trong lòng. Xem ra Kiều Úy Nhân kia xác thực cuốn theo rất nhiều vấn đề. Chỉ nhìn chuyện đồng lời đồn đại các thể loại phiên bản xé chiều hôm qua có thể biên tập thành sách, còn Kiều Úy Nhân nghiêm nhiên trở thành “kẻ thứ ba” thì đủ hiểu.

Suy nghĩ lại, hình như là có chút thất lễ..

Chờ thời điểm tan học buổi chiều, Hoa Hồ đi về phía Kiều Úy Nhân.

Nhưng cô ta rời chỗ ngồi trước nàng một bước.

Hoa Hồ ở tổ ba.

Kiều Úy Nhân xét theo chỗ ngồi nên ở tổ một.

Mà Lăng Hàn Tây ở tổ bốn.

Kiều Úy Nhân đi xẹt ngang qua Hoa Hồ, không hề nhìn nàng.

Hoa Hồ đứng người một hồi, khó mà tin nổi nhìn cô ta thẳng tắp một đường hướng Lăng Hàn Tây.

Những ai còn trong phòng học lập tức im lặng.

Kiều Úy Nhân tới trước mặt Hàn Tây, xòe tay ra. “Vừa nãy cảm ơn cậu đã giúp đỡ, xin giới thiệu lại một lần nữa, tôi là Kiều Úy Nhân.”

“Dễ như ăn cháo ấy mà.” Hàn Tây mặt không biến sắc bắt lấy tay cô. “Tôi tên Lăng Hàn Tây.”

“Ừ, Lăng Hàn Tây.” Kiều Úy Nhân cười. “Vừa nãy ở phòng giáo vụ cũng nghe nói cậu chuyển đến đây năm ngoái. Nếu vậy, chúng ta hẳn phải có chút duyên phận rồi.”

“Có thể cùng nhau học tập tại đây đã chứng minh tất cả mọi người đều rất hữu duyên.” Hàn Tây cũng mỉm cười, nhưng có chút mùi vị đắng ngọt, bởi vì cách đây không xa, Hoa Hồ đang lờm sang bên này.

Không chỉ Hoa Hồ, tất cả bạn học chưa ra về đều giả bộ thờ ơ mà đồng lõa tai hóng hớt cuộc đối thoại giữa hai người bọn họ.

Tâm lí thị trấn nhỏ vẫn khá là bảo thủ, con gái tính tình thoải mái như thế, đại khái là tất cả mọi người chưa từng tiếp xúc qua.

“Như vậy nhé, ngày mai gặp lại.” Kiều Úy Nhân gật đầu, vừa rời đi đã biến thành tâm điểm chú ý.

Khi đi ngang qua Hoa Hồ, lần thứ hai vai sát vai, thanh âm êm dịu của Kiều Úy Nhân truyền tới tai nàng.

“Ngày mai gặp...”

Thật sự là.... gặp quý!

Toàn thân Hoa Hồ run lên, không nhận được quay đầu lại. Bóng lưng rời đi của Kiều Úy Nhân rất tao nhã, y hệt lúc cô đứng trước cổng trường.

Thế nhưng, Hoa Hồ vẫn cảm thấy mình vừa.... gặp quý.

Chính là dạng con gái bí ẩn!

Sau khi Kiều Úy Nhân đi, Hoa Hồ và Hàn Tây cũng rời khỏi phòng học.

Chờ cả ba mất dạng hết, trong lớp lập tức bùng nổ.

“Xem kìa, Kiều Úy Nhân tuyên chiến với Hoa Hồ rồi!”

“Nào có...”

“Tao nghe thấy nhỏ bảo Hoa Hồ chống mắt lên coi ngày mai, xem ra người ta vừa gặp đã thương Lăng Hàn Tây...”

“Tao nghe nói Kiều Úy Nhân và Lăng Hàn Tây vốn tới từ cùng một chỗ, có khi trước kia hai người quen nhau đấy.”

“Vậy ban nãy tự giới thiệu bản thân làm chi?”

“Ngu ngốc thế, là bắt đầu lại từ đầu đó mà.”

“Bắt đầu lại tức là từng có gì rồi à?”

“Phải vậy đó, không thể sao vô duyên vô cớ kêu duyên phận gì gì đấy, rõ ràng vì Lăng Hàn Tây nên mới đến mà!”

“Chẳng lẽ kẻ thứ ba là Hoa Hồ...”

“Thực sự đáng tiếc...”

“Hiếm khi thấy cô Y không ngăn cản Hoa Hồ yêu đương, chà chà...”

.....

.....

“Không muốn nghe nữa đâu!”

Bên ngoài phòng học, Hàn Tây rất bất đắc dĩ đối với việc trốn bên khe cửa nghe lén.

“Cậu không cảm thấy vô cùng thú vị sao?” Hoa Hồ cũng dự tính rồi đi.

“Cô gái kia...” Hàn Tây suy tư.

Luôn cảm thấy ánh mắt cô gái nọ luôn ẩn chứa cái gì đó thực quen thuộc.

“Làm sao?” Mặt Hoa Hồ dí sát Hàn Tây, cười gian xảo. “Có phải cậu thấy hứng thú với người ta rồi không? Tôi cũng nghĩ hai người các cậu rất xứng đôi đấy.”

“Hoa Hồ!” Hàn Tây nghiêm mặt. “Cậu biết...”

“Tôi biết!” Hoa Hồ vội vã cắt ngang, giơ cao hai tay đầu hàng. “Cậu vẫn sẽ bảo vệ tôi mãi tới tận khi tôi lên đại học... Thiết tình, rõ ràng nhỏ hơn tôi, vậy mà cứ ra vẻ ông cụ non.”

Hàn Tây xoa nắn huyệt thái dương, đầu bắt đầu đau.

“Nhưng...” Hoa Hồ kéo cánh tay Hàn Tây. “Vẫn còn không đến một năm nữa đúng không? Thời gian gặp nhau rất mau mà phải không? Mười bảy, mười tám tuổi là thời điểm đẹp nhất để yêu đương, cậu không nên lãng phí nha.”

“Ai dạy cậu mấy câu đấy?” Hàn Tây học Hoa Hồ, cau mày.

“Mẹ tôi!” Hoa hồ trả lời dứt khoát.

Ngay tức khắc Hàn Tây cạ lời.

“Dì Y thật là...”

“Hi hi.” Hoa Hồ biết, chỉ cần đề cập tới mẹ mình, lập tức Hàn Tây sẽ xuống nước. “Vì lẽ đó nha, ước định của chúng ta có thể không đáng tin, nếu như cậu thực sự quý bà, thì cứ tiếp tục quý thôi là được.”

“Làm gì có đạo lí một người có thể mới gặp qua mà đã yêu thích một người khác.” Hàn Tây không đồng ý lắc đầu.

“Có nha!” Thanh âm Hoa Hồ trầm tĩnh, nhỏ lại.

Hàn Tây nhìn nàng, trên mặt nàng vẫn đượm chút mơ hồ. Sau đó nàng nhẹ nhàng nói.

“Mẹ tôi kể, bà thích người kia, cũng là từ cái nhìn đầu tiên.” 2

Hàn Tây trầm mặc, trong lòng nhói đau.

Cậu nhẹ nhàng đặt tay lên vai Hoa Hồ. “Xin lỗi.”

“Sao phải xin lỗi?” Hoa Hồ hừ một tiếng, tựa đầu lên vai cậu. “Cũng chẳng phải lỗi của cậu.”

Đúng vậy, đó cũng không phải lỗi của cậu ta, vì thế nên mình không có quyền trói buộc thanh xuân Hàn Tây!

“Lúc nào đấy, tôi nghĩ mình nên chính thức tới bái kiến dì Y.” Nửa ôm Hoa Hồ, Hàn Tây nói.

“Lấy thân phận gì đây?” Hoa Hồ liếc mắt nhìn cậu. “Con rể ư?”

Hoa Hồ cười nhạo cũng không khiến Hàn Tây nổi giận, ngược lại, nỗi đau trong lòng cậu càng nhói thêm. “Không, lấy thân phận con trai.”

“Con trai?” Hoa hồ vuốt ve tay Hàn Tây, lạnh giọng bảo. “Mẹ tôi chỉ có một đứa con gái.”

Hàn Tây nhìn Hoa Hồ, thật lâu sau mới than thở.

“Hoa Hồ... chúng ta như nhau, trong huyết quản cùng chảy chung một dòng máu!” +

4. Chương 2: Bí Mật

Một ngày mới lại đến.

Dựa bên cửa sổ, cậu trai tuần tú kia đã hai ngày không thấy tới đón Hoa Hồ, Y Vân Liệt trên ghẹo cô con gái.

“Lẽ nào bị ai đó đập vỡ bình dấm chua rồi?”

“Mẹ nghe ai nói thế?” Hoa Hồ tròn tròn mắt, khó chịu đáp lại.

“Mẹ có nghe nói về bạn nữ mới chuyển tới?” Y Vân Liệt xoa mặt con gái, không ngờ còn trẻ mà ngũ quan đẹp dễ đã lộ ra đường nét trang nhã. “Nó uy hiếp con à?”

“Con đang bận học, chẳng để ý đâu.” Hoa Hồ bị Y Vân Liệt nâng đầu, đành bày ra chiêu bận rộn với đồng bài tập.

“Ai, sao con lại vô vị thế nhỉ?” Y Vân Liệt thở dài. “Mẹ cũng không mong con đứng nhất đâu.”

“Chỉ ít điểm số cũng không thể quá kém, đúng không?” Hoa Hồ hừ hừ hai tiếng. “Thi kém thì con sao dám gặp mặt ông ta.”

Y Vân Liệt sửng sốt, hai tay hạ xuống.

Hoa Hồ thấy mẹ mình đã lâu không lên tiếng thì lại chút không quen. Nàng hạ bút xuống, ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Mẹ, tại sao mẹ luôn sợ con sẽ đi gặp ông ta?”

“Bởi vì trước sau gì thì mẹ cũng đều cảm thấy không cần thiết.” Y Vân Liệt nhẹ giọng đáp.

“Vậy tại sao mẹ vẫn thường lên khóc thầm?” Ánh mắt Hoa Hồ sắc bén.

Y Vân Liệt không e ngại trước ánh mắt con gái, nàng chỉ nở một nụ cười khổ thực thê lương.

“Con không hiểu, Hoa Hồ, vẫn chưa tới lúc giải thích cho con.”

“Chỉ là ông ta không cần mẹ con mình thôi mà, có cái gì mà không thể hiểu?” Hoa Hồ trầm giọng, gấp sách đứng dậy. “Con ra ngoài chút.”

“Ừ.”

Hoa Hồ thấy mẹ mình phản ứng lạnh nhạt thì lại càng mờ mịt, trong lòng càng thêm phần hận người đàn ông đã vứt bỏ hai mẹ con nàng.

Bước chân Hoa Hồ nặng nề đi xuống lầu, vừa mở cửa ra thì thật không ngờ ngay lập tức nàng bắt gặp một người đang đứng ngay đối diện.

“Kiều Úy Nhân?” Hoa Hồ kinh ngạc.

“Y Hoa Hồ.” Mái tóc dài của Kiều Úy Nhân đã được buộc lên, để lộ ra đường nét khuôn mặt ôn nhu. Cô xách một cái túi nhỏ, biểu cảm có chút phóng khoáng.

“Cậu làm gì ở đây?” Hoa Hồ nhìn xung quanh, tuy đây chỉ là thị trấn nhỏ nhưng khu vực này tập trung dân cư đông đúc, náo nhiệt nhất, cậu ta không trùng hợp đến nỗi vô tình đi ngang qua chứ.

“Tôi còn rất xa lạ với thị trấn, muốn tìm ai đấy theo đi dạo cùng, cậu là lớp trưởng, không phải sao?”

Hoa Hồ nhướn mày. “Toàn bộ cái thị trấn này đi không đến hai tiếng là hết mọi góc ngách, dễ vậy mà cậu cũng cần kiếm người chỉ dẫn sao?”

“Bây giờ thời tiết đang nóng bức, cậu không tính mời tôi vào uống chén trà à?” Kiều Úy Nhân ngẩng đầu quan sát sắc trời, sau đó hỏi một đấng trả lời một nẻo.

Hoa Hồ nhin cơn giận xuống, nàng muốn xem xem cái kẻ “thứ ba” trong truyền thuyết kia đang định bày trò hề gì.

Hoa Hồ dẫn Kiều Úy Nhân vào một căn phòng nhỏ khá mát mẻ dưới tầng một.

Y Vân Liệt từ trên tầng đi xuống, nàng nghe thấy con gái đang nói chuyện với ai đó trong phòng khách.

“Ai thế?” Y Vân Liệt bước vào. “Hoa Hồ, là bạn học con à? Sao không mời cô bé ngồi xuống đi.”

Kiều Úy Nhân vừa nghe thấy giọng nàng liền nhanh chóng quay người lại, hướng tới thanh âm ôn nhu kia.

Y Vân Liệt không hề dự liệu trước mà đụng phải ánh mắt cô, nàng bị dọa cho hoảng sợ, tim nhảy lệch mất một nhịp.

“Đây là mẹ tôi.” Hoa Hồ lười biếng giới thiệu; trên thực tế, nàng cảm thấy việc này rất không cần thiết. “Còn đây là bạn học mới chuyển tới lớp con, Kiều Úy Nhân.”

Y Vân Liệt thấy Hoa Hồ cường điệu nhấn mạnh cái chữ “mới” kia một cách ác liệt, ngay lập tức nàng thông suốt... Hóa ra đây chính là cô bé mấy ngày nay nàng vẫn nghe phong phanh không ngừng.

“Cô Y, chào cô...” Kiều Úy Nhân cúi người.

Trong mắt mẹ con Y gia thoáng chút bối rối, bởi vì Kiều Úy Nhân không phải đang khách khí làm dáng, mà cô thật sự khom lưng xuống chào thật thấp.

“Không cần phải lễ nghi như thế.” Y Vân Liệt vội vã nâng cô bé dậy, lấy ánh mắt thăm dò con gái.

Hoa Hồ nhún vai, nàng cũng chẳng hiểu bạn học “xa lạ” kia đến tột cùng là đang làm trò gì.

“Mấy đứa cứ ngồi yên đây, hôm nay oi nóng, mẹ đi pha nước uống cho.” Y Vân Liệt ra hiệu con gái tiếp đãi bạn học, còn nàng thì hướng về phía nhà bếp.

“Cháu khá yêu thích trà.” Thanh âm Kiều Úy Nhân bình tĩnh, thông thả. “Và chỉ uống Bích Loa Xuân.”

Toàn thân Y Vân Liệt chấn động, nàng kinh ngạc xoay người.

“Ôi, cậu bị làm sao vậy,” Hoa Hồ nhíu mày. “Trời nóng vậy mà đòi uống trà à?”

Còn nữa, càng kì quái chính là, vì sao Kiều Úy Nhân biết nhà mình có Bích Loa Xuân... hơn nữa đây còn là loại trà duy nhất có trong nhà?

Cái cảm giác này thật khó hiểu, thời điểm Lăng Hàn Tây thừa nhận mối quan hệ với nàng cũng như thế này, ánh mắt không hiểu thấu, lời nói cũng chẳng rõ ràng gì.

“Kiều Úy Nhân... Cậu không phải cũng là người bên kia đó chứ?” Hoa Hồ duỗi tay chỉ vào mũi Kiều Úy Nhân.

Kiều Úy Nhân chậm rãi gạt ngón tay nàng ra, nhàn nhạt hỏi. “Người bên kia là sao?”

Hoa Hồ sững sốt, nghĩ cũng đúng, nếu như là người bên kia, hẳn Hàn Tây cũng nên nhận thức chứ, chắc chắn sẽ không tỏ ra là người xa lạ ở trước mặt cậu ta.

Một lát sau, Y Vân Liệt từ nhà bếp đi ra, trên tay cầm hai cốc nước chanh, ngoài cốc còn bao phủ một lớp hơi lạnh.

“Nhà cô không có Bích Loa Xuân, cháu uống tạm nước chanh nhé.” Hai tay Y Vân Liệt nắm thật chặt, bình tĩnh nói với Kiều Úy Nhân.

Hoa Hồ kinh ngạc nhìn mẹ nàng, mẫu thân đại nhân ôn nhu, xinh đẹp, rộng lượng nhất trần đời của mình... lại mở to mắt nói dối như thế sao?

Chẳng lẽ vì bình thường bà vốn coi đồng trà đó như bảo bối cho nên mới không nỡ đem ra mời bạn học “mới” uống?

“Cảm ơn cô Y.” Kiều Úy Nhân nhìn người kia nắm chặt hai tay, một nơi nốc cạn cốc nước chanh. “Nếu cái thị trấn này đi không tới hai tiếng thì tôi cũng chẳng cần tiểu lớp trưởng dẫn đường nữa đâu, tôi đi đây.”

“Ừ.” Hoa Hồ mãi một uống nước chanh rồi bước theo sau, trong lòng thầm mắng cô bạn mới vài câu.

Trước khi chia tay, Kiều Úy Nhân hỏi nàng. “Trà Bích Loa Xuân nhà cậu chưa có hết hạn đấy chứ?”

“Đương nhiên là chưa!” Hoa Hồ phản xạ có điều kiện, sau đấy kinh ngạc nhìn biểu cảm hài lòng, nghênh ngang bỏ đi của Kiều Úy Nhân.

Có vấn đề, nhất định có vấn đề!

Hoa Hồ lập tức trở về, vừa vào trong nhà, ngay lập tức nàng trông thấy mẹ nàng đang co rúc nằm giữa ghế sofa.

“Mẹ...” Hoa Hồ tới gần, phát hiện gương mặt Y Vân Liệt ướt đẫm nước mắt, nàng thở dài, thương tiếc người mẹ của mình giờ khắc này so với bản thân còn nhỏ nhắn, dễ vỡ hơn gấp nhiều lần. “Mẹ vừa khóc...”

“Xin lỗi!” Y Vân Liệt kéo ống tay áo cô con gái, nghẹn ngào nói không nên lời.

Sau khi an ủi mẹ mình xong, Hoa Hồ lẳng lặng ra ngoài tìm Hàn Tây.

Hàn Tây đang chơi bóng ở sân thể thao của trường, dáng người cậu mạnh mẽ, thu hút không ít nữ sinh đi ngang qua thấp giọng rít gào.

Hàn Tây vừa nhìn thấy Hoa Hồ ngồi trên bậc thang thì ngừng mọi hoạt động, giật cái khăn bông lau mồ hôi đi tới.

“Tìm tôi à?” Hàn Tây tỏ ra kinh hỉ, xem ra Hoa Hồ đã tha thứ cho cậu.

“Trong huyết quản của chúng ta chảy chung cùng một dòng máu!”

Ngày đó, bởi vì câu nói này mà Hoa Hồ tròn trịa năm ngày không thèm để ý đến cậu.

Hàn Tây cũng biết, oán khí của nàng phải đợi thời gian hóa giải mới hết!

Bây giờ thời gian nàng cần để hả giận đã ngày càng ít đi, thực là một dấu hiệu tốt.

“Ừ.” Hoa Hồ hí hóp mắt nhìn cậu. “Trước đây cậu có quen biết Kiều Úy Nhân không?”

“Không quen.” Hàn Tây sẽ không như người khác cho rằng Hoa Hồ thật sự đang ghen. “Làm sao thế?”

“Cô nàng kì quái ấy hôm nay đến nhà tôi.” Hai tay Hoa Hồ nâng cằm. “Giống như ngày xưa khi cậu đi tìm

tôi, nói năng chẳng minh bạch chút nào.”

“Cậu ta nói cái gì à?” Hàn Tây vội hỏi.

Trong lòng Hoa Hồ hơi xao động. “Lẽ nào ông ta ở bên ngoài vẫn còn người phụ nữ khác?”

“Không có đâu.” Ngay lập tức Hàn Tây phủ nhận. “Người Lãng gia tôi đều nhận ra, có điều...”

“Có điều làm sao?”

“Chúng ta đúng là chưa từng gặp qua cô...” Hàn Tây phát tay. “Nói tóm lại, Kiều Úy Nhân không thể có quan hệ gì cùng Lãng gia đâu.”

“Xin đừng dùng từ ”chúng ta” có được không?” Hoa Hồ lạnh lùng sửa lời cậu. “Coi như tôi có đi gặp ông ta thật, cũng sẽ không có chuyện nhận tổ quy tông.”

“Hoa Hồ.” Hàn Tây thở dài. “Cậu luôn là người họ Lãng.”

“Tôi họ Lãng, vậy nước mắt mẹ tôi rơi nhiều như vậy thì nên hướng ai đòi lại đây?” Giọng điệu Hoa Hồ như cũ, rất lạnh, nhưng không còn xa cách giống trước.

“Vì lẽ đó,” Hàn Tây lại thăm dò. “Lúc nào để tôi gặp dì đi.”

Hiện tại Hoa Hồ không lập tức bác bỏ thỉnh cầu của cậu nữa, mà trầm mặc chốc lát. Nước mắt người kia....

“Có lẽ nên cho cậu đi diện kiến mẹ tôi, nếu dung mạo cậu giống ông ta, biết đâu có thể giúp bà bớt được phần nào nỗi tương tư.”

Hàn Tây nhìn Hoa Hồ đứng dậy duỗi eo, sau đó nở nụ cười. “Thực ra thì, cậu còn giống cha hơn so với tôi...”

Hoa Hồ liếc xéo cậu. “À, hóa ra là cậu không cần đi nữa hả.”

“Không, không, không!” Hàn Tây nhảy dựng lên. “Việc này phải làm.... Nhất định!”

Tâm động không bằng hành động, ngay buổi tối hôm đó, sau khi kết thúc giờ tự học, Hàn Tây chính thức bước vào Y gia.

Y Vân Liệt không được con gái báo trước, không tránh khỏi có chút luống cuống tay chân lúc đón tiếp cậu bé kia, đồng thời oán giận con gái, cảm thán bây giờ nhà ta thật sự đang có thiếu nữ tuổi mới lớn nha!

Lúc ngồi trong phòng khách, Hàn Tây lại không có sốt sắng như thế. Cậu đã tưởng tượng rất nhiều lần về buổi gặp mặt dì Y... tuy rằng lần này hơi nhanh so với dự tính của cậu! Suy đi tính lại, tựa hồ bản thân phải đi cảm tạ cô nàng tên Kiều Úy Nhân chẳng biết từ đâu chui ra mới đúng!

Chờ đĩa hoa quả được dọn lên, đồ uống được rót đầy, ba người mới an vị.

Bầu không khí có chút lúng túng, chẳng ai mở miệng, cơ hồ mỗi người đều có tâm sự riêng.

Đến khi cốc nước cạn rồi Hoa Hồ mới hắng giọng, lên tiếng. “Mẹ, mối quan hệ giữa con và Hàn Tây không phải như mẹ vẫn nghĩ đâu.”

Y Vân Liệt sững sờ, nàng không ngờ con gái sẽ nói ra lời như thế.

“Con còn chưa chính thức giới thiệu bản thân, dì Y.” Hàn Tây ngồi dậy, kéo góc áo, đứng nghiêm rồi khom lưng cúi chào thật sâu.

Hành động này khiến Y Vân Liệt và Hoa Hồ đồng thời nhớ tới Kiều Úy Nhân đến vào ban ngày, trong lòng không khỏi ngạc nhiên.

Hoa Hồ biết lý do vì sao Hàn Tây phải cung kính như vậy, cho nên nàng không thể lý giải nổi hành vi của Kiều Úy Nhân.

Còn Y Vân Liệt ngoại trừ tán thưởng thì chẳng hiểu gì hết.

Thằng bé này mỗi lần thấy mình đều sẽ hành lễ như thế đấy.

“Con tên Lăng Hàn Tây.” Hàn Tây nói rõ ràng rành mạch từng chữ một.

Y Vân Liệt tức thì tỉnh táo lại từ thái độ của cậu, cảm thấy lỗ tai có chút nhâm lẫn, nàng chần chừ hỏi. “Cháu... nói cháu tên gì?”

“Cậu ta là Lăng Hàn Tây.” Hoa Hồ tiếp lời. “Họ Lăng, mẹ, mẹ biết hẳn là con trai ai chứ?”

Sắc mặt Y Vân Liệt trong nháy mắt tái nhợt, nàng mờ mịt nhìn hai đứa trẻ phía đối diện, trong đầu vang vọng lại ký ức về cái họ này...

“Con là con trai bố Lăng Viên, dì Y, cũng coi như là con của dì, em trai Hoa Hồ.” Hàn Tây chậm rãi ngồi xuống sofa, sau đó hơi bất an trao đổi ánh mắt với Hoa Hồ.

Hoa Hồ tàn nhẫn mà thâm mắng Hàn Tây, trong lòng giận dữ bản thân do đã quyết định quá liều lĩnh, bởi vì đáng về mẹ nàng hình như sắp té xỉu tới nơi rồi.

“Thì ra cháu là con trai Lăng Viên!” Sắc mặt Y Vân Liệt dần trở lại bình thường, nàng bình tĩnh nở nụ cười. “Nhìn kỹ thì cháu trông khá giống mẹ cháu đấy.”

“Vâng.” Hàn Tây thấy vẻ mặt nàng chuyển biến tốt thì yên lòng, Hoa Hồ cũng không có phóng ánh mắt chết người về phía cậu nữa. “Lâu như vậy mới đến thăm dì, mong dì tha thứ.”

“Tha thứ.... Tha thứ cái gì.” Y Vân Liệt cười. “Cháu đến tìm cô đã khiến cô thấy rất cao hứng rồi.”

“Mẹ, cậu ta là con trai ông ta đấy!” Hoa Hồ bắt mồm, cả giận nói.

“Còn con là con gái ông ta đó!” Y Vân Liệt cười, dễ dàng hóa giải lệ khí* của con gái. “Lâu vậy mà con mới dẫn thằng bé tới gặp mẹ, mẹ nên mắng con mới phải.”

*tàn bạo, độc ác:v

“Mẹ không sợ... tức cảnh sinh tình sao?” Hoa Hồ dè dặt hỏi.

“Đứa ngốc....” Y Vân Liệt thở dài, nhìn Hàn Tây. “Hàn Tây, cô có rất nhiều vấn đề muốn hỏi cháu, nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu.”

“Vậy con sẽ kể từ đầu cho dì!” Hàn Tây suy nghĩ một chút. “Nó đã là chuyện của một năm trước rồi!”

Hàn Tây và Hoa Hồ là chị em cùng cha khác mẹ.

Cha của bọn họ tên là Lăng Viên, đã từng vứt bỏ vợ con mình.

Mà người vợ cùng đứa con kia chính là Y Vân Liệt và Hoa Hồ.

Lần đầu biết cha mình có vợ trước, là khi cậu ở trong thư phòng ông, lục lọi đồng sách cũ, lật tới lật lui chợt tìm được một tấm ảnh cưới.

Bức ảnh kết hôn cực kì mộc mạc, cơ hồ mẹ cậu cùng người phụ nữ trong hình không có giống nhau chút nào.

Nhưng Hàn Tây chỉ nghi vấn một câu. “Tại sao mẹ trước lúc kết hôn so với hiện tại thay đổi dữ dội vậy?”

Thời điểm cậu nói câu ấy là khi cả nhà đang dùng bữa.

Cha Hàn Tây nghe xong thì nhú mày, còn mẹ cậu thắc mắc truy cứu. “Con thấy ảnh nào thế? Ảnh lúc bố mẹ kết hôn đều bị mất hết rồi mà.”

Hàn Tây lấy bức ảnh cũ kia từ túi áo.

Nó vừa được đưa ra thì mẹ cậu lập tức kinh hãi.

Còn cha cậu chỉ bình tĩnh nhìn lướt qua, sau đó cầm đặt sang một bên.

Mẹ cậu hung hăng lườm cha, nặng nề đập tay xuống bàn.

Hàn Tây ngạc nhiên!

Cha cậu thấy thế chỉ nhàn nhạt hỏi một câu. “Em đang làm gì vậy?”

Mẹ nhẩn nại, quay về phía cậu... Ngay lúc đó cậu mới 16, có lẽ cân nhắc đến điểm này nên mẹ chỉ trừng mắt nhìn tấm hình kia, ăn cơm xong bèn vào luôn thư phòng.

Cha cũng buông bát, mang tấm hình đi theo.

Bấy giờ Hàn Tây mới đột nhiên phát hiện, người phụ nữ trong ảnh hình như không phải mẹ cậu!

Phản ứng của bố mẹ khiến Hàn Tây nghi ngờ, cậu bám sau cha, bước tới trước cửa thư phòng.

Bên trong cực kì yên tĩnh, nhưng là để báo hiệu cơn bão sắp sửa ùn ùn kéo tới.

Lát sau, thanh âm mẹ truyền ra.

Rất ngọt ngào, rất bi phẫn.

“Tại sao anh còn giữ ảnh hai người?”

Giọng cha rất lâu sau mới vang lên. “Chỉ là một tấm hình thôi mà, kẹp trong sách đã lâu, ai còn nhớ nổi.”

“Thật sự... chỉ là một tấm hình?”

“VẬY em cho rằng như thế nào?”

“Anh không có quên chứ? Ban đầu là cô ấy lựa chọn rời xa anh!”.

“Anh biết.”

Giọng cha vô cùng lạnh lùng.

“Không phải anh đã đi tìm cô ấy đấy chứ?”

“Không.”

“VẬY anh... còn đi tìm Lăng Thượng hay không?”

“Nhiều năm trôi qua, biết đi đâu mà tìm?”

Thanh tâm cha ngày càng lạnh dần.

....

....

Tất cả đoạn hội thoại trên, Hàn Tây đều nghe lén được!

Cậu chưa bao giờ biết cha từng có một người vợ.

VẬY hẳn người phụ nữ trong tấm ảnh kia là vợ trước của ông.

Nhưng tại sao bố lại từ bỏ cô ấy? Tại sao mẹ lại muốn ruồng rẫy quá khứ này?

Hàn Tây còn trẻ, trong lòng tràn trề tinh thần trọng nghĩa. Cậu tựa hồ thấy một mặt khác của cha mẹ mà ít người biết đến, thấy được đoạn hồi ức bọn họ che giấu hết thảy.

Nhưng Hàn Tây quyết định phải đào nó lên một lần nữa.

Dù đã bị cha nhàn nhật cấm chỉ nhưng cậu vẫn lén lút trốn vào thư phòng.

Rất nhanh, cậu có thu hoạch.

Bên trong một ít sách cũ, cậu tìm được rất nhiều đáp án.

Tấm ảnh cậu phát hiện, không biết có phải do cha quên hay theo thói quen cũ, ông vẫn nhét vào cùng một quyển sách y như trước. Hàn Tây cẩn thận nghiên cứu, rốt cuộc nhận ra nét chữ mờ nhạt trên đó. Tấm hình được chụp 19 năm trước, người phụ nữ trong ảnh tên là Y Vân Liệt.

Tên thực kì quái, Hàn Tây nhìn đi nhìn lại người phụ nữ kia.

Sau đó phát hiện, cho dù bà không trang điểm, hơn nữa đây còn là ảnh đen trắng, nhưng vẫn vô cùng xinh đẹp.

Tại sao cha lại vứt bỏ một người vợ đẹp như vậy?

Ngoại trừ bức ảnh, Hàn Tây còn tìm thấy những thẻ đánh dấu trang từ vài cuốn sách, trên đó viết nhiều bài thơ khác nhau, tất cả đều kí tên Y Vân Liệt.

Mà phát hiện lớn nhất là một bức ảnh phóng to, chụp một người phụ nữ độ tuổi ngoài ba mươi đang tựa vào ban công một căn phòng.

Bức ảnh này đích thị được chụp trộm, khuôn mặt không rõ lắm, nhưng bằng trực giác Hàn Tây vẫn suy đoán được đây chính là Y Vân Liệt, vợ trước của cha.

Hóa ra, cha lừa mẹ.

Ông đã tìm kiếm vợ trước.

Sau đó rồi sao, tìm được bà ấy xong, ông muốn làm gì?

Hàn Tây suy diễn các kiểu tình huống.

Thế nhưng rất lâu sau đó, dường như cha không xuất hiện bất kì hành tung lạ thường nào. Quan hệ giữa ông và mẹ vẫn như trước đây, tương kính như tân.

Như vậy, đến tận cùng thì trong lòng ông, người vợ cũ này đóng vai trò như thế nào?

Mà trong lòng cha, mẹ là gì?

Mang theo đầy ắp nghi vấn, Hàn Tây dựa vào địa chỉ lưu trong tài liệu, tìm được thị trấn nhỏ Lập Phong.

Nhưng cậu không ngờ, ngoại trừ Y Vân Liệt đối chiếu từ ảnh ra, bên cạnh bà còn có một cô gái.

Bà ấy có một đứa con gái. Hàn Tây điều tra đứa con gái đó, phát hiện nàng chỉ lớn hơn có mấy tháng so với mình.

Như vậy Hàn Tây có thể rút ra kết luận hợp lí rồi. Trong lúc vợ trước của cha mang thai, ông đã vượt rào với mẹ mình, rồi từ bỏ người kia để cưới người ông yêu hơn?

Đột nhiên Hàn Tây cảm giác việc bản thân được sinh ra là một tội lỗi. Thì ra hạnh phúc bao năm sung sướng được xây nên từ sự hy sinh của người vô tội.

Đối với chuyện này, Hàn Tây cùng cha tiến hành một cuộc nói chuyện giữa hai người đàn ông.

Hàn Tây muốn cha mình, dù khó cứu vãn cuộc hôn nhân kia, thì chí ít cũng phải đón con gái ông về. Việc học hành trong thành thị vẫn tốt hơn trong tiểu trấn.

Nhưng cha tuyệt tình từ chối thỉnh cầu của cậu, còn nói ông vĩnh viễn không thể đối xử với mẹ con họ như trước được nữa rồi!

Khi đó, hình tượng người cha vốn đã mỏng manh trong mắt Hàn Tây lập tức sụp đổ.

Cậu căm giận, quyết định muốn thay cha mẹ chuộc lại chút ít lỗi lầm.

Cậu yêu cầu chuyển trường, sau đó tới tiểu trấn nọ, dùng thân phận người nhà họ Lăng để ở bên mẹ con vợ trước của cha... cho đến khi cậu có thể chứng kiến hai người họ hạnh phúc chung sống cùng mình mới thôi.

Cậu cứ nghĩ cha sẽ tiếp tục phản đối, ai ngờ ông chỉ bỏ lại hai chữ: tùy con.

Cứ thế, Hàn Tây đến đây, cậu không hiểu sao ngay cả mẹ cũng không ngăn cản chuyện này, nói chung giảm đi được không ít phiền phức.

Điều đầu tiên Hàn Tây làm là chuyển tới lớp Hoa Hồ học, sau đó tiếp cận làm thân. Lúc Hoa Hồ biết Hàn Tây là con trai kẻ đã vứt bỏ mẹ con nàng, lửa giận ngập tràn. Nhưng ở cùng Hàn Tây một thời gian dài, Hoa Hồ xác thực cảm thấy cậu thật tâm ý nấy, nàng bèn quyết định lợi dụng Hàn Tây để cải thiện kết quả học tập, hồng đạt được nguyện vọng.

Bởi vì Hàn Tây và Hoa Hồ quan hệ gắn bó chặt chẽ nên trong trường bắt đầu loạn hàng loạt tin đồn, mà Hoa Hồ chỉ cười cho qua, coi như cái trang thành tình nhân cũng chẳng sao, trừng phạt cậu ta cấm nàng trước đại học không được phép yêu đương.

Ai ngờ, Hàn Tây vui vẻ đáp ứng.

Khi ấy Hoa Hồ cấm khẩu, nàng hơi không hiểu, tại sao cha mẹ ác độc như vậy lại sinh ra một thằng con trai tốt bụng đến thế?

Hàn Tây thổ lộ hết tất cả với Y Vân Liệt.

— ** (OvO) / ** —

Còn 2 chương nữa là kết thúc Phần I nói về hiện tại, Phần II sẽ tập trung vào thời còn trẻ của hai nhân vật chính, tức là màn dạo đầu của một vở đại ngược tâm

5. Chương 3: Mất Tích

Y Vân Liệt nghe Hàn Tây kể xong, ngoại trừ chút biểu hiện rung động thì hoàn toàn không có phản ứng gì đặc biệt.

Hoa Hồ một lòng sốt sắng quan sát nhất cử nhất động của mẹ mình, nhưng nàng lại không hề phát hiện ra bất kì thay đổi nào.

Nhất định vì Hàn Tây nói cha cậu sẽ vĩnh viễn không bao giờ đối xử với mẹ con nàng như trước kia...

Thực sự khiến cho người ta hận...

Hồi lâu sau Y Vân Liệt mới sờ sờ mặt mình, khẽ cười. “Hóa ra Lăng Viên vẫn còn giữ ảnh của bọn cô à!”

Nụ cười sao mà trông đau đớn.

Hoa Hồ và Hàn Tây thầm nhủ trong lòng.

“Hiện tại thì như cháu thấy đấy.” Y Vân Liệt nhìn quanh nhà. “Bọn cô sống rất khá, cháu không nhất thiết phải ở lại đây.”

“Thực ra con cũng thích cái thị trấn nhỏ này.” Hàn Tây cười. “Rất yên tĩnh, thích hợp để đọc sách.”

“Đương nhiên là bởi vì ở đây cậu ta khí chất hơn các nam sinh khác đó, đừng có đi đổ thừa nha.” Hoa Hồ thẳng thừng cười nhạo cậu.

Song Hàn Tây lại vô cùng bao dung.

Nếu như nói ước nguyện ban đầu của cậu chỉ mong muốn nội tâm giảm bớt áy náy, thì bây giờ, cậu đã hoàn toàn cam tâm tình nguyện ở lại nơi này.

Trong thân thể Hoa Hồ và cậu cùng chảy chung một huyết thống, trời sinh tình thân không thể nào xóa bỏ, huống hồ trên danh nghĩa nàng là chị gái cậu, là người nhà họ Lăng, đặc biệt tướng mạo trông thật giống với cha khi còn trẻ.

Có điều Hàn Tây trưởng thành hơn nên cậu chưa bao giờ nhận Hoa Hồ làm chị, điều này khiến Hoa Hồ khá tức giận, nhưng suy đi tính lại, nàng cũng không tự nhận bản thân mang họ Lăng, bèn thấy không sao nữa.

Nhờ nụ cười của Hoa Hồ mà bầu không khí trong phòng khách ngay lập tức dễ chịu hơn nhiều. Mặc dù không chính thức kính cẩn thăm hỏi dì Y song Hàn Tây tự hiểu rõ, dì Y chưa từng oán hận mình, về điểm ấy, Hoa Hồ luôn cực kì nặng nề. Chính vì thế nên Hàn Tây bị nhân cách của dì chinh phục.

“Con thay mặt cha mẹ xin lỗi dì!” Hàn Tây cúi đầu, thành khẩn nói.

Hoa Hồ ngồi bên khê hừ một tiếng.

“Xin lỗi cái gì chứ...” Y Vân Liệt thấp giọng. “Không cần đâu!”

“Mẹ, sao mẹ có thể dễ dàng tha thứ cho con trai bọn họ như vậy chứ... tuy cậu ta không liên quan, nhưng mà cũng không thể cứ thế mà bỏ qua hai người kia.”

“Cái này không liên quan tới con, Hoa Hồ, sao con lại tàn nhẫn thế!” Y Vân Liệt bất đắc dĩ nhìn thẳng cô con gái.

Hoa Hồ nhất thời cảm giác cổ họng bị nhét nguyên một quả trứng gà.

“Hoa Hồ nói cũng không sai!” Hàn Tây mãi một khuyển nhủ. “Con chỉ hi vọng, chờ sau khi Hoa Hồ tốt nghiệp sẽ theo con trở về.”

“Không đời nào!” Hoa Hồ nhảy dựng lên.

“Ừ...” Y Vân Liệt lại tựa hồ đang suy tính.

“Mẹ, con chắc chắn sẽ không đi cùng cậu ta đâu.” Hoa Hồ nhào đến bên cạnh mẹ mình, vội vàng bày tỏ rõ quan điểm.

“Người kia... cũng chưa chắc đã bằng lòng đi gặp con.” Y Vân Liệt khẽ vuốt ve má cô con gái. “Mẹ sẽ không bắt ép con làm gì cả, chỉ là đừng nên để bản thân bị thương tổn.”

Có lẽ lời của mình đã xúc phạm dì ấy, Hàn Tây thầm nghĩ.

Đối với Hoa Hồ, hẳn là tình thương của mẹ quan trọng hơn của cha. Nàng không nói gì thêm mà chỉ tựa lên đầu gối mẹ mình..

“Đã muộn rồi, cháu về trước đi, sau này luôn hoan nghênh cháu đến nhà cô chơi.”

Y Vân Liệt nói với Hàn Tây.

Hàn Tây gật đầu, nhìn lướt qua Hoa Hồ đang ngồi xổm, sau đó đứng dậy ra về.

“Mẹ... tại sao ông ta lại không cần chúng ta nữa?”

Nghe được tiếng cửa đóng, thanh âm yếu mềm của Hoa Hồ vang lên.

Nàng không nhìn nét mặt Y Vân Liệt, bởi nếu như ngẩng đầu lên, nàng sẽ thấy biểu cảm bi thương chưa từng có...

Con gái.... đi học rồi..

Xung quanh.... rất yên tĩnh!

Trong căn phòng đã lạnh như băng suốt mười mấy năm qua!

Nhiều người hơn, nhưng chẳng ai thâm nhập được vào trái tim đã nguội nhạt.

Y Vân Liệt ngồi trên xích đu ngoài ban công, ánh mắt vô thần, tâm tư du lãng.

Lúc lâu sau, tầm mắt của nàng bị thu hút bởi một bóng người ven vệ đường.

Đây chẳng phải là.... cô bé tới chơi hôm qua sao? Bạn học mới của Hoa Hồ.

Y Vân Liệt thấy cô bé tên Kiều Ủy Nhân đi thẳng tới trước cửa nhà mình, sau đó ngược mắt lên nhìn nàng.

Tìm tôi ư?

Bỗng dưng Y Vân Liệt nảy sinh loại cảm giác gấp rút, nàng vội vã xuống mở cửa.

Kiều Ủy Nhân thản nhiên nhìn nàng.

“Cháu... không đi học à?” Y Vân Liệt thắc mắc.

“Cháu xin nghỉ.” Kiều Ủy Nhân vuốt mái tóc dài. “Vì cháu có chuyện quan trọng hơn so với việc học.”

“Có liên quan tới cô sao?” Tay Y Vân Liệt nắm chặt dây sắt trên cửa, dạ dày hơi quặn đau.

“Có chứ!” Kiều Ủy Nhân bình tĩnh trả lời rồi bước vào nhà, cởi giày, ngã lên sofa.

Chỉ tới đây thôi mà cả người cô bé ướt đầm mồ hôi.

“Mẹ cháu bảo, chỉ cần cháu tìm được cô, cô sẽ biết cháu là ai.”

Kiều Ủy Nhân vừa ngồi xuống lập tức mở miệng.

Y Vân Liệt đột nhiên kinh hãi, nàng nhìn Kiều Ủy Nhân, gần như quên cả hít thở.

Giả như cậu muốn biết tư vị này như thế nào...

Vậy hãy chờ một ngày nào đó đi, tôi sẽ dẫn con tôi tới tìm cậu...

Không, không phải, không được! Không thể!

Y Vân Liệt lấy hai tay ôm đầu, cả người run bần bật.

Ánh mắt Kiều Ủy Nhân vẫn bình tĩnh như cũ, bình tĩnh đến mức cay nghiệt.

Cô thắm nhủ với bản thân rằng, không được phép đồng cảm với người phụ nữ trước mặt, tuyệt đối không thể thông cảm với cô ta.

“Cô ấy đâu... Cô ấy đang ở nơi nào?”

Hồi lâu sau, Y Vân Liệt kìm nén cảm xúc của bản thân, ngẩng đầu lên, gương mặt đầm đìa nước mắt.

“Bà ấy không đến, chỉ có cháu thôi.” Kiều Úy Nhân xòe tay ra. “Trước khi đi, mẹ cháu dặn cháu hỏi xin cô một túi Bích Loa Xuân.”

Dường như Y Vân Liệt đã đình chỉ hô hấp...

“Đưa trà cho cháu đi.” Kiều Úy Nhân khẽ nhú mày.

“Cô sẽ không đưa.” Y Vân Liệt nghiêng đầu, thẫn thờ đáp.

“Cô không đưa cũng chẳng sao.” Kiều Úy Nhân đứng dậy. “Cháu có thể mua ở nơi khác, thậm chí chẳng cần phải là Bích Loa Xuân... bà ấy đâu còn nhận biết nổi nữa.”

“Không thể!” Y Vân Liệt quay đầu, ánh mắt thê lương.

“Đến tận bây giờ cô cũng không chịu thành toàn cho bà, cần chi phải quan tâm có thể hay không thể.” Kiều Úy Nhân nhìn lại nàng không chút yếu thế, đường nét khuôn mặt vốn ôn nhu, nay lập tức cứng nhắc, lạnh lùng.

“Nói cho cô biết cô ấy đang ở đâu đi, cô phải đi tìm cô ấy.” Y Vân Liệt gạt lệ trấn tĩnh, tuy nhiên đôi bàn tay đang siết chặt phản ánh phần lớn tâm tư nàng.

Kiều Úy Nhân trầm mặc chốc lát.

“Nói cho cô biết, cô ấy đang ở đâu.” Y Vân Liệt cố chấp hỏi, giọng điệu khê run.

“Cô thật sự muốn đi tìm bà sao?” Kiều Úy Nhân rũ mi mắt.

Y Vân Liệt gật đầu.

“Bà ấy không ở trong cái thị trấn nhỏ này, cũng không ở trong cái tỉnh lẻ này, mà đang ở một nơi xa rất xa, cô có thể rũ bỏ hết tất cả để đi tìm bà sao?”

“Có thể!” Y Vân Liệt gật đầu.

“Thậm chí bỏ rơi cả con gái mình?” Kiều Úy Nhân hỏi vặn lại.

“Có thể!” Y Vân Liệt vẫn cứ gật đầu.

“Giả như tìm không thấy?” Kiều Úy Nhân tiện đà tiếp tục hỏi.

Thanh âm Y Vân Liệt vô cùng run rẩy. “Cô không muốn nghe từ ”giả như“.”

“Thật ư?” Kiều Úy Nhân nhẹ nhàng cười nhạt. “Cháu còn cho rằng cô luôn nhất mực chờ đợi một điều ”giả như” đấy.”

Y Vân Liệt nhìn Kiều Úy Nhân đầy bi thương.

Kiều Úy Nhân lạnh lùng tránh ánh mắt nàng. “Giả như có thể đảo ngược thời gian, cô sẽ làm gì? Và cả hiện tại nữa, cô có thể làm được gì đây?”

Y Vân Liệt cảm giác trái tim mình dần nguội ngắt, không gian bốn phương tám hướng đều tràn ngập hơi lạnh...

“Nói cho cô biết, cô ấy đang ở nơi nào?”

“Khắp chân trời góc biển, bà nói cô đều có thể tìm đến.” Kiều Úy Nhân im lặng hồi lâu, cuối cùng cũng trả lời.

Con người Y Vân Liệt sáng ngời, một màu sắc cực kì chói rọi.

“Lời, cháu đã truyền đạt xong.” Kiều Úy Nhân tiếp tục tỏ thái độ coi thường Y Vân Liệt, xoay người rời đi.

“Chờ chút,” Y Vân Liệt đuổi theo. “Nếu chỉ có vậy, cháu tới đây làm gì?”

“Hợp hoan*!”

*đoàn tụ

Kiều Úy Nhân ngoái cổ đáp, đôi môi nhẵn bóng nở nụ cười.

Tan học buổi chiều, Hoa Hồ và Hàn Tây về nhà cùng nhau.

“Kỳ quái, con bé mới đến hôm nay không có đi học.” Trên đường, Hoa Hồ cầm quyển ghi chép hàng ngày của lớp, bảo với Hàn Tây.

“Chắc có chuyện gì đó.” Hàn Tây không để tâm lắm vấn đề này, đây là lần thứ hai cậu đến gặp dì Y nên còn đang bận lo nghĩ lung tung.

Hoa Hồ nhìn Hàn Tây, dùng bút chọc cánh tay cậu. “Chờ chút nữa nếu phát hiện ra mẹ tôi bất thường thì lập tức lượn ngay, biết chưa!”

“Biết rồi.” Hàn Tây cười khở. “Có điều nói đi cũng nên nói lại, vì sao đột nhiên cậu suy nghĩ thông suốt thế?”

Hoa Hồ cắn bút, ngẩng đầu quan sát vô số tia sáng lọt qua những tán cây, buồn rầu đáp. “Vì tôi không có cách nào giúp bà vui vẻ, thế nên đành phải nhờ cậu thôi.”

“Yên tâm.” Hàn Tây ôm lấy Hoa Hồ. “Quá khứ đã qua rồi, con đường phía trước nhất định sẽ tràn ngập ánh mặt trời.”

“Chỉ hy vọng như thế!” Hoa Hồ thở dài.

Một lúc sau, khi hai người về Y gia.

Cửa đang đóng.

Hoa Hồ mở khóa. “Kỳ thật, bà còn đi đâu giờ này?”

“Chẳng lẽ tại dì biết tôi đến?” Hàn Tây khấn trương.

“Tôi không báo với bà.” Hoa Hồ mở cửa sau, rồi lại mở cửa phòng, không có ai.

“Chắc dì có việc, tí nữa sẽ về.” Hàn Tây đặt cặp sách lên bàn nước rồi ngồi lên sofa, bắt đầu chờ đợi.

“Cái gì đây?” Hoa Hồ mắt sắc tìm được một phong thư nằm phía dưới cặp Hàn Tây.

Gửi con gái.

Là nét chữ của mẹ.

Hoa Hồ kinh ngạc nhìn phong thư rồi giận dữ trừng mắt hướng Hàn Tây.

“Làm sao thế?” Hàn Tây thắc mắc.

“Nhất định là mẹ tôi gặp cậu nên không vui, lòng sinh tức giận.” Hoa Hồ nghiêng răng nghiêng lợi, tay mở phong bì, rút bức thư ra.

Con gái à.

Mẹ phải đi tìm một người, có lẽ sẽ mất một tháng, có khi sẽ mất một năm, hoặc cũng có thể sẽ mất một khoảng thời gian dài hơn thế. Rất xin lỗi, mẹ không thể ở bên con, nhưng còn có Hàn Tây, mẹ tin nó sẽ giúp đỡ con.

Con gái à, hãy tha thứ cho mẹ!

“Ý là sao?” Hoa Hồ đơ nửa ngày mới thắc mắc với Hàn Tây. “Cậu đọc hiểu không?”

“Ý tứ thì rất dễ hiểu, thế nhưng nghĩ mãi không ra!” Hàn Tây lắc đầu. “Trước kia cậu có từng nghe dì kể muốn đi tìm ai đó không?”

“Chưa bao giờ nghe qua...” Viên mắt Hoa Hồ dần đỏ, tim cũng bắt đầu đau đốn... Cha mẹ nàng lại một lần nữa từng người từng người bỏ rơi nàng. “A, liệu có phải bà đi tìm cha cậu không?”

“Vậy cũng không mất nhiều thời gian đâu.” Hàn Tây chỉ vào bức thư. “Đến bản thân dì Y hình như còn không rõ sẽ mất bao lâu nữa.”

“Có thể mẹ tôi chưa dám đối mặt cha cậu, vì thế nên nhất mực chờ đợi.” Hoa Hồ ngã xuống sofa. “Chỉ là tại sao phải rời bỏ tôi...”

“Không phải cậu rất hận cha sao?” Hàn Tây chậm rãi nói.

Hoa Hồ sững sờ, sau đó bật đứng dậy.

“Tôi muốn đi tìm mẹ.”

“Này!” Hàn Tây ngăn nàng. “Cậu căn bản còn không biết đi đâu.”

“Không được, tôi muốn đi tìm bà!” Thanh âm Hoa Hồ nức nở.

“Đừng gấp, đừng gấp!” Hàn Tây ôm chặt lấy Hoa Hồ, an ủi nàng. “Trước tiên tôi sẽ gọi điện thoại hỏi cha... chỉ ít cũng dặn ông lưu ý một chút, nếu như ông có tin tức gì thì sẽ báo chúng ta ngay.”

“Vậy là muốn tôi ở lại đây một thân một mình sao?”

Hoa Hồ sắp điên rồi, nàng chẳng biết mẹ mình đã xảy ra chuyện gì, thậm chí còn hoài nghi chuyện ấy có liên hệ với chuyện ngày hôm qua.

Hoa Hồ tàn nhẫn nện lên đầu, hối hận về hành động của mình.

“Hiện tại tôi chỉ cần mẹ!” Hoa Hồ thấp giọng nói.

Hàn Tây không đáp, chỉ yên lặng ôm nàng. Hoa Hồ, cô gái này, tuy thoát trông thực kiên cường, nhưng nội tâm lại vô cùng mềm yếu.

Hoa Hồ an tĩnh nằm trong lòng ngực Hàn Tây có mấy chục giây bèn đột nhiên đẩy cậu ra, chạy khỏi ngôi nhà.

“Cậu đi đâu vậy?” Hàn Tây đuổi theo.

“Trạm xe lửa!” Hoa Hồ kêu lên. “Có thể bà ấy vẫn chưa lên xe.”

Hàn Tây gấp tới độ suýt vấp. Cái thị trấn nhỏ này giao thông không tiện, một chuyến tàu hỏa mỗi ngày chỉ dừng lại ở đây vùn vùn có vài phút...

Hàn Tây nâng đồng hồ đeo tay lên. “Quá giờ tàu chạy rồi.”

Hoa Hồ không dừng bước, mái tóc ngắn của nàng bay trong gió, bóng lưng nhanh tựa tên bắn.

Hàn Tây nhìn bóng lưng nàng....có lẽ cô ấy đang hy vọng chuyến xe hôm nay sẽ bị muộn giờ.

Chờ Hoa Hồ cùng Hàn Tây chạy tới trạm xe lửa, khoảng sân nhỏ chờ tàu yên tĩnh và lạnh lẽo đã cho cả hai đáp án.

Mặt Hoa Hồ đỏ ửng, nàng thở hồng hộc, tiến về một phía...

Hàn Tây nhìn xung quanh, cậu hiểu rằng Hoa Hồ cực kỳ thất vọng.

Cuối cùng Hoa Hồ cũng ngừng bước, nàng chạy tới trước sân dành cho người đưa tiễn, đằng sau trụ đá lớn, nàng trông thấy có một người đang đứng.

Nhưng đó không phải người nàng muốn tìm.

Hàn Tây bắt gặp dáng vẻ sững sốt của nàng, trong lòng quính lên, đoán rằng nàng đã tìm được bèn lao nhanh đến.

Người đứng phía sau trụ đá dõi theo đoạn cuối đường ray.

Hàn Tây né sang bên trụ đá rồi ngây ngẩn.

Là Kiều Úy Nhân, là người bạn học mới cả ngày không tới lớp.

Trùng hợp sao? Vẫn là ngẫu nhiên ư?

Kiều Úy Nhân nghiêng đầu, trả lời hai người. “Mẹ cậu đã đi rồi, đi hướng kia kìa.”

Đại nãi Hoa Hồ “ừ” một tiếng, nàng nhào tới, túm lấy cổ áo Kiều Úy Nhân, quát hỏi. “Mẹ tôi đi đâu?”

Kiều Úy Nhân không đẩy nàng ra, cứ thế đứng ngấm kĩ Hoa Hồ.

Khoảng cách gần như vậy, thậm chí có thể thấy rõ chính mình phản chiếu trong đôi mắt Hoa Hồ. Con người kia vốn vẫn đang hơi trợn, lông mày dựng đứng lộ vẻ hung ác. Mũi nàng, môi nàng, còn cả khuôn mặt nàng cùng màu da không chỗ nào không tỏa ra hương vị tuổi trẻ.... so sánh với ai đó thì sẽ tuyệt nhiên bất đồng.

“Mẹ tôi khi còn trẻ, chắc hẳn vẻ bề ngoài trông cũng giống cậu.” Kiều Úy Nhân đột nhiên có chút mê mẩn.

“Mẹ cậu?” Hoa Hồ “ha” một tiếng. “Tôi quản mẹ cậu hình dạng ra sao, mau nói, cậu mang mẹ tôi đi đâu rồi?”

“Tự cô ấy đi, tôi cũng không biết cô ấy đi đâu.” Lúc này Kiều Úy Nhân mới tránh né Hoa Hồ, chỉnh lại cổ áo.

“Vậy sao cậu lại ở đây, đến tận cùng là đã xảy ra chuyện gì, có thể nói cho chúng tôi biết không?” Hàn Tây kéo Hoa Hồ về, sợ nàng tiếp tục kích động.

“Tôi không rõ lắm đâu.” Kiều Úy Nhân nghiêng đầu suy nghĩ. “Chúng ta nên hỏi một người khác.”

“Ai?” Hoa Hồ lập tức nói, vô cùng lo lắng.

“Cha hai người...” Kiều Úy Nhân chỉ vào Hoa Hồ và Hàn Tây, sau đó cười khẽ. “... bác của tôi!”

“Làm sao cậu biết chúng tôi là... cha tôi là bác cậu?” Bấy giờ Hoa Hồ không có rảnh mà quan tâm từ “chúng tôi” kia, nàng kì quái nhìn Hàn Tây. “Hai người là thân thích?”

Khi đấy Hàn Tây cũng đang nỗ lực suy nghĩ, sau đó cậu vỗ chân kêu lên. “Lẽ nào cậu là con gái cô...”

“Đúng rồi.” Kiều Úy Nhân gật đầu, nhìn Hoa Hồ. “Cậu có đoán được gì không?”

Hoa Hồ nhớ mang máng Hàn Tây từng nhắc qua về người cô này, thế nhưng không phải là chưa gặp gỡ nhau bao giờ ư? Sao lại có quan hệ với chuyện trước mắt được?

“Tôi không hiểu, chuyện này thì có liên hệ gì với chuyện mẹ tôi?”

Ánh mắt Kiều Úy Nhân trở nên quái đản. “Hóa ra cô ấy chưa từng kể.... vậy cũng tốt, chúng ta cùng đi tìm đáp án đi.”

“Giờ đi gặp cha tôi à?” Hàn Tây nhíu mày. “Đã hết chuyến xe đêm, đi kiểu gì đây?”

“Không cần đi.” Kiều Úy Nhân rời khỏi sân đưa tiễn. “Tôi đã gọi cho ông ấy trước rồi, tính toán thời gian thì hẳn là ông ấy đã tới nơi.”

“Cha tôi đến đây sao?” Hàn Tây kinh ngạc tới cực điểm.

“Ông ta đến làm gì?” Hoa Hồ lập tức cảnh giác như một con mèo cong lưng.

“Không phải cậu muốn biết mẹ mình đi đâu ư?” Kiều Úy Nhân nhìn lướt qua nàng. “Tôi cũng rất muốn biết.”

Hoa Hồ nhất thời tâm loạn vô cùng.

Thậm chí nàng còn không rõ trong chớp mắt đã xảy ra chuyện gì.

Không thấy mẹ!

Nhưng lời ra thêm một thân thích.

Còn người “cha” chưa bao giờ thấy mặt lại tựa hồ sắp được diện kiến.

Nàng mơ hồ cảm thấy đại sự sắp phát sinh liên quan tới quá khứ của mẹ từ lời Kiều Úy Nhân, và cũng là từ người “cha” sắp xuất hiện kia.

6. Chương 4: Chân Tướng Khúc Đạo Đầu

Một thương nhân thành công.

Có một người vợ hiền, một đứa con trai hiếu thảo.... tuy rằng năm vừa qua cậu không ở bên ông.

Thế nhưng ông nắm rõ nhất cử nhất động của cậu, thêm cả người vợ cũ và cô con gái tên Hoa Hồ.

Vợ trước... trong lòng Lăng Viên thâm tê đại, ông không muốn nhớ về người đó, thế nhưng lại chẳng thể ngừng quan tâm.

Cả hai có chung một cô con gái, Lăng Viên cứ thế tự nhủ với bản thân, từ đó mới cho phép mình chăm lo cho bọn họ.

Sáng sớm hôm nay, ông nhận được một cuộc điện thoại, đoạn đối thoại đề cập đến một người khác nữa ông cũng không muốn nhớ về, song cá nhân ông không thể không bận tâm.

Người gọi điện nói, cháu là con mẹ Lăng Thượng.

Mà Lăng Thượng, là cô em gái duy nhất của ông.

Sau câu giới thiệu kia, Lăng Viên cơ hồ không thể cử động, ông đã từng cho rằng vĩnh viễn sẽ không có ngày này.

Thế nhưng cô bé kia nói, cháu đang ở thị trấn Lập Phong.

Con trai ông và vợ trước cũng đang ở thị trấn ấy.

Mình cháu sao?

Lăng Viên hỏi cô bé.

Vâng, mẹ cháu nhờ cháu đến tìm một người, thế nên cháu tới đây.

Mẹ cháu đâu?

Bà ấy không ở đây.

.....

Lăng Viên cứ giữ máy, không biết nên nói gì, ông bảo khi nào chúng ta gặp mặt đi.

Được, vậy bác đến thị trấn Lập Phong đi, tất cả chúng ta sẽ gặp nhau.

Tất cả?

Phải rồi, còn có Lăng Hàn Tây, còn có Hoa Hồ.

Cháu có mục đích gì sao?

Không phải mọi người đều là người thân ư, bác tới đây đi, có thể bác sẽ được nhìn thấy cô ấy lần cuối.

Lăng Viên hoảng sợ, trực giác cho ông biết người đó là ai.

Ông không suy nghĩ nhiều, bỏ lại điện thoại, mở ngăn kéo tìm đồng tư liệu xưa cũ.

Lăng Viên thật sự đã đến thị trấn Lập Phong.

Ông trực tiếp tới Y gia, ngôi nhà ông đã thuê quá nhiều người chụp ảnh cho nên không cần hỏi ai, ông cũng có thể dễ dàng tìm được.

Thế nhưng trong nhà không có người.

Lăng Viên đỗ xe sát lề đường, ngồi bên trong châm điếu thuốc, yên lặng mà hút.

Ông tự hỏi, làm sao vậy? Tại sao phải đến đây!

Không ai trả lời ông, giống như rất nhiều năm về trước, không có ai đáp lại.

Ngồi trong xe một lát, có ba người tiến tới.

Hai cô bé và một cậu trai.

Lăng Viên như bị điện giật.

Không, không phải!

Thời gian sẽ không đảo ngược, hồi ức sẽ không tái diễn trước mắt.

Chỉ là ba người tương tự. 1

Lăng Viên nặng nề hít vài hơi xong mở cửa xe bước ra.

Chờ ông đến, chính là đám Hoa Hồ.

Hoa Hồ vừa thấy người đàn ông này đã như mọc rễ dưới chân, không tài nào nhúc nhích nổi.

Cha mình đây sao?

Vóc dáng cao lớn, dung mạo tuấn tú, hình như trên mặt ông vẫn chưa hề xuất hiện dấu vết tháng năm. Nhìn ông, cuối cùng Hoa Hồ cũng hiểu vì sao Hàn Tây luôn nói nàng giống bố.

Bất luận người xa lạ nào giờ khắc này đang trông thấy hai người bọn họ, dù chỉ thoáng qua cũng sẽ kết luận đây là cha con.

Mặt mũi tương tự.

Ruột thịt....

Ánh mắt Hoa Hồ bắt đầu đỏ lên, phẫn nộ, oán giận, oan ức....

Hàn Tây thấy Lăng Viên cũng không vội vã tới chào đón. Cậu lo lắng cho phản ứng của Hoa Hồ hơn.

Thế nhưng Kiều Ủy Nhân tiến về phía trước, thậm chí còn nở nụ cười. “Bác đã tới!”

Lăng Viên mắt nhìn Hoa Hồ, miệng lại hướng Kiều Úy Nhân hỏi về một người khác.

“Cô ấy đâu?”

“Bác đến chậm.” Kiều Úy Nhân tiếc nuối lắc đầu. “Cô ấy đi rồi.”

“Đi đâu?” Lăng Viên hỏi, trong lòng dần cảm thấy một loại lạnh giá đã lâu chưa phát sinh.

“Cháu cũng không biết, có điều bác có thể nói cho chúng cháu mà.”

“Ta làm sao...?” Lăng Viên im bật, ông dõi theo bước chân đang lại gần của Hoa Hồ.

Hoa Hồ không đến trước mặt ông, mà đi vòng qua, thanh âm trầm thấp. “Mọi người vào nhà đi.”

Hàn Tây lên tiếng. “Cha...”

Lăng Viên vung tay, cắt lời cậu.

“Cứ đi vào trước đã.”

Hàn Tây theo sau Lăng Viên, phát hiện bước chân cha mình chậm thật chậm, trong lòng cậu chợt hoảng hốt, đây là cha mình sao.

Kiều Úy Nhân đi cuối cùng, cô ngẩng đầu lên quan sát bầu trời.

Ráng mây chiều đã chạm đường chân trời, trên đỉnh đầu một màu thanh tĩnh đến cực điểm.

Tất cả... đều theo sự sắp đặt của người ấy.

Muốn gặp người!

Cần có người!

Muốn gặp mà không tìm thấy người!

....

Liệu người đã hài lòng chưa?

Hoa Hồ ngồi trên sofa, nàng không thể nhìn trực diện Lăng Viên, đồng thời việc người mẹ luôn ở bên mình bỗng nhiên mất tích một cách khó hiểu đã gây cho nàng đả kích lớn.

Nàng không biết nói gì, chẳng lẽ nói mẹ nàng rời bỏ nàng, thậm chí chính nàng cũng còn chưa chịu thừa nhận điều đấy.

Hàn Tây xem đồng hồ đeo tay, sắp đến giờ tự học buổi tối, cậu và Hoa Hồ còn chưa ăn cơm, sắc mặt nàng lại nhợt nhạt. Cậu có chút bất an, không khí trong phòng khách bất chợt xuống thấp.

Lăng Viên chậm rãi ngẩng ngó xung quanh. Bên ngoài ngôi nhà ông đã nhìn nhiều, song bên trong thì đây là lần đầu tiên.

Trên tường có treo một bức ảnh chụp vợ trước và con gái. Trong hình, cô con gái tinh thần phấn chấn, cười đến xán lạn.

Còn vợ ông, ánh mắt trầm tĩnh như nước, khuôn mặt ôn nhu dịu dàng.

Bức ảnh khiến khóe mắt Lăng Viên cay xè, ông dời tầm nhìn đi nơi khác, chuyển sang Hoa Hồ.

“Hoa Hồ...” Ông nhin không nổi bèn thốt lên.

“Không được gọi tên tôi.” Hoa Hồ thiếu chút nữa nhảy dựng lên, ánh mắt nàng xen lẫn nhiều thứ cảm xúc phức tạp nhưng giọng điệu lạnh tanh. “Ông không có tư cách gọi tên tôi!”

Lăng Viên rũ mi, trong lòng cay đắng.

“Hoa Hồ!” Hàn Tây lại gần nàng, nhẹ giọng động viên.

Lăng Viên ngồi đối diện Hoa Hồ. 1

Bên đấy còn có Hàn Tây và Kiều Úy Nhân.

Kiều Úy Nhân xem như đây là thế một chọi ba.

“Bác không cần nhận hết lỗi về bản thân, Hoa Hồ cậu ta không biết gì nên mới trách cứ bác.”

Lăng Viên kinh ngạc nhìn cô.

Hoa Hồ cũng trừng mắt.

Hàn Tây đồng dạng khó hiểu.

Kiều Úy Nhân ung dung, thông thả nói. “Hoa Hồ, nếu cậu muốn biết mẹ cậu ở nơi nào, vậy để cha cậu kể hết sự thật đi, như thế chúng ta có thể tìm ra cô ấy.”

“Cái gì thật cơ?” Hoa Hồ mờ mịt chuyển hướng sang Lăng Viên.

“Là mẹ cháu nói... có thể tìm được đáp án chỗ ta sao?” Lăng Viên nhắm mắt, trầm tư chốc lát, tiện đà hỏi Kiều Úy Nhân.

“Trên đời này người nắm rõ câu chuyện nhất, chẳng phải chỉ còn lại mình bác thôi ư?” Kiều Úy Nhân hỏi ngược lại.

Lăng Viên nhú mày, ngồi thẳng lưng, tựa hồ không hề để ý.

Hàn Tây đứng ngồi không yên, cậu thấp giọng thuyết phục. “Cha, nếu như có hiểu lầm nào thì cha hãy nói hết ra đi, Hoa Hồ là một cô gái hiểu chuyện.”

Lăng Viên càng nhú mày sâu hơn, môi cũng mím chặt.

“Bác muốn Hoa Hồ cả đời cũng không tha thứ cho bác sao?” Kiều Úy Nhân bảo.

Lời này rốt cuộc có tác dụng, Lăng Viên tựa hồ bị chấn động, chậm rãi mở mắt, tâm can mềm nhũn. Cuối cùng ông thở dài, ngả người về đằng sau. “Được, Hoa Hồ, ta kể con nghe...” 1

Hoa Hồ nín thở, Hàn Tây cũng vậy.

“Ta không vứt bỏ mẹ con.”

“Ông không ư?” Hoa Hồ lặp lại, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh lùng.

“Phải...” Lăng Viên lẳng lặng nhìn cô con gái ông chưa bao giờ tiếp xúc, từng chút từng chút chậm rãi khoáy sâu vào vết sẹo tưởng chừng như đã sớm lành từ lâu.

“Bởi vì, người bị vút bỏ, là ta!”

+

Hết phần I.

7. Chương 5: Cuộc Gặp Gỡ Kỳ Lạ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phần II: Mây mù.

Xoẹt một tiếng, thế là tờ thông báo chính thức bị xé xuống.

Người xé nó là cô gái tên Y Vân Liệt. Nàng khoảng chừng 20 xuân xanh, mái tóc đen mượt mà thẳng tắp, ánh lên sắc đỏ dưới tia nắng mặt trời dịu nhẹ, mái cắt ngang trán vừa vặn ở trên mày làm nổi bật đôi mắt sáng ngời.

“Lăng trạch...” Vân Liệt xoay ngang lộn dọc tờ thông báo vài lần, cuối cùng cũng hết hy vọng. Người viết nó quả thực quá sơ ý, nếu không thì thuộc dạng kiêu căng, ngạo mạn, hoàn toàn chẳng thèm ghi chỉ tiết địa chỉ liên lạc.

Tờ thông báo dán trên cột điện sát lề đường, giấy trắng mực đen, nét bút rồng bay phượng múa.

“Chắc hẳn cũng gần đây thôi!” Vân Liệt bắt đầu kiểm tra tứ phía.

Nơi này là một khu chung cư, tiếng động cơ tại công trình từ xa xăm vọng đến, cũng có những ngôi nhà lầu cổ kính, tuổi tác lên tới vài thập niên, ngập tràn cảm giác xưa cũ.

Thời điểm Vân Liệt cau mày đứng ven đường, cánh cửa tòa nhà cao tầng phía đằng sau đột nhiên bật mở, một nhóm người la hét, lao đảo bước ra từ bên trong.

Vân Liệt bị tốp năm, sáu người này dọa sợ hết hồn, căn bản lúc ấy còn sớm tinh mơ, không gian vô cùng an tĩnh, thế nhưng đám người kia như vừa xông chuồng, hò hét liên tục, áo quần xộc xệch, tóc tai rối bời, đặc biệt sắc mặt cùng cái mùi... rõ ràng là say rượu.

“Này thái dương con mẹ nó mãnh liệt!” Một tên con trai nghiêng ngả bước vài bước, dùng tay che trán.

Mí mắt Vân Liệt nhấp nháy, sao anh ta có thể sử dụng ngôn ngữ bấy thế!

“Cho mày uống, cho mày uống!” Gã trai bên cạnh được cô gái quần trắng đỡ, dùng sức cẩu véo cánh tay tên kia.

“Thôi tao lạy mày, đầu tao rất đau!” Tên chủi bấy né tránh, suýt thì đụng chạm phải người đang đứng gần đấy.

“Xin lỗi!” Người thiếu chút nữa bị va phải là Vân Liệt, nàng xua xua hai tay theo thói quen, lùi ra xa.

“Ồ, bạn đang cầm cái gì thế?”

Tờ thông báo trên bàn tay đang vẫy của Vân Liệt bị một cô gái khác giành lấy.

“Đây là...” Vân Liệt gơ tay tính đòi lại.

“À, bảo sao chữ nhìn quen quen, hóa ra là Lăng Thượng, ha ha, buồn cười thật!” Cô gái đưa tờ thông báo cho bạn nữ quần trắng. “Tiểu Mẫn, cậu xem có phải tôi hoa mắt hay không.”

Bạn nữ kêu Tiểu Mẫn kia tiếp nhận tờ giấy, tuy rằng áo cô đầy nếp nhăn nhưng biểu hiện tinh táo hơn so với những người khác, cô gắng sức đỡ gã trai gần té đến nơi bên cạnh, đôi mắt tỉ mỉ quan sát tờ thông báo cực kì vô vị kia, sau đó trả cho Vân Liệt. “Cậu đang tìm Lăng Trạch đó hả?”

“Đúng vậy!” Đột nhiên Vân Liệt cảm thấy bọn họ cũng không quá ồn ào.

“Chính là tòa nhà cao tầng kia kia.” Tiểu Mẫn chỉ chỉ đằng sau. “Tòa C, tầng 5, dãy bên tay phải nha.”

“Cám ơn!” Vân Liệt vội vã cảm tạ, cười nói.

Tiểu Mẫn phất tay, xong cổ gồng dịu gã trai kia rời đi.

Vân Liệt tiến về phía cửa sắt giầy lát bỗng quay đầu lại, dõi theo mấy bóng người xiêu vẹo kia, tự hỏi vị chủ nhân Lăng Trạch mình sắp gặp gỡ rốt cuộc là người như thế nào.

Tìm được tòa C rất thuận lợi, có điều một bên gác cầu thang chất đầy mảnh chai bia vỡ, bên trong còn đọng lại ít thứ chất lỏng đang chảy xuống, tỏa mùi hương hăng hắc nhàn nhạt. Vân Liệt cẩn thận dùng chân đá đồng thủy tinh vào góc cho gọn rồi mới tiếp tục lên lầu.

Đến tầng 5, chuyển hướng sang phải, nhà không có chuông nên nàng đành gõ cửa.

Vân Liệt gõ cách quãng hơn mười lần lặn, nếu không phải ban nãy gặp nhóm người kia nên cảm giác bên trong có người, không thì Vân Liệt hẳn đã cho rằng chẳng có ai ở nhà rồi.

Thật vất vả Vân Liệt mới nghe thấy âm thanh khóa cửa chuyển động, nàng lui về sau vài bước, tránh không khỏi nắm chặt tờ thông báo hơn.

“Ai vậy...”

Cửa vừa mở ra, một giọng nữ vang lên, còn có mùi rượu xộc đến.

Vân Liệt đang đợi cô gái nọ mở rộng cửa, hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Đứng bên cửa, tay đỡ lấy khung xanh chính là một cô gái. Không thể nghi ngờ! Tuy rằng cô ấy đang mặc một chiếc áo sơ mi đen, tuy rằng trên cổ thắt một chiếc cà vạt trắng lỏng lẻo, quần dài cũng một màu đen khiến đôi chân càng thêm thon dài, thể nhưng khuôn mặt hoàn mỹ hình hạt dưa, ngũ quan cực kì đẹp, có điều hiện tại do ngủ không đủ giấc mà xuất hiện bọng mắt. Trừ điểm này ra, cô ấy còn buộc tóc lên, cột hết mức cao, bên dưới hơi mất trật tự thành ra có chút nhếch nhác.

Vân Liệt không ngờ vừa mở cửa đã đụng mặt một cô gái như vậy, lười biếng nhưng lại vô cùng khí chất.

“Cậu tìm ai?”

Thái độ thờ ơ của Vân Liệt khiến cô gái kia mất kiên nhẫn, nàng mải mốt đưa tờ thông báo ra. “Tôi tới vì cái này.”

Cô gái tiếp nhận tờ giấy, đỡ đến nửa ngày mới nhớ lại, cô ngáp dài một cái, xoay người đi vào. “Cậu vô đi, tôi đang lười thu dọn đây.”

Vân Liệt theo cô vào trong nhà, chỉ mới bước vài bước đã bị dọa giật mình.

Trước mắt là cảnh tượng gì thế này? Cuồng phong vừa mới ghé thăm ư? Từ sàn nhà cho đến ghế sofa, toàn bộ phòng khách như vừa bị lốc xoáy quét qua, hơn nữa còn là vôi rồng cấp cao!

“Nơi này giao cho cậu!” Cô gái kia vòng qua đồng hồ quả lắc xếp thành núi cùng tầng tầng lớp lớp tạp chí để tiến đến một căn phòng.

“Chờ chút!” Vân Liệt hơi khó hiểu với tình hình hiện tại, cái gì cơ? Cứ thế mà giao cho mình ư? Bộ mình được thuê rồi hả?

Song đáp lại Vân Liệt chính là âm thanh tiếng cửa đóng sầm.

Vân Liệt nhất thời thở dài, vỗ vỗ má, nở nụ cười khổ.

Nàng đứng yên bất động mấy phút, một khi đã chắc chắn căn phòng kia không còn bất kì động tĩnh gì nữa nàng mới bắt đầu hành động.

Vân Liệt cúi người, một bên dọn dẹp đồng tạp nham lung ta lung tung, một bên đánh giá căn hộ gọi là “Lăng trạch” này.

Bề ngoài thoạt trông khá cũ, bên trong cũng chẳng khác là bao, kết cấu ba gian một phòng khách xem như có tiến bộ. Vân Liệt thu thập mớ thực sự vô cùng hỗn tạp xong liền mở cửa nhà bếp. Nếu chủ nhân đã giao phó hết tất cả cho mình thì hẳn là mình nên làm tiếp nhỉ.

Ở trong bếp nàng tìm được đồng túi nhựa đen, đồng thời xác định gia chủ bình thường không hay nấu ăn, dụng cụ làm bếp còn rất mới, quan trọng nhất là không hề xuất hiện mảy may mùi vị khói dầu nào.

Từ bếp đi ra, Vân Liệt nhanh chóng phi tang núi của nợ nằm nơi phòng khách, sau đó chú ý đến một bức ảnh dựa lên ghế sofa. Nàng tới coi thử, trong hình là một đôi nam nữ. Nữ thì chính là cô gái mở cửa ban nãy, đại khái lúc không say rượu, vì lẽ đó nên nụ cười rất xán lạn, khuôn mặt trắng nõn lộ vẻ hồng hào; mà người cô đang kéo tay là một chàng trai, xét qua dáng vẻ, Vân Liệt cơ hồ vừa nhìn đã biết hai người hoặc anh em, hoặc chị em... có lẽ khả năng là anh em cao hơn chút, do chàng trai kia trưởng thành hơn so với cô gái, bề ngoài ngoại trừ anh tuấn ra thì khó có thể hình dung từ nào thích hợp.

“Hai người thật giống nhau!” Vân Liệt tự nhủ, tay dùng khăn lau chùi sạch sẽ khung kính.

Chờ Vân Liệt quét tước xong xuôi phòng khách, nàng bèn xách nước lau dọn toàn bộ sàn nhà, đầu ra đó, nhập tâm đến mức nàng cũng không để ý đã bao lâu trôi qua. Sau hết thấy, nàng ngồi chờ dẫn trên ghế sofa, ngó chừng đồng hồ thấy đã gần tới giữa trưa.

Nhớ tờ thông báo có viết, phạm vi công việc của nàng bao gồm giặt giũ, nấu cơm, vệ sinh nhà cửa, vậy bây giờ là lúc làm bữa à?

Vân Liệt đứng dậy mở tủ lạnh, bên trong chứa toàn đồ uống và rượu, bói không nổi một quả trứng gà!

Đóng cửa tủ, Vân Liệt lại bắt đầu rầu rĩ. Nếu như mình xuống dưới mua nguyên liệu, vạn nhất lúc trở về gọi hoài cửa không mở thì biết làm sao? Hơn nữa hiện tại căn nhà một chút động tĩnh cũng không có, hoàn toàn yên ắng, vắng lặng.

Song ngồi ỳ mãi ở đây không phải cách, thực lãng phí thời gian.

Vân Liệt nhìn chằm chằm cánh cửa đang đóng kia hồi lâu, cắn môi, đi về phía nó.

Nàng nhẹ nhàng đưa tay đặt lên nắm đấm cửa, hơi vận tròn, không xuất hiện trở ngại, may mà nó không khóa, Vân Liệt trong lòng thầm mừng cô gái nợ quá bất cẩn, lỡ nàng là người xấu thì phải làm sao?

Cửa mở, Vân Liệt cẩn thận khép lại, sau đó quay đầu quan sát.

Căn phòng không có giường.

Không, nói đúng hơn thì cái giường đặt trong phòng rất thấp, thấp đến nỗi cứ như chỉ trải một tấm nệm cao khoảng chừng 30, 40 cm trên sàn rồi đặt chăn gối lên là thành một cái giường vậy.

Bởi vì giường thấp nên tủ cũng thấp, vài bộ quần áo trắng đen tùy ý vắt ngang, phía dưới là một đồng sách dày thật dày. Tất cả đều nằm trên sàn nhà, rất bừa bộn.

Vân Liệt phải cúi thấp để di chuyển, bộ dạng nhìn qua trông thực giống người đang hành lễ.

Nàng nhẹ nhàng nhắc đồng quần áo, ý muốn tìm thứ mình cần.

Chưa chờ nàng lật hết, một bàn tay lạnh giá bắt lấy tay nàng, sức lực mạnh như kìm, lập tức ngăn Vân Liệt, khiến nàng ăn đau liền buông thả tay ra.

Quần áo rơi trên mặt đất, Vân Liệt sợ đến cầm khẩu.

“Cô là ai?” Trên giường truyền tới thanh âm trầm thấp mà khàn đặc, thậm chí còn mang theo sự lạnh lùng.

Vân Liệt thở dốc, đôi mắt ngẩn lệ. “Tôi là ai á? Là cậu kêu tôi vào, bây giờ cậu lại đi hỏi tôi là ai à?”

Người trên giường trầm mặc một lát, sau đó thả tay, ngồi dậy.

Vân Liệt xoa cổ tay, trừng mắt nhìn người kia. “Dám cho tôi vào, cũng chẳng thêm sợ tôi làm gì, tự đứng bây giờ mới bắt đầu đề phòng có phải hơi muộn quá rồi hay không?”

Cô gái kia nghe được giọng điệu nghiêm khắc chột ngẩn người, tiện đà ngẩng đầu quan sát Vân Liệt, nở nụ cười.

Lòng Vân Liệt rõ ràng cảm thấy như bị vật gì đó va chạm một hồi, nàng lườm cô gái nọ, sau đó xòe tay ra. “Tôi đang tìm chìa khóa cửa nhà cậu, tôi muốn nấu cơm, nhưng thiếu nguyên liệu, cần phải đi mua.”

Cô gái mau chóng lôi một chùm chìa khóa từ túi ra, ánh mắt đã thanh tỉnh hơn phần nào.

“Tôi tên Lăng Thượng, còn cậu?”

“Y Vân Liệt.” Thanh âm Vân Liệt đột nhiên nhỏ dần. “Còn nữa, tôi đến là để xin việc, tôi..”

“Cậu được chọn.” Lăng Thượng vung tay, lại móc từ túi ra cái ví, rút tờ 50 đồng đưa Vân Liệt, xong ngã xuống giường. “Tôi ngủ tiếp đây, cậu lo nấu cơm là được rồi.”

Tay cầm tiền của Vân Liệt hơi nóng lên, cứ tùy ý mà giao mình nhiều tiền như vậy...

“Tôi được thuê rồi? Không phải đơn giản quá đấy chứ?” Quan trọng nhất là nàng đã chuẩn bị rất nhiều lời thoại, xem ra tất cả đều vô dụng...

“Có cần thiết phải nhắc lại không?” Lăng Thượng nhắm tịt mắt, khẩu khí thấm chút nóng nảy. “Tôi nói tuyển là tuyển, làm thì làm, không làm thì mời rời đi!”

Vân Liệt cúi đầu nhìn Lăng Thượng. Cô ấy đã nằm lâu như thế, tuy nhiên tơ máu trong hai mắt vẫn bán đứng chủ nhân, xem ra thực sự bị thiếu ngủ!

Vân Liệt bất đắc dĩ, chẳng thể làm gì khác ngoại trừ cầm tiền cùng chìa khóa đi ra khỏi phòng.

Lúc đóng cửa, quan sát tư thái ngủ xinh đẹp của Lăng Thượng, nàng mới thấy nghi hoặc; rõ ràng là cô ấy đang ngủ, thế mà lại nghe được tiếng quần áo sần sật thật nhỏ khi mình chuyển động sao?

Đôi lời bạn Editor: Chuyện chính thức bắt đầu từ đây

8. Chương 6: Mơ Hồ

Cuối cùng... cuối cùng thì cũng ngủ được rồi!

Khi Lăng Thượng tỉnh dậy, toàn thân dễ chịu khiến cô rất hài lòng.

Trời đã muộn, song ánh mặt trời vẫn còn chạng vạng, tiếng chuông xe đạp tình cờ truyền tới không khỏi làm lòng người cảm thấy nhàn hạ.

Một ngày chủ nhật thoải mái, nếu như mới sớm ra đã không gặp phải cô gái kia!

Nhớ tới cô gái sáng nay, đầu Lăng Thượng chột đau như mơ hồ. Tối qua đi nhảy với bọn Khúc Mẫn, sau đó cả đám rủ nhau về nhà cô, vốn chỉ định tiếp tục tán gẫu chốc lát, ai ngờ cuối cùng lại biến thành một cuộc thi uống rượu. Cũng may hôm qua là thứ bảy.

Cô gái kia tên là gì ấy nhỉ...

Lăng Thượng trợn tròn mắt nằm trên giường suy nghĩ. Tiếc thay cô chỉ ấn tượng mỗi cái giọng điệu nghiêm khắc ấy thôi.

Hình như là Y Vân Liệt! Vân Liệt? Tên thực kỳ quái!

Lăng Thượng bò xuống giường, dù thân thể mỏi nhừ nhưng cả người ám toàn thứ mùi khó ngửi.

Khi cầm quần áo đi ra, Lăng Thượng bị quang cảnh phòng khách dọa sợ hết hồn. Đồng bừa bộn lúc đầu đã bị thu dọn đến sạch sẽ sáng sủa, trong khoảng không tựa như còn đọng ít hương thơm tươi mát.

Song không có ai cả.

Lăng Thượng quan sát khắp nơi, xác thực không có ai. Cô gái sáng nay giống như bước từ cổ tích vậy, chẳng lẽ mình gặp nàng giữa lúc nửa tỉnh nửa mơ, tranh thủ khi không ai chú ý, nàng lại thay mình mà lo lắng chu toàn hết tất cả?

Lăng Thượng lắc đầu, bật cười. Rõ ràng có thể nói chuyện với cô ta mà.

Chắc chắn rằng cô gái Y Vân Liệt kia đã ra về, Lăng Thượng bước vào nhà tắm, trông thấy trên gương dán một tờ giấy ghi chú.

Tờ giấy lưu hàng chữ.

Tôi nấu ít cháo đậu xanh, để trong tủ lạnh, còn thêm chút canh giải rượu, dậy thì uống đi.

Lăng Thượng lấy tờ giấy xuống, không kí tên, cũng chẳng có nhấn nhủ nào khác, xem ra là muốn một đi không trở lại rồi.

Kế bên còn một chùm chìa khóa, cơ mà tờ 50 đồng coi như bốc hơi luôn.

50 đồng đổi lấy một lần dọn dẹp quét tước cùng bát nước canh? Nếu đám Khúc Mẫn mà biết, thế nào chẳng mắng cô vung tay phung phí.

Lăng Thượng thở dài, không rõ bao giờ anh trai mới về! Nếu anh sắp về thì số tiền kia cũng coi như xứng đáng, nhưng nếu anh chưa trở về thì quả thực quá dư thừa! Thật ra cô cũng nghĩ mình dán tờ quảng cáo kia hơi sớm, tuy nhiên cô không hề ghi lại địa chỉ rõ ràng, vốn cho rằng sẽ chẳng ai mò đến, nào ngờ cái cô Y Vân Liệt nọ vẫn tìm trúng phúc nhà cô, lại còn đúng lúc nó đang nát bét, thành ra đành phải mời cô ta vào thu dọn.

Kể cũng trùng hợp, cứ tưởng thật sự thuê được giúp việc rồi, ai dè không thể giữ người ta lại.

Thời điểm Lăng Thượng nghĩ vậy là khi cô đang húp bát cháo đậu xanh ướp lạnh. Nuốt trôi hai bát thì bắt đầu hối hận sao hôm nay không giữ cái cô Y Vân Liệt kia lại nhỉ... chỉ ít về sau còn rất hữu dụng!

Buổi tối, Lăng Thượng đạp xe đến trường.

Kí túc xá hoàn toàn tĩnh mịch, bạn cùng phòng ra ngoài chơi vẫn chưa về, những người đêm qua tới nhà cô đều ở lại, cơ mà còn ngủ say như chết. Lăng Thượng đánh thức từng người một. “Dậy mau, có cháo đậu xanh ướp lạnh này, uống hay không đây?”

Lập tức có vài người trở mình trên giường.

Phòng cô tổng cộng có 12 cái giường, nhưng chỉ 10 người dùng, hai chiếc thừa lấy để đặt các loại hành lí. Giường dưới bên trái cửa là của Lăng Thượng, mà đối diện với cô là Khúc Mẫn.

Khúc Mẫn bị Lăng Thượng lay cho tỉnh, ánh mắt còn mông lung, ban đầu kịch liệt giãy dụa trên giường, đến khi Lăng Thượng cầm bát cháo tới, cô ta mới ngồi bật dậy.

“Vẫn là Lăng Thượng có lương tâm.” Khúc Mẫn cười, lê dép bê chậu nước đi đánh răng rửa mặt. Trước khi đi còn tranh thủ giấu nghiêng một chén cháo vào ngăn kéo.

Sau đó cô gái giường trên Lăng Thượng nhẹ nhàng nhảy xuống. Cô ấy chính là người đã giật lấy tờ thông báo từ Y Vân Liệt, tên gọi Vương Lộ. Còn có cô nàng giường bên cũng lồm cồm bò dậy, tên là Thủy Kỳ. Hai người cầm chậu bám theo Khúc Mẫn.

Chờ đến khi ba người trở về, Lăng Thượng đã xơi hết toàn bộ phần cháo còn dư, chả để sót lại chút nào.

“Lăng Thượng, môi dính đậu xanh kia!” Vương Lộ hét lên, xông tới đánh.

“Nguyên một đám sâu lười, ngủ cả ngày đấy à?” Lăng Thượng cười né tránh, tóc dài sau lưng tung bay hình vòng cung duyên dáng.

Khúc Mẫn đang chải đầu, quan sát mấy người các cô qua gương xong chậm rãi lôi chén cháo vừa giấu ra.

“Quả nhiên là Khúc Mẫn!” Thủy Kỳ chồm thìa từ tay cô, múc một muỗng lớn, vừa cho vào mồm lập tức kinh hãi. “Lăng Thượng, đừng nói với tôi đây là cậu nấu nha!”

“Sao có thể chứ?” Lăng Thượng lắc đầu.

“Mua ở đâu vậy?” Vương Lộ vừa ăn vừa gật gù.

“Không phải đi mua, cậu đoán coi?” Gương mặt Lăng Thượng thần thần bí bí.

Khúc Mẫn nhìn Lăng Thượng, khẽ mỉm cười.

“Cậu biết à?” Lăng Thượng mắt sắc liếc cô.

“Mới tuyển được nữ giúp việc nhỉ, có thấy hài lòng không.” Khúc Mẫn dùng tay vẽ lên không trung một hình chữ nhật, đại khái là kích thước tờ thông báo kia.

“A, là cô gái sáng sớm hôm qua đó hả?” Vương Lộ lập tức nhớ ra.

“Là sáng sớm hôm nay, đồ ngốc!” Thủy Kỳ đánh đầu Vương Lộ, cười hì hì.

“Hóa ra là mấy người cho cô ta biết nhà tôi!” Lăng Thượng bây giờ mới vỡ lẽ, chả trách Y Vân Liệt tìm thấy địa chỉ của mình.

“Đụng độ dưới lầu nhà cậu.” Khúc Mẫn sắp thấy đáy bát cháo rồi. “Bao giờ nhờ cậu ấy nấu tiếp đi? Món này thực sự ngon quá.”

“Cô ta nấu cháo cho tôi, cơ mà chờ lúc tôi dậy đã chẳng thấy người đâu rồi.” Lăng Thượng nhún vai, thấy ba người kia dùng ánh mắt dò hỏi nhìn mình bèn kể lại hết sự tình.

Lăng Thượng dứt lời, Khúc Mẫn thở dài, an ủi. “Cái cậu này, người ta mà đem bán cậu đi thì chỉ sợ cậu cũng chả biết.”

Lăng Thượng cười hì hì, cặp mắt cô dài và nhòm nhưng được cái rất sáng, ánh nhìn tùy tính mà ôn hòa.

Phải rồi, Khúc Mẫn ngấm Lăng Thượng cười, thầm nghĩ trong lòng. Lăng Thượng như một thanh kiếm sắc mang theo ánh quang chói lóa, song đáy lại chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi.

“Làm sao bây giờ?” Vương Lộ đánh chén xong thì mở to mắt. “Cô ta cầm những 50 đồng, ngoại trừ quét dọn ra, vậy chẳng phải chúng ta đang ăn bát cháo đậu xanh cực kì mắc đó sao?”

“Có thể cô ta chỉ tạm thời rời đi, cậu không ở nhà chờ à?” Thủy Kỳ suy nghĩ, hỏi.

“Cả ngày nay tôi không ra khỏi nhà.” Lăng Thượng chống cằm. “Từ thứ hai đến thứ sáu tôi đều trong trường, không thể ngày nào cũng đi canh.”

“Không cần phải thế đâu.” Khúc Mẫn thu dọn bát đĩa, lên tiếng.

“Có ý gì?” Lăng Thượng nheo mắt.

“Kiến thức thường thức đây mấy người.” Khúc Mẫn ngồi đối diện Lăng Thượng. “Biết trường mình có mấy học viện không?”

“Học viện Văn học, học viện Vật lí, học viện Luật, học viện Nông nghiệp...” Lăng Thượng xòe ngón tay ra đếm.

“Còn học viện Y với học viện Sư phạm nữa.” Thủy Kỳ dựng hai ngón hỗ trợ.

“Thủy Kỳ ngoan...” Lăng Thượng khen.

“Đúng.” Khúc Mẫn gật gù. “Cậu xem, trường ta nhiều học viện là thế, khoa cũng nhiều, thành ra sinh viên càng nhiều hơn, cần quen mới quen, cậu không nhận ra cậu ta cũng không lạ!”

“Ai?” Lăng Thượng, Thủy Kỳ và Vương Lộ trầm miệng một lời.

“Cô nàng sáng sớm nay chúng ta đụng phải ấy, nữ giúp việc lấy đi của Lăng Thượng 50 đồng!” Khúc Mẫn đưa ra đáp án rõ ràng.

“Lừa gạt...” Lăng Thượng lấy làm kinh hãi.

“Muốn chứng cứ sao?” Khúc Mẫn buông tay.

“Tên cô ấy là gì?” Thủy Kỳ hỏi Lăng Thượng.

Lăng Thượng không đáp, quay sang nhìn Khúc Mẫn.

“Y Vân Liệt!” Khúc Mẫn phát âm từng chữ.

Thủy Kỳ vừa lắng nghe Khúc Mẫn, vừa quan sát phản ứng của Lăng Thượng, thấy hai mắt cô trợn lớn, lộ ra dáng vẻ không thể tin nổi.

“Cậu ta nói trùng à?” Vương Lộ kêu lên, mặt đối mặt cùng Thủy Kỳ.

“Chính xác.” Lòng Lăng Thượng ngập tràn nghi vấn. “Cô ta cũng giới thiệu mình là Y Vân Liệt, có điều

sao cậu biết cô ta? Với lại sao cô ấy phải đi xin làm nữ giúp việc?”

“Kỳ thực có khi cậu cũng biết cô nàng, cậu ấy thuộc học viện Sư phạm khoa Giáo dục học, đồng khóa với chúng mình, lại còn cùng công tác với tôi và cậu trong đoàn ủy, có điều cậu toàn trốn họp, thành ra không rõ về cô gái này lắm thôi.”

Lăng Thượng khẽ hừ. “Trời tù mù mà vẫn nhận ra cậu ta à? Cảm thấy kì kì cũng không thèm hỏi nhân gia?”

“Không phải, lúc ấy chỉ là thấy quen mắt, chưa kịp nhớ ra là ai!” Khúc Mẫn xoa thái dương, lại kể sáng sớm đầu óc lộn xộn, nào đâu suy nghĩ nhiều làm chi. “Mà coi như tôi biết là ai thì cũng đâu thể chỉ sai cho người ta?”

“Được rồi, giờ suy nghĩ biện pháp nào.” Thủy Kỳ vỗ tay. “Đến học viện Sư phạm tìm cậu ấy hỏi không phải là xong sao?”

Phương pháp Thủy Kỳ nói quả đúng là phương án tốt nhất.

Lăng Thượng không thực sự lưu ý chuyện tiền nong, mà tự dưng cô thấy vô cùng hiếu kì, đường đường là sinh viên đại học Y Vân Liệt, có sao lại đi tới nhà mình xin làm giúp việc vậy? Tuy năm ba có hơi rảnh rồi thật, cơ mà đâu phải ngày nào cũng vô công rồi nghề đâu!

Thực sự quá kì quái!

9. Chương 7: Thỏa Thuận

Đáng lẽ ra đám Lăng Thượng tính đi học viện Sư phạm tìm Y Vân Liệt ngay lập tức, nhưng chợt nhớ còn hai ngày nữa thôi là phải nộp luận văn nên đành nhào vô thư viện, tạm thời gác chuyện đó lại.

Mãi đến khi bạn trai Khúc Mẫn - Tiểu Vũ, cũng chính là chàng trai cô phải dìu dắt hôm trước, tới rủ ăn cơm, nhóm Lăng Thượng mới nhớ ra “vụ nữ giúp việc” nọ.

Ai cũng đói, vậy nên chỉ có Lăng Thượng và Khúc Mẫn lựa buổi trưa để đi tìm người.

Đám Lăng Thượng theo chuyên ngành văn học Trung Hoa thuộc Học viện Văn học, muốn đến Học viện Sư phạm thì phải băng qua Học viện Vật lý, mỗi học viện đều có một nhà ăn riêng, do bên kia chẳng quen biết ai thành ra Lăng Thượng cứ thấy là lạ.

Thời điểm rời Học viện Vật Lý, Lăng Thượng và Khúc Mẫn thậm chí còn không ngoảnh đầu lại.

Lăng Thượng là kiểu con gái nhanh nhẹn, khí phái, mặc dù thường ăn mặc đơn giản, áo ngắn tay phối cùng quần bò dài nhưng với gương mặt đẹp cùng mái tóc dài mượt tự nhiên luôn biến cô thành tiêu điểm chú ý của mọi người; còn Khúc Mẫn thuộc dạng mỹ nhân phong cách truyền thống, luôn toàn thân diện đồ trắng, dáng dấp tri thức, bề ngoài xinh xắn, mặc cho cô là bông hoa đã có chủ, cơ mà chưa công khai, thế nên chả ảnh hưởng gì tới độ nổi tiếng của cô.

Song dạo dọc đường xuất hiện bao ánh mắt nhìn chăm chăm, Lăng Thượng và Khúc Mẫn tuyệt nhiên chẳng thèm để tâm dù chỉ một chút. Nhân đây kể luôn, vốn dĩ Thủy Kỳ với Vương Lộ cũng muốn bám theo, nhưng cả hai không muốn người khác hiểu nhầm, vì chút chuyện tìm người mà sinh ra phiền phức.

Trong bốn đứa, Khúc Mẫn lớn nhất, đồng thời cũng cứng chặc nhất, Lăng Thượng thì lười nhác, còn Thủy Kỳ và Vương Lộ tính tình trẻ con chưa dứt sữa mẹ, suốt ngày chỉ ham chơi.

Chắc do Khúc Mẫn trầm ổn nhất nên phương diện tình cảm cô cũng đứng đầu? Không cần tính cả học viện, chính ngay trong lớp học thôi, cô luôn là cô gái được theo đuổi đông đảo nhất.

Chờ khi Lăng Thượng và Khúc Mẫn đến Học viện Sư phạm, nhà ăn chính đã tới giờ cơm.

“Đừng nói chậm chân rồi đấy nhé?”

Lăng Thượng thấy người người bưng phần ăn đi qua lượn lại.

“Còn chưa chắc nha!” Khúc Mẫn bước vào cùng Lăng Thượng, bên trong vô cùng náo nhiệt, trước cửa chắn xếp hàng nối hàng dài dằng dặc.

“Tôi không có nhớ dáng vẻ cậu ta lắm đâu.” Lăng Thượng cố gắng suy nghĩ một chút, quả thực, ngày đó ngoại trừ cái giọng điệu nghiêm khắc kia thì chẳng còn ấn tượng nào.

“Tôi nhớ.” Khúc Mẫn vội nhón gót chân quan sát xung quanh, ánh mắt đột nhiên sáng ngời. “Tìm thấy rồi!”

“Đâu đâu?” Lăng Thượng mãi một hồi theo tầm nhìn của Khúc Mẫn.

“Không, không phải cậu ấy.” Khúc Mẫn kéo tay cô. “Là bạn học của cậu ấy, Hà Thù.”

“Quả là đường cong cứu quốc*!” Lăng Thượng cười bảo.

*đoạn này ý muốn giấu tên chị Hà Thù, Thù ở đây là xinh đẹp:>

Khúc Mẫn lườm cô rồi bỏ đi.

Khúc Mẫn cùng Lăng Thượng tả tả hữu hữu vòng đi vòng lại, mọi người hoặc đứng hoặc ngồi, vừa ăn vừa nói chuyện.

Dần dà Lăng Thượng cũng nhận ra đối tượng Khúc Mẫn đang hướng tới. Mấy người kia cô có chút ấn tượng, hình như là thành viên thông tấn xã, cả hai đang hướng về phía câu lạc bộ truyền thông.

Có trách thì phải trách trường quá lớn, không ít câu lạc bộ cộng thêm số lượng sinh viên cực kỳ đông đảo.

“Bạn học Hà Thù?” Cuối cùng Khúc Mẫn cũng bắt chuyện với một cô gái mà Lăng Thượng cảm giác hơi quen mắt.

Bạn gái tên Hà Thù kia đang ăn, nghe thấy có tiếng gọi bèn ngẩng đầu. Cô bạn này vừa trông thấy Lăng Thượng chợt đứng bật dậy.

Khúc Mẫn và Lăng Thượng giật mình, quay mặt nhìn nhau.

Hà Thù cũng nhận thấy bản thân phản ứng thái quá bèn nở nụ cười, hai bên má còn ẩn hiện lúm đồng tiền. “Bạn học Khúc Mẫn? Bạn học Lăng Thượng? Sao hai cậu lại ở đây?”

“Tôi đến tìm một người, nhưng không thấy cậu ấy đâu, thế nên đành phải nhờ vả cậu một chút.” Khúc Mẫn cười đáp. “Chủ mục chương trình phát thanh Y Vân Liệt, cậu ấy là bạn học của cậu nhỉ?”

“Vân Liệt á?” Hà Thù quay ngang ngó dọc. “Cậu ấy đang...” sau khi xác nhận xung quanh không tồn tại bóng dáng người kia, cô mới nói tiếp. “Xem ra có vẻ như cậu ấy về kí túc xá rồi, hiện tại mấy cậu muốn tìm cậu ấy à?”

“Ừ, có chút việc.” Lăng Thượng mặt không biến sắc đánh giá Hà Thù, để ý đáy mắt cô ta ẩn giấu chút bối rối.

“Nếu vậy thì...” Hà Thù nghĩ xong bắt đầu thu dọn hộp cơm. “Tôi dẫn mấy cậu đến kí túc xá nhé.”

“Thật sự cảm ơn cậu!” Khúc Mẫn vội vàng nói, Lăng Thượng cũng lên tiếng cảm tạ.

Vừa ra khỏi nhà ăn, Hà Thù lập tức dẫn cả hai hướng về phía kí túc xá.

Chỗ ở của Lăng Thượng tại Học viện Văn học được coi là thảm thực vật xanh tại trường, cây cối rậm rạp, lại thêm bãi cỏ khiến người ta cảm giác tĩnh mịch; thế mà ban nãy đi qua Học viện Vật lý, thoáng thấy một đồng các loại điêu khắc trên đá; còn Học viện Giáo dục làm cho người ta thấy trống trải, lớp học và kí túc xá xây theo lối kiến trúc bao quanh một hồ nước, ven hồ trồng liễu, bắc ngang qua là một hành lang quanh co, ngằn ngoèo dẫn tới mái đình nằm trung gian.

Theo Hà Thù đến kí túc xá, quãng đường cách chỗ của cô cũng không xa lắm.

Trước cửa phòng kí túc xá, Hà Thù tựa hồ trầm mặc một lát mới quay đầu nói với Lăng Thượng cùng Khúc Mẫn. “Các cậu đứng đây đợi một chút.”

Chưa kịp chờ hai người phản ứng, Hà Thù đã đi vào bên trong.

Lăng Thượng và Khúc Mẫn đều nhú mày, cảm thấy tầng tầng lớp lớp nghi hoặc.

Lát sau, cửa bật mở.

Đây là lần đầu tiên Lăng Thượng gặp Vân Liệt khi đầu óc tỉnh táo.

Về sau cô từng tự hỏi chính mình, rằng tại sao lần đầu tiên gặp mặt lại không lưu giữ chút ấn tượng nào.

Đương nhiên, dù trước kia đụng nhau trong đoàn ủy, cơ mà chỉ gạt đầu xã giao thì sao mà nhớ nổi.

Người mở cửa chính là Vân Liệt.

Vân Liệt cũng mặc quần trắng.

Nhưng nàng không giống Khúc Mẫn.

Loại quần Khúc Mẫn mặc là loại vải tơ tằm màu sữa, dài không tới đầu gối. Cô thoạt nhìn qua tưởng kiểu mẫu cổ điển nhưng thực chất là một cô gái rất hiện đại.

Còn quần Vân Liệt là loại vải sợi bông màu trắng tinh, dài đến mắt cá chân, hơn nữa nàng còn tỏa ra khí chất điềm đạm nho nhã, bình tĩnh thong dong.

Lăng Thượng đại khái không ngờ sẽ chiêm ngưỡng ngoại hình xuất sắc như thế, thành ra có hơi sững sốt.

Khúc Mẫn lại đánh giá một phen từ trên xuống dưới quần áo đối phương, trong lòng ngẫm so sánh.

“Không ngờ cậu sẽ tìm tới đây.” Vân Liệt đứng tránh để mời hai người vào.

Lăng Thượng vừa bước vào lập tức trông thấy trong nhà ngoài nàng ra còn có cô bạn Hà Thù kia nữa.

Một lúc sau, bốn người cùng ngồi chung một bàn.

Trước mặt Vân Liệt còn có hộp cơm chưa giải quyết xong, Lăng Thượng liếc nhanh, món ăn không tệ. Lòng cô càng khó hiểu, đã như thế thì sao cậu ta còn muốn xin làm người giúp việc?

Vân Liệt ngồi xuống, mở ngăn kéo lấy ra một xấp tiền. “Tôi đang tính qua bên kia trả cậu.”

Mắt Lăng Thượng thấy tiền đẩy về phía mình, đại loại khoảng chừng 50 đồng, đoán nàng vẫn chưa có tiêu.

“Cậu cho rằng tôi tới đây đòi tiền à?” Lăng Thượng nhướn mày.

Vân Liệt khẽ mỉm cười. “Nói chung là tôi muốn trả cậu.”

Lăng Thượng không nhận tiền trên bàn, thậm chí còn chả thèm để ý. “Nếu cậu có chuyện gì khó xử thì hãy nói ra, bọn tôi giúp được sẽ giúp.”

“Cái gì?” Vân Liệt nháy mắt, dáng vẻ khó xử.

“Ý Lăng Thượng là...” Khúc Mẫn ho nhẹ, cười, Lăng Thượng là người như vậy đấy. “Cậu vốn là sinh viên mà lại đi xin làm người giúp việc, nhất định có chuyện khó xử trí, liệu có thể để chúng tôi giúp đỡ một chút hay không?”

“À?” Vân Liệt bật cười. “Thật ra thì không phải như vậy!”

Lăng Thượng và Khúc Mẫn cùng nhìn nàng.

“Tôi đúng là có chuyện khó xử, nhưng không như mấy cậu nghĩ đâu.” Vân Liệt lôi ra một tờ giấy, đưa cho Lăng Thượng.

Lăng Thượng nhận lấy, cùng xem với Khúc Mẫn.

Đây là một mẫu phân công kế hoạch, nét chữ rất đẹp. Nội dung đại khái là về một chương trình nào đấy.

“Hoạt động đoàn ủy sao?” Khúc Mẫn phản ứng trước tiên.

“Không phải.” Vân Liệt lắc đầu. “Tôi ra ngoài làm việc, nhận trách nhiệm chủ biên, đây là chuyên mục đầu tiên của chương trình. ”

“Công việc?” Lăng Thượng rất đổi kinh ngạc. “Bên Học viện Sư phạm cũng có phân công mà? Sang năm sẽ được nhận, sao cậu phải tự mình đi tìm làm chi?”

“Muốn thử xem bản thân có thể làm gì khác hay không.” Vân Liệt bình tĩnh đáp.

Nghe lời này của Vân Liệt, Lăng Thượng bất giác đánh giá lại nàng thêm một lần.

Bởi vì tương lai nên phần lớn người bình thường cho rằng học đại học chính là cách kiếm miếng cơm manh áo, không ngờ vẫn còn tồn tại người độc lập thế kia.

“Vậy chuyện ấy với chuyện giúp việc có liên quan gì tới nhau?” Khúc Mẫn thắc mắc.

“Có chứ, vì tôi thực hiện chương trình vào mỗi tối thứ bảy hàng tuần.”

Lăng Thượng lập tức vỡ lẽ.

Trường học thường đóng cửa kít túc xá lúc 10 giờ tối, không những thế còn kiểm tra sĩ số. May mà cô sống ở khu vực lân cận nên mới xin muốn gây lười được hiệu trưởng cho rời trường ngày chủ nhật. Ví dụ tình huống đám Khúc Mẫn hôm qua là cực kì hiếm có, khi trở về muộn bị cấm cửa nên tranh thủ quậy luôn một bữa tung trời.

Nhưng Y Vân Liệt sẽ không làm như thế. Mỗi cuối tuần nàng đều điểm danh đầy đủ, song sợ tối thứ bảy làm việc muộn quá, không kịp quay về...

“Nếu như cậu chỉ muốn thứ bảy được bay nhảy bên ngoài thì cũng không nhất thiết phải xé tờ thông báo của tôi.” Lăng Thượng cần nài. “Tôi cần một người có thể làm việc lâu dài.”

Vân Liệt không đáp, nàng liếc mắt nhìn Hà Thu.

Hà Thu thấy ánh mắt nàng bèn nói. “Bởi vì tôi với cậu đều là thành viên thông tấn xã cho nên... tìm hiểu một chút.... Thật ra đã biết trước rằng cậu chỉ ở nhà ngày thứ bảy từ lâu...vì vậy Vân Liệt mới tìm đến!”

“Thật trùng hợp!” Khúc Mẫn nhẹ nhàng lên tiếng.

“Đúng vậy!” Vân Liệt cười nhạt. “Bạn học Lăng Thượng thực sự cá tính, nhận diện cực kỳ dễ dàng.”

Khúc Mẫn cạn lời rồi. Lăng Thượng đã thật sự tin cô nàng này là chủ biên báo chí, mồm mép tép nhảy.

“Cậu hẳn rất dễ tâm đến công việc này nhỉ.” Lăng Thượng vô tình vung tay, nói với Vân Liệt. “Những vụ

như vậy ít khi xảy ra ở trường học, sao cậu lại đi kể cho chúng tôi?”

Vân Liệt yên lặng. Đôi mắt Lăng Thượng lóe lên ánh lạnh lẽo nhưng không đả thương đối phương.

“Buổi sáng hôm đó cậu say như vậy, thế mà không phải cậu vẫn ra mở cửa, lại còn giao tôi chìa khóa và tiền đây sao?”

Lăng Thượng im bất.

Khúc Mẫn bật cười. “Cậu cũng thấy đó, cậu ta say dữ, buồn ngủ!”

Vân Liệt chỉ cười chứ không đáp Khúc Mẫn.

Bởi vì nàng nhớ tới lúc Lăng Thượng nằm trên giường bỗng nắm tay nàng trong nháy mắt. Cảm giác đau đớn tựa hồ còn vương nơi cổ tay như muốn nói với bản thân, quả thực Lăng Thượng khi say sẽ buồn ngủ, nhưng tiềm thức của cô vẫn tỉnh táo, vẫn có khả năng nhận biết xung quanh.

Về chuyện ấy, Vân Liệt dường như không nhận ra đây là bản năng của Lăng Thượng.

Tuy nhiên nàng tự tin bản thân nhất định hiểu rõ Lăng Thượng!

Vì lẽ đó Vân Liệt không trả lời Khúc Mẫn, và cũng vì lẽ đó Lăng Thượng chỉ ngồi cười cười mà thôi.

Hà Thủ ở một bên lên tiếng. “Vân Liệt sở dĩ đem chuyện này ra kể cho các cậu là mong các cậu có thể giúp đỡ cậu ấy.”

“Giúp thế nào?” Lăng Thượng nhú mày, hứng thú hỏi.

“Từ thứ hai đến thứ sáu cậu luôn ở trường cũng không quan trọng. Ngày thứ bảy tôi sẽ tới nhà cậu, làm việc theo như tờ thông báo đã ghi, ”giặt giũ, nấu cơm, quét tước” tôi đều có thể thực hiện, nếu vẫn không được thì tôi sẽ trả tiền thuê phòng. Tuy nhiên tôi chỉ muốn được giống như cậu, cuối tuần chỉ ngủ lại mỗi đêm thứ bảy.”

“Xem ra cậu thực sự rất yêu thích công việc kia.” Lăng Thượng nghe xong liền gật gù. “Tôi suýt chút nữa quên mất cậu ở trường cũng đã làm qua nó rồi.”

“Lăng Thượng, cậu thuê người giúp việc không phải là để chờ anh trai về sẽ có người đỡ đần hay sao?” Đột nhiên Khúc Mẫn nhớ ra điểm mấu chốt.

Lăng Thượng thấy dáng vẻ Vân Liệt có hơi sốt sắng bèn mỉm cười động viên. “Quả thực tôi tuyển người giúp việc là vì anh trai. Nhưng mà anh ấy giờ đang ở tỉnh khác, chả biết bao giờ mới về, thế nên đáp ứng cậu cũng không thành vấn đề.”

Vân Liệt nhất thời thở phào nhẹ nhõm, kể tiếp bỗng chần chờ, hỏi. “Vậy cậu... đồng ý hả?”

“Coi như tôi không đồng ý cũng không xong, nếu mỗi cuối tuần cậu đều ở lại bên ngoài thì trong trường tính sao?”

“Cái ý không khó!” Vân Liệt mắt không thèm chớp, rất dứt khoát đáp. “Tôi có thể xin ra bên ngoài, giống cậu ấy. Nếu cậu viết cho tôi một giấy chứng nhận cư trú thì tốt hơn!”

Lăng Thượng thấy không có gì không ổn thì gật đầu.

“Vậy cứ thế nhé.” Lăng Thượng đứng dậy, đẩy số tiền trên bàn trở lại. “Cậu nhận lấy tiền đi, căn bản thứ bảy không ăn tại trường, ba bữa là không thể thiếu, cậu dùng để mua nguyên liệu cho hai ngày. Vụ tiền thuê nhà cũng không cần thiết, cái này coi như là tôi trả lương cho cậu.”

“Không cần lương đâu!” Vân Liệt không từ chối nữa, tay thu xếp xấp tiền. “Vậy bắt đầu từ cuối tuần này nhé?”

“Được!” Lăng Thượng thoải mái đáp ứng, mắt thấy Khúc Mẫn đã đứng dậy đi ra mở cửa bèn bám theo. “Sáng sớm thứ bảy, tôi đến đón cậu hả?”

“Hẹn gặp đâu đó là được rồi!” Vân Liệt vội khua tay, cô bạn Lăng Thượng này tính cách thật thẳng thắn, hoặc là do sự tình phát triển có hơi thuận lợi ngoài dự liệu của nàng.

“Vậy chi bằng giờ quyết luôn.” Lăng Thượng suy nghĩ chốc lát. “Tám giờ sáng thứ bảy, cổng học viện, không gặp không về!”

“Được!” Vân Liệt cũng suy tư, giờ giấc vậy là hoàn toàn hợp lí.

“Cơ mà tôi có một thắc mắc!” Trước khi đi, Lăng Thượng chợt quay đầu lại.

“Cái gì?” Vân Liệt sững sờ, đoán không nổi ngụ ý của nụ cười trên mặt cô.

“Nghe Khúc Mẫn nói, là cậu ta chỉ cho cậu biết nhà tôi ở đâu, phải không?” Lăng Thượng quan sát Khúc Mẫn nơi đằng xa, hạ thấp giọng hỏi.

“Ừ! Đúng!” Vân Liệt đáp.

“Ngay cả chuyện tôi về nhà mỗi thứ bảy cậu cũng dò hỏi được, thế tại sao không tìm ra nổi địa chỉ của tôi thế?” Lăng Thượng nhấp nháy mắt, không thêm để ý về mặt Vân Liệt đang đơ ra đấy đã hất cằm bỏ đi.

Lúc lâu sau Vân Liệt mới có phản ứng, con ngươi lóe sáng, thậm chí còn bộc lộ chút đợi mong.

“Cô bạn Lăng Thượng này....”

10. Chương 8: Lên Đường

Khúc Mẫn vừa rời khỏi Học viện Sư phạm thì quay sang hỏi Lăng Thượng. “Tại sao cậu lại đáp ứng cậu ta?”

“Sao lại không thể? Cậu không cảm thấy cậu ấy rất thú vị à?” Lăng Thượng ngẩng đầu nhìn lên, sắc trời tựa như vừa mới được cắt xuống từ cùng một loại vải may giống quần Vân Liệt.

“Xem ra gần đây cậu rảnh rỗi quá rồi.” Khúc Mẫn kéo Lăng Thượng trở về. “Thế nào? Cũng sắp tốt nghiệp cả, có phải cậu cũng muốn thử yêu đương hay không?”

“Xem lại mình đi.” Lăng Thượng phì cười. “Đều sắp tốt nghiệp, cậu chớ để nhà trường nắm thóp lôi đi bêu rếu.”

“Mồm quạ đen.” Khúc Mẫn đánh cô, lát sau trong lòng bỗng nhen nhóm chút cảm giác khác thường. “Giờ ngẫm lại, cái cô bạn Vân Liệt kia thật sự rất thú vị. Cậu ta đã nghĩ xa đến như vậy, thế mà tôi và Tiểu Vũ vẫn còn chưa rõ ngày mai sẽ trôi về đâu.”

Lăng Thượng liếc nhìn Khúc Mẫn, thấy dáng vẻ buồn rầu của cô bèn nói. “Cho nên mới bảo cậu ta thú vị. Thêm nữa, sáng hôm đó tuy chủ nhà là tôi nhưng cậu ta thay tôi thu dọn sạch sẽ đồ đạc của nợ kia, giờ tôi muốn giúp lại cậu ta.”

Vốn Khúc Mẫn đang chán nản, ngay lập tức cô đã lấy lại tinh thần, nở nụ cười. Đến khi xuyên qua Học viện Vật lý, nghĩ tới lúc Lăng Thượng và Y Vân Liệt sẽ hẹn nhau tại đây, nụ cười càng trở nên tươi hơn.

Thoáng cái đã tới thứ bảy.

Vân Liệt thu dọn đồ đạc xong xuôi, chuẩn bị rời trường.

Trước khi đi, Hà Thù gọi nàng lại, dáng vẻ hơi lo lắng.

Vân Liệt vỗ vai cô, nắm tay làm động tác động viên. “Đừng lo lắng, tớ có thể làm thật tốt!”

“Không phải tớ không tin cậu!” Hà Thù chậm rãi lắc đầu. “Chỉ là hôm qua bí thư...”

“Cái vụ kia à!” Vân Liệt phát tay, vừa đi vừa nói. “Cậu hiểu tớ mà. Chỉ có cậu mới thích hợp thôi!”

Chỉ có tôi... mới thích hợp sao?

Hà Thù trở mắt dõi theo bóng lưng Vân Liệt càng lúc càng xa, trong lòng xuất hiện chút đắng cay.

Nghe giống đang nhường tôi thì đúng hơn.

Nhưng tôi không muốn thế!

Không... phải nói, các người không đồng ý kiến!

Bởi vì năm nay mới bắt đầu xây dựng viện nghiên cứu giáo dục, Học viện Sư phạm quyết định dành chức vụ bí thư trưởng đoàn ủy cho nghiên cứu sinh đứng đầu, bậc tiền bối đã sớm rút lui, bí thư chính thức yêu cầu phía dưới đề bạt một người càng đáng vị trí.

Hà Thù tranh thủ suy nghĩ, phân bố tốt nghiệp còn lâu mới tới, hiện tại phải tính toán xa hơn một chút.

Có điều nếu Y Vân Liệt rút khỏi cuộc cạnh tranh, cuối cùng chỉ còn sót lại mình cô.

Vân Liệt đi rồi cũng không hay biết Hà Thù đằng sau tâm tư nhấp nhô như thế nào. Đối với nàng mà nói, ngày hôm nay không thể nghi ngờ chính là một ngày trọng đại.

Bởi vì tối nay nàng sẽ là người chịu trách nhiệm cho kênh chuyên mục “Tiếng nói thành thị”. Chuyên mục này thực ra trước đã có người dẫn rồi, thế nhưng bởi vì phản ứng của khán giả nên giữa chừng đài quyết định thay đổi. Duyên phận giữa nàng với công việc hiện tại cũng là điều không ai ngờ đến.

Thực ra mọi chuyện lại vô cùng đơn giản, ở trường vốn dĩ nàng đã là phát thanh viên, trong một lần về thăm trường cũ, nàng có phát biểu đôi ba câu, ai dè được nhắm trúng. Y Vân Liệt vẫn luôn đam mê loại hình công việc này, nàng yêu thích ngồi một mình ngắm người, mở một đoạn nhạc nhẹ nhàng, dễ nghe. Micro mềm xốp đặt phía đối diện, muốn làm gì thì làm, muốn nói gì thì nói, bất kể chuyện tào lao hay chuyện chính sự, chuyện đã xảy ra hay chuyện còn chưa bắt đầu....

Vì thế nên trạm phát thanh của Học viện Sư phạm nổi danh nhất trong lục viện*, căn bản là nhờ có nàng.

*sáu học viện đã đề cập chương trước, lục viện ba nghìn sinh viên =))

Còn thông tấn xã bên Học viện Văn học lại có tiếng như bây giờ, cũng bởi Lăng Thượng.

Tuy nhiên hiện tại nàng đã làm trạm trưởng, trái với danh hiệu, phát thanh hay MC gì đó đều do nàng đảm nhiệm hết, thành ra nàng cũng ần ần chút phiền muộn. Cứ nghĩ đến nay mai tốt nghiệp phải rời xa phòng phát thanh mình ưa thích thì nàng vụn vặt phần không cam tâm.

Vì lẽ đó, nàng quyết không buông tha cơ hội hiếm gặp từ trên trời rơi xuống này.

Tuy nhiên vào hôm nay, ngoại trừ việc nàng có thể ở trên một sân khấu lớn để biểu diễn thanh âm đầy sức quyến rũ của bản thân ra thế giới bên ngoài, thì còn một nguyên nhân thứ hai biến nó trở thành một ngày quan trọng, ấy chính là nàng chuẩn bị tới nhà Lăng Thượng.

Trên lưng chất đầy đồ dùng sinh hoạt hàng ngày, cái gì cũng mang theo, tuy rằng chỉ trú qua mỗi cuối tuần thế nhưng đây vẫn là hai ngày vô cùng quan trọng.

Lúc Vân Liệt đến điểm hẹn, nàng kiểm tra đồng hồ.

Rất tốt, không hề chậm trễ. Còn 5 phút nữa kim giờ mới chỉ số 8.

Vân Liệt tìm một cái ghế đá bên đường, ngồi xuống.

Bởi vì là thứ bảy, lại còn đang sáng sớm nên khá ít người qua lại. Nàng ngồi phía trước một dãy tượng điêu khắc, chính diện hướng cửa Nam trường học (cửa Bắc là cổng lớn nằm ở ba học viện khác). Loạt tượng gồm có ba nam hai nữ, hoặc cúi đầu đọc sách, thần sắc tĩnh lặng; hoặc ngẩng đầu nhìn về phương xa, ánh mắt sáng ngời.

Dãy tượng này được đặt tên là “Dốc lòng”, xuôi thẳng theo con đường rộng thênh thang, mãi cho tới khi đến nơi nàng đang ngồi mới hết, con đường này chia làm ba nhánh, trái dẫn sang Học viện Văn học, trung gian hướng Học viện Vật lý, mà bên phải lại là đường Vân Liệt vừa đi, dẫn tới Học viện Sư phạm, cũng là con đường dài nhất.

Từ Học viện Vật lý thì thoáng truyền đến âm thanh chơi bóng rổ, người tới người lui ai cũng tò mò nhìn nàng, Vân Liệt lơ mơ nghe thấy có kẻ phàn nàn tên nào nữ sinh bắt một cô gái đợi ở chỗ thế này thì thật là thất lễ, nàng thầm buồn cười, nếu như lần sau có hẹn, vẫn nên đi tới phía trước bức tượng điêu khắc thì tốt hơn.

Từ xa Lăng Thượng đã trông thấy Vân Liệt, cô ngừng đạp xe, nhón mũi chân chờ đợi một hồi.

Bên kia chỉ có mình nàng, dù ai đi qua hay dừng chân hỏi nàng cái gì, nàng cũng đều tỏ ra an nhiên. Ở

phương diện này, hiển nhiên nhiều người không thể sánh bằng nàng, nhớ hồi mới học năm thứ nhất, lần đầu Vương Lộ với Thủy Kỳ đứng chỗ ấy chờ cô và Khúc Mẫn, tay chân thì luống cuống, bị ánh nhìn chăm chú của mấy thằng con trai làm cho đỏ hết cả mặt mũi. Có điều nói đi cũng phải nói lại, đây chưa chắc đã là lần đầu Y Vân Liệt đứng đó, lần sau có lẽ đứng đợi trước “Dốc lòng” là được rồi. Nghĩ đến đây, mũi chân Lăng Thượng dùng sức đẩy một cái, xe tiếp tục lăn bánh.

Keng leng keng...

Tiếng chuông lanh lảnh vang lên đằng sau Vân Liệt.

Vân Liệt vừa chuẩn bị từ chối một chàng trai cực kì tẻ nhạt. Thật ra nàng đã thấy xe đạp Lăng Thượng hướng về phía nàng từ trước, nhưng khi thật sự nghe được tiếng chuông, nàng vẫn thở phào nhẹ nhõm.

“Cậu đang làm gì thế?” Lăng Thượng vừa tới đã chặn miệng cái tên đang lái nhải kia, hỏi Vân Liệt.

“E hèm, xin hỏi cậu đang muốn đến Học viện Vật lý tìm người phải không? Nếu cần thì tôi rất sẵn lòng hỗ trợ.” Vân Liệt mím môi cười, giọng điệu đằng hoàng trịnh trọng, ngụy trang thật tới mức sống động.

Lăng Thượng cũng cười theo, tháo ba lô sau lưng nàng xuống. “Xin lỗi, tôi đến muộn.”

Vân Liệt không đề phòng nên khá sững sờ, song thấy động tác Lăng Thượng rất tự nhiên thì nàng cũng buông lỏng tay ra, quan sát cô đặt ba lô vào giỏ xe. “Không, là chúng mình hẹn giờ hơi sớm.”

“Ha ha.” Lăng Thượng cười càng tươi, tuy mới sáng sớm nhưng tâm tình hết sức tốt, cô hơi hất đầu, mái tóc dài thướt tha phía đằng sau. “Cậu ngồi lên đi, tôi chở.”

“Chuyện này...” Mặt Vân Liệt tái nhợt. “Tôi không ngồi lên đâu.”

“Sợ cái gì.” Lăng Thượng kì quái nhìn nàng như nhìn người dưng... tuy nhiên cô và người dưng nước lã này lại đang hình thành nên mối tương quan. Do cùng là con gái, hay tại bởi sáng hôm trước đã phát sinh cuộc gặp gỡ khác thường, vì thế nên cảm thấy đối phương cũng không quá xa lạ. “Cậu cứ lên đi, tôi đạp không nhanh đâu.”

“Không phải.” Vân Liệt đưa tay sờ yên ngồi sau xe. “Trước đây vấy tôi từng suýt bị cuốn vào bánh xe, từ bấy đến giờ vẫn chưa dám ngồi lại lần nữa.”

“Quả là ”một lần bị rấn cần, mười năm sợ dây thừng“. ” Lăng Thượng ngắm nghía quần áo Vân Liệt. “Cậu có mặc váy đâu, bắt đầu từ bây giờ rèn luyện đi, sau này sẽ chẳng sợ nữa.”

Vân Liệt thấy đứng ở đây mãi cũng không nên bèn cần môi. “Vậy cậu hạ chân chống trước đi, thế tôi mới dám lên.”

Cuối cùng Lăng Thượng cũng không nhịn được cười, cô bắt gặp cái liếc mắt của Vân Liệt, chân dài duỗi ra, hạ chân chống xuống.

Vân Liệt cẩn thận từng li từng tí khi ngồi lên ghế sau, lắc lắc thân mình, hai tay nắm chặt lấy yên xe, nhìn ngang ngó dọc, vừa cười vừa hỏi. “Đây không phải xe dành cho nữ à?”

Chân Lăng Thượng đỡ xe, thấy Vân Liệt cười trông rất căng thẳng bèn vỗ tay nàng: “Đây là xe anh trai tôi, cơ mà tôi lái lâu luyện lắm nha.” Cô lại vỗ tay cầm. “Nếu thực sự sợ ngồi sau, hay cậu lái nhé, thấy thế nào?”

Vân Liệt ghen lời, ánh mắt hướng về nơi khác. “Cậu có mau đạp đi không?”

“Rồi rồi. ” Lăng Thượng khó khăn lấy chân đẩy hoành giang* lên. “Tay cậu đặt lên yên thì tôi biết ngồi kiểu gì, trước tiên thả ra đi đã, thấy sợ thì giữ áo tôi là được.”

*bạn nào đi xe đạp chắc cũng biết bộ đề sau rồi =)) Cái cần gạt chống xe á:v

Vân Liệt cứng nhắc buông tay, sau đó chờ Lăng Thượng ngồi xuống, nàng lập tức bám thật chặt lớp áo bên eo cô. Có lẽ hành động này đã báo hại Lăng Thượng tí nữa thì làm đổ xe.

“Xin lỗi, tôi sợ nhột, cậu giữ nhẹ nhàng thôi.” Lăng Thượng vội vã giữ xe, quay đầu lại nói.

“Tôi cũng xin cậu lái chậm chậm chút.” Vân Liệt đề nghị, chân không chạm đất khiến trọng tâm cứ nghiêng ngả tạo cảm giác rất không thật... đặc biệt là tóc Lăng Thượng dài thật dài, lúc ẩn lúc hiện trước mặt nàng làm lòng người bất an.

“Yên tâm đi!” Lăng Thượng đạp một đoạn đã thích ứng được, dù sao thì vị trí phía sau thường hay có người ngồi, cô cũng không có bạn bè nào thừa cân quá mức cho phép, chỗ ai đó không được coi như một gánh nặng.

Ra khỏi cửa Nam, Lăng Thượng chở Vân Liệt hướng về phía nhà cô.

Vân Liệt ngồi đằng sau vẫn rất căng thẳng, nàng luôn cảm giác như quần áo mình sắp bị xé nát, thân thể không tránh khỏi nhún lên phía trước, Lăng Thượng bắt đầu dĩ cười khổ để nàng dựa vào, tựa hồ như vừa kéo thêm phiền phức cho bản thân.

Đạp xe nửa giờ, cuối cùng cũng đến.

Lúc ngồi lên xe, Vân Liệt có thỏa thuận qua với Lăng Thượng rằng cô phải dừng hẳn xe thì Vân Liệt mới chịu xuống. Lăng Thượng phanh xe rất ăn, tư thái ung dung, thoải mái, mà Vân Liệt còn giữ chặt góc áo cô, dè dặt tiếp đất, ấy vậy chân vẫn run bắn bật, nàng ngồi xồm hời lâu, thậm chí mình tự chuốc họa

vào thân.

Trong lúc Vân Liệt ngồi tự kỉ, Lăng Thượng dắt xe đến cửa cầu thang, quay đầu lại ngó sắc mặt nàng, bộ dạng thông dong vừa nãy chẳng thấy đâu nữa, biểu cảm cứng nhắc làm cho cô cười trộm một hồi.

Vân Liệt đứng dậy đi tới, mắt sắc phát hiện ra nét cười trên mặt cô, còn đang tính nói gì đó thì bỗng sau lưng có người đuổi đến cắt ngang.

Là anh chàng ở phòng thường trực khu nhà.

“Cô là chủ hộ tòa C, lầu 5 phải không?” Anh ta hỏi Lăng Thượng.

“Phải rồi!” Lăng Thượng vội vã đáp. “Tôi có điện thoại sao?”

“Không phải điện thoại, mà là điện báo.” Anh chàng duỗi hai ngón tay ra. “Hơn nữa còn là hai phong, tôi đã nhét vào hòm thư nhà cô rồi đó, sợ cô không để ý nên mới tới báo cô hay.”

“Cảm ơn anh!” Lăng Thượng cúi người, sau đó nhú mày nhìn Vân Liệt.

“Cậu cứ lên trước đi.” Vân Liệt mệt mỏi phát tay.

“Vậy cậu cứ đi từ từ nhé.” Lăng Thượng gật gù. “Đồ dùng cứ để tôi mang hộ.”

Lúc này Vân Liệt không có ngó người nữa mà vịn tay cầm cầu thang bước từng bước chậm rãi. Trên đời có người sợ báo sợ hổ, nàng sợ gì không sợ lại đi sợ ngồi xe đạp, nghĩ tới khả năng có thể nhờ ai đó giúp xóa bỏ nhược điểm này, chắc hẳn cũng là việc tốt. Quyết định thế, Vân Liệt thở ra một hơi, nỗ lực leo lên lầu.

Chờ nàng bò xong năm tầng cầu thang là cánh cửa rộng mở nhà Lăng Thượng. Vân Liệt không quá kì quái, bước vào.

Lăng Thượng đang đứng đọc một tờ giấy trong phòng khách.

Đoán chừng đây là bức điện báo nọ.

Lăng Thượng nghe thấy âm thanh cửa đóng bèn gơ tờ giấy kia lên. “Tôi cảm thấy trên thế giới này... lời ít mà ý nhiều là từ chuẩn nhất để nói về điện báo.”

“Có lẽ vậy.” Vân Liệt đáp, mắt quan sát tứ phía. Tất cả mọi thứ so với lúc nàng tới tuần trước không khác chút nào, xem ra khoảng thời gian giữa tuần Lăng Thượng thực sự sẽ không trở về.

Nàng lại chỗ bàn ăn kiểm tra, đại khái vì đóng cửa một tuần nên không xuất hiện bụi bặm, thế nhưng bầu không khí có chút kém đi.

Vân Liệt xắn tay áo, mở toàn bộ cửa sổ, xua tan cảm giác u ám trong căn hộ.

Bấy giờ Lăng Thượng đã xem đi xem lại bức điện báo rất nhiều lần, bởi vì Vân Liệt không tò mò hay thắc mắc gì nên cô cầm nó bước vào phòng mình. Cũng phải! Dù sao cả hai xác thực không hề có thân thiết đến cái mức ấy.

Sau khi Vân Liệt mở hết cửa sổ, nàng tìm được túi mình trong phòng khách, đồng thời phát hiện ra Lăng Thượng không còn ở đây. Vân Liệt liếc mắt nhìn phòng ngủ của cô, lắng nghe một hồi không thấy chút động tĩnh gì thì đi rửa sạch toàn bộ đồ dùng sinh hoạt trong nhà tắm xong ôm quần áo đẩy cửa phòng Lăng Thượng, hỏi. “Tối tôi ngủ đâu đây?”

Lăng Thượng đang ngồi ngáy người trên giường, nghe thanh âm hướng từ trên xuống dưới thì bị chấn động nhẹ, ngửa mặt lên.

Vì sao một cô gái có chút kiêu ngạo như Lăng Thượng lại chịu ngủ trên một cái giường thấp đến thế, để rồi bất cứ lúc nào cũng phải ngẩng đầu lên nhìn người khác? Đây là lần thứ hai Vân Liệt nói chuyện với Lăng Thượng trong phòng ngủ, lòng nàng thoáng suy tư, cũng không bỏ qua biểu cảm lóe chút cô đơn rồi nhanh biến mất của Lăng Thượng.

Do cửa mở nên ánh sáng chiếu rọi phần lưng Lăng Thượng, vóc dáng có vẻ gầy gò, nhưng khiến cô trông tựa như một pho tượng... dĩ nhiên không phải “Độc lòng” cứng nhắc, lạnh lẽo, mà là một tác phẩm nghệ thuật tràn đầy mỹ lệ.

Nếu như Lăng Thượng biết được nàng có suy nghĩ đó, chắc hẳn lần sau cô sẽ bắt nàng phải lên chỗ mình cho mà coi!

Vân Liệt nhẹ nhàng nhìn qua điện báo trong tay cô. Vốn dĩ nàng không muốn tham gia vào việc cá nhân riêng tư nên không hỏi bất cứ điều gì, song giờ nhìn lại, tâm trạng Lăng Thượng đang hạ dốc thì phải.

“Ai gửi điện báo cho cậu thế?” Vân Liệt đi tới, ngồi chồm hổm. Chẳng biết vì sao mà nàng không hề muốn nhìn xuống cô gái này.

“Cha mẹ một cái, anh trai một cái.”

Lăng Thượng bình thản đáp, vẻ mặt trở nên ung dung hơn nhiều, cứ như cô gái vừa rồi mới phảng phất nỗi sợ muốn chết không phải là cô.

“Hứa gì với cậu à?” Vân Liệt vốn định khẽ nở nụ cười, nhưng lời kế tiếp của Lăng Thượng khiến nàng không tài nào cười nổi.

“Anh trai tôi gửi tổng cộng 13 chữ: Không ăn Tết ở nhà, em nhớ chờ tin tức của bố mẹ.”

Vân Liệt không nói gì nữa.

“Không cần chờ nữa rồi!” Lăng Thượng lại lôi ra một tờ giấy khác. “Bố mẹ tôi càng đơn giản hơn: Gần đây bận rộn.”

“Chỉ là gần đây mà thôi!” Vân Liệt lập tức nói.

“Cái gần đây ngắn nhất của bọn họ kéo dài một năm lẻ ba tháng.”

Vân Liệt nghe xong cũng trầm ngâm một hồi. “Bố mẹ cậu phải...”

“Bọn họ thuộc đội địa chất, nhiều năm không ghé về thăm nhà.” Lăng Thượng ngửa người về đằng sau, ngã lên giường. “Anh trai tôi đang ở một thành phố nơi phương Nam công tác, lần trở về gần nhất cũng đã thành chuyện hơn nửa năm trước. Hết thấy bọn họ đều là người bận rộn.”

“Tôi nhớ cậu thuê người giúp việc là vì anh trai!” Vân Liệt cũng ngồi lên giường, nàng hỏi cô gái đang nằm. Tóc Lăng Thượng dài tán loạn xung quanh, uốn lượn tạo hình thù đẹp đẽ.

“Anh ấy từng bảo phải quay trở về đây gây dựng cơ nghiệp, tôi nghĩ chí ít thì cũng phải về ăn Tết chứ.” Lăng Thượng thì thào, mắt liếc thấy Vân Liệt hình như đang nẩy sinh chút thương cảm, cô lập tức bật dậy, rùng mình. “Thôi đi, đừng nói cậu đang thương hại tôi đấy nhé.”

“Cậu sẽ cần người khác thương hại sao?” Vân Liệt đứng lên. “Trưa muốn ăn gì đây?”

“Rất hoài niệm món cháo đậu xanh.” Lăng Thượng lè lưỡi liếm môi. “Với cả chén canh giải rượu kia nữa.”

“Tôi thì chả hoài niệm cái phòng khách tí nào đâu!” Vân Liệt hừ một tiếng, giọng điệu vẫn nghiêm khắc, làm như sẽ không cho phép sự việc nọ tái diễn lần thứ hai.

“Thực ra lúc ấy là nhân dịp đặc biệt.” Lăng Thượng nâng cằm nhìn nàng. “Trước đây một ngày là sinh nhật một người bạn, cho nên mới thác loạn một đêm. Sau này sẽ không thế nữa.”

Vân Liệt gật gật đầu, xem như tạm chấp nhận.

“Được rồi, tôi đi mua ít thức ăn, mau đưa chìa khóa cho tôi.” Vân Liệt xòe tay.

“Tôi cùng đi với cậu nhé.” Lăng Thượng đứng dậy.

“Không cần, tôi biết đường rồi mà.” Vân Liệt đẩy nàng ngồi trở lại trên giường.

Bất đắc dĩ, Lăng Thượng chẳng thể làm gì khác ngoài rút chùm chìa khóa ra từ tủ đầu giường, ném cho nàng. “Trong nhà không có chìa khóa dự phòng, ven đường cậu có đi ngang qua cửa hàng nào thì đánh thêm một cái đi.”

“Dùng chung là được rồi.” Vân Liệt lắc đầu, nàng chỉ ở nhờ mà thôi.

Vân Liệt nhận chìa khóa xong đi luôn, thời điểm nàng mở cửa, Lăng Thượng đã gọi tên nàng.

Vân Liệt phát hiện cô đặc biệt ưa thích chơi kiểu đột nhiên tập kích này, nhưng khi nàng ngoái đầu lại thì nhận ra mặt Lăng Thượng không chứa ý cười, thay vào đó là sự chân thành, nghiêm trang. “Rất vui khi cậu đến ở nhà tôi, ừm, hân hạnh được làm quen với cậu.”

Vân Liệt choáng váng, Lăng Thượng ngồi khoanh chân, tư thế tao nhã, trong lời kia như ẩn chứa sức mạnh khiến nàng không thể không đáp. Không bởi áp lực hay ép buộc, mà là không tự chủ được, muốn nở một nụ cười hướng về phía đối phương. “Ừ, tôi cũng thế!”

Khép lại, đi ra, Vân Liệt tựa lưng dựa lên cửa một hồi.

Tiếp theo, nên làm gì đây?

11. Chương 9: Khúc Mẫn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Có một số người, cả đời chạm mặt cũng không thể hòa thuận với nhau, nhưng ngược lại, cũng có những người chỉ vừa mới gặp gỡ thôi đã đủ để khiến bản thân hận quá muộn màng.

Đương nhiên, Vân Liệt với Lăng Thượng còn chưa tới mức độ ấy, có điều, cả hai ở bên nhau rất vui vẻ, không hề nảy sinh chút mâu thuẫn nào.

Chạng vạng ngày chủ nhật, Lăng Thượng trở lại trường cùng Vân Liệt.

Lúc quay về vẫn là ngồi sau xe Lăng Thượng, Vân Liệt chuyển từ hành động bám chặt góc áo Lăng Thượng sang ôm eo cô, nhưng tay chỉ đơn thuần là quần quanh hông, tay nắm lấy tay đặt phía trước.

Ban đầu Vân Liệt vô cùng khó chịu, nàng cực kì không quen với động tác ôm ai đó, đúng hơn thì đây là biểu hiện thân mật nhưng dành cho người không phù hợp; tuy nhiên Lăng Thượng lại rất thoải mái. Vân Liệt nhớ đến Khúc Mẫn, nghĩ mình chắc hẳn cũng không phải người đầu tiên ngồi sau xe cô, do đó tâm tình nàng bình thường trở lại. Cô ấy không sợ mệt thì thể nào chả được.

Trở về trường, vẫn hướng đường Học viện Vật lí mà đi, rồi cùng hẹn thời gian thật cẩn thận, sau đó Vân Liệt quay lại Học viện Sư phạm.

Bên trong học viện Sư phạm dán tờ thông báo mới, Vân Liệt tò mò bước lại gần xem.

Thông báo chính là về việc Hà Thù lo lắng hôm trước lúc nàng đi. Bí thư đoàn ủy đương nhiệm từ chức, người lên thay thế là Hà Thù.

Phần thông tin phụ trên thông báo bao gồm bản giới thiệu tóm tắt về Hà Thù, cô ấy thực là một cô gái hoàn hảo. Muốn thành tích, có thành tích; muốn năng lực, có năng lực; muốn nhân duyên, ắt sẽ có nhân duyên.

Xem ra sắp được khao rồi! Vân Liệt cười thầm.

Trước khi về kí túc xá, Vân Liệt ghé qua phòng truyền thanh, ở đây đang tiến hành lượt phát thanh cuối cùng trong ngày, chủ yếu lấy hình thức phát nhạc làm chính cùng mục đọc mấy bức thư gửi đến. Vân Liệt nhất thời hưng phấn, giật lấy thư từ đọc, dư vị tối qua vẫn còn đọng lại trong lòng, quả nhiên nàng rất yêu thích công việc hiện tại. Đọc xong đoạn thư kia, nàng kiểm tra ghi chép của một số thành viên rồi rời đi.

Trên đường về kí túc xá, Vân Liệt gặp Hà Thù.

“Nghe thấy loa phát giọng cậu nên đang tính qua bên đấy.” Hà Thù kéo nàng lại. “Thế nào rồi?”

“Thế nào là thế nào? Mừng thay cho cậu nha!” Vân Liệt nhéo mũi cô bạn, cười đáp.

“Ý tớ không phải hỏi cái đấy.” Hà Thù xua tay. “Ở nhà Lăng Thượng thấy sao? Chuyến công tác ở đài ỏn chứ?”

“Rất thuận lợi nhé, cậu xem tớ là ai chứ!” Vân Liệt vỗ vỗ ngực, trong ánh mắt lộ ra thần thái tự tin xen lẫn kiêu ngạo.

Đúng rồi, đây mới chính là Y Vân Liệt!

Hà Thù khẽ mỉm cười, không tiếp tục bàn về vấn đề kia nữa. “Cậu có cảm thấy nhanh quá không? Về quyết định của đoàn ấy?”

“Nhanh đâu?” Vân Liệt thắc mắc, né tránh một chiếc xe đạp đến từ đằng sau. Vừa nãy tiếng chuông khiến nàng giật mình, dưới chân bỗng cảm giác lơ lửng, hẳn chuyện xưa đã để lại một di chứng quá đáng sợ. “Đoàn thường xuyên có hoạt động, không có bí thư thì sao được, bây giờ cậu lên nhậm chức, thật tốt mà.”

“Cậu nói vậy thì tớ yên tâm phần nào!” Hà Thù thở phào nhẹ nhõm. Mặc cho kẻ khác đổ kị, suy đoán nguyên do cô được lựa chọn thế nào chăng nữa, chỉ cần Vân Liệt thừa nhận, chắc chắn sẽ không sai. Hà Thù quá ỷ lại vào người bạn này.

“Cậu yên tâm rồi, thế còn tớ?” Vân Liệt nháy mắt với cô. “Bí thư đại nhân à, có phải cậu nên mời bạn bè một bữa nhậu dịp thăng chức hay không?”

“Để ẹc!” Hà Thù hắng giọng, điệu bộ giảo hoạt. “Có điều cậu cũng phải dâng lễ vật chúc mừng cho tớ!”

“Haha!” Vân Liệt suýt té ngã, cùng Hà Thù vừa đi vừa cười suốt chặng đường trở về kí túc xá.

Một đêm yên bình, tuy Vân Liệt được tới làm việc tại đài phát thanh nhưng chuyện này không nhiều người biết, cái chuyên mục kia cũng chưa được nhiều người hoan nghênh, thành ra dù cho có ước ao xuất hiện ai đó đến chúc mừng bao nhiêu thì vẫn chỉ mình nàng đơn độc.

Buổi chiều hôm sau, Vân Liệt cầm bản báo cáo đi tới văn phòng đoàn thanh niên. Văn phòng này nằm ngay tại học viện Văn học, bí thư hiện tại là giáo sư của viện nàng, mang họ Dư.

Thời điểm Vân Liệt đến trùng hợp đụng mặt người quen đang từ lầu hai xuống, có điều thân là phó bí thư học viện Văn học - Khúc Mẫn, cô xuất hiện tại đây cũng không có gì lạ.

Nhưng kì quái ở chỗ, tư thế của cô ấy rất bất thường, lảo đảo tựa như bất kì lúc nào cũng có thể ngã chổng vó. Đôi mắt mất hồn, mơ hồ đi lướt qua người Vân Liệt.

Đương nhiên Vân Liệt sẽ không cho rằng Khúc Mẫn chẳng coi ai ra gì nên nàng vội vàng giữ cô lại. “Khúc Mẫn, cậu làm sao thế?”

Khúc Mẫn tựa hồ nghe thấy có ai đó đang đứng thật xa gọi tên cô, bèn mờ mịt xoay người, cô ngẩng đầu lên, bắt gặp một khuôn mặt thân quen. “Là cậu... Y Vân Liệt?”

“Cậu không thoải mái ở chỗ nào à?” Vân Liệt gật đầu, dưới tầng vọng tới tiếng trò chuyện, xong có mấy người tiến đến, trông thấy tình huống trước mắt, ai cũng biểu lộ chút kinh ngạc; Vân Liệt đành ra hiệu cho bọn họ đi tiếp.

“Y Vân Liệt?” Khúc Mẫn không bị ảnh hưởng bởi xung quanh, miệng lẩm bẩm nhắc đi nhắc lại cái tên này, sau đó đôi mắt đột nhiên bắn ra ánh nhìn ác liệt, cô bắt lấy tay Vân Liệt, nắm chặt phát đau. “Là cậu có phải không?”

“Cái gì?” Vân Liệt kinh ngạc, nàng biết Khúc Mẫn là một cô gái rất thông dong, sao tự nhiên lại giận dữ như thế, đáng vẻ cũng vô cùng chặt vật.

“Là cậu nói có đúng không?” Khúc Mẫn vẫn giữ tay nàng, trong mắt lóe lên sự tuyệt vọng.

Vân Liệt tránh không nổi, chỉ có thể chậm rãi trấn an. “Cậu cứ bỏ tay tôi ra đã, tôi sẽ không đi, cậu hãy cứ bỏ ra, có gì từ từ rồi nói.”

“Nói, còn nói chi nữa?” Khúc Mẫn cắn môi, nước mắt từ từ tuôn trào.

Vân Liệt sững sốt, não bộ chợt thoáng qua ý nghĩ rất nguy cấp, nàng lập tức huy động toàn bộ sức lực áp chế lại Khúc Mẫn, nhỏ giọng. “Trước tiên hãy bình tĩnh lại, Khúc Mẫn, chuyện gì cũng có thể giải quyết được.”

Thân thể Khúc Mẫn run lên, ánh mắt dịu dàng của Vân Liệt giúp cô dần bình ổn, tay đang nắm cũng hơi buông lỏng.

Dưới lầu lại có người tới, Vân Liệt cảm thấy không thể cứ thả Khúc Mẫn đi như thế này, nàng kéo cô đứng sang một bên, vốn định chờ người nọ bước qua, ai ngờ người kia vừa xuất hiện, Vân Liệt bật thốt lên. “Lăng Thượng...”

Cái tên ấy khiến Khúc Mẫn bỗng nhiên quay đầu, khi cô bắt gặp Lăng Thượng đang đứng ở đầu cầu thang thì ngay lập tức nhào đến.

Lăng Thượng dang tay đón lấy Khúc Mẫn, toàn thân đối phương run lẩy rẩy, cô nhanh chóng vừa ôm vừa an ủi, sau đó hỏi Vân Liệt. “Sao cậu lại ở đây?”

Vân Liệt giơ báo cáo trên tay lên. “Phòng phát thanh mở tiệc.” Đồng thời nhìn tấm lưng Khúc Mẫn, miệng chữ A, âm thầm dò hỏi Lăng Thượng.

Lăng Thượng không trả lời, cô chỉ ôm Khúc Mẫn, xoay người rời đi. “Cậu nhanh đi lo mở tiệc đi.”

“Chờ chút!” Vân Liệt đuổi theo. “Tôi không biết đã xảy ra chuyện gì...”

Lăng Thượng và Khúc Mẫn quay đầu nhìn nàng.

“Thế nhưng cậu ấy nghi ngờ tôi!” Vân Liệt chỉ vào Khúc Mẫn.

Lăng Thượng hơi ngạc nhiên, cúi đầu nhìn Khúc Mẫn, Khúc Mẫn lại đang nhìn Vân Liệt, đáng vẻ quả thực có chút chống chế.

“Không phải cậu ấy.” Lăng Thượng nói với Khúc Mẫn, xong hướng Vân Liệt. “Cậu yên tâm, chuyện không liên quan gì tới cậu, cậu ấy chỉ đang nhìn gà hóa cuốc mà thôi.”

Vân Liệt còn muốn tiếp tục, Lăng Thượng đã xua tay. “Chờ cậu xong chuyện thì đến tìm tôi nhé.”

Lúc này Vân Liệt mới chịu bỏ qua. “Cũng được, vậy tôi đi đây.”

Khúc Mẫn dõi theo bóng lưng Vân Liệt ngày càng xa, cô đẩy Lăng Thượng. “Bảo cậu ta đến tìm làm gì, tôi tin người đó chính là cậu ta.”

“Sao lại là cậu ấy được.” Lăng Thượng lắc đầu, thở dài, chân bước xuống lầu.

“Hừ!” Khúc Mẫn cũng theo cô đi xuống.

Rất nhanh sau đó, Vân Liệt hiểu rõ cuộc thì Khúc Mẫn đã xảy ra chuyện gì.

Lời Dư bí thư rất hàm súc, song ý tứ lại vô cùng rõ ràng. Phát thanh là một dạng truyền thông sở hữu tốc độ truyền bá vô cùng nhanh chóng, đặc biệt nếu đặt trong đời sống đại học nhằm chán, những lời được lan rộng sẽ gây ảnh hưởng tới rất nhiều người. Vì lẽ đó nên bản thảo kia được hi vọng có thể tránh phá vỡ những điều tốt đẹp, dễ dàng gây rối tà tâm, giống như mục tiêu đã đề ra: “khích lệ, cổ vũ, thúc giục lòng người”, đây mới đích thực là nghĩa vụ của đài phát thanh.

Đi ra từ phòng phát thanh, ai cũng trông thật suy sụp.

“... Nếu như đọc toàn bộ cái kia, không phải sẽ khiến người ta đau buồn đến chết sao...”

“... Cơ mà.... trường mình có luật không được phép yêu đương, thực tình, không cho phép con người ta tự do chút nào hay sao?”

“...tục ngữ đã có câu ”yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu” mà.”

“Cuộc sống đại học vốn như một tờ giấy trắng, tờ giấy này ngoại trừ vài nét phác thảo thì cũng chẳng được phép vẽ thêm bất kì chi tiết nào nữa...”

“... Nghĩa là sao?”

“Không phải đen thì cũng là trắng, nào có xuất hiện màu sắc rực rỡ gì đâu...”

“ ... ”

Vân Liệt lẳng lặng lắng nghe nổi tức bực của mọi người, bước chân từ từ chậm lại.

Trong chớp mắt, một hình ảnh tái hiện. Nàng nhớ về cảnh tượng hôm trước dưới tầng nhà Lăng Thượng.

Khúc Mẫn dìu một chàng trai, dáng vẻ vô cùng thân mật. Hơn nữa hôm nay lời bí thư ý vị sâu xa, xem chừng chuyện yêu đương của cô ấy đã bị đoàn ủy phát hiện ra rồi.

Có điều, thật quá trùng hợp, chỉ ngay sau khi nàng bắt gặp cảnh tượng ấy, hay là... còn có nguyên nhân khác?

Quên đi, vẫn nên trực tiếp đi hỏi thì hơn.

Mà mọi chuyện quả thực đã giống như Vân Liệt suy đoán.

Khúc Mẫn ăn trưa xong thì bị thông báo triệu đến văn phòng đoàn thanh niên. Bởi vì rất lâu vẫn chưa thấy cô về nên Lăng Thượng đi tìm hỏi Hạ Mông.

Hạ Mông là bí thư của học viện hai người, còn Khúc Mẫn là phó bí thư, vốn dĩ Dư bí thư muốn gặp cô ấy cũng là chuyện bình thường! Tuy nhiên...

Hạ Mông do dự chốc lát mới dám kể cho Lăng Thượng việc Dư bí thư phát hiện Khúc Mẫn đang yêu, hơn nữa tình huống hiện tại rất nghiêm trọng.

Lăng Thượng nghe xong, trong lòng lộp bộp một hồi, nghĩ lại đôi lời mình từng nói, đừng đùa chứ, chẳng lẽ miệng mình quả thực là “mồm quạ đen”?

Khúc Mẫn học chung cấp III với Tiểu Vũ, là bạn học thời phổ thông, có vẻ như tình yêu nảy nở khá sớm, do điểm thi đại học của hai người cao thấp khác nhau nên không thể cùng trường. Nhưng cả hai vẫn chọn cùng một thành phố, duy trì mối quan hệ đến tận bây giờ!

Thật không biết nhà trường phát hiện ra chuyện này kiểu gì, một khi đã đăng thông báo thì chắc hẳn họ đang nắm trong tay chứng cứ xác thực.... việc xảy ra như thế, rốt cuộc nguyên nhân là gì?

Lăng Thượng tránh không khỏi nghĩ về tuần lễ điên cuồng trước, mắt của cô nhấp nháy mấy lần, chẳng lẽ... không thể nào?

*** (OvO)/ ***

Lời bạn Editor: Miền Bắc hôm nay se lạnh có xú mà mình đã sụt sịt rồi

Mọi người cứ yên tâm thưởng thức mấy chương đầu truyện, càng đọc bạn sẽ càng nhận ra thà nó cứ an an ổn ổn như bây giờ mới là hạnh phúc nhất

12. Chương 10: Mật Báo

Thời điểm Vân Liệt đi tìm Lăng Thượng, cô đang động viên Khúc Mẫn với đám Thủy Kỳ.

Khúc Mẫn thấy Vân Liệt bước vào cũng không trợn mắt trợn mũi như trước nữa mà chỉ cúi đầu, ngồi rất an tĩnh.

“Tôi đã biết chút ít.” Vân Liệt vừa vào đã lập tức nói, sau đó thuật lại hết lời Dư bí thư truyền đạt. Thủy Kỳ và Vương Lộ dạo nọ không đến học viện Sư phạm nên đứng bên quan sát nàng, thì ra đây chính là phát thanh viên nổi danh bên học viện Sư phạm - Y Vân Liệt đó à. Vân Liệt kể xong còn bổ sung thêm. “Nhất định tôi sẽ làm sáng tỏ chuyện này, thực sự không phải do tôi làm đâu.”

“Chúng tôi biết!” Lăng Thượng vỗ vai nàng, ngồi xuống phía đối diện. “Ngoại trừ thu xếp việc cho đài phát thanh, Dư bí thư có còn tiết lộ thêm cái gì nữa không?”

“Không.” Vân Liệt lắc đầu, những điều trước đó chỉ là suy đoán của nàng mà thôi, song quan sát phản ứng của mấy người kia, xem chừng nàng cũng đã đúng. “Cậu muốn hỏi về việc xử phạt à?”

Khúc Mẫn run lên, cô cực kì lo lắng, nói. “Không biết Tiểu Vũ bên kia thế nào rồi, có khi nào bức ảnh cũng bị lộ ra hay không?”

Bức ảnh?

Vân Liệt khó hiểu nhìn Lăng Thượng.

Lăng Thượng quay sang nhìn Khúc Mẫn. Quả nhiên Đoàn ủy đã nắm chứng cứ trong tay, có khi nó được chụp chính vào thời điểm lần đầu tiên Vân Liệt tới nhà Lăng Thượng.

“Nói được chứ?” Lăng Thượng hỏi Khúc Mẫn.

Khúc Mẫn liếc Vân Liệt, Vân Liệt nhìn qua là một cô gái thông minh, sáng suốt, đồng thời biểu cảm bình tĩnh, tất cả đều rất giống Lăng Thượng. Nếu loại bỏ khả năng cô ấy là kẻ đã mật báo, như vậy hẳn là nên tin vào cách nhìn người của Lăng Thượng. Nghĩ xong, Khúc Mẫn thấp giọng đáp. “Nói đi, dù sao cậu ta cũng đã biết rồi!”

Bấy giờ Lăng Thượng mới kể với Vân Liệt. “Dạo nọ tôi đã từng bảo cậu, trước hôm cậu đến nhà tôi là sinh nhật một người bạn, thực ra đó chính là sinh nhật bạn trai Khúc Mẫn - Tiểu Vũ. Thời điểm hai người... đi vào khách sạn đã bị chụp lén. Mọi sự là như thế đấy!”

Vân Liệt khẽ nhếch mép, khách sạn?

Cậu ta cũng thật quá lớn mật!

Ánh mắt Vân Liệt lướt qua Khúc Mẫn một lát.

Khúc Mẫn nhìn lại nàng, nhưng cô không hề nảy sinh chút ý tứ hối hận.

“Trước kia chưa từng xử lý vụ việc nào như thế này đâu!” Thủy Kỳ than vãn, Vương Lộ đứng cạnh đồng tình, ngoại trừ gấp đến độ muốn xoay tròn ra thì chẳng biết phải hành động làm sao mới hữu hiệu.

“Mọi người cứ bình tĩnh đã.” Lăng Thượng quay sang phía Thủy Kỳ. “Tốt nhất là cậu nên thay Khúc Mẫn đi thăm Tiểu Vũ một chuyến, coi xem cậu ta có gặp vấn đề giống chúng mình hay không. Nếu cậu ta bình an vô sự thì đây chắc đây hẳn là vấn đề nội bộ rồi.”

“Vấn đề nội bộ?” Thủy Kỳ sợ hết cả hồn, mọi người đưa mắt nhìn nhau.

“Mau đi đi!” Lăng Thượng xua tay, Thủy Kỳ và Vương Lộ cùng rời đi.

Chỉ còn lại ba người trong căn phòng kí túc xá.

“Nếu như tôi nhớ không nhầm...” Lăng Thượng do dự, tựa hồ rất không hài lòng với suy nghĩ của bản thân, bởi thế nên cô mới cau mày.

Vân Liệt ngơ ngác nhìn cô, nàng phát hiện thực ra Lăng Thượng sở hữu đôi mắt rất ưa nhìn, tuy chưa thể nhận xét là tinh xảo, nhưng lại khiến người ta không thể ngừng ngắm nghía.

“Vân Liệt...” Lăng Thượng đột nhiên ngắt đầu gọi nàng.

Vân Liệt giật mình, nàng mãi một chuyến dời tầm mắt, trái tim bỗng dưng rối loạn liên hồi.

Con người Lăng Thượng rất sáng, trong đó lấp lánh những điểm tinh quang giống như đã từng trông thấy ở đâu rồi.

Lăng Thượng không khó xử như Vân Liệt lúc này, cô chỉ thản nhiên hỏi nàng. “Cậu có nghe được tin đồn nào không?”

“Tin đồn?” Vân Liệt kìm xuống những rung động nội tâm, thắc mắc.

“Phải, liên quan tới đoàn ủy, liên quan tới cả lễ tốt nghiệp...”

“Tôi biết rồi!” Vân Liệt kinh ngạc, cắt ngang Lăng Thượng. “Tôi đã biết rồi!”

Mấy năm vừa qua, cứ mỗi khi đến lễ tốt nghiệp thì từng học viện sẽ giữ lại sinh viên được đề cử, thông thường sẽ tuyển ra từ đoàn ủy. Khúc Mẫn là phó bí thư học viện Văn học, nếu như bình thường cô không mắc sai sót thì chắc chắn là một đối thủ cạnh tranh đáng gờm. Chuyện kia đột ngột xảy đến trong năm cuối của cô, vậy chẳng lẽ....

Hóa ra đây đúng là do thành viên nội bộ làm, đồng thời nếu thu hẹp phạm vi tình nghi thì chỉ còn vài người.

Thậm chí đã có thể kết luận cái tên của nghi phạm đáng ngờ nhất...

“Hạ Mông*...”

Lăng Thượng cùng Vân Liệt không hện mà cùng thốt lên.

*nếu mình không nhầm thì dịch tên gã này ra sẽ thành Tên lừa gạt họ Hạ ==))

“Hạ Mông?” Khúc Mẫn khó hiểu. “Cậu ta làm sao?” Lăng Thượng và Vân Liệt nhất thời ngậm miệng, ánh mắt mập mờ, ngay lập tức Khúc Mẫn đoán ra ngọn nguồn sự việc, cô bật dậy. “Tôi hiểu rồi!”

“Cũng chưa chắc đã là cậu ta!” Lăng Thượng vung tay, nhưng có chút vô lực.

Mặc dù Hạ Mông là bí thư, nhưng uy tín hàng ngày của anh ta không thể so bì được với Khúc Mẫn. Chắc tại ở bên ngoài Khúc Mẫn biểu hiện chiếm ưu thế, lại luôn đại diện đứng lên đọc diễn văn nên có sức ảnh hưởng hơn hẳn Hạ Mông.

Nếu Hạ Mông hy vọng được trường giữ lại, thế thì không thể nghi ngờ Khúc Mẫn chính là địch thủ uy hiếp nhất của anh chàng.

“Là cậu ta thông báo với tôi chuyện cậu bị Dư bí thư phát hiện.” Lăng Thượng bổ sung thêm cho câu “chưa chắc đã là cậu ta” ban nãy.

Có một số kẻ vừa ăn cắp vừa la làng, Vân Liệt trầm nghĩ, thế nhưng lời này lại được Khúc Mẫn nói ra.

“Cậu quan hệ tốt với cậu ta, cậu ta sẽ không nhẫn tâm làm thế chứ!” Lăng Thượng vẫn còn cố gắng phản kháng, đối với anh chàng thư sinh đeo kính thanh tú Hạ Mông kia, cô thực không muốn tin.

Trong lòng Vân Liệt bỗng chốc trở nên mềm nhũn, hóa ra tính cách Lăng Thượng cũng không lạnh lùng như vẻ bề ngoài, ai ngờ cô là người có nội tâm thật ấm áp đâu.

Tất nhiên Khúc Mẫn hiểu rõ tính cách Lăng Thượng, thế nên cô ấy không muốn tranh luận về vấn đề này nữa.

Vân Liệt cảm thấy không thoải mái. “Hiện tại chuyện quan trọng nhất không phải là ai đã mật báo, mà là phía lãnh đạo sẽ xử lý kỷ luật với Khúc Mẫn ra sao.” Nàng hỏi Khúc Mẫn. “Lúc cậu đàm luận cùng Dư bí thư, thầy ấy có tỏ vẻ gì không?”

Khúc Mẫn trầm mặc chốc lát mới nhẹ giọng đáp. “Thực ra... Dư bí thư vốn rất coi trọng tôi, nhưng bức ảnh còn lù lù ở đó, ngay cả tôi cũng không có cách nào phản bác. Thế nên thầy để tôi trước mắt hãy cứ viết bản kiểm điểm... để chuẩn bị cho...” Khúc Mẫn giả bộ bình tĩnh. “Đại loại là việc xin thôi học.”

“Thôi học?” Vân Liệt cả kinh kêu lên, quay sang Lăng Thượng, thấy cô tựa hồ cũng đã suy nghĩ tới loại khả năng này rồi.

Song vẫn rất lạ, Dư bí thư không thuộc diện giảng viên quan niệm cổ hủ, cơ mà tình huống khi Khúc Mẫn ra khỏi văn phòng ông lại là bị chịu sự đả kích mạnh mẽ, về điểm này, Lăng Thượng giữ lại nghi hoặc trong lòng, tuy nhiên Khúc Mẫn - người trong cuộc lại hoàn toàn chẳng thèm để ý tới.

“Tuy nói là nói vậy, nhưng tôi cảm thấy sẽ không đến mức đấy đâu.” Lăng Thượng bày tỏ phán đoán tinh táo của cô. “Mong rằng Dư bí thư còn tìm cậu nói chuyện, may thay ta sẽ kiếm được đường lùi.”

“Tôi cũng nghĩ vậy!” Vân Liệt gật đầu, tay vẽ vòng tròn trên bàn. “Huống hồ vào lúc này bỗng xảy ra chuyện như thế, nhất định Dư bí thư sẽ đoán được kẻ đã mật báo, đây là chuyện nội bộ đoàn ủy, tôi tin ông ấy sẽ không tiết lộ ra bên ngoài.”

Dứt lời, Vân Liệt không nghe thấy động tĩnh bèn ngẩng đầu lên, nàng phát hiện ra Lăng Thượng và Khúc Mẫn đang nhìn mình chằm chằm.

“Làm sao vậy?” Vân Liệt sờ mặt. “Có gì kì quái à?”

“Tưởng Vân Liệt là người có tâm tư kín đáo chứ?” Lăng Thượng nhe răng nở nụ cười. “Tôi hoàn toàn đồng ý với quan điểm của cậu.” Xong cô quay sang phía Khúc Mẫn. “Coi kìa, tìm cậu ấy cũng đâu có sai đâu.”

Khúc Mẫn gật gù. “Nếu đã thế thì tôi nên làm gì đây?”

Vân Liệt được Lăng Thượng khen ngợi, trên mặt bỗng thấy hơi nóng, thế nhưng lại chẳng biết vì sao nó nóng nữa, cô ấy không giống như đang châm biếm mình nhỉ, nàng cố gắng bình tâm.

“Mặc dù đã nói sẽ không tiết lộ ra bên ngoài, nhưng nhất định không tránh thoát xử lý kỷ luật, không thì người mật báo sẽ không phục, có lẽ sẽ còn làm loại chuyện quá phạm hơn thế nữa.” Vân Liệt nhấp nháy mắt. “Chi bằng tự nhận sai đi. Dù cho có phải từ chức khỏi đoàn ủy để ghi nhớ lỗi lầm, dẫu sao cũng tốt hơn so với nghỉ học.”

Khúc Mẫn trầm mặc.

Nghỉ học quả thực sẽ phá hỏng hồ sơ bao năm rèn giũa của cô, ảnh hưởng đến cả cuộc đời sau này. Thế nhưng mà, yêu Tiểu Vũ không phải lỗi sai, cô sao nỡ nhẫn tâm cho cam.

“Ngày tháng còn dài, chỉ gần năm nữa thôi, chi bằng tạm thời tách ra một thời gian đi.” Lăng Thượng cũng nói.

“Tách ra?” Khúc Mẫn giãy dụa, cô cùng Tiểu Vũ từ trung học phổ thông vẫn luôn duy trì quan hệ, làm sao có thể chịu chia cắt?

“Đây là nếu như cậu không muốn lại bị nắm đằng chuôi!” Vân Liệt khuyên nhủ.

“Tôi hiểu!” Khúc Mẫn nặng nề đáp, ít nhất thì, như Lăng Thượng đã nói, ngày tháng về sau vẫn còn dài lắm. Nếu như cô với Tiểu Vũ không thể qua nổi cửa ải này, vậy còn bàn chuyện sau đó để làm gì.

“Tiếp theo chính là làm sao để bày tỏ rõ thái độ!” Lăng Thượng bỗng cảm thấy phần chần. Khúc Mẫn và cô thân nhau như vậy, thấy bạn thân thống khổ thì bản thân cô cũng sẽ rất buồn phiền. “Nếu có xử lý kỷ luật, thì phía nhà trường nhất định sẽ có thông báo; để tránh cho kẻ khác phát sinh lời đồn đại không hay, chi bằng chúng ta tự đi đầu thú thì tốt hơn. Dư bí thư cũng không phải người của viện Văn Học mà, ha ha...”

Vân Liệt và Khúc Mẫn cùng sững sốt nhìn cô cười.

“Sau đó có khả năng phải nhờ phòng truyền thanh giúp đỡ chút ít.” Lăng Thượng với tay lấy giấy bút, bắt đầu viết lách.

“Phòng truyền thanh?” Vân Liệt tò mò, nàng cúi xuống xem thử, sau đó buột miệng nói. “Chẳng lẽ cậu muốn...”

“Chính xác là như thế!” Lăng Thượng vừa viết vừa gật đầu. “Tôi hiểu rõ tính cách kiểu như Dư bí thư mà, không phải thầy ấy đang cần một bản kiểm điểm hay sao!”

13. Chương 11: Lâm Phổ

”Bây giờ là lượt phát thanh thứ ba trong ngày, trước khi bắt đầu xin mời mọi người lắng nghe bài thơ [Giả như].

....

Giả như nó đang ở đây.

Tại sao chúng ta lại muốn trốn chạy.

Nó muốn ta khóc.

Hay mong ta cười.

Giá mà tôi có thể tìm ra lí do nó đang tồn tại.

....

....

....

Giả như nó thật sự ở nơi đây.

Xin người hãy bỏ qua cho.

Quyền lực là đứa trẻ một lần quay lưng là sẽ bỏ đi mãi mãi.

Rời bỏ mặt hồ phủ bèo dạt mây trôi.

Rời bỏ nơi đỉnh núi nở rộ pháo hoa.

Bèo dạt đời đời trôi nổi.

Pháo hoa thoáng qua rồi biến mất.

Xin người chớ lo âu.

Chẳng qua chỉ đang giả như nó ở nơi này.

.....

.....

Đây chỉ đơn thuần là một lần phát thanh bình thường, chuyện đọc thơ qua loa cũng vô cùng phổ thông.

Thế nhưng Dư bí thư lại đang đau đầu tại học viện Văn học.

Nếu như nói cả sáu viện đều đang chậm rãi vang lên bài thơ không rõ ý tứ này, vậy có phải là chuyện bình thường nữa hay không?

Bài thơ được lan truyền vào buổi tối, Lăng Thượng bị mời vào văn phòng đoàn.

“Thơ là do em viết?” Dư bí thư cầm trong tay bản thảo lấy từ đài phát thanh.

Lăng Thượng nở nụ cười.

“Đây có lẽ là văn kiện thỏa hiệp đặc biệt nhất tôi từng nhận!”

“Văn kiện thỏa hiệp?” Lăng Thượng nhướng mày. “Em còn tưởng là do bản kiểm điểm em nộp chứ.”

“Em ấy phạm lỗi, còn em đang tới xử lý hộ sao?” Dư bí thư lắc đầu, cả hai đều là sinh viên ông tâm đắc, đặc biệt là Lăng Thượng.

“Cậu ấy biết sai rồi, theo em, từ giờ đến lúc tốt nghiệp, cậu ấy sẽ không tiếp tục liên lạc với cậu con trai kia nữa đâu, riêng nó thôi đã là hình phạt nặng nề nhất.” Giọng Lăng Thượng thành khẩn. Hiện tại chỉ có cô và Dư bí thư, có mấy lời nói rõ ràng thì vẫn tốt hơn.

“Theo em? Ha!” Dư bí thư nhìn cô, thái độ khó xác định.

“Bọn em chưa biết quyết định xử lý kỷ luật.” Lăng Thượng dè dặt hỏi.

“Trừ em ra thì còn ai giúp đỡ em ấy nữa?” Dư bí thư chuyển đề tài.

Lăng Thượng chần chừ chốc lát, tuy cô tránh không muốn đề cập đến Vân Liệt, nhưng Dư bí thư quả thực là một lão hồ ly thông minh.

Dư bí thư suy nghĩ một chốc. “Xem ra thầy đã hỏi thừa rồi, chỉ có thể là Y Vân Liệt thôi!”

Đúng là nắm rõ như lòng bàn tay! Lăng Thượng vẫn hơi không cam lòng. “Tại sao ạ?”

“Có thể liên lạc với toàn bộ lực viện, lại còn ngay sau khi nói chuyện với thầy, làm việc khác người, không theo quy tắc thông thường, hết thầy chỉ có thể là em ấy.” Dư bí thư xoa bóp huyệt thái dương, cười ha hả.

Quả thật đúng là như thế.

Trước đây Lăng Thượng chỉ tính lan truyền bài thơ trong học viện Văn học, ai ngờ Vân Liệt đề xuất rằng thay vì một viện, chỉ bằng để cả lực viện đều biết, tất cả sinh viên chắc hẳn ai cũng có ý kiến riêng đối với chuyện này.

Sau đó điều đáng lo ngại nhất là liệu phía lãnh đạo có công kích gì hay không.

Tuy nhiên Lăng Thượng hiểu rõ Dư bí thư, chắc chắn ông sẽ không làm quá lên đâu.

Bây giờ nhìn ông thầy còn có thể mỉm cười, tựa hồ khá thưởng thức phương pháp này, hẳn sẽ không phát sinh quá nhiều rắc rối.

Nghĩ đến đây, Lăng Thượng đột nhiên ngộ ra chuyện Vân Liệt cùng đài phát thanh.

“Cậu ta có thể làm vậy, có phải cũng nhờ thầy ngầm cho phép rồi hay không?” Lăng Thượng hỏi.

“Cái gì em cũng đoán ra được nha. Ừ.” Dư bí thư gật đầu. “Con bé rất đặc biệt, phải không?”

Lăng Thượng lẳng lặng gật gù, cuối cùng cô đã hiểu ra lí do vì sao đến lí do xin ra ngoài trường Vân Liệt cũng kiếm được!

“Tuy rằng huyền não thể này có chút chẳng ra thể thống gì.” Dư bí thư quan sát tờ bản thảo trên tay. “Có điều đây cũng là chuyện tốt, sau này phát sinh vụ việc gì, lực viện cũng có thể phát thanh đồng bộ.”

“Vậy chuyện Khúc Mẫn...”

“Xử lý kỉ luật là chắc chắn.” Dư bí thư thu hồi bản thảo. “Em kêu Khúc Mẫn nộp một bản kiểm điểm đi rồi chúng ta sẽ tiếp tục bàn bạc lại sau.”

“Em biết rồi!” Lăng Thượng đứng dậy, bước vài bước, bỗng nhiên cô quay đầu lại. “Dư bí thư, lần trước thầy đã dọa Khúc Mẫn ư?”

Dư bí thư sững sờ, ông gãi mũi, dáng vẻ già nua mà vẫn trẻ con. “Không giáo huấn em ấy một chút thì em ấy còn chưa xác định được đông tây nam bắc đâu!”

Lăng Thượng nghe vậy mới thở phào nhẹ nhõm, cô rời khỏi văn phòng.

Ba ngày sau, công văn xử lý kỷ luật Khúc Mẫn được gửi tới, cách chức chức vị hiện tại trong đoàn ủy, rời khỏi đoàn tịch, ghi chép lại sai phạm.

Ít nhất thì cũng không bị đuổi học.

Tuy nhiên thông báo này vẫn đủ để khiến toàn trường dậy lên sóng ngầm, khiến cho vụ việc lục viện phát thanh đồng bộ bài thơ “Giả như”: “Rời bỏ mặt hồ phủ bèo dạt mây trôi. Rời bỏ nơi đỉnh núi nở rộ pháo hoa” nhanh chóng trôi vào quên lãng..

Có một điều rất rõ ràng, Khúc Mẫn đã mất đi tư cách tham gia đề cử lưu hiệu. Về chuyện này, Hạ Mông vẫn là kẻ đáng nghi nhất, nhưng đây là sự việc nội bộ, hơn nữa cậu ta còn nói đỡ không ít thay Khúc Mẫn trước mặt Dư bí thư, thành ra mọi người nhất thời mù mịt, chẳng thể hoài nghi ai nữa.

Người có công lớn nhất trong chuyện này, hình như chính là sinh viên học viện Sư phạm - Y Vân Liệt.

Nhờ nàng đi tới đài phát thanh của toàn bộ sáu học viện để thỉnh cầu hỗ trợ nên sự chú ý của Dư bí thư mới hoàn toàn bị thu hút bởi màn “Lục viện phát thanh đồng bộ”, đương nhiên còn bao gồm cả ba chữ “đặc biệt nhất” từ miệng ông, cộng thêm ngoại trừ vụ việc phát sinh đột ngột này thì không thể phủ nhận Khúc Mẫn là một sinh viên gương mẫu, thế nên hình phạt đã được giảm nhẹ xuống.

Để cảm ơn Vân Liệt, Khúc Mẫn quyết định mời nàng ăn một bữa, địa điểm hẹn gặp lại khiến Vân Liệt vô cùng bất ngờ.

Là tại nhà ăn nhẹ ở Học viện Vật lý.

Vốn dĩ lục viện chỗ nào cũng có quán ăn nhẹ, cơ mà giá cả đắt khét mù, thường làm sinh viên ca thán, trong số đó, bảng giá tại học viện Vật lý là đắt đỏ nhất, đương nhiên, món ăn ở đây tuyệt đối đã thoát ly khỏi hàng ngũ thực phẩm thông thường.

Tuy quán ăn nhẹ của học viện Vật lý rất đắt, nhưng nơi này vẫn thường xuyên chật ních người, đáng nhẽ như mọi khi là phải xếp hàng chờ lấy lượt, ấy vậy hôm nay Vân Liệt lại nghe thấy Lăng Thượng bảo. “Đã có người đặt trước giúp chúng ta rồi!”

Vương Lộ cười cực kỳ thần bí, Khúc Mẫn chỉ nhú mào, vẻ mặt lo lắng.

Rất nhanh sau đó, Vân Liệt cũng biết vì sao phản ứng của mọi người trở nên kì quái như vậy.

Tình huống xảy ra lúc mọi người đã đi vào quán.

Đối với một nhóm nữ sinh viên trẻ, bên trong quán ăn đông nghèn nghẹt, thế nhưng lúc đi vào, bàn ăn đã đầy đủ các loại, lại còn điểm thêm một bát canh trứng hoa.

“Uầy, đều là món tôi thích ăn.” Lăng Thượng xông tới, dùng tay bốc một miếng ớt.

Phía sau truyền tới tiếng cười của một nam sinh. “Lăng Thượng, quả nhiên em vẫn yêu thích ớt nhất nha!”

Mọi người vừa quay đầu lại lập tức bắt gặp Lâm Phổ đã đứng bên trong, người mở cửa cho anh chính là Vân Liệt.

Thời điểm mở cửa nàng còn có chút kì quái, không hiểu lí do bí thư học viện Vật lý quan tâm chuyện ăn uống của đám bọn họ làm gì. Nghe một câu ban nãy là đủ hiểu, hóa ra nếu có ai đã đặt trước giùm bọn họ, thì chỉ có thể là cậu ta!

“Cơ mà hôm nay cả người mời lẫn người được mời đều không phải em, em chỉ bám theo thôi, sao anh lại gọi toàn món em thích vậy.” Lăng Thượng cười híp mắt, chờ Lâm Phổ đến bên cô mới nói tiếp. “Cảm ơn nhé!”

“Cảm ơn gì chứ!” Lâm Phổ sáng khoái trả lời, sau đó tự coi mình như người chủ trì. “Mọi người ngồi đi!”

Bí thư là bí thư, khi nói chuyện luôn rất có uy, Thủy Kỳ thăm nhủ, lời Vân Liệt cùng ngồi xuống.

“Đây là Y Vân Liệt!” Lăng Thượng giới thiệu với Lâm Phổ.

“Chúng ta từng gặp qua.” Lâm Phổ mỉm cười với Vân Liệt, xong tiện đà nhạo báng Lăng Thượng. “Em cho rằng ai cũng giống như em, thường thường có đi qua trước mặt cũng làm như không thấy, ai là ai cũng chẳng biết sao.”

“Chưa quen biết thì nhớ mặt làm gì.” Lăng Thượng cười, rồi nói với Vân Liệt. “Cậu ta cũng là người địa phương, chơi cùng tôi từ tiểu học cho đến cấp ba, là đồng học phổ thông cả.”

Lần này Vân Liệt đã biết vì sao ban nãy Khúc Mẫn lại cau mày, chẳng lẽ là.... loại quan hệ kia ư?

Nhưng xem thái độ giữa Lăng Thượng và Lâm Phổ rất tự nhiên, tuyệt đối không như chịu ảnh hưởng gì từ

sự kiện Khúc Mẫn.

“Hai người bọn họ còn chưa bước tới giai đoạn kia.” Khúc Mẫn nói nhỏ bên tai nàng. “Không biết ai ngốc hơn ai nữa.”

Lòng Vân Liệt hơi động, mắt chuyển sang nhìn phía Lăng Thượng cùng Lâm Phổ.

Có thể... dùng “thanh mai trúc mã” để hình dung hai người chứ? Lăng Thượng thích ăn món gì cậu ta cũng nắm rõ. Có điều Lăng Thượng là một cô gái lí trí, cho dù có cái gì thật, cũng sẽ đợi đến sau tốt nghiệp mới tính. Khi đó, ai còn quan nổi ai.

“Tôi đã thanh toán xong hết rồi, mấy cậu chỉ cần thưởng thức thật ngon miệng thôi là được.” Lâm Phổ vừa ngồi hàn huyên vài câu đã chuẩn bị rời đi.

“Ai lại làm thế!” Khúc Mẫn vội vàng đứng dậy.

“Cậu ta là đại thiếu gia, nếu không thì cậu cho rằng vì sao tôi thường đến đây dùng bữa chứ?” Lăng Thượng vươn tay ngăn cản Khúc Mẫn, đầu hướng Lâm Phổ. “Nói đi, có yêu cầu gì?”

“Yêu cầu là không có yêu cầu gì cả.” Lâm Phổ cười hì hì, đáp. “Chuẩn bị sẵn sàng cho vũ hội đêm tốt nghiệp là được.”

“Vũ hội đêm tốt nghiệp à?” Lăng Thượng cười nghiêng ngả. “Còn lâu mới tới, nói sớm như vậy làm gì?”

“Em hiểu ý của anh mà!” Lâm Phổ vẫn cười, tùy ý phát tay, tiêu sái bỏ đi.

Lăng Thượng nhếch mép, cô nhún vai quay đầu lại, lập tức phát hiện ra tất cả mọi người đều đang nhìn mình chằm chằm.

“Làm sao thế?”

“Cái gì mà ”em hiểu ý của anh mà” thế?” Vương Lộ gõ đầu. Sau vụ Khúc Mẫn, một mặt mọi người đã buông lỏng một chút, mặt khác lại tăng thêm đôi phần nhạy cảm đối với chuyện tình cảm nam nữ.

“Có ý gì ư?” Lăng Thượng nheo mắt suy nghĩ. “Đại loại là cậu ta từng bảo, vào lễ tốt nghiệp, nếu như tôi khiêu vũ với cậu ta thì coi như đã đồng ý gả cho cậu ta rồi.”

“Thật hay giả thế?” Thủy Kỳ kinh ngạc thốt lên, những người khác cũng chả khá hơn chút nào.

“Đương nhiên là giỡn rồi, nói chơi mà thôi.” Lăng Thượng không để tâm, cô chỉ chăm chú gấp món mình thích.

“Nhưng mới vừa này cậu ta...” Vân Liệt nhìn ra ngoài cửa, tựa hồ vẫn còn có thể nhìn thấy dáng vẻ Lâm Phổ, nàng đâu có thấy giống nói đùa chỗ nào đâu.

“Đừng giẫm lên vết xe đổ của tôi, chính cậu cẩn thận một chút.” Khúc Mẫn thở dài, chỉ ít thì cô không còn cách nào để có thể tùy ý ước hẹn cùng Tiểu Vũ, nhìn thấy sóng điện giữa ánh mắt Lăng Thượng và Lâm Phổ vừa rồi, bản thân cô lại càng thêm đau lòng hơn.

14. Chương 12: Thời Gian

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nhờ “sự kiện Khúc Mẫn” nên cảm tình giữa Lăng Thượng và Vân Liệt tốt lên, mãi đến tận khi học kỳ kết thúc, hai người vẫn duy trì mối quan hệ ở chung.

Để bày tỏ sự quan tâm của mình đối với chương mục của Vân Liệt, Lăng Thượng cố ý mua radio về, cuối tuần nào cũng đặc biệt chăm chú lắng nghe. Sau mỗi lần, cô có thể cùng nàng thảo luận, thỉnh thoảng còn bày ra được vài ý tưởng đối mới hay ho.

Khi học kỳ kết thúc, Vân Liệt bỗng gặp phải tình huống nan giải.

Một mặt đòi hy vọng nàng không tạm nghỉ vào dịp lễ, mặt khác Vân Liệt cũng không dám không về quê ăn Tết, nếu nàng mà không về, thế nào người nhà cũng sẽ trách móc. Tuy nhiên, muốn ở lại đây, nhất định nàng phải ở nhờ chỗ Lăng Thượng, vậy thì đảm bảo sẽ phá vỡ tâm lý chung đụng từ trước tới nay của hai người.

Thế nhưng Lăng Thượng chỉ từ tốn bảo rằng:

“Cậu quên tôi đã nhận được hai bức điện báo sao?”

Đúng rồi, Vân Liệt chợt nhớ ra, cha mẹ Lăng Thượng, cả anh trai Lăng Viên nữa, bọn họ không về nhà ăn Tết.

Thời điểm nói xong câu đấy, giữa lông mày Lăng Thượng nhuộm chút ưu sầu, tuy cô cố gắng che giấu, song Vân Liệt vẫn nhận ra.

Cảm thấy có hơi đau lòng.

Lăng Thượng, cô gái này, có thể đã sống như vậy từ rất lâu trước đây. Chính nàng tuy rằng mặt chạm mặt với cô mỗi hai ngày cuối tuần, nhưng không phải là trong khoảng thời gian lặp đi lặp lại hay sao? Nàng lo lắng nếu ở đây cùng Lăng Thượng, có thể hai người sẽ không quen, khó thích ứng sẽ sinh ra phản cảm. Tuy rằng quân tử chi giao nhạt như nước ốc không thích hợp với hai người bọn họ, thế nhưng nàng vẫn hi vọng giữ khoảng cách với cô.

Song bây giờ Vân Liệt tựa hồ cảm thấy chính mình đã nhìn không ra chút khoảng cách này rồi, bởi vì nàng đau lòng nên càng muốn hiểu thêm về Lăng Thượng, tại sao một cô gái như vậy lại phải chịu hoàn cảnh hiện tại, cô sống một mình thì sẽ cô độc đến nhường nào chứ?

Đây có thể chính là một loại kích động, bổ sung thêm vài nguyên nhân khác nữa, cuối cùng Vân Liệt cũng quyết định ở lại ăn Tết cùng Lăng Thượng.

Sau khi nghỉ học, Vân Liệt mang toàn bộ đồ dùng của mình từ kí túc xá chuyển sang nhà Lãng Thượng. Giúp nàng một tay còn có Khúc Mẫn và Hà Thù.

Tất nhiên đây không phải lần đầu tiên Khúc Mẫn đến nhà Lãng Thượng, nhưng Hà Thù thì có.

Thực ra đồ đạc cũng chẳng nhiều nhận gì, chỉ độc hai chiếc rương gỗ nhỏ. Mỗi lần Vân Liệt trú nhờ đều dùng căn phòng ngay sát vách phòng Lãng Thượng, lần này nàng đã có thể vô cùng tự nhiên chiếm cứ nơi ấy.

Trong khi những người khác bận khuôn đồ, Hà Thù vào bếp thể hiện tài nghệ nấu nướng, báo hại Khúc Mẫn rất dỗi hậm mộ; đối với Hà Thù mà nói, tuy chuyện yêu đương của Khúc Mẫn bị phát giác, thế nhưng có cô gái nào mà lại không mơ mộng về một mối tình cơ chứ, cô vô cùng ngưỡng mộ. Vân Liệt đã từng hỏi cô, nếu bắt cô thối lui khỏi đoàn tịch, chịu xử lí kỉ luật thì liệu cô có hối hận hay không? Hà Thù cấp tốc trả lời, giọng điệu kiên định, sẽ không!

Lúc Hà Thù bê thức ăn từ nhà bếp đi ra, ba người kia đang ngồi tán gẫu trong phòng khách, Vân Liệt đứng dậy phụ Hà Thù, nàng đẩy cô ngồi xuống ghế salon.

“Đây là...” Hà Thù phát hiện khung ảnh dựa vào ghế, cô cầm lên hỏi Lãng Thượng.

“Đây là tôi.” Lãng Thượng chỉ vào người trong ảnh. “Còn đây là anh trai tôi, tên anh ấy là Lãng Viên.”

“Lãng... Viên?” Ánh mắt Hà Thù dường như bị hút vào bức ảnh, cô chăm chú quan sát anh chàng ăn mặc một thân trang phục cao bồi, vóc dáng kiên cường, khuôn mặt tuấn tú, ánh mắt mang theo ý cười nhìn chằm chằm ống kính. Cảm giác như ánh mắt ấy đang nhìn về phía mình, mặt Hà Thù hơi đỏ, cô vội vã đặt khung ảnh về chỗ cũ, không dám ngắm tiếp.

Có điều hành động mờ ám này của cô đã bị người khác phát hiện, Khúc Mẫn ngân dài “Này nha...”, cô tiến tới. “Thế nào? Anh trai Lãng Thượng hết sức đẹp trai phải không? Còn xấu hổ nữa kìa!”

Hà Thù ngại đến mức ngồi cũng chẳng yên, cô đứng bật dậy. “Nói gì vậy, chỉ là bức ảnh thôi mà! Tôi đi giúp Vân Liệt đây!”

Khúc Mẫn không can, cười hì hì dõi theo bóng lưng cô, sau đó quay đầu, nhún vai với Lãng Thượng. “Lại thêm một cô nàng nữa nè!”

“Thêm cái gì mà thêm!” Lãng Thượng huých cô, không nhận được cười. “Làm như anh trai tôi quan tâm ấy!”

“Tôi đang muốn nói lại thêm một cô bé mê mẩn anh trai cậu rồi.” Khúc Mẫn hồi tưởng. “Nhớ lần đầu tiên thấy anh trai cậu, tôi cũng đỏ mặt tía tai, nếu như không phải đã có Tiểu Vũ, sợ là tôi cũng định giở trò làm thân cô em gái để tán ông anh trai rồi.”

“Quái lạ.” Lãng Thượng xoa mặt mình. “Tôi với anh trai giống nhau như vậy mà sao không thấy cậu nhìn tôi đỏ mặt tía tai?”

“Cậu á?” Khúc Mẫn nâng mặt Lãng Thượng lên, nhìn trái một cái xong lại nhìn phải một cái, mãi đến tận khi cô khiến Lãng Thượng nổi hết da gà mới chịu buông tay. “Nếu như anh trai cậu không tồn tại thì cũng có khả năng đấy.”

“Hừ!” Lãng Thượng phát tay. “Nếu vậy thật thì quá là kì quái rồi!”

“Có gì mà kì quái, hay là còn ai đó nữa?” Khúc Mẫn nhấp nháy mắt, miệng tạo khẩu hình.

Lãng Thượng biết Khúc Mẫn đang đề cập đến ai, có điều cô chẳng để trong lòng. “Bao giờ cậu về quê?”

“Nếu không phải muốn đến coi xem cảnh cậu cùng Vân Liệt ở chung thì ngay hôm qua tôi đã về rồi.” Khúc Mẫn hào hứng. “Tôi với Tiểu Vũ là đồng hương, lẽ nào nhà trường còn tính quản lí chuyện về quê của tôi à?”

“Cậu cũng nên cẩn thận, rốt cuộc thì ai là người mật báo còn chưa rõ đâu!” Lãng Thượng hơi nhú mào, nghĩ tới việc có một kẻ tồn tại ẩn nấp như thế làm cô cảm thấy không hề dễ chịu.

“Không sao đâu!” Khúc Mẫn lại vô cùng bất cần đời, cô giữ lấy vai Lăng Thượng. “Cơ mà Tết này cậu có người cùng ăn Tết rồi, thật tốt quá!”

Lăng Thượng quay đầu nhìn về hướng nhà bếp, chẳng biết vì sao, cảm giác có ai đó cùng mình ăn Tết thực sự rất tốt.

Buổi chiều, mọi người đi tiễn Khúc Mẫn.

Vẫn như mọi khi, tất cả ríu ra ríu rít, nhưng chỉ khác ở chỗ, cuối cùng còn ở lại không phải chỉ có mình Lăng Thượng.

“Về thôi!” Vân Liệt vỗ vai Lăng Thượng đang ngẩn người, cười nói.

Lăng Thượng nhìn ngang ngó dọc, một bên là Vân Liệt, một bên là người tối nay sẽ không về kí túc xá mà ở lại nhà cô - Hà Thù, thật sự thấy rất tốt!

“Mặc dù hôm nay không phải 30 Tết, nhưng tôi đề nghị chúng mình làm bữa sủi cảo, thấy thế nào?” Hà Thù tràn đầy phấn khởi, hỏi.

“Đương nhiên là được.” Lăng Thượng cười híp mắt, trả lời. “Tôi sẽ phụ trách ăn!”

“Vậy thì đi mua bột mì với thịt đi.” Vân Liệt móc tiền ra tính toán, đây là chỗ trước kia Lăng Thượng đưa, thực sự thì bọn họ cũng chưa cần chi tiêu gì nhiều.

“Muốn uống chút gì không?” Lăng Thượng nhấp nháy mắt, quả nhiên ngay lập tức cô bị Vân Liệt trừng lại.

“Cho cậu uống nước ngọt là may lắm rồi.”

Lăng Thượng thở dài. “Xem ra ngày hôm đó để lại cho cậu ấn tượng quá kém rồi.”

Hà Thù đứng bên cười, cô có nghe kể qua chuyện liên quan đến lần đầu tiên Vân Liệt tới nhà Lăng Thượng, mãi không tưởng tượng nổi cảnh Lăng Thượng chắt vạt nó như thế nào, Hà Thù trong lòng âm thầm cao hứng.

Mua đồ xong, buổi tối ba người tổ chức một bữa tiệc sủi cảo lớn thật lớn, đang ăn thì Hà Thù cắn được đồng tiền xu Vân Liệt lén giấu trong miếng sủi cảo, trị giá một đồng, nàng ồn ào bắt cô hứa thực hiện cho mình một tâm nguyện, Hà Thù đồng ý, tuy rằng không biết nàng muốn cái gì, nhưng nhìn sắc mặt đỏ bừng như say kia thì nhất định là mong ước hết sức đặc biệt.

Buổi tối, khi đi ngủ lại phát sinh một vấn đề nho nhỏ, giường trong phòng Vân Liệt là loại lò xo đơn, nhét không đủ hai mống, xét theo quan hệ của cả ba cùng quan hệ chủ - khách, cuối cùng vẫn là Vân Liệt với Lăng Thượng ngủ chung trên chiếc giường cách mặt đất không bao xa kia, còn Hà Thù nằm ở căn phòng sát vách.

Lúc thay quần áo, Vân Liệt nhìn thấy trong tủ của Lăng Thượng có treo một cái áo sơ mi màu đen, lại còn thêm cái cà vạt trắng nọ, nàng nhớ về ngày xưa lúc mới trông thấy cô, Lăng Thượng thực sự rất đẹp, Vân Liệt chẳng biết nghĩ cái gì mà lại có chút xuất thần.

Ngủ chung với Lăng Thượng trên cùng một chiếc giường khiến Vân Liệt cảm thấy hai người chưa bao giờ gần gũi đến như vậy, nàng bèn hỏi cô, vì sao phải ngủ giường thấp thế này. Lăng Thượng đáp... “Trước đây có một khoảng thời gian lòng tôi luôn nghi hoặc, đều là nghi ngờ bên dưới giường có người đang trốn, ngủ không ngon, vì lẽ đó nên thẳng tay cưa hết bốn chân giường, sau đó giấc ngủ cũng yên ổn hơn hẳn.”

Đối diện với câu trả lời của Lăng Thượng, Vân Liệt chỉ nở nụ cười. Có thể cô ấy trời sinh đã yêu thích ngủ giường thấp, giống như nàng trời sinh đã yêu thích làm phát thanh viên vậy.

Suốt đêm không chuyện trò. Ngày hôm sau Lăng Thượng và Vân Liệt lại đi tiễn Hà Thù, kì nghỉ đông chính thức đã tới.

*** (OvO)/ ***

*đôi lời bạn Editor: càng đọc về sau càng thấy yêu Lăng Thượng, bạn này nhiều khi cô độc, thương đến phát khóc ý:

Và funfact edit hết truyện mới dám kể.... mình edit truyện này một phần vì quá thích Lăng Thượng
Bắt đầu từ mấy chương sau, tình cảm sẽ có “chút” tiến triển nha

15. Chương 13: Náo Nhiệt

Kì nghỉ đông vừa mới bắt đầu, Lăng Thượng đã ngay lập tức đón nhận một niềm vui bất ngờ.

Cô đi tiễn Hà Thù cùng với Vân Liệt, về đến nhà thì trước cửa đang rất náo nhiệt.

“Em là em gái Lăng Viên phải không?” Người tiến lại gần là một anh chàng trẻ tuổi, đầu đội mũ, chân giậm đất để xua tan đi cái lạnh. Đứng cạnh anh còn có một đứa bé trông vô cùng hưng phấn đang nhìn chăm chăm chiếc hộp lớn nằm trên sàn.

“Anh là...” Lăng Thượng quan sát anh ta, mắt tranh thủ lướt qua chiếc hộp kia.

“À, anh là bạn của Lăng Viên, cậu ta mua quà tặng em, anh tới để thay em lắp đặt.” Anh chàng cố hết sức bê chiếc hộp dời đi, nhường đường cho Lăng Thượng mở cửa.

“TV, xem TV!” Đứa bé kêu lên, nhảy nhót nhót.

“TV?” Lăng Thượng lấy làm kinh hãi, nghi ngờ liếc đứa bé nọ.

“Chú ấy nói.” Đứa nhỏ chỉ anh chàng.

Lăng Thượng mở cửa, Vân Liệt thấy anh chàng kia di chuyển chiếc hộp thực vất vả bèn đưa tay đỡ hộ, đứa nhỏ cũng bám theo vào.

Mọi thứ được đem vào phòng khách xong xuôi, chiếc hộp vừa mở ra, Lăng Thượng và Vân Liệt cơ hồ trăm miệng một lời thốt lên. “Đúng là TV...”

“Chả lẽ anh lại lừa các em.” Anh chàng vỗ vỗ chiếc hộp lớn. “Hàng nhập khẩu đấy, anh em mua cho em ăn Tết.”

“Oa, thực sự là quá tuyệt vời!” Hai mắt Lăng Thượng tỏa sáng, trong nhà có cái TV đen trắng, chính cô mọi khi vẫn chẳng thích xem, bây giờ có TV màu rồi, lần này thật sự náo nhiệt.

Vân Liệt đứng bên cũng rất cao hứng, tuy rằng lúc trước thấy nhà Lăng Thượng có tủ lạnh đã kinh ngạc một hồi, thế nhưng nàng còn phát hiện có cả máy giặt, hiện tại lại thêm TV, hoàn toàn có thể nói nhà cô sở hữu toàn bộ thiết bị điện hiện đại đương thời cũng không ngoa.

Mừng rỡ nhất đương nhiên còn có mấy đứa trẻ con, sau khi xác định đây thực sự là TV thì thằng bé kia dùng ánh mắt tràn ngập mong chờ hướng về phía Lăng Thượng. Lăng Thượng hất đầu, tóc dài phất phới, vung tay lên. “Bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh!”

Thằng bé hưng phấn chạy biến ra ngoài, tin chắc rằng nội trong hôm nay thôi, toàn bộ người trong tòa nhà sẽ biết, xong rồi đích thân đến tận đây kiểm nghiệm.

Nửa giờ sau, TV được lắp đặt xong xuôi, vừa mở ra, hình ảnh màu sắc rực rỡ, rõ ràng, quả nhiên coi đã mắt hơn nhiều.

“Anh vất vả rồi!” Vân Liệt bưng một chén trà ra, tuy nói mùa đông không thích hợp để uống Bích Loa Xuân, thế nhưng đây chính là loại trà Lăng Thượng yêu thích nhất.

“Em là...” Anh chàng nhìn nàng, sau đó hít thật sâu hương trà thơm ngát.

“Em là bạn học của Lăng Thượng.” Vân Liệt nghĩa qua chiếc TV. “Lăng Viên... quả nhiên là một người anh trai tốt.”

“Chuẩn.” Anh chàng gật gù. “Hình như em gái cậu ta vẫn luôn ở nhà một mình, thế nên Lăng Viên mua cái này cho em ấy, có điều không lâu sau cậu ta sẽ trở về thôi.” Anh chỉ cái TV. “Trở về xong, tụi anh sẽ buôn bán nó.”

“Bán TV?” Vân Liệt kinh ngạc.

“Đây là một khối thịt nhiều mỡ, giá thành TV rất hời luôn!”

“Em hiểu!” Vân Liệt gật đầu, anh chàng hẳn cũng là một người tinh mắt sành nghề.

Lúc Vân Liệt nói chuyện với anh chàng kia, Lăng Thượng đã mang toàn bộ đồng loa đài ra cắm, cô quay đầu cười bảo. “Như thế này thật tốt, chẳng những có người cùng tôi xem liên hoan dạ hội mừng năm mới, mà còn là một lễ liên hoan dạ hội mừng năm mới đầy màu sắc rực rỡ nữa chứ.”

Vân Liệt cũng cười, song không biết vì sao lại cảm giác có chút đáng.

Quả nhiên sau khi anh chàng kia rời đi, trước cửa đã bầu đầy một đám trẻ con, cầm đầu bọn chúng chính là đứa bé nọ.

Vân Liệt ngoái cổ liếc nhìn Lăng Thượng, Lăng Thượng bèn đi ra bên ngoài. “Người trong nhà có biết mấy đứa đến đây không?”

“Biết ạ...” Đám con nít đồng thanh lớn tiếng trả lời, gắng sức tới nỗi thanh âm đứa nào cũng lọt qua tai Lăng Thượng.

“Tốt lắm.” Lăng Thượng cười cong mắt, đứng nghiêng người nhường đường. “Tất cả vào đi.”

Bọn chúng bao vây xung quanh TV, mặt đứa nào đứa nấy cũng hiếu kì xen lẫn thán phục, hận không thể đưa tay sờ một cái rồi ôm luôn về nhà.

Lăng Thượng kéo Vân Liệt sang một bên. “Cậu giúp tôi trông chừng nó, tôi xuống dưới kia mua ít đồ ăn vặt mang lên.”

Vân Liệt vội vã lùi tiền ra, nhưng nàng bị Lăng Thượng đẩy trở về. “Tôi có mà!”

Vân Liệt tiễn Lăng Thượng ra đến cửa, nhìn cô gái tóc dài chạy xuống cầu thang, trong lòng nàng ngập tràn ấm áp.

Xoay người lại, Vân Liệt hít một hơi thật sâu, vỗ tay lớn tiếng nói. “Được rồi, được rồi, tất cả mấy đứa mau an vị đi nào, đừng ngồi gần TV quá kéo hại mắt nha...”

Liền tù tù mấy ngày nghỉ sau đó, bên trong nhà Lăng Thượng lúc nào cũng tấp nập!

Buổi tối thì lại càng bận rộn hơn, cửa gỗ không ngừng, hoặc là chị gái nhà này, hoặc là ông bác nhà kia, mọi người ngoại trừ tối hóng hớt chút mới mẻ còn muốn xin lỗi vì đứa bé nhà mình, mãi sau Lăng Thượng đơn giản bỏ luôn công đoạn đóng cửa, ra ra vào vào, cực kì náo nhiệt.

Đoạn thời gian ấy, ở nơi đây không ngừng vang lên tiếng cười nói vui vẻ.

“Xem ra cho dù tôi không ở lại nhà cậu ăn Tết, năm nay cậu cũng sẽ rất vui vẻ.”

Ngồi giữa đám trẻ con, Vân Liệt ngẫu nhiên nói với Lăng Thượng.

“Đùa gì vậy?” Lăng Thượng cố gắng giật lại tóc mình từ tay một đứa nhỏ nào đó không chuyên tâm xem TV. “Cậu muốn coi xem tôi sẽ chặt vật đến mức nào à?”

Đích thực là rất chặt vật, Vân Liệt “xi” một tiếng, nở nụ cười.

Nguyên nhân chả lẽ do mấy hôm nay toàn xem TV sao, Lăng Thượng dụi mắt, không thì tại sao lại thấy Vân Liệt cười đặc biệt chói mắt vậy?

Đến hôm 30 Tết, từng nhà cũng bắt đầu bận rộn, đám con nít mãi mê chơi pháo, thành ra trong nhà Lăng Thượng yên tĩnh hơn phần nào.

Bởi đã sớm chuẩn bị nên cả hai không tính là quá bận. Câu đối trên cửa Lăng Thượng dán, cơ mà là nhờ Vân Liệt viết, thân là dân học viện Sư phạm, chữ ai cũng đẹp, thế nhưng mặc dù là Vân Liệt đặt bút viết, nhưng nội dung lại do Lăng Thượng nghĩ ra. Lúc suy nghĩ đã thử mấy bức, suýt chút nữa thì viết thành câu đối thành hôn, đặc biệt là câu “Cùng người bạn học kết chung lòng”, ban đầu Lăng Thượng vốn muốn cảm thán công sức hai người đồng tâm hiệp lực bấy lâu qua, kết quả lại khiến Vân Liệt cười nhạo, ác ý chế thêm “Cùng học cùng làm cùng đi, biết người biết mặt thành tri kỉ”, khiến Lăng Thượng vì nửa vế sau mà buồn nôn nửa ngày, cuối cùng vung bút lên định câu đối Tết: “Trời quang khách đến ấm lòng, thảo đường khí mát vắng người ghé qua”.

*Đồng song học hữu kết đồng tâm

*Đồng học đồng hành đồng lữ, tri nhân tri diện tri tâm

*Tinh quan khách lai noãn, thảo đường thụ khí nhân tĩnh phù

Ngoài câu đối ra, pháo phanh các kiểu đều do Vân Liệt mua, thế nhưng sáng sớm lần buổi tối toàn Lăng Thượng đốt; vệ sinh quét tước cũng là cô, nhưng giặt giũ khăn trải giường và rèm cửa sổ là Vân Liệt đảm nhận, đương nhiên với sự hỗ trợ đắc lực của cái máy giặt; đồ ăn là Lăng Thượng mua về, còn có hàng xóm sát vách nữa, nhiều người thực náo nhiệt, song bữa tiệc lớn đêm giao thừa một tay Vân Liệt chuẩn bị, sủi cảo do nàng gói, bột mì... là từ hôm Hà Thù đến còn sót lại, Lăng Thượng phụ trách đứng bên đảo, kết quả là cả hai mặt dính đầy bột, từ nhà bếp đuổi nhau ra phòng khách, lại từ phòng khách chạy thẳng ra bên ngoài.

Thật lòng mà nói, năm vừa qua là những hồi ức quý báu của Lăng Thượng, cũng như một năm rất phong phú của Vân Liệt.

Lúc Vân Liệt với Lăng Thượng đuổi nhau từ phòng khách ra ngoài cửa, Lâm Phổ vừa vặn trông thấy sắc mặt “trắng phớt” của hai người.

Lâm Phổ đến thì tất nhiên sẽ không đi tay không, anh xách hai túi pháo hoa, lớn có, bé có, dài có, kích thước thế nào cũng có.

“Sao anh lại tới đây?” Lăng Thượng thắc mắc, không phải hôm 30 Tết mọi người đều rất bận hay sao? Ví dụ như cô không rảnh để có thể đi thăm người khác.

“Mang pháo hoa đến cho em nè.” Lâm Phổ giật giật tay, sau đó không nhịn được cười. “Hai người đang chơi trò gì đây?”

Vân Liệt lập tức lúng túng, nàng sờ soạng mặt mũi, chùi hết bột mì đi, cúi đầu hỏi thăm qua loa xong biến luôn... Dù sao người ta cũng đâu phải tới tìm mình.

“Vào đi ” Lãng Thượng mời Lâm Phổ vào.

“Nghe nói nhà em sắm TV màu, anh tới để coi chút mới mẻ.” Lâm Phổ cẩn thận đặt túi pháo hoa xuống, tránh để nó dính nước.

“Tin tức gì mà nhanh thế?” Lãng Thượng cười nhạo.

“Được rồi, là anh thính tai nghe được dưới lầu.” Lâm Phổ xòe tay. “Nhưng anh thật sự sợ em quá cô quạnh, cho nên mới muốn tới thăm.”

“Năm nay ăn tối ở đây à?” Lãng Thượng nhú mày.

Lâm Phổ cười ha ha. “Buổi tối quay lại đốt pháo hoa với em.”

Lãng Thượng nhún vai, vào nhà bếp rửa mặt.

Bấy giờ Vân Liệt đã sạch sẽ đi ra, những gì hai người vừa nói, nàng đều nghe thấy.

“Muốn đốt pháo hoa thì sao không chờ chốc nữa mang đến rồi cùng đốt luôn một thể?”

“Chờ chút nữa chả biết cô ấy đã chạy đi nơi nào rồi!” Lâm Phổ chỉ chỉ hướng nhà bếp, rồi nghiêm mặt nói. “Y Vân Liệt này...”

“Sao vậy?” Sau lưng Vân Liệt nổi da gà, đáng vẻ Lâm Phổ thế kia là đang muốn ủy thác cái gì rồi.

“Cám ơn cậu!” Lâm Phổ thành tâm nói.

“Cảm ơn cái gì?” Vân Liệt vô ý nghịch ngợm mái tóc ngắn. Thực ra nàng rất lưu ý việc Lâm Phổ đang dùng tư cách gì để nói những lời kia.

“Nói chung là cảm ơn cậu.” Lâm Phổ nở nụ cười. “Sang năm, tôi sẽ không cho cậu có cơ hội được tôi cảm ơn nữa đâu.”

Thiếu chút nữa Vân Liệt bị quấy nhiễu bởi lời của anh, nhưng nàng vừa nghe đã hiểu, xem ra, Lâm Phổ thực sự thương Lãng Thượng.

“Tại sao phải đợi đến năm sau? Hiện tại không thể được ư?” Vân Liệt nâng cằm, hỏi.

Ánh mắt Vân Liệt rất an tĩnh, dù trong giọng điệu nhuốm chút trào phúng nhưng trông nàng vẫn bình tâm như vại.

“Tôi vẫn chưa được cô ấy công nhận, vẫn chưa đủ tư cách để ăn Tết cùng cô ấy.” Lâm Phổ thẳng thắn, lông mày nhíu chặt rất mau giãn ra. “Có điều qua năm sau thì không lâu sẽ biết.”

“Biết cái gì?” Lăng Thượng ra khỏi bếp, ôm chặt lấy Vân Liệt từ phía sau, cằm đặt trên vai nàng.

Cơ thể Vân Liệt lập tức cứng nhắc, hơi thở của Lăng Thượng phảng phất bên tai khiến cho nàng rất không thoải mái. Mới vừa rồi đối thoại cùng Lâm Phổ tránh không nói to, Lăng Thượng khó có thể nghe thấy, song Vân Liệt vẫn chột dạ, sự thực là nàng không có tư cách nào để thắc mắc sự tình giữa Lăng Thượng và Lâm Phổ, thậm chí đây còn là chuyện yêu đương ám muội.

Song nàng đã hỏi, hơn nữa còn không hề khách khí đối với Lâm Phổ.

Thực ra cũng đâu liên quan gì đến mình. Vân Liệt dời ánh mắt đi nơi khác, trùng hợp rơi lên bức ảnh trên ghế salon. Tấm kính phản quang làm cho khuôn mặt người trong ảnh không thể thấy rõ.

Thời điểm ấy, Vân Liệt đã ngẩn người, Lăng Thượng nói gì với Lâm Phổ cũng không biết, chỉ biết sau đó Lâm Phổ rời đi.

Lăng Thượng rất tự nhiên dắt tay Vân Liệt, kéo nàng theo ra đến cửa tiền Lâm Phổ.

Xong Lăng Thượng quay đầu nhìn nàng. “Sao bỗng dưng chờ người ra vậy? Nếu bị tôi bán có khi cũng không hay biết nha!”

Vân Liệt đột nhiên bị Lăng Thượng kéo ra khỏi dòng suy nghĩ, lập tức kêu thảm lên một tiếng. “Ôi đồng bột mì nổ rồi...”

+

16. Chương 14: Pháo Hoa Rực Sáng

Đêm giao thừa, tuy rằng ăn một bữa rất tốn kém, thế nhưng mọi người càng ngày càng hứng thú đối với tiết mục tối nay, đặc biệt là đám con nít, đại khái ban này lúc Lâm Phổ đến có kể cho chúng nghe, thành ra thỉnh thoảng lại có đứa mò sang hỏi Lăng Thượng bao giờ mới đốt pháo hoa.

Lăng Thượng mở cửa ra quan sát, tám tám giờ đêm liên hoan mới bắt đầu, bây giờ vẫn chưa tới lúc, song sắc trời bên ngoài đã hoàn toàn tối đen, cô bèn phát tay. “Đi đốt pháo hoa thôi.”

Toàn bộ tầng lầu trở nên nhốn nháo, Vân Liệt tự dưng liên tưởng Lăng Thượng như “ông già Noel” trong truyền thuyết của người phương Tây, ở bên cô luôn có thể vui vẻ, đôi khi lại còn được cung cấp đồ ăn vặt nữa.

Vân Liệt từ chối lời rủ rê của Lăng Thượng, nàng quyết định phải xử lý số đồ ăn dư sau bữa tiệc sao cho thỏa đáng, rửa sạch đồng bát đĩa rồi theo ra cũng chưa muộn. Bữa tiệc đêm giao thừa tuy chỉ có hai người ăn với nhau, nhưng nàng vẫn vô cùng tận tâm tận lực. Lăng Thượng đánh giá rất cao món canh trứng gà trang trí thêm hoa và đậu phụ; còn cả món rau úp thịt, do trước đây nàng được đích thân cha huấn luyện, thế nên Lăng Thượng ăn đầy một mồm dầu mỡ, căn bản đã quên hết mấy cái chuyện giảm cân giảm eo; sau đó còn có gà muối tiêu, cá giấm đường,... cực kì phong phú. Trừ mấy món ăn ra, Vân Liệt có uống rượu đối thơ cùng Lăng Thượng, song rượu cũng không phải rượu nặng độ gì, chỉ là dùng trứng hoa ngâm rượu để mà thôi. Ở phương diện này, tử lượng Lăng Thượng hiển nhiên hơn đứt nàng, hoặc có thể nói khả năng uống rượu của Vân Liệt quá kém, mới mấy chén qua lại mà Vân Liệt đã mặt đỏ tía tai, mắt phiem nước thu... dựa theo thời tiết, Lăng Thượng muốn ngâm mắt phiem nước xuân thì ngay lập tức bị Vân Liệt một đũa bác bỏ.

Vì vậy Vân Liệt quyết tâm đi tắm, chủ yếu là muốn tỉnh rượu.

Giữa lúc Vân Liệt đang một cước đạp mười bước lên mây ở trong bếp rửa chén, đột nhiên nàng nghe thấy một tiếng chúu kéo dài cắt dọc bầu trời đêm, tiếp theo đó là âm thanh bùm bùm, ngẩng đầu là có thể thấy ngoài cửa sổ ánh sáng ngập tràn, mắt hoa nhảy nhót.

TV phòng khách không ngừng vang lên tiếng nhạc chúc mừng năm mới, hòa lẫn với các loại âm thanh ồn ào hỗn loạn, Vân Liệt nhẹ nhàng buông tay, dùng đũa gõ bát tấu lên một đoạn nhạc ngắn.

Đầu óc mê muội, rất nhức, cứ như đang bị một thanh chùy nện mạnh mẽ, phát ra âm thanh ong ong, đuổi cũng không đi, vung cũng không đi.

Vân Liệt khẽ rên rỉ.

Nàng ngửa cổ, ngoài cửa sổ chiếu rọi màu sắc rực rỡ, trong lòng đồng dạng nhen nhóm dồn dập các loại tâm tình.

Thật lâu sau, Vân Liệt thở dài, cúi đầu tiếp tục rửa bát.

Tóc rũ xuống che khuất khuôn mặt, khiến người ta không thể nhìn rõ đôi mắt nàng, vẻ mặt nàng.

Chờ tới khi thu dọn đâu ra đấy, nàng tắt TV, khóa cửa, đi xuống dưới.

Bên dưới vô cùng huyền ảo, không chỉ có trẻ nhỏ mà còn có cả người lớn, mấy đứa con nít cùng lân cận cũng chạy qua xem đốt pháo hoa.

Mong mọi người ủng hộ

Khoảng khắc từ tòa nhà bước ra, ngay lập tức Vân Liệt tìm thấy Lăng Thượng giữa biển người. Cô đang giúp một đứa bé đốt pháo cỡ nhỏ, ngoại trừ màu sắc chói mắt, nén hương dùng để nhen lửa tỏa ra mùi thơm nồng đậm. Tiếng hò reo ở xung quanh cô, mùi thơm cũng lượn lờ xung quanh cô.

Cô ấy đang cười, cười cực kỳ xán lạn.

Ngay khi hết thấy ngắc đầu ngấm pháo hoa nổ thành đóa hoa, Vân Liệt nhìn thấy nụ cười của Lăng Thượng rực sáng, Lăng Thượng trùng hợp cũng quay đầu lại.

Cô nhìn thấy Vân Liệt, vươn tay lên đốc sức vẫy gọi.

Cô ấy đang nói gì đó, nhưng nàng không nghe rõ, âm thanh ồn ào đang quá lấn áp.

Vân Liệt thở phào nhẹ nhõm, nàng thầm cười bản thân, sau đó đi về phía cô.

“Thế nào? Đẹp chứ?” Lăng Thượng kéo Vân Liệt tới bên mình, hỏi lớn bên tai nàng.

Vân Liệt gật đầu lia lịa, tựa như đang lo Lăng Thượng sẽ không nhìn thấy vậy. Nàng chần chờ một lúc mới lấy một quả pháo từ trong tay Lăng Thượng, Lăng Thượng bèn giúp nàng nhen lửa.

Đây là loại cầm ngịch trên tay, phát ra tiếng xì xì, lóe ánh sáng màu trắng, bắn tung tóe từng điểm từng điểm như những vì sao.

Rất nhiều đứa nhỏ cũng chơi loại pháo này, thế nhưng pháo hoa thì vẫn cứ bắn, Vân Liệt quay sang mới phát hiện hóa ra người đốt chúng là Lâm Phổ.

Tuy không biết anh ta đến với mục đích gì, có điều xem đồng anh mang theo, có vẻ cũng đang bề bộn vô cùng.

“Thật đẹp!” Lăng Thượng say mê ngắm nhìn bầu trời, lúc này cô không nói lớn, nhưng Vân Liệt đứng bên vẫn nghe được.

“Không có màn đêm tôn lên thì liệu pháo hoa còn có thể rực rỡ như vậy hay không?” Vân Liệt cảm thán, tiện đà hỏi. “Có nhớ chứ? Rồi bỏ nơi đỉnh núi nổ rộ pháo hoa ấy?”

Lăng Thượng cười. “Đáng tiếc thay Khúc Mẫn không có ở đây, nếu như cậu ta ngắm pháo hoa cùng Tiểu Vũ, nhất định sẽ không chỉ đẹp mà còn lãng mạn nữa.”

Vân Liệt nghe xong, theo bản năng liếc nhìn người đang ngồi xổm đốt pháo hoa - Lâm Phổ.

“Chúng ta cũng đi đốt một quả bự chứ nhỉ?” Đột nhiên Lăng Thượng nắm lấy tay Vân Liệt, tràn đầy phấn khởi đề nghị.

“Tôi không muốn, tôi không dám!” Vân Liệt lập tức bày tỏ thái độ chân thực, hướng hồ nàng còn đang chóng mặt, vội vã gạt tay Lăng Thượng.

“Cùng nhau đốt, sợ gì?” Lăng Thượng lại tới bắt lấy tay nàng, liều mạng ôm nó đặt trước ngực, kéo nàng dịch đến bên Lâm Phổ.

Lâm Phổ thấy hai người bước qua bèn đưa một nhánh pháo dài. “Tổng cộng 20 phút, thiếu cái nào anh đi trả lại hàng.”

Lăng Thượng và Vân Liệt đều nở nụ cười, Vân Liệt thả lỏng hơn một chút.

“Nắm chặt, không nên buông tay.” Lâm Phổ nhét pháo vào tay Lăng Thượng, Lăng Thượng lại đưa nó cho Vân Liệt. Vân Liệt phản xạ có điều kiện, đang tính buông tay thì lại bị Lăng Thượng dùng hai tay ép khép lại.

“Đã nói cùng đốt, cậu sợ cái gì?” Lăng Thượng ôm lấy Vân Liệt từ phía sau, thoạt trông có vẻ Lâm Phổ ghen đỏ mắt.

Lần này Vân Liệt không dám động đậy nữa, tay của nàng vừa nhúng qua nước lạnh, rất giá, nhưng tay Lăng Thượng lại vô cùng ấm áp, tim nàng lại nảy sinh chút không nỡ cách xa, cứ như là lò sưởi vậy...

Đầu Vân Liệt vẫn choáng váng, song chờ đến khi tiếng Lăng Thượng nói với Lâm Phổ vang vọng bên tai nàng “Đốt đi!” thì nàng mới hoàn hồn, tay Lăng Thượng cũng chợt trở nên lỏng lẻo.

“Thả tôi ra, thả tôi ra!” Vân Liệt khê giãy giụa.

Đáng tiếc đã quá muộn, Lâm Phổ vừa đốt kíp nổ, đầu dây nhanh chóng bắt lửa.

Xong!

Ầm...

“Phát nổ thứ nhất!” Lăng Thượng nói bên tai Vân Liệt.

Đáng tiếc Vân Liệt chỉ nghe chứ không nhìn, nàng đã nhắm tịt hai mắt lại rồi.

Ầm...

“Phát thứ hai!” Lăng Thượng tiếp tục đếm. Nhưng thấy Vân Liệt không phản ứng, toàn thân cứng cứng, cô buông tay, nghiêng người kiểm tra, bất gặp vẻ mặt vừa đáng yêu vừa đáng thương của nàng.

Hiện tại coi như cô đã hoàn toàn buông tay Vân Liệt, khiến nàng không dám dịch chuyển nửa li.

Ầm...

“Phát thứ ba!” Lăng Thượng nhin cười, có chút thương tiếc. “Sau phát thứ sáu, nếu như cậu còn chưa chịu mở mắt, tôi sẽ ép cậu đốt tiếp, ép cho tới khi nào cậu dám đốt một mình mới thôi.”

Tuy nhiên, chờ Lăng Thượng nói xong câu đó, phát thứ năm đã qua rồi.

Cuối cùng Vân Liệt cũng hoàn toàn tỉnh táo, nàng vội vàng mở mắt, còn không quên ai oán trừng mắt với người đứng đằng sau.

Người này chả lẽ không ép buộc mình thì rất khó chịu ư? Rõ ngày trước thì là vụ ngồi xe đạp, hiện tại mình đã được Lăng Thượng huấn luyện sao cho có thể thả hai tay mà không cần bầu vú lấy cô ấy nữa rồi.

Sau khi Vân Liệt mở mắt, phát thứ sáu vừa vắn bắn lên, nổ tung thành một đóa hoa ngũ sắc, còn phát sinh âm thanh lanh lảnh, quả thực cực kì đẹp dễ.

“Thấy chưa, không đáng sợ tí nào, phải không?” Lăng Thượng cười hì hì, tiếp tục nói bên tai nàng. “Khoảng khắc pháo hoa nổ rộ vốn dĩ đã rất ngắn ngủi, cậu phải cố gắng trân trọng nhé.”

“Đang lên đời dạy bảo tôi đấy à?” Vân Liệt xoay cùi tay, hình như đã hơi tê rần. “Rất bi quan nha!”

“Đâu có bi quan, là sự thật mà.” Lăng Thượng cũng hơi mỗi, cô buông tay. Vân Liệt nhất thời có hơi sợ, song nàng nhanh chóng ổn định tâm tình, say mê nhìn ngắm quả pháo trong tay không ngừng bắn vọt lên, phi thẳng vào tầng tầng lớp lớp mây đen.

“Này, Lăng Thượng...” Thầm đếm nhanh xong 20 phát, Vân Liệt quay đầu lại tìm kiếm Lăng Thượng.

Nhưng người mới vừa rồi còn ở bên cạnh đã đâu mất tiêu, nàng quan sát tứ phía, bỗng phát hiện Lăng

Thượng đang đứng cạnh bên Lâm Phổ. Lâm Phổ vừa mới đốt một thanh pháo đài, thực quả là mỹ cảnh, vượt xa gấp nhiều lần cái trong tay nàng.

Khoảnh khắc ngắn ngủi ấy dường như chỉ còn tồn tại âm thanh vang lên lẻ loi trên nền trời.

Chờ đốt xong gần hết pháo hoa thì buổi liên hoan chào đón năm mới cũng bắt đầu, mọi người tản về nhà, rời bỏ con phố tràn ngập “mùi khói thuốc”.

Lăng Thượng ở lại cuối cùng để thu dọn tàn cuộc cùng Lâm Phổ, cô còn tranh thủ đốt thêm mấy phát, Vân Liệt lên trước mở cửa.

Đợi đến khi Lăng Thượng và Lâm Phổ đi lên, trong nhà tựa hồ đã chen không nổi thêm ai nữa, người ngồi ghế, người ngồi bàn, lại có người đứng xem, vô cùng trật tự, cứ như bọn họ đang muốn chụp một pô ảnh đại gia đình vậy. Vân Liệt đi tới đi lui, tay cầm khay đựng bánh quy, kẹo cùng hạt hướng dương.

Lăng Thượng với Lâm Phổ thấy thế bèn thối lui, hai người ra ngồi cầu thang, ôm pháo hoa hàn huyên tâm sự.

“Cậu ấy thật thú vị.” Lâm Phổ nói.

Lăng Thượng nhìn anh một hồi, mãi mới hiểu anh đang đề cập đến Vân Liệt. “Đúng vậy nhỉ, một cô gái rất nghiêm túc.”

“Rất nghiêm túc? Còn gì nữa không?” Lâm Phổ lại hỏi.

“Rất đẹp!” Lăng Thượng suy nghĩ rồi đáp tiếp. “Cũng rất thông minh!”

“Rất thông minh à...” Lâm Phổ cũng ngẫm nghĩ. “Chắc chắn rồi, là một cô gái rất thông minh.”

“Có ý gì đấy?” Lăng Thượng hỏi Lâm Phổ, cô luôn cảm thấy hướng thảo luận của cả hai có chút sai lệch.

“Một cô gái thông minh đương nhiên là nên kết giao với cô gái thông minh khác.” Lâm Phổ đổi đề tài. “Lăng Thượng, em có vui không?”

“Vui lắm.” Lăng Thượng nghiêng người tới nhìn Lâm Phổ, mơ hồ thấy dưới ánh đèn, anh chàng toát lên vẻ kiên nghị, cứ như thể là một người khác vậy. “Năm nay ăn Tết có quá nhiều niềm vui và bất ngờ, thật sự rất hạnh phúc.”

“Niềm vui đã dần trở nên hơi không chân thực rồi nhỉ?” Lâm Phổ chỉ bốn phía xung quanh.

Lăng Thượng nở nụ cười. “Cuối năm lại bị đuổi ra khỏi nhà mình, quả thực là có chút không chân thực.”

“Vậy để anh cho em thấy điều chân thực nhé.” Lâm Phổ đặt pháo hoa sang một bên. TV trong nhà truyền tới một điệu nhạc, thật đúng lúc. Anh đứng dậy, rất lịch sự cúi người. “Chúng ta tập luyện một chút đi.”

Lăng Thượng cũng thưởng thức bản nhạc kia, tâm tình của cô bây giờ quá tốt, trong lòng chứa đựng quá nhiều xúc cảm và vui sướng, quả thật đang cần làm việc gì đó.

Cô đứng lên, giao bàn tay mình cho Lâm Phổ, khiêu vũ cùng anh ở nơi gác cầu thang rộng chưa tới mấy m².

*

Hết Phần Hai.

17. Chương 15: Khởi Đầu

Phần Ba: Vũ điệu bà sa

Đêm giao thừa đã trôi qua, mọi người lại quay lại giường xoay công việc vô cùng bận rộn.

Lăng Thượng không đi chúc Tết ai, cô không có thân thích, song nhờ vài ngày thác loạn trước mà giờ cô trở thành nữ vương của tòa nhà, người đến chúc Tết nhiều lắm, đương nhiên phần đông là tội nhỏ, thăm hỏi xong xuôi chúng lại tranh thủ vào xem TV luôn. Ngoài ra hình như rất ít bạn học cũ ghé thăm, ngày nào cũng chạm mặt Lâm Phổ; mà mặc dù Vân Liệt có mấy ngày nghỉ lễ nhưng nàng vẫn phải chủ biên chương trình phát thanh, mấy chuyên mục nối đuôi nhau từ chiều tới tận tối bắt đầu từ ngay hôm mừng Một.

Đêm năm mới vô cùng náo nhiệt, con phố nào cũng đông nghịt nhúc, tản ra bao cảm giác vui mừng hạnh phúc, ven đường còn có đám múa lân xanh đỏ, pháo hoa nổ tung bùng, hấp dẫn đôi ba người dừng chân đứng xem, thỉnh thoảng họ sẽ vỗ tay, reo hò.

Có điều lực chú ý của Lăng Thượng đang đặt ở chỗ khác.

Hai người vừa đi ngang qua đài phát thanh, mặc dù đang là mừng Một song đèn điện vẫn sáng choang, Lăng Thượng ngừng bước, ngẩng đầu lên.

“Làm sao thế?” Lâm Phổ bên cạnh lập tức hỏi cô.

“Đột nhiên em nhận ra tòa nhà này đặc biệt cao, cũng đặc biệt đẹp.” Lăng Thượng hí hóp mắt ngắm nhìn.

“Sao tự dưng em lại nảy sinh ra loại cảm giác ấy?” Lâm Phổ không phản đối, với anh và Lăng Thượng mà nói, thành phố này không góc ngách nào mà cả hai chưa từng mò đến chơi. Tuy rằng đang tiết xuân, bề ngoài tòa nhà được trang trí khá là lộng lẫy, nhưng anh ngắm đi ngắm lại vẫn thấy đây chỉ là một tòa nhà đẹp ở mức độ vừa phải.

“Tụi em ở chung lâu như vậy, thế mà em vẫn chưa hiểu rõ về hoàn cảnh công tác của cậu ấy.” Khóe miệng Lăng Thượng xuất hiện ý cười mơ hồ. “Cậu ấy là một cô gái rất mạnh mẽ.”

Giờ Lâm Phổ mới biết cô đang đề cập đến Vân Liệt, bởi vì quen người mà cảm giác quen luôn vật, không phải đã có câu “yêu ai yêu cả đường đi” hay sao. Tuy nhiên anh lại không muốn Lăng Thượng cứ ngẩn ngơ đứng nhìn tòa nhà như thế này. “Nè, đừng nói là em muốn đi lên tìm cậu ta đấy nhé?”

“Chẳng lẽ lại không được?” Lăng Thượng liếc nhìn anh anh, nhưng cô vẫn lắc đầu. “Có điều, em không muốn quấy rầy cậu ấy.”

“Vậy mình đi thôi.” Lâm Phổ đẩy xe tiến lên phía trước.

“Chờ chút!” Lăng Thượng kéo chỗ ngồi đằng sau lại. “Em bảo không lên, chứ có bảo không đứng chờ cậu ấy đâu.”

“Lại còn thế nữa à?” Lâm Phổ cau mày. “Cần mọi người chờ em không, hay thôi không đi nữa?”

“Cả đám còn nhiều dịp mà.” Lăng Thượng kéo Lâm Phổ lại, giành lấy tay nắm xe. “Cơ mà cậu ấy nhất định sẽ vô cùng mừng rỡ khi một thân một mình ở đây thì chợt trông thấy em.”

“Thật biết cách săn sóc đấy!” Lâm Phổ bất lực, anh lẩm bẩm.

“Anh đi đi.” Lăng Thượng đẩy anh. “Giải thích hộ em nhé.”

Lâm Phổ chạy lại gần một nhóm người gần đó, ngay lập tức anh bị đuổi về.

“Lăng Thượng, nói cho rõ ràng đi nhé, trên lầu làm gì có ai đang đợi cậu đâu.” Một cô gái cười hì hì, hỏi.

“Có Lâm Phổ rồi còn dám lằng nhằng sao?” Một gã trai nháy mắt.

“Lạy mấy người.” Lăng Thượng đỡ khóc đỡ cười. “Là bạn học nữ, tôi chờ cậu ấy.”

“Hay là chúng mình cùng chờ nhé?” Một chàng trai khác lập tức đề nghị.

“Biết ý tốt của mấy người là được rồi, cậu ấy chắc chắn sẽ rất vui.” Lăng Thượng mỉm cười.

“Thôi được rồi.” Cô nàng nọ kéo hai tên kia đi. “Lần sau không cho phép như thế nữa, phạt cậu đấy nha.”

“Biết rồi!” Lăng Thượng phát tay.

Sau khi ba người rời đi còn bảo nhau.

....

“... Hiếm khi chúng ta mới tụ tập, sao lại thả cô ấy, nhiều người thì mới náo nhiệt chứ...”

....

“Lâm Phở người ta còn không ý kiến kia kìa...”

....

Lăng Thượng thở dài, bạn học đã đi xa, giờ chỉ còn lại một mình cô.

Cô chống xe bên ngoài tòa nhà, kiếm một chỗ ngồi trên bậc cầu thang, quan sát đám người đang múa may quay cuồng cùng pháo hoa phía đằng xa, có lẽ do xung quanh bỗng nhiên yên tĩnh hẳn khiến cô nảy sinh chút cảm giác quạnh hiu.

Lăng Thượng kéo sát quần áo lại, quấn khăn quàng cổ che kín hết mặt mũi, chỉ để chừa lại mỗi đôi mắt, vậy mà cô vẫn rùng mình ớn lạnh.

Không biết bỗng có ai thốt lên.

“.... Tuyệt kìa...”

Lăng Thượng vội vàng chạy ra đường cái, trong nháy mắt mọi người cũng trở nên sôi nổi, đợt tuyết rơi tân niên đầu tiên đây, Lăng Thượng ngoảnh mặt về phía đài phát thanh, đây quả thật là một ngày đáng nhớ.

Thực ra thì tuyết rơi không nhiều, chỉ từng hạt từng hạt từ trên cao nhẹ nhàng hạ xuống, bên tai không biết tự bao giờ vang vọng thanh âm của một ca khúc, người hát thực hăng say. Đỉnh đầu là tuyết, bên tai

là lửa, cảm giác đúng thật quá khác biệt.

Ngay lúc Lăng Thượng đang đứng ngắm toàn bộ phố lớn đầy ắp người đi kẻ lại vừa cười vừa gọi tên nhau thì Vân Liệt bước ra từ trong đài phát thanh.

Hình như nàng cũng biết có tuyết rơi, Vân Liệt vừa ra đã trông thấy Lăng Thượng, cô mặc chiếc áo lông trắng dày cộp, mái tóc đen dài lòa xòa phía sau lưng, vóc dáng cao gầy, ngũ quan tinh xảo, cực kì nổi bật.

Dù cho có phải chỉ là ngẫu nhiên đi ngang qua đây hay không, Vân Liệt vẫn nhận ra Lăng Thượng đang cố ý chờ nàng, đây là lần đầu tiên sau mấy tháng hai người ở chung, hoàn toàn có thể tưởng tượng được rằng Vân Liệt thấy khá giật mình.

Nhanh từ chối mấy đồng nghiệp đi cùng đường, Vân Liệt chạy đến bên Lăng Thượng.

Vừa tới đường cái, Vân Liệt đã bị tuyết rơi lên mặt, nàng ngẩng đầu nhìn trời, trời vẫn chưa tối lắm. Khi ấy Lăng Thượng cũng đang quay sang phía đài phát thanh, cô thấy nàng bèn tiến lại gần.

“Sao cậu đến đây?” Vân Liệt lau tuyết trên mặt đi, cười hỏi.

Lăng Thượng suy nghĩ xong đáp. “Tôi không đành lòng để cậu lẻ loi độc hành trên đường đêm mùng Một đầu.”

Vân Liệt nở nụ cười, nàng biết hôm nay Lăng Thượng có buổi tụ tập với đám bạn mà.

“Đi thôi!” Lăng Thượng vỗ vỗ yên sau, gọi.

“Bạn học chịu thả cậu à?” Vân Liệt ra hiệu cho bọn họ đi bộ thêm một đoạn.

“Tôi nói phải đi, bọn họ cũng chẳng thể giữ nổi.”

“Vây....” Vân Liệt ngoẹo cổ nhìn cô. “Lâm Phổ chịu thả à?”

Lăng Thượng thắc mắc. “Cậu ta thì có liên quan gì?”

Vân Liệt mím môi cười, sau đó nói. “Chả biết hôm qua có ai khiêu vũ bên ngoài cửa đâu nhỉ.”

“Nhảy một bản thôi mà, chẳng biểu thị cho cái gì hết.” Lăng Thượng lắc đầu.

“Nếu có đồng ý thật,” Vân Liệt dừng bước, nàng hơi do dự. “Sợ anh cậu cũng không nghe theo.”

Lăng Thượng lại nhìn nàng thắc mắc. “Chuyện ấy thì có quan quan gì tới anh trai tôi?”

“Em gái bảo bối của anh ấy bị bắt cóc khi còn trẻ như vậy, làm sao mà anh ấy chấp nhận nổi?”

“Anh tôi với tôi độc lập quen rồi, nào có nghiêm trọng đến thế đâu. Mà cậu nhé, nói như kiểu quen biết anh tôi vậy.”

“Sao có thể chứ.” Vân Liệt vòng tới phía sau xe. “Anh trai khắp thiên hạ này ai chẳng giống nhau.”

Lăng Thượng ngồi lên yên xe, nở một nụ cười rạng rỡ về phía nàng. “Việc khiêu vũ hôm qua chả mang ý nghĩa gì hết, có điều khi tốt nghiệp mà nhảy cùng cậu ta, thế thì đúng là coi như đã ưng thuận rồi.”

Vân Liệt đang định lên xe, thế nhưng nàng kinh hãi vì một lời này của Lăng Thượng, nàng cứ đứng yên một chỗ quên cả nhúc nhích.

Lăng Thượng đập một đoạn mới thấy lạ, cô hạ chân xuống, xoay người nhìn nàng. “Sao thế?”

Vân Liệt lắc đầu, nàng bước nhanh tới, sau đó nhảy lên xe. “Không ngờ cậu định tảo hôn thôi.”

Lăng Thượng không đáp, cô chỉ bật cười, là kiểu cười châm biếm.

“Trong nhà giờ chắc nhích đầy đám tiểu tử, hay ta đừng về vội, đi loanh quanh khắp nơi một vòng đi.”

“Được!” Vân Liệt đã quen ngồi đằng sau xe, chẳng còn sợ sệt như xưa, hiện nàng có thể hưởng thụ loại cảm giác thoải mái này.

Những ngày vừa qua quả thật quá náo loạn.

Tuy rằng cũng chỉ đi tới những nơi đông đúc, thế nhưng đối với Vân Liệt, quãng thời gian hai người nhàn nhã dạo phố như thế này thực sự rất yên bình, rất thư thái. Trực giác Vân Liệt mách bảo nàng rằng Lăng Thượng cũng nghĩ vậy. Náo nhiệt đương nhiên là tốt, thế nhưng kéo dài lâu sẽ trở thành gánh nặng, thi thoảng cũng cần thả lỏng một chút... nàng biết Lăng Thượng sẽ giống nàng thôi, cô sẽ yêu thích bầu không khí ấm cúng trong nhà, sau khi hóng gió xong, cô ấy chắc chắn sẽ quay trở về.

*

Năm mới vẫn cứ tiếp tục, náo nhiệt đến điên cuồng, tình cờ cũng rất an tĩnh trôi qua, trước khai giảng,

Lăng Thượng chở Vân Liệt đi khắp thành phố, mà điều khiến Lăng Thượng cao hứng nhất chính là bức thư Lăng Viên gửi, báo không lâu sau sẽ trở về. Khoảng thời gian này Lâm Phổ cũng không hề lơ là, anh chàng thường xuyên ghé qua, mà Vân Liệt vẫn vô cùng mờ mịt đối với quan hệ giữa cậu ta và Lăng Thượng. Lâm Phổ chắc hẳn thích Lăng Thượng rồi, có thể nhận ra từ việc cậu ta xuất hiện quá nhiều lần. Song trước nay Lăng Thượng chưa từng chủ động tìm anh, anh ta đến thì cùng nhau đùa giỡn, không đến thì cũng chả buồn để ý, nếu yêu một ai sao lại không bận tâm như thế được, vì lẽ đó nên Vân Liệt cảm thấy Lăng Thượng không có cảm tình giống như Lâm Phổ, đại loại là do quá thân quen nên khi ở chung sẽ vô cùng tự nhiên. Có khi chuyện Lăng Thượng nói về lễ hội tốt nghiệp cũng chỉ mang tính trêu chọc nàng mà thôi.

Nhắc đến vũ hội, gần tới ngày đi học Lăng Thượng mới phát hiện ra Vân Liệt không biết khiêu vũ. Song nếu suy xét đến cả việc ngồi sau xe đạp, nàng cũng không dám thì vụ này cũng chẳng mấy kì quái lắm.

“Không biết nhảy, vậy tốt nghiệp cậu tham dự vũ hội làm gì hả?” Lăng Thượng hỏi nàng như vậy đấy.

“Không biết nhảy nhưng vẫn có thể xem các cậu khiêu vũ mà!” Vân Liệt trả lời rất bất đắc dĩ, đúng, nàng không am hiểu mấy loại hình vận động kia đâu.

“Rất đơn giản mà.” Lăng Thượng kéo tay Vân Liệt.

Vân Liệt lập tức đỏ mặt, không phải vì hành động của Lăng Thượng mà vì toàn thân nàng cực kỳ cứng nhắc, dù nàng hướng ngoại nhu hòa nhưng tay chân cứ như gỗ, khó có thể mềm dẻo

“Thế này đi, sau khai giảng tôi sẽ dạy cậu khiêu vũ!” Lăng Thượng vung vẩy tay nàng, suy nghĩ chốc lát rồi nói.

Vân Liệt nài nỉ. “Tôi vụng về dã man, cậu bỏ qua cho tôi đi.”

“Cậu á, nếu là trước đây không biết khiêu vũ thì nhà chồng tương lai sẽ chỉ phàn nàn chê bai cậu rụt rè mà thôi, thế nhưng thời điểm tốt nghiệp mà không nhảy, ày, sẽ phá vỡ hình tượng đấy nha!” Lăng Thượng khuyến nhủ.

“Tôi không quan tâm hình tượng đâu!” Vân Liệt né tránh cô.

“Thế học kì sau còn muốn ở nhà tôi tiếp không?” Con người Lăng Thượng sáng lấp lánh, cô nhìn chăm chăm nàng từ đằng sau.

Vân Liệt tưởng chừng vô cùng bình tĩnh, ấy thế mà đột nhiên quay đầu lại, gương mặt lộ vẻ dửng dưng.

“Kệ cậu có làm công việc chủ biên tại đài phát thanh nữa hay không, trọ ở đâu thì...” Lăng Thượng tiếp tục.

Vân Liệt làm điệu nghiêng răng nghiêng lợi.

“Được rồi, cứ thế nhá.” Lăng Thượng cố nén cười.

“Sao tôi lại cứ để cậu dắt mũi hoài vậy nhỉ.” Vân Liệt vỗ trán, liên tục thở dài. Nàng lại đột ngột tiến đến bên Lăng Thượng, đôi mắt đồng dạng sáng rực. “Chỉ bằng thế này đi, tôi có thể học khiêu vũ, nhưng cậu phải giới thiệu cho tôi một người.”

“Ai thế?” Lăng Thượng nghi vấn.

“Anh trai cậu....” Vân Liệt nhẹ nhàng mở miệng. “Lăng Viên.”

Đồng tử Lăng Thượng thu nhỏ, cô thấp giọng hỏi nàng. “Tại sao lại muốn quen anh ấy?”

Vân Liệt quay đầu đi, sóng mắt lay động. “Bởi vì anh ấy là anh của cậu.”

°°°/(U__U) °°°

Đôi lời bạn Editor: Điều ước duy nhất của mình với bộ truyện này chỉ là nó cứ tiếp tục như hiện tại, và Lăng Viên thì đừng có bao giờ trở về nữa:> Tập trung đi kiếm tiền của anh đi

ôm mặt khóc

18. Chương 16: Đối Dịch

Học kỳ mới bắt đầu, đồng thời cũng là học kỳ cuối cùng.

Trở về trường, Lăng Thượng với Vân Liệt tự động tách nhau ra, trước lúc chia tay, Lăng Thượng đã đáp ứng thỉnh cầu của Vân Liệt, hứa sẽ giới thiệu anh trai cô cho nàng.

Lí do không hẳn là vì Vân Liệt sẽ đồng ý theo cô học khiêu vũ, mà bởi khi ấy ánh mắt nàng ẩn chứa hàm ý sâu xa khiến cô hiểu kỳ. Liệu anh trai quen biết Vân Liệt xong thì sẽ phát sinh tình huống thế nào đây.

*

Lăng Thượng được triệu tập, cô đi tìm Dư bí thư, ngoài ra còn có cả Hạ Mông.

Nguyên nhân rất đơn giản, đợt lưu hiệu sinh viên năm nay, nhà trường muốn chọn một trong hai người.

“Nếu như Khúc Mẫn không xảy ra chuyện...” Dư bí thư nói vậy với Lăng Thượng, mọi sự vẫn chưa hoàn toàn kết thúc, Lăng Thượng hiểu, cho nên lúc rời khỏi văn phòng cùng Hạ Mông, cô có quan sát anh chàng thêm vài lần.

Hạ Mông đeo kính tạo cho người khác ấn tượng về vẻ ngoài nội liễm, sau khi ra khỏi văn phòng, anh chàng chẳng nói chẳng rằng, sắc mặt lại hơi nhợt nhạt.

“Hạ Mông.” Lăng Thượng gọi.

Anh ta quay đầu lại, nhưng đáng vẻ lơ đãng, đôi con ngươi mông lung.

“Có phải cậu rất muốn được lưu hiệu hay không?” Cũng chẳng biết Lăng Thượng đang nhìn đi đâu, một lúc sau cô mới hỏi.

Hạ Mông giật mình, nhìn cô.

“Tuy nhiên trong hai người chúng ta, chỉ có thể lưu lại một người.” Thái độ Lăng Thượng lạnh nhạt, cảm tưởng như thế đây không phải chuyện liên quan tới cô.

“Phải làm gì thì cậu mới chịu rút lui?” Hạ Mông trầm mặc chốc lát, đột nhiên anh ta lên tiếng.

Khóe miệng Lăng Thượng khẽ nhếch. “Cậu muốn.... được giữ lại đến thế ư?”

“Cậu không phải là tôi, cậu không thể hiểu đâu!” Hạ Mông đẩy gọng kính. “Có thể sinh sống trên thành phố là nguyện vọng cả đời của cha mẹ tôi.”

“Cho nên...” Lăng Thượng mỉm cười khinh bỉ. “Vì nguyện vọng của mình mà lại sẵn sàng đi hãm hại người khác sao?”

“Tôi không biết cậu đang nói gì hết.” Hạ Mông thấp giọng, xoay người bỏ đi.

Lăng Thượng thở dài, quay trở về kí túc xá.

Người điểm danh trễ nhất là Khúc Mẫn, có lẽ cô và Tiểu Vũ đến phút chót mới nở tách nhau ra.

“Tìm tôi làm gì?” Khúc Mẫn hỏi.

Lăng Thượng ngồi đối diện, nghiêm túc nhìn cô hồi lâu. “Giả sử chuyện của cậu với Tiểu Vũ mà không bị phát hiện, sau đó cậu lại có cơ hội lưu hiệu, cậu sẽ tính như thế nào?”

“Lưu hiệu?” Khúc Mẫn nhướn mày. “Tại sao tôi lại phải lưu hiệu? Tiểu Vũ tốt nghiệp xong sẽ bị bố trí đi nơi khác, vì lý do gì mà tôi còn ở lại nơi đây?”

“Tiểu Vũ, Tiểu Vũ.” Lăng Thượng khẽ cười. “Ngoại trừ Tiểu Vũ ra, cậu không còn nghĩ đến cái gì khác nữa à?”

“Cho nên mới bảo cậu mau yêu đi đó.” Lời Khúc Mẫn đầy ý vị sâu xa. “Chờ tới lúc đấy cậu mới rõ điều gì là quan trọng nhất.”

“Tôi á?” Lăng Thượng mơ hồ. “Nếu có yêu thật, tôi cũng sẽ không xem nó là chuyện quan trọng nhất đâu, cậu biết mà.”

“Tôi biết?” Khúc Mẫn cau mày. “Cậu đang nói đến cậu với Lâm Phổ đấy à?” Cô đẩy đồng sách trước mặt đi, dáng vẻ chăm chú. “Cậu có thích Lâm Phổ không? Nếu không thích thì sao lại nói những lời như thế?”

“Chỉ là tôi cảm giác vậy thôi.” Lăng Thượng siết tay lại. “Cậu ta tồn tại như không khí vậy.”

“Thời điểm tốt nghiệp... cậu đã quyết định sẽ khiêu vũ cùng cậu ta rồi hả?” Khúc Mẫn nhấp nháy mắt lia lịa.

“Ai mà biết đây?” Lăng Thượng cười. “Tôi cũng muốn biết nếu thiếu đi không khí, liệu tôi có còn có thể sống tiếp được hay không.”

Khúc Mẫn lắc đầu. “Không có không khí thì đương nhiên không thể sống tiếp, có điều cả hai là bạn học, chỉ là cậu đã quen luôn có cậu ta bên cạnh mà thôi, thực chất không có với cậu cũng chẳng sao.”

“Thật ư?” Lăng Thượng đặt tay sau gáy, lưng dựa lên ghế. “Cậu ấy rất hiểu tôi, khi tôi cần, cậu ấy luôn xuất hiện.”

“Thiếu không khí sẽ khiến ta ngạt thở, cậu chưa từng trải qua cảm giác này sao?” Lăng Thượng như đang bị lạc đường, Khúc Mẫn nghĩ mình có nghĩa vụ giúp cô ấy tìm ra phương hướng.

“Chưa hề, tôi không thích cảm giác ngột ngột.” Lăng Thượng lắc đầu. “Nếu như cậu ta không phải không khí của tôi thì yên tâm đi, tôi sẽ từ chối.”

“Chỉ tới khi cậu ngạt thở, cậu mới hiểu được tầm quan trọng của người kia; có lẽ cậu với Lâm Phổ đang thiếu một chút thử thách mà thôi.”

Cuối cùng Khúc Mẫn đưa ra kết luận.

Hai người cứ rảnh rang hàn huyên một lúc, chợt bên ngoài có tiếng gõ cửa.

“Mời vào.” Khúc Mẫn nói to.

“Lăng Thượng có ở đây không?”

Lăng Thượng ngẩng đầu, Vân Liệt đang ung dung đứng bên cửa.

“Sao cậu tới đây?” Lăng Thượng kinh ngạc, dù gì hai người cũng vừa mới tách ra có mấy ngày.

Tuy nhiên giờ khắc nhìn thấy nàng, khác xa so với cảm giác của học kì trước. Bởi vì hai người đã cùng nhau trải qua một năm, lưu giữ không ít hồi ức đẹp, cho nên tự động nảy sinh sự thân thiết, ví như bây giờ Vân Liệt đến rồi, không khí xung quanh tựa hồ thanh tân hơn hẳn.

“Còn cả tôi nữa.” Vân Liệt nhường đường cho một người khác, là Hà Thù.

“Vào đây ngồi đi.” Khúc Mẫn vội vàng đứng dậy, kéo thêm hai cái ghế tựa.

“Các cậu mới từ chỗ Dư bí thư về phải không?” Lăng Thượng như đi guốc trong bụng bọn họ.

“Đúng thế.” Vân Liệt gật đầu. “Tiện thể ghé qua kí túc xá của mấy cậu.”

“Không phải là vì vụ lưu hiệu đấy chứ?” Lăng Thượng cau mày.

“Ừ.” Vân Liệt vẫn cười, gật gù. “Học viện bên tôi đã định được người rồi.”

Lăng Thượng tiếp tục cau mày. Biểu hiện của Vân Liệt quá tự nhiên rồi.

Hà Thù im lặng ngồi một bên, Lăng Thượng chợt hiểu ra.

“Chuyện lưu hiệu thì làm sao?” Khúc Mẫn thắc mắc.

“Dư bí thư nói, khoa chúng ta, không phải tôi, mà là Hạ Mông.” Lăng Thượng đáp ngắn gọn.

Khúc Mẫn lẳng lặng gật đầu, giờ mới hiểu ý câu hỏi ban nãy của Lăng Thượng.

“Tôi thì đã quyết định đến đài phát thanh làm việc, thế nên đại diện cho khoa chúng tôi đương nhiên sẽ là

Hà Thù.” Vân Liệt nắm tay Hà Thù, nàng biết suy nghĩ hiện tại của cô ấy.

Vân Liệt khiến Khúc Mẫn hơi giật mình, nhưng trên đời có loại người vì đam mê mà liều lĩnh, thành ra nếu suy xét kỹ sự lựa chọn của nàng thì thấy cũng chả có gì là lạ.

Trong chớp mắt, Khúc Mẫn thấy thích Vân Liệt, cô thích tính cách của nàng, nhân cách của nàng. Phần nhiều là do quan hệ giữa nàng và Lăng Thượng đã chuyển biến tốt hơn xưa.

“Tôi vô tình trông thấy danh sách của Dư bí thư.” Vân Liệt nhìn Lăng Thượng, Hà Thù lại khó hiểu nhìn nàng. “Cậu có tính gì chuyện Hạ Mông không?”

“Không có dự tính gì hết.” Lăng Thượng trầm ngâm. “Cách tốt nghiệp vẫn còn nhiều thời gian mà.”

“Các cậu thì tốt rồi, sau tốt nghiệp mới phải thực tập.” Vân Liệt thở dài. “Hai tháng trước đây bọn tôi đã phải đi.”

“Trốn cũng không thoát vũ hội tốt nghiệp đâu.” Lăng Thượng đột nhiên nói, hướng Vân Liệt làm động tác mời nhảy.

Như phản xạ có điều kiện, mặt Vân Liệt lại đỏ, nàng bất an đứng dậy, lôi kéo Hà Thù. “Chúng mình đi thôi.”

“Không tiễn nha!” Lăng Thượng la lên, nhin cười.

Khúc Mẫn thấy hai người kia đã ra đến cửa mới tò mò hỏi. “Cái gì vũ hội tốt nghiệp đấy? Một loại ám hiệu sao?”

“Vũ hội ấy à...” Lăng Thượng kéo dài âm điệu, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Từ khi ra ngoài, Hà Thù rất im lặng, cô bám theo Vân Liệt quay về học viện Sư phạm. Vân Liệt có chút bất đắc dĩ, nàng không tranh giành chức bí thư, đến đợt tranh cử lưu hiệu lại rút lui, Vân Liệt biết chắc chắn trong lòng Hà Thù sẽ nảy sinh mâu thuẫn.

“Hà Thù.” Vân Liệt gọi.

Cả hai đang đứng nơi ngã ba đường, đối diện với dãy tượng điêu khắc.

“Gì thế?” Hà Thù ngừng bước.

“Chúng mình nói chuyện một lát đi.” Vân Liệt kéo cô lại bên một bức tượng, kiếm cái ghế đá ngồi xuống.

“Vân Liệt...” Hà Thù gọi, tâm trạng bức bối vì chôn giấu quá nhiều lời muốn bộc bạch.

“Hà Thù, đáng lẽ cậu phải hiểu rõ tứ chứ.” Vân Liệt mở miệng. “Tớ muốn cái gì thì tuyệt đối sẽ không từ bỏ. Có thể người khác luôn nghĩ tớ là một cô gái rất hiền lành, thực ra tớ cũng vô cùng cố chấp, cậu nói xem có phải không?”

Hà Thù lẳng lặng gật đầu.

“Từ lúc tớ quyết định là sẽ đến đài phát thanh làm việc, thì tớ đã không còn lưu luyến những thứ khác nữa rồi.” Vân Liệt ngẩng đầu quan sát về hướng học viện Sư phạm. “Tớ không hợp làm giảng viên, cũng không thích làm.”

“Thế sao lúc trước cậu còn ghi danh vào đây?” Hà Thù hỏi.

“Bố mẹ tớ đều là giáo viên, cái nghề này cứ như truyền thống gia tộc ấy.” Vân Liệt cười.

“Vậy nếu cậu không làm thì liệu người trong nhà sẽ phản ứng ra sao?”

“Tớ chưa định kể với họ.” Vân Liệt vỗ vai Hà Thù. “Tớ tâm sự hết chuyện của tớ với cậu, sao lại thành khiến cậu không vui rồi?”

Hà Thù nhắm nghiền mắt hồi lâu, sau đó cô thẳng thắn nói. “Cậu quá mạnh mẽ.”

“Tớ có à?” Vân Liệt hơi kinh ngạc, nàng bỗng nghĩ đến Lăng Thượng trong dịp tết âm lịch, không hiểu vì sao, nàng thấy từ ấy dùng trên người cô mới thích hợp.

“Coi như tớ mạnh mẽ thật đi, thế nên ở đâu tớ cũng có thể sinh tồn.” Vân Liệt mỉm cười. “Do đó cậu không cần phải lo nghĩ nhiều nữa.”

“Có thể tớ sẽ hối hận.” Hà Thù nhẹ nhàng nói. “Tớ đã không cạnh tranh đường hoàng cùng cậu.”

“Nghe như kiểu cậu rất muốn cạnh tranh với tớ ấy.” Vân Liệt kéo nàng đứng lên.

“Đúng vậy mà, thực sự rất muốn.” Hà Thù đùa giỡn, thật ra bản thân cô cũng không biết nó có hài hước hay không nữa. “Ban nãy đâu phải là cậu vô tình trông nhìn thấy danh sách lưu hiệu đâu nhỉ.”

Vân Liệt không đáp, vừa rồi quả thực nàng đã nói dối.

“Cậu biết lí do mà!” Vân Liệt mỉm cười với Hà Thù, rất thông dong, rất dịu dàng.

Tại sao phải làm quen với Lăng Thượng, tại sao phải đến nhà Lăng Thượng, tại sao lại quan tâm tới cậu ta như vậy, đúng, Hà Thù biết tại sao.

19. Chương 17: Lăng Viên

Thứ bảy tuần đầu tiên sau khai giảng, Vân Liệt tới nhà Lăng Thượng như thường lệ.

Vì Lăng Thượng bận việc nên chỉ có mình nàng.

Nàng cũng không thẳng một đường đến luôn mà còn ghé qua mua chút đồ ăn, cơ hồ đang vô cùng nhàn nhã.

Khi đến tòa nhà, sau vụ ăn Tết dạo nọ, có đặc biệt nhiều người chào hỏi nàng, song đợt trước, để tiện cho bọn nhỏ xem TV nên thường không đóng cửa, tuy nhiên hôm nay cửa lại không khóa, thực sự là chuyện ngoài ý muốn.

Vân Liệt đẩy cửa đi vào, nghênh tiếp nàng là âm thanh của đám trẻ con, ngay sau đó nàng phát hiện ra một người như bước ra từ tấm hình nọ đang ngồi trên ghế salon phòng khách - Lăng Viên.

Anh rất cao, mặc áo lông xanh lam, anh được bao quanh bởi lũ con nít, mắt dán lên màn hình TV.

Khung cảnh thực ấm áp.

Vân Liệt lập tức ngây dại, dù nàng đã biết Lăng Viên sắp trở về, nhưng nàng không nghĩ sẽ nhanh như vậy, thậm chí có khi Lăng Thượng cũng chưa hề hay biết.

Nghe được tiếng cửa, sự chú ý của tất cả mọi người tạm thời bị thu hút, có đứa bé chạy lại kéo tay nàng. Song sự nghi hoặc trong ánh mắt Lăng Viên khiến nàng hơi lúng túng, nàng không ngờ lần gặp gỡ thứ hai sẽ thành ra thế này.

Lăng Viên bước tới.

Khi đến gần, bỗng nhiên anh như nhận ra nàng. “Em... là bạn học của Lăng Thượng nhỉ.”

Vân Liệt cất đồ vừa mới mua, sau đó nàng nhìn Lăng Viên chăm chú.

“Lăng Thượng... có kể qua về em sao?”

“Nó chưa bao giờ viết thư gửi anh.” Nụ cười của Lăng Viên rất ôn hòa, ánh mắt anh quá trong, nụ cười anh quá sáng, Vân Liệt chợt cảm giác mình đang chịu một luồng áp lực vô hình.

“Là bọn nhỏ kể đấy, còn cả hàng xóm nữa.” Lăng Viên vẫn cười. “Cám ơn em nhé.”

“Cám ơn gì chứ?” Vân Liệt tránh không để ý tới những tâm tư rối rắm trong đầu.

“Vì năm vừa qua đã chăm sóc cho Lăng Thượng.” Lăng Viên nhìn về phía ngoài cửa thêm vài lần. “Lăng Thượng đâu?”

“Cậu ấy chưa về, có lẽ phải đợi đến tận trưa.” Vân Liệt trầm mặc chốc lát mới chần chừ hỏi. “Anh.... không nhận ra em à?”

Lăng Viên kinh ngạc nhìn nàng.

Vân Liệt thở dài. “Không nhớ ra cũng không sao, em tên là Y Vân Liệt, chào anh!”

Vân Liệt duỗi tay, Lăng Viên vội vàng bắt lấy. “Trước đây anh từng gặp em rồi sao? À, em là bạn học của Lăng Thượng mà, chắc anh từng thấy qua, thật xin lỗi.”

“Không sao.” Vân Liệt lắc đầu. “Em đi nấu cơm đây.”

“Sao làm vậy được?” Lăng Viên dang tay ngăn Vân Liệt. “Em là khách, để anh.”

Vân Liệt cũng không tranh giành, giờ khắc này lòng nàng đang ngập tràn nỗi thất vọng.

Nàng và Lăng Viên từng gặp nhau đúng một lần.

Đương nhiên, motif lần ấy lại khá cũ.

Hình như là vào mùa đông năm ngoái, khoảng thời gian phát sinh cũng là xế chiều, nàng đang trên đường trở về trường cùng Hà Thù.

Ngày hôm đó trời đặc biệt tối sớm, vô cùng tối, dọc đường chẳng mấy ai qua lại. Chính bởi vì ít người nên cả hai có nằm mơ cũng không tưởng tượng ra được sự việc kế tiếp.

Hai người gặp cướp.

Tên cướp là một người đàn ông, trong tay gã còn cầm con dao.

Lúc bấy giờ Vân Liệt với Hà Thù đang trò chuyện, gã đàn ông này chạy ra từ phía sau cái cây ven đường, giật lấy tóc Vân Liệt.

Đạo ấy tóc nàng rất dài, da đầu đột nhiên đau đớn khiến hồn phách Vân Liệt cơ hồ muốn thăng thiên.

Thời điểm gã đàn ông thấp giọng đòi tiền, đằng sau chợt vang lên tiếng chuông xe đạp, Vân Liệt và Hà Thù chưa bao giờ cảm thấy âm thanh này lại êm tai như thế.

Người tiến đến chính là Lăng Viên.

Tất nhiên, khi đó cả hai vẫn chưa biết anh là ai. Hơn nữa Lăng Viên không dừng xe mà đạp lướt qua.

Vân Liệt thấy chiếc xe lướt qua, hy vọng của nàng bị dập tắt trong nháy mắt, may mà Hà Thù phản ứng cực kỳ nhạy bén, cô vút cái gì đấy trên tay về phía lưng Lăng Viên, nhớ không nhầm thì đó là một cuốn sách dày thật dày thì phải.

Động tác Hà Thù quá mau lẹ, gã đàn ông phía sau Vân Liệt chưa kịp xoay sở thì cái xe đạp kia ngừng lại.

“Làm gì vậy?” Lăng Viên quay đầu hỏi, song trả lời anh là màn đêm yên tĩnh quá đi.

Mấy người Vân Liệt cũng không dám nhúc nhích, phẳng phất trong đêm như những pho tượng.

“Không liên quan đến mày.” Tên cướp lấy dao dí lưng Vân Liệt, hành động giật tóc nàng trở nên mạnh bạo hơn.

Ông ta đang sốt sắng, Vân Liệt thầm đoán, nhưng dao kề ngay sau lưng, mặc dù không cảm thấy lạnh lẽo nhưng vẫn khiến cho người ta nổi da gà.

“Ồ, kia chẳng phải là Tiểu Hồng đấy sao?” Lăng Viên đột nhiên nhướn người lên phía trước. “Mấy em đứng đây làm gì thế?”

“À, bọn em...” Hà Thù cố gắng trừng mắt nhìn Lăng Viên, hy vọng anh ta đủ thông minh để hiểu.

“Bọn em đang tính về trường.” Vân Liệt lập tức đáp. “Có điều đường tối quá.”

Lăng Viên nở nụ cười, anh nói với gã đàn ông. “Tôi sẽ đưa mấy em ấy về, tôi từng học võ, có thể bảo vệ bọn họ.”

Tên cướp đứng sau Vân Liệt lập tức hít thở hỗn loạn như đang bị bóp cổ.

“Bọn tôi có thể tự về được rồi.” Vân Liệt bình tĩnh nói với ông ta.

“Sao thế?” Lăng Viên giả bộ chuẩn bị xuống xe.

“Tốt... được thôi.” Người đàn ông nọ bỏ cuộc, dao cũng rời đi, sau đó gã chạy như bay vào trong bóng tối.

Diễn biến quá chóng vánh dường như Vân Liệt vẫn chưa dám cử động.

Ba người đứng yên bất động hồi lâu, mãi đến tận khi không còn nghe thấy bất kì động tĩnh nào nữa.

“Được rồi.” Vân Liệt lên tiếng, thanh âm trong trẻo. “An toàn rồi.”

Nàng và Hà Thù thở phào nhẹ nhõm, hai người đồng thời nắm chặt tay nhau.

“Các em là sinh viên trường gần đây à?” Lăng Viên hỏi.

“Vâng.” Vân Liệt hơi chần chừ, tuy rằng ban nãy người này đã nhanh trí lại rất xảo diệu cứu cả hai.

“Em anh cũng học trường ấy, trùng hợp là anh đang muốn tìm nó!” Lăng Viên xuống xe.

Vân Liệt và Hà Thù không đáp.

“Muộn như vậy ra ngoài phải thật cẩn thận.”

....

“Em anh ở học viện Văn học, tên nó là Lăng Thượng, các em có quen không?”

.....

.....

Suốt đoạn đường, Vân Liệt với Hà Thù không hề hé miệng nói nửa câu, anh chàng Lăng Viên kia lại nói mãi không ngừng, vụ việc vừa xảy ra cứ như chưa từng tồn tại, bọn họ thật sự giống hệt những người quen biết vô tình chạm mặt nhau.

Chờ tới khi đã đến trường, dưới ánh đèn đường, Vân Liệt và Hà Thù mới nhìn rõ gương mặt vị ân nhân cứu mạng.

Rất trẻ trung, rất đẹp trai.

Từ đẹp đẽ đại khái khó có thể dùng để hình dung chàng trai này, Vân Liệt thậm chí thay đổi vài từ trong đầu, tiếc là mãi không thấy được cái thích hợp. Bên dưới ngọn đèn đường ấm áp, gương mặt anh thực nhu hòa, kèm theo đó là nụ cười thoải mái.

Ngay thời khắc nhìn thấy rõ anh, Vân Liệt cảm giác tim mình đập nhanh hơn, trong nháy mắt nàng thậm chí còn không thể hô hấp. Nàng quay sang Hà Thù, vẻ mặt cô cũng ngệt ra y như nàng.

Ba người đi thẳng đến trước dãy tượng “Dốc lòng”

“Anh đi bên này, còn các em?” Lăng Viên hỏi.

“Bọn em thuộc học viện Sư phạm.” Vân Liệt chỉ hướng ngược lại. “Vừa nãy thật sự cảm ơn anh! Hiện tại bọn em có thể đi về rồi!”

“Nhìn anh là biết anh không phải người xấu à?” Lăng Viên cười hì hì, sau đó anh ngồi lên xe. “Về sau nhớ cẩn thận nhé!”

Anh lại bấm chuông, đi về phía học viện Văn học.

Vân Liệt và Hà Thù dõi theo bóng lưng anh, lâu thực lâu sau, Vân Liệt mới hỏi Hà Thù. “Vừa nãy anh ấy nói... em gái anh ấy tên là gì ấy nhỉ?”

“Lăng Thượng.” Hà Thù đáp. “Cũng thuộc đoàn ủy.”

“Thật sao?” Vân Liệt suy nghĩ chốc lát, bởi vì không cùng học viện nên nàng không ấn tượng lắm.

Nhưng từ sau chuyện tối ấy, Vân Liệt chợt nảy sinh chút hứng thú đối với cô gái tên Lăng Thượng.

Trùng hợp một lần nàng trông thấy Lăng Thượng trong văn phòng Đoàn, dù là lần đầu tiên gặp mặt nhưng nàng vẫn nhận ra cô.

Hai người bạn họ thực sự rất giống nhau.

Sẽ cười cong môi, ánh mắt trong veo, sáng ngời.

Sau đó như không tự chủ được, nàng bắt đầu để ý đến Lăng Thượng.

Nàng lại gần xem Lăng Thượng đang viết gì, co vẻ Dư bí thư rất tán thưởng cô.

Thời điểm ghé qua văn phòng Đoàn tại học viện Văn học, nàng thường xuyên có thể bắt gặp bóng dáng cô, khi thì một mình, khi thì đi cùng một nhóm bạn học, vui vẻ lạc quan, biểu cảm sinh động.

Cuối cùng, ngẫu nhiên trong một bữa tiệc, nàng an vị phía đằng sau Lăng Thượng, nghe thấy cô bảo cô đang muốn thuê nữ giúp việc, nàng chợt cảm thấy cơ hội của mình đang tới gần.

Hà Thù biết “ý tưởng kỳ quái” của nàng bèn bật cười, cô nói nàng báo ân bằng tình, chẳng những vậy còn nỗ lực lấy thân đền đáp.

Nhưng sau đó bạn họ mới biết Lăng Viên không ở nhà.

Xong sau đó nàng mới hay Lăng Thượng lúc nào cũng cô đơn.

Bây giờ Vân Liệt đã không còn rõ bản thân tới nơi này vì điều gì.

Là vì muốn tiếp tục nhìn thấy người chỉ mới gặp mặt một lần - Lăng Viên sao? Hay vẫn thật tâm muốn cùng Lăng Thượng trở thành bạn bè?

Song mặc kệ hiện tại nàng đang suy nghĩ thế nào, Lăng Viên đã trở về.

Lăng Viên trở về, có nghĩa nàng không thể tiếp tục ở lại đây. Trước từng nói mình mong muốn thời điểm ấy tới, nhưng không ngờ lại đến nhanh vậy, nàng căn bản chưa hề chuẩn bị trước.

Bọn trẻ đang coi TV, Lăng Viên vào bếp, Vân Liệt đứng như trời trồng, không biết đầu óc bay tạt nơi đâu.

Lăng Viên lại đi nấu cơm.

Vân Liệt từng nghĩ về anh rất nhiều, nhưng khi tận mắt nhìn thấy, nàng vẫn cứ cảm thấy khó mà tin nổi. Buổi tối kia phẳng phất như chỉ vừa mới là ngày hôm qua.

Thực sự không sao hết, Vân Liệt đi vào phòng dành cho khách, phát hiện bên trong đã trải ga giường mới tinh... đầu khóa học trước, nàng với Lăng Thượng tiến hành tổng vệ sinh, vốn đang tính hôm nay đợi cô ấy về cùng trải ga giường mà..

Có vẻ như Lăng Viên đã vào đây.

Trên giường bày một chiếc vali da lớn, thuốc lá và bật lửa đặt lên tủ kế bên.

Vân Liệt lập tức đóng cửa lại, thực ra nàng mới chỉ nhìn lướt qua mà thôi, nhưng hình như nàng đã thấy được thứ không nên thấy thì phải, mặt nàng bắt đầu hơi nóng nóng.

Nàng quay đầu ngó nhà bếp, thấy cửa vẫn đóng bèn thở phào nhẹ nhõm.

Ngồi lì mãi trong phòng khách, chẳng biết TV đang chiếu cái gì, căn bản Vân Liệt cũng không có tâm trạng để xem. Hồi lâu sau nàng mới đứng dậy, đi về phía nhà bếp.

20. Chương 18: Tâm Tư

Ngồi lì mãi trong phòng khách, chẳng biết TV đang chiếu cái gì, căn bản Vân Liệt cũng không có tâm tư để xem. Hồi lâu sau nàng mới đứng dậy, đi về phía nhà bếp.

Vân Liệt gõ cửa nhà bếp, sau khi nghe thấy câu “Mời vào!”, nàng mới đẩy cửa ra.

Nhà bếp thực sự rất rộng, nhưng đây là lần đầu tiên Vân Liệt cảm thấy không gian nơi này quá đối ngột ngạt.

“Có chuyện gì à?” Lăng Viên đang rửa rau, anh đeo tạp dề, thoạt trông cực kỳ dịu dàng.

“Em tới giúp anh.” Vân Liệt vịn vòi nước, ngửa mặt lên lập tức có thể thấy đồng pháo hoa còn sót lại từ dạo trước đặt trên bệ cửa sổ.

“Chắc hẳn em phải chăm sóc Lăng Thượng cực nhọc lắm nhỉ?” Lăng Viên chuẩn bị thái rau.

“Không, là cậu ấy chăm sóc em.” Vân Liệt lắc đầu.

“Nó là em gái anh, anh hiểu nó mà.” Lăng Viên cười ha hả. “Dạo anh còn ở đây, vẫn luôn là anh nấu nướng, anh đi rồi, không biết mỗi ngày nó ăn cái gì nữa.”

“Cậu ấy hiện tại sống tốt lắm!” Thanh âm trầm tĩnh của Vân Liệt vang lên.

“Có em làm anh yên tâm rồi!” Lăng Viên cười, dáng vẻ anh vẫn luôn âm áp.

Nhìn anh cười, Vân Liệt không thể không nhớ về cái buổi tối đáng sợ kia.

Bên ngoài đột nhiên trở nên ồn ào, có vẻ như Lăng Thượng về rồi.

Lăng Thượng cũng không về một mình, cô dẫn theo không ít người.

Khúc Mẫn, Vương Lộ, Thủy Kỳ, còn có Hà Thù.

Mọi người cùng chen nhau vào, hòa lẫn với đám con nít.

Vân Liệt đi ra, nàng thấy cả đám đều đang vây quanh trước màn hình TV.

Khúc Mẫn phát hiện Vân Liệt đầu tiên, cô cười bảo. “Nghe đâu anh trai Lăng Thượng mua cho cậu ta cái TV, bọn tôi cố tình đến để ngắm xem.”

“Vớ vẩn, bọn họ tới là để ăn tiệc đấy.” Lăng Thượng đến bên nàng, nháy mắt. “Có mua đủ thức ăn không?”

Lăng Thượng vốn định vào phòng mình, song cô bị Vân Liệt giữ lại. “Chờ chút.”

“Sao thế?”

Vân Liệt đẩy Lăng Thượng hướng về phía nhà bếp, bắt chước điệu nháy mắt của cô. “Đi coi xem còn có ai nữa nào.”

“Người nào nhỉ?” Lăng Thượng lăm bắm tiến tới.

Ngay lập tức nghe thấy cô ấy cao giọng hô khiêu.

“Làm sao vậy?” Mọi người xúm đến.

“Anh trai Lăng Thượng trở về.” Vân Liệt mỉm cười, nàng để ý thấy con người Hà Thù giãn dần, nàng biết cô đang nhớ lại chuyện trước kia, hai người lên lút trao đổi ánh mắt.

Đám Khúc Mẫn cũng kêu lên, lần gần đây nhất gặp gỡ anh trai Lăng Thượng cũng đã lâu lắm rồi.

Lăng Thượng ôm cánh tay Lăng Viên từ bếp đi ra, trên người Lăng Viên vẫn còn đeo tạp dề. Hết thấy thấy dáng vẻ Lăng Viên đều sưng sốt chốc lát, tuy có câu “Quân tử xa nhà bếp” nhưng cảnh tượng Lăng đại ca một tay thái rau, một tay băm hành cũng rất mê người.

“Chào các em!” Lăng Viên cười híp mắt.

Lăng Thượng thì hưng phấn không thôi, cô liên tục hỏi han anh.

Vân Liệt quan sát tình hình vài phút, sau đó nàng vô cùng tự nhiên lướt qua Lăng Viên, lấy cái gì đó từ tay anh rồi bước vào nhà bếp.

Động tác Vân Liệt quá tự nhiên, lại Lăng Viên cảm thấy sững sờ, anh đang bận rộn trả lời các thể loại vấn đề của em gái, còn tranh thủ quay đầu nhìn bóng lưng nàng, lẽ nào, anh thật sự quen biết cô bé này sao?

Cái TV vốn được sủng ái tạm thời chìm vào quên lãng, Vân Liệt xung phong nhận nhiệm vụ đi mua thức ăn, Hà Thù cuống quýt bám theo nàng.

“Sao lại có thể để khách đi mua thức ăn thế?” Lăng Viên trừng mắt nhìn em gái mình, xong anh còn đề nghị muốn cùng đi.

“Không sao đâu, Lăng đại ca ơi.” Khúc Mẫn giữ Lăng Viên lại. “Cậu ấy vốn là người giúp việc Lăng Thượng thuê mà!”

“Người giúp việc à?” Lăng Viên kinh ngạc.

Lăng Thượng cũng sững sờ.

Mặc dù ban đầu thực sự tồn tại mối quan hệ ấy giữa cô và Vân Liệt, nhưng thời gian trôi qua, cô sớm đã quên rồi. Hai người đã trở thành bạn bè. Vì thế nên nghe Khúc Mẫn nói vậy khiến cho Lăng Thượng nảy sinh chút bất an cùng khó chịu.

“Thực ra thì không phải vậy đâu!” Lăng Thượng gơ tay, kể hết lí do Vân Liệt bắt buộc phải trú ở đây ra.

“Chả trách!” Lăng Viên bỗng dưng như hiểu ra điều gì đó. “Anh thấy không ít quần áo không giống như là của em, kích cỡ cũng khang khác, đồ dùng còn tăng gấp đôi nữa.”

“Anh động vào đồ của cậu ấy rồi hả?” Lăng Thượng đi vào căn phòng dành cho khách mà Vân Liệt đang ngủ.

Cô giống Vân Liệt, bắt gặp hết đồng gì gì đấy của Lăng Viên.

Lăng Viên lúng túng đứng chắn trước cửa phòng, chỉ tay về phía tủ treo quần áo. “Quần áo của em ấy thì anh không hề động vào, chắn cũng thế, đều là đồ anh mang về.”

“Thế còn tạm được.” Lăng Thượng mở tủ quần áo, mang đồng bên trong cuộn lại, bê hết đến phòng ngủ của mình.

“Lăng đại ca về thì hai cậu ngủ kiểu gì?” Khúc Mẫn thắc mắc một vấn đề rất thực tế.

“Vân Liệt á? Ngủ chỗ tôi không được sao?” Lăng Thượng vỗ vỗ cái giường, giường rất lớn mà.

“Không cần đâu.” Lăng Viên vội nói. “Anh đang tính ra ngoài sống.”

“Anh định đi đâu?” Lăng Thượng sốt sắng hỏi.

“Không phải anh đang chuẩn bị mở cửa tiệm sao, chỗ ấy cách nơi này khá xa, trước tiên anh tính đến ở nhà bạn học gần đây... là cậu bạn lần trước mang TV tới ấy, bọn anh cùng hùn vốn mà.”

“Như vậy à!” Lăng Thượng hơi thất vọng cúi đầu, vốn cô vẫn tưởng anh trai trở về là có thể gặp mặt nhau mỗi ngày!

Tuy không hiểu phản ứng của Lăng Thượng là sao, song Lăng Viên vẫn tới bên cô. “Anh sẽ thường xuyên ghé qua mà!” Anh vò tóc cô, mỉm cười cứng chiều.

Vương Lộ đứng gần đấy quan sát, suýt tí nữa thì rơi mất con người. Mặc dù biết cha mẹ Lăng Thượng nhiều năm không về nhà, thế nên Lăng Thượng rất ỷ lại vào anh trai, nhưng không ngờ có thể dùng hành động dễ dàng đưa nhỏ ở trên người cô.

Lăng Thượng nhảy dựng lên trên giường.

“Ra ngoài hết đi, bây giờ phải phân công, hôm nay ai cũng bận rộn, các cậu đừng hòng mong trốn thoát.”

Thủy Kỳ khóc thét một tiếng, hướng Lăng Viên cười đến ngọt ngào. “Sớm nghe danh tay nghề Lăng đại ca, không biết hôm nay có cơ may được thưởng thức món ăn do Lăng đại ca nấu hay không.”

“Đương nhiên là có thể!” Lăng Viên cười híp mắt, đi ra ngoài đầu tiên. “Anh đi xa học được mấy món, cũng đang tính nấu cho Lăng Thượng đây.”

“Lăng Thượng thật có phúc được ăn.” Khúc Mẫn thở dài, vỗ vai cô. “Thế nên cả đời chắc không học nổi kỹ năng nấu nướng đâu, có Lăng đại ca này, giờ lại thêm Vân Liệt, toàn cao thủ, nào đến phiên cậu!”

Lăng Thượng đắc ý hất cằm, bật cười ôm đám Khúc Mẫn đẩy ra ngoài.

Vân Liệt và Hà Thù đi mua thức ăn.

Từ lúc xuống cầu thang, cả hai vẫn luôn trầm mặc.

Mãi tới tận khi rời khỏi tòa nhà, tiếp xúc với ánh nắng mặt trời, Hà Thù mới ngẩng đầu nhìn vằng quang chói mắt, thấp giọng nói. “Thật sự... không thể tin được!”

Vân Liệt cũng ngửa cổ, một tay che mắt, song nàng không lên tiếng.

“Anh ấy... có nhận ra cậu không?” Hà Thù hơi chần chừ, cô hỏi.

“Cái gì?” Vân Liệt bấy giờ mới hoàn hồn, sau đó nàng khẽ mỉm cười. “Không, anh ấy không nhận ra tớ.”

“Anh ấy không nhận ra cậu?” Hà Thù vi lăng. Bấy lâu nay cô vẫn nghĩ Vân Liệt làm quen được với Lăng Viên rồi cơ.

Buổi tối hôm đó, không phải bọn họ đã cùng đi một chặng đường dài sao?

“Có điều, cũng chẳng sao.” Vân Liệt hạ tay xuống, bước chân trở nên ung dung. “Vừa nãy anh ấy cũng đã nhận biết tớ, cậu nói thử coi, vận mệnh có phải rất thích đùa cợt lòng người hay không? Tớ vừa từ bỏ... cậu xem, chúng ta chuẩn bị tốt nghiệp rồi, không thể cứ ở đây chờ đợi mãi. Thế nhưng, anh ấy đột nhiên trở về, cậu cũng không biết...” Vân Liệt thở dài, không vương ưu sầu, cũng chẳng đượm vui sướng. “Lúc thấy anh ấy, tớ thực sự khiếp sợ, cảm giác anh ấy mang lại cho tớ chẳng khác gì ngày xưa.”

Hà Thù chăm chú lắng nghe, giọng điệu Vân Liệt như đang nằm mộng, cô mỉm cười, gật gù.

“Chúng ta mau đi mua thức ăn thôi.” Vân Liệt kéo tay Hà Thù.

Hà Thù nhanh chân chạy theo nàng.

Cứ thế, cứ thế, muốn có thể nhanh gặp lại anh...

Đồ ăn mua về, một mình Lăng Viên cân cái bếp, đám con gái bị đuổi hết ra ngoài.

“Buổi tối cậu ngủ trong phòng tôi nhé.” Lăng Thượng kéo Vân Liệt vào phòng cô.

Vân Liệt hơi chần chừ. “Tôi thấy... tôi còn...”

“Còn cái gì?” Lăng Thượng trừng mắt cắt ngang lời nàng. “Tối nay thích đập tường chui vào trường à?”

Vân Liệt gượng cười.

“Hơn nữa anh tôi cũng không định ở luôn đây đâu.” Lăng Thượng hờ hững nói, đột nhiên nghiêng người nhìn nàng. “Mà này, cậu làm quen với anh tôi rồi à?”

“Ừ...” Vân Liệt còn để tâm đến câu trước của Lăng Thượng. “Anh ấy không ở đây sao?”

“Anh ấy đang vội vàng khai sáng sự nghiệp mà.” Lăng Thượng tiếp tục hỏi. “Hai người đã quen nhau, vậy cậu không định theo tôi học khiêu vũ nữa hả?”

Trong nháy mắt, toàn thân Vân Liệt trở nên cứng nhắc.

Lăng Thượng thấy thế bèn bật cười. “Trông cậu sợ hãi chưa kìa!”

Vân Liệt rất không cam tâm, nàng giấy dựa suy nghĩ chốc lát. “Lúc đó tôi bảo cậu giới thiệu cho...”

“Giới thiệu là sẽ quen biết phải không?” Lăng Thượng nhanh chóng hỏi vặn lại.

Vân Liệt trầm kêu trầm.

“Quá trình và cách thức không quan trọng, quan trọng là hai người đã quen nhau!” Lăng Thượng bật cười. “Tối nay cũng vừa có đủ thời gian, phòng nhỏ như thế này, cậu đừng hòng trốn thoát khỏi lòng bàn tay tôi.”

“Cậu nghĩ cậu là Như Lai, còn tôi là Tôn Ngộ Không à.” Vân Liệt bất đắc dĩ. “Nhất định phải dạy tôi khiêu vũ sao?”

“Ừ...” Lăng Thượng suy nghĩ một hồi. “Bắt chước cậu, bởi vì người học là cậu mà...”

“Tôi nói câu ấy lúc nào?” Vân Liệt lập tức cãi lại, nhưng ngay sau đó im bặt.

“Tại sao cậu lại muốn quen biết anh ấy?”

“Bởi vì đó là anh trai của cậu.”

Phải rồi, nàng đã từng nói như vậy.

Cuối cùng cũng biết cái gì gọi là tự lấy đá đập vào chân mình.

“Tôi xin nhận thua!” Vân Liệt giơ hai tay làm tư thế đầu hàng.

“Nhận thua cái gì thế?” Khúc Mẫn từ bên ngoài xông vào.

“Không phải cậu bảo đi tìm Tiểu Vũ à?” Lăng Thượng đi ra.

“Đúng vậy, tôi với Tiểu Vũ tâm ý tương thông, vừa xuống lầu đã gặp gỡ.” Khúc Mẫn kéo Tiểu Vũ lại, chính là cậu trai say rượu Vân Liệt nhìn thấy trong lần đầu tiên nàng đến đây.

Tiểu Vũ cười, cậu ta có hơi khó xử. “Vốn là tớ muốn đến thử vận may.”

“Ê này, cậu không có bị ai theo dõi đấy chứ?” Thủy Kỳ đột nhiên vỗ vai Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ và Khúc Mẫn giật nảy mình, Khúc Mẫn la hét đuổi đánh Thủy Kỳ.

“Cậu thực sự không mở bình thì không biết trong bình có gì đúng không, cả đám trốn đến đây rồi, cậu còn muốn thế nào nữa?”

Vân Liệt rời khỏi phòng ngủ, chiêm ngưỡng một cảnh tượng vô cùng náo nhiệt.

Lăng Thượng nhìn nàng, giơ tay làm điệu bộ mời nhảy.

Vân Liệt xoa trán, vội vã tránh né.

“Hà Thù đâu?” Vân Liệt quan sát xung quanh.

“Vào bếp hỗ trợ rồi!” Thủy Kỳ vừa thoát thân vừa đáp.

Vân Liệt sững sờ, quay đầu nhìn qua cửa nhà bếp.

Không biết Lăng Viên có thể nhận ra Hà Thù hay không!

21. Chương 19: Phân Biệt

Bữa cơm trưa thực sự rất phong phú, Lăng Viên nấu súp đặc ngon cực kì, Lăng Thượng khen ngợi hết lời.

Theo phân công của Lăng Thượng, Khúc Mẫn và Tiểu Vũ bị đuổi vào bếp rửa bát đĩa. Vân Liệt cho rằng bắt bọn họ làm việc, chỉ bằng nói là tạo cơ hội để cả hai riêng tư thân cận thì đúng hơn.

Những người còn lại tụ tập ở phòng khách tán gẫu.

Vân Liệt đoán Lăng Viên không nhận ra Hà Thù, bởi vì cô bạn đang im lặng ngồi chờ người, giống y chang nàng lúc vừa mới chạm mặt anh.

Rốt cuộc là do anh quá chóng quên, hay vì buổi tối ly kì ấy thực chất quá đổi bình thường?

Gần chạng vạng, mọi người kéo nhau rời đi. Ăn xong cơm tối, Vân Liệt cầm theo vài cuốn sách, nàng chưa kịp ra khỏi nhà thì đã bị Lăng Thượng giữ lại. Cô lấy chùm chìa khóa đặt trên bàn, nhét vào túi áo khoác. “Tôi lại cậu đi!”

“Không cần đâu, không cần!” Vân Liệt vội vã từ chối. Tuy từ sau đêm tuyết rơi nọ, Lăng Thượng thường hay đưa đón nàng, thế nhưng hôm nay Lăng Viên đã về, chắc hẳn hai anh em bọn họ có nhiều chuyện muốn tâm sự với nhau.

“Coi như mình vận động sau khi ăn đi.” Lăng Thượng hướng Lăng Viên hô to. “Anh ơi, em ra ngoài một lát nhé.”

“Được!” Lăng Viên mỉm cười, phát tay, sau đó anh nhìn sang Vân Liệt, gương mặt phẳng phát sự áy náy.

Lúc đi xuống, Vân Liệt vẫn cứ muốn hỏi. “Cậu nhất định phải chờ tôi đi à? Tôi cứ nghĩ là cậu chứa chan điều muốn tâm sự với anh trai cơ.”

“Anh ấy còn chưa đi, nói lúc nào chả được.” Lăng Thượng bình chân như vại ôm lấy nàng, hai người cùng đi xuống. “Mà cậu nha, ngày hôm nay được gặp anh tôi, hình như cậu cũng rất vui mừng thì phải, vụ tối nay đừng hòng trốn thoát nhé.”

“Aii, cậu thực sự hiểu rất tôi rõ đấy!” Vân Liệt bật cười. “Tối nay cậu nhất định phải chú ý lắng nghe, có khi có thể nghe được nhịp tim đập của tôi qua đài đó.”

“Cậu thực sự coi trọng anh tôi đến thế cơ à?” Lăng Thượng kéo nàng lại. “Nói thật, tôi với cậu rất hữu duyên, có muốn tôi tác hợp giúp hai người hay không?”**

Nhưng Vân Liệt không gật đầu.

Nếu nói ước nguyện ban đầu của nàng là làm quen với Lăng Viên, song thời gian ở bên Lăng Thượng, ý định ấy dần dà trở nên phai nhạt.

Hai gương mặt giống nhau, hai tính cách tương tự...

Thậm chí nàng còn không muốn để cho Lăng Thượng biết việc nàng và Lăng Viên đã từng “quen biết”.

Hiện tại Lăng Viên không nhận ra nàng, có khi lại là chuyện tốt.

Bởi vì Vân Liệt không lên tiếng, thế nên Lăng Thượng chỉ đành gãi mũi, cô không biết mình nói đúng hay nói sai.

**đoạn này Lăng Thượng hiểu nhầm, ý Vân Liệt muốn nói tim đập chân run vì vụ khiêu vũ, nhưng Lăng Thượng lại xuyên tạc ra thành bối rối do Lăng Viên:<

Không sao chép truyện đăng ở nơi khác. Nghiêm cấm chuyển ver sang bất cứ hình thức nào.

Đưa Vân Liệt đến nơi thì Lăng Thượng về luôn, vừa vào cửa đã nghe được âm thanh rè rè thân quen, đó là tạp âm phát ra từ chiếc đài.

“Về rồi à?” Lăng Viên đang ngồi bên bàn ăn, nhưng không chỉ có mình anh, mà còn cả chàng trai lần trước tới lắp TV, sau này mới biết họ tên của anh ta là Tề Hoàn, một cái tên rất dễ nhớ. Hai người đặt một đồng sách vở lên bàn, tính toán toán.

Có điều đây không phải vấn đề Lăng Thượng cảm thấy hứng thú.

Tiếng nhạc dần bé lại, một giọng nữ nhẹ nhàng, trầm ổn vang lên.

“Bầu trời thành thị tối nay lấp lánh không ít những vì tinh tú, tựa như vị trí của chúng bên cạnh vầng trăng tịch tịch tiết đông lạnh không bao giờ có thể thay thế. Các bạn thánh giả, chào buổi tối! Ngày hôm nay được làm bạn với mọi người dưới biển trời đầy sao, vẫn như cũ là chuyên mục “Tiếng nói thành thị“, chúng ta hãy cùng nhau lắng nghe...”

Lăng Thượng đứng dựa cửa, chờ đoạn này kết thúc mới bước vào.

Vân Liệt à, tôi không nghe thấy tiếng tim đập của cậu đâu nha.

Kỳ lạ, sao mình lại phải để ý làm gì? Lăng Thượng tự cười bản thân.

Lăng Viên đang mải bàn bạc công việc nên thuận tay tính tắt đài đi, Lăng Thượng kêu một tiếng, nhào tới ngăn cản.

“Sao thế, ngày nào em cũng nghe cái này à?” Lăng Viên kinh ngạc hỏi. Trong trí nhớ của anh, cô em gái không hề ưa thích mấy thứ kia.

“Anh không cảm giác thanh âm này rất quen tai ư?” Lăng Thượng nâng đài lên.

“Thật sao?” Lăng Viên lắng nghe một cách tỉ mỉ, rồi anh lắc đầu. “Anh vừa mới về, người quen thay đổi thành không quen hết rồi.”

“Chính là người anh gặp ngay sau khi trở về đó!” Lăng Thượng lườm anh. “Y Vân Liệt ấy. Vừa mới cùng ăn cơm tối xong, đừng có bảo là anh không nhớ ra.”

“À nhớ rồi!” Lăng Viên mỉm cười, đại khái là anh cũng bị ấn tượng bởi thái độ của Vân Liệt lúc hai người mới làm quen. “Thật đúng là quen thuộc.”

“Anh cũng có cảm giác ấy sao?” Lăng Thượng vỗ tay. “Đối với cậu ấy, em cũng thấy vậy.”

“Trước kia em có kể qua chuyện em ấy làm chủ biên một chương trình, chính là cái này sao.”

“Nó đó! Sao anh có thể không nhận ra giọng cậu ấy nhỉ.” Lăng Thượng gật gù. “Dễ nghe lắm mà.”

Lăng Viên từ bỏ tranh luận vô nghĩa với cô. “Thế vừa nãy em chở em ấy đến đài phát thanh à?”

“Vâng, chờ tí nữa em lại qua đón cậu ấy, tranh thủ đi mua chút thức ăn.” Lăng Thượng hỏi Tề Hoàn. “Anh muốn ăn gì không?”

“Không dám đòi hỏi nhiều, có là tốt rồi.” Sắc mặt Tề Hoàn khê chuyển hồng. Lần trước đem TV tới vẫn chưa kịp ngắm kĩ em gái Lăng Viên ở khoảng cách gần, hóa ra em ấy trông thực giống cậu ta, lại chuẩn gu của mình.

Lăng Viên ngằm đá chân thẳng bạn dưới bàn. “Không cần đâu, bọn anh cũng đang tính đi ra ngoài.” Lăng Viên ngừng một chút mới mở miệng. “Hay là thế này đi!”

Lăng Thượng và Tề Hoàn cùng quay sang nhìn anh.

Lăng Viên ho nhẹ, tâm trạng anh trở nên hưng phấn. “Bọn anh đang định dùng xe, hay là để anh đón em ấy thay em, thấy thế nào?”

“Anh đi đón á?”

Lăng Thượng sững sờ, cô gượng cười đầy miễn cưỡng. “Thôi thì nhất cử lưỡng tiện vậy.” Cô đưa chìa khóa bánh xe cho Lăng Viên.

“Biết thế!” Lăng Viên nhận lấy. “Em nghe đài tiếp đi, bây giờ bọn anh còn phải làm việc.”

Lăng Thượng ậm ừ rồi bê đài đi nơi khác.

“Phải rồi!” Lăng Viên đột nhiên thốt lên. “Nghe nói trước kỳ nghỉ đông em đã thay anh quảng cáo hả? Vừa có mấy người trong tòa nhà đến đặt trước TV đấy.”

Lăng Thượng sững sờ. Quảng cáo? Bản thân mình chưa từng làm, chẳng lẽ... Lăng Thượng cúi đầu nhìn xuống chiếc đài, biết anh trai về sẽ mở cửa hàng, lại còn tranh thủ tuyên truyền, chỉ có thể là cậu ấy.

Lăng Thượng mỉm cười, sau đó cô điều chỉnh cái ăngten, đi vào phòng.

*

Như thường lệ, nàng rời khỏi đài phát thanh, những tưởng sẽ trông thấy Lăng Thượng, thế nhưng người tới lại dọa Vân Liệt sợ muốn nhảy dựng.

Lăng Viên đứng dưới ánh đèn đường một màu vàng nhẹ, ôn hòa, ấm áp.

Vân Liệt thở ra một hơi, lồng ngực nàng nhói lên nỗi đau không tên.

“Tối đúng lúc quá!” Lăng Viên dắt xe tiến lại gần, khắp mặt anh tràn đầy ý cười.

“Em cho rằng... Lăng Thượng sẽ đến kia.” Vân Liệt miễn cưỡng cười đáp.

“Không tin tưởng anh à?” Lăng Viên nhướn mày.

“Đâu có.” Vân Liệt vội xua tay, tiện đà thấp giọng nói. “Hết sức yên tâm là đằng khác.”

“Em an tâm, kĩ thuật lái xe của anh vững hơn nhiều so với Lăng Thượng.” Lăng Viên nháy mắt.

Xem ra Lăng Thượng đã kể cho anh ấy nghe về việc mình không dám ngồi xe đạp, Vân Liệt cảm giác mặt nóng như lửa đốt.

Lăng Viên thấy nàng lúng túng bèn cảm thấy đây quả là một cô gái đáng yêu. “Trước em từng bảo... anh quen em, đúng không?”

Vân Liệt suy nghĩ chốc lát. “Thay vì kể cho anh biết, chi bằng để anh tự nhớ lại thì tốt hơn.”

“Không thể gợi ý chút sao?” Lăng Viên cảm giác nếu anh không nhớ ra một cô gái như thế này thì hẳn sẽ là một chuyện vô cùng đáng tiếc.

Vân Liệt quan sát xung quanh, lại quay sang nhìn qua quyển sách trên tay, nàng đột ngột làm một động tác khiến Lăng Viên bất ngờ.

Nàng nhấc quyển sách lên, ném vào người Lăng Viên, sau đó nhìn anh, mỉm cười khó hiểu.

Động tác của Vân Liệt làm đầu óc Lăng Viên mơ hồ.

Vân Liệt mỉm môi cười, nói. “Có thật là anh biết võ không vậy?”

Nàng đã sớm thắc mắc về việc này.

“Sao tự dừng anh lại đi học võ...” Lăng Viên vẫn mù mờ, song bỗng dưng trong đầu anh lóe qua một vệt sáng.

Hình như đã thành chuyện của một năm về trước.

Để cứu hai cô bé cùng trường Lăng Thượng, anh đã bịa ra rằng mình từng học võ.

Nhưng khi ấy là buổi tối, mọi sự phát sinh rất không chân thực, trong bóng đêm cũng khó quan sát kĩ dáng vẻ hai cô bé kia. Anh sợ mình quan tâm quá sẽ khiến bọn họ cảnh giác nên vừa tới cổng trường, anh lập tức rời đi ngay.

Vậy... chính là cô gái đang đứng đối diện mình đây sao? Cô bé đã cầm sách ném về phía mình, đúng là đã xảy ra chuyện như vậy, thế nhưng, là em ấy thật sao?

“Người ném sách không phải là em!” Vân Liệt hiểu ánh mắt mê muội của anh.

“Thế,” Lăng Viên thở phào, anh không nghĩ thị lực của mình lại kém đến thế. “Em là... cô bé bị giật tóc?”

Có điều, tóc của em?” Lúc đó hình như tóc rất dài, thành ra ban nãy anh hoàn toàn không nhận ra.

“Em cắt rồi.” Vân Liệt sờ đuôi tóc, khi mới cắt, nàng cũng cảm giác rất kỳ lạ.

“Không phải là do sợ chứ?” Lăng Viên cười.

“Lúc đó đúng là em bị giật mình.” Vân Liệt gật đầu. “Còn bạn gái kia, hôm nay anh cũng gặp mặt đấy nha.”

“Anh biết rồi!” Lăng Viên không hề nghĩ ngợi. “Ngoài em và cô bé tên Hà Thù ra, ai anh cũng từng thấy rồi, vậy hẳn là em ấy nhỉ, người đã cầm sách ném anh ấy.”

“Cậu ấy đấy, tiếc là anh không nhận ra.” Vân Liệt thở dài, song thấy dáng vẻ hối lỗi của Lăng Viên, nàng lại lập tức nở nụ cười. “Có điều cũng không thể trách anh được, khi ấy trời rất tối.”

“Sau đó anh đi tìm Lăng Thượng. Kể với nó xong, nó còn không tin đâu đấy.” Lăng Viên hoàn toàn nhớ rõ sự việc ngày hôm ấy. Lăng Thượng đã tưởng anh lấy cớ chỉ để ghé qua chơi.

“Tuy nhiên Lăng Thượng không biết việc này đâu.” Vân Liệt đột nhiên trở nên lạnh nhạt.

Lăng Viên sững sờ. Nếu nói đến đây, anh còn cho rằng Vân Liệt đã kể hết với Lăng Thượng. Đạo đó hai người hẳn là đã quen biết chứ, sao lại không biết cho được?

“Ta vừa đi vừa nói đi.” Vân Liệt thấy hai người cứ đứng ở cửa lớn đã thu hút sự chú ý của những người khác, nàng bèn đề nghị.

“Được!” Mang theo nghi vấn chất chứa trong lòng, Lăng Viên dắt xe đi.

“Thật ra nghe anh bảo cậu ấy học cùng trường cho nên em mới muốn làm quen.” Vân Liệt chủ động giải thích.

Lần này Lăng Viên lại kinh ngạc. Anh nhìn Vân Liệt. Mặt nàng còn đỏ hơn so với lúc nàng nói nàng sẽ không ngồi lên xe, tuy ngại ngùng, nhưng ánh mắt nàng vô cùng kiên định, cứ như bắt buộc phải nói cho rõ ràng.

Có lẽ em ấy đang rất cần dũng khí.

“Song sau khi trở nên thân thiết với Lăng Thượng, em cảm thấy chúng em rất hợp nhau, nên lại vô tình quên mất anh.” Vân Liệt tiếp tục.

Lăng Viên thăm xấu hổ, anh còn tưởng cô bé này vì muốn làm quen với mình mà cố ý tiếp cận Lăng Thượng kia.

“Em gái anh rất thích kết bạn.” Lăng Viên ngẩng đầu nhìn lên, giống ban nãy Vân Liệt đã nói qua đài, bầu trời đêm nay thực nhiều sao. “Nguyên nhân chắc do hồi nhỏ quá cô đơn. Em biết không...”

Vân Liệt quay sang, gương mặt Lăng Viên đầy thương tiếc.

“Ba mẹ anh đã nhiều năm không về... em đại khái chắc là biết rồi. Lăng Thượng từ bé đã rất sợ ở nhà một mình, sợ đến mức nào nhỉ?” Lăng Viên suy nghĩ. “Sợ căn phòng trống không, sợ bóng tối, thậm chí nó còn sợ dưới giường tồn tại một quái vật đang ẩn nấp.”

Dứt lời, Vân Liệt ngẩn người.

Hóa ra...

Nàng ngơ ngác nhìn Lăng Viên, chờ đợi, nàng nói. “Sau đó چرا hết bốn cái chân giường đi?”

“Đến cả chuyện này nó cũng kể cho em ư?” Lăng Viên bật cười. “Có phải bộ dạng kiêu ngạo thôi cũng thấy sợ không?”

Vân Liệt im lặng.

Thì ra là thật! Khi nghe Lăng Thượng tâm sự, nàng còn tưởng cô đang đùa. Lúc ấy vẻ mặt Lăng Thượng trông thế nào? Có thật là kiêu ngạo thôi cũng thấy sợ không, hay đã chẳng còn sợ hãi từ lâu rồi.

Cô ấy nói bản thân cô ấy cất chứa quá nhiều nỗi nghi hoặc.... Không biết khi đó cô ấy đã trải qua tâm trạng gì.

“Về sau nó kết bạn nhiều lắm, trở nên cởi mở hơn rất nhiều!” Lăng Viên ngồi lên xe. “Đi thôi, nó còn đang ở nhà chờ chúng ta đấy.”

Vân Liệt khẽ hít một hơi, nhà? Đó là nhà của hai người bạn họ mà. Mình chỉ là một vị khách qua đường, có thể quen biết được bao lâu? Có thể thân thiết được bao lâu? Nàng chưa từng chăm chú quan sát đôi mắt của Lăng Thượng, có phải cô đang nói đùa về quá khứ của mình hay cô đang thực tâm muốn chia sẻ?

*

Lăng Thượng ra đón Lăng Viên và Vân Liệt khi bọn họ quay trở về, cô mặc áo khoác, tóc dài rũ xuống, do vướng áo nên phần đuôi có hơi lộn xộn.

Rất đẹp, làm cho người khác không thể dời tầm mắt, cộng thêm nụ cười trên khuôn mặt cô.

Giờ khắc này, trong con người Vân Liệt, nụ cười của Lăng Viên lập tức phân chia, tách ra hẳn với nụ cười của Lăng Thượng.

Nhìn Lăng Viên cười, nàng chỉ thấy ấm áp. Nhưng nhìn Lăng Thượng cười, không hiểu sao lòng sẽ thấy đau...

22. Chương 20: Điệu Nhảy Đầu Tiên

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Buổi tối hôm đó, Lăng Thượng không dạy Vân Liệt khiêu vũ.

Đứng ra thì trước khi đi ngủ, Lăng Thượng có đề nghị nhưng ngay lập tức cô bị Vân Liệt lừa cho quên bồng mất.

Hai người đang ngồi trên giường, Vân Liệt quỳ gối đằng sau Lăng Thượng, giúp cô chải tóc. Sau đó nàng dùng giọng điệu vô cùng nghiêm túc.

“Đó là sự thật!”

Lăng Thượng ngửa đầu, mắt đầy dấu hỏi.

“Cái giường này này.” Vân Liệt dùng lược chỉ chỉ. “Vụ cửa mất chân giường. Là thật.”

“Hóa ra cậu cho rằng tôi gạt cậu à?” Lăng Thượng bật cười.

“Nếu sợ ở một mình thì sao cậu còn trở về đây?”

“Không dám đương đầu, chả lẽ cậu muốn tôi cả đời lo sợ?”

“Hiện tại không sợ nữa sao?”

“Sẽ không!”

Thời điểm nói “Sẽ không”, Lăng Thượng nhẹ nhàng cầm lấy chiếc lược trong tay Vân Liệt.

Yên lặng nhìn gáy Lăng Thượng, Vân Liệt ngồi đằng sau, dang tay ra ôm lấy cô.

“Ừ, thật gầy quá đi mất.”

“Làm sao? Bộ thoát trông tôi béo lắm à?” Lăng Thượng dựa vào người Vân Liệt.

“Tôi chợt phát hiện, mọi sự đều có mặt ngoài và mặt trong khác hẳn nhau.” Vân Liệt chậm rãi nói, thấy Lăng Thượng không có ý định đáp lại, nàng tiếp tục. “Như cậu vậy, tưởng chừng rất mạnh mẽ, rất kiên cường, ai ngờ cũng là một kẻ mềm yếu.”

“Tôi không có mềm yếu đâu nhé, thường xuyên ở một mình, tôi cũng đã sớm hình thành những thói quen.” Lăng Thượng nghịch đuôi tóc. “Có điều, những tháng ngày sống một mình rất cô đơn. Tôi thích có ai đó ở bên cạnh hơn.” Lăng Thượng kéo tay Vân Liệt, xoay người lại. “Khiêu vũ đi!”

“Không được!” Vân Liệt lập tức ôm lấy cô, đầu vùi nơi cổ, thậm chí giọng điệu còn có chút làm nũng, chính bản thân Vân Liệt cũng phải cảm thấy đỏ mặt. “Tôi chưa bao giờ nảy sinh mong muốn tìm hiểu một ai đến như vậy. Lăng Thượng, tôi mong chúng ta mãi mãi làm bạn.”

Lăng Thượng mỉm cười, cô vỗ nhẹ lên cánh tay Vân Liệt đang vòng quanh người cô, động tác cứ như đang dỗ dành đứa nhỏ.

Đó cũng không phải lần đầu tiên ngủ chung giường với Lăng Thượng, song dạo trước Vân Liệt không hề sản sinh ra cảm giác muốn ngắm cô ngay cả trong giấc mộng như thế này.

Trời vừa sáng, lúc tỉnh dậy đã nhìn thấy một khuôn mặt xinh đẹp, tinh xảo, thật sự khiến lòng người vô cùng sáng khoái.

Một ngày trôi qua rất nhanh, Lăng Thượng lại đưa Vân Liệt trở về trường. Bởi vì hai người học khác viện nên trong trường ít khi ghé qua thăm nhau. Tuy nhiên bây giờ đã khác rồi, bởi vì sắp tốt nghiệp cho nên việc đổi địa điểm công tác đã khai triển, cứ thế, cơ hội Vân Liệt đến học viện Văn học ngày càng tăng thêm

Có điều Vân Liệt cũng phải thừa nhận, dựa theo bản năng muốn gặp gỡ đối phương của nàng, thời gian nán ở lại cũng dài hơn một chút, hơn nữa nơi đây cũng dần dà trở thành nơi nàng thường xuyên ghé qua.

Tuy nhiên mục đích chính của ngày hôm nay là đi tìm Lăng Thượng.

“Cái gì? Cậu sắp phải đi à?” Lăng Thượng ngồi bên sân thể thao tại học viện Văn học cùng Vân Liệt.

“Không phải đi, mà là về.” Vân Liệt cười. “Về nhà thực tập.”

“Không phải cậu không muốn làm giáo viên sao?” Lăng Thượng thắc mắc.

“Thứ nhất, bắt buộc phải thực tập thì mới tốt nghiệp được đấy nhé; thứ hai, tôi chưa bàn bạc với gia đình, bọn họ cũng không biết tôi có ý định rời bỏ nghiệp giáo viên. Mẹ tôi ra nghiêm lệnh muốn tôi về nhà thực tập, chuyện sau tốt nghiệp về nhà hẵng bàn.”

“Cậu nghe theo ư?” Lăng Thượng vẫn luôn nghĩ Vân Liệt là dạng người dám khiêu chiến với thử thách.

“Nếu tôi không về nhà một chuyến, bọn họ sẽ luôn thuyết phục tôi. Như vậy chi bằng trở lại giải quyết nhanh gọn một lần cho xong đi thì hơn.”

“Kỳ thực tập của các cậu...” Lăng Thượng không hiểu rõ lắm về học viện Sư phạm.

“Ba tháng.” Vân Liệt dựng thẳng ba ngón tay lên. “Vừa vặn đến lúc anh cậu về.”

Lăng Thượng sững sờ, cô tiện đà mỉm cười, than thở. “Cậu đúng thật vẫn sợ tôi cô đơn à?” Tiếp theo cô đột nhiên nghĩ ra. “Đúng rồi, thế còn công việc ở đài phát thanh thì sao?”

“Tôi có mười ngày để bàn giao, tôi vừa bàn bạc về quãng thời gian kia với phía nhà đài, tạm thời thì bọn họ sẽ tìm người thay thế. Chờ lúc tôi thực tập xong xuôi, nếu như vẫn cảm thấy thực sự muốn theo tiếp nghề này, thì họ sẽ quyết định chốt sau.” Vân Liệt đứng dậy. “Thế nên trong tuần tôi sẽ qua lấy đồ để chỗ cậu, cậu cũng sớm báo lại cho anh trai, bảo anh ấy không cần phải dọn ra ngoài ở nữa.”

“Anh ấy vốn dĩ đã định ra ngoài ở rồi, không phải là vì cậu đâu.” Lăng Thượng trầm mặc trong chốc lát. “Hay cậu tính thực tập xong không qua ở chỗ tôi nữa?”

Vân Liệt choáng váng. “Không phải thế.”

Lăng Thượng im lặng một hồi, Vân Liệt cũng chẳng nói gì.

“Được rồi.” Lăng Thượng đứng dậy theo Vân Liệt, dút hai tay vào túi quần. “Trước hãy cứ tính vậy đi.”

Cô lướt qua người Vân Liệt, nàng chậm rãi quan sát, nhìn thấy bóng lưng Lăng Thượng tựa hồ tản ra chút lạnh lẽo.

Hình như cô ấy đang hiểu nhầm mình.

Vân Liệt lập tức đuổi theo, giữ lấy tay Lăng Thượng.

Lăng Thượng ngoái cổ lại, lẳng lẳng nhìn nàng.

“Làm sao bây giờ?” Vân Liệt khẽ mỉm cười. “Sau khi thực tập xong thì cũng sắp tốt nghiệp, tốt nghiệp xong thì không thể tiếp tục trọ tại trường, thế nên trước khi tốt nghiệp, tôi muốn tìm nơi ở, không chả lẽ phải sống luôn trong đài phát thanh sao?”

Lăng Thượng ngẩng đầu, sau đó cô không nhịn được, bật cười. “Không cần mang đồ để chỗ tôi đi đâu, tôi đã nói rồi, tôi với cậu rất hữu duyên, tôi có thể cho cậu thuê mà.”

“Vậy nếu tôi tuân theo mệnh lệnh của cha mẹ, cuối cùng về nhà dạy học thì sao?” Vân Liệt nghiêng đầu hỏi.

“Cậu thích công việc kia như vậy, sao có thể chịu chôn chân an ổn ở quê nhà, hơn nữa tôi cũng khẳng định, chắc chắn cha mẹ cậu sẽ hiểu cho cậu thôi!” Tay Lăng Thượng vươn ra khỏi túi quần, cô nắm lấy tay Vân Liệt, mỉm cười cực kỳ rạng rỡ. “Đột nhiên tôi nhớ ra từ bây giờ tới khi tốt nghiệp cũng chẳng còn bao lâu, hay bây giờ tôi dạy cậu khiêu vũ luôn nhé.”

Vân Liệt kêu thảm một tiếng, chuẩn bị né tránh Lăng Thượng, tính chạy trốn.

Song nàng vẫn bị Lăng Thượng lôi đến văn phòng thông tấn xã.

Thực ra thì đây chính là một gian phòng học, vốn còn có người ở bên trong, có điều thế thì Vân Liệt sẽ không chịu tập khiêu vũ cho nên bọn họ đã bị Lăng Thượng kiểm soát đuổi đi hết.

Đóng cửa lại, Lăng Thượng dọn dẹp bàn ghế, tăng thêm diện tích, còn Vân Liệt đang vô cùng hứng thú đối với những bức tường dán đầy báo chí, nhất thời quên bồng mất vụ học nhảy.

Bên trong phòng thông tấn xã có sẵn một cái máy phát thanh, Lăng Thượng tìm băng cassette nhét vào.

“Nhẹ nhàng, tôi sắp rời xa em...”*

*xem chú thích ở cuối chương.

Bài hát vừa vang lên đã thu hút sự chú ý của Vân Liệt. “Thật êm tai.”

“Dùng để khiêu vũ cũng được, nơi này chẳng còn cái băng nào khác.” Lăng Thượng kéo Vân Liệt lại gần.

Sắc mặt Vân Liệt thoáng biến đổi.

Lăng Thượng đặt một tay bên eo Vân Liệt, bỗng dừng cô phì cười.

“Sao cậu phải sốt sắng thế? Tôi không có ăn cậu đâu nhé.” Cô tiện tay véo thử, quả nhiên là cứng nhắc.

“Hahaha...”

Chủ nhân cơ thể cực kì cứng nhắc này còn đặc biệt sợ nhột, lúc này nàng đang cười đến nỗi ngồi xổm luôn trên nền đất.

“Ê, cậu không nể mặt tôi quá rồi.” Lăng Thượng kéo nàng dậy, tranh thủ mò tới nách Vân Liệt.

Lần này Vân Liệt trực tiếp ngồi bệt xuống sàn.

“Không ngờ trong khi các dây thần kinh khác hết sức mẫn cảm mà cậu lại không có dây thần kinh vận động.” Lăng Thượng bắt đắc dĩ, cô khom người, hỏi. “Rốt cuộc có học không đây?”

“Haha...” Vân Liệt vừa cười vừa lau nước mắt, sau đó nàng ngẩng đầu lên nhìn. Mái tóc dài của Lăng Thượng rũ xuống, chạm vào mặt Vân Liệt khiến nàng thấy hơi nhột, báo hại cả trái tim cũng có chút ngứa ngáy.

Câu không muốn học đã khó có thể nói nên lời.

Vân Liệt nỗ lực đứng dậy, tuy rằng toàn thân đều cương cứng, tuy rằng bụng dạ quặn đau do cười nhiều, song nàng vẫn cố gắng nhếch khóe môi, gật đầu chăm chú. “Học!”

Lại một lần nữa, Lăng Thượng tiến đến gần Vân Liệt.

Lần này Vân Liệt không bật cười khi Lăng Thượng đặt tay lên eo nàng nữa. Chắc là do tiếng nhạc vắng vắng ở bên tai.

“Con đường phía trước tuy rằng quá thê lương, thỉnh cầu nụ cười kia hãy vì tôi mà hạnh phúc...”

“Aiii.” Lăng Thượng nâng tay trái của Vân Liệt gác lên vai phải mình, tay phải cô vốn đang bên hông nàng cũng trượt hướng bên trên một chút. “Tôi cũng không hiểu mấy thứ tiêu chuẩn kĩ thuật nhảy đâu, khiêu vũ vốn là một cách thức rất lãng mạn rồi, cần gì phải cầu nệ hình thức chứ.”

“Không cần cầu nệ hình thức ư?” Vân Liệt suy nghĩ, nàng đưa tay khoác vai Lăng Thượng.

“Nếu tương lai cậu khiêu vũ cùng bạn trai thì hẳn nên dùng động tác này.” Lăng Thượng nói một cách nhàn nhã.

Vân Liệt nghe vậy bèn vội vàng rút tay lại, nàng muốn bảo sau này nàng không có ý nghĩ nhất thiết cứ phải khiêu vũ cùng bạn trai... nhưng nàng không dám nói, xem chừng Lăng Thượng tương đối thích hợp làm giáo viên.

Lăng Thượng mỉm cười, cô cảm thấy Vân Liệt rất đáng yêu. Tay cô nắm lấy tay nàng, giơ lên, hoàn tất tư thế.

“Mặt đối mặt...” Vân Liệt nhỏ giọng thăm thỉ.

“Mặt đối mặt thì làm sao?” Lăng Thượng nhướn lông mày. “Đừng nói với tôi rằng cậu vẫn vướng mắc tư tưởng cổ xưa, phản đối tiếp xúc thân thể đấy nhé?”

“Khoảng cách gần như thế, thật mang lại cảm giác không an toàn.” Vân Liệt lắc đầu.

“Nếu ai cũng dựng lên một bức tường thành ngăn chặn trước mặt mình, thì không phải xã hội sẽ quá đối lạnh lẽo hay sao?”

“Thế nên cậu mới học nhảy ư?” Vân Liệt khá hiếu kỳ về chuyện này.

Hình như Lăng Thượng rất thích khiêu vũ, chắc vì vậy Lâm Phổ mới có thể nói ra những điều kì lạ như vậy.

Thời điểm tốt nghiệp, nếu Lăng Thượng đồng ý chỉ khiêu vũ cùng Lâm Phổ, thế thì tương đương với việc đồng ý sẽ gả cho cậu ta. Trước nghe còn cho là đùa giỡn, giờ biết Lăng Thượng có cảm tình đặc biệt với việc khiêu vũ, vậy câu nói kia có thể là thật!

“Ừ, nói không có khiêu vũ thì không có tôi của hiện tại cũng được.” Lăng Thượng suy nghĩ một hồi mới đáp.

Vân Liệt kinh ngạc, nàng nhìn cô chăm chăm.

“Thực ra thì cậu vẫn chưa hiểu rõ tôi đâu, trước kia tôi hơi tự bế, nhờ Lâm Phổ dẫn tôi theo khắp nơi kết bạn, rồi cùng đi học nhảy, sau đó tôi mới dần dần ra bên ngoài giao du. Chắc đấy là khiếm khuyết do không có bố mẹ ở bên.”

“Thế.... anh trai cậu đâu? Lúc cậu không có ai chuyện trò, anh trai cậu ở nơi nào?”

“Anh ấy à? Anh ấy là con trai mà, sao quản nhiều như thế, anh ấy còn tưởng em gái mình trời sinh điềm đạm, nho nhã cơ đấy.” Lăng Thượng bật cười, ý cười nhạt nhẽo, quá khứ đã trở thành dĩ vãng, khi nhắc lại cũng chẳng còn mấy nặng nề. “Có điều kể từ sau khi biết tôi tự kỉ, anh ấy mới dần dà nhận ra tầm quan trọng của việc làm anh trai, thế nên tính cách Lăng Viên tốt như hiện tại, lại sắp thành tài, đều là nhờ tôi đó nha.”

Vân Liệt lặng lặng nhìn Lăng Thượng, hiểu rõ thêm một chút, lại minh bạch thêm một chút nữa.

“Dạy tôi khiêu vũ đi.” Vân Liệt nhẹ nhàng đề nghị.

“Ừ!” Lăng Thượng đồng ý.

*** (_)/ ***

Đôi lời bạn Editor rảnh rỗi: Nhờ mưa bão mà ngày nắnng suất những 3, 4 chương x

...

[1] Trích từ bài “Hẹn ước mùa đông” / “Chắc là vào mùa đông” của Tề Tần, rất nổi khoảng 26, 27 năm trước á:> +

Nhưng tạm thời do vấn đề bản dịch (bản dịch của mình mà, mình dịch thế nào là tùy mình đúng không ==)) nên mình để tên bài này suốt toàn truyện là “Giữa lưng chừng mùa đông”.

Tạm thời chưa đưa hết bản dịch bài này lên đây, căn bản nó còn được tác giả dùng khá nhiều sau này ==))

23. Chương 21: Thư Tín

Thắt lưng xoay ngang xoay dọc, bài hát “Giữa lưng chừng mùa đông” vẫn văng vẳng bên tai, nhàn nhạt bao trùm lên cả mảng không gian xung quanh hai người.

Theo nhịp đếm đều đặn của Lăng Thượng “Một, hai, ba; hai, hai, ba...”, thân thể phó mặc cho động tác, tiến lùi xen kẽ, chưa từng giẫm lên chân đối phương, hô hấp gần sát, tim đập gần kề, phối hợp cùng nhau, dồn toàn bộ tập trung, đây thật sự là cách thể hiện tình yêu đẹp đẽ nhất trần đời.

Theo bản năng, Vân Liệt dần dà nảy sinh một ý nghĩ kì dị, nàng muốn khiêu vũ, và nàng muốn yêu thương cả người khiêu vũ cùng mình. Không yêu thì khi nhảy sao tận sâu thẳm hai linh hồn có thể cộng hưởng được?

“Cuối cùng tôi cũng đã hiểu...” Vân Liệt liên tục gật gù.

“Hiểu cái gì cơ?” Lăng Thượng bộc lộ sự quan tâm. Vân Liệt cũng không phải cô bé học trò chậm tiến lắm, giống như lúc cô dạy nàng ngồi xe đạp vậy, muốn thử, sẽ làm, làm rồi, sẽ ưa thích.

“Là thật nhỉ, nếu như vũ hội đêm tốt nghiệp cậu khiêu vũ cùng Lâm Phổ, thế nghĩa là cậu thật sự đồng ý gả cho cậu ta!”

“Đến khi có thể khiêu vũ cùng ai đó, cậu sẽ tự khắc biết thôi.” Dáng vẻ Lăng Thượng thần thần bí bí.

“Vậy tôi có thể biết hay không?” Vân Liệt càng ngày càng thả lỏng. “Ai sẽ khiêu vũ cùng cậu, ai mới là người mà cậu yêu?”

“Cậu đừng lo nghĩ quá xa xôi.” Lăng Thượng tấm tắc. “Xem ra loại hình khiêu vũ chậm rãi này không hề khó khăn với cậu một chút nào.”

“Tôi thích nó mà, học mỗi loại này là được rồi.” Vân Liệt vội vã tỏ vẻ đoan chính. “Tôi yêu cảm giác chậm rãi đúng đưa.”

“Đúng đưa à?” Lăng Thượng tròn trợn mắt. “Cậu không cảm thấy nó hơi buồn ngủ sao?”

Cứ ung dung như vậy thì quả thực cũng hơi hơi, song Vân Liệt không dám nói ra.

*

Từ sau hôm ấy, vẫn trong căn phòng nọ, Lăng Thượng dạy nàng vài kiểu bước chân, Vân Liệt học rất mau, Lăng Thượng tò mò hỏi nàng lí do gì mà bỗng dưng nàng lại tích cực như vậy, chẳng lẽ cậu thật sự đã yêu thích khiêu vũ rồi?

Cô không hề hay biết, chẳng qua là Vân Liệt đang muốn trải nghiệm thứ tâm trạng năm xưa của Lăng Thượng, liệu khi khiêu vũ nàng sẽ thấy hạnh phúc tới nhường nào?

*

* *

Ngày Vân Liệt đi thực tập đến rất mau.

Vân Liệt kiểm tra đồng hồ, nay chỉ có mình Hà Thù tới tiễn nàng, vì cô ấy sắp sửa được lưu hiệu nên không cần phải đi.

Lăng Thượng không đến kịp, bên tai cô mơ hồ đang vang vọng tiếng tàu hỏa dần trở nên xa cách.

“Vân Liệt gửi cho cậu cái này.” Hà Thù đưa một tờ giấy cho Lăng Thượng.

Mở ra, nét chữ xinh xắn, còn viết thêm cả địa chỉ.

“Sân ga, sân ga...” Lăng Thượng gấp tờ giấy lại, lẳng lặng thở dài, thậm chí cô còn không nhận ra chỉ vì mình không thể đưa tiễn ai đó lên đường mà cảm giác thực khổ sở.

“Này!” Khúc Mẫn huých cô một cái.

“Làm sao?”

“Đột nhiên tôi nhận ra cậu với Y Vân Liệt đã trở nên đặc vô cùng thân thiết rồi.” Khúc Mẫn vuốt cằm, trầm ngâm nói.

“Giờ cậu mới phát hiện ra à?” Lăng Thượng đảo tròn mắt. “Không phải lúc đầu tôi đã bảo cậu rồi sao? Tôi cảm thấy cậu ấy rất thú vị, kiểu hợp khẩu vị á.”

“Ừ nhỉ, tôi quên mất đấy.” Khúc Mẫn vỗ trán, dựa sát người cô. “Tôi nghĩ hình như anh trai cậu cũng hợp khẩu vị cậu ta lắm đó, chỉ bằng cậu tác thành cho hai người bọn họ đi.”

Lăng Thượng liếc nhìn Khúc Mẫn, không lên tiếng. Cô từng đề nghị những lời tương tự với Vân Liệt,

nhưng khi đó chưa ai rõ kết quả. Vân Liệt thích hay không thích anh trai, cũng chưa ai hay biết.

“Hà Thù, đi thôi.” Lăng Thượng gọi.

Hà Thù “ừ” một tiếng, cô chậm rãi thu ánh mắt từ đằng xa về, sắc mặt hơi nhợt nhạt.

“Vân Liệt...”

“Sao thế mẹ?”

“Thư tín đến!”

Gửi Vân Liệt.

Trước tiên tôi phải xin lỗi, vì đã không thể đến tiễn cậu. Thời điểm đứng tại sân ga, khi chỉ còn dư lại viễn ảnh, không biết lúc cậu chờ tôi, có phải cậu cũng nhìn về nơi xa xôi như thế hay không? Cậu để lại tờ giấy kia, mặc dù không có nói thêm gì khác, nhưng hẳn là cậu rất trông mong thư từ nhỉ, thấy thế nào, thư có thể đến rất nhanh đấy nhé!

Thực ra cậu đi đã tròn một tuần lễ rồi, vốn dĩ chúng ta không thuộc cùng một học viện, thành ra đôi khi tôi không cảm giác được rằng cậu đã rời đi, song đến thứ bảy này, lúc ngẩng ngốc đứng trước “dốc lòng” chờ cậu, giống như ngày xưa, tôi mới nhận ra bản thân mình đang chờ đợi một điều hư không. Sau đó trên đường trở về tôi gặp Hà Thù, cậu ấy mới bảo, không phải Vân Liệt đã đi rồi sao?

Lúc ấy tôi mới bừng tỉnh. Đúng rồi, cậu đã đi rồi.

Về đến nhà tôi cũng nhất thời khó thích ứng, ngay cả hàng xóm cũng hỏi tôi, sao không thấy cô bé bạn học dịu dàng kia. Thật phiền muộn.

Không biết cậu về nhà có ổn không? Thực tập vui chứ? Mặc dù cậu đã nói bởi cậu quá yêu thích làm phát thanh viên nên muốn từ bỏ nghiệp giáo viên, nhưng nhờ cậu phát hiện hóa ra việc dạy dỗ học sinh thực chất lại là một chuyện vô cùng vui vẻ thì sao? Liệu cậu có vì quá nhanh hạnh phúc mà quên đi giấc mộng nơi này?

Tôi nghĩ cậu sẽ không đâu nhỉ? Tính cách cậu như vậy, sao có thể dễ dàng thay đổi được? Thậm chí còn chẳng biết dạng chuyện gì mới có thể khiến cậu đổi thay?

Hình như tôi đang rất tò mò về cậu.

Ngừng!

Biết nói gì tiếp đây? Tôi ít khi viết thư lắm. Tuy nhiên điện báo thì nhận được rất nhiều, ha ha. Hãy giữ nó như bằng chứng về một kỉ niệm nhé, bây giờ lời ít mà ý nhiều, thậm chí không thể nhìn mặt mà vẫn thấy tầng sâu hàm nghĩa. Vì lẽ đó, tôi cảm thấy viết thư sẽ tốt. Thế nhưng thuần túy chỉ là muốn viết thôi. Dù cậu không để lại địa chỉ cho tôi, tôi vẫn tìm ra biện pháp kiếm được, sau đó viết thư gửi cậu. Những khi không nhìn thấy cậu thì việc hồi tưởng lại giọng nói và dáng điệu của cậu thực là một việc thú vị, đồng thời cũng giúp tôi giết thời gian.

Đương nhiên tôi không có nghĩ việc nhớ về cậu là một loại tiêu hao đầu não, có điều tưởng tượng cảnh cậu ở nhà luyện nhảy một mình, vậy nhất định sẽ càng thêm thú vị.... Cậu chớ bảo cậu đã quên phéng chuyện luyện tập đấy nhé, đây là bài tập tôi giao. Cậu đang làm giáo viên, hẳn phải biết khi giáo viên giao bài tập về nhà thì học sinh bắt buộc phải hoàn thành đúng không. Khi cậu quay lại, tôi sẽ chấm điểm.

Ngoài ra, còn một tin phải báo cậu biết. Học viện Sư phạm các cậu không phải đã định Hà Thù lưu hiệu sao? Bên chúng tôi cũng chọn ra rồi đó, là tôi.

Bất ngờ chứ? Hình như tôi cảm giác cậu sẽ không bất ngờ, bởi vì cậu biết đối thủ cạnh tranh với tôi là ai mà. Cậu ta đại khái đã buông bỏ giấc mơ nơi thành thị, chắc vì áy náy... cậu ta cũng không đến nỗi bại hoại nhỉ; đương nhiên, cũng có thể vì cậu ta tìm không ra nhược điểm của tôi.

Hoặc chẳng cái nào đúng cả, hoặc tất cả chỉ là nội tâm tôi thầm hy vọng. Thực tế thì cậu ta đã giẫm lên vết xe đổ rồi. Cơ mà cậu ta cũng chụp được một bức ảnh rất có ý tứ nhé, là cảnh tôi với anh trai. Cậu ta nóng vội tới mức chưa nhìn rõ khuôn mặt, chỉ dựa mỗi bóng lưng ngồi xe đạp đã định đoạt. Cậu ta vậy càng không biết tôi và anh tôi sở hữu vẻ bề ngoài trông cực kỳ giống nhau. Khi cậu ta biết đấy là anh trai tôi ngay trước mắt Dư bí thư, sắc mặt cậu ta lập tức tái mét.

Thế nên, có vẻ như cậu ta đã thành toàn cho tôi, mà tôi, lại chẳng hề làm gì.

Có lẽ tôi nên làm gì đó. Thời điểm đoán ra mưu kế của cậu ta, tôi có thể giúp, song tôi hiển nhiên lại không làm gì cả, về điểm ấy, tôi nghĩ tôi đã sai.

Do vụ này, tôi có chút phiền muộn, thế nên tôi đi tìm địa chỉ nhà cậu, viết ra phong thư này, chính bản thân tôi cũng phải nhìn lại nó một lượt, tôi chả biết mình đang lăm nhăm cái gì nữa.

Thôi cứ vậy đi, địa chỉ của tôi có ở đó, tôi chờ hồi âm của cậu.

Lăng Thượng.

“Lăng Thượng...”

“Cái gì?”

“Có thư!”

Gửi Lăng Thượng.

Tuy rằng cậu bảo tin đến rất nhanh, song đáng tiếc, chờ tới khi tôi nhận được cũng đã hơn mười ngày rồi. Từ đó tính ra, đợi đến khi cậu thấy bức thư này của tôi, chắc cũng đã gần tháng Tư rồi nhỉ.

Đầu tiên, trả lời mấy vấn đề kia của cậu.

Tôi ở nhà rất tốt.

Đại khái nguyên nhân bởi vì cha mẹ đều là giáo viên cho nên từ nhỏ tôi đã bị ảnh hưởng, việc dạy học đối với tôi mà nói cũng không phải chuyện quá khó.

Nhà tôi ở thị trấn nhỏ, tôi thực tập trong trường trung học, dạy ngữ văn, còn dạy thêm vài môn phụ. Ngày xưa tôi tốt nghiệp tại đây, thế nên giáo viên nào cũng quen, học sinh rất biết điều, cuộc sống quả thực vô cùng nhàn nhã, tự tại.

Lúc nhắm mắt thư giãn trên ban công nhà mình, tôi đã phải tự hỏi bản thân, liệu tôi có muốn rời khỏi đây hay không.

Kết quả là khi nghe được tiếng loa phát thanh của thị trấn, tôi ngẩn cả người.

Tôi nghĩ tôi muốn quay trở lại, dạy học có thể sống một cuộc sống yên ổn, nhưng đó không phải là lý tưởng của tôi, thế hệ chúng ta không phải nên theo đuổi hoài bão của riêng mình hay sao? Cậu nói học viện của cậu đã quyết cho cậu lưu hiệu, tuy cậu thấy áy náy với Hạ Mông, nhưng như vậy cũng chẳng thay đổi được điều gì. Hơn nữa, cậu cho rằng người khôn khéo như Dư bí thư sẽ chỉ vì Hạ Mông mắc lỗi mà giữ lại cậu ư? Căn bản là có nguyên nhân sâu xa hơn nữa mà, phải không?

Chỉ mong cậu không mất tự tin chỉ bởi Hạ Mông, trong mắt tôi ấy, e rằng lại thấy cậu cực kì thích hợp làm giảng viên. Còn vụ khiêu vũ... bởi vì không có bạn nhảy nên hình như tôi đã đành trệ lâu khá. Ha ha, có học sinh như tôi, giáo viên như cậu hẳn phải cảm thấy hơi thất bại nhỉ.

Mong lời phê sẽ không quá ác độc.

Như đã tính toán, chờ phong thư này đến chỗ cậu thì đại khái đã là đầu tháng tư. Bây giờ lá trà trên núi đã hái được rồi; trúc cũng bắt đầu nảy mầm măng non; tôi vừa to vừa dài, bằm ra đặt lên trứng trắng, cơ hồ sẽ là tuyệt vị nhân gian. Khắp núi hoa đỗ quỳen nở đầy, chỉ có thể miêu tả bằng giấy mực cho cậu thôi!

Tiếc rằng cậu lại không có duyên với những gì tôi vừa kể, thực sự đáng tiếc.

Song mùa xuân là dịp đập thanh tốt nhất đấy, mặc kệ cậu có đang ăn món ăn ngon tuyệt nào đó, nhưng tuyệt gì đi chăng nữa mà thiếu mất mỹ cảnh thì vẫn là chưa đủ.

Có điều không biết chừng nào cậu mới rảnh rỗi, hoặc không thì chờ tôi trở lại, đợi đến khi chính thức làm việc tại đài phát thanh, nhờ bạn rợn cũng chưa chắc đã dẫn cậu đi xem hết được.

Ừ, tôi tin cậu hiểu rõ ý của tôi.

Vân Liệt.

“Vân Liệt...”

“Sao thế mẹ?”

“Có điện báo chứ còn làm sao? Hẹn hò gì với bạn học à?”

+

24. Chương 22: Khách Đường Xa

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vào thời Minh Thanh, thị trấn Lập Phong đã từng là khu vực giao thông trọng yếu. Sau đó Phủ thị chính suất thì được xây dựng tại đây, có điều vì đặc điểm địa lí cùng khả năng phát triển trong tương lai, nó chung quy vẫn chỉ là một cổ trấn, nhân khẩu không ngừng đến rồi lại đi, chuyển dời liên tục, từng bước từng bước chuyển đến chốn phồn hoa.

Song trạm xe lửa của thị trấn Lập Phong đã tồn tại từ rất lâu rồi. Tuy chỉ có mấy gian phòng chờ cũ, tuy rằng thời gian tàu dừng không lâu, nhưng mỗi ngày luôn có người đến đây, hoặc chờ đợi, hoặc khởi hành.

Hôm nay trong nhà ga có một cô gái mặc áo lông màu xanh da trời, vóc dáng yếu điệu, mặt mày thanh tú, hết thấy an tĩnh, trông cực kỳ bắt mắt giữa nơi ồn ào nhộn nhạo.

Người qua kẻ lại, chợt có người chào hỏi nàng, không thì là trao đổi vài câu, nàng vẫn ung dung, thoải mái đáp lại. Nàng tình cờ ngẩng đầu quan sát đồng hồ treo trên tường. Nhưng càng nhìn, nàng lại càng cảm thấy nó di chuyển thực quá đổi chậm chạp.

Dần dà, bên ngoài phòng đợi tàu đông hẳn lên, đèn xanh đèn đỏ cũng nhấp nháy thay đổi. Nhân viên nhà ga cầm chiếc cờ nhỏ đứng duy trì trật tự.

Cuối cùng tiếng còi tàu cũng vọng lại từ phương xa, kèm theo đó là âm thanh xình xịch đang tiến lại gần. Những toa xe màu xanh đậm được sắp xếp theo số thứ tự, đoàn tàu từ từ chậm dần rồi dừng hẳn, khí nóng phả ra khiến không ít người lui về đằng sau.

Cửa xe nhanh chóng mở rộng, vài người từ trên kéo nhau đi xuống.

Cũng không nhiều người xuống lắm, nhưng họ toàn từ những toa xe rải rác. Cô gái mặc áo lông xanh không chen chúc lại gần, nàng đứng ở nơi xa, đưa mắt quét toàn bộ khu vực.

Cuối cùng cũng có thể trông thấy được người kia.

Áo gió đen, tay chỉ xách một cái túi. Cô từ trên xe tiêu sái nhảy xuống, mái tóc dài buộc cao tung bay trong gió, quả thực trông cô rất mê người.

“Vân Liệt...” Cô vừa tiếp đất đã tia thấy Vân Liệt. Hôm nay nàng mặc chiếc áo lông sắc xanh xinh xắn, so với đám người tầm thường xung quanh thì nàng thật sự tựa như một đám mây dịu dàng, lững lờ trôi mà những tưởng bất động.

Vân Liệt không nhịn được nữa, nàng nở nụ cười. Rõ ràng phong thái Lăng Thượng trước sau vẫn luôn khiến cho không ít người liên tục liếc mắt trộm ngắm cô.

Có điều Vân Liệt không cười được lâu, mà nàng nhanh chóng chuyển sang giật mình. Bởi vì nàng không ngờ phía đằng sau Lăng Thượng còn xuất hiện những gương mặt quen thuộc.

Hà Thù, Khúc Mẫn, Tiểu Vũ, cuối cùng là Lăng Viên.

Trong điện báo Lăng Thượng gửi không có đề cập rằng sẽ có nhiều người tới như vậy.

Nhìn biểu cảm ngạc nhiên của Vân Liệt, cả đám bật cười ha hả!

“Điện báo của cậu chỉ dặn tôi mỗi ngày tháng, sao cậu không bổ sung thêm sẽ tặng cho tôi đại kinh hỉ vậy?” Vân Liệt vội vàng tiếp đón, nàng nhìn Lăng Thượng đầy oán trách.

Lăng Thượng dang tay ôm nàng. “Nói ra thì sao gọi là bất ngờ nữa chứ?”

“Mấy cậu có bao nhiêu ngày nghỉ thế?” Vân Liệt hỏi Hà Thù.

“Thứ bảy, chủ nhật, hơn nữa còn xin thêm ba ngày. Đi đường cũng tiêu hết sạch hai ngày rồi, tính ra thì chỉ chơi được có ba ngày mà thôi.” Hà Thù tính toán xong bèn lôi kéo tay Vân Liệt không buông. “Đừng trách bọn tớ không thông báo trước cho cậu nhé?”

Vân Liệt nhìn kĩ cô vài lần. “Ừ, xem ra tâm tình cậu không hề tệ nha. Nếu sớm biết cậu sẽ vui khi được tới nhà tớ thế này thì tớ đã mời cậu rồi.”

“Có khi nào thì tâm tình tớ không tốt chứ?” Hà Thù quở trách, tiện đà cười hỏi. “Nói đi cũng phải nói lại, sao cậu lại chỉ viết thư mời mỗi Lăng Thượng hả, có ý gì đấy?”

“Tuy nói là mời, nhưng ban đầu tớ cũng không thực sự nghĩ rằng cậu ta sẽ đến.” Vân Liệt liếc mắt thật nhanh nhìn Lăng Thượng. “Nhận được hồi đáp của cậu ấy còn khiến tớ giật mình nữa là.”

“Đến đây thực không bỏ nha.” Lăng Viên đứng bên cười. Từ khi xuống tàu, ánh mắt anh chưa từng rời khỏi Vân Liệt. “Non xanh nước biếc, quả nhiên tả không sai.”

Trạm xe lửa thị trấn Lập Phong đặt dưới chân núi. Vân Liệt nghe lời khen ngợi của anh, cộng thêm ánh nhìn chăm chú kia, bỗng nàng nảy sinh chút thẹn thùng, hướng chỉ, anh cũng không hẳn là không có lí do đến đây.

Vừa là ân nhân cứu mạng, vừa là anh trai Lăng Thượng, điều ấy thật ra rất bình thường.

“Tuy nhiên quả thực là em có hơi hiếu kỳ, sao bọn họ kéo được anh tới đây hay vậy?” Vân Liệt cho rằng anh là người vô cùng bận rộn, bởi vì dạo trước chẳng mấy khi nàng nhìn thấy bóng dáng anh đâu.

“Có một hôm anh về nhà, vô tình nghe thấy mấy đứa nó đang bàn tính với nhau... anh có đoán một chút. Hình như khi leo núi còn có thể được thưởng thức mấy món ăn dân dã, tuy đường xá hơi xa xôi nhưng anh vẫn cảm thấy rất hứng thú.” Nói đến đây, Lăng Viên nhìn thoáng qua Hà Thù, hình như tồn tại thứ gì đó mà chỉ mình hai người bọn họ hiểu. “Hơn nữa, chờ sau này cửa tiệm mở thì anh khó mà nhàn rồi nổi.”

“Không hỏi vì sao bọn tôi bám theo à?” Khúc Mẫn kéo Tiểu Vũ lại gần.

Vân Liệt mỉm cười gật đầu. Chỉ cần xuất hiện cơ hội thì cặp đôi này sẽ lập tức nắm bắt mà, đây lại đang là cơ hội cực tốt, làm sao họ có thể bỏ qua nhỉ?

“Đi thôi, đứng mãi đây cũng không hay ” Vân Liệt xoay ngang ngó dọc, quan sát cả đám.

Cứ thế, Vân Liệt dẫn cả bọn về nhà nàng.

*

Nhà Vân Liệt ở trung tâm thị trấn, xây theo hình chữ .

“Xem ra kinh tế nhà cậu không tệ nha!” Lăng Thượng nói bên tai Vân Liệt.

“Cũng tạm tạm thôi.” Vân Liệt cười, mở cửa mời mọi người vào.

Tất cả tò mò ngắm nghía xung quanh. Đây là nhà hai lầu có sân, bên ngoài lát gạch đỏ cũng không khiến phòng ốc trông tầm thường, trái lại vì đá trải nền màu trắng in bóng râm hình thành nên độ tương phản hài hòa, vô cùng đẹp dễ.

Mẹ Vân Liệt đã sớm biết ngày hôm nay sẽ có bạn học con gái qua chơi. Thị trấn nhỏ mặc dù ít lễ hội, nhưng nhà bà chăm gà, nuôi cá, sân sau còn trồng rau, từng đĩa từng đĩa được bưng lên bàn. Còn đang ngồi chờ khách thì bên ngoài truyền tới tiếng cười nói, cửa vừa mở ra thì không phải một, hai người mà là nối đuôi nhau bước vào. Đếm đếm, hết thấy gồm năm đứa, trong đó có hai thằng con trai.

Tuy thăm kinh ngạc, song mẹ Vân Liệt cũng không thể hiện trên khuôn mặt. Bà nhiệt tình tiếp đón, rót trà, bắt chuyện mời cả đám ngồi xuống.

“Bây giờ bọn cháu phải đi thuê nhà trọ đã, cất đồ xong bọn cháu sẽ quay trở lại ngay.” Lăng Thượng lên tiếng. Lời này cô đã sớm muốn nói, nhưng dọc đường cô vẫn chưa tìm thấy cái bảng hiệu quán trọ nào.

Mẹ Vân Liệt và Vân Liệt hai mặt nhìn nhau, Vân Liệt nở nụ cười. “Hình như thị trấn Lập Phong không có nhà trọ đâu.”

“Cái gì?” Lần này đến lượt mọi người cùng choáng váng.

“Vậy phải làm sao giờ?” Lăng Viên lập tức hỏi lại.

“Không sao. Sao có thể để khách đi ra ngoài ở được? Ở lại nhà cô đi!” Mẹ Vân Liệt kéo Vân Liệt sang một bên. “Mẹ với bố có thể đến trường. Sau đó để hai thằng con trai ngủ trong phòng khách. Mấy đứa con gái các con lên lầu hai... có điều không biết chúng nó có chịu chen chúc ngủ chung một chỗ hay không?”

Vân Liệt xoay đầu nhìn mọi người, cũng vừa đủ, bốn nữ hai nam, dễ dàng phân chia. “Chắc là được, có điều con không biết có đủ chăn gối hay không?”

“Đủ, mẹ đi chuẩn bị cho.” Mẹ Vân Liệt vội đáp rồi lên tầng luôn.

“Hình như mang phiền toái đến cho cô rồi.” Lăng Thượng quan sát đám người mình dẫn theo.

Thế nên mới ghét điện báo ngắn gọn, thư tín thì lại tốn quá nhiều thời gian, mà lúc đó cô không đề cập về chuyện có bao nhiêu người sẽ tới, hình như Vân Liệt... cho rằng chỉ có mình cô thôi.

Vân Liệt đã quyết định xong vấn đề nan giải nhất.

Vân Liệt cùng Hà Thù một gian, Lăng Thượng với Khúc Mẫn một gian, còn lại Lăng Viên và Tiểu Vũ hai anh con trai đương nhiên một gian.

Phân bổ xong xuôi, mọi người đem cát đồ đạc, rửa ráy mặt mũi, sửa sang tinh thần, đúng lúc cha Vân Liệt đi về thì họ cùng nhau dùng bữa.

Lúc ăn cơm, Lăng Thượng cuối cùng mới hiểu lý do vì sao tay nghề Vân Liệt tuyệt vời như vậy, hóa ra trò giỏi nhờ thầy.

Ăn tối no nê, cha mẹ Vân Liệt nhanh chóng rời khỏi nhà. Bởi vì đã ngồi tàu hỏa liên tù tì mười mấy giờ đồng hồ nên cả đám quyết định đi nghỉ sớm, giữ sức mai còn leo núi.

Có điều đêm nay thực sự rất vi diệu. Có cái gì đó bị phá vỡ bởi sự lặng im. Hoặc cũng có thể là nó chỉ đang quay trở lại điểm vốn dĩ của mình.

Người đầu tiên đứng ngồi không yên là Khúc Mẫn.

Thật vất vả cô mới có thể làm chuyến đi chơi xa cùng Tiểu Vũ, ấy thế mà nay họ lại bị phân cách người trên tầng, người dưới tầng. Lúc trước vì còn có bậc phụ huynh ở nhà nên hơi kiêng kị, tuy nhiên bây giờ cô thực sự sốt ruột. Khúc Mẫn bàn bạc với Lăng Thượng một lát xong đi xuống tìm Tiểu Vũ.

Có điều trước khi rời khỏi phòng, Lăng Thượng áp tay lên mặt cô, đưa ra một lời nhắc nhở nho nhỏ. “Chớ buông thả cho chim bay tự do, đừng quên đây là nhà Vân Liệt.”

Khúc Mẫn vừa đi, Lăng Thượng cũng đi sang phòng Vân Liệt.

“Khúc Mẫn đi tìm Tiểu Vũ rồi, tôi không có bạn nên đến đây nè.” Lúc bước vào, Lăng Thượng thấy Vân Liệt đang nằm trên giường, cô tranh thủ tò mò quan sát bốn xung quanh.

Khác với gian của cô, phòng của nàng vô cùng sáng. Tường trắng, một bên treo toàn bằng khen, chẳng còn dư chỗ nào để dán tranh ảnh, tủ quần áo và giá sách chiếm toàn bộ diện tích bức tường đối diện, tất cả sách vở sắp xếp ngăn nắp; mặt khác, trên bàn đặt đèn, giá đựng bút lông thẳng theo thứ tự, rèm cửa màu xanh cỏ dịu dàng, thanh tân, mang theo dãy viên tơ tinh khiết.

“Tớ xuống uống nước nhé.” Hà Thù đứng dậy, rời khỏi căn phòng. Cô thấy có ánh điện lúc đi ngang qua gian của Lăng Thượng, thế nên cô tò mò đẩy cửa xong lại thấy chẳng có ai bên cười thầm, tắt đèn, bỏ đi.

Tầng dưới cũng đang bật điện, TV để mở, chờ lúc cô xuống mới phát hiện ra Lăng Viên đang ngồi ghế.

“Sao thế? Em cũng bị đuổi ra ngoài à?” Lăng Viên cười.

Hà Thù cũng mỉm cười.

/(; _ ;)

Bạn Editor ngồi tâm sự: có ai nhận ra thị trấn Lập Phong không? Đây là quê hương của Vân Liệt, về sau chị ý cũng quay về đây sinh sống đó:

25. Chương 23: Chụp Ảnh Chung

Vân Liệt ở trong phòng.

“Chẳng lẽ cậu vẫn nghĩ rằng sẽ chỉ có mình tôi đến à?” Hà Thù vừa đi, Lăng Thượng đã hỏi.

Vân Liệt chần chừ chốc lát mới đáp một tiếng.

“Sớm biết sẽ phiền toái thế này thì tôi đã đến đây một mình rồi!” Lăng Thượng tự dấm vào lòng bàn tay. “Lần này đông người quá, đáng lẽ đám Vương Lộ, Thủy Kỳ còn tính bám theo... cơ mà bỗng dưng họ dính phải luận văn tốt nghiệp, hơn nữa cũng chỉ mua được bằng ấy vé tàu, thế mà anh tôi phải dùng dằng mất nửa ngày đấy.”

“Anh cậu đến thực sự khiến tôi rất bất ngờ.”

Vân Liệt đến ngồi sát bên Lăng Thượng, đẩy cô nằm xuống, đồng thời xoa bóp giúp cô.

“Anh ấy bị Hà Thù thuyết phục, tôi cũng chẳng biết tại sao.” Lăng Thượng híp mắt hưởng thụ. “Hình như

bọn họ đang có bí mật.”

Vân Liệt chỉ mím môi cười. Tuy rằng không biết Hà Thù đã nói gì, nhưng nhất định nó có liên quan tới chuyện trước đây.

“Thôi đừng mát sa nữa.” Đột nhiên Lăng Thượng bật ngồi dậy. “Tôi khá tò mò muốn xem trình độ khiêu vũ của cậu đến đâu rồi?”

Còn chưa chờ cô dứt lời, Vân Liệt đã quán chặt mình trong cái chăn, thanh âm hờn dỗi truyền ra. “Nên nghỉ sớm một chút, mai còn đi leo núi đó.”

“Nhảy thôi thì đâu có tiêu hao nhiều thể lực.” Lăng Thượng dứt khoát gỡ bỏ cái chăn, lôi nàng xuống đất.

“Không có nhạc mà.” Vân Liệt trừng mắt lườm cô, nàng cố gắng chống chế.

“Tôi ngâm nga là được!” Lăng Thượng cười hì hì, cô thật thích ngắm dáng vẻ vừa căng thẳng vừa bất đắc dĩ của Vân Liệt, hình như bị nghiền mất rồi.

“Lại gây đi à?” Lăng Thượng ôm eo nàng.

“Không có đâu nhé!” Vân Liệt véo thử, mình vẫn như cũ mà.

Lăng Thượng mỉm cười, tranh thủ lúc Vân Liệt không chú ý, cô chủ động phối hợp bước chân.

“Ưm ừm, ưm ưm ừm...”

Lăng Thượng thực sự ngâm nga, vẫn là bài hát nọ của Tề Tần, ngay lập tức Vân Liệt im lặng.

Lăng Thượng cao hơn Vân Liệt, tiếng cô hát nhẹ như âm thanh nước chảy bên tai. Khoảng cách giữa hai người ngày càng rút ngắn, song phương đều cực kì chuyên chú, bước chân hoàn toàn đồng điệu, Lăng Thượng vô tình kéo tay Vân Liệt, bất tri bất giác, hai người ở rất gần nhau, gần đến nỗi đã trở thành một cự ly không phù hợp.

Giống như đang ôm ấp.

Song cả hai không hề thấy vậy.

Lăng Thượng không, cô chỉ cảm thấy mình đang khiêu vũ.

Vân Liệt cũng không, nàng chỉ cảm thấy mình đang học khiêu vũ.

Nhưng tiếng ngâm nga vẫn dừng lại, bước chân cũng ngừng theo, tư thế không thay đổi, đầu Lăng Thượng cơ hồ đã cúi xuống sát bên tai Vân Liệt, mặt Vân Liệt cơ hồ đã tựa lên bả vai Lăng Thượng.

Trong chớp mắt, cả hai phát hiện ra đây quả thực là một tư thế khiến người ta lúng túng.

Tiếng ngâm nga đột nhiên ngừng hẳn, ngay lập tức hai người tách nhau ra.

Tách ra cùng lúc lại làm tăng thêm sự khó xử.

“Tiến bộ không ít nhỉ.” Lăng Thượng cười.

Vân Liệt cũng cười, nhưng ánh mắt nàng hơi mờ lung.

Ánh mắt như thế khiến Lăng Thượng cảm thấy nặng nề, cô xoay người rời đi. “Tôi đi ngủ đây.”

“Lăng Thượng!” Vân Liệt chợt tiến tới giữ cô lại. “Không khiêu vũ nữa sao?”

Lăng Thượng im lặng, sau đó cô đáp. “Không, đi ngủ đây!”

Vân Liệt sững sờ, nàng buông tay.

Lăng Thượng đi rồi.

Vân Liệt nhìn cánh cửa phòng đối diện đóng chặt, trong lòng, trong tay nàng đã ứa mồ hôi lạnh.

“Nhất định là mình điên rồi.” Vân Liệt thì thào, nàng bước chân xuống lầu.

Bên dưới hình như Lăng Viên đang bàn luận đề tài nào đó cùng Hà Thù, mắt thấy Vân Liệt thì chợt im bật.

Vân Liệt cũng nhìn thấy Lăng Viên, anh ngồi nhàn nhã trong phòng khách, nét mặt mang theo ý cười ấm áp.

Nụ cười ấy lập tức hâm nóng hơi lạnh tràn ngập trái tim Vân Liệt, đồng thời như một sợi dây thừng cứu hộ mà nàng cần phải nắm bắt thật chặt.

Đúng, mình không điên, chỉ là chuyện đã diễn ra như vậy mà thôi.

“Tớ xuống uống nước, vô tình gặp Lăng đại ca nên ở đây hàn huyên với anh ấy đôi ba câu.” Hà Thù đứng lên, cô cất lực giải thích lí do vì sao bản thân chỉ có xuống uống cốc nước mà lại tốn thời gian đến thế. Song cô phát hiện ra sắc mặt Vân Liệt tái nhợt, hai mắt vô thần, nhất thời lú cả lưỡi, thật lâu sau cô mới nói. “Tớ về phòng ngủ trước đây.”

Hà Thù thoáng lướt qua Vân Liệt, nhưng nàng không nhìn thấy.

Trong ánh mắt nàng chỉ có Lăng Viên.

Suốt đêm không có tiếng nói chuyện, ai cũng cố giấu tâm tư của riêng mình.

Sáng thứ hai, mọi người xuất phát đi leo núi.

Mục tiêu chính là ngọn núi vô danh gần thị trấn, cây cối bao quanh một màu xanh ngắt, thoạt trông khá yên bình.

“Mấy người xem kìa.” Vân Liệt chỉ tay hướng phương xa. “Ngọn núi kia là nơi ta sẽ leo. Trên đỉnh núi chỉ có một cái cây, vì thế nên nó cực kì dễ thấy.”

Mặc dù rất dễ đối với Vân Liệt, nhưng căn bản là do nàng đã quen rồi thôi, còn với những người khác thì cùng lắm là thấy chỗ kia bất ngờ nổi lên một chấm đen nho nhỏ.

“Cái cây đó à?” Lăng Viên hỏi.

Vân Liệt mỉm cười thần bí, nàng còn nhìn qua Khúc Mẫn và Tiểu Vũ. “Đến nơi để coi xem mọi người có ai nhận ra nó hay không nhé.”

Xác định mục tiêu xong xuôi, tất cả bắt đầu kiểm tra đồ vật đem theo.

Do dự định dã ngoại trên núi nên phải mang vác lượng đồ đạc không hề ít.

Sức mạnh chủ yếu dựa vào hai anh con trai, đám con gái tự chia sẻ, đỡ dần một chút.

Lăng Viên còn cẩn thận kiểm tra lại máy ảnh cùng cuộn phim anh cầm theo.

Khi xuất phát, Vân Liệt đi bên cạnh Lăng Viên. Thậm chí Lăng Viên còn muốn xách hộ nàng chiếc túi trên vai, có điều Vân Liệt đã từ chối

Khúc Mẫn cùng Tiểu Vũ đi sau hai người, quan sát chán chê xong, Khúc Mẫn mới quay đầu bảo với Lăng Thượng và Hà Thù. “Mấy cậu xem, hai người bọn họ thật xứng đôi.”

Mặt hai người đằng sau chợt biến sắc.

Lúc sắp đến chân núi xuất hiện không ít khóm trúc hoang thấp bé. Vân Liệt hạ túi, đi vòng qua đồng ruộng, chui vào bên trong khóm trúc, lát sau nàng lại chui ra.

“Mọi người mau bỏ đồ đạc xuống, đến đây đi.” Vân Liệt gọi. “Ở đây có nhiều măng lắm. Nhìn xem, trên tay tôi này.”

Mọi người vây lại, nghiên cứu một phen.

Hóa ra chỉ là loại măng nhỏ, ăn rất khác so với măng mùa đông.

Sau khi nắm bắt cách hái măng từ Vân Liệt, cả đám chui vào khóm trúc.

“Cẩn thận có gai nha.” Vân Liệt nhắc nhở, xong cũng bám theo.

Phía sau nàng còn một người, nàng biết, song nhất thời chưa rõ đây là ai. Khóm trúc thấp mà lá lại dày đặc, khó di chuyển, lập tức làm mái tóc nàng rối bù.

Mới hái được chừng hơn mười rễ thì tay khó có thể bỏ xuống được, Vân Liệt ngồi xổm, vất vả lắm mới quay đầu nói với người đằng sau. “Giúp tôi mang ra...”

Vừa xoay lại, nàng lập tức phát hiện người sau mình chính là Lăng Thượng.

Lăng Thượng nhìn nàng.

Nàng nhìn lại Lăng Thượng.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, khóm trúc trở nên vô cùng yên tĩnh.

Thật lâu sau, ánh mắt Lăng Thượng dời chỗ khác trước, cô trầm mặc một lúc rồi lại tiếp tục đối diện với nàng.

Tay ôm lấy đồng măng trên tay Vân Liệt, Lăng Thượng dịch ra ngoài.

Vân Liệt vẫn ngồi xồm tại chỗ, cúi đầu ngậy người.

Nhưng Lăng Thượng rời khỏi đây xong cũng không quay trở về.

Vân Liệt xoay người tiếp tục hái măng, đầu không ngoảnh lại.

Dường như chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì.

Lúc đi ra khỏi khóm trúc, nàng phát hiện mọi người ai cũng hái được một đồng lớn.

Vân Liệt lựa ra mấy đám không đạt tiêu chuẩn, thậm chí còn có hỗn tạp cỏ dại, xong xuôi nàng bèn dạy cả đám cách thức bảo quản.

“Oa, không ngờ loại măng này lại mềm như vậy.” Khúc Mẫn nhìn thành quả của mình thì hưng phấn thốt lên.

“Xào lên nhất định sẽ ngon lắm.” Lăng Viên cũng cảm thấy hứng thú.

“Chờ tí leo núi còn có nấm, có điều càng lên cao thì lại càng chẳng có gì... trừ phi có ai biết đánh nhau với thỏ rừng thì may ra.”

“Có thỏ á?” Tiểu Vũ ngập tràn hứng khởi.

“Anh thấy anh đảm nhận nổi à?” Khúc Mẫn liếc cậu.

“Lăng Viên...” Bỗng dưng Hà Thù lại gần Lăng Viên, nàng phát hiện trên tay anh có một vết máu dài. “Tay anh làm sao vậy?”

“Hình như là bị gai đâm.” Lăng Viên thờ ơ lắc đầu.

“Để em xem chút.” Vân Liệt tiến đến, đưa tay ấn ấn vết máu, thấy Lăng Viên lập tức co rút người, nàng nhú mày. “Có khi vẫn còn gai ở bên trong.”

“Chả trách bây giờ hơi đau.” Lăng Viên cười, sau đó anh để Vân Liệt cẩn thận rút gai ra giúp mình.

“Được rồi.”

Lúc nặn gai xong, mọi người đã thu thập hết đồng măng.

“Để tôi xách cho.” Hà Thù nhận việc.

“Được rồi, tiếp tục xuất phát nào.”

Lúc sau tất cả cũng hái xong nấm, đương nhiên đều qua sự kiểm tra tỉ mỉ của Vân Liệt. Chẳng những có nấm mà còn có suối. Nước suối lạnh nhưng ngọt, cả đám uống đến ngiên.

Chờ dùng nước suối rửa sạch măng và nấm, bọn họ lại tiếp tục lên núi.

Bởi vì ngọn núi này chưa được khai phá nên không có đường trát xi măng. Tuy nhiên nơi đây xưa nay vẫn có người ghé thăm, thành ra tự hình thành một lối đi nhỏ.

Hai bên lối đi ấy là sườn dốc, bụi cây bao quanh. Leo núi rất cực nhọc, hơn nữa cần phải tập trung. Tuy hai bên không phải vách núi cheo leo nhưng trượt chân té ngã thì vẫn rất khó dự liệu hậu quả. Có khi người cực nhọc nhất trong hành trình này là Lăng Viên, anh đảm nhận thêm cả trọng trách chụp ảnh mà.

Có điều may mà đường cũng không dốc, núi cũng không cao, vì thế để lên đỉnh vẫn tính là dễ. Song mọi người thích vừa ngắm phong cảnh vừa tự sướng nên lúc lên tới nơi thì đã gần giữa trưa.

Lúc ấy cả đám không hên mà đồng thời thở một hơi thật dài. “A.....”

Hóa ra lên đỉnh núi rồi cũng chẳng thấy cây cối gì, đây mới là cái dễ tìm trong mắt Vân Liệt.

Nơi này chỉ trồng một cây cổ thụ, lá xanh biếc, vóc dáng to lớn, cơ mà chả biết nó là giống gì.

“Hai người nhất định phải cúi đầu vái lạy cái cây này đây.” Vân Liệt trêu chọc, nài nỉ Khúc Mẫn và Tiểu Vũ lên phía trước.

“Là sao?” Cả đám thắc mắc.

“Nó ấy, gọi là cây hợp hoan*.” Cuối cùng Vân Liệt cũng chịu nói ra đáp án.

*đoàn tụ, còn ai nhớ lời Kiều Úy Nhân từng nói không?:<

Mọi người bàn tán nhộn nhịp.

“Hóa ra đây chính là cây hợp hoan à? Nghe nói khi nở hoa trông cực kì đẹp.” Lăng Viên đưa tay vuốt thân cây, thở dài lắc đầu. “Đáng tiếc, chúng ta đến không được đúng lúc.”

“Còn sớm quá.” Vân Liệt dựa vào cây. “Đại khái phải tháng sáu, tháng bảy hoa mới nở, quả thực trông rất đẹp.”

Lăng Viên lui về phía sau, anh ngẩng Vân Liệt, tay giơ máy ảnh chụp vài bức.

“Lăng Thượng ơi.” Khúc Mẫn vỗ vai Lăng Thượng. “May mà có bọn tôi đây nhé, không thì khẳng định cậu lên giường chúng tôi luôn rồi.”

Lăng Thượng đưa tay sờ thân cây, Vân Liệt nghe vậy thì không để tâm đến Lăng Viên nữa, nàng vội vàng giải thích. “Lăng Thượng cũng không biết đâu... trong thư tôi không kể với cậu ấy.”

“Chúng tôi mà không tới thì cậu muốn đi ngắm cây hợp hoan này cùng ai đây?” Hà Thù dạo một vòng quanh cây, vừa quay về đã lập tức reu ghẹo.

Thanh âm Vân Liệt nhỏ như tiếng muỗi kêu. “Vốn dĩ... cũng không định sẽ đi leo núi.” Xong hướng Khúc Mẫn. “Không phải do nhìn thấy hai cậu nên mới nhớ ra mà dẫn đến chỗ này sao.”

“Không ngắm được hoa cũng không sao, cây hợp hoan thì chỗ chúng ta cũng có, chỉ là không để ý thôi mà.” Lăng Thượng nhàn nhạt nói, sau đó cô thả chiếc túi trên vai xuống. “Nào, mọi người chụp phát ảnh đi.”

Cả đám xúm vào, hoặc ngồi chồm hổm, hoặc đứng cạnh cây hợp hoan.

“Tôi chụp cho.” Lăng Thượng lấy máy ảnh từ cổ Lăng Viên.

“Tí lại đổi lượt nhé.” Lăng Viên cảm thấy không nên có ai dư thừa, máy ảnh lại không có chức năng đếm ngược.

Khi tất cả đã chuẩn bị xong, Lăng Thượng điều chỉnh tiêu cự, ngay trung tâm màn ảnh, cô nhìn thấy Vân Liệt.

Vân Liệt cũng đang nhìn mình.

Thực ra thì hẳn là ai cũng đang nhìn mình. Thế nhưng trong đây, hình ảnh của Vân Liệt lại đặc biệt rõ ràng. Hai mắt của nàng, thậm chí ngay cả những động tác rất nhỏ, biến ống kính này như trở thành một dạng kính hiển vi, phóng to đến vô hạn.

Ngón tay thực nặng nề, chậm chạp khó che giấu. Cuối cùng lại đau đớn nhấc lên, rồi Lăng Thượng lại buông xuống.

“Có cần anh hộ không?” Lăng Viên gọi.

“Không cần!” Lăng Thượng đáp, cô lại nâng cao máy ảnh thêm một lần nữa, dùng sức để nhấn.

Khúc Mẫn và Tiểu Vũ ngồi xổm ở trung gian, đứng sau từ trái sang phải là Vân Liệt, Lăng Viên cùng Hà Thù.

“Tôi đến đây!” Lăng Thượng tiến tới, thay phiên với Lăng Viên.

Mọi người đổi vị trí.

Vân Liệt và Hà Thù đứng trước, đằng sau từ trái sang phải lần lượt là Lăng Thượng, Khúc Mẫn cùng Tiểu Vũ.

“Mọi người là khách mà, để tôi chụp.” Chờ Lăng Viên bấm xong, Vân Liệt giành lấy máy ảnh.

“Đổi tư thế nào!” Vân Liệt hô.

Hà Thù đứng trước cây, Khúc Mẫn và Tiểu Vũ cầm tay nhau đứng bên, Lăng Viên cạnh Lăng Thượng.

“Được ngay đây!” Vân Liệt nói, tay chỉnh tiêu cự.

Sau đó, nàng cũng chỉ nhìn thấy mình Lăng Thượng. Lăng Thượng hơi nghiêng người, là người duy nhất ánh mắt không có nàng nơi đây.

Có cần phải gọi cô ấy không nhỉ? Cô ấy đang làm gì thế?

Vân Liệt chần chừ chốc lát, ngón tay ấn xuống màn trập.

“Được chưa?”

Lăng Viên hỏi, kinh động đến Lăng Thượng đang xuất thần. Cô lập tức quay mặt lại, miễn cưỡng nhìn thẳng Vân Liệt.

“Vẫn chưa!”

Vân Liệt nói, thế nhưng vì tay chưa buông máy ảnh bên khó có thể nhìn thấy mặt nàng. Máy ảnh hơi xoay chuyển, rồi mọi người lại nghe nàng nói. “Được rồi, nhìn về phía này đi!”

Không biết vì sao, Lăng Thượng bỗng nở nụ cười. Nhờ màn ảnh mà Vân Liệt thấy Lăng Thượng cười, mắt

nàng hoa lên, tay vội vã ấn màn trập, song dường như thêm một lần nữa, nàng lại quên mất nàng đang muốn đặt tiêu điểm về phía ai.

26. Chương 24: Lãng Thượng

Quán rửa ảnh Yên Thanh.

Chiếc xe đạp dừng lại trước cửa. Một cô gái tóc dài nhảy xuống, dáng người cô cao gầy.

Đẩy cửa ra, cô tiến thẳng về phía quầy hàng.

“Tôi tới lấy ảnh, đặt từ khoảng mười ngày trước, đăng kí dưới tên Lãng Thượng.”

Chủ quán vội vã tìm kiếm, sau đó giao hàng cho cô.

Người đến lấy ảnh chính là Lãng Thượng.

Đây là hai cuốn album từ dạo qua nhà Vân Liệt chơi.

Cô kiểm tra một lượt rồi thanh toán, đem cất cẩn thận đóng ảnh xong bỏ đi.

Về đến nhà, Lãng Thượng đóng cửa lại, trực tiếp vào phòng, lôi ảnh ra ngắm.

Đóng ảnh ngổn ngang, nhìn không nổi trình tự chụp.

Đầu tiên là bức ảnh nấu ăn dưới tán cây hoan hợp.

Phương pháp chế biến rất xa xưa. Đào một cái hố dưới đất, kiếm củi đốt, bên trên lại đặt nồi lên.

Món ăn chủ yếu mang từ nhà đến, còn có cả nguyên liệu hái được dọc đường. Khi ấy thiếu nước, thành ra phải dùng tới nước suối.

Thú vị nhất là món cơm ống trúc, thậm chí thời điểm xuống núi vẫn còn thềm thuồng.

Bởi vì ai cũng bận rộn cho nên phải phân công.

Trong bức ảnh, Khúc Mẫn và Tiểu Vũ đang đào đất, tạo ra một cái hố tương đối sâu. Người hai tay hạ xuống, bốn ngón tay vùi trong đất, tạo dáng “con ếch” chính là Vân Liệt.

Bức ảnh thứ hai là cảnh Hà Thù ngồi chiếu nhựa, bị Vân Liệt bắt quả tang ăn vụng chuối tiêu.

Bức ảnh thứ ba này... hình như là mình. Mình đang làm gì thế nhỉ? Ngắc đầu ngắm cây à?

Nhớ không nhầm lúc đó mình bị Khúc Mẫn rầy la, chê bai sao chẳng đứng chân đứng tay. Vừa quay đầu lại thì đã thấy Vân Liệt xoay lưng đi... hẳn là do cậu ấy chụp?

Bức ảnh thứ tư: Vì bị mọi người trách mắng cái tội chỉ biết chơi nên ngay tại thời điểm Vân Liệt đi tìm nguồn suối, Lăng Thượng lập tức mang máy ảnh bám đuôi, cẩn thận từng li từng tí. Do mặt đất khá trơn nên hai người chẳng ai dám thở mạnh.

Bức ảnh thứ năm: Lăng Viên chuẩn bị nấu cơm, Hà Thù xung phong giúp đỡ. Có điều anh trai mà không đeo thêm tạp dề thì thật là đáng tiếc, khi chụp ảnh Lăng Thượng đã nghĩ như vậy đấy.

Còn rất nhiều ảnh. Xuống núi, ăn cơm tại gia, ngày hôm sau bọn họ còn tham quan ngôi trường Vân Liệt đang thực tập.

Con đường cậu ấy thường đi, vị trí ngồi của cậu ấy tại chỗ làm việc, kí túc xá nơi cậu ấy một thân một mình trực ca đêm, khi cậu ấy đứng trên bục giảng; cậu ấy nói cậu ấy thường nhìn ra ngoài, ngắm phong cảnh qua khung cửa sổ...

Cầm bức ảnh lên, Lăng Thượng kinh ngạc suy nghĩ. Tuy rằng đã hơn mười ngày trôi qua, thế nhưng những cảnh tượng kia như đang tái hiện ở ngay trước mắt, tựa như họ vẫn đang đạp xe dưới tán cây rậm rạp, tựa như nàng vẫn đang ngồi ghế chằm bài, cô có thể thấy cả mấy chục chiếc bàn sắp xếp chỉnh tề phía dưới bục giảng, có thể nhìn thấy nàng đứng bên cửa sổ, ngoài kia, trên cây nở rộ một bông hoa trắng nhỏ nhắn không tên, mùi hương thơm ngát...

Quá rõ ràng.

Lăng Thượng chờ người không biết bao lâu, bức ảnh trong tay vô tình rơi xuống, đột nhiên vài bức ảnh khác lại thu hút ánh mắt cô.

Chính là tấm ảnh chụp chung dưới cây hợp hoan.

Tấm ảnh chụp chung này thực sự vô cùng nghiệp dư. Hà Thù có nửa bên mặt, tay còn đang phủ lên thân cây, mà hình như tâm điểm của bức ảnh vốn là mình.

Ngắm kĩ lại, trông mình thật ngu si quá!

Là do ai chụp?

Lăng Thượng lục lại đồng ảnh, kiểm những bức hình tương tự. Sau đó cô cũng tìm thấy.

Tấm này vẫn hơi lệch. Nhưng ít ra ai cũng đầy đủ, Hà Thù đứng trước, còn có Khúc Mẫn, đằng sau là Lăng Viên.

Trái tim Lăng Thượng chấn động. Cô nhìn thấy mình, nhưng không nhìn thấy người kia.

Phải rồi, mọi người đều xuất hiện trong hình, chỉ thiếu mỗi Vân Liệt.

Cậu ấy chụp được một khía cạnh trông thực xa lạ của mình, gương mặt mê man, lại còn hơi yếu đuối.

Hai tấm ảnh này, Vân Liệt đều không thành công. So với mấy tấm trước thì thực sự độ sai lệch tăng lên nhiều lắm. Tại sao...

Lòng Lăng Thượng run rẩy, cô lấy tay xoa bóp thái dương, đè nén con tim đang loạn nhịp, cúi đầu.

Một lúc sau cô mới thở dài, ngẩng mặt lên.

Xong cô nhìn thấy ảnh mình chụp mọi người.

Trong nháy mắt, cô lại gượng cười.

Hóa ra cũng sẽ có lúc mình không xuất hiện trong ảnh.

Dọn dẹp đồng ảnh xong, Lăng Thượng suy nghĩ chốc lát, cô chọn ra một số bức chụp chung để chuẩn bị đi rửa thêm. Cô cất giữ lại toàn bộ những bức Vân Liệt lên chụp trộm. Và cả những bức cô vô tình chụp Vân Liệt, tất cả đều giữ lại.

Chỉ có một tấm, là ảnh chụp mình Vân Liệt đứng trước cổng trường, Lăng Thượng muốn giữ. Cậu ấy cười rạng rỡ như thể cơ mà, tuyệt đối không gì có thể phá hỏng cái má lúm đồng tiền ấy được.

Những tấm ảnh kia, Lăng Thượng cất giấu cẩn thận. Chỗ còn lại, cô mang đi rửa hết.

Đem đồng ảnh đến quán xong, Lăng Thượng trực tiếp về trường.

Thực tế thì lúc này sinh viên học viện của Lăng Thượng cũng đã đi thực tập sạch nên khắp nơi trở nên

vắng vẻ.

Song khi vào văn phòng Đoàn, cô vẫn có thể bắt gặp người quen.

Một là Hà Thù, người khác là Lâm Phổ. Cả hai đều là sinh viên được lưu hiệu. Bởi vì không cần đi thực tập nên mọi người tranh thủ hỗ trợ Đoàn ủy.

Thành viên hội học sinh đang quây quanh thảo luận về đề án Hà Thù nộp. Lãng Thượng tới khiến cả đám lập tức náo nhiệt hơn.

“Lâu lắm rồi không gặp mặt em.” Lâm Phổ kéo cô đến ngồi ghé bên cạnh.

“Là do anh quá bận thôi.” Lãng Thượng hờ hững trả lời, xong cô quay sang phía Hà Thù. “Ảnh rửa xong rồi đấy, tôi đang đi đặt rửa thêm, ít lâu sau sẽ đưa cho cậu.”

Hà Thù khá sững sờ, sau đó cô mới nhớ ra, nhất thời hưng phấn. “Thế nào? Ảnh chụp có đẹp không?”

“Có.” Lãng Thượng đáp một tiếng, thấy dáng vẻ chờ mong của Hà Thù bèn nói thêm. “Có một bức cậu và anh tôi cùng nấu cơm, rất thú vị.”

Hà Thù kêu “A”, tâm ý hiện rõ trên nét mặt.

“Hình như anh đã bỏ lỡ mất chuyện gì.” Lâm Phổ gõ tay lên bàn. “Ảnh gì thế? Máy người đi đâu chụp vậy?”

Hà Thù vui vẻ kể lại, lập tức Lâm Phổ nhướn mày, trừng mắt nhìn Lãng Thượng. “Lãng Thượng à, vậy là không được nhé. Chuyển đi thú vị như thế sao lại không rủ cả anh? Bạn học tên Y Vân Liệt kia sau Tết anh cũng có qua lại, coi như quen biết chút đỉnh rồi mà.”

“Chưa thân đã đến nhà người ta, anh đang nghĩ gì thế?” Lãng Thượng lười biếng đáp lại.

“Quái lạ.” Lâm Phổ thốt lên. “Anh em cũng lâu lâu mới về, thế mà anh ấy quen biết Vân Liệt à?”

Sắc mặt Lãng Thượng hơi trầm xuống, cô vốn đang hơi nhức đầu nên giọng điệu nhỏ dần. “Anh ấy là anh trai em, còn anh là ai?”

Lâm Phổ hoàn toàn sững sốt. Anh cơ hồ chưa từng trông thấy vẻ mặt Lãng Thượng lạnh lùng và quyết liệt như thế này. Dù cho trước đây cô ấy có đoạn thời gian hơi tự kỉ, nhưng đó chỉ là do cô vẫn còn hơi ngỡ ngàng mà thôi.

Đã xảy ra chuyện gì sao? Lâm Phổ xoay người, anh dùng khẩu hình hỏi Hà Thù, Hà Thù lẳng lặng lắc đầu. Cô cũng chẳng biết lí do gì mà trong chớp mắt Lăng Thượng bỗng trở mặt.

Từ Vân Liệt, cô biết Lăng Thượng không như vẻ bề ngoài, mà là một cô gái ngoài lạnh trong nóng, nội tâm ấm áp, nhưng hiện tại thì sao?

Trong phòng nhất thời trầm mặc. Sau đó bí thư ngồi đối diện lại tiếp tục, mọi người nhanh chóng quên đi.

Bàn bạc xong xuôi thì trời đã gần tối.

Hà Thù đi trước một bước, chỉ còn dư lại Lâm Phổ và Lăng Thượng.

Lâm Phổ thu dọn đồ đạc, anh tính nhắc chân bỏ đi thì bỗng nghe thấy Lăng Thượng gọi.

“Chờ chút.” Lăng Thượng cúi đầu.

Lâm Phổ thở dài, anh chờ cô chậm rãi tiến đến, sau đó đẩy xe Lăng Thượng đổ bên ngoài, cùng nhau bước đi.

Mặc dù là Lăng Thượng gọi Lâm Phổ, thế nhưng suốt dọc đường, Lăng Thượng không nói một câu nào hết.

Hôm nay Lăng Thượng trở nên lạ thường khiến Lâm Phổ hết sức khó hiểu. Lúc nào anh cũng nghiêng đầu quan sát Lăng Thượng, thấy hai mắt cô hướng về phía trước, có lẽ đang nhìn thẳng, rõ ràng bụng đầy tâm tư, song trên mặt lại vô cùng bình tĩnh.

Đột nhiên mí mắt Lâm Phổ giật giật vài lần, anh dừng chân, hỏi Lăng Thượng. “Có phải em... muốn nói gì đó với anh không?”

Lăng Thượng vẫn tiếp tục đi, mãi đến khi cách xa bốn, năm bước cô mới phản ứng.

Cô ngoái cổ lại, thắc mắc.

Lâm Phổ lo lắng tiến tới. Anh bước nhanh. “Rốt cuộc thì em đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Hình như là chẳng có chuyện gì cả.” Lăng Thượng suy nghĩ một chút.

Nên thu lại, nên thả xuống...

Đã thả xuống, thì sẽ không sao đâu.

“Là vì lời ban nãy, thực xấu hổ.” Lăng Thượng cười cợt, chỉ là khoe môi cô khẽ nhếch, thoát nhìn có chút vô lực.

“Em nhé, có phải là do mọi người đã đi hết rồi không?” Cuối cùng Lâm Phổ cũng đã hiểu. “Khúc Mẫn đi rồi, Vương Lộ với Thủy Kỳ cũng đi rồi, bạn học đều đi cả rồi nên em thấy cô đơn à?”

“Hóa ra anh còn nhớ em sợ nhất việc ấy hả?” Lăng Thượng lúc này cười không chút miễn cưỡng.

“Sao lại không?” Lâm Phổ nhẹ nhàng bấm chuông xe, tiếng chuông vang lên lạnh lạnh. “Anh còn biết về anh em đấy, nghe nói anh ấy mở tiệm rồi hả? Thấy bảo làm ăn khá khẩm lắm, bạn muốn đòi mạng, đại khái ít khi rảnh rồi ghé thăm em.”

“Cứ coi em như đứa trẻ vậy.” Lăng Thượng lắc đầu. “Cô đơn chỉ là nhất thời thôi, thiên hạ thiếu gì tiệc rượu, thích sẽ đi.”

Tiếng chuông xe vẫn trong trẻo ngân vang, thanh âm thẳng tắp truyền đến đáy lòng Lăng Thượng.

Phía trước chợt có một chiếc xe đạp đi tới, lướt qua như gió. Lăng Thượng ngoảnh đầu nhìn lại, tựa hồ thấy cô gái ngồi sau cũng đang hướng cô nở nụ cười.

Tâm Lăng Thượng bỗng lạnh thấu xương, cô định thần nhìn lại, chiếc xe kia đã cách rất xa, cô gái đằng sau lại buộc tóc đuôi ngựa.

Thì ra không phải....

Thu lại....

Thả xuống....

Ngày nối tiếp ngày, thoáng cái đã gần đến tháng Năm.

||° °||

27. Chương 25: Nút Thắt

Ngày nối tiếp ngày, thoáng cái đã gần đến tháng Năm.

Chào mừng ngày Quốc tế Lao động.

Lăng Thượng về nhà, phát hiện ra Lăng Viên cũng đã quay lại.

“Mau tới đây đi, anh làm toàn món em thích này.” Lăng Viên đứng bên bàn ăn, gọi cô.

“Sao hôm nay anh có thời gian ghé qua vậy?” Lăng Thượng thắc mắc.

Lăng Viên mỉm cười, anh nhìn thoáng qua phía sau cô. “Ồ? Vân Liệt đâu?”

Lăng Thượng giật mình xoay người lại, đằng sau cửa mở, không có ai hết.

“Lạ thật.” Lăng Viên gãi đầu. “Sáng lúc anh về có trông thấy em ấy mà, anh còn cho rằng em ấy đi tìm em, có khi còn qua đây ăn cơm trưa.”

Ngay lập tức hô hấp của Lăng Thượng tạm thời đình chỉ hoạt động. “Anh thấy cậu ấy ở đâu?”

“Em không gặp em ấy sao?” Lăng Viên cố gắng hồi tưởng. “Ngay trước cửa, bởi vì lúc đó em ấy đã đi khá xa rồi, là hướng về phía trường mấy đứa.”

“Sao anh không đuổi theo?” Lăng Thượng quẳng thứ gì đó trong tay đi, chạy ra khỏi nhà.

Lăng Viên sững sốt, anh cởi bỏ tạp dề, thầm mắng bản thân xong cũng mạnh mẽ đóng sầm cửa lại.

Chờ đến lúc Lăng Viên xuống tầng trệt thì Lăng Thượng đã đạp xe ra tận giao lộ, quặt sang phải.

“Thật tình, còn sốt sáng hơn cả anh!” Lăng Viên cười khổ.

Liệu có phải.... nhìn nhầm hay không?

“Lăng đại ca ơi, Lăng tỷ tỷ đi đâu thế? Cả Y tỷ tỷ nữa?” Bé gái nhà cách vách không biết tự bao giờ đã đứng ở bên cạnh anh, ngửa cổ lên hỏi.

Lăng Viên vội nói. “Em gặp chị ấy ở đâu thế?”

“Bên kia giao lộ ạ.” Bé gái chỉ tay về hướng Lăng Thượng vừa đi. “Sau đó rẽ trái. Chị ấy còn mua kẹo cho em đây!”

Nguy rồi!

Đó không phải đường đến học viện.

Lăng Viên bỏ chạy, cũng không quên quay đầu dặn đứa nhỏ. “Nếu gặp lại chị ấy, bảo chị ấy đừng đi đâu, ở nhà chờ bọn anh nhé.”

“Vâng!” Bé gái lớn tiếng đáp, nghĩ bụng có khi nào lại sắp có thêm kẹo ăn không.

*

Có thể ư? Làm sao có thể chứ?

Trong lòng Lăng Viên tràn ngập nghi hoặc.

Nhà ga đông người qua kẻ lại, cực kì huyền ảo, Lăng Viên tỉ mỉ quan sát hàng người xếp trước cổng bán vé, toàn bộ ghế ngồi nơi đại sảnh, bao quát cả những ai ở xung quanh đang chờ tàu đến.

Tìm thật cực khổ, nhưng tìm không thấy!

Lăng Viên tàn nhẫn tự thui mình mấy phát. Vì sao buổi sáng trông thấy em ấy lại không chịu đuổi theo, cứ thế kết luận nhất định em ấy sẽ đi gặp Lăng Thượng, xong về luôn nhà cùng nó?

Song...

Tại sao em ấy lại xuất hiện ở đây? Ngồi xe những mười mấy giờ đồng hồ, vẫn chưa tới thời điểm kết thúc khóa thực tập mà?

Vân Liệt...

Khuôn mặt dịu dàng kia chợt hiện lên trong đầu. Dung mạo nhu thuận thể hiện sự thông minh cùng khéo léo. Cử chỉ nho nhã, cách xử sự độ lượng, quả thực là một cô gái khiến người ta choáng ngợp.

Mình mong muốn chiếm hữu em ấy sao? Thế nên mới cảm giác mất mát nhường này....

Là vừa gặp đã thương ư...

Vì sao chứ...

“Lăng.... Viên...?” Phía trước nhẹ nhàng truyền tới thanh âm không dám chắc.

Đột nhiên Lăng Viên ngẩng đầu lên, anh nhìn thấy Vân Liệt đứng ngay đối diện.

Sắc mặt em ấy có chút tiều tụy, trông em ấy vô cùng mệt mỏi.

Mặc khác em ấy còn biểu lộ sự ngạc nhiên, kì quái nhất chính là em ấy bỗng dưng quay lưng về phía mình.

“Vân Liệt, là em à?” Lăng Viên giữ tay nàng lại bởi dáng vẻ Vân Liệt như đang muốn chạy trốn.

Vân Liệt không đáp gì làm cho Lăng Viên càng thêm nghi hoặc, nhưng anh vẫn cảm thấy mừng như điên.

Đột nhiên xuất hiện bên dưới nhà anh...

Vì sao chứ...

“Vân Liệt à.” Lăng Viên nở nụ cười, xoay người nàng lại. “Nếu đã đến nhà anh, sao còn không đi lên?”

Vân Liệt thở dài. Nàng nghĩ mình điên rồi.

Mấy ngày trước, biết nhân dịp Quốc tế Lao động trường sẽ cho nghỉ vài hôm, thế là có mấy đứa bạn cũ rủ nàng đi du ngoạn.

Nhưng Vân Liệt không có tâm trạng.

Tâm tư của nàng, dạo gần đây, luôn dẫn đến cùng một điểm kết thúc, mà mỗi điểm ấy, lại luôn luôn khác duy chỉ một cái tên...

Cái tên ấy, nàng không dám nói ra, nàng sợ nói ra nàng sẽ bị trời phạt!

Song tuy không nói, cũng quyết tâm không nghĩ đến, nếu nghĩ đến, nhớ nhung sẽ dào dạt như sóng triều, nhấn chìm nàng. Không thể thờ nổi, muốn đi tìm người kia để bản thân có thể tiếp tục hô hấp. Dù chỉ nhìn thấy mặt thôi cũng được, mặc kệ đường xá xa xôi cỡ nào đi chăng nữa, chỉ cần nhìn thấy mặt thôi cũng được!

Ngay lập tức nàng xin phép mẹ cho đi xa.

“Đi đâu?” Mẹ Vân Liệt nhẹ liếc cô con gái, bà để ý thấy con mình gần đây hồn vía toàn bay lên mây.

“Tối nhà bạn học ạ.” Đáp án của Vân Liệt rất mơ hồ, lòng nàng kịch liệt kinh hoàng, bàn tay ướt đầm mồ hôi. “Có mấy tiếng đường xe thôi.”

“Ừ.” Mẹ Vân Liệt hờ hững đáp rồi suy nghĩ thêm một lát. “Trong đám bạn học đến nhà mình dạo trước ấy, có hai đứa đang yêu nhau phải không?”

Vân Liệt cả kinh.

Đúng rồi, có một tối, mẹ nàng từ trường về nhà lấy đồ, chợt bà bắt gặp cảnh Khúc Mẫn ngồi trên đùi Tiểu Vũ, trốn không kịp tránh. Thế nhưng khi ấy mẹ nàng không nói gì, tựa hồ giả bộ không nhìn thấy, hại mọi người cực kỳ lo lắng, kết quả mãi về sau bà cũng không biểu lộ thái độ, thành ra cả đám ghen tị với nàng, bảo nàng có phụ huynh văn minh.

Giờ chẳng biết tại sao bà lại nhắc lại chuyện này.

“Mấy đứa tuổi còn nhỏ, hướng hồ, con gái thì phải rụt rè, tự trọng mới được, nếu để cho mẹ phát hiện ra con ở bên ngoài cũng như thế...”

Dứt lời, không cần nói tiếp vẫn hiểu.

Vân Liệt ôm lấy mẹ mình, nhẹ nhàng làm nũng. “Con sẽ không đâu, mẹ à...”

Thế nhưng, ngay ngày hôm sau, Vân Liệt bước lên chuyến tàu đi xa. 1

Con sẽ không đâu, chỉ là con đang rất muốn được nhìn người kia một lúc.

Song, chờ tới khi đã đứng dưới nhà Lăng Thượng, Vân Liệt bỗng mắt sạch dưng khí.

Có phải quá kì quái hay không? Ngàn dặm đường xa, bảo chỉ là muốn tới thăm cậu một lát. Có phải đã quá kì quái rồi hay không?

Làm sao để người kia nhận ra? Không vì lí do nào khác, không phải ở nơi nào khác, chỉ cần đứng đây thôi. Làm sao để người kia có thể nhận ra được?

Nghĩ đến tình cảnh ấy lại khiến người ta ngạt thở.

Ánh mắt sẽ thế nào?

Đánh giá ra làm sao?

Suy đoán thành kiểu gì?

Và cả... điều mình thực sự muốn nói...

Thật tình!

Thôi!

Vân Liệt ngược mắt lên nhìn cầu thang, ngắm từng tầng lầu, giống như nàng đang leo một ngọn núi cao, nhưng mãi mà vẫn không thể thấy con đường hướng tới tương lai...

Thôi! Cuối cùng cũng không thể gom đủ dũng khí. Nàng tự nhủ với bản thân, giá như có thể đến đây, có thể đi lên, có thể nói cho người kia biết...

Nhưng lại không thể!

Nàng vội vàng chạy trốn.

Tâm loạn như ma.

Oan ức, mất mát, chán nản!

Chạy vội vã, nàng vô tình đụng phải bé gái nhà sát vách Lãng Thượng, nhất thời chột dạ bèn mua kẹo cho nó ăn, vốn hi vọng đứa nhỏ giữ kín việc trông thấy nàng, đồng thời bản thân cũng biến nó thành một bí mật điên cuồng, ai ngờ...

Vân Liệt thở dài lúc nghe Lãng Viên kể nhờ bé gái nọ, anh mới tin chắc rằng nàng thực sự đã tới...

Cùng Lãng Viên ngồi trong phòng đợi tàu, Vân Liệt vô lực đáp lại ánh mắt anh.

Sáng rực như vậy, mừng rỡ như vậy.

“Em đến sao không báo trước cho bọn anh biết?” Trải qua chuyện này, Lãng Viên thực tự nhiên rút ngắn khoảng cách với Vân Liệt, hướng chỉ giữa hai người còn tồn tại nhiều mối duyên phận.

“Chỉ là bỗng dưng em muốn quay về thôi, nhưng cũng không còn kịp rồi.” Vân Liệt thấp giọng đáp, lòng nàng hơi căng thẳng.

“Bỗng dưng muốn về à?” Lăng Viên nhần nhện nội tâm vui mừng phát khóc. “Khóa thực tập chưa kết thúc, sao em lại bỗng dưng muốn về đây?”

Vân Liệt rơi vào tình trạng trầm mặc, nói là chờ người ra cũng đúng.

Sau đó nàng chợt nhớ ra một vấn đề khiến cho suýt tí nữa thì nhảy dựng lên. “Lăng Thượng... có biết em tới không?”

“Nó có biết, ngay lập tức đi tìm em luôn, chắc đang ở trong trường.”

“Cậu ấy đến trường tìm em?” Vân Liệt ngơ ngác. Tâm lại sục sôi, lòng như đổ đầy mật ngọt... Oan ức gì cũng tan biến, mặc dù không thấy người, song nàng vẫn biết cô ấy đang đi tìm mình.

Có chút nhớ nhung muốn đổ lệ, mặc kệ vì lí do gì mà cô ấy đi tìm mình, chút tâm ý đó tựa hồ đã đủ rồi....

Chuyến này thực đáng.

Ngước lên, chờ nước mắt chảy ngược vào trong. Sau đó Vân Liệt nhìn Lăng Viên, thật lòng nói. “Lăng Thượng đi tìm em... Cậu ấy không tìm được... Không tìm được, chính là vì em chưa từng đến đây. Lăng Viên, bây giờ anh có thể dừng hỏi nguyên nhân em tới, còn có thể giữ bí mật giùm em, đừng kể cho bất luận một ai, được không?”

“Kể cả Lăng Thượng?” Lăng Viên nhớ lại lúc Lăng Thượng phi như gió xuống lầu, quả thực nó rất quan tâm em ấy.

“Không được!” Vân Liệt quả quyết.

Đúng, không thể để cho người kia phát hiện, nàng biết, không thể để cho người kia phát hiện.

Bởi vì không thể để cho cô ấy biết, thành ra nảy sinh chút không cam tâm, trái tim chợt trống rỗng.

Lăng Viên nhướng mày, lát sau anh mới mỉm cười, cười cực dịu dàng. Tiện đà dựng thẳng hai ngón tay. “Anh xin thề, sẽ không kể cho bất kỳ ai rằng Vân Liệt đã tới đây. Thế nhưng.. ” Lăng Viên hạ tay. “Bây giờ em chuẩn bị đi sao? Sao không ở lại vài ngày nữa?”

“Vé tàu cũng mua rồi.” Vân Liệt lắc đầu. “Còn một tiếng nữa là em lên xe.”

“Vậy anh chờ với em.” Lăng Viên gồng hai tay, dựa lưng vào ghế.

“Không cần đâu.” Vân Liệt vội vã từ chối.

“Có hề gì” Lăng Viên nghiêng đầu nhìn nàng. “Em đến rồi lại đi, anh không giữ em lại được, chỉ mong ở bên em thêm một giờ thôi, cũng không thể sao?”

Vân Liệt không đáp, tâm tình vốn đang trống rỗng tựa hồ lại bình yên trở lại. Nụ cười của Lăng Viên, y như buổi tối ngày hôm ấy vậy. Vân Liệt ngẩng người nhìn anh, nếu là anh thì tốt rồi...

Tiến Vân Liệt xong, Lăng Viên trở về nhà.

Ở dưới lầu, lúc thấy xe Lăng Thượng, Lăng Viên mới sực nhớ ra.

Đầu tiên anh đến căn nhà sát vách tìm bé gái kia. “Đây, mua kẹo cho em.”

“Cảm ơn Lăng đại ca...” Đứa nhỏ nhảy cẫng lên.

“Có điều.” Lăng Viên cười híp mắt, dặn. “Không được kể chuyện của Y tỷ tỷ với người khác nha, đây là bí mật của chúng ta nhé.”

“Bí mật ạ?” Bé gái nhấp nháy đôi mắt to. “Ăn kẹo cũng phải giữ bí mật sao?”

“Đúng vậy!” Lăng Viên nhéo mặt cô bé. “Nếu để cho bố mẹ em biết Lăng đại ca cho em nhiều kẹo như vậy, nhất định sẽ mắng Lăng đại ca, cũng sẽ quát Y tỷ tỷ.”

“Vâng, em biết rồi!” Bé gái đại nhân nghiêm túc gật gù, thực tế thì nó chỉ sợ không được ăn kẹo nữa thôi.

Lăng Viên nhin cười, nhéo nó thêm vài cái rồi bước vào nhà.

Về đến nhà, anh thấy Lăng Thượng đang ngồi trước bàn ăn.

“Về bao lâu rồi?” Lăng Viên hỏi.

“Vừa mới về thôi!” Lăng Thượng liếc anh.

Tìm lâu như vậy sao? Lăng Viên thâm kinh ngạc, nhưng anh không nói.

Lăng Thượng thấy anh không phản ứng, bèn hỏi. “Anh, anh không ăn cơm à?” Lúc quay về, trong nhà quanh quẩn, thức ăn trên bàn đã nguội.

Cô không biết anh trai ra ngoài, có phải là anh cũng giống mình...

“Ừ, vừa nãy ăn ở bên ngoài rồi.” Lăng Viên đáp. Trước lúc đi, Vân Liệt có mời anh một bữa.

Lăng Thượng lại nhìn sang, báo hại Lăng Viên cả kinh.

“Anh.” Lăng Thượng nhàn nhạt hỏi. “Sáng nay... có thật là anh đã nhìn thấy Vân Liệt không?”

Tại sao cô lục tung cả trường học mà vẫn không thấy, lượn đi lượn lại phố phường cũng rất lâu, thậm chí đến tận đài phát thanh, nhưng không thu hoạch được gì.

Cảm giác trống vắng hiện tại là sao? Vô lực đến nỗi cảm đũa cũng không nổi...

“À.” Lăng Viên vỗ đầu. “Hình như là nhìn nhầm, anh hơi hoa mắt. Xa như vậy, làm sao có khả năng tự đứng quay lại chứ.”

Nhìn nhầm, hoa mắt?

Lăng Thượng đặt bát đũa xuống, lẳng lặng hít sâu vài lần.

Nhìn nhầm, hoa mắt là chuyện bình thường... như chính mình ngày đó ở trong trường cũng thế!

Nhưng, khi ấy sao mình lại hoa mắt? Tại sao bây giờ cả anh trai cũng sẽ hoa mắt?

Lí do, cô không dám nghĩ tới, cô sợ chỉ cần nghĩ tới, liền xong đời!

Chớp mắt, tháng Năm lại qua, Vân Liệt à, có phải cây hợp hoan trên ngọn núi đó đã nở hoa rồi hay không?

Khóa thực tập kết thúc, Vân Liệt sắp quay về!

28. Chương 26: Tương Tư

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Khóa thực tập kết thúc, Vân Liệt trở về!

Tất cả sinh viên học viện Sư phạm đều quay lại, sân trường vắng vẻ giờ tràn đầy sức sống. Dĩ nhiên người đầu tiên Vân Liệt gặp là Hà Thù.

Lúc Vân Liệt bước vào, Hà Thù lập tức phát hiện có cái gì đó không đúng.

Nàng rất hồ hởi, thấy cô cũng không lộ ý cười, tùy tiện thả đồ đạc xuống, xong rồi lại đứng chờ người ra.

Điều ấy khiến Hà Thù nảy sinh dự cảm xấu. Khi chịu không nổi nữa, cô mới kéo Vân Liệt ngồi bên.

“Sao vậy?” Cuối cùng Vân Liệt cũng chịu quay sang nhìn Hà Thù, thân thiết hỏi.

“Tuy rằng tớ cảm thấy không có khả năng cho lắm...” Hà Thù trầm ngâm. “Nhưng có phải cậu đã quay về hôm Quốc tế Lao động không?”

Nội tâm Vân Liệt lộn bộn một hồi, mắt không khỏi trừng lên.

Hà Thù tưởng nàng cho rằng mình hoang đường bèn vội vã giải thích. “Sáng hôm đó Lăng Thượng đến học viện tìm tớ, hỏi xem cậu có ghé qua hay không... cậu ấy bảo anh Lăng Viên trông thấy cậu.”

Vân Liệt lắc đầu. “Làm sao có thể chứ.”

“Ý tớ là... Cũng đúng!” Hà Thù lắp bắp, cô tình nguyện tin đây không phải sự thật.

“Cậu ở đây có thường gặp Lăng Thượng không?” Vân Liệt đột nhiên hỏi.

“Có chứ.” Hà Thù gật gù. “Tớ, Lăng Thượng, và cả Lâm Phổ nữa, bọn tớ hay chạm mặt ở văn phòng Đoàn, hai người bọn họ trông cũng khá thân thiết.”

Vân Liệt choáng váng, lòng bàn tay hơi tê tê, trái tim nhói đau.

Như vậy ư, như vậy thì tốt, như vậy mới là bình thường.

“À, Lăng Thượng đưa tớ ảnh dạo đến nhà cậu chơi rồi đấy.” Hà Thù chạy tới đầu giường, lôi ra một tập hình, đưa cho Vân Liệt. “Phần của cậu đây.”

Vân Liệt nhận lấy nhanh như cắt, tốc độ chóng vánh khiến Hà Thù giật mình, mà hành động dị thường này lại làm cô cảm thấy đáng cay. Cô cụt hứng hạ tay xuống, thành ra Hà Thù không nhìn thấy vẻ mặt của Vân Liệt.

Có chút chột dạ, Vân Liệt nhớ rõ mình chụp ảnh hơi quá trớn. Lăng Thượng, Lăng Thượng, vẫn là Lăng Thượng. Nàng chụp quá nhiều, về sau nàng thấy hối hận vô cùng.

Rửa bao nhiêu ảnh như vậy, chắc cũng khó để nhận ra điểm lạ thường nhỉ. Chỉ mong những tấm mình chụp đều bị hỏng hết, chỉ mong...

Vân Liệt lật từng tấm một, từ ảnh chụp chung cho tới ảnh chụp riêng, lộn trái lộn phải các kiểu, lẽ nào ông trời thực sự lắng nghe lời nguyện cầu của mình? Vì thế nên bức nào mình chụp Lăng Thượng cũng bị sáng hỏng?

Đây là trùng hợp? Hay do có người can thiệp?

Vân Liệt căng thẳng đến cực độ, đồng thời cũng hoài nghi đến cực độ...

Không, nàng không muốn Lăng Thượng phát hiện ra, dù chỉ một chút xíu thôi cũng không thể!

“Hà Thù, là ai mang những tấm ảnh này đi rửa vậy?”

“Chắc là Lăng Thượng.” Hà Thù tiến lại gần quan sát. “Sao thế?”

“Không có gì.” Vân Liệt buông bức ảnh xuống, trong lòng lạnh buốt.

“Hà Thù à.” Lát sau Vân Liệt lại hỏi. “Bao giờ Đoàn ủy tổ chức vũ hội ấy nhỉ?”

“Hiếm khi thấy cậu quan tâm nha.” Tất nhiên Hà Thù hiểu rõ Vân Liệt, cũng biết vụ Lăng Thượng dạy nàng khiêu vũ. “Chính là đầu tháng Bảy đó, thực tập sinh của các viện đều lần lượt trở về trước đây rồi.”

“Tháng Bảy à.” Vân Liệt trầm lắng bầm, còn một tháng nữa, mình nên làm gì đó, hay là vẫn không làm gì hết đây?

“Cậu quyết định làm ở đài phát thanh rồi hả?” Hà Thù hỏi.

“Ừ.” Vân Liệt nhẹ nhàng đáp. Trên thực tế, cha mẹ nàng còn chưa cho phép. Bởi vì Vân Liệt là con một, đại khái cả hai muốn giữ nàng bên người. Hướng chỉ chuyển đi của đám Lăng Thượng bất ngờ phát sinh phản tác dụng, đặc biệt là sau khi chứng kiến một màn của Khúc Mẫn cùng với Tiểu Vũ.

“Tớ... qua mấy ngày nữa sẽ đi tìm bí thư, để xem có thể chính thức bước trên con đường tiến vào đài phát thanh hay không.” Ánh mắt Vân Liệt kiên định. Nàng nghĩ đến quãng thời gian thật lâu sau có thể đưa cha mẹ từ thị trấn nhỏ lên đây.

Tuy rằng không biết sinh viên học viện Sư phạm trở về từ bao giờ, nhưng thấy bên kia náo nhiệt cũng đủ hiểu cậu ấy đã quay lại....

“Ngày hôm nay anh đi theo bí thư nói chuyện thử xem có thể phân chúng mình vào cùng một viện hay không...”

Không biết cậu ấy có trông thấy những bức ảnh kia hay không...

“Xong còn phải đi gặp anh trai em nữa....”

Nếu như trông thấy, cậu ấy có thể hiểu ý mình hay không....

“Hình như anh em được đăng báo...”

Như thế thì hẳn là tốt nhất....

Phía trước, Lâm Phổ nói liên miên không ngắt.

Đằng sau, Lăng Thượng nghiêng đầu, mắt vẫn dõi về hướng học viện Sư phạm.

“Lăng Thượng à...” Cuối cùng Lâm Phổ cũng phát hiện ra người phía sau đang mất tập trung, anh ngoái cổ lại nhìn cô.

Chiếc xe đạp khẽ lắc lư, kinh động đến Lăng Thượng, cô xoay đầu, cổ có hơi đau. “Sao thế?”

“Sao thế á?” Lâm Phổ liếc cô. “Vừa rồi anh nói mất nửa ngày, đều vớt cả.”

Hơn nữa, liệu cậu ấy trở về có còn tham gia việc Đoàn ủy hay không....

Sau khi quay lại, chức vụ đội trưởng trạm phát thanh của cậu ấy chính thức giao ban, liệu còn có thể chạm mặt cậu ấy nữa hay không....

“Đạp mau lên, chậm chạp như ốc sên ấy.” Nghĩ tới đây, Lăng Thượng dồn lực vỗ lưng Lâm Phổ, thúc giục.

“Vâng, tuân lệnh đại tiểu thư.” Tuy Lâm Phổ bị ăn đánh, song tâm trạng anh hoàn toàn phấn khởi. Căn bản dạo này Lăng Thượng bắt đầu lại gần anh, thực là một dấu hiệu tốt lành.

Nhưng Vân Liệt không có ở đoàn ủy. Trên cửa chính văn phòng Đoàn có một cái khóa.

Tâm trạng Lăng Thượng vì cánh cửa đóng chặt mà tụt dốc, xung quanh cô rõ ràng tràn ngập ánh nắng mặt trời, vậy mà với cô lại toàn mây đen bao phủ, ép con người ta chẳng tài nào thở nổi. Giống như bốn phía đều là bốn cánh cửa khép kín, cô không biết phải mở cánh nào thì nội tâm mới thấy thanh thản.

Loại cảm giác tích tụ ấy...

“Lăng Thượng, nhìn kia, Y Vân Liệt!” Lâm Phổ đứng bên cạnh khẽ dụng vai cô.

Lăng Thượng đột nhiên ngừng đầu.

Vân Liệt đi tới từ trong ánh dương quang.

Cậu ấy ôm vài quyển sách.

Tóc tết lên, lộ ra khuôn mặt thanh tú.

Cậu ấy mặc một cái quần dài kẻ ô vuông, trông qua đặc biệt linh động.

Nàng đang đi về phía cô, vào trong hành lang sáng tối, nhất thời khiến Lăng Thượng nhận biết không rõ.

Cậu ấy đã trông thấy những bức ảnh kia chưa?

Nếu như thấy rồi, liệu cậu ấy có hiểu ý của mình hay không?

Nếu như không thấy, mặt cậu ấy chắc hẳn sẽ thông dong như vậy?

Đáp án là gì đây? Chờ cậu ấy bước qua hành lang, chờ cậu ấy đến trước mắt mình, đứng dưới ánh mặt trời, liệu có thể hay không? Hay cậu ấy vẫn không thể nhận ra phần tình cảm này...

Lăng Thượng không nhúc nhích, cô bình tĩnh chờ đợi.

Sau đó Vân Liệt cũng nhìn thấy cô.

Bước chân chần chừ, ánh mắt đặt lên đồng sách vở.

Thế nhưng, như vậy là không được.

Cuối cùng Vân Liệt cũng thu đủ dũng khí, nàng đến trước mặt cô hỏi thăm. “Lăng Thượng, đã lâu không gặp.”

“Ừ, đã lâu không gặp.” Lăng Thượng đáp, rời ánh mắt đi.

Tựa hồ không sao hết, cũng chẳng có phiền đau, lại như xưa....

Song lòng Lăng Thượng xoắn vặn, ưu sầu.

Cô cúi đầu, cười khổ.

Chả lẽ mình sai rồi? Sai rồi, hay thực chất là đúng?!

Lâm Phổ nhìn cô, nở nụ cười. “Bây giờ thì ổn cả rồi, Lăng Thượng lại có bạn.”

“Cậu tới tìm bí thư à?” Lăng Thượng nghiêng người để Vân Liệt thấy cửa chính. “Thầy ấy không có ở đây.”

“Vây à.” Vân Liệt cũng không tỏ vẻ thất vọng, mí mắt nàng rũ xuống, che lại chút ngọt ngào trong con người. “Này...”

Nàng xoay người, vốn dĩ còn muốn nói tới đi trước đây, nhưng không ngờ Lăng Thượng lại cười bảo. “Cùng đi đi.”

Vân Liệt nhấp nháy mắt, gật gật đầu.

Đoạn đường này, phần nhiều là trầm mặc.

Ba người, ai cũng có tâm tư riêng, duy chỉ Lâm Phổ không đồng nhất với hai người kia.

*

Nếu gặp lại, xét theo mối quan hệ trước đây, hẳn là Lăng Thượng phải nhiệt tình lắm chứ. Đằng này nàng lại phảng phất cảm thấy nhộn nhạo ám muội và quỷ dị, cảnh tượng tuyệt tình rời khỏi Lăng Thượng vẫn khiến nàng đôi khi giật mình tỉnh giấc trong đêm mơ.

Vân Liệt không tìm được lí do để không đến nhà Lăng Thượng.

Trưa hôm nay, nàng bước theo sau Lăng Thượng.

Lăng Viên không có nhà, thời gian anh về thật ít ỏi.

Song chính bởi Lăng Viên không xuất hiện nên nội tâm Vân Liệt mới mâu thuẫn.

Một mặt là thở phào nhẹ nhõm, căn bản Lăng Viên là người duy nhất biết nàng thật sự đã trở lại vào ngày Quốc tế Lao động, nếu nhìn thấy anh, tất sẽ khiến lòng nàng rối bời.

Mặt khác lại thấy xoắn xuýt. Do Lăng Viên không có ở đây, thành ra chỉ có Lăng Thượng và nàng. Việc ấy vốn không có gì lạ, nhưng vì trái tim biến hóa mà cảnh vật đổi thay.

Muốn nói gì? Phải làm gì?

Đầu tiên, Vân Liệt nghĩ tới chuyện bức ảnh.

Nàng bèn hỏi.

Có điều hỏi rất vu vơ, đơn thuần là vì sao có vài tấm lại không được đem đi rửa.

Không hiểu sao, chẳng lẽ đây là ảo giác của nàng.

Vì lẽ đó nên Lăng Thượng trả lời càng hời hợt hơn. Cô thú nhận có nhiều tấm bị hỏng, hoặc chụp lệch, vậy nên không mang rửa.

Đối với đáp án này, Vân Liệt thở phào nhẹ nhõm. Chứ ít cũng không phải là một đáp án nguy hiểm, thậm chí nó còn là một câu trả lời an toàn.

Hiện tại Vân Liệt từ chối mò sâu. Bởi vì trước đây nàng đã suy nghĩ rất nhiều, nếu đã phát hiện, Lăng Thượng sẽ không tỏ thái độ như vậy.

Một cái ôm lúng túng mà nàng cũng không thể tiếp nhận, huống chi là cái khác! Bây giờ làm sao mà dám ngồi bàn luận được!

Kết thúc cuộc đối thoại một đáp - một hỏi xong thì bé gái hàng xóm cũng đến, đòi Vân Liệt mua kẹo ăn.

Vân Liệt cuống quýt dẫn nó xuống lầu, Lăng Thượng dõi theo bóng lưng nàng ra ngoài cửa.

Chờ lúc Vân Liệt trở về, Lăng Thượng đang ở trong bếp rửa rau. Vân Liệt rất tự nhiên tiếp nhận lỗi sinh hoạt của hai người, tất cả tựa hồ quay lại như xưa.

Có điều, Vân Liệt tỉ mỉ nhận ra Lăng Thượng không còn đề cập đến chuyện khiêu vũ nữa, ánh mắt của cô mặc dù vẫn ôn hòa, nhưng lại như thiếu hụt, xong lại như vừa tăng thêm một cái gì đó....

Giải quyết xong cơm trưa, Lăng Thượng vào bếp rửa bát, Vân Liệt ra phòng khách xem TV.

Trên sofa đặt một tờ báo, nổi bật cái tên Lăng Viên.

Chỉ mấy tháng mà anh ấy làm ăn thật tốt.

Báo viết anh kinh doanh cửa tiệm bán thiết bị điện, mở trên một con phố phồn hoa bậc nhất, trở thành ông chủ lớn trong thị trường đồ điện.

Nao có làm chuyên mục nào thì đây quả là một nội dung không tệ.

Vân Liệt đọc kĩ bài báo, không rõ tự bao giờ Lăng Thượng đã đến ngồi bên cạnh nàng.

“Đọc cái gì thế?”

“Lăng đại ca làm ăn thực tốt!” Vân Liệt cười khen.

Lăng Thượng cảm thấy nụ cười kia có chút chói mắt, song tầm nhìn của cô lại không thể dứt ra nổi.

Lập tức Vân Liệt lật báo sang trang khác, đột nhiên từ bên trong bay ra một tờ giấy, hạ cánh xuống sàn nhà.

“Cái gì đây?” Vân Liệt tò mò nhặt lên.

Lăng Thượng cũng dựa lại gần xem.

“Vốn chưa từng tương tư, nay bỗng thấy tương tư, chợt lo sợ tương tư.”

*** () ***

Đôi lời lảm nhảm về đêm của bạn Editor: Đi được đến đây ngoảnh đầu nhìn lại, thăm hỏi sao truyện nó những 62 chương, chả biết đôi dai cái gì mà lảm thế:v dạo đọc QT thấy tình tiết bay vèo vèo mà

Đây là bộ có bản QT đầu tiên mà mình đọc hoàn chỉnh đấy:< mà=“” tính=“” đấy=“” bây=“” giờ=“” cũng=“” mới=“” là=“” bộ=“” duy=“” nhất=“”>

-Từ một bạn trẻ đọc không nổi QT... 6

Lời bạn editor sau 1 năm edit đang quay lại beta: Giờ thì mình chỉ đọc QT, vừa nhanh vừa tiện, dù văn chồi tỉ đã man nhưng có còn hơn không =)))

29. Chương 27: Thỗ Lộ

“Vốn chưa từng tương tư, nay bỗng thấy tương tư, chợt lo sợ tương tư.”

Vân Liệt đọc dòng chữ trên tờ giấy xong chờ người ra.

Nàng không ngờ tới chuyện này.

Là nét chữ Lăng Thượng.

Lăng Thượng ngồi ngay bên cạnh mình, cô đã viết câu ấy...

Có ý gì chứ...

Lăng Thượng cũng sững sờ.

Vân Liệt từ từ xoay đầu nhìn cô, bởi vì động tác quá chậm làm cho biểu cảm kinh ngạc ngày càng lộ rõ.

“Đây không phải là do tôi viết.” Lăng Thượng vừa tiếp nhận ánh mắt của nàng bèn theo phản xạ, vội vã giải thích. Lời vừa dứt, cô bỗng đứng ảo não, vì sao nghe cứ như đang giấu đầu hở đuôi.

“Đây là nét chữ của cậu.” Vân Liệt khẽ run rẩy, trong chớp mắt bầu không khí xung quanh tựa hồ cũng biến hóa dần.

“Đấy không phải là nét chữ của tôi.” Lăng Thượng bình tĩnh lại. “Chữ là do tôi bắt chước anh trai, đây là nét chữ của anh ấy, là anh ấy viết.”

Vân Liệt vẫn hoảng sợ, nàng cẩn thận phân biệt, nhưng càng quan sát, lại càng thấy chẳng khác nét chữ của Lăng Thượng trong nhận thức của nàng chút nào.

“Xem ra anh tôi đang thích ai đó.” Lăng Thượng rút tờ giấy ra khỏi tay Vân Liệt.

“Lăng đại ca có đối tượng ư?” Vân Liệt ngơ ngác, trong đầu không ngừng thoáng xuất hiện ánh mắt Lăng Viên khi nhìn mình, cùng sự nhiệt tình khó có thể che giấu.

Song nàng đã không nghĩ đến hậu quả.

“Nếu là tôi, tôi sẽ không viết cái này.” Lăng Thượng nhẹ nhàng vuốt ve mặt chữ, từ cảm giác tương tư kia có thể thấy phảng phất sự khổ não của anh trai. Anh ấy đang thích ai đó, anh ấy thích ai? Lăng Thượng liếc nhìn Vân Liệt, trái tim cô đau nhói.

Ai cũng được, miễn đừng là người trước mắt.

“Vậy cậu sẽ viết cái gì?” Vân Liệt như ngừng thở.

“Anh tôi lấy từ ”Chiết Quế Lệnh” của Từ Tái Tư, tôi lại trích “Hong Lâu Mộng” của Tào Tuyết Cẩn: “tình là mầm mống khổ đau, trái tim con người trí tuệ, quay đầu lại - chờ đến sáng tinh mơ!””

“Hóa ra đây là cách cậu đối xử với tình yêu.” Vân Liệt khẽ cười, cất lực vạm phần để làm như nụ cười không hề gượng ép.

Tình là mầm mống khổ đau, trái tim con người trí tuệ, quay đầu lại - chờ đến sáng tinh mơ!

Lăng Thượng à, cậu nói lời này cho ai nghe?

Cuối cùng cũng minh bạch một điểm, những bức ảnh kia, thực không muốn trực tiếp nghĩ đến, cứ coi như bất khả thi đi, vậy chắc chắn sẽ là bất khả thi...

Hai người tạm thời trầm mặc...

Lát sau, bên cạnh TV vang lên tiếng chuông, rất máy móc, rất cứng nhắc.

“Là điện thoại.” Lăng Thượng đứng dậy, giải thích với Vân Liệt. “Anh tôi sắm.”

Mua điện thoại? Vân Liệt nhìn cô đi nhận cuộc gọi. Cô đưa lưng về phía nàng, nửa người dựa lên chiếc tủ kế TV.

“Alo...”

.....

Lăng Thượng vừa nghe điện vừa quay đầu nhìn lướt qua Vân Liệt.

Là anh trai gọi đến, hỏi chuyện liên quan tới Vân Liệt.

“Cậu ấy về rồi, đang ở đây này.”

.....

“Em biết rồi!”

Lăng Thượng cúp máy. “Anh tôi dặn cậu ở lại, tối nay anh ấy mời chúng mình ra ngoài ăn cơm.”

“Ôi, không cần đâu.” Vân Liệt vội vàng đứng lên. “Tôi còn muốn quay về.”

“Tối lại dùng xe lai cậu về là được.” Lăng Thượng giữ tay nàng, dừng một chút. “Huống hồ, tôi đã đồng ý rồi.”

Tại sao cậu không hỏi ý kiến tôi? Vân Liệt cúi đầu hướng Lăng Thượng, nhưng cô không luận ra vẻ mặt của nàng.

“Đi đi, anh ấy vì ai mà tương tư kia chứ.” Lăng Thượng cười, nàng hững hờ ngẩng mặt lên nhìn cô.

Lập tức Vân Liệt lại quay đi.

“Vân Liệt, hôm Quốc tế Lao động ấy, cậu đã quay về phải không?”

Vân Liệt giật mình, nàng nặng nề ngồi xuống ghế sofa, ngổn ngang trăm mối trăn trở với Lăng Thượng.

“Hà Thù kể cho tôi biết cậu đã hỏi qua cậu ta, có điều, làm sao có khả năng chứ.” Vân Liệt chỉ có thể đáp như vậy.

Nhưng nàng không dám đối diện với ánh mắt Lăng Thượng. Cặp đồng tử của cô ấy vô cùng sâu lắng, không hề tồn đọng chút gợn sóng, phẳng phất như câu hỏi kia đơn giản chỉ bởi lơ đãng, đáp án thực sự cũng chẳng quan trọng.

“Là vậy à.” Lăng Thượng cười. “Anh tôi còn bảo anh ấy trông thấy cậu cơ, chờ chốc nữa lại được chế nhạo

anh ấy rồi.”

“Lăng Thượng...” Vân Liệt sốt sắng đến phát hoảng, thanh âm nàng đã mang theo sự cầu xin.

Lăng Thượng xoay mặt đi, không nói gì.

Hai người lần thứ hai rơi vào trầm mặc....

“Tôi nghĩ tôi phải đi rồi.” Vân Liệt bật dậy.

“Không được!” Lăng Thượng cũng đứng lên, ánh mắt cô hơi phủ lệ. “Vân Liệt!”

Vân Liệt nhìn cô, nghe cô gọi tên nàng, chờ đợi lời của cô. Lồng ngực nàng đập thành thịch..

Song Lăng Thượng lại chẳng nói gì hết.

Bản thân cô vô cùng hỗn loạn.

Tờ giấy của anh trai. Điện thoại của anh trai. Cả phản ứng kì lạ của anh trai ngày hôm ấy.

Biết mình đi tìm Vân Liệt, khi quay về gặp mình lại chẳng hề hỏi câu nào. Như câu trả lời đã tồn tại trong thâm tâm, Lăng Thượng cảm thấy bất an.... cô cũng không biết bản thân sẽ có lúc thực mất cảm.

Ai cũng được, xin đừng là Vân Liệt.

Người anh trai tương tự chính là Vân Liệt.

Cũng có thể không phải, chỉ ít cô không biết nên làm thế nào bây giờ.

Mới cách một quãng thời gian không gặp mặt, tại sao mối quan hệ giữa hai người lại đột nhiên sốt sắng như vậy?

Vân Liệt cảm thấy, đây chính là căng thẳng.

Nội tâm hồi hộp, đồng thời sáng tỏ.

Giờ khắc này Lăng Thượng thật giống nàng, tuy cô đang che giấu, nhưng vẫn vừa nhìn qua là hiểu ngay.

Ánh mắt cô ấy nhất định cũng thiếu mất sự bình tĩnh trước đây, nhất định cũng tăng thêm cảm giác yêu thương xa lạ!

Vì thế nên nhất định cô ấy sẽ biết điều mà mình đang nghĩ, phải không?

Vân Liệt ngồi sau xe Lăng Thượng, nàng không muốn thừa nhận là bị Lăng Thượng ép buộc nên mới miễn cưỡng đi ăn bữa cơm này.

Trong lòng nàng cũng rất tò mò. Người Lăng Viên thích, là ai.

Ai cũng được, mong sao đừng là mình.

Nhất định không được.

Lần này, liệu ông Trời có nghe thấy nguyện ước của nàng hay không?

Đáng tiếc, bữa ăn kia không ai hỏi gì, cũng chẳng biết thêm gì.

Sự căng thẳng của cả hai tạm thời tiêu tan nhờ sự góp mặt của Lâm Phổ và Hà Thù.

Tuy nhiên đó cũng chỉ là tạm thời.

“Anh đã sớm muốn nhìn qua cửa tiệm của Lăng đại ca rồi, ai dè lại gặp ngay Hà Thù cũng đang ở đây.” Lâm Phổ thấy sự kinh ngạc trong ánh mắt Vân Liệt cùng Lăng Thượng bèn nói.

“Tớ là đang đi dạo phố mua sắm, vô tình thấy Lăng đại ca đang ở bên trong.” Hà Thù giải thích.

“Cả lũ đứng bên cửa làm gì, mau vào ăn cơm đi.” Trong quán ăn, Lăng Viên nở nụ cười hòa nhã, vừa trông thấy Vân Liệt, hai mắt anh lập tức sáng ngời. “Vân Liệt, em đã về rồi.”

“Vâng.” Vân Liệt cười đáp. Câu “Đã lâu không gặp” lại nói không ra.

Cơm nước xong, Lăng Viên lấy xe giao hàng chở Hà Thù với Vân Liệt về trường.

Lâm Phổ được hưởng diễm phúc lai Lăng Thượng đi.

“Em hôm nay rất im hơi lặng tiếng nhé.” Lâm Phổ đáp chậm rãi.

Lăng Thượng vẫn giữ im lặng như cũ.

“À, em có để ý không?” Lâm Phổ nói tiếp. “Hình như anh trai em thích Vân Liệt ấy? Không chả lẽ là Hà Thù? Cách đối xử với hai người bọn họ thật tốt.”

“Anh của em.... đối đãi với cô gái nào cũng rất dịu dàng.” Mãi về sau Lăng Thượng mới lên tiếng.

“Sao thế, đừng bảo em có tình cảm phức tạp dành cho anh trai mình đấy nhé?” Lâm Phổ nhin không nổi bèn trêu cô.

Trái tim Lăng Thượng mềm nhũn, cô hơi dựa đầu vào lưng Lâm Phổ, tựa như vô cùng mệt mỏi.

“Alô, này!” Lâm Phổ vội vã tập trung tinh thần. Cô gái anh thích nhiều năm đang ở ngay đằng sau, lại còn tựa lên người mình. Thế nhưng... “Lăng Thượng, dạo gần đây em làm sao vậy? Rất kì quái.”

“Có thể kì quái hơn so với anh trai em ư?” Lăng Thượng kinh ngạc hỏi.

“Anh em? Tiếp xúc không nhiều nên anh cũng không biết. Nhưng từ hồi anh quen em đến giờ, em xem, chẳng lẽ em....” Lâm Phổ đột ngột phanh gấp xe, âm thanh sắc bén rít vang cực dị thường.

“Không phải em đang.... thích ai đấy chứ?”

“Thích?” Lăng Thượng ngơ ngác, động tác dừng xe của Lâm Phổ không gây ảnh hưởng nhiều đối với cô, tư thế ngồi bất biến, đầu tóc cũng bất biến.

“Thế nào mới được coi là đang thích ai đó?”

Lâm Phổ lặng im chốc lát, bỗng dừng anh hỏi. “Trong vũ hội tốt nghiệp, em muốn khiêu vũ cùng ai nhất?”

Sau lưng là một mảnh trầm mặc.

“Lăng Thượng à...” Lâm Phổ gọi, thấy cô không đáp, anh quay đầu lại. Song chỉ thấy một đỉnh đầu đen nhánh, còn bờ vai gầy đang hơi dựng thẳng.

Thời điểm ra trường, nếu nhảy với ai, đồng nghĩa sẽ gả cho người đấy.

Câu nói ngây thơ khi đó đã phải phối hợp với tâm trạng như thế nào nhỉ?

Chí ít thì lúc ấy, trong lòng không có cảm giác yêu.

Vậy ra bản thân mình chưa từng yêu chàng trai trước mặt này sao?

Dù cho mỗi khi mình cần, anh ấy đều duỗi tay giúp đỡ, dù cho anh ấy đã từng kéo mình thoát khỏi cảnh sinh hoạt mê man; dù cho... Những điểm tốt đếm không xuể, vậy vì sao khi anh ấy hỏi “Trong vũ hội tốt nghiệp, em muốn khiêu vũ cùng ai nhất?” thì lập tức nội tâm nghĩ đến anh, nhưng cái tên hiển hiện ra trong đầu lại là người không nên tư tưởng đến nhất....

Ha ha, Y Vân Liệt, dạy cậu khiêu vũ thì làm sao chứ, mong ước khó hiểu muốn nhảy cùng cậu thì làm sao chứ, vậy mà tôi đã quên, bất luận thế nào đi chăng nữa, hai chúng ta vẫn không thể gần cho nhau được.

Hóa ra ngay từ khi mới bắt đầu đã mắc sai lầm!

Sai! Sai! Sai!

Lăng Thượng đột nhiên ngẩng đầu nhìn Lâm Phổ, anh bị cô hù dọa.

Đèn dưới đêm, mặt đất xung quanh tối tăm chẳng rõ ràng, nhưng phản quang khúc xạ của ánh điện qua mắt Lăng Thượng vẫn lóe lên. Là lệ? Sao lại khóc? Trái tim anh thì vì điều gì bỗng đau nhói lên như vừa bị kim châm.

Nếu không phải nước mắt, vậy thì ánh sáng lấp lánh kia đang muốn thổ lộ điều gì?

Cô bé này, rốt cuộc có bao giờ thuộc về mình hay không?

“Em giống anh em chứ?” Thật lâu sau, Lăng Thượng hỏi Lâm Phổ.

“Y hệt!” Lâm Phổ chần chừ trả lời. Vốn dĩ đáp án ấy không cần phải do dự, có điều thái độ của Lăng Thượng quá lạ lùng, thế nên anh mới lưỡng lự.

“Liệu có ai lẫn lộn hai người chúng em với nhau không?”

“Thỉnh thoảng chắc sẽ có.” Lâm Phổ xoa gáy, anh hoàn toàn theo không kịp lối tư duy Lăng Thượng rồi. “Dù sao hai người cũng là anh em, huyết dịch giống nhau chảy thấu tận xương tủy, phản ứng đôi lúc sẽ như nhau. Cơ mà bình thường thì khó mà nhầm lẫn, anh em là con trai, mà em lại là con gái.”

Tựa hồ vì lời giải thích tỉ mỉ từng li từng tí của Lâm Phổ nên Lăng Thượng mới nhẹ nhõm.

Cuối cùng cô đã có thể nở nụ cười. “Em cũng nghĩ vậy đấy, có vẻ như em bị ảnh hưởng quá lớn từ anh mình.”

“Đó là anh trai em mà, chịu ảnh hưởng cũng là điều đương nhiên.” Lâm Phổ thở phào, anh lại ngồi lên yên xe, còn nói. “Lăng Thượng, em hiểu tâm ý của anh mà. Anh chỉ đang chờ đợi một cái gật đầu của em thôi, không nhất thiết phải khiêu vũ hay gì đâu.”

Lăng Thượng ngồi phía sau không đáp, Lâm Phổ chuyển đổi đề tài.

Bên này Lăng Thượng tựa hồ đã phá giải nỗi băn khoăn trong lòng, mặt khác, bên kia lại đang phải đối mặt với khó khăn.

Lăng Viên đưa Hà Thù và Vân Liệt đến cổng trường, đáng lẽ phải quay đầu rời đi, thế nhưng xe của anh vẫn đứng im bất động.

Tuy Hà Thù đã xuống xe cùng Vân Liệt song vẫn không tránh khỏi quay đầu lại nhìn, dưới ánh đèn, dường như chiếc xe của Lăng Viên đang trách móc bọn họ đã quên mất phía sau còn một người nữa.

Cuối cùng Lăng Viên từ trên xe nhảy ra, một tay chống cửa, một tay vò tóc, gọi Vân Liệt.

“Anh có chuyện muốn nói với em.”

Vân Liệt và Hà Thù hai mặt nhìn nhau, Hà Thù mãi mốt lui đi, bảo sẽ về trước. Vân Liệt không thể làm gì khác hơn là đi về phía Lăng Viên.

Hai người đứng bên xe, rõ là Lăng Viên gọi nàng lại, nhưng chờ Vân Liệt tới thì anh lại nói chẳng nên câu.

Vẫn là Vân Liệt mở miệng trước. “Hôm Quốc tế Lao động.... thực sự cảm ơn anh!”

Lăng Viên vội vàng lắc đầu, sau đó anh mới chậm rãi hỏi. “Vân Liệt, em cảm thấy.... em gái anh thế nào?”

Vân Liệt sững sốt, toàn thân cứng nhắc.

“Em xem, em với em gái anh rất hữu duyên đúng không?”

“Đúng vậy.” Vân Liệt mờ mịt đáp, nàng chưa bắt được trọng tâm vấn đề của Lăng Viên.

“Anh với nó, cũng rất giống nhau nhỉ?” Lăng Viên tiếp tục hỏi, cẩn thận, dè dặt.

“Giống!” Vân Liệt cúi đầu. Chính bởi vì giống nên ban đầu mới từ Lăng Viên mà để ý, quan tâm, cuối cùng quen biết Lăng Thượng ; đến bây giờ lại bởi vì Lăng Thượng cho nên nảy sinh chút hảo cảm đối với Lăng Viên.

Cái nào quan trọng hơn? Hay nói, cái nào mới cần quan trọng hơn?

“Đã vậy, liệu em có thể đồng ý chấp nhận anh trai của người bạn tốt rất hữu duyên kia làm bạn trai mình hay không?” Rốt cuộc Lăng Viên cũng nhắm mắt nói liền một hơi..

Nhưng chờ đợi anh là một sự trầm mặc.

“Vân Liệt à...” Lăng Viên thấp thỏm, anh bất an mở mắt.

Vân Liệt đang nhìn thẳng trực diện anh.

“Anh dọa em sợ à?” Lăng Viên luống cuống tay chân. “Đây là lần đầu tiên trong đời anh nói những câu như vậy với một cô gái, lại còn dựa vào danh nghĩa em gái mình, có phải anh rất kém cỏi hay không?”

“Vốn chưa từng tương tư, nay bỗng thấy tương tư, chợt lo sợ tương tư.” Vân Liệt thấp giọng đọc.

Lăng Viên lập tức quỳnh lên. “Em thấy rồi ư...”

“Thật sự là anh viết sao?” Ngữ khí Vân Liệt khẽ run.

“Ừ, chỉ là vô thức trích ra thôi.” Lăng Viên hít sâu mấy lần, sau đó nở nụ cười rạng rỡ trời ban. “Anh nghĩ em đại khái cũng đã hiểu một chút, vì thế nên...”

Tại sao?

Tại sao?

Tại sao?

Vân Liệt hờ hững xoay người lại.

Tại sao anh không đi yêu người khác, mà lại yêu tôi?

Vân Liệt chậm rãi bỏ đi.

Tại sao tôi lại để anh hiểu nhầm ý của mình vào ngày Quốc tế Lao động, nếu khi ấy nói ra sự thật, liệu có phải sẽ thoải mái hơn hay không?

Bởi vì thời điểm nói ra sự thật sẽ làm anh tổn thương, thế nên tôi đã lựa chọn trốn tránh hiện thực.

Một lần trốn chạy, lại phải dùng nhiều hơn một lời nói dối để bù đắp.

Hình như đã không còn có thể quay đầu được nữa rồi!

Tôi hiểu, nếu như ngay từ điểm xuất phát, chúng ta đã không thể vượt qua ranh giới kia, vậy thì vĩnh viễn sẽ chẳng có cách nào vượt qua nó được, không biết tự bao giờ, ranh giới ấy bỗng biến thành một lần phân cách quá rõ ràng.

Tôi chưa từng thử vượt qua lần phân cách kia, ngay từ lần đầu tiên gặp gỡ.

Lăng Thượng, tôi nên làm gì?

3

Lăng Thượng, phải làm sao bây giờ? +

30. Chương 28: Khúc Đạo Đầu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

*sao mình cảm giác từng edit một chương có tựa y hệt thể này rồi nhỉ (“ ”) Feeling déjà vu 1

...

Lâm Phở đưa Lăng Thượng về nhà. Một chiếc xe chở hàng đã dừng ở dưới lầu.

“Không vào ngồi một lát sao?” Lăng Thượng nhảy xuống xe, hỏi.

“Thôi khỏi.” Lâm Phở đứng đối diện, anh dang tay như muốn ôm vai cô, hoặc chỉ đơn giản mong có thể vuốt nhẹ mái tóc dài kia.

Nhưng sự tĩnh lặng ẩn sâu trong đáy mắt Lăng Thượng khiến cho anh chẳng thể làm gì được.

Cuối cùng anh đành thở dài, xoay gót ra đi.

Lên tầng, mở cửa, đèn điện trong nhà sáng choang.

Lăng Viên đang đứng ngăn người giữa phòng khách. Kể cả lúc có tiếng mở cửa, anh cũng không hay biết, mãi tới tận khi được Lăng Thượng gọi to thì mới hoàn hồn.

“Làm sao bây giờ đây, Lăng Thượng!” Lăng Viên kìm nén mà thở dài, vẻ mặt anh tràn đầy lo âu.

“Xảy ra chuyện gì vậy anh?” Trái tim Lăng Thượng khẽ rung động. “Chả lẽ Vân Liệt...”

“Không, hai em ấy vẫn ổn!” Lăng Viên vội vàng lắc đầu, anh vung vẩy tờ giấy trên tay. “Là cái này xảy ra vấn đề rồi.”

Lăng Thượng trầm mặc.

Đương nhiên cô biết thứ Lăng Viên đang cầm là gì.

Vốn chưa từng tương tư, nay bỗng thấy tương tư, chợt lo sợ tương tư.

“Làm sao bây giờ? Hình như anh hù em ấy sợ rồi!” Lăng Viên nhú mày, nụ cười thường trực nay biến đâu mất tiêu. Anh là một người vui vẻ, loại biểu hiện này rất ít khi xuất hiện.

Lăng Thượng chết lặng một hồi, cô chưa xác định được điều mình vừa nghe, ngơ ngác nhìn anh trai.

“Vừa nãy, lúc anh chở Vân Liệt về.” Lăng Viên hết sức ý tứ gãi đầu. “Anh tỏ tình với Vân Liệt.”

Lăng Thượng càng ngày càng mờ mịt rồi.

Nếu như có thể, giờ phút này cô tình nguyện tự phế bỏ thính giác của mình. Cô thật sự không hi vọng nghe thấy từ miệng người thân cận nhất một cái tên cũng là mẫn cảm nhất.

Thế nhưng, cô vẫn nghe thấy.

Anh trai nói, anh tỏ tình với Vân Liệt.

“Vậy à.” Lăng Thượng nở nụ cười, rồi ánh mắt đi. “Chúc mừng anh nha. Cậu ấy nhất định rất cao hứng, cậu ấy đã đồng ý rồi, đúng không?”

“Thế nên anh mới nói anh dọa em ấy sợ rồi mà. Lúc đi, sắc mặt em ấy hết sức tệ.” Lăng Viên thở dài.

Mí mắt Lăng Thượng nhấp nháy, trái tim cô kêu vang như trống đập. “Sắc mặt không tốt... vì sao?”

Lăng Viên vẫn chỉ thở dài.

Sau khi anh thổ lộ xong, không hề ngờ Vân Liệt lại quay lưng bỏ đi.

Em ấy đi rất chậm, phải nói là bước chân khó nhọc, thậm chí còn ngồi xổm luôn xuống đất, dáng vẻ như muốn khóc thét lên.

Lăng Viên cảm thấy bản thân thật quá thất bại.

Song khó hiểu ở chỗ, không phải Vân Liệt vì mình nên mới làm quen Lăng Thượng ư?

Chả lẽ việc em ấy quay về vào ngày Quốc tế Lao động không phải bởi mình sao?

Ánh mắt của nàng luôn khiến anh nảy sinh ý nghĩ nàng đã động tâm.

Thời điểm ghé qua nhà em ấy chơi, em ấy đối đãi mình tốt đặc biệt mà, không phải sao? Cây hợp hoan như ẩn như hiện minh chứng tình cảm sóng gợn, chẳng nhẽ lại không phải là dành cho mình?

Tuy nhiên không thể tìm ra kẻ thứ hai.

Vì thế nên mình mới can đảm như vậy. Thậm chí còn không đợi nổi tới khi em ấy tốt nghiệp. Thật sự lo ngại sau khi ra trường em ấy sẽ về nhà, mình mà vẫn còn ở đây, lỡ đâu người đẹp bị kẻ khác nhanh chân đến cướp thì sao.

Anh không muốn lỡ thời, nên mới hành động.

Nhưng, hình như sai rồi.

Khi thấy Vân Liệt cúi đầu ngồi chồm hõm trên mặt đất, tâm trạng Lăng Viên vô cùng hỗn loạn. Cô bé này, hiện tại chính là một câu đố.

Để mở ra bí ẩn kia, tựa hồ phải tìm ra đáp án ở chỗ Lăng Thượng. Chí ít, so với bản thân, Lăng Thượng hiểu em ấy rõ hơn nhiều.

Nghe Lăng Viên kể tới đây, Lăng Thượng trợn tròn hai mắt. “Cứ như vậy? Anh bỏ lại cậu ấy trên mặt đất rồi quay về đây?”

“Không phải.” Lăng Viên lắc đầu. “Em ấy chỉ nói ”Để em suy nghĩ thật kĩ” rồi bỏ đi ” Lăng Viên hơi tự giễu. “Và không hề ngoảnh mặt lại.”

Anh trai, Vân Liệt khiến anh nếm mùi thất bại rồi ư?

Nội tâm Lăng Thượng như đang có thủy triều dâng trào, tiện đà tự trách móc bản thân.

Tâm trạng hiện tại của mình là gì?

Một tầng thăm đượm sự vui sướng, một tầng khác lại nhuộm đầy nỗi khổ sở.

Nên cười hay nên khóc.

Cười vì bản thân hay khóc vì anh trai.

Anh à, sau khi biết anh đang vì ai mà tương tư, còn lâu em mới tưởng tượng nổi chính mình lại bình tĩnh nhường này.

Lăng Thượng duỗi tay ôm lấy đầu Lăng Viên, rất lâu rồi cô đã không làm động tác này. Bao năm bố mẹ không ở nơi đây, anh vừa là anh trai, vừa là người cha. Bây giờ, ai mới là người thực sự bị dày vò hơn ai.

Lăng Viên được em gái ôm bất ngờ, ngây ngẩn cả người. Anh ôm lại Lăng Thượng, tay vỗ nhẹ lên lưng cô. “Làm sao thế, nhóc con lo lắng cho anh à?”

“Anh.” Lăng Thượng nhẹ nhàng hỏi bên tai Lăng Viên. “Không phải cậu ấy thì không được sao? Ngoại trừ cậu ấy, người khác không thể được ư?”

“Ý gì vậy?” Lăng Viên lập tức buông Lăng Thượng ra, phản ứng sốt sắng.

Lăng Thượng cười, chẳng ngờ nước mắt lại chảy xuống. “Nếu như cậu ấy không thích anh, em không hy vọng phải trông thấy anh bị tổn thương.”

Lăng Thượng rơi lệ khiến Lăng Viên cảm động, anh vừa cười vừa thán. “Thật tình, là chuyện tình cảm của anh mà sao em lại khóc lóc. Anh còn không biết em gái mình là người đa sầu đa cảm thế đâu nhé.”

Lăng Thượng cười không nổi, lòng cô ngập tràn cay đắng.

“Anh, không phải cậu ấy thì không thể được sao?”

Nụ cười nơi khóe miệng Lăng Viên tắt dần, anh ngẩn người chốc lát, trong đầu nhất thời chan chứa giọng nói dịu dàng của Vân Liệt, thật làm cho người ta điên đảo.

Lăng Viên không cần trả lời, Lăng Thượng cũng suy được đáp án từ bộ dạng của anh.

“Em nói xem em ấy sẽ cần bao lâu? Cả kết quả nữa?” Lăng Viên một bên xuất thần, hỏi.

Lăng Thượng cũng đang mê mẩn, ý nghĩ kia từng chút, từng chút rơi rụng, hạ tận vực sâu nội tâm, không đau, nhưng tất cả đều bị bóng tối bao phủ.

“Anh là anh trai em, cậu ấy... là bạn em, em ủng hộ hai người.” Lăng Thượng hít một hơi thật sâu, nói một cách lạnh nhạt.

“Thật ư?”. Lăng Viên nhất thời hoan hỉ, anh dang tay ôm em gái. “Đúng là nhóc con của anh.”

“Nhưng nếu cuối cùng cậu ấy vẫn không lựa chọn anh...” Lăng Thượng giãy không thoát cái ôm này, cô đơn giản là từ bỏ.

“Chỉ cần em ấy không ghét anh thì anh tuyệt đối không buông xuôi đâu.” Lăng Viên kiên định nói, sau đó khẽ mỉm cười. “Thực ra anh vẫn còn một chút ưu thế.”

Lăng Thượng thực sự nên hỏi rằng anh có ưu thế gì, song cô sợ đây sẽ là một lưỡi dao cắt sâu vào vết thương, thành ra không nói nên lời

Cứ thế, tựa hồ đã trở thành một ước định.

Lăng Thượng tính đi thuyết phục Vân Liệt, giúp nàng hiểu rõ về anh trai, biết anh là một người đàn ông có thể giao lại cả cuộc đời.

Thế nhưng, muốn là muốn như vậy, cũng đã quyết định sẽ làm như vậy rồi, song Lăng Thượng vẫn không đi tìm Vân Liệt.

Không có cách nào để đi tìm nàng.

Mỗi khi đạp xe đến ngã ba đường kia, cô không thể hướng đầu xe sang bên phải. Thậm chí ngay cả nhìn cũng không dám nhìn, chỉ nguyện rời đi càng xa càng tốt.

Tháng ngày trôi qua không mặn không nhạt.

Sinh viên học viện Văn học cũng trở về.

Đám Khúc Mẫn giúp cuộc sống nhộn nhịp hơn hẳn, mọi người thay phiên nhau kiểm thêm việc để bàn. Chuyện tốt nghiệp, tụ hội đồng hương, viết lưu bút, liên hệ phân công...

Công việc đều dần dập.

Đoạn thời gian vật lộn trước đó, thời điểm không thấy mặt đối phương, lập tức như chưa từng tồn tại.

Chỉ khi ngắm những bức ảnh giấu kỹ dưới gối, cô mới nhận ra lòng mình vẫn luôn buồn bã.

Bởi vì sợ sấu nên thậm chí cả anh trai cũng không muốn gặp, tâm trạng Lăng Thượng ngày càng xuống dốc, dần dà đã mất đi nụ cười.

Cuối cùng tốt nghiệp cũng tới. Đã sang tháng Bảy.

Chợt một ngày, Khúc Mẫn đột nhiên hỏi, tại sao lâu lắm rồi không nhìn thấy Vân Liệt?

“Sao tự dừng lại nhớ đến cậu ta?” Lăng Thượng liếc cô.

“Bởi vì hôm qua tôi có đụng phải Hà Thù, cậu ấy đi Đoàn ủy có việc, hình như đang giúp Vân Liệt.”

“Cậu ấy... không qua đây sao?” Lăng Thượng ngơ ngác. Cô tưởng chỉ mình cô tránh nàng, lại không ngờ hai người căn bản không có cơ hội gặp gỡ.

“Cũng là bận rộn chút chuyện tốt nghiệp.” Khúc Mẫn lầm bầm. “Có điều không bận tới nỗi không thể dành chút thời gian ghé qua đây đâu nha. Lần trước về nhà, tôi còn mang theo ít đặc sản quê hương muốn cho cậu ta đây. Cơ mà đã dặn Hà Thù báo Vân Liệt một tiếng rồi.”

Lăng Thượng vừa nghe vừa yên lặng làm việc của mình, song tâm tình đúng là vẫn còn bị quấy rầy.

“Oa, ảnh chụp chúng mình quả nhiên là đẹp.” Khúc Mẫn ngắm nghía tấm hình tại nhà Vân Liệt, đặc biệt còn thu gom đồng có cô cùng Tiểu Vũ.

Khúc Mẫn giơ một bức ảnh đến trước mặt Lăng Thượng, so sánh xong khoan thai nói. “Bao lâu chưa trông thấy cậu rồi nhỉ? Hình như có biến dạng. Ủ.... tóc không thay đổi, lông mày không thay đổi, con mắt không thay đổi...” Đột nhiên Khúc Mẫn cúi người tiến lại gần Lăng Thượng, ánh nhìn sắc bén. “Nhưng tâm tình tựa hồ đã thay đổi. Cái người tinh thần phần chần Lăng Thượng, quát tháo đến rung chuyển trời đất - Lăng Thượng, sao bỗng dưng rơi rớt, chán chường thế này?”

Lăng Thượng lười nhác đẩy Khúc Mẫn ra, cô đang định nói gì đấy thì chợt bị người đứng ở cửa phòng kí túc xá dọa cho kinh hãi.

Khúc Mẫn quay đầu lại, mỉm cười. “Đúng là nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến. Vân Liệt, mau vào đi.”

Vân Liệt nhìn Lăng Thượng một chút, cô đang chờ người nhìn nàng.

“Nghe nói cậu mang đặc sản quê hương lên cho tôi, tôi sao dám phụ lòng thành ý của cậu, đích thân đến đây này.” Vân Liệt giải thích lí do nàng tới, không đáp lại ánh mắt Lăng Thượng.

Khúc Mẫn lôi ra mấy cái túi. “Thật ra chỉ là chút hoa quả sấy khô, cố ý gọi cậu vậy thôi.”

Lăng Thượng ngồi bên khê mỉm cười, nghe cả hai tổ vẽ nho nhã thật vô cùng không quen.

Khúc Mẫn phát hiện ra nụ cười kia, cô nhin không nổi vỗ tay cười theo. “Thực là quá vất vả.”

“Cái gì cơ?” Vân Liệt giả vờ vô tình liếc qua, nàng đã thấy trong phút chốc Lăng Thượng thu hồi ý cười, vẻ mặt bình tĩnh.

“Đạo gần đây nhất định cậu ta có tâm sự, toàn rầu rĩ, không vui, vừa nãy vất vả lắm mới thấy chút rạng rỡ, nhưng giờ lại mất tiêu rồi.” Khúc Mẫn làm mặt quỷ.

Vân Liệt sững sốt.

Lời này chứa nhiều hàm ý lắm.

Đáng lẽ không nên tới, song đến thì cũng đến rồi, chẳng cần kiếm cớ không gặp, có việc cũng đều nhờ Hà Thù, nhưng cuối cùng vẫn không ngăn nổi trái tim chân thực. Bởi vì không biết sau khi nghe được lời tỏ tình của Lăng Viên thì phải đối diện với Lăng Thượng như thế nào, Vân Liệt nghĩ, nếu Lăng Thượng đã biết, nhất định cũng không biết đối mặt với nàng ra sao.

Nhất định cũng sẽ giống như mình, có thể trốn, sẽ tránh; đến gần, sẽ chạy.

Không, không thể như vậy!

Vân Liệt nghĩ tới đây đã thấy Lăng Thượng đứng dậy, cô vội lấy chìa khóa bánh xe đạp trên bàn, đi ra ngoài cửa.

“Tôi đi đây.”

“Đợi chút.” Đầu óc Vân Liệt nóng lên, nàng hô một câu.

Lăng Thượng ngoảnh mặt nhìn nàng, Khúc Mẫn quan sát cả hai.

“Tôi đang cần đi nhờ xe.” Vân Liệt quay đầu hướng Khúc Mẫn. “Cám ơn cậu nhé.”

“Không cần khách khí.” Khúc Mẫn đáp, trừng mắt dõi theo hai người bọn họ sánh vai nhau rời đi.

Cùng ngồi chung xe đã trở thành chuyện rất tự nhiên.

Thế nhưng dọc đường bao trùm sự yên tĩnh bức người ta muốn phát điên. Thậm chí Vân Liệt còn định trực tiếp từ trên xe nhảy xuống.

Song nàng vẫn nhẫn nại.

Lắng nghe tiếng chuông xe vang lên lạnh lạnh, nhìn mái tóc dài của Lăng Thượng thỏa ý tung bay.

Phía sau lưng là một góc độ có thể lớn mật ngắm nghía mà đối phương không hề hay biết.

Nàng chỉ đang nhất thời tham lam thôi.

Vẫn là ngã ba đường kia, Lăng Thượng đuổi chân khiến xe dừng lại.

Cô đợi Vân Liệt xuống xe.

Nhưng Vân Liệt không động dậy.

Ngược lại, vì muốn ổn định thân thể, một tay nàng còn nắm lấy vạt áo của Lăng Thượng.

Lăng Thượng quay đầu, lạnh lùng nhìn thẳng vào đôi mắt Vân Liệt. Quả nhiên ánh mắt cô luôn chứa thiên ngôn vạn ngữ.

Vân Liệt tiếp đất, vòng tới trước đầu xe Lăng Thượng.

Ánh mắt Lăng Thượng xoay vòng theo nàng, vốn tưởng rằng nàng đã chấp nhận, cứ vậy mà đi, ai ngờ Vân Liệt bỗng dừng xoay người lại, khiến cô không kịp dựng lên bức tường phòng thủ, làm cho nàng phát hiện ra mắt cô không hề chớp mà luôn dõi theo nàng.

Lăng Thượng tạm thời quẩn bách, cô hất đầu.

Song đối với Vân Liệt, những động tác nhỏ nhặt kia thế nhưng đủ để cho nàng dừng khí

“Lăng Thượng.” Nàng mở miệng. “Thứ năm, cũng chính là tối mai, là vũ hội tốt nghiệp đưa tiễn sinh viên, phải chứ?”

“Ừ.” Lăng Thượng gật đầu.

“Tối hôm ấy, liệu cậu có thể khiêu vũ cùng tôi không?” Cuối cùng Vân Liệt cũng cố thu hết can đảm.

Lời mời này, sớm đã nghĩ đến, song vốn dĩ không thể bộc lộ.

Hiện tại liệu mạng thế này, nàng đang muốn vứt bỏ lớp mặt nạ. Nhìn thấy sự ảm đạm của Lăng Thượng, ánh mắt cô lúc nào cũng lảng tránh khiến đại não nàng ép phải nói ra.

Nhưng lời vừa dứt, cả hai đều ngẩn người.

“Cậu nói, tôi nhảy với cậu?” Ngữ khí Lăng Thượng như mê sảng, sau khi nghe anh trai nói anh thích Vân Liệt, mọi chuyện tiếp diễn phẳng phất không chút chân thực.

Thế nhưng đây là thực tế, sự bất chấp của Vân Liệt khiến Lăng Thượng cảm động.

Song, nơi này, cũng chính là nơi anh trai thổ lộ với cậu ấy mà, phải không?

Lăng Thượng chậm rãi nhướn mày. “Tôi đã dạy cậu khiêu vũ, đồ đệ vượt thầy rồi thì không nên quay lại tìm chứ.”

Vân Liệt lập tức thất thần, ánh mắt nàng ảm đạm đi trông thấy.

“Thật sao?” Vân Liệt cười. “Lăng Thượng, cậu muốn tôi khiêu vũ với ai?” Vân Liệt bắt chước kiểu nhướn mày khiêu khích, dù cho động tác này rất không hợp với nàng. “Để tôi nhảy cùng anh cậu ư?”

“Tại sao phải nói vậy chứ, cậu muốn nhảy cùng ai, cũng đâu cần sự chấp thuận của tôi.” Lăng Thượng dời tầm mắt, cô nghiêng người chuẩn bị xuất phát.

“Thế còn cậu, cậu định nhảy với ai?” Vân Liệt bước lại gần, ngăn ngay phía trước cô.

“Tôi, cũng tương tự, không cần sự đồng ý của cậu.” Lăng Thượng lạnh lùng nói. “Đừng đùa nữa, Vân Liệt, việc này không giống cậu chút nào.”

“Ai nói tôi đang đùa hả?” Vân Liệt gào lên, nước mắt rưng rưng, nàng cảm nhận sâu sắc lưỡi dao đang đâm vào tim mình.

“Mặc kệ thế nào đi chẳng nữa.” Lăng Thượng lại tách khỏi ánh mắt của nàng. “Chúng ta...”

Trong phút chốc Vân Liệt mở to mắt nhìn cô, lệ từ từ rơi xuống.

Chúng ta cũng không thể.

Đây là lời Lăng Thượng muốn nói, thế nhưng một khắc thấy Vân Liệt khóc kia, tim cô đau đến nỗi nuốt nó ngược trở lại.

Lăng Thượng bắt lực, cô cúi đầu chốc lát, xong ngẩng lên, nói câu cuối cùng trước khi bỏ đi.

“Không biết cậu có còn nhớ hay không, anh trai tôi vẫn đang chờ câu trả lời của cậu đấy.”

31. Chương 29: Vũ Hội

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vũ hội tốt nghiệp đưa tiễn sinh viên lần thứ 85.

Đương nhiên chủ trì là Đoàn ủy. Vì đây là vũ hội cuối cùng nên hầu như mọi người đều dành thời gian để đến tham dự.

Địa điểm tổ chức tại hội trường học viện Sư phạm, dàn loa trang bị hiện đại, banner đầy rẫy, đủ các loại màu mè treo ở khắp nơi, giữa trần nhà còn xuất hiện một chiếc đèn xoay đã được lau chùi tới mức sáng bóng loáng. Điện cùng âm nhạc mở đồng thời, hội trường đang vô cùng khí thế.

Vũ hội là vào buổi tối, thế nhưng Vân Liệt đã tới từ trưa.

Đứng giữa hội trường, dưới chiếc đèn xoay, tuy bên ngoài còn đang ban ngày song cũng có thể ngờ ngờ nghe được tiếng cười nói huyên náo....

Vài người quen biết ghé qua trêu ghẹo. “Y Vân Liệt, tôi nhớ là cậu chưa từng tham dự vũ hội Đoàn ủy bao giờ cơ mà, không phải cậu không thích khiêu vũ à? Mọi người đều biết đấy nhé. Hôm nay sao tự dưng nổi hứng đến đây vậy?”

Vân Liệt muốn đáp, nhưng Hà Thù tiến tới ôm nàng, nói. “Đây chẳng phải là ngày đặc biệt sao.”

Vân Liệt giật mình, nghiêng đầu nhìn cô.

Hà Thù thắc mắc. “Thế không phải là ngày đặc biệt à? Vũ hội tốt nghiệp của chúng mình đấy.”

“À, đúng vậy nhỉ.” Lúc này Vân Liệt mới thu hồi ánh mắt, mỉm cười.

“Đến tối thì thế nào nơi này cũng náo nhiệt.” Hà Thù ngắm nghía tứ phía, mọi người đang chuẩn bị nốt công đoạn cuối cùng. Rất nhiều bàn ghế vừa được chuyển tới, còn cả vị trí dành cho lãnh đạo Đoàn ủy.

“Ừ, sẽ rất náo nhiệt.” Vân Liệt hít một hơi thật sâu. “Đi, chúng ta đi hỗ trợ thôi.”

Sau đó, cuối cùng vũ hội cũng bắt đầu.

Đã là mùa hạ, trời tối rất muộn, mãi tới khi đồng hồ điểm chuông báo bảy giờ mới thích hợp để bật đèn huỳnh quang.

Thời gian quy định là tám giờ, có vài người đã kéo nhau đến từ sớm.

Thành viên Đoàn ủy khá đông, có người kết bè kết bạn mà đi, có người lại trực tiếp dẫn theo bạn nhảy, chẳng thèm quan tâm mọi người trêu chọc, có vài người đơn độc thì chỉ muốn tìm kiếm đối tượng tại vũ hội.

Vân Liệt vẫn một thân váy dài màu trắng non trông vô cùng diễm đạm, nho nhã. Mái tóc dài tết hai bên ở phía sau, một chiếc băng đồng sắc vấy thắt trên đỉnh đầu, vừa nổi bật lên gương mặt đẹp, lại không đến nỗi quá khô khan; Hà Thù cũng mặc váy, có điều ngắn hơn một chút so với Vân Liệt, tóc xõa, chỉ kẹp thêm hai cái kẹp tóc ở trên tai, lộ làn da trắng nõn - Vân Liệt còn suốt ngày kêu than cô đứng chuẩn hình mẫu người con gái Trung Quốc cùng khuôn mặt trái xoan.

Thời điểm xuất hiện, Lâm Phổ đến với thân phận bí thư học viện Vật lý, tương tự, Hạ Mông cũng có mặt. Tuy Hạ Mông không thể lưu hiệu, song anh chàng vẫn được phân công đến một đơn vị khá tốt, thành ra sắc mặt cực kỳ vui vẻ.

Hà Thù vừa trông thấy hai người bạn họ bèn trao đổi đôi ba câu cùng Vân Liệt rồi cáo biệt, xong còn qua chào hỏi mấy vị bí thư khác, mọi người tụ tập lại một chỗ, chuẩn bị chốc nữa phát biểu.

Vân Liệt trở nên đơn độc.

Tuy cũng có vài người quen biết đến bắt chuyện, căn bản gặp nàng ở đây thực chẳng dễ dàng gì, song bọn họ nhanh cảm thấy phiền chán. Vốn dĩ tâm trạng Vân Liệt cực kì sốt ruột, nàng thẳng thắn tránh né, trốn sang chỗ ngồi hàng cuối mé bên trái - vị trí hẻo lánh, để ngồi.

Sau đó nàng phát hiện Lăng Thượng đang tiến đến.

Lăng Thượng là bị Khúc Mẫn lừa kéo đi. Khúc Mẫn đã thôi lui khỏi Đoàn ủy, nhưng lần trở lại này cô được hưởng một đặc quyền, dù sao cô cũng từng làm rất nhiều chuyện cho Đoàn, những chuyện ấy không phải nói bỏ là có thể bỏ ngay.

Khúc Mẫn tự biết cô có cơ hội đi cửa sau, bèn cười đắc ý.

Chả cần hiểu nguyên nhân cô cười, cũng chẳng ai quan tâm, nhưng khi nhìn thấy Khúc Mẫn cùng trang phục của cô vẫn đủ để khiến đám người xung quanh vô cùng kinh diêm.

Bởi vì cô đang mặc một bộ váy đen liền áo dài tới đầu gối, lộ ra đôi chân thon thả. Dáng vẻ tựa hồ cũng được chỉnh trang kĩ càng, quyến rũ hơn so với bình thường một chút; còn Lăng Thượng lại không khác gì mọi khi. Tóc vẫn buộc cao, toàn thân diện đồ trắng đứng cạnh Khúc Mẫn trông thực vừa vặn, song không hề kém cạnh mà so độ hấp dẫn cùng cô. Lăng Thượng cao, gầy, khuôn mặt tinh xảo, hết thấy đều đặn liền tưởng đến hình ảnh hạc đứng giữa bầy gà.

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người khu vực lân cận bắt đầu rục rả rục rịch, nguyên do đương nhiên là vì hai cô gái kia vẫn chưa có bạn nhảy.

Nhưng tất cả rất nhanh buông tha cho một người.

Lâm Phổ đến bên Lăng Thượng.

“Chờ bí thư tới sẽ khai mạc, mấy người đi ngồi trước đi.” Lâm Phổ tiện tay chỉ chỉ, đúng lúc tia thấy Vân Liệt. “Đấy chẳng phải là Y Vân Liệt sao? Vừa vặn rồi, cho các cậu có bạn có bè.”

Thực ra thì thời điểm Lăng Thượng bước vào, cô đã nhìn thấy Vân Liệt, nàng ngồi yên lặng phía sau một đám người, xiêm y màu trắng non khiến nàng tựa như một đám mây, một vị tiên tử vô tình lạc giữa chốn nhân gian.

Lâm Phổ vừa dứt lời, quả nhiên Khúc Mẫn kéo nghiêng tay Lăng Thượng đi tới.

Càng ngày càng gần, cô gái không chân thực kia cũng dần trở nên rõ ràng hơn.

Thậm chí cô còn kim không nổi vẻ vui mừng xen lẫn chờ mong nơi đáy mắt...

“Đến lâu rồi à?” Vòng qua mấy hàng ghế, Khúc Mẫn cười hỏi. Cô càng lúc càng nẩy sinh hảo cảm với Vân Liệt. Ngược lại, cái con người đứng đằng sau kia tựa hồ càng ngày càng lạnh nhạt với nàng. Khúc Mẫn lơ mơ cảm giác như vậy, chỉ là chưa xác định, cũng không tìm ra nguyên do.

“Mới đến có một lúc thôi.” Vân Liệt ngẩng đầu nhìn hai người tới ngồi trước mặt mình, hạ thấp tầm mắt, song nàng vẫn chỉ thấy cái lưng Lăng Thượng.

Nàng nắm chặt hai tay, ngăn bản thân kích động, làm vậy mới có thể giảm bớt chút ít phiền muộn trong lòng. Thế nhưng, dù dùng lực mạnh đến cỡ nào đi chăng nữa, nàng cũng hoàn toàn ngăn người ra ngắm bóng lưng ai kia.

“Chờ lát nữa nhất định Lâm Phổ sẽ ghé qua mời cậu nhảy điệu đầu tiên, cậu có tính hé lộ cho chúng tôi biết rốt cuộc thì cậu có định đồng ý khiêu vũ với cậu ta không đây?” Khúc Mẫn tràn ngập phấn khởi hỏi Lăng Thượng, một tay vẫy vẫy chào hỏi người quen.

“Nhảy chứ sao không nhảy.” Lăng Thượng cười đáp. “Cậu ta đã chờ lâu như vậy, nếu tôi không nhảy với cậu ta, chẳng phải cậu ta sẽ nhớ nhung tôi cả một đời hay sao?”

“Ồ...” Khúc Mẫn vỗ tay, còn không quên lôi kéo Vân Liệt. “Vân Liệt, cậu xem, ngày hôm nay thế nào cũng có kẻ vui muốn chết cho mà coi.”

Vân Liệt giờ mới chậm rãi hưởng ứng, thực sự thấu hiểu, từng chút từng chút một.

Lăng Thượng nghe thấy tiếng vỗ tay thứ nhất của nàng bèn cảm thấy chấn động, cô dựa lưng lên ghế, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Đang hàn huyên, bỗng dưng từ phía tối sầm lại, đen kịt một màu.

Song chỉ trong nháy mắt, chiếc đèn xoay giữa phòng lập tức bật sáng, tám phương nhập nhòa ánh sáng sắc màu, vũ hội chính thức khai mạc.

Mọi người đồng thanh hoan hô.

Sau đó lãnh đạo Đoàn ủy có đôi lời muốn nói, tiếp đến bí thư mới nhậm chức đại diện đứng lên phát biểu. Tuy tất cả đều rất ngắn gọn, song Vân Liệt không hề lắng nghe. Lăng Thượng cũng chẳng thèm để tâm.

Tất cả đứng dậy, kể cả Khúc Mẫn. Nhưng ngay từ khi bắt đầu, Vân Liệt đã không nhúc nhích, Lăng Thượng cũng vậy.

Chính vào khoảng khắc hội trường đổi đèn ấy, trong cái nháy mắt đen kịt một màu ấy, thế mà đã xảy ra không ít chuyện.

Phản ứng của Vân Liệt cực nhanh. Nàng vốn biết bọn họ đang đổi đèn, cho nên lúc khắp nơi tối sầm lại, phản ứng đầu tiên không phải là thắc mắc, mà là đưa tay túm lấy mái tóc dài của Lăng Thượng, kéo về phía mình.

Lăng Thượng ăn đau, thân thể đột ngột ngã ra sau, bị Vân Liệt ôm chặt lấy.

Cách một cái bàn, Vân Liệt ôm lấy Lăng Thượng từ đằng sau.

Ở trong góc tối nơi người khác không thể nhìn thấy.

Sau đó màn hình TV sáng rực lên, ánh mắt mọi người lập tức bị thu hút.

Lúc phát sinh tình huống, Lăng Thượng thậm chí còn chẳng kịp phản ứng, mãi đến khi nhận ra nhịp thở của Vân Liệt bên tai, chính trong giây lát ấy, cô từ bỏ ý định muốn giãy giụa.

Nhìn không rõ người khác, nhưng lại thấy rõ bản thân.

Người đứng phía sau đã gây ảnh hưởng đến việc hít thở của mình.

Mọi người vỗ tay reo mừng, Vân Liệt nói.

“Điều nhảy đầu tiên, hãy nhảy với tôi.”

Lăng Thượng chỉ nắm thật chặt lấy cánh tay đang quấn quanh cổ.

“Tôi không muốn cậu khiêu vũ cùng Lâm Phổ, tôi không muốn cậu để cho cậu ta hy vọng.” Vân Liệt nói tiếp.

Đầu Lăng Thượng hơi nghiêng, làm như muốn vành tai và tóc mai hai người chạm vào nhau.

Tiếng hò reo đã tắt, ban lãnh đạo bắt đầu phát biểu.

Nhiệt tình của Khúc Mẫn cũng cạn kiệt, cô xoay đầu lại.

Nhưng sưng sốt.

Hai người kia, sao tự dưng hưng phấn quá thành ra như vậy, cơ mà đây cũng là dấu hiệu tốt... Khúc Mẫn vô đến ôm luôn cả hai. “Quá tốt rồi, tôi còn tưởng rằng các cậu cãi vã, bầu không khí quá lạ thường luôn.”

Vân Liệt và Lăng Thượng thắm thờ dài, sau đó gần như đồng thời buông lỏng tay ra.

“Vân Liệt, điều nhảy đầu tiên, cậu thích nhảy cùng ai thế?” Khúc Mẫn hỏi.

Vân Liệt không lên tiếng, nàng liếc qua Lăng Thượng.

Lăng Thượng không biết Vân Liệt nhìn mình, chỉ cô đơn gơ tay phất phất hướng nơi xa xăm, đứng dậy, nói. “Lâm Phổ đang tìm tôi, tôi đi trước đây.”

Trong phút chốc mặt Vân Liệt trắng bệch, nàng kích động đến nỗi nắm lấy tay Lăng Thượng.

“Vừa nãy cậu nói gì với tôi ấy nhỉ? Âm thanh ồn quá, tôi không nghe được.” Lăng Thượng ngoái cổ lại hỏi Vân Liệt, thái độ vô cùng bình tĩnh.

Vân Liệt cắn môi dưới, nàng nén nhịn nỗi đau khổ cùng cực, sau đó buông tay, cũng hết sức thản nhiên đáp. “Vừa nãy tôi đâu có nói gì đâu, cậu nghe nhầm rồi.”

Lăng Thượng lại liếc nàng một cái xong rồi đi.

“Đi thôi, Vân Liệt, chúng ta cũng đi khiêu vũ đi!” Mắt thấy ai cũng bắt đầu đi tìm bạn nhảy, Khúc Mẫn rủ Vân Liệt.

“Thôi.” Vân Liệt nhẹ nhàng lắc đầu. “Tôi muốn ngồi nghỉ một lát.”

“Đến vũ hội mà lại đòi ngồi nghỉ à?” Khúc Mẫn nhún vai, song mắt sắc phát hiện Hạ Mông đang đến gần.

“Có thể nhảy cùng tôi một điệu hay không?” Hạ Mông khom lưng, hỏi.

“Một nụ cười quên hết bao hận thù... sao?” Khúc Mẫn tinh tế nói, xong mỉm cười. “Tất nhiên là được!”

Thế là Lăng Thượng rời đi, Khúc Mẫn cũng rời đi, chỉ còn lại mình Vân Liệt ngồi lẻ loi.

Cho dù đối diện đầy áp những người với người, nhưng tâm vẫn cảm thấy vạn phần cô đơn.

Tại sao, sao lại như vậy?

Rõ ràng Lăng Thượng cũng có ý, song vì điều gì mà không chịu thừa nhận?

Suy đến cùng, lại luôn bởi vì Lăng Viên.

Khi nàng còn chưa làm rõ mối quan hệ cùng Lăng Viên, Lăng Thượng nhất định sẽ không cho phép bản thân can thiệp.

Nếu như nàng giải quyết xong mối ràng buộc với Lăng Viên, liệu cô ấy có thể dừng cảm hơn nữa hay không?

Vất ngang ở giữa hai người, phải chăng vẫn luôn là cái gọi là hiện thực?

Chỉ ít, nàng muốn thử một lần!

Thực ra nàng đã hành động rồi. Ngày hôm qua Lăng Thượng đã nói Lăng Viên đang chờ đợi câu trả lời của nàng.

Chỉ là Lăng Thượng không biết, càng không thể biết, Vân Liệt đã vô cùng rõ ràng lòng dạ của cô ấy rồi.

Nhất định cô ấy nghĩ bản thân che giấu vô cùng kĩ, nhưng cô không biết rằng, ở trước mặt Vân Liệt, cô gần như trong suốt.

Song bây giờ, Vân Liệt chưa muốn vạch trần.

Dõi theo Lăng Thượng đến bên Lâm Phổ, nhìn hai người tay trong tay.

Chẳng qua là, từng làm bạn trai mình, bây giờ lại đi làm bạn gái kẻ khác.

*ây da, đoạn này dịch rất chuẩn luôn nhé ý chị Vân Liệt là Lăng Thượng luôn ở bên săn sóc chị ý như một người con trai, vậy mà giờ lại thành con người yếu đuối cần kẻ khác bao bọc đó:v

Túm lại, chị Vân Liệt thụ không để đâu cho hết thụ, dù chưa kịp tiến triển gì đã tự nhận Lăng Thượng là công

Nhảy đi, hãy nhảy đi, vũ hội chính thức bắt đầu rồi.

Điệu nhạc đầu tiên rất nhẹ nhàng, Vân Liệt không biết tên nó là gì.

Tất cả mọi người bắt đầu khiêu vũ, chủ yếu là hai người, thậm chí có cả nhóm ba người nắm tay nhau, đơn độc một thân một mình cũng có, hết thấy đều cười, tiết tấu loạn nhịp, rõ ràng chả có kết cấu gì, chỉ thể thôi mà vui sướng.

Hóa ra khiêu vũ có thể chẳng cần trải qua học tập.

Nhảy đi, cố gắng nhảy đi.

Đây là vũ hội tốt nghiệp, vũ hội cuối cùng.

Có thể chính vì vậy mà tất cả mọi người rất điên cuồng, cười điên cuồng, nhảy điên cuồng, đương nhiên cũng có kẻ lờ nhau ra góc khác nói chuyện, còn lại đều cực kì náo nhiệt.

Một bản lại nối tiếp một bản, Vân Liệt không còn đặt Lăng Thượng vào tầm mắt. Cứ thế, Vân Liệt bị kéo gia nhập đội ngũ khiêu vũ lúc nào chẳng hay, thậm chí nhảy cùng ai cũng chẳng biết, cho dù sau cùng đã biến thành một vũ hội hỗn loạn, hai người cũng không hề chạm mặt nhau.

Vốn là một vũ hội tràn đầy biết bao hy vọng và ảo tưởng, thế mà nó vẫn từ từ bước vào hồi kết.

Có người rời đi, một người, hai người, càng ngày càng nhiều.

Lăng Thượng không đi, cô còn đang khiêu vũ.

Vân Liệt cũng chưa rời, nàng vẫn tiếp tục nhảy.

Nhưng không phải cùng đối phương, cả hai cười cợt, khéo léo từ chối khi Khúc Mẫn và Hà Thù đến kéo tay, xong quay sang hướng tới những người khác.

Đêm tối không ngừng bị xé rách, mặc cho thế giới này đang rầm rầm sụp đổ.

Sau đó, thực sự là nhạc dứt, người tan.

Tất cả mọi người còn rất hưng phấn. Ra khỏi hội trường vẫn lớn tiếng ồn ào

Nhưng đã hơn mười giờ, ngẩng đầu lên là đã có thể ngắm nhìn những vì sao trên cao.

“Được rồi, các cậu về trước đi.” Khúc Mẫn, Lăng Thượng cùng Lâm Phổ chung đường, họ đang muốn tiễn Vân Liệt và Hà Thù.

“Vậy các cậu đi thong thả.” Vân Liệt với Hà Thù phất tay một cái, cả đám chia làm hai nhóm tách rời.

“À, đúng rồi!” Mới vừa đi được một đoạn đường, Lâm Phổ đang dắt xe Lăng Thượng đột nhiên vỗ đầu, kêu.

Lăng Thượng và Khúc Mẫn đều nhìn anh.

“Ban nãy quên bég không hỏi Y Vân Liệt.” Lâm Phổ cười hì hì, nói. “Chiều hôm qua tôi đang ở học viện Vật lý thì đụng cậu ta, cậu ta hỏi tôi điện thoại liên lạc của cửa hàng Lăng đại ca, hình như đang muốn tìm anh ấy có việc, không biết về sau cậu ta có đi tìm không.”

Lăng Thượng sững sờ, tóm chặt lấy Lâm Phổ. “Anh nói cái gì? Chiều hôm qua à?”

“Có phải là sau khi ghé qua chỗ chúng mình lấy đặc sản không?” Khúc Mẫn đứng bên nói. Nghĩ kĩ lại cảm thấy sai sai, cậu ta rời đi cùng Lăng Thượng mà, tại sao không hỏi luôn Lăng Thượng ấy?

“Đúng, lúc cậu ta gặp tôi, tay còn cầm ít thức ăn, hóa ra đây là đặc sản nhà cậu hả?”

“Anh đưa số điện thoại cho cậu ấy rồi à?” Lăng Thượng hỏi.

“Cậu ta hỏi xin thì sao anh lại không cho, thực ra ngày nọ ăn cơm ai cũng nhận danh thiếp của Lăng đại ca, nhưng hình như cậu ta không có mang theo người, trông điệu bộ còn đặc biệt gấp gáp nữa.”

“Oa, không biết đã xảy ra chuyện gì nhỉ.” Trong đầu Khúc Mẫn hiện lên rất nhiều hình ảnh, tưởng tượng hai người kia đứng chung một chỗ, quả thực là đôi trai tài gái sắc.

“Tôi cũng cảm thấy thế.” Lâm Phổ vội vàng gạt gù, vừa tính nói gì đó thì bị động tác đoạt lấy chiếc xe từ trong tay mình của Lăng Thượng dọa sợ hết hồn.

“Em định đi đâu?” Lâm Phổ giữ cô lại.

“Em có việc, hai người đi trước đi.” Lăng Thượng gạt tay Lâm Phổ, sải bước đạp xe.

“Này!” Khúc Mẫn trợn mắt trợn mũi, mồm há hốc, không biết rốt cuộc có nên ngăn cản hay không.

“Thôi quên đi!” Lâm Phổ cười bảo. Tối nay Lăng Thượng đã khiêu vũ cùng anh, thế là quá đủ rồi. “Lăng Thượng cũng không phải người tùy hứng, nhất định cô ấy có lí do của mình.”

Khúc Mẫn nhún vai, sau đó cười than, cuối cùng còn lại mỗi cô và Lâm Phổ.

Bánh xe chuyển động thật nhanh, trái tim cũng nhảy lên nhảy xuống kịch liệt như thế, chỉ mất một lúc Lăng Thượng đã đuổi kịp Vân Liệt.

Thời điểm Vân Liệt nhìn thấy cô, nàng cũng không tỏ ra quá ngạc nhiên, trái lại còn thậm chí cảm thấy sớm hơn một chút so với tưởng tượng của bản thân.

“Tớ có chuyện muốn nói cùng Lăng Thượng.” Vân Liệt quan sát Lăng Thượng dừng xe trước mặt mình, thở hỏn hển rồi quay sang bảo Hà Thù.

Hà Thù trầm mặc chốc lát, sau đó cùng người khác rời đi.

“Sao tự nhiên lại quay lại đây?” Vân Liệt chờ Lăng Thượng thở ra hơi mới hỏi.

“Chúng ta cần nói chuyện một chút.” Lăng Thượng cứ thế khóa xe ở ven đường, rồi cô kéo Vân Liệt đi.

Phía trước có một cái hồ, ban ngày có thể thấy cây liễu bên hồ rủ toàn bộ cành lá xuống mặt nước. Từ cây liễu còn một chiếc cầu quanh co, ngoằn ngoèo dẫn đến mái đình giữa hồ.

Lúc này, chắc hẳn ở đây không có ai ghé qua.

Cả hai đi thẳng tới mái đình.

“Nghe nói hôm qua cậu đi tìm anh trai tôi?” Vừa bước vào, Lăng Thượng đã trực tiếp hỏi.

“Đúng vậy, tôi gọi đến cửa hàng của anh ấy cơ mà không có ai tiếp, sau đó phải gọi tới nhà cậu mới tìm được người.” Vân Liệt ngừng một chút. “Không phải cậu đã nói anh cậu còn đang chờ câu trả lời của tôi sao? Tôi cho anh ta đáp án.”

Phải, chính là vì biết cậu đã cho anh ấy câu trả lời, cho nên mới muốn biết nó là gì.

Bốn phương một mảnh đen kịt, chỉ có hồ nước phản xạ ít thanh quang. Tại nơi u ám ánh huỳnh quang này, Lăng Thượng tỉ mỉ phân tích biểu hiện của Vân Liệt.

“Tôi không thích anh cậu, Lăng Thượng, cậu nghe cho rõ, tôi không thích anh ta.”

Cuối cùng Vân Liệt đã nói rồi.

Nàng cũng đã nói như vậy với Lăng Viên.

Cùng Lăng đại ca là một loại thân thiết, đó cũng tính là ưa thích, song tuyệt đối không thể phát triển thành tình yêu.

Lăng Thượng xác thực nghe rất rõ ràng. Vào thời điểm thị giác chịu ảnh hưởng, thính giác tự nhiên sẽ đặc biệt mẫn cảm. Cô nghe rõ lời Vân Liệt, cũng nghe ra tình cảm của nàng với anh trai.

Anh ấy, quả nhiên đã bị từ chối rồi!

Lăng Thượng chợt bi thương, xong lại chợt mừng rỡ.

Bỗng dưng phát hiện ra, Vân Liệt chính là cô gái thao túng cảm xúc buồn vui của hai anh em họ Lăng bọn họ.

Vậy thì, mình đang hạnh phúc sao?

Nhưng trong lòng tràn đầy cảm giác tội lỗi.

Không thực hiện được ước định với anh trai, điều duy nhất cô làm là khiến Vân Liệt đi cho anh ấy câu trả lời.

Cũng bởi vì câu nói này mà anh ấy thống khổ.

Lần đầu tiên bị cô gái mình thích từ chối, khẳng định là vô cùng đau đớn. Bây giờ anh trai đang làm gì vậy? Hút thuốc, hay vẫn uống rượu giải sầu.

Lăng Thượng mờ mịt, cô lại muốn rời đi. Lúc này anh trai cần có ai đó bên cạnh. Cô và anh, đều là những người đã quen với cô đơn, cho nên mới càng sợ hãi bị cự tuyệt.

Đặc biệt là lời chối từ của cô gái trước mắt kia. Đối với anh trai mà nói, bảo đây là vừa gặp đã thương cũng chẳng sai.

Nhưng Vân Liệt chặn đường cô.

“Ở đây luôn đi ” Vân Liệt nói. “Khiêu vũ cùng người mình thích.”

“Tôi thích cậu ư?” Lăng Thượng đáp. “Thích một người gây tổn thương cho anh trai tôi sao?”

“Hay là cậu muốn cả ba chúng ta đều đau khổ? Hay còn thêm cả Lâm Phổ, bốn người?”

“Cậu thực sự tàn nhẫn, Vân Liệt à.” Lăng Thượng yếu ớt nói. “Thật không nhận ra cậu lại tàn nhẫn như vậy.”

“Còn cậu...” Vân Liệt tiến lại gần, nàng biết bản thân là người rất ích kỉ. “Mềm yếu hơn nhiều so với tôi tưởng tượng.”

Cảm thấy hơi thở của Vân Liệt, Lăng Thượng không chút do dự, giữ nàng cách xa.

“Tại sao cậu vẫn không chịu thừa nhận?” Ngực khí Vân Liệt dần nhuốm ưu thương. “Tối qua khi ở nhà, tôi không nhìn nổi nên đã đến phòng cậu, cậu đoán xem tôi tìm được cái gì?”

“Tôi tìm thấy những bức ảnh thất lạc mà tôi luôn tưởng chưa được mang đi rửa. Còn có tôi.”

Lăng Thượng không thể hít thở, không thể mở miệng, không thể tin tưởng.

“Tôi sắp điên rồi, tôi muốn gặp cậu nhưng lại sợ phải thấy thái độ của cậu; lúc bị cậu bỏ rơi tại giao lộ, bởi vì quá điên cho nên mới có dũng khí nói cho rõ ràng cùng Lăng đại ca. Tối nhà cậu, chỉ mong tìm kiếm chút an ủi. Nhưng tôi không thể ngờ, lúc nằm trên giường của cậu, gối lên gối của cậu, thế mà lại tìm được những bức hình kia ở phía dưới...”

“Lăng Thượng, không phải cậu vẫn đang chờ tôi sao? Chờ tôi quyết đoán, chọn ra một người giữa hai anh em các cậu.”

Vẫn là mình Vân Liệt nói, đến cùng, nàng đã khóc không thành tiếng.

Vẫn là mình Lăng Thượng nghe, cô vẫn cách Vân Liệt cự ly một hải tẩu.

“Cậu không sợ ư? Đồng tính luyến ái, đối với phần đông người, vừa nghe đã thấy ghét, cậu có thể chống chịu sao?” Lăng Thượng chậm rãi hỏi.

“Có thể hay không thể thì tôi cũng không muốn trốn tránh nữa, cậu mới là người duy nhất tôi cần phải coi trọng.” Vân Liệt dang hai tay, nhưng nàng không với tới Lăng Thượng.

“Đến tận bây giờ, tôi vẫn luôn cho rằng chẳng thứ gì có thể làm cậu khóc.” Lăng Thượng bối rối, thanh âm cô nhẹ, rất nhẹ; mềm, thực mềm, song còn tràn đầy thương cảm. “Hiện tại, rốt cuộc phải làm thế nào mới không khiến cậu khóc, tôi cũng chưa biết.”

“Đừng nên nhìn người khác, chỉ nhìn tôi thôi, hãy cứ giống tôi là được!” Vân Liệt bật thốt, đem tối làm tôn lên ánh mắt nàng.

Sáng rực như vậy, làm cho người ta không thể chối từ...

“Nhưng mới ngày hôm qua, cậu vừa từ chối anh trai tôi ” Lăng Thượng lui về phía sau một bước, Vân Liệt đuổi tới một bước, Lăng Thượng lắc đầu. “Tôi không làm được, việc trong mắt chỉ có một mình cậu, chỉ ít hiện tại không làm được.”

“Tôi có thời gian, tôi có thể chờ.” Tuy Vân Liệt sợ hãi, nhưng giọng nói nàng vẫn vô cùng kiên định.

“Cho tôi chút thời gian, tôi vẫn cứ nghĩ.... cậu sẽ lựa chọn anh trai tôi.” Lăng Thượng nhú mày.

“Tại sao?” Vân Liệt ngơ ngác hỏi.

Lăng Thượng dừng chốc lát, xong cô mới bình tĩnh đáp. “Vì chúng tôi giống nhau như thế, nhưng anh ấy có thể sánh đôi với cậu.”

“Đúng vậy nhỉ, hình như đây là một sự lựa chọn không tồi.” Vân Liệt mỉm cười.

Lăng Thượng không lên tiếng.

Đột nhiên một tia sáng từ đằng xa chiếu đến, kèm theo tiếng quát. “Ai ở đó?!”

“Đi thôi.” Vân Liệt quệt nước mắt đã khô, sau đó nàng kéo Lăng Thượng rời khỏi mái đình giữa hồ. “Là bọn cháu.”

Tuần tra ban đêm tiến lại gần, vốn tưởng đây là một đôi nam nữ lôi nhau ra đây yêu đương, hóa ra lại là hai cô bé.

“Tối nay chúng cháu tham dự vũ hội Đoàn ủy, hưng phấn quá không ngủ được nên mới lúi nhúi ra đây ạ.”
Vân Liệt cười giải thích.

“Là vậy à.” Tuần tra kiểm tra đồng hồ đeo tay. “Đã trễ, ký túc xá sắp phải tắt đèn rồi.”

“Vâng, vậy chúng mình về thôi.”

Chờ tuần tra đi rồi, Vân Liệt cũng quay lại chỗ khóa xe cùng Lăng Thượng.

Lăng Thượng im lặng mở khóa, Vân Liệt chỉ đứng nhìn, cánh mũi nàng ê ẩm.

“Lăng Thượng, sao lại khiêu vũ cùng nhiều người như vậy?”

Lăng Thượng dắt xe, trầm mặc một lát mới đáp. “Tình hình đã thay đổi rồi mà, những gì tôi từng nói cũng chẳng còn đáng tin nữa. Buổi dạ vũ đêm nay, khiêu vũ cùng với ai... không phải là chuyện tôi quan tâm nữa.”

Hai tay Vân Liệt đặt trước ngực như sợ trái tim trong lồng ngực sẽ bị chạm tới.

“Nếu không thèm để ý, sao lại không nhảy cùng tôi?”

“Cậu muốn tôi không thèm để ý đến cậu ư?”

Thật giống như mọi chuyện cô ấy làm đều là vì mình, nhờ thế mà Vân Liệt bị thuyết phục.

“Mình đi thôi.”

“Ừ.”

*

Hết Phần III.

+

32. Chương 30: Ra Trường

Phần IV. Ranh giới giữa yêu và đau.

Nghỉ chân bên ngoài.

Ngay cạnh con đường xưa cũ.

Cỏ biếc thơm ngát hương

Gió đêm nhẹ lướt tan tiếng sáo.

Ánh chiều tà núi lấp núi.

Trên trời cao

Dưới biển rộng

Tri kỉ nửa suy tàn

Một ly rượu đục đủ thừa mừng vui.

Đêm nay mong sao đừng mơ giấc chiêm bao

*

Hát cũng đã hát, rượu cũng đã uống, tưởng tượng nhiều năm sau mới gặp lại nhau là thấy không cam tâm, khó cam lòng, chẳng hề muốn xa cách.

Đối với Lăng Thượng mà nói, tư vị ly biệt của cô hơi khác so với mọi người một chút. Dù sao cô cũng là dân địa phương, lại được lưu hiệu, ngoại trừ việc phải rời xa bạn học đã chung đụng mấy năm liền ra thì cô khó có thể hình dung mọi phiền muộn khác.

Nhưng đây là trước kia, Lăng Thượng từng nghĩ cô sẽ cảm thấy như vậy trong lễ tốt nghiệp. Khi ấy cô còn chưa hay biết sinh mệnh của mình sẽ có ngày vì sự tồn tại lặng yên của một người nào đó mà ảnh hưởng đến cả một đời.

Lời thổ lộ của Vân Liệt làm nhiễu loạn tâm tình Lăng Thượng, đặc biệt là sau khi cô biết nàng đã từ chối anh trai, xong một lần nữa cô lại phải đối mặt với anh ấy.

Cô cho rằng sẽ rất căng thẳng, bởi vì sợ thấy được dáng vẻ anh trai thương tâm nên nội tâm cô vô cùng day dứt. Song cô lại phát hiện anh mình không hề biểu lộ chút cảm xúc nào trên gương mặt, thậm chí nếu cô không biết vụ kia thì có khi sẽ chẳng nhận ra có bất kỳ điểm gì không đúng.

Chỉ là hình như anh trai bận rộn hơn xưa.

Sau đêm vũ hội, cô gặp anh duy chỉ một lần, còn lại chưa từng chạm mặt nhau. Mỗi lần gọi điện tới cửa hàng đều không thấy ai bắt máy, cô đành tự an ủi bản thân rằng chắc hẳn anh trai đang phải đi giao hàng, Lăng Thượng trải qua mấy ngày này vô cùng khó khăn.

Buổi lễ tốt nghiệp kết thúc, tất cả mọi người tản ra.

Lần nào người đưa tiễn cũng là Lăng Thượng, kẻ đi lại luôn là Thủy Kỳ, rồi đến Vương Lộ, tiếp sau Vương Lộ, lại tạm biệt Khúc Mẫn....

Tiến Khúc Mẫn xong, bạn bè bên người thật sự đã đi hết cả rồi.

Sau đó cô gặp Hà Thù, tựa hồ cũng vừa mới đi tiễn bạn về, tinh thần giống cô, không được tốt lắm.

“Lăng Thượng!” Nhìn thấy Lăng Thượng, Hà Thù cực kì cao hứng tiến lại gần.

“Cậu cũng đi tiễn bạn học à?” Lăng Thượng cười bảo, vừa suy nghĩ vừa quan sát xung quanh.

“Ừ, còn lại mỗi mình, rất tịch mịch.” Hà Thù cười đáp. “Có điều ngày mai tôi sẽ về quê, hai tháng sau mới lên.”

“Vậy à? Để tôi tiễn cậu đi.”

“Không cần phải phiền toái như thế, tôi có bạn mà, Vân Liệt cũng đi nữa.”

“Vân.... Liệt?” Bước chân Lăng Thượng chần chờ, trái tim cô nặng nề nhảy một cái. “Cậu ấy.... đi đâu?”

“Về nhà.” Hà Thù kì quái nhìn cô. “Cậu chưa biết à? Tháng này mẹ cậu ấy thúc giục, gửi liền mấy phong thư, ép cậu ấy không thể không quay về.”

“Cho nên cậu ta quyết định về nhà luôn? Không ở lại đây nữa? Từ bỏ công việc ở đài phát thanh sao?” Lăng Thượng đặt câu hỏi dồn dập.

“Cũng không rõ.” Hà Thù lắc đầu. “Mấy hôm nay tôi rất bận.... có điều dạo này hình như cậu ấy chẳng có tinh thần chút nào, chắc bị chuyện phân công quấy nhiễu.”

Không có tinh thần....

Lăng Thượng trầm thờ dài.

“Ồ, Lăng Thượng, cậu đi đâu vậy?” Hà Thù há hốc mồm, mắt thấy Lăng Thượng bám theo mình bèn thắc mắc. “Đi tìm Vân Liệt à?”

Chân Lăng Thượng bỗng chợt dừng bước. Đường đi phía trước còn dài lâu, đứng đợi mình bên bên bờ được mấy người. Song bây giờ muốn gặp cậu ấy ư? Sau những ngày gắng sức lảng tránh, hiện tại lại mong nhìn thấy cậu ấy sao?

Trong đầu hiện lên bóng hình anh trai bạn bệ, tuy lòng rất kích động, nhưng cô vẫn cố gắng bình ổn, Lăng Thượng không thể nhúc nhích cơ thể.

“Cũng được, cậu đến tâm sự với cậu ấy một lát đi, giờ này cậu ấy hẳn đang hoang mang lắm.” Hà Thù kéo

tay Lăng Thượng. Lăng Thượng vô cùng ngoan ngoãn thuận theo, không có nửa điểm giãy giụa.

Bên trong kí túc xá cực kỳ yên tĩnh, một nơi nào đó tựa hồ còn vang lên một bản nhạc nhẹ nhàng, lại có chút đượm buồn.

Càng đến gần phòng của Hà Thù, âm thanh kia lại càng rõ ràng hơn, là tiếng kèn harmonica, giai điệu đơn giản song hơi bị đứt quãng...

“Vân Liệt học thổi đấy.” Hà Thù bắt đầu nói. “Cậu thấy cậu ấy gấp tí nào không, lại còn có cái thú vui nhàn hạ, thoải mái thế kia cơ đấy.” Vừa nói, cô vừa mở cửa.

Tiếng kèn harmonica ngừng ở chỗ không nên dừng, xong lại thổi ở chỗ nên dừng, vang lên liên tiếp nhiều lần, mỗi nốt, mỗi âm như chĩa vào lòng Lăng Thượng, khiến bức tường cô khổ tâm xây dựng bắt đầu đổ vỡ.

Hóa ra những nốt nhạc vụn vỡ, rời rạc như vậy cũng có thể khiến lòng người xúc động.

Cuối cùng cô gái thổi kèn đã nhận ra có người tới, nhưng cô không ngay lập tức quay đầu nghênh đón, mà chỉ hạ kèn harmonica, ngẩn người. Đối diện nàng là một cái máy ghi âm, nó đang phát ra tiếng nhạc trầm đều.

Em hỏi tôi khi nào mới trở về, 2

Tôi cũng đã bao lần tự hỏi bản thân,

Không phải lúc này, không biết bao giờ,

Chỉ đành hẹn em vào một ngày giữa lưng chừng mùa đông.

Hà Thù chịu không nổi nữa, cô tiến đến tắt nó đi, đánh thức Vân Liệt.

“Hà Thù, cậu làm gì....”

Dư quang bên mắt phát hiện ra còn một người dựa vào cửa, lưng Vân Liệt cứng nhắc, chậm rãi xoay người.

Cùng Lăng Thượng bốn mắt nhìn nhau, không hề mãnh liệt, lại hết sức nhẫn nại kìm nén nỗi nhớ thương...

“Sao tự dưng lại học thổi harmonica?” Lăng Thượng bước vào, lấy cái kèn từ trong tay nàng, ngắm nghía.

“Cảm thấy êm tai.” Vân Liệt nhìn cô, Lăng Thượng sau mấy lần xoay xoay cái kèn bèn hai tay nâng nó lên bên môi, thổi. 1

Vẫn là bài hát “Giữa lưng chừng mùa đông”, nhưng Lăng Thượng thổi vô cùng tinh tế và trong trẻo, Vân Liệt nhắm mắt, cẩn thận lắng nghe, quả nhiên bản thân tưởng tượng được nội tâm ẩn giấu bên trong.

Có chút cô độc, như một màn biểu diễn múa đơn thanh cao!

“Xem ra các cậu cùng có chung sở thích!” Hà Thù nói khi Lăng Thượng kết thúc.

Lăng Thượng im lặng thả kèn harmonica xuống, hỏi Vân Liệt. “Nghe nói mai cậu về quê?”

“Ừm!” Vân Liệt nhìn cô, gật đầu.

“Về nhà dạy học sao?” Lăng Thượng lại hỏi. “Đã liên hệ được trường tốt rồi à?”

“Nếu quay trở về thì chính là ngôi trường đạo trước chúng mình ghé thăm ấy.” Đột nhiên Vân Liệt nở nụ cười.

“Quyết định muốn đi sao?” Lăng Thượng hỏi lại.

“Nhất định phải trở về.” Vân Liệt vẫn cười.

“Vậy mai tôi đến tiễn các cậu.” Lăng Thượng kết luận. “Mấy giờ lên xe?”

“Khoảng tầm giống như dạo mấy cậu đến là ổn.” Vân Liệt nghiêng đầu nhìn cô, miệng vẫn cứ cười.

“Vậy chắc chắn nhé, tôi đi đây.”

Cơ hồ là chạy tóe khói ra khỏi cửa.

Đây chính là một giấc mộng, từ lúc bắt đầu cho đến khi kết thúc đều chưa từng tồn tại dù chỉ một chút chân thực.

Mấy ngày trước còn nói “có thể đừng trốn tránh nữa hay không, chỉ có mình cậu mới là người tôi phải coi trọng”, thế mà hiện tại lại cười trước mặt mình nói cậu ấy phải đi.

Có khi nào cậu ấy cũng cảm thấy đây là một giấc mơ, cho nên mới cười với mình, nói “phải đi” không.

Không thì có sao vậy? Lại không thể cùng nhau..

Không hiểu cậu ấy đã nghĩ thông suốt từ bao giờ, ban này đáng nhẽ nên hỏi một câu.

Nhịp chân Lăng Thượng lộn xộn, giờ đang là tháng Bảy, trời dần dần nóng hơn, từ trong ra ngoài đều như bị thiêu đốt...

Câu “đừng nhìn người khác, chỉ cần nhìn tôi, giống như tôi là được!” trong buổi tối nọ, cả những câu nói khác nữa, hóa ra chỉ thuộc về bóng đêm, đến ban ngày sẽ tự động biến mất.

Không biết toàn bộ tất cả câu chữ ấy có bốc hơi hết hay không, giống như chính mình vậy, vĩnh viễn cất giấu trong lòng, chẳng những không mục nát, mà còn từ từ nảy mầm, phát triển.

Đã không thể rút ra được nữa.

Giờ khắc này nếu nhúc nhích thì máu sẽ trào ra.

Có điều, tại sao chỉ mình cậu ấy quên đi những điều cậu ấy đã nói đêm đó?

Lăng Thượng bỗng dừng quay đầu lại, ánh mắt mang theo sự tuyệt vọng.

Song cô chợt thấy Vân Liệt ở phía đằng sau, cách không xa, đang bước bỗng dừng chân lại. Tựa hồ nàng đã bám theo được một lúc rồi.

“Có lời muốn nói với tôi à?” Vân Liệt thẳng lưng hỏi, dáng vẻ nàng xinh đẹp.

“Có thể đừng đi được không?”

“....Vì sao?”

“Vì tôi, có thể đừng đi được không? Ở lại đi!”

“.... Còn gì nữa không?”

“Còn, nhưng tôi không kịp nghĩ, cơ mà có thể đáp ứng trước với tôi, sẽ không rời đi có được hay không?”

“.... nếu tôi nhất định phải trở về thì sao?”

Lăng Thượng trầm mặc, đôi môi mím chặt, sắc mặt tựa như đang nghiêm túc suy nghĩ. Thật lâu sau cô mới khẽ hít một hơi, rũ mi mắt, cười khổ. “Coi như tôi chưa từng nói gì đi.”

Vân Liệt cắn môi, nàng thu hết dũng khí rồi nói. “Đã có thể coi như chưa từng nói gì sao?”

“Lời này hẳn nên là tôi hỏi cậu chứ?” Lăng Thượng mở miệng.

Vân Liệt kinh ngạc nhìn cô.

Lăng Thượng ắn nhẫn không nổi bèn xoay người bỏ đi.

Hóa ra phải làm vậy mới ép được cậu nói thật lòng mình!

Vân Liệt mỉm cười.

Ngày hôm sau, tại trạm xe lửa.

Dẫn đầu là Hà Thù.

Cô với Lăng Thượng thì cũng chẳng coi như cáo biệt chi, có điều lại khó có thể biết lúc nào mới được gặp lại Vân Liệt. Có khi phải đợi đến tận dịp họp lớp cũng nên.

Thành ra trước khi lên xe, Hà Thù ôm Vân Liệt lâu thật lâu, sau đó Vân Liệt tựa hồ nói gì đó bên tai Hà Thù, chỉ thấy Hà Thù lộ rõ vẻ ngạc nhiên xen lẫn nghi hoặc, song cô nhanh chóng che đậy, cuối cùng nhìn lướt qua Lăng Thượng rồi phát tay lên xe.

Hình như Lăng Thượng cho rằng sẽ tiễn Vân Liệt trước. Cô không ngờ lại xuất hiện cơ hội cả hai ở riêng bên nhau thế này.

Đến sân ga, Vân Liệt kiểm tra đồng hồ đeo tay, nàng đề nghị. “Còn một lúc nữa, chúng mình đi đâu đó ngồi một lát nhé?”

“Ừ, có khả năng anh tôi cũng sẽ tới.” Lăng Thượng nhắc chân muốn đi.

“Chờ chút!” Vân Liệt giữ Lăng Thượng lại. “Cậu cho anh cậu biết hôm nay tôi rời đi à?”

“Không được sao?” Lăng Thượng không kể với Vân Liệt rằng cả tối qua cô luôn vẩn vơ ngoài cửa tiệm, gần như chờ đến rạng sáng mới chạm mặt anh mình.

Quần áo vẫn chỉnh tề, không phảng phất hương vị phụ nữ.

Cô nói cho anh trai biết hôm nay Vân Liệt phải đi. Cô không thể không nói!

Khởi điểm anh trai rất trầm tĩnh, chẳng đáp chẳng rằng. Hồi lâu sau mới đốt một điếu thuốc, anh bảo sẽ đi tiễn Vân Liệt.

Được rồi, đây chính là kết quả cô mong muốn, có thể hoàn toàn lơ là cảm thụ của bản thân, nhìn gương mặt anh trai bình tĩnh mà cười không nổi, cuối cùng cô đã có thể làm chút gì đó cho anh.

Lúc trở lại nhà ga, quả nhiên Lăng Viên đã đến, tựa hồ đang ngồi ngay tại nơi anh đã tiễn Vân Liệt hôm Quốc tế Lao động. Vân Liệt đứng nhìn từ xa, nàng có hơi sững sốt.

Lăng Thượng liếc qua Vân Liệt, tại sao cậu ấy lại lộ vẻ mặt như thế?

Lăng Viên cũng thấy hai người, anh đứng dậy.

“Hà Thù đâu?” Lăng Viên hỏi.

“Vừa mới đi xong.” Lăng Thượng đáp. “Em đi mua ít thức ăn, hai người cứ tán gẫu nhé.”

“Không cần đâu.” Vân Liệt định giữ Lăng Thượng lại.

“Không sao cả.” Lăng Thượng tránh né tay Vân Liệt, lúc Lăng Viên rút tiền ra, Lăng Thượng đã đi xa rồi.

Lăng Viên và Vân Liệt ngồi xuống, tình cảnh giống y hệt trong quá khứ.

Thế nhưng đối với Lăng Viên lại khác xa một trời một vực.

Lần trước khi tiễn em ấy, còn cho rằng em ấy vì mình mà về.

Lúc này, tại sao em ấy lại đi?

“Không phải vì anh nên mới không muốn ở lại đây chứ?” Lăng Viên cười khỏ, anh hỏi Vân Liệt.

Vân Liệt thở dài. “Không phải!”

“Nghe Lăng Thượng kể em rất yêu thích công việc ở đài phát thanh mà, vì sao không ở lại đây nữa?”

Vân Liệt tiếp tục thở dài. “Không phải như thế!”

“Vậy sao nhất định phải ra đi? Trong nhà có người ép em ư?”

“Là em phải về thuyết phục người nhà.” Vân Liệt khẽ mỉm cười. “Lần này quay về chỉ là dự định mang ít thứ về nhà thôi, trường đã liên hệ với đài phát thanh rồi, em sẽ ở đây làm việc, thế nhưng hiện tại, em muốn về nhà.”

Lăng Viên sững sờ.

“Chỉ tính cho bố mẹ em một câu trả lời, còn làm vài thủ tục đơn giản nữa.” Vân Liệt tiếp tục giải thích.

Thực ra thì sự thật cũng chỉ có vậy mà thôi, nếu như nàng không quay lại, e rằng người nhà sẽ trực tiếp xông đến chém giết chứ chẳng chơi.

Song nàng không ngờ cái mớ ba phải, thế nào cũng được này sẽ khiến Lăng Thượng để ý, không những thế còn ép Lăng Thượng nói lời thực tâm.

“Có thể dừng đi được không?”

Tựa như không ngờ có thể nghe câu này từ cô ấy sớm đến vậy - thế mà lại phải tách nhau vài ngày sau đó.

Bây giờ Lăng Viên mới thở phào nhẹ nhõm, anh còn tưởng nàng muốn kết thúc nhanh gọn hết thấy, theo dấu chân tàu hỏa đi xa thực xa.

Có trách phải trách Lăng Thượng ý tứ không rõ ràng, chỉ bảo Vân Liệt muốn đi, lại không nói nàng đi rồi sẽ quay về.

Tâm trạng nặng nề, âm u lập tức tan biến. Đây là lần đầu tiên tâm tình anh khoan khoái chút ít kể từ sau khi bị Vân Liệt từ chối.

Thấy dù thế nào đi chăng nữa, đây quả thật là một cô gái rất đáng để yêu.

Lăng Viên nhìn nghiêng nàng, không muốn từ bỏ!

Không muốn từ bỏ!

Lăng Viên bèn mở một cái túi lớn.

“Đây đều là đồ ăn, còn ít quà mua biếu hai cô chú, đa tạ lần trước bọn anh ghé qua đã được bọn họ chiếu cố.”

Vân Liệt không lên tiếng, nàng tiếp nhận cái túi.

Lăng Thượng quan sát hai người một chút, phát hiện bầu không khí có hơi ảm áp hơn so với lúc cô vừa đi.

Quả nhiên vẫn là anh trai phù hợp hơn!

“Em phải đi.” Nhắc nhở của nhà ga truyền ra, Vân Liệt đứng dậy.

Lăng Viên một tay giúp nàng mang vali, một tay lấy đồ Lăng Thượng mua.

Lăng Thượng theo sau bọn họ, bước chân chậm rãi.

Thật giống dư thừa, mặc dù đang đi đưa tiễn, thì cũng thấy thực dư thừa.

Vân Liệt đang xếp hàng, nàng nghiêng người ung dung vẫy tay.

Tay Lăng Thượng không hề cử động.

Có nên hay không, có thích hợp hay không, đã không còn quan trọng nữa, mọi chuyện đã kết thúc rồi.

Đều đã rồi đi cùng cậu ấy, song hãy cứ việc mang theo đồ đặc của mình đi, chúng sẽ còn quay trở lại.

Lần sau, ở một nơi nào đó, có thể là khi cánh cửa bật mở, hay lúc đạp xe ngang qua giao lộ, tất cả những cảm xúc kia rồi sẽ quay trở lại.

Sau đó, bóng dáng Vân Liệt nhanh chóng biến mất giữa hàng người đông đúc.

Lăng Viên đến bên Lăng Thượng, cười bảo. “Chúng ta về thôi.”

“Anh.” Lăng Thượng yếu ớt hỏi. “Sao anh còn có thể cười vậy?”

“Làm sao thế?” Lăng Viên thắc mắc nhìn Lăng Thượng

“Anh không đau lòng ư? Không phải anh thích cậu ấy sao? Cậu ấy đi rồi, anh không cảm thấy tuyệt vọng sao?”

“Đau lòng? Tại sao chứ?” Lăng Viên lấy một tay đấm vào lòng bàn tay còn lại. “Chả lẽ em không biết... em ấy sẽ còn quay về à!”

33. Chương 31: Thời Gian

Lại nửa tháng nữa trôi qua, Vân Liệt từ nhà quay trở về. Lần này nàng không có dự định rời đi.

Thuyết phục cha mẹ là việc vô cùng cực khổ, nàng cố gắng làm người nhà thấu hiểu mong muốn của bản thân... có điều, nàng không hề đề cập đến chuyện tình cảm.

Suy nghĩ nơi đây còn rất bảo thủ, chưa cần nói đến tình yêu giữa hai cô gái, ngay cả chuyện nam nữ chung đụng cũng còn khiến cha mẹ lo lắng không thôi.

Song Vân Liệt kinh ngạc ở chỗ, mẹ nàng rất ấn tượng đối với Lăng Viên. Lăng Viên chính là dạng con trai dễ dàng chiếm được thiện cảm của các bậc phụ huynh, thậm chí ánh mắt sắc bén của bà còn trực tiếp vạch trần việc Lăng Viên nảy sinh hảo cảm với cô con gái. Bây giờ Vân Liệt mới biết, hóa ra Lăng Viên bắt đầu thích mình từ khi đó. Không rõ mẹ có nhận ra hay không, lúc ấy mình cũng đã thích Lăng Thượng.

Hắn là không nhận ra được nhỉ, ngay cả bản thân thưở đầu cũng chỉ mơ hồ cảm thấy, hướng hồ ai lại hướng đến phương diện này mà suy đoán đây? Cứ coi như đang đi trên đường, làm gì có ai xem hai người là một cặp đôi đồng tính luyến ái đâu? Nghĩ tới đây, đột nhiên Vân Liệt thấu hiểu Lăng Thượng. Hiểu lý do vì sao cô ấy do dự trước mặt mình, luôn mãi giậm chân tại chỗ.

Cô ấy sẽ càng lí trí, nhưng người lí trí, thường sẽ càng bị tổn thương nặng nề.

Thời điểm cô ấy liều lĩnh hét lên, cô ấy vẫn không thể quên đi hiện thực, làm mình cơ hồ đã quyết định không nói cho cô ấy biết rằng mình sẽ còn quay trở về; khi đó cô ấy có bao nhiêu ẩn nhẫn, lại có bao nhiêu đau xót đây?

Huống chi, còn có một người anh trai cô ấy yêu tha thiết đặt ở giữa hai người.

Vân Liệt nghĩ đến đây đã đứng ngồi không yên.

Trước lúc nàng đi, mẹ Vân Liệt thực sự không yên tâm, bà lập ước định cùng Vân Liệt, chờ sau khi công việc ổn định, nhất định phải để bọn họ ghé qua kiểm tra nàng. Bất đắc dĩ, Vân Liệt đành đưa mẹ mình số điện thoại nhà Lăng Thượng để tiện liên lạc.

Hiện tại, khí trời cực kỳ oi bức.

Vừa xuống tàu, chen chúc giữa một luồng người qua lại nóng đến ngột thở, kí ức về thị trấn mát mẻ ngay lập tức bốc hơi.

Người đi tiễn nàng nửa tháng trước, nửa tháng sau đang làm gì?

Tâm trí Vân Liệt ngập tràn những ý nghĩ như vậy.

Còn người nàng đang nhớ nhưng bỗng dưng như hòa vào làm một với tâm tư của nàng, đứng ngay phía đối diện.

Vân Liệt tưởng mình hoa mắt, nàng khó có thể tin nổi. Nghe đâu say nắng sẽ làm cho con người ta sản sinh ra ảo giác, chẳng lẽ nàng bị say nắng rồi?

Vân Liệt vội vã dùng tay vỗ vỗ má, cố gắng tỉnh táo lại.

Vậy mà người kia lại đang đi về phía nàng.

Không phải ảo ảnh, không phải là không thể chạm tới, thời điểm Vân Liệt vô ý thức đưa tay nắm lấy tay đối phương, nàng trợn tròn mắt.

“Làm sao thế? Cho phép bản thân khiến tôi giật mình khi bỏ đi, lại không đồng ý để tôi làm cậu giật mình khi đến đón à?” Lăng Thượng mỉm cười, dáng vẻ Vân Liệt làm cho cô cảm thấy đứng đây đợi mấy tiếng đồng hồ quả không hề lãng phí.

“Sao cậu lại ở đây?” Vân Liệt vui mừng, nàng nhảy căng lên. “Cậu... biết hôm nay tôi quay về à?”

“Không phải thế, tôi đi tiễn bạn học mà.” Lăng Thượng lắc đầu, giơ tay tùy tiện chỉ chỉ chỗ chỗ.

“Lừa đảo...” Vân Liệt tỏ ra không tin.

“Ừ, lừa cậu đấy.” Lăng Thượng cười. “Thực ra sáng nay có nhận được một cuộc điện thoại, dặn tôi quan tâm, chăm sóc ai đó một chút.”

Vân Liệt sững sốt chốc lát, lập tức nàng hiểu ra. “Cậu... sẽ không trách tôi chứ? Tôi đưa số điện thoại của cậu cho mẹ tôi rồi.”

“Làm sao lại đi trách cậu, không phải cậu muốn ở lại nhà tôi ư?” Lăng Thượng bước đi, cô ra hiệu cho nàng

rời khỏi đây.

Vân Liệt vội vàng đuổi theo, nàng không đánh giá nổi vẻ mặt Lăng Thượng. “Ở lại nhà cậu....?”

“Đúng vậy, cậu đã tốt nghiệp rồi mà còn tính quay lại kí túc xá à?” Lăng Thượng xoay đầu hỏi nàng.

Vân Liệt không nói gì. Vội vàng chuyện tốt nghiệp, vội vàng chuyện phân công, vội vàng chuyện tình cảm, thế mà lại quên bống mất chuyện này.

Có thể ngay từ trong tiềm thức, nàng đã coi nhà Lăng Thượng như một nơi để dừng chân, vì lẽ đó nên chưa bao giờ đặt nặng vấn đề này ở trong lòng.

Làm sao đây? Lăng Thượng đã chủ động mời, mà lời mời này lại khiến nàng lo sợ đến tái cả mặt mày.

“Lăng Thượng.” Vân Liệt kéo Lăng Thượng lại. “Chúng mình cần nói chuyện.”

“Tại sao giữa hai ta lại xuất hiện cục diện như thế này.... tôi cùng cậu nói chuyện, cậu cùng tôi nói chuyện.” Lăng Thượng ca thán. “Nếu như bắt buộc phải nói chuyện, chẳng thà cứ về nhà trước có được hay không, chỉ ít trong nhà còn có quạt điện, tôi nóng muốn chết rồi.”

“Cậu đứng đây chờ tôi lâu lắm sao?” Vân Liệt dè dặt hỏi.

“Tôi tới đón cậu đã là tốt lắm rồi.” Lăng Thượng nhàn nhạt hỏi vặn lại. “Vì lí do gì mà tôi phải đi chờ một người đã gạt tôi vậy?”

“Ôi...” Vân Liệt không nhịn được cười, nhưng là cười lên lút. “Cậu vẫn còn giận à? Bởi vì tôi không nói cho cậu biết tôi sẽ quay về ư?”

Lăng Thượng liếc nhìn nàng, cô chẳng đáp chẳng rằng, nhịp bước chân tăng nhanh.

“Được rồi, là tôi sai.” Vân Liệt hết cách, nàng không thể làm gì khác ngoài nhào tới ngăn cô lại, hai người đứng ôm nhau ngay lối ra trạm xe lửa, song Vân Liệt không để tâm đến mấy chuyện vụn vặt này. “Tôi cũng chưa từng bảo là tôi đi sẽ không trở về, là do cậu hiểu nhầm thôi.”

“Cậu còn ngại biện?” Lăng Thượng trợn mắt, cô tính tránh nàng.

“Vậy tôi không ngại biện nữa.” Vân Liệt chuyển sang đứng đối diện cô, nàng hơi nghiêng người lại gần. “Thế nên cậu cũng không cần phải ngại biện, tôi muốn tin những gì cậu đã nói ngày hôm đó..”

Lăng Thượng nhất thời ngây ngốc, ngày hôm đó mình nói cái gì nhỉ?

“Có thể dừng đi được không?”

“Vì tôi, có thể dừng đi được không? Ở lại đi!”

Có phải cậu ấy ở lại vì mình hay không, tựa hồ đã chẳng còn quan trọng nữa rồi. Quan trọng là, mỗi ngày đều chờ đợi trong vô vọng, cuộc gọi của mẹ Vân Liệt dường như đã truyền sinh khí vào trái tim, khiến mình hưng phấn ngay tức khắc.

Có thể được gặp lại cô gái kia, riêng việc ấy thôi cũng đã vô cùng tuyệt vời.

Lần đầu tiên Lăng Thượng phát hiện thực ra bản thân cô rất dễ thỏa mãn.

Làm sao đây? Có nên nói ra hay không?

Dưới ánh nắng rực rỡ, Vân Liệt mang theo nụ cười nhợt nhạt... tựa như chợt xuất hiện một cái kẹp, trong nháy mắt, nó xiết tim cô thật chặt, nhắc cho cô biết cái gì gọi là không thể lơ là.

Không còn có thể lơ là, tạm thời gạt đi những thứ khác, hiện tại chỉ mong nắm lấy tay người đối diện, cùng nhau dạo bước một đoạn đường.

“Vậy nên cậu cũng không cần phải ngại biện, cậu hãy cứ tin những gì tôi nói ngày hôm đó.”

Cũng câu nói ấy, Lăng Thượng không chần chừ, mà trực tiếp đưa tay kéo nàng hướng về phía nhà mình.

Vân Liệt vẫn trộm nhìn cô, hình như Lăng Thượng đã có chút chuyển biến, chỉ ít thái độ đang chủ động hơn rất nhiều, điều ấy làm nàng vui thầm, nàng nắm chặt lấy tay Lăng Thượng, dù cho hôm nay nắng gắt, nàng cũng không nguyện buông ra.

Trước khi về nhà Lăng Thượng, cả hai ghé qua chợ mua thức ăn, có điều vì đã quá trưa nên chỉ còn lẻ tẻ vài hàng, đồ cũng không tươi nữa.

“Trong nhà còn ít thịt, hay là mua bột mì về làm sủi cảo đi.” Lăng Thượng đề nghị.

“Trời nóng thế này mà muốn ăn sao.” Vân Liệt lấy tay không ngừng quạt quạt. “Cậu bắt đầu học nấu nướng à? Thịt để lâu cũng không tươi... để ở trong tủ lạnh thì vẫn vậy.”

“Đây không phải do tôi mua, mà là...” Bỗng Lăng Thượng im bật, ánh mắt rời đi chỗ khác, giả bộ đang tìm

kiếm thứ gì đó có thể ăn.

Vân Liệt hơi run rẩy, nàng mơ hồ cảm giác trong câu nói vẫn còn chưa hoàn thiện của Lăng Thượng sẽ xuất hiện cái tên Lăng Viên.

Nếu thật thế, vậy sau này phải làm sao đây? Vân Liệt cay đắng suy nghĩ, khi chém không đứt tình thân, nó sẽ vĩnh viễn vắt ngang chắn giữa hai người.

Là ai sẽ bị bỏ rơi? Là mình? Hay là anh trai cô ấy?

Hiển nhiên, Lăng Thượng vẫn còn chưa tìm được điểm thăng bằng trong mối quan hệ này.

Mà chính bởi vì chém không đứt nổi tình thân, vậy thì người bị bỏ lại sẽ là mình. Bỗng nhiên nghĩ tới đây khiến Vân Liệt khủng hoảng tinh thần, tránh không khỏi nắm thật chặt lấy tay Lăng Thượng. Lăng Thượng thấy đau, quay đầu lại nhìn nàng.

Không cần ngôn từ vẫn có thể trao đổi, kỳ thực rất thông khổ.

Không cách nào che giấu, đối phương đều thấu rõ nội tâm.

Cuối cùng Lăng Thượng cũng lên tiếng. “Vẫn là mua bột mì đi, tôi nhớ món sủi cảo của cậu.”

Vân Liệt gật đầu. “Được, vậy đi mua bột mì.”

Sủi cảo luôn có thể làm lại; nếu cần, thậm chí pháo hoa cũng có thể đốt thêm lần nữa; cảm giác ăn Tết đều có thể tìm về; thế nhưng khoảng thời gian Lăng Viên chưa trở lại, lại không thể nào tái hồi.

34. Chương 32: Ước Định

Đôi lời bạn editor: lại một lần feel déjà vu, cảm tưởng như từng edit một chương như thế này ==)) 6

*

Ăn xong sủi cảo thì mờ hơi đầm ìa, hai người ra phòng khách ngồi bật quạt điện.

Tóc Lăng Thượng dài thật dài, bị gió thổi bay tới mức dựng thẳng lên, lại thêm vài sợi tóc rối trên trán, nhìn trông rất đẹp. Nhất thời Vân Liệt bất giác ngắm đến ngây ngốc, nàng duỗi tay ra vuốt tóc cô. “Trời

nóng như vậy mà mấy năm nay cậu vẫn nuôi dài nhường này sao?”

Lăng Thượng rút tay nàng ra khỏi tóc mình, lạnh nhạt nói. “Quen rồi. Để lâu cũng thành tự nhiên mà.”

Vân Liệt rút tay về, có chút buồn bã, hai người tựa như đã mất đi một thứ gì đó rất quan trọng, xong nàng lại đột nhiên nhớ ra một chuyện. “Phải rồi!” Nàng lôi mấy quyển sách mình mang theo từ trên bàn, lấy ra một phong giấy. “Lần trước về nhà, tôi có đi leo núi - chính là ngọn núi đạo nọ mình ghé thăm ấy, cây hợp hoan kia đã nở hoa rồi, tôi hái được mấy bông này.”

Mở phong giấy ra, bên trong chứa vài bông hoa.

Hoa được sắp xếp chỉnh tề, hình dạng xòe ô trông rất tinh xảo.

Vừa mở ra Vân Liệt đã thốt lên a, nàng nói với vẻ thất vọng. “Vốn là nhân nhạ màu đỏ hồng, ai ngờ mới có mấy ngày đã phai hết cả rồi.”

Phải, giờ hoa chỉ âm thầm màu đất, do vẫn luôn bị đè nén, nay đã mất đi màu sắc vốn có của mình.

“Nếu lúc đó đi ép thì có khi bây giờ đã khá hơn chút.” Vân Liệt buồn rầu, nàng tính kẹp lại phong thư vào bên trong tập sách.

Nhưng nửa đường nàng bị Lăng Thượng ngăn cản. “Là tặng tôi à? Cho dù đã phai màu rồi thì vẫn phải đưa cho tôi chứ?”

Vân Liệt thấy cô cẩn thận từng li từng tí cất mấy bông hoa đi bèn thở dài, nàng nói. “Vốn muốn dùng nó để trao đổi với cậu mà.”

Ánh mắt Lăng Thượng dò hỏi, Vân Liệt giơ hai tay lên bày tư thế đàn giáo.

Lăng Thượng hơi bất ngờ, cô không hề nghĩ nàng sẽ phí sức tạo dáng như vậy, ngay lập tức đứng dậy, về phòng mình, lôi từ dưới gối ra một đồng ảnh.

Đồng ảnh kia chủ yếu là hình Vân Liệt, có vài bức chụp cô. Toàn bộ những bức có cô đều do Vân Liệt chụp, như bức ảnh này, tựa hồ có thể thấy Vân Liệt đang nhìn mình. Lần trước ở đình giữa hồ, khi Vân Liệt nói đã xem qua hết thấy ảnh giấu dưới gối, bao bí mật chôn sâu nơi đáy lòng cô đều bị xóc lên, cảm giác quần bách đến giờ vẫn luẩn quẩn quanh đây.

Chính chỗ ảnh này, rõ ràng chỉ ẩn chụp trong nháy mắt, vậy mà lại lưu giữ mãi mãi tâm tư của nhau. Vốn là bí mật, nhưng lại không thể trốn tránh, hiện tại, có phải nên nói rõ hay không?

Cầm ảnh bước ra, Vân Liệt như đang dàn binh đón địch, dáng vẻ nàng cực kỳ hồi hộp, ánh mắt cũng chăm chú vào vật trên tay cô.

Lăng Thượng đưa ảnh cho Vân Liệt.

“Đừng nói cậu thật sự cho rằng tôi sẽ tin mấy bức này chưa hề được mang đi rửa đấy nhé!” Giọng điệu Vân Liệt trầm thấp, nàng nhẹ nhàng vuốt ve tấm hình, song bởi vì sợ để lại dấu vân tay mà ngừng lại.

“Tôi cho là lúc cậu thấy không có tấm nào có tôi với cậu thì sẽ hiểu!” Lăng Thượng thở dài.

“Hiểu thì hiểu, tôi vẫn không cam tâm!” Vân Liệt gượng cười, nàng hít sâu một hơi rồi nói. “Tôi biết trong lòng cậu còn vướng mắc về anh mình, thế nhưng trước tiên chúng ta có thể cho nhau chút thời gian được không? Nếu sau một khoảng thời gian ở chung mà cậu vẫn cảm thấy không thể tiếp tục nữa thì biệt ly cũng chưa muộn.”

Lăng Thượng nhìn Vân Liệt, lòng cô hơi tê dại, cậu ấy phải thu bao nhiêu dũng khí mới nói ra được những lời như thế vậy?

“Nếu đã quyết tâm tiến sâu hơn, làm sao nói rút là rút được? Cảm tình nói giữ là giữ được, nói bỏ là có thể buông bỏ sao?” Lăng Thượng dịu dàng bảo. “Vân Liệt, ván cược này của cậu quả thực rất lớn.”

“Đời người chung quy cũng phải có lúc đưa ra một quyết định không được phép hối hận mà. Thích cậu có lẽ là điều bất ngờ nhất trong cuộc đời của tôi, nhưng đã tồn tại rồi thì tôi không muốn trốn tránh nó nữa. Dù cho sau này có ra sao, chí ít cũng phải để tôi cam tâm tình nguyện tự rời bỏ đi mới được. Không thể thì nhất định tôi sẽ hối hận. Không giải quyết cho dứt điểm vấn đề trước mắt, nhất định tôi sẽ vô cùng hối hận....”

Lúc Vân Liệt nói những lời này, lệ cơ hồ đã tuôn rơi. Cuối cùng tâm trí cũng không thốt lên nỗi lời cầu xin, cũng chẳng bày tỏ được khát vọng, cảm giác trào dâng mãnh liệt trong lòng nhưng lại không tài nào biểu đạt thành lời.

Nàng cảm thấy trên mặt như có lửa đốt, bốc cả khói lên.

Bởi vì muốn nói đoạn nhân sinh này là của nàng, đối phương cũng không nhất thiết phải giống mình. Vẫn luôn tưởng rằng cô ấy chắc hẳn sẽ như nàng. Thời điểm mắt không thấy nhưng tư vẫn trùng, hai người tựa hồ có thể tâm ý tương thông. Song khi hai người nói chuyện, khi nàng nhìn Lăng Thượng, nàng lại đột nhiên mất hết can đảm, một lần cầu xin còn có thể, hai lần cầu xin tạm miễn cưỡng, nhưng nàng không biết có đủ dũng khí cho lần thứ ba nữa hay không. đành chỉ lặp đi lặp lại câu “Tôi nhất định sẽ hối hận...”, thậm chí nàng còn chưa kịp chờ Lăng Thượng đáp mà đã bắt đầu tuyệt vọng, vừa nói xong đã cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, phảng phất như đã thấy rõ kết cục của bản thân, đáng lẽ ra không nên thích, huống hồ còn là đồng tính.

Càng nghĩ, trái tim càng tuyệt vọng.

Càng tuyệt vọng, nước mắt càng cuộn cuộn tuôn trào.

Cứ thế, Lăng Thượng cũng dần trở nên mê man.

Chỉ là không muốn hối hận thôi sao?

Vân Liệt liều mạng đến đây để nói những lời này, một câu lại một câu, chúng nối tiếp nhau, thâm nhập thẳng sâu vào trái tim của cô.

Nghe như cuộc sống trong tương lai sẽ có những áp lực, có thể tạm thời không quan tâm ánh mắt người đời, thậm chí bỏ qua người thân bên cạnh. Tuy nhiên mình chưa bao giờ dừng cảm, từ nhỏ tính tình đã luôn luôn thiếu quyết đoán, hướng chỉ gặp phải tình cảnh như bây giờ.

Không thể đối mặt với chính mình, chứ đừng nói tới người khác.

Không biết tại sao lại phát sinh, vì thế nên mới mờ mịt; không biết sẽ kết thúc như thế nào, cho nên mới bàng hoàng. Giả như anh trai chưa từng tỏ tình với Vân Liệt thì cuối cùng sẽ không ép Vân Liệt thổ lộ với mình, những cảm xúc kia vẫn sẽ lảng lảng nằm yên dưới đáy lòng. Biết là không thể, tuy rằng rất nhớ mong, thế nhưng lại không thể... cứ thế cứ thế tự trói buộc bản thân.

Có những lời đã nói ra thì không còn quay đầu lại được nữa, hiện tại chính là mức độ ấy. Vốn dĩ đã có thể giả bộ, dù cho cực khổ ra sao, dù cho giờ khắc này mãnh liệt tới đâu, nó cũng chỉ thuộc về giờ khắc này! Bởi vì không có kinh nghiệm, thế nên không cam lòng; bởi vì không có được, ngược lại sẽ càng thêm thống khổ!

Nhưng, tuy đã tính lặng im, đã cảm thấy trái tim buột thả, xong giờ tất cả lại bắt đầu xáo trộn chỉ vì một câu “Không muốn hối hận” của Vân Liệt! Đúng rồi, đây là một trải nghiệm hoàn toàn mới trong cuộc sống, ngoại trừ việc tình yêu đồng giới có thể bị kẻ khác dầy vò ra thì làm gì còn gì khác? Có thể yêu đến mức nào? Chỉ là thử mà thôi, chỉ là bởi không muốn phải hối hận mà thôi. Không cần cam kết, nên không tính là phản bội. Ai cũng xứng đáng, bao gồm cả những người thân cận nhất. Đúng rồi, chỉ là bởi không muốn hối hận nên mới muốn thử nghiệm.

Cõi lòng lập tức trở nên nhẹ nhõm, lập tức trở nên mềm mại, thứ gánh nặng vẫn luôn gây phiền toái gắt gao cứ thế vỡ tan tành.

“Như vậy thì thử xem sao.” Lăng Thượng khẽ mỉm cười. “Coi chúng ta có thể đi được bao xa.”

Còn chìm đắm trong bất đắc dĩ xen lẫn bất lực cùng bi ai, Vân Liệt tạm thời chưa kịp phản ứng.

Như lắng nghe thấy âm thanh của bầu trời.

Đôi môi mỏng của Lăng Thượng khẽ đóng mở, nó dễ dàng kéo Vân Liệt lên tận Thiên đường.

“Không kiêng dè anh trai cậu nữa?”

“Không kiêng dè!”

“Cũng không kiêng dè những người khác?”

“Đương nhiên không kiêng dè!”

Vân Liệt lập tức hoan hô một tiếng, quả thực nhiệt liệt xông tới.

Lăng Thượng vội vàng đón được nàng, nhẹ nhàng ôm vào lòng. “Có điều... nếu một ngày cậu bỗng dưng mất hứng, hoặc cảm thấy chàng trai khác khiến cậu rung động, cậu nhất định phải nói cho tôi biết!”

Vân Liệt nhắm mắt, nàng thất vọng ngồi dưới đất ngán một tiếng, xong thẳng lưng nhìn cô, nghiêm túc nói. “Tuy rằng tôi cũng biết những lời ấy là lời nên nói, có điều, nếu như cậu nảy sinh tình cảm với ai đó khác, không cần cậu nói, tôi nghĩ nhất định tôi có thể nhận ra, khi ấy, tôi sẽ rời xa cậu mà không chút do dự.”

“Hình như hơi sai sai.” Lăng Thượng nghiêng đầu. “Vừa mới bắt đầu, sao chúng ta đã toàn tính đến kết thúc?”

“Đúng ha, không biết kết thúc sẽ như thế nào.” Vân Liệt mỉm cười. “Hoặc mang theo thù hận, hoặc mang theo tình yêu.”

“Tôi hi vọng là về trước.” Lăng Thượng lại ôm Vân Liệt thêm một lần nữa. “Hận một người, tương đối dễ quên.”

“Không có yêu sao lại có hận.” Vân Liệt biện luận cùng cô. “Đã có yêu, sao có thể dễ dàng quên?”

“Cậu xem.” Lăng Thượng cười. “Ngay cả quan niệm này chúng ta cũng đối lập, sao tôi lại đi thích cậu nhỉ.”

“Cuối cùng cũng được nghe cậu nói cậu ”thích” tôi!” Vân Liệt thở phào. Lăng Thượng chỉ nói đùa nhưng khiến lòng nàng kinh hoàng. Nàng thật không thể lí giải nổi bản thân, vì sao lại dễ xúc động như vậy trước mặt người kia, không hề có lí do, thậm chí nàng còn không nhớ nổi tự bao giờ mình đã bắt đầu nảy sinh cảm giác này.

“Tôi chưa từng nói sao?” Lăng Thượng kinh ngạc, tâm trí cô không xa lạ với từ ấy, trong lòng nhất định đã xuất hiện nhiều lần, cho nên lúc nói ra lại không hề cảm thấy xa lạ.

Đây chính là lời tâm tình sao? Đây chính là tình yêu!

Phải khống chế tình yêu, từ lúc bắt đầu, cho đến khi kết thúc. Nhất định phải cẩn thận từng li từng tí một mới có thể để nó kéo dài, lâu thật lâu.

Nghĩ vậy, Lăng Thượng giơ một mảnh hoa hợp hoan lên. “Tuy không thấy màu sắc nữa, thế nhưng tôi nghĩ có thể tìm được loại cây này trong thành phố, ở một chỗ nào đó, nó hẳn cũng đang độ nở hoa vô cùng đẹp.”

“Thế thì mai chúng mình đi tìm đi!” Vân Liệt vội vàng đề nghị.

“Công việc của cậu thì sao? Lúc nào cậu mới phải đến đài phát thanh để báo danh?” Đột nhiên Lăng Thượng nhớ ra nguyên nhân nàng trở lại.

“Trường sẽ thống nhất phân phối, hồ sơ còn chưa hạ, thực ra thì hai tháng sau tôi mới phải đi làm.” Vân Liệt cười dịu dàng. “Đối với tôi mà nói, đây là kì nghỉ hè cuối cùng đấy, có cậu ở bên, thật tốt.”

Hóa ra lí do cậu ấy quay về, không phải là vì công tác, mà là vì mình!

Nếu như mình không hồi đáp cậu ấy thì phải làm sao? Lăng Thượng khó mà tưởng tượng nổi cảnh nàng hoảng sợ ngồi một mình trên vệ đường.

“Đi, bây giờ chúng ta đi tìm cây hợp hoan luôn đi!”

Kéo tay Vân Liệt, Lăng Thượng bước ra ngoài. Trên mặt cô biểu lộ vẻ kích động mà Vân Liệt đi đằng sau không thể trông thấy. Thời khắc này, cái nắm tay làm khơi dậy tất cả tình cảm của cô, cứ ngỡ ngác ngồi đây thì sẽ chẳng thể nào biểu đạt được nó.

*** [TT A TT] ***

Đôi lời bạn Editor: Hôm nay tính ra một chương thôi, ai dè xem liền một lúc 4 tập cuối Bộ Bộ Kinh Tâm bản Trung từ 6h đến 9h, khóc đến tâm tê phế liệt, nổi hứng nhớ tới hai chị nhà mình bèn bê lap, xách điện thoại lên gõ gõ:<

Ày, giờ thấy đau đầu rồi, phim với chả phỏng, đạo diễn với tác giả sống quá lỗi =)))

35. Chương 33: Tìm Hoa

Đạp xe lai Vân Liệt đi khắp thành phố kiếm tìm cây hợp hoan, tiếc là ngay cả các công viên cũng không có.

Lăng Thượng bắt đầu hỏi đám bạn học, đi tới đi lui, cuối cùng cô đành phải cầu cứu Lâm Phổ.

Khi xe dừng trước cửa nhà Lâm Phổ, Lăng Thượng có hơi chần chừ.

“Làm sao thế?” Vân Liệt từ trên xe nhảy xuống - bây giờ nàng hoàn toàn có thể làm được như vậy. Nàng không biết kia là nhà Lâm Phổ.

“Đây là nhà của Lâm Phổ.” Lăng Thượng liếc nhìn Vân Liệt, thấy nàng chỉ nhìn mình cười, cô nhất thời nảy sinh cảm giác lúng túng.

“Không sao hết...” Vân Liệt nói. “Hỏi qua cậu ta đi, nhờ đâu cậu ta lại biết.”

Lăng Thượng bước tới gõ cửa, người ra mở là Lâm Phổ.

“Ồ kìa, là mấy người à?” Lâm Phổ rất cao hứng, anh vội vã nghiêng mình tránh đường.

“Em không vào đâu.” Lăng Thượng lắc đầu. “Chỉ muốn hỏi anh chút chuyện thôi.”

“Sao phải vội vã vậy?” Lâm Phổ nhìn lướt qua Vân Liệt, thấy nàng thanh tao như ngọc, cười đến là dịu dàng, anh chợt hoảng sợ “Sao tự nhiên trong nháy mắt lại có cảm giác cậu ta xinh đẹp hơn thế nhỉ?”, xong quên bém mắt tiêu việc hỏi lí do nàng cũng xuất hiện ở đây.

“Chúng tôi muốn hỏi xem liệu ở gần đây có cây hợp hoan nào không?” Vân Liệt đi lên phía trước, gật đầu thay chào hỏi.

“Cây hợp hoan à?” Lâm Phổ vỗ tay, mỉm cười. “Hai người hỏi đúng dịp đấy. Đạo nọ nghe nói mấy người đi leo núi, trên núi còn có cây hợp hoan, tôi cũng nhất thời hiếu kì, ghé qua thư viện thăm dò một chút. Hóa ra tôi đã từng bắt gặp cái cây kia rồi, có điều khi ấy không biết nó tên là cây hợp hoan thôi.”

“Dài dòng quá, nó ở đâu vậy?” Lăng Thượng thúc giục.

“Thực ra thì anh đã sớm muốn kể với em, cơ mà quên mất.” Lâm Phổ thấy Lăng Thượng cau mày sắp sửa nổi quạu bèn mải mốt nói. “Tuy nhiên không gần đâu nhé. Ở một thị trấn nhỏ ngay hướng Nam, Lăng Thượng biết đó, đại khái khoảng nửa giờ ngồi xe.”

“Biết, hình như có hơi xa.” Lăng Thượng lẩm bẩm, trái tim cô cơ hồ muốn phi đến chỗ cây hợp hoan kia

ngay lập tức, cũng không hẳn là để thưởng hoa, mà bởi vì nó là lời ký thác với Vân Liệt.

“Năm ngoái Đoàn ủy đi thăm thú, có một viện dưỡng lão rất nổi danh, cái cây ngay bên trong đấy thôi, dễ tìm lắm.” Lâm Phổ nhiệt tình trả lời, đột nhiên anh nở nụ cười. “Ồ trong thị trấn còn có một quán trọ... lúc xưa bọn tôi thuê ở đó. Song cái tên quán cực kì êm tai, các cậu có đoán ra được không?”

Lăng Thượng cùng Vân Liệt song song trừng mắt lên với anh.

“Tên là ”Chân trời góc biển” đấy, thấy thần kì không?”

Lăng Thượng và Vân Liệt hai mặt nhìn nhau, tên quán kia quả thực nghe rất êm tai, cũng rất kì lạ, ai lại đặt tên quán trọ ý thơ nồng nàn như vậy chứ?

“Chắc là đi hướng Nam không?” Lăng Thượng suy nghĩ một lát. “Bắt đầu có cảm thấy chút hương vị sóng biển rồi đấy.”

“Đúng vậy, cặp vợ chồng chủ quán rất nhiệt tình, còn có đứa con đang học trung học.” Lâm Phổ càng nói càng phấn khởi, anh thẳng thắn đề nghị. “Chi bằng chúng mình cùng lựa một ngày để đi thôi?”

“Không được...”

Lập tức Lăng Thượng và Vân Liệt trầm miệng một lời đáp.

Lâm Phổ sững sờ, anh gãi mũi mất hứng. “Đòi ngắm cây là mấy người, sao giờ lại bảo không đi?”

Lăng Thượng cùng Vân Liệt rơi vào khoảng yên lặng ngẩn ngui. Nói “Không được” khi chưa hẹn trước, nhưng trong lòng tự hiểu bọn họ muốn chỉ hai người đồng hành. Vì thế nên thời điểm trả lời đã khẳng định chắc chắn, điều khiến cả hai thầm khiếp sợ là hóa ra đối phương cũng có cảm giác giống mình.... chuyện này quả thật không gì có thể tốt hơn.

Sau đó Lăng Thượng nói. “Hơi xa.... trời lại nóng bức.... mình bọn em tìm là đủ rồi.”

“Vậy nếu thấy thì báo anh một tiếng.” Lâm Phổ đáp, ánh mắt anh dừng lại trên người Lăng Thượng vài giây.

Lăng Thượng vờ như không nhìn thấy, cô dự định bỏ đi.

“Chờ chút!” Lâm Phổ giữ tay Lăng Thượng lại, xong hướng Vân Liệt. “Tôi có chút chuyện muốn nói với Lăng Thượng, cho tôi mượn cô ấy vài phút nhé.”

Vân Liệt sững sốt, nàng nhìn Lăng Thượng một chút, sau đó có hơi vội vã, thậm chí chẳng kịp phân tích thái độ lóe qua ánh mắt Lăng Thượng đã xoay người, bảo. “Tôi chờ bên ngoài, bao lâu cũng không sao.”

Lăng Thượng đuổi tay ra, thế nhưng cô không kịp giữ lấy Vân Liệt, nhìn bóng lưng nàng giờ khắc này chỉ thấy tịch mịch.

“Lăng Thượng à.”

Tiếng Lâm Phổ đưa hồn Lăng Thượng quay về, cô thầm thở dài.

“Nghỉ hè em tính làm gì?”

Lăng Thượng hơi phần nộ, chỉ vì muốn hỏi chuyện này mà nhất định phải đuổi Vân Liệt đi ư?

“Cũng không có kế hoạch gì.”

“Anh cũng không có.” Lâm Phổ gật gù. “Cơ mà anh cũng hay ghé qua chỗ bí thư, thầy thường hỏi sao em không đi cùng anh đấy.”

“Nghỉ rồi anh còn đi tìm thầy ấy làm gì?”

“Chẳng phải do vụ phân công hay sao, anh muốn được phân vào cùng một học viện với em.” Lâm Phổ nhìn thẳng trực diện Lăng Thượng, ánh mắt anh bộc trực.

Bụng dạ Lăng Thượng mềm nhũn.

Cô biết, cô vẫn luôn biết cảm tình của Lâm Phổ, rất hàm súc, lại chưa từng che giấu. Nếu là trước kia, cô có thể sẽ hành động qua loa cho xong chuyện. Chưa từng nghĩ mình muốn một tình yêu thế nào, chí ít cũng chưa hề suy nghĩ nhiều như bây giờ. Vì lẽ đó nên hiện tại nếu suy xét lại, cô và Lâm Phổ đã từng vô cùng có khả năng.

Thế nhưng, lúc này đây thì bất khả thi. Dù cho có thể nào đi chăng nữa, hình như đã không thể nữa rồi.

Khi yêu một ai, bạn sẽ nhận ra ngoài người đó ra, bạn sẽ chẳng thể thích thêm một người nào khác.

Thế nhưng, Vân Liệt còn đang chờ ở bên ngoài, không có bóng râm, xung quanh chỉ toàn những cây cột điện đơn độc.

Hiện tại không phải lúc để quan tâm đến mấy chuyện kia.

“Em cũng muốn nói với anh thêm một lát, cơ mà bây giờ thì không được.” Lăng Thượng bảo. “Bao giờ có thời gian, em sẽ tới tìm anh.”

Lâm Phổ vội vàng quan sát vẻ mặt Lăng Thượng, cô vô cùng thần nhiên, anh đoán không ra rốt cuộc điều cô tính nói là gì.

Có điều nếu đã đi tới bước đường này, không phải sẽ cần ép những thứ khác xuống sao, cô ấy chỉ có mỗi mình thôi. Đã dịu dặt cô ấy, ôm lấy cô ấy, giúp đỡ cô ấy, từ ân đến yêu, ân ái, đầm thắm, không phải nên như thế sao.

Nghĩ vậy, Lâm Phổ bình thường trở lại. “Ừ, anh chờ điện thoại của em.”

Lăng Thượng sốt sắng đáp một tiếng rồi bỏ đi.

Bên ngoài, Vân Liệt vẫn nhất mực chờ đợi, nàng nhàm chán dùng mũi chân đá mấy cục đá. Mắt thấy Lăng Thượng bước ra, lúc cô nhìn nàng, trên mặt lộ rõ vẻ áy náy.

Nhưng nàng lại mỉm cười.

“Chờ sốt ruột không?” Lăng Thượng tiến đến, cô không tự chủ cầm lấy tay Vân Liệt.

“Chờ cũng chưa lâu lắm mà.” Vân Liệt cười cả híp mắt.

Lăng Thượng ngồi lên xe đạp.

Vân Liệt ngồi sau, nàng đưa tay ôm eo Lăng Thượng.

Động tác đơn giản ấy đã từng chỉ vì an toàn, song bây giờ lại trở thành một phương thức để tiếp xúc thân mật với nhau.

Mặc dù hôm nay trời nắng to, Vân Liệt vẫn muốn làm như vậy, không ôm chặt, chỉ là tay bắt lấy tay vòng quanh hông.

“Cậu không hỏi tôi đã nói gì với cậu ta à?” Lăng Thượng hơi nghiêng đầu, cô hỏi.

“Không hỏi.” Vân Liệt nhẹ nhàng đáp.

“Thế vừa nãy lúc đứng một mình, cậu đã nghĩ gì thế?” Lăng Thượng lại hỏi.

“Nghĩ nên làm gì để ngày mai cậu sẽ thích tôi nhiều hơn một chút.” Vân Liệt vẫn nhẹ nhàng đáp, đầu cũng nhẹ nhàng tựa lên lưng cô.

Lăng Thượng không nói gì, cô buông một tay cầm lái ra, nắm lấy tay Vân Liệt.

Vân Liệt lập tức nắm lại thật chặt, thời điểm hai người không hẹn mà đồng thanh “Không được” vừa này, nàng đã mơ có thể cùng cô ấy nắm tay như vậy. Song nàng cũng nhanh chóng thả ra. “Tập trung lái đi.”

Tâm trạng Lăng Thượng vẫn buồn phiền không thôi, cô hít thở một cách nặng nề, sau đó dừng hẳn xe lại.

Lúc này Vân Liệt không xuống xe, tay cũng không buông ra.

“Bỗng dưng tôi phát hiện ra mình vô cùng nhớ nhung cây hợp hoan. Ngày mai chúng ta đi đi, có xe khách, đi một ngày là tới.” Dứt lời, Lăng Thượng quay đầu nhìn Vân Liệt, không ngờ nàng đã nở một nụ cười thật tươi để chờ cô.

“Ừ, tôi cũng cảm thấy rất hứng thú với quán trọ ”Chân trời góc biển” mà Lâm Phổ kể.” Vân Liệt ngẩng mặt nhìn về phương xa xăm. “Hy vọng mai sẽ là một ngày đẹp trời.”

*

Mặc dù hy vọng như vậy nhưng đến chạng vạng bầu trời bỗng tối sầm lại, có điều nó giúp xua tan không ít luồng khí oi nóng.

“Trời thế này coi như cũng tốt.” Vân Liệt đứng trên ban công nhà Lăng Thượng, nàng nhìn lên cao thăm lẩm bẩm.

“Cậu không học thổi harmonica nữa à?” Lăng Thượng theo đi ra, trên tay cô cầm một chiếc kèn.

“Tôi quên không đem theo.” Vân Liệt có chút tiếc nuối.

“Để tôi thổi cho cậu nghe.” Lăng Thượng ngoắc ngoắc tay về phía nàng, còn cô thì nằm nhoài lên lan can ban công.

Vân Liệt vội ôm tay, nàng chăm chú lắng nghe.

Nàng từng nghe qua tiếng kèn của Lăng Thượng một lần, thế nhưng tâm trạng khi ấy và bây giờ hoàn toàn khác nhau. Đoạn mở đầu vang lên một cách tùy hứng, song hợp âm được điều chỉnh rất hài hòa, khi thì phóng khoáng, khi thì triền miên... nghe ra ý tứ triền miên, Vân Liệt quả thực muốn cười nhạo chính mình.

Một khúc đã hết, tuy không biết nó mang ý nghĩa gì thế nhưng Vân Liệt vẫn thấy thật êm tai.

“Tôi dạy cậu nhé.” Lăng Thượng cười.

“Tôi thích nghe cậu thổi hơn.” Vân Liệt dịu dàng nói. “Thực ra tôi đã sớm biết cậu biết thổi kèn, có điều không tiện đòi cậu thổi cho tôi nghe thôi, thế nên tôi mới phải tự học...”

“Ai bảo cậu vậy?” Lăng Thượng thắc mắc.

Vân Liệt chỉ cười chứ không đáp.

Không phải là không thể trả lời, mà giờ khắc này nàng không muốn nói, nàng mà nói, thế nào về mặt Lăng Thượng cũng biến sắc.

Giờ đây Lăng Viên là một người mà hình như cả hai đang cố gắng quên đi. Mặc dù biết tránh không được cả đời, song ngay từ khi bắt đầu, cả hai đã xác định không ai muốn nhắc đến anh.

Nhưng Lăng Thượng thông minh nhường nào cơ chứ, cho dù Vân Liệt không nói, cô cũng đoán ra được.

Sẽ đi kể lể về trình độ thổi harmonica của mình như một tài năng xuất chúng, chắc cũng chỉ có mỗi mình anh trai.

Lăng Thượng lập tức rũ mi, cô nhẹ nhàng vuốt ve hoa văn trên chiếc kèn.

“Chúng mình khiêu vũ đi.” Vân Liệt cầm tay cô, kéo theo vào phòng khách.

“Khiêu vũ thôi.” Vân Liệt nhìn Lăng Thượng, mắt nàng chẳng thèm chớp, nàng không muốn bỏ lỡ bất kì biểu cảm nào trên mặt cô.

“Ừ.” Lăng Thượng nhẹ đáp, nhưng không bày ra tư thế giống như thưở mới dạy nàng, mà cô tiến đến, nghiêng người, hai tay xuyên qua dưới nách Vân Liệt, nhẹ nhàng ôm lấy nàng. Vân Liệt choáng váng, tay nàng giờ lên cao.

Nhẹ nhàng dựa bên tóc mai Vân Liệt, Lăng Thượng đưa chiếc kèn harmonica đến kề sát miệng, lại thổi.

Nhưng là giai điệu quen thuộc. Mới chỉ nhảy một điệu thôi, trái tim đã loạn nhịp, đập rộn ràng.

Thân mật như vậy, hạnh phúc như vậy.

Vân Liệt hơi ngẩng mặt lên, nàng phải làm thế mới ức chế được dòng lệ chực chờ tuôn rơi. Không muốn khóc, nhưng hai mắt vẫn mờ hồ.

Tại sao lại hạnh phúc đến như vậy? Tại sao lại yêu một người đến như vậy? Thật tuyệt vọng, đã hoàn toàn không thể quay đầu, nếu như thả người kia ra, thì nhất định sẽ chết. Chỉ vì điệu nhảy này, bài hát này, dù cho có thể nào đi chăng nữa, không cần biết phải áp dụng biện pháp gì, chỉ cần giữ người kia ở lại bên mình, mặc kệ phải làm gì nàng cũng đều nguyện ý!

Chỉ là, quá trẻ dại, quá ích kỷ, quá nhớ nhung, quá khao khát, quá yêu thương... Vì lẽ đó nên không nhìn thấy rõ được phương hướng, Vân Liệt à, nếu cô biết đến cuối cùng rồi cô cũng sẽ đánh mất đi Lăng Thượng, liệu cô có làm như vậy nữa hay không, sai rồi lại tiếp tục sai?

Đáng tiếc, không một ai biết trước tương lai, họ chỉ biết, bây giờ họ đang yêu.

36. Chương 34: Du Lịch

Ngày hôm sau, hai người thực sự đã đi đến thị trấn nhỏ nọ.

Thời điểm xuất phát khí trời cực kỳ oi bức, khiến người ta thở cũng khó khăn. Vân Liệt khá bất an, nhưng nàng không muốn bỏ qua cơ hội này, Lăng Thượng cũng tương tự, thế là bọn họ quyết định nhét thêm chiếc ô vào ba lô đeo sau lưng.

Đường đi cũng không tốt lắm, có điều lúc ra ngoại thành, tầm nhìn từ từ trải rộng hơn. Phong cảnh ven đường ngập màu xanh lục, cây cối đủ loài, có khi là sen nở phủ kín mặt hồ, có khi lại là cánh đồng lúa trải dài bát ngát. Mở cửa sổ ra đón gió... mặc dù nóng ran, song vẫn cảm thấy vô cùng thích ý.

Tuy Lâm Phổ đã nói chỉ mất nửa giờ đồng hồ, thế nhưng đã qua một tiếng rồi mà cả hai vẫn ngồi trên xe, thảnh thơi còn có người lên kẻ xuống, vô cùng náo nhiệt.

Sau đó tốc độ cũng dần dần nhanh hơn, xe còn lăn bánh mà chân trời bỗng lóe lên tia chớp. Lăng Thượng cùng Vân Liệt nhìn nhau cười khỏ, song đi thì cũng đã đi rồi, làm gì còn đường rút lui nữa. Cả hai không thể làm gì khác ngoài ngồi dựa sát vào đối phương, im lặng lắng nghe tiếng sấm rền. Ngay lập tức trời bỗng đổ mưa. Mưa rất nặng hạt, lại vô cùng mãnh liệt, hai người ngồi bên cửa sổ phát hiện muện màng thành ra chưa kịp đóng cửa đã bị nước bắn ướt quần áo, cứ thế, cứ thế, xe lại bắt đầu đi chậm hơn.

Huống hồ kia lại không phải nơi chốn quen thuộc, hi vọng cơn mưa này sẽ mau tạnh.

Nhưng hình như ông Trời điên rồi, chờ đến khi xe tới được thị trấn nọ mà vẫn còn mưa tầm mưa tã.

Số lượng người bước xuống không đủ nửa xe, hầu như toàn là dân địa phương, họ vừa chạm đất đã mau

mau mải mải lao đi theo nhiều hướng, đầu cũng chẳng thêm ngẩng lên.

May mà hai người đem theo ô, nhưng cái ô này cũng chỉ như tờ giấy mỏng so với cơn bão kia, mới chạy được mấy bước đã ướt sũng hết cả quần.

“Ha ha ha...” Tuy rằng đang chật vật, song Vân Liệt vẫn bật cười thật to.

Lăng Thượng liếc nhìn nàng, thấy toàn bộ nửa thân dưới của nàng đã ướt bèn vội vàng dời ô đến.

“Đằng nào thì tôi cũng ướt rồi.” Vân Liệt bước ra khỏi tầm che chắn của chiếc ô, nàng cười tủm tỉm. “Cậu xem, sau này đây nhất định sẽ trở thành một kỉ niệm đáng nhớ.”

Thanh âm của Vân Liệt vô cùng mơ hồ giữa tiếng mưa rào, Lăng Thượng đỡ khóc đỡ cười. “Nếu ngã bệnh thì lỗ vốn mất rồi.”

Cả hai chạy một mạch đến dưới một ngôi nhà, ướt đầm mà vẫn vui vẻ, bọn họ đứng sát bên cạnh tường mới tạm thời tránh được chút ít.

“Không ai dạy mấy đứa khi có sét thì không được đứng dưới mái hiên sao?”

Đột nhiên một giọng nói truyền đến từ phía bên trái, đồng thời một cánh tay duỗi tới, dùng sức kéo Vân Liệt đi.

Vân Liệt hét toáng lên, Lăng Thượng lập tức phản ứng, cô nắm lấy tay còn lại của nàng, song cũng bị lôi đi theo.

Nháy mắt, cả hai đã đứng bên trong một gian hàng.

Vân Liệt sợ hãi không thôi, nàng bám chặt lấy Lăng Thượng, trợn mắt nhìn chủ tiệm - người đã kéo cả hai vào.

Nhưng đây lại thành một bất ngờ vừa vui lại vừa sợ.

Nàng và Lăng Thượng gần như thốt lên cùng một lúc. “Chân trời góc biển...”

Không sai, đây chính là quán trọ nọ. Quầy bar nho nhỏ, phía trên treo một tấm hình lớn vẽ cảnh sóng biển xen lẫn đá tảng.

Bức tranh cũng được ghi lên bốn chữ “Chân trời góc biển”.

Người phụ nữ trung niên ban nãy kéo Vân Liệt mừng rỡ bảo, “Sao thế, mấy đứa từng ghé qua rồi à?”

“Dạ chưa.” Vân Liệt lắc đầu, nàng lại đi ló đầu ra bên ngoài, quả nhiên ngoài đó cũng treo một tấm bảng hiệu y hệt.

Thật tình, đánh bậy đánh bạ mà cũng trúng.

“Chưa từng à!” Người phụ nữ kia tựa hồ khá thất vọng.

“Cho hỏi ở đây có nơi nào tắm rửa, thay giặt quần áo không ạ?” Lăng Thượng tự vắt tóc mình, cô lo lắng nhìn Vân Liệt.

“Hai đứa muốn thuê trọ à? Quần áo thì không cung cấp được, cơ mà bác vẫn có thể tìm ra vài bộ hợp với mấy đứa.” Người phụ nữ lập tức trở nên nhiệt tình, bà vội vã dẫn hai người lên lầu.

Cầu thang rất hẹp, song bắt ngờ nhất chính là tầng hai hết sức trống trải, trên tường nổi bật hoa văn màu sắc, khiến cho người khác khen không dứt miệng.

Nội dung hết thấy đều xoay quanh phong cảnh vùng nhiệt đới, có bãi cát, có cây dừa, có sóng biển....

Những thứ ấy làm Lăng Thượng với Vân Liệt hoa cả mắt, họ hoàn toàn kinh ngạc. Ở thị trấn nhỏ này lại xuất hiện bao điều tươi đẹp.... ngay cả quê hương Vân Liệt thế mà cũng không có. “Đây đều là vẽ tay.” Vân Liệt tấm tắc khen, nàng cẩn thận từng li từng tí đưa tay vuốt ve vách tường, tựa hồ còn có thể ngửi thấy mùi đặc trưng của sơn dầu.

“Đúng vậy, ông xã bác vẽ toàn bộ đó.” Xem ra bà chủ rất tự hào, bà vừa lớn giọng khoe, vừa ngắm nhìn những hình vẽ trên tường, mặt nở nụ cười ngập tràn hạnh phúc.

“Thật lợi hại.” Lăng Thượng ca ngợi, người giỏi như vậy mà lại trốn đến đây mở quán trọ.

Đi ngang qua những bức vẽ trên tường, bà chủ dẫn hai người đến một căn phòng. Phòng trang trí rất đơn giản, hai tấm vải trắng dùng để trải giường, bên cạnh có cái tủ con, trên đấy còn đặt một chiếc đèn nhỏ.

“Hai đứa cứ nghỉ ngơi trước đi, bác đi tìm quần áo mang tới.” Bà chủ niềm nở rót ra hai chén nước, sau đó rời khỏi.

“Có lạnh không?” Lăng Thượng đóng cửa lại xong đến ôm Vân Liệt.

Vân Liệt lập tức đẩy cô ra. Trên người nàng đang cực kỳ ẩm ướt, nàng không muốn lây bệnh cho Lăng Thượng.

Tìm được một cái khăn mặt sạch sẽ từ cái tủ con, Vân Liệt lau tóc Lăng Thượng. “Tóc dài như vậy, bây giờ thì thấy phiền toái rồi.”

“Không phải đã có cậu giúp tôi lau khô sao.” Lăng Thượng cười.

Lát sau, bà chủ mang mấy bộ tới, toàn là áo khoác. “Chỉ có đồng này là có thể mặc tạm thôi, cũng không biết có vừa người không nữa, trước cứ mặc thử vào đi, còn đồ của hai đứa thì đưa bác đem đi hong.”

Bà chủ đi ra ngoài, Lăng Thượng cùng Vân Liệt tay cầm áo nhưng trờng mắt nhìn đối phương, sau đó gần như đồng thời thay đồ trên người.

Thời điểm cởi áo, mặt Vân Liệt nóng như lửa đốt, lưng cũng có chút cứng nhắc, ý tứ không được tự nhiên, song thật tâm lại không hề phản đối. Nhưng nếu là Lăng Thượng thì nhất định cô ấy sẽ ngại ngùng cho nên nàng không thể làm gì khác ngoài xoay lưng đi.

Thay đồ xong xuôi, Vân Liệt và Lăng Thượng tựa hồ quay đầu lại cùng một lúc, màu đỏ trên mặt đã gạt lực tiêu đi hết mức có thể, cả hai cố tỏ ra thật tự nhiên.

Đại khái áo đều là của bà chủ nên hai người mặc khá là rộng, đặc biệt Vân Liệt lại tăng thêm mấy phần nhanh nhẹn, hoạt bát.

Bà chủ tiếp tục đến gõ cửa, lấy áo hai người mang đi, nhưng lại không yên tâm ngoái cổ nhìn quần cả hai ướt nhẹp, bà nhủ chặt mày. “Hai đứa cũng đi với bác đi, hong khô luôn một thể.”

“Trời nóng vậy mà lại quây xung quanh ngọn lửa ư?” Vân Liệt lắc đầu lia lịa.

“Cháu cho rằng hiện tại thời tiết bên ngoài nóng lắm sao?” Bà chủ giục cả hai đi ra.

Quả nhiên, bão gió vẫn chưa ngưng, nhiệt độ giảm dần, từng luồng khí lạnh đua nhau lừa đến.

Vân Liệt và Lăng Thượng chỉ đành nhận mệnh lệnh theo sát bà chủ nhà.

Lúc đi ngang qua mấy bức họa trên tường, hai người lại nhìn thêm vài lần, tránh không khỏi đồng thời nắm lấy tay nhau, cảm giác tựa như tim đập nhanh hơn một nhịp.

Bếp lửa đặt ở trong phòng bếp, đốt bằng than hòn, còn cả một đồng nhựa thông chẳng biết lấy từ đâu ra.

“Quê của bác ấy, một năm bốn mùa chưa từng cần đến mấy thứ này.” Bà chủ thì thầm, kẹp một hòn than đang nóng, đặt vào chậu than. Sau đó bà đổ nhựa thông lên, tỉ mỉ sắp xếp.

“Những bức tranh kia đều là vẽ quê bác phải không?” Lăng Thượng hỏi.

Bà chủ giật mình, đưa mắt nhìn Lăng Thượng, xong bỗng dưng bà bật cười, liên tục gật gù. “Nói đúng lắm, đều là tranh vẽ quê hương bác.”

“Quả là xa xôi.” Lăng Thượng gật đầu, nghĩ đến nụ cười của bà chủ lúc nhìn ngắm những bức họa, chắc hẳn là nụ cười nhớ nhà. Cô quay đầu nhìn Vân Liệt.... cậu ấy cũng là người sống xa quê.

Có điều Vân Liệt đang bận rộn phải chỗ bùn đất dính trên quần, tiện tay xử lí luôn cả phần Lăng Thượng, nàng không hề để ý đến tâm trí đã phiêu lãng đi rất xa của cô.

“Thế làm thế nào hai người lại đến đây?” Dù Vân Liệt đang bận bịu nhưng lỗ tai chưa có hạ xuống, nàng hững hờ hỏi tiếp.

“Thì ngồi thuyền đến.” Bà chủ trừng mắt, xong lập tức nghĩ tới cái gì đó rồi bật cười ha hả.

Lăng Thượng và Vân Liệt cũng bật cười, sau đó một thằng bé bước vào.

“A, đây là con bác, nó đang học lớp 12, kết quả học tập rất cừ nhé.” Bà chủ vội vàng kéo thằng bé lại, nhiệt tình giới thiệu cho hai vị khách.

Hiển nhiên đây cũng không phải lần đầu tiên, thằng bé nhin không nổi kêu lên. “Mẹ, mẹ có thể đừng lần nào cũng nói những lời tương tự với người khác được hay không?”

“Có làm sao đâu?” Mặc dù con trai đã rất lớn, nhưng trước mặt bà chủ, nó vẫn chỉ là một đứa nhóc vẫn còn đang quần tã. “Hơn nữa đâu phải lần nào cũng nói giống lần nào đâu.”

Vân Liệt nghe hai mẹ con cười nói, lại bất giác quay sang nhìn Lăng Thượng. Bởi vì nàng biết Lăng Thượng không có mẹ ở bên trong quá trình trưởng thành, tuy cô tỏ ra không thành vấn đề song Lăng Thượng từng có quãng thời gian tự kỉ, chứng tỏ cô vẫn luôn vô cùng bận tâm.

Có điều Lăng Thượng đang bày quần áo của bọn họ ra, tận lực giúp chỗ nào cũng được nhận khí nóng, nhờ thế nên cô không chú ý tới ánh mắt thâm sâu của Vân Liệt.

Thằng bé kia thất vọng thở dài, sau đó nó nói với Vân Liệt. “Chị đợi một lát đi, mẹ em sắp sửa kể ra giai thoại bà bỏ nhà, trốn theo bố em rồi.”

“Bỏ nhà?” Vân Liệt vội nhìn bà chủ, quả nhiên, tuy đã đến độ trung niên, nhưng bà vẫn còn vẻ mặt ngượng ngùng. Kỳ lạ nhất đây không phải đang giả bộ, mà là đáng vẻ vô cùng tự nhiên.

Lăng Thượng cũng quay sang, từ bỏ nhà kia đột nhiên xâm nhập vào lòng cô, tâm trí bắt đầu phác họa ra khung sườn của câu chuyện xa xưa nọ....

“Con không nhắc thì có khi mẹ quên bếng mất.” Bà chủ vườn người võ lưng con trai. “Đi chỗ khác chơi, lúc người lớn nói chuyện, trẻ con không được chõ mồm vào.”

Thằng bé nhăn mặt, thực sự xoay người rời đi, trước khi bước ra, nó còn hướng Vân Liệt làm mặt quỷ...

Hai người nhất thời chưa rõ ý nghĩa, nhưng bây giờ lại cảm thấy rất hứng thú với câu chuyện của bà chủ.

“Thực ra thì cũng chẳng có gì to tát.” Bà chủ một bên nỗ lực trải quần áo, một bên mỉm cười bắt đầu kể. “Trước kia cha ông ấy ở quê làm công ăn lương, không đến nỗi tệ, có điều người thân bác không đồng ý, vì thế nên hai người đã bỏ chạy, các cháu không biết đâu, thời điểm đến nhà phà còn suýt bị bắt quay về đấy, may mắn đã kịp ngồi lên thuyền rồi.” Tựa như hồi tưởng lại tình cảnh kia, bà chủ bắt đầu cười ha hả.

Lăng Thượng và Vân Liệt nghe xong đều im lặng. Cũng không phải họ không tin lời bà, mà biết tuy rằng chỉ là mấy câu nói rất đơn giản song tuyệt nhiên không có đơn giản như vậy.

Bỏ trốn, hành động nghe can đảm đến mức nào, thậm chí còn khác người.

“Đã bao nhiêu năm rồi...” Đột nhiên bà chủ ngáy người. “Cũng chưa từng trở về.”

Vân Liệt đưa tay nhẹ vỗ vai bà chủ, nàng vốn định khuyên nhủ đôi ba câu, nhưng lại không biết nên nói gì cho phải.

“Không sao, bác đã quen rồi.” Bà chủ cười, khôi phục tinh thần. “Bác thường kể về chuyện này cùng người khác, vì thế nên hai đứa chớ đừng chê bai. Làm khách chỗ bác đều biết chuyện hư hỏng ấy, ha ha, căn bản ai cũng cảm thấy hứng thú với cái tên quán mà.”

“Hóa ra đó là điển cố của tên quán.” Vân Liệt cười. “Nói vậy thì điển cố của những bức họa cũng bắt nguồn từ đó ạ.”

“Đúng.” Con trai bà chủ chẳng biết từ đâu chui ra, cười hì hì bổ sung. “Cha em thấy sau khi mẹ em đến đây hết sức khó thích ứng, cho nên vẽ vời khắp mọi nơi, giúp bà giảm bớt nỗi nhớ nhà.”

“Thắc nhóc này....” Bà chủ giả bộ đánh nó. “Nếu không phải tao bỏ trốn với bố mày thì nào có sinh ra mày!”

“Thế à, vì thế nên cha vẽ vời lâu như thế nhưng con cũng không ghét bỏ nha.” Dứt lời thằng bé lại chạy mất dạng.

Lăng Thượng và Vân Liệt nhìn nhau nở nụ cười, hai người tựa hồ có thể hiểu thấu ẩn ý ban nãy của thằng bé rồi.

Đại khái là nó sợ bà đem cất giấu nỗi buồn sâu trong lòng, thỉnh thoảng kể ra, rồi dần dần bà chủ đã không còn vì nhớ mà ưu sầu, thay vào đó lại rất dễ dàng, rất vui vẻ.

Một cậu con trai biết săn sóc, tuy vẫn chưa thấy mặt ông chủ quán trọ, song cũng cảm thấy đây là một gia đình rất hạnh phúc.

Chả trách Lâm Phổ ghi lại ấn tượng sâu sắc đối với quán trọ này, có lẽ bọn họ cũng đã từng lắng nghe câu chuyện kia.

Bỏ trốn, hóa ra cũng có thể hạnh phúc như vậy....

Không được nhận lời chúc phúc của người thân, hóa ra vẫn có thể hạnh phúc.....

Lăng Thượng và Vân Liệt đồng thời nắm chặt tay nhau, rồi lại đồng thời suy nghĩ....

+

— (3) —

Đôi lời bạn Editor: Happy the day before Halloween!

37. Chương 35: Điện Thoại

Bên ngoài trời mưa tầm tã, át cả tiếng chuông điện thoại ở trong nhà.

Lăng Viên mới trở về, anh còn đang trong phòng thay quần áo, đến lúc đi ra định tiếp thì tiếng chuông đã ngừng.

Lăng Thượng không có nhà, Lăng Viên thầm nhủ, mưa to thế này mà nó mò đi đâu?

Đầu đang nghĩ vậy, tiếng chuông điện thoại lại vang lên.

Bởi vì Lăng Viên ngồi ngay bên cạnh nên lập tức tiếp máy.

“Alo...”

Đầu dây bên kia chợt im re.

Lăng Viên kì quái nhìn điện thoại, chẳng lẽ mưa rào khiến nó chập mạch rồi? Tai nghe chỉ phát ra âm thanh sột soạt, tựa như có người, song lại mơ hồ như không.

Mất nửa ngày, người ở đầu dây bên kia mới mở miệng.

“Xin hỏi, cháu là Lăng Viên phải không?”

Thanh âm chần chừ, lại có phần quen thuộc, Lăng Viên trầm suy nghĩ mãi nhưng vẫn tạm thời chưa nhớ được chủ nhân của giọng nữ kia.

“Dạ vâng, cô là...”

“À, cô là mẹ của Y Vân Liệt... Y Vân Liệt, cháu còn nhớ chứ?”

Đâu phải chỉ nhớ không thôi đâu! Thời điểm Lăng Viên nghe thấy cái tên nọ bèn lập tức tập trung tinh thần, dáng ngồi cũng tự chỉnh sao cho thật ngay ngắn. Mặc dù biết đầu dây bên kia không thể nhìn thấy, song bản năng vô thức hành động.

“À, hóa ra là cô Y.” Lăng Viên nâng giọng. “Đã lâu không gặp cô, cô vẫn khỏe chứ?”

“Cảm ơn cháu đã quan tâm, Vân Liệt nhà cô có ở đây không?”

“Vân Liệt...” Lăng Viên ngay tức khắc mừng rỡ. “Vân Liệt đã trở về rồi ạ?”

“Đúng vậy, nó đã lên được mấy ngày rồi.” Bên kia mẹ Vân Liệt sốt sắng. “Làm sao thế, Vân Liệt nhà cô chưa có đến đây à?”

“A, không phải!” Lăng Viên vội vã giải thích. “Cháu vẫn ra ngoài ở, mới vừa về nhà hôm nay thôi, chưa có gặp em ấy.... hình như em ấy đã theo em gái cháu đi đâu đó rồi, thế nên bây giờ cháu vẫn chưa có gặp em ấy.”

“Ra vậy à, chẳng trách gọi mấy cuộc mà chẳng thấy ai tiếp, cô còn tưởng lỡ bầm sai số kia.” Mẹ Vân Liệt thoáng yên tâm.

“Cô yên tâm, nếu như mấy đứa quay về, cháu sẽ nhắc Vân Liệt gọi lại cho cô... cơ mà nếu cô có chuyện gì

gặp thì có thể nói với cháu, để cháu chuyển lời cho em ấy.”

“Thôi, chờ cũng không sao, Vân Liệt sống ở đây, mong Lăng Thượng sẽ chiêu cố nó.”

“Cô Y sao lại nói thế, Vân Liệt là một cô gái chu đáo, bảo em ấy chăm sóc em gái cháu mới đúng.”

“Ừ, ừ, ngày mai vào giờ này cô sẽ gọi tiếp.... nhờ cháu nhắn lại nó giùm cô.”

“Dạ vâng, cháu nhất định sẽ chuyển lời cho em ấy.” Lăng Viên liên thanh đáp.

Gác máy, Lăng Viên lập tức chờ người, sau đó anh đột nhiên nhảy dựng lên, chạy tới phòng Lăng Thượng, song lại do dự mãi mới mở cửa.

Trên sàn nhà đặt thêm một chiếc valy, trông nó giống y hệt cái Vân Liệt dùng hơn nửa tháng trước lúc anh tiễn nàng đi.

Vân Liệt thực sự đã trở về.

Lăng Viên thở ra một hơi, mỉm cười.

Chỉ có điều không biết Lăng Thượng dẫn em ấy đi đâu rồi, em ấy quay lại mà cũng không báo mình một tiếng, cô em gái này đúng thật là.

Nhưng người đã đến, chẳng khác nào là một khởi đầu mới, Vân Liệt tựa như cũng có chút ý tứ với anh, tuy rằng không biết nàng đang kiêng kị điều gì, song anh sẽ cố gắng loại bỏ nó. 2

Trước mắt dần dà hiện lên dáng vẻ nàng, lông mày nàng, đôi mắt nàng, trong lòng anh ngập tràn vị ngọt, Lăng Viên hiểu bản thân đã quá thích Vân Liệt. Thở dài, Lăng Viên bước ra khỏi căn phòng.

Có thể lát nữa hai người sẽ trở về.

Bầu trời bên ngoài cửa sổ từ từ quang đãng, Lăng Viên mở tủ lạnh, bắt gặp một đĩa sủi cảo. Từng nghe Lăng Thượng kể sau Tết hai đứa có gói sủi cảo, xem ra là chỗ này rồi. Cả hai thật hăng hái! Lăng Viên cười ca ngợi, xong bưng đĩa đi hâm nóng.

Tiếng mưa rơi đã dần dà tắt lịm, hai người đang ở đâu trú mưa vậy, sao vẫn chưa thấy về?

Vậy mà cơn mưa ở thị trấn nhỏ nọ vẫn mãi chưa dứt.

Nghe xong “sự tích bỏ nhà” của bà chủ, quần áo cũng được hong khô gần hết, thế nhưng mưa vẫn phiêu giội như trút nước.

Rời khỏi nhà bếp, bọn họ bám theo bà chủ đến bên cửa tiệm, nước lũ bên ngoài đã sắp sửa tích tụ thành sông rồi.

“Thực sự là một trận mưa to đấy!” Bà chủ cảm thán.

Lăng Thượng và Vân Liệt thân mật nắm tay nhau, họ không vì mưa rơi mà sầu lo, ngược lại lại như hai vị khách trọ thanh thoi.

“Đúng rồi, mấy đứa đến đây để làm gì?” Bỗng dưng bà chủ hỏi.

Lăng Thượng cùng Vân Liệt mặt đối mặt, sau đó Vân Liệt đáp. “Cháu nghe nói trong thị trấn có một viện dưỡng lão, có thật không ạ?”

“Đúng vậy!” Bà chủ gật gù. “Các cháu muốn tìm người sao?”

“Cũng không phải.” Lăng Thượng trả lời. “Chúng cháu tính đi tìm một loài cây, nghe đâu nó có ở đây.”

“Tìm cây?” Bà chủ không nhịn được bèn cười. “Vượt qua cả một cơn bão lớn, có đáng giá tới vậy không?”

“Cháu cảm thấy rất xứng đáng!” Lăng Thượng cười.

Vân Liệt nhìn lướt cô thật nhanh, sau đó cũng mỉm cười.

Bà chủ nhún vai, ai cũng áp ủ lí tưởng của riêng mình, không có gì kì quái hết.

“Không biết bao giờ mưa mới ngừng.” Vân Liệt chậm rãi nói.

“Cháu đừng có hy vọng mưa sẽ dừng vào hôm nay.” Bà chủ lắc đầu. “Đại khái thì đây là cơn mưa đầu hạ, chắc phải mất nhiều thời gian lắm.”

Vân Liệt cùng Lăng Thượng theo bà chủ quay lại bên trong quán trọ. “Ở lại qua một buổi chiều chắc là ổn, chỉ có điều bữa trưa sẽ khá phiền toái.”

Bà chủ nhìn hai người. “Phiền phức nổi gì? Khách trọ đặc biệt cần an bài đặc biệt, nếu mấy đứa không chê thì ăn luôn chỗ này đi.”

“Vậy để chúng cháu trả luôn tiền thuê hôm nay.” Lăng Thượng và Vân Liệt trầm miệng một lời.

Bà chủ nghi ngờ nhìn cả hai, có thể đồng thời hiểu ngầm nhau vậy, nhưng lại không giống như chị em....

Quả nhiên mưa vẫn mãi chưa dứt quãng.

Lăng Thượng với Vân Liệt bị kẹt ở quán trọ.

Tuy nhiên đến trưa thì ông chủ liều lĩnh vượt gió vượt bão trở về. Hai người đang ngồi trong nhà nói chuyện phiếm cùng bà chủ, thấy thế bèn hiếu kỳ muốn nghĩa thử chủ nhân những bức vẽ trên tường kia.

Bề ngoài mỏng manh, nhìn không ra là một người có nhiều cố sự đến như vậy.

Ăn cơm xong, hai người quay lại phòng ngủ.

Mỗi người một giường, cả hai đều nhìn lên trần nhà, trầm mặc.

Thực ra họ cũng không ăn cơm cùng gia đình chủ nhà, song lúc nào cũng có thể nghe thấy nơi này đầy ắp tiếng cười cười nói nói.

Nhất thời quên mất chuyện cây hợp hoan, Lăng Thượng nghĩ đi nghĩ lại, sau đó nghiêng người nhìn Vân Liệt.

Vân Liệt đang không muốn nghĩ tới cái gì hết, chỉ vì thấy Lăng Thượng vô cùng an tĩnh nên nàng cũng an tĩnh. Nhận ra Lăng Thượng xoay người lại, nàng lập tức quay sang.

Ánh mắt Lăng Thượng vừa tối lại vừa sáng, dường như nó đang muốn hút cạn linh hồn của Vân Liệt.

“Vân Liệt à...” Lăng Thượng nhẹ nhàng gọi tên nàng.

Vân Liệt nín thở, nàng không dám đáp. Đôi mắt Lăng Thượng, ngoại trừ bóng tối, ngoại trừ ánh sáng, còn ẩn chứa sự quyết tuyệt. Vừa nãy trong đoạn trầm lặng kia, chắc hẳn Lăng Thượng đã nghĩ đến cái gì đó, cái gì đó có liên quan đến vận mệnh của nàng.

“Vân Liệt, chúng ta...” Lăng Thượng không phải chần chừ, mà là đang rất thận trọng. “Chúng ta.... cũng bỏ trốn đi.”

Trầm mặc.

Sau đó Vân Liệt phát ra một thanh âm nghẹn ngào, nàng quay lưng đi, vùi mặt vào gối.

Lăng Thượng giật mình, cô vội vàng nhảy xuống đất, nhào tới bên giường Vân Liệt. “Cậu làm sao thế, Vân Liệt...”

Vân Liệt chỉ lắc đầu.

“Có phải tôi đã nói sai rồi hay không? Tôi biết.” Lăng Thượng mang theo ý tự giễu. “Nhất định tôi đã khiến cho cậu khó xử.”

Đang nói thì bị ép ngừng. Là bị cái ôm của Vân Liệt chặn họng.

Vân Liệt xoay người lại cực nhanh, nàng ôm thật chặt lấy Lăng Thượng, thân thể còn khẽ run, song không phải vì bị Lăng Thượng làm khó dễ, mà bởi quá mừng rỡ thành ra kích động.

Lăng Thượng choáng váng, cô lập tức nâng tay lên.

Trong phòng lại im ắng. Tư thế không cần thay đổi, cho dù đã lâu rồi nhưng cũng không cảm thấy tê dại. Khoảng cách cứ gần nhau như vậy, còn có thể lắng nghe nhịp tim đập của đối phương, đây chính là điều tốt đẹp nhất trên thế gian này.

“Chúng mình sẽ đi đâu...”

Không biết sau bao lâu, Vân Liệt nói.

Lăng Thượng chậm rãi phục hồi tinh thần, cô kéo Vân Liệt lại gần, chỉnh sửa tư thế nửa ngồi nửa quỳ bên mép giường. “Đi đâu đây...” Lăng Thượng suy tư xong đáp. “Ít nhất hãy đi đến nơi không ai quen biết chúng ta.”

“Không một ai thân thuộc, cậu sẽ không sợ sệt sao?” Vân Liệt nhẹ giọng hỏi.

“Cậu còn coi tôi như đứa nít ranh à?” Lăng Thượng bật cười, cô thân mật vuốt ve tóc Vân Liệt.

“Tôi sợ cậu sẽ sợ, tôi sợ chúng mình không thể dừng cảm như bà chủ quán trọ.” Vân Liệt lẩm bẩm.

“Nhất định bà ấy cũng đã từng khóc giống như cậu.” Lăng Thượng thay nàng lau đi những giọt lệ không biết đã tuôn rơi tự bao giờ. “Đâu ai có thể can đảm ngay từ khi bắt đầu được cơ chứ?”

“Hồi xưa cậu cũng vậy à?” Vân Liệt nghiêng đầu mỉm cười xán lạn tựa như pháo hoa.

Lăng Thượng cười theo, cô quay mặt ngẩng nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ. “Coi kìa, mưa nhẹ hạt hơn rồi.”

“Vậy còn chần chờ gì.” Vân Liệt từ trên giường nhảy xuống. “Đi tìm cây hợp hoan đi, tôi không thể đợi đến khi dẫn cậu đi xem nó được nữa.”

38. Chương 36: Bức Họa

Cuối cùng trận mưa kia cũng ngừng.

Ánh nắng mặt trời nhanh chóng lan tỏa muôn nơi, vạn vật hết thấy đều rực rỡ hẳn lên.

Vốn dĩ muốn mượn ô che mưa để đến viện dưỡng lão, cuối cùng lại thành che nắng.

Lăng Thượng và Vân Liệt đều cảm thấy buồn cười, họ thu cây ô lại, cùng nhau núp dưới bóng cây, Lăng Thượng ôm vai Vân Liệt, Vân Liệt thì cứ một mực cười vang.

Mặc dù không rõ vị trí cụ thể của cây hợp hoan trong viện dưỡng lão, song phong cảnh xung quanh vô cùng đẹp, rất thích hợp để dưỡng tâm. Ở đây trồng không ít cây cổ thụ che kín bầu trời, mọc san sát khu vực giữa sân, vì trận mưa vừa qua mà không gian xem ra cực kì thanh tân, nơi đâu cũng thấy ánh sáng lấp lánh từ những giọt nước đọng lại trên lá xanh.

Có điều đợi đến thời điểm tìm được cây hợp hoan, Vân Liệt lại thấy hơi thất vọng.

Lá cây khô mà bé, mọc sát nhau, phong thái mảnh khảnh tựa như thiếu nữ, thế nên sau trận bão chúng đua nhau héo rũ, thoát trông cực kỳ thiếu tinh thần, kém xa những loài cây khác. Đồng thời, hoa vô cùng nhỏ, lại dính ứ, màu sắc hồng không ra hồng, trắng không ra trắng, còn lâu mới bì kịp cây hợp hoan trên ngọn núi quê hương.

Bởi thế nên mặt Vân Liệt ỉu xiu, nàng giương mắt nhìn, luôn là như vậy, tâm tâm niệm niệm muốn dẫn Lăng Thượng đi ngắm, nhất định là không đẹp như trong tưởng tượng của cô ấy rồi.

Lăng Thượng liếc lại cái cây, xong quay sang Vân Liệt, nở nụ cười. “Cuối cùng cũng tìm được, sao cậu chẳng cao hứng chút nào vậy? Cậu chưa lên núi ngày mưa bao giờ, chắc chưa từng trông thấy cây hợp hoan sau cơn mưa nó thế nào đúng không?”

Vân Liệt gật đầu, thở dài. “Làm sao đây? Tôi thật khổ sở quá.”

“Chuyện này mà cũng đáng để khổ sở à?” Lăng Thượng ngẩng mặt lên lúc lâu, sau đó cô nói. “Tôi nghĩ

nếu nước đọng trên lá bốc hơi đi, nhất định dáng dấp sẽ không như thế này nữa đâu. Hôm nay mình đã thanh toán tiền thuê trọ rồi, nếu như trời vẫn tạnh ráo thì ngày mai lại quay lại đây xem tiếp, nhất định cậu rất muốn cho tôi chiêm ngưỡng vẻ đẹp thực sự của nó nhỉ.”

Lúc này đôi mắt Vân Liệt mới lóe sáng. “Nói đúng lắm, ở nơi đây những hai ngày liền, nếu hoa có nở, thật không biết sẽ mỹ cảnh tới dường nào.”

“Chỗ này không khí cũng trong lành, chúng ta tản bộ một lát đi.” Lăng Thượng nắm tay Vân Liệt kéo đi.

Lúc trở về quán trọ “Chân trời góc biển”, bà chủ hỏi hai người có tìm thấy cái cây kia không.

“Mai chúng cháu lại quay lại, mong rằng sẽ tốt hơn một chút.” Lăng Thượng cười đáp.

Bà chủ hí hóp mắt nhìn Lăng Thượng, xong đột nhiên thở dài. “Thật là một đứa nhỏ xinh đẹp, tại sao bác lại sinh ra một thằng con xấu xí thế không biết?”

Lăng Thượng sững sốt, tiện đà mỉm cười, nhất quán ôn hòa; Vân Liệt cũng cười theo, vui vẻ tựa như người được khen ngợi là nàng không bằng.

“Cháu quả thực là một cô gái sở hữu khí chất hiếm thấy.” Ông chủ bỗng đứng lên tiếng, mắt đánh giá Lăng Thượng từ trên xuống dưới, từ trái sang phải.

Vân Liệt nhảy bèn hỏi. “Có phải ông chủ đang muốn nhờ cậu ấy làm người mẫu không?”

Ông chủ ngạc nhiên nhìn Vân Liệt. “Quái lạ, sao cháu lại biết suy nghĩ của bác?”

“Hay, hay, được lắm.” Bà chủ lập tức vỗ tay. “Ông xã nhà bác đã lâu chưa vẽ người khác rồi.”

Lăng Thượng không đồng ý, cô cười lắc đầu. “Ngũ quan của cháu không đủ lập thể, khó có thể làm người mẫu.”

“Có thể làm người mẫu được hay không là do người vẽ định đoạt.” Ông chủ gật gù liên tục. “Nếu như cháu rảnh rồi thì làm mẫu cho bác đi.”

“Có điều vẽ xong bác phải tặng tranh cho cháu nhé.” Vân Liệt dứt lời lập tức khiến hết thảy giật mình.

Lăng Thượng quay đầu nhìn nàng, suy nghĩ chốc lát, chẳng nói chẳng rằng.

Ông chủ là người thoải mái nên đồng ý luôn.

Bà chủ thì cười không ngậm được mồm. “Ông xã nhà bác đã ngứa tay lắm rồi đấy.”

Sau đó ông chủ dẫn Lăng Thượng và Vân Liệt vào bên trong phòng vẽ tranh của ông, thế Vân Liệt mới hay, hóa ra ông làm nghề họa sĩ, khi xưa nhất thời lâm cảnh nghèo khổ đâm chán nản mới đi kiếm việc khác, nhờ đó nên quen biết bà chủ.

Quan sát ông chủ lấy công cụ vẽ tranh sơn dầu, chuẩn bị xong xuôi rồi bắt đầu vẽ, Vân Liệt mới nhẹ nhàng lui ra ngoài.

“Bỏ trốn với ông ấy, đã bao giờ bác thấy hối hận hay chưa?” Vân Liệt hỏi bà chủ như vậy.

Bà chủ cười. “Bỏ trốn cái gì chứ, thực chất cũng không thực sự là trốn nhà đâu. Cha bác cực kỳ phản đối, cơ mà mẹ bác rất thích ông ấy, nói ông ấy có tài khí, vì thế nên nhờ sự giúp đỡ của bà mà mới thoát. Nếu quả thật không một ai đồng ý, không một ai hỗ trợ, muốn ngồi thuyền ra biển, e rằng cũng quá khó khăn.”

Vân Liệt nghe xong lập tức sững sờ.

“Có điều cháu hỏi bác liệu có bao giờ cảm thấy hối hận hay chưa à.... thật lòng mà nói, bác đã từng.”

Ngay tức thì, sự chú ý của Vân Liệt bị thu hút.

“Thời điểm ở lại trong thành phố, bác thấy cực kỳ chán ghét, không có mùi vị của biển khơi, cơ hồ cả đêm cũng không thể ngủ yên giấc, quá khó để từ bỏ những thứ đã vốn quen thuộc. Hoàn cảnh thay đổi, tâm trạng cũng thay đổi, không hề dễ dàng một chút nào, có hối hận, thế nhưng đã không thể quay đầu lại được nữa, vì lẽ đó nên bác chẳng biết làm gì khác ngoài biến sự tiếc nuối trở thành động lực, cố gắng sống tốt.”

Vân Liệt im lặng lắng nghe.

“Hơn nữa chắc bác đã làm người nhà tổn thương, đã nhiều năm rồi cha bác chẳng hề liên lạc với bác, đại khái là như vậy.”

Thấy bà chủ liên tục thở dài, nội tâm Vân Liệt dần dần đáng chất.

Ban này còn nói gì chứ? Bỏ trốn ư!

Hào hứng bao nhiêu, kích động bao nhiêu, hiện tại, đã không còn lại gì cả...

Để yêu Lăng Thượng, nhất định sẽ phải đánh đổi tình thân và tình bạn hay sao? Cuối cùng thì hai người đã suy nghĩ những điều quá lớn lao, càng nghĩ lại càng xa rời hiện thực

Nơi nào mà lại không phải hiện thực đây? Dù cho bà chủ đã rời thành phố để đến đây cư trú, nhưng bà ấy vẫn đang sống trong thế gian trần tục, vẫn bị ràng buộc bởi gia đình, vẫn sẽ cảm thấy hối hận và khổ sở.

Thật sự có tồn tại một thế giới tự do tự tại dành cho mình cùng Lăng Thượng sao?

Chắc chỉ tồn tại trong giấc mơ.

Lời đề nghị kia của Lăng Thượng, chắc là muốn bày tỏ rằng cô ấy yêu mình thôi chứ không coi là thật đâu. Lúc ấy là do xúc động, hiện tại ngẫm nghĩ lại, Lăng Thượng cũng không phải dạng người như thế.

Vân Liệt một mực hy vọng, bà chủ từ trong thương cảm từ từ bình ổn lại.

“Cơ mà bây giờ có thể tự do yêu đương mà.” Bà chủ vỗ vai Vân Liệt. “Hắn sẽ không giống như thời phong kiến của bọn bác.”

“Cháu đâu có lo lắng gì đâu...” Vân Liệt há mồm giải thích, rồi lại cụt hứng. Ánh mắt thiện chí của bà chủ khiến nàng cảm khẩu.

Bỗng muốn tránh né, Vân Liệt đến xem ông chủ vẽ vôi.

Lăng Thượng ngồi đối diện, cô dựa bên một cái bàn, tay chống đầu. Đầu nghiêng nghiêng, tóc dài chảy xuống, lông mày hơi nhíu, ánh mắt mang theo chút lười biếng, khóe môi nhẹ mím, tựa như đang trầm tư điều gì.

Chỉ nhìn vậy thôi cũng khiến lòng Vân Liệt ấm áp, thay vì cứ đoán mò, tin nhiệm Lăng Thượng không phải là tốt hơn hay sao?

Cứ thế, cứ đứng ngắm Lăng Thượng như thế, toàn thân nàng quên cả nhúc nhích, chẳng khác nào bản thân cũng đang làm người mẫu.

Lăng Thượng đang được vẽ bên dùng khóe mắt liếc Vân Liệt, thấy ánh nhìn của nàng đang rơi lên người mình không dứt, cô chỉ hận không cách nào thấu cảm nỗi ánh mắt ấy.

Tại sao cậu ấy lại sa sút tinh thần rồi? Vẫn còn suy nghĩ vụ cây hợp hoan à? Hay là ở bên ngoài vừa xảy ra chuyện gì? Nếu không phải do cậu ấy muốn bức tranh này thì mình còn lâu mới tình nguyện ngồi đây tạo dáng cho người ta vẽ, cảm giác như bị đem đi triển lãm vậy. Cơ mà Vân Liệt đã nói cậu ấy muốn, mình cũng chẳng còn cách nào khác!

Cuối cùng bức họa đã hoàn thành, ông chủ rất cao tay, Lăng Thượng được vẽ trông vô cùng có thần, đặc biệt là ánh mắt khẽ liếc thể hiện rõ nét một nỗi lo âu không tên.

“Tuy không biết cháu đang muốn gì, nhưng thần thái bác nắm bắt quả thực không sai đâu.” Ông chủ giải thích như vậy.

Vân Liệt chỉ mím môi cười, nàng có hơi hiểu, bởi vì khi ấy Lăng Thượng đang mang theo dấu hỏi chấm trong ánh mắt để nhìn nàng.

“Thật sự cho cháu ư?” Vân Liệt cười hỏi ông chủ.

“Tay nghề bác vẫn còn kém cỏi, nếu cháu không chê thì lấy đi.” Ông chủ hào phóng đáp.

“Xem như chúng ta hữu duyên.” Bà chủ nói. “Vừa vặn đến bữa tối rồi.”

Bởi vì cơn mưa rào vừa tạnh nên toàn thị trấn bị cúp điện, mọi người đành đốt đèn dầu ăn cơm, dưới ánh lửa, hết thấy đều mập mờ, không có nhiều chân thực.

Mãi tới tận lúc về phòng, đốt nến lên, Lăng Thượng mới hỏi nàng lúc này bị làm sao.

“Không có gì.” Vân Liệt cười. “Nếu như ngày mai không mưa thì mình đi ngắm cây hợp hoan nhé.”

“Được!” Lăng Thượng gật đầu.

Vân Liệt yên lặng một hồi, sau đó nàng lên tiếng. “Rồi chúng mình sẽ quay lại, đúng không?”

Lăng Thượng đang mở cửa sổ, gió thổi hiu hiu, chỉ thấy được một bên gương mặt của cô.

Vân Liệt cúi đầu, không nói gì.

Lăng Thượng ngoảnh lại nhìn Vân Liệt, cô lấy lưng dựa vào cửa, cũng không mở lời.

Thật lâu sau, Lăng Thượng đến bên kéo Vân Liệt đứng dậy. “Chúng ta khiêu vũ đi.”

Không trả lời, Vân Liệt giơ tay quấn quanh cổ Vân Liệt.

“Ưm ưm, ưm ưm ưm ưm...”

Song cuối cùng vẫn nhin không nổi, thanh âm Vân Liệt rất thấp, cổ chấp vang lên. “Chuyện bỏ trốn có phải nói thật hay không?”

Còn đang nhẹ nhàng ngâm nga, bỗng Lăng Thượng dừng bước chân.

Trong phòng lại im ắng, thậm chí còn có cảm giác đè nén.

Không biết từ lúc nào cây nến đã bị gió thổi tắt, có lẽ ngay từ đầu cả hai đã chẳng hề để tâm đến nó rồi.

Hiện tại bốn bề đều chìm trong bóng tối, không thể nhìn thấy mặt nhau, chỉ đành dựa vào nhiệt độ cơ thể đối phương, lắng nghe nhịp thở của người gần kề.

Loại lặng im như thế khiến Vân Liệt không thể chịu đựng được, nàng quần chặt lấy cổ Lăng Thượng, ép cô nhích lại gần.

Nàng chỉ muốn cạy cái môi không nói ra nổi một lời kia, đặt nó lên môi mình.

Thời gian như ngừng trôi.

Lăng Thượng mở to mắt trong bóng đêm, Vân Liệt đang hôn mình ư?

Song nàng cũng mang theo sự giận dữ, thù hận xen lẫn nặng nề và trần trọc.

Vị giác bỗng dưng nếm thấy một vị mặn chát, Lăng Thượng biết, cô lại làm cho Vân Liệt thương tâm.

“Xem kìa.” Lăng Thượng khê đẩy Vân Liệt, cay đắng nói. “Yêu tôi, không tốt một chút nào.”

Vân Liệt đứng im bất động, nàng cúi đầu, thả lỏng hai vai, lúc lâu sau mới đáp. “Tôi không nghĩ như vậy.”

“Nhưng tôi khiến cậu khóc.” Lăng Thượng phiền muộn. “Là do tôi nói một đằng, làm một nẻo.”

“Là do tôi không tốt!” Vân Liệt lắc đầu. “Biết cậu có tâm đã thỏa mãn, cũng không có nói nhất định phải làm như vậy, thế nhưng sau đó cậu không hề đề cập đến nó nữa, thành ra tôi...”

“Tôi không biết phải làm gì.” Thanh âm Lăng Thượng yếu ớt. “Lúc nhìn cây hợp hoan sau cơn mưa, tôi không biết sau khi chúng ta trải qua sóng to gió lớn thì sẽ ra sao, cũng không biết ngày mai, khi bão táp đã qua đi, liệu cây hợp hoan có nở hoa rực rỡ như lời cậu từng nói hay không. Vì lẽ đó nên tôi không dám nói gì hết.”

Vân Liệt tiến đến, nàng ôm lấy Lăng Thượng. Đúng, mình vừa mới bắt đầu hiểu về Lăng Thượng, từ từ để cho cô ấy thử tiếp thu bản thân mình, ngay thuở mới quen đã biết tính cách Lăng Thượng không kiên cường, nàng cũng có rất nhiều khuyết điểm, mà mọi thứ cứ tựa như là tử huyệt của nhau. Thế nhưng làm

sao bây giờ, yêu thì cũng đã yêu rồi.

“Hoa, để ngày mai đi xem đi.” Môi Vân Liệt lại một lần nữa tìm đến bên môi Lăng Thượng, nhịp thở nhẹ nhàng ảnh hưởng đến đối phương xong lại bị đối phương ảnh hưởng lại. “Lăng Thượng, bây giờ tôi chỉ muốn hôn cậu.” +

Vài chữ đơn giản, song lại khiến Lăng Thượng tâm trí phiêu du, vô pháp chống cự sự mê hoặc, rồi lại thêm một lần nữa, cô hiểu ra rằng bản thân quả thực đã yêu cô gái này.

39. Chương 37: Dũng Khí

Đôi lời tác giả: kiểm tra lịch, thế là tôi đã bỏ không viết truyện được 4 tháng rồi, thấy rất sợ hãi, bởi biết lại một lần nữa mình khiến mọi người thất vọng.

Có điều cảm hứng đã quay trở lại trong chớp mắt!

Có thể nói, đây là nhờ một ca khúc.

Huyền thoại cả già lẫn trẻ đều nhận thức, ANDY mới tung ra album, trong đó có bài “U Turn” mà dạo này tôi nghe rất nhiều, một bài hát lay động nội tâm, trước và sau đoạn RAP mềm mại, phối hợp với tiếng đàn piano cùng kèn harmonica... đột nhiên tôi nghĩ đến trong “Bà Sa” đã xuất hiện vô số sự vật bao gồm xe đạp, chuông xe, kèn harmonica, radio.... Những thứ ấy căn bản thuộc về thời đại tôi viết “Bà Sa”, ước nguyện ban đầu là mang cả thế giới xung quanh mình vào trong truyện, tuy viết có hơi không ra ngô ra khoai, song tôi cũng muốn thử thể loại truyện theo phong cách hoàn toàn thực tế, hiện tại tôi tha thiết có thể tiếp tục lắng nghe âm thanh của kèn harmonica, bèn ướm vào “Bà Sa”, dù cho đây là một vở bi kịch, tôi cũng phải cho nó một kết cục hoàn chỉnh!

*

Vân Liệt tiến đến, nàng ôm lấy Lăng Thượng. Đúng, mình vừa mới bắt đầu hiểu về Lăng Thượng, từ từ để cho cô ấy thử tiếp thu bản thân mình, ngay thuở mới quen đã biết tính cách Lăng Thượng không kiên cường, nàng cũng có rất nhiều khuyết điểm, mà mọi thứ cứ tựa như là tử huyệt của nhau. Thế nhưng làm sao bây giờ, yêu thì cũng đã yêu rồi.

“Hoa, để ngày mai đi xem đi.” Môi Vân Liệt lại một lần nữa tìm đến bên môi Lăng Thượng, nhịp thở nhẹ nhàng ảnh hưởng đến đối phương xong lại bị đối phương ảnh hưởng lại. “Lăng Thượng, bây giờ tôi chỉ muốn hôn cậu.”

Vài chữ đơn giản, song lại khiến Lăng Thượng tâm trí phiêu du, vô pháp chống cự sự mê hoặc, rồi lại thêm một lần nữa, cô hiểu ra rằng bản thân quả thực đã yêu cô gái này.

*

Không biết mưa có rơi thâu đêm hay không, khi Vân Liệt tỉnh dậy, nàng đã nghe thấy tiếng chim hót ngoài cửa sổ.

Nàng lười biếng xoay người, nhưng ôm huyệt, Vân Liệt lập tức mở mắt ra.

Nàng không thấy người tối qua nằm cùng mình trên cùng một cái giường.

“Dậy rồi à?” Phía sau bỗng truyền tới thanh âm quen thuộc.

Xuất phát từ bản năng, Vân Liệt ngồi bật dậy, lưng thẳng tắp. Nàng không thể lí giải sự căng thẳng của bản thân, có lẽ là do khấn trương, nàng không muốn Lăng Thượng phát hiện nên lên điều chỉnh tâm trạng một lát rồi mới quay người lại.

Lăng Thượng đang đứng bên cửa sổ.

Hình như cô ấy vẫn đứng ở vị trí giống y chang tối hôm qua, có điều phía sau cô tràn ngập thứ ánh sáng rực rỡ, chiếu rọi cả căn phòng.

Kêu một tiếng, Vân Liệt giơ tay che mắt.

“Đứng dậy đi, hít thở chút khí trời!” Lăng Thượng đến bên kéo nàng.

• Tình trạng: Đang update

Vân Liệt thuận thế ngã vào lòng Lăng Thượng, Lăng Thượng vội vã dùng tay chặn lại, chống lên giường, thế mới tránh cho nàng đổ nhào về phía trước.

Vân Liệt ôm lấy cô, đầu đặt bên vai, nàng vừa thưởng thức mái tóc dài của Lăng Thượng, vừa nhỏ giọng cười.

Lăng Thượng bắt đắc dĩ, cô kéo cánh tay đang quấn quanh cổ mình xuống, hơi nới rộng khoảng cách giữa hai người. “Hại tôi chật vật như vậy vui lắm sao?”

Vân Liệt lắc đầu, mặt vẫn cười, dáng vẻ trông rất ngờ nghệch.

Đại khái là Lăng Thượng cũng cảm thấy biểu cảm của nàng hơi ngốc, miệng mỉm cười theo, cô nhéo mũi Vân Liệt, nói. “Nhanh đi rửa mặt đi, cậu ngủ kiểu gì mà nước miếng dính đầy mặt kia...”

“Không thể nào.” Vân Liệt kinh ngạc thốt lên, nàng vội bò ra khỏi giường, sau đó nàng nghe thấy tiếng Lăng Thượng cười vật vờ lúc đang rửa tay ở căn phòng sát vách.

Bên tai phảng phất tiếng cười của cô ấy, vừa rời giường đã có thể nghe thấy Lăng Thượng nói cười.... cảm giác thật quá tốt đẹp. Một buổi sáng như vậy, hai người sống chung một phòng, ung dung tự tại, vui đùa bên nhau... Bởi vì cảm giác quá tốt đẹp, cho nên trong lòng chợt nảy sinh chút u ám không tên, nàng không biết nó là gì, nàng chỉ sợ sau khi nhìn thấy nụ cười của Lăng Thượng, nàng sẽ không thể khống chế nổi chính mình, cứ giữ khư khư cô ấy bên cạnh, vĩnh viễn không tách rời, xã hội cái gì, bạn bè, thân thích cái gì, ngoại trừ Lăng Thượng, nàng không muốn bất kì ai khác cùng mình trải qua hết cuộc đời.... bởi vì có ý nghĩ đáng sợ như vậy, hơn nữa hai người đều chưa từng nhắc lại chuyện “bỏ trốn”, cho nên lúc này nàng không dám đối diện với Lăng Thượng, không dám để cô phát hiện ra bản thân nàng là một cô gái cố chấp có tính độc chiếm cao đến mức nào.

Ngay cả nàng còn không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt mình trong gương. Nước mắt tuôn rơi, rất lạnh lẽo, đồng thời nó làm nguội bết đi chấp niệm của nàng.

Chuẩn bị xong xuôi, hai người xuống lầu ăn điểm tâm.

Bà chủ chuẩn bị bữa sáng khá phong phú, bầu không khí cũng vô cùng tốt. Khi biết hết ngày hôm nay cả hai sẽ rời đi, bà chủ có chút tiếc nuối. “Người đến du lịch ở thị trấn này không nhiều, những cô gái như các cháu thì càng ít, sau này rảnh rồi nhớ ghé qua chơi... cơ mà đừng chọn ngày mưa để tới nhé.”

Mọi người nghe vậy bèn bật cười.

Lăng Thượng và Vân Liệt tới thăm viện dưỡng lão, dù sao đây mới là mục đích chuyến đi lần này của hai người.

Hoặc cũng bởi vì một nguyên nhân không ai muốn nói ra.

Sau cơn bão ngày hôm qua, liệu hoa hợp hoan còn có thể nở rộ?

Đáp án chính là: không những nở rộ, mà chỉ cần liếc mắt nhìn thoáng qua thôi cũng thấy toàn bộ con đường nó ngập tràn sắc hồng, đẹp đến cực độ.

Nhờ trận mưa gột rửa, hoa hợp hoan nở càng rực rỡ hơn, được ánh mặt trời chiếu rọi, mỗi bông đều trở nên vô cùng sống động.

Bị cảnh tượng trước mắt làm cho tâm can rung động, giờ phút này chẳng từ ngữ nào có thể diễn tả trọn vẹn tâm trạng của Vân Liệt, nàng cảm thấy Lăng Thượng nắm lấy tay mình, nắm rất chặt, nàng quay đầu

nhìn cô, cô cũng nhìn thẳng trực diện nàng, đôi mắt chứa đầy kinh diễm.

Vân Liệt nở nụ cười, nói. “Thực ra tôi chưa từng thấy qua cây hợp hoan nào giống như cây hợp hoan này.”

Lăng Thượng xúc động, cô thở dài. “Hôm qua khi tới đây, tôi không hề ngờ nó sẽ được như thế này, cây hợp hoan nhỏ yếu đường ấy, tôi còn cho rằng gió bão sẽ hoàn toàn chà đạp nó, thế nên....”

“Thế nên?” Vân Liệt thấy cô chần chừ bèn hỏi.

“Thế nên có hơi không dám đến nhìn.” Lăng Thượng thẳng thắn trả lời, sau đó cô tràn đầy phấn khởi mà lôi camera ra. “Chúng ta chụp ảnh đi.”

“Ừ.” Vân Liệt gật đầu.

Ngày hôm ấy, cả hai chụp rất nhiều ảnh.

Vân Liệt chụp Lăng Thượng.

Lăng Thượng chụp Vân Liệt.

Họ nhờ người qua đường chụp hộ cả hai.

Khi Vân Liệt chụp Lăng Thượng, nàng nhớ về ngọn núi nơi quê hương, dưới tán cây hợp hoan, Lăng Thượng từng lơ đãng lọt vào trong bức ảnh.

Lúc Lăng Thượng chụp Vân Liệt, cô cũng nghĩ tới ngày hôm đấy.

Có điều không ai nói ra, lòng họ đơn thuần chỉ muốn nắm lấy tay nhau đi một đoạn đường. Nếu như toàn bộ đoạn đường này biến thành biển hợp hoan, cả hai tình nguyện lựa chọn bỏ quên mọi thứ khác.

Tầm hình cuối cùng, với sự giúp đỡ của người qua đường, hai người đứng bên dưới tán cây hợp hoan, tay nắm tay mỉm cười bên nhau.

Nhiều năm về sau, trong hiện thực ảm đạm, hiện thực tàn khốc, hiện thực bất đắc dĩ, chỉ cần nhớ lại cái ngày mỹ lệ năm đó, tựa hồ đã có thể chịu đựng được hết thảy....

*

Buổi chiều, hai người quay lại thành phố.

Trước khi trở về nhà, cả hai ghé qua quán rửa ảnh đưa phim, sau đó còn đến quán đồ vặt ăn linh tinh các kiểu.

Về tới nhà, tâm trạng người ngoài cửa và người bên trong cực kỳ bất đồng.

Lăng Viên ra mở cửa, mặt anh cơ hồ đã xanh lét, đáng vẻ rất tức giận.

Lăng Thượng im lặng bước vào cùng Vân Liệt, Vân Liệt chưa kịp chào hỏi gì thì Lăng Viên đã quay sang hỏi Lăng Thượng.

“Đi đâu?”

Lăng Thượng trầm mặc chốc lát. Vân Liệt muốn tới giải thích, song phòng khách bỗng đứng lại lời ra thêm hai người.

Là Lâm Phổ và Tề Hoàn.

“Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi!” Tề Hoàn liên thanh nói. Anh chàng kéo Lăng Viên vào phòng khách, xong quay sang phía Lăng Thượng. “Anh em đi tìm em hết một ngày trời, chẳng thêm bận tâm chuyện gì nữa, sốt ruột muốn chết.”

Lâm Phổ đứng một bên quan sát Lăng Thượng, cô thậm chí còn không thèm liếc mắt nhìn anh, để mặc cho anh cảm nhận thấy sự lạnh lùng. Anh có chút mê muội, tiến tới hỏi Vân Liệt. “Hai người các cậu đi đâu vậy? Chúng tôi gần như đã lật toàn bộ thành phố lên để tìm hai người đấy.”

“Cả thành phố lớn như thế, sức người có thể lật lên lật xuống được hay sao?” Vân Liệt hơi phe phẩy tóc, lạnh nhạt đáp, sau đấy nàng cũng chỉ nhìn thoáng qua anh, vẻ mặt khá giống với Lăng Thượng lúc trước.

Lâm Phổ càng khó hiểu. Xong đột nhiên như nhớ ra cái gì đó, anh bèn hỏi.

“Này, đừng bảo là hai người đã đi tìm nó đấy chứ?”

Lăng Viên và Vân Liệt bỗng đứng nhìn về phía anh.

Chính xác thì mọi người đều nhìn về phía anh.

Lâm Phổ gãi tóc, mỉm cười. “Đừng bảo là hai người thật sự đã đến thị trấn kia kiếm cây hợp hoan đấy

nha?”

Cây hợp hoan?

Lăng Viên đang nổi nóng chợt bị hù dọa.

Đương nhiên anh vẫn nhớ cây hợp hoan.

Bức ảnh chụp chung dưới tán cây hợp hoan. Phân công nhiệm vụ dưới tán cây hợp hoan. Các hoạt động dưới tán cây hợp hoan....

Mọi chuyện anh đều ghi nhớ.

“Đúng, bọn tôi đã đi đến đấy, vốn dự định về từ hôm qua rồi nhưng gặp phải cơn bão, thành ra đành trú qua đêm ở đó.” Vân Liệt dứt lời bèn hướng Lăng Viên. “Xin lỗi Lăng đại ca, chưa báo cho anh một tiếng, hại anh lo lắng.”

Lăng Thượng khẽ cau mày, Vân Liệt nói như thể nàng đã bị cô làm hư vậy, khi không tự dưng mò đến một nơi không ai hay biết.

“Cũng không hẳn là thế.” Lăng Viên liếc Lăng Thượng. “Thật ra ngày hôm qua mẹ em có gọi điện tới, ngày hôm nay cũng gọi, hình như cô ấy có chuyện gì gấp lắm, mà hai đứa chẳng để lại tờ giấy nhắn nào cả.”

“Mẹ em ư?” Vân Liệt ngạc nhiên, nàng nhích đến gần, rất tự nhiên ngồi xuống ghế sofa cạnh Lăng Thượng.

Lăng Viên giơ tay kiểm tra đồng hồ. “Chắc cô sắp gọi tiếp rồi.”

Lâm Phổ cũng ngồi xuống, anh vẫn thấy cực kỳ khó hiểu. “Hôm ấy hai người tới tìm tôi, tôi còn tưởng cả hai chỉ thắc mắc một chút thôi, hóa ra là thực sự tính đến đấy à? Không phải đã chê vừa xa vừa nóng sao? Mà vì sao đi lại không rủ thêm tôi?”

Lăng Thượng nhìn anh đầy bất đắc dĩ. “Nhiều lời quá, bỗng chợt nổi hứng thôi mà, mỗi hai người chúng em đi thì có gì lạ chứ.”

Lâm Phổ ngẫm lại, xác thực cũng chẳng có gì khác thường, anh bèn dùng tay gãi mũi, không nói thêm gì nữa.

“Sao tự dưng lại muốn đi ngắm cây hợp hoan vậy?” Lăng Viên hỏi Vân Liệt.

Vân Liệt còn đang suy nghĩ lí do nhà gọi điện lên, nàng có hơi mất tập trung.

Lăng Thượng thấy thế bèn tiếp lời. “Vân Liệt quay về liền kể với em rằng cây hợp hoan ở quê cậu ấy nở hoa rồi, thế nên em nảy sinh chút tò mò, bọn em tranh thủ lúc rảnh rỗi để ghé qua thị trấn kia, cũng không xa lắm, có điều khi đến nơi thì thời tiết đột nhiên dở chứng.”

“Ồ.” Tề Hoàn chen vào. “Tên cây đó à? Nghe thật... ha ha....”

Mọi người cùng lườm anh chàng, Lăng Viên mở miệng. “Đi tắm đi, trời nóng như vậy... anh sẽ tiếp điện thoại hộ em, em không cần phải gấp đâu.” Câu sau là nói với Vân Liệt.

“Vâng.” Vân Liệt gật gù, đồng thời bước vào phòng ngủ cùng Lăng Thượng.

“... Mà cây hợp hoan kia cũng có nở ra hoa à...” Tề Hoàn chờ hai người đi thì không thể đợi được nữa, xoay ngang ngó dọc hỏi đông hỏi tây.

Lăng Thượng đóng cửa, vừa vặn nghe được câu hỏi kia.

Cửa mới khép xong, ngay tức khắc Vân Liệt nhích lại gần.

Lưng Lăng Thượng bị ép dựa bên cửa, cô giật mình đến nỗi quên cả thở, bởi vì Vân Liệt không chỉ tiến lại gần sát mà hai bàn tay nàng còn mười ngón đan xen với cô, đầu nàng cũng nghiêng tới, nhìn cô thẳng tắp.

Đôi mắt rất sáng, chiếu rọi tận sâu thẳm linh hồn Lăng Thượng.

Hai người không nói gì. Song thân thể dán vào nhau, cơ hồ còn có thể cảm nhận được nhịp tim của đối phương... cơ thể mềm mại lại càng kích thích khiến trái tim đập càng thêm kịch liệt.

Sắc mặt Lăng Thượng khê biến.

Từ lúc vào phòng toàn thân cô đã cứng nhắc, não bộ trống rỗng, khuôn mặt tái nhợt của anh trai tựa hồ đã ảnh hưởng đến cô, cô cảm giác sắc mặt mình bây giờ nhất định cũng đã tái mét, toàn thân lạnh run người.

Dù cho hai người đang tay trong tay, nhưng cô vẫn thấy lạnh lẽo.

Vân Liệt thông minh nhường nào chứ, nàng không buông tha cho bất kì thay đổi nhỏ nào trên khuôn mặt Lăng Thượng, chỉ cần cô khê động thôi cũng đủ làm cho nàng không thể yên tâm.

Nàng nhón mũi chân, lại một lần nữa chủ động dang đôi môi lên.

Tay giá lạnh, không sao, hôn môi là sẽ ấm lên ngay.

Nhả ra, nuốt vào hơi thở của nhau, cuối cùng Lăng Thượng cũng cảm nhận được sự cương ngạnh của cánh cửa sau lưng mình, xuyên thấu qua nó còn có thể nghe thấy ngờ ngợ tiếng chuyện trò bên ngoài, đột nhiên cô ôm chầm lấy Vân Liệt, run rẩy nhắm mắt lại, gạt đi hết thấy mọi thứ xung quanh, từng bước từng bước đưa Vân Liệt từ từ lùi về phía đằng sau, mãi đến tận khi cẳng chân nàng chạm phải mạn giường. Vân Liệt nhẹ nhàng kêu một tiếng, Lăng Thượng giơ một tay lên đỡ đầu Vân Liệt, một chân quỳ trên giường, Vân Liệt bất đắc dĩ, chẳng thể làm gì khác ngoài chậm rãi ngồi xuống. Chiếc giường của Lăng Thượng quá thấp, chỉ quá trình hạ mông thôi cũng đã vô cùng mệt nhọc, Vân Liệt nhất định phải dùng hai tay ôm đầu Lăng Thượng thì hai người mới không tách ra. Lăng Thượng cũng hướng người xuống phía dưới, cho tới khi hoàn toàn đè Vân Liệt lên giường.

Lúc này Vân Liệt đã hoàn toàn bị động, hôn môi trở nên không chỉ nhiệt liệt không thôi, hơi thở Lăng Thượng bỗng dưng khiến nàng sợ hãi, nhưng nàng vẫn phối hợp cùng cô. Trong cơn mơ hồ nàng tựa như hiểu rõ Lăng Thượng muốn làm gì, cũng tự nguyện trao thân mình cho cô.

Mãi đến tận khi nàng được Lăng Thượng đặt hoàn toàn ở trên giường.

Ga đệm mềm mại sau lưng đột nhiên khiến Vân Liệt muốn khóc, lúc Lăng Thượng xoa tóc nàng, chạm phải một mảng ướt át, cô mới thả nàng ra.

Hô hấp hai người đều rất gấp, tiếng thở như trêu chọc lẫn nhau, xưa nay Lăng Thượng chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày mình cư xử thô lỗ như thế với Vân Liệt, môi nàng bị cô hôn đến đỏ tươi, hai mắt nhắm tràn đầy lệ chảy dài về phía lỗ tai làm cho cô cảm thấy vô cùng bị ai.

Thực ra thì mọi chuyện chỉ phát sinh trong phút chốc, nhưng Lăng Thượng lại cảm giác mình bị tội lỗi của cả hai dày vò.

Cuối cùng Vân Liệt đã có thể mở mắt, nàng nhìn Lăng Thượng, cố gắng kìm nén tiếng thút thít, sau đó hỏi. “Tại sao không tiếp tục?”

Lăng Thượng không đáp.

“Cứ tiếp tục như vậy, mãi tới tận khi bọn họ phát hiện, đá văng cửa phòng, nhìn thấy tất cả thì sẽ tự hiểu ngay, vậy tại sao lại không tiếp tục?”

Lăng Thượng vẫn cứ lẳng lặng nhìn Vân Liệt.

Vân Liệt thở dài, nàng đẩy Lăng Thượng ra, ngồi dậy.

“Tôi hiểu cậu mà, phải không?” Vân Liệt vừa tìm chiếc gương, vừa nói. “Lăng Thượng, nếu như cậu có thể dừng cảm như vậy thì thật tốt.”

“Vậy tại sao cậu lại khóc?” Lăng Thượng ngồi trên giường, cô co hai chân lên, hỏi nàng.

Vân Liệt soi gương, nở một nụ cười còn khó coi hơn so với khóc. “Bởi vì tôi cũng không can đảm được như thế!”

Lăng Thượng dao động.

“Tôi đi tắm trước nhé.” Vân Liệt chỉnh sửa quần áo mình rồi đến bên valy, lấy đồ xong, nàng bước ra ngoài.

Lăng Thượng chẳng làm gì hết, cô chỉ ngồi yên trên giường, bất động.

*** [= . =] ***

Đôi lời bạn Editor: Cho những bạn yêu thật: Truyện này không có H đâu:< Có thì cũng... là khúc dạo đầu rồi sang luôn sáng hôm sau:v

Thôi thì lâu lâu ăn chay cho khỏe:> Cũng đỡ cho bạn Editor nhiều:>

40. Chương 38: Tâm Tư

Vân Liệt tắm xong rồi trực tiếp đi vào phòng.

Lăng Thượng đang nằm ngấn người trên giường, hai tay gối đầu.

Vân Liệt cúi xuống, nàng thấy hai mắt Lăng Thượng nhắm nghiền.

Trái tim nàng như bị ngắt nhéo một hồi, Vân Liệt hoang mang không biết nên làm gì bây giờ.

Đúng lúc ấy Lăng Thượng mở mắt ra, cô bắt gặp vẻ bất đắc dĩ trên mặt Vân Liệt.

“Cô gái ngốc nghếch này...” Lăng Thượng chậm rãi đưa tay, nhẹ nhàng chọc lên trán Vân Liệt.

Vân Liệt lập tức bắt lấy tay cô, coi nó như một mảnh gỗ trôi cứu mạng giữa dòng nước.

“Tôi tắm đây, cậu đi chờ điện thoại đi.” Lăng Thượng ngồi dậy, quần áo cô đã được chuẩn bị xong xuôi.

Vân Liệt đi theo ôm lấy lưng cô, nhẹ rất nhẹ, lúu rúu. “Lăng Thượng, xin lỗi...”

Lăng Thượng hơi ngẩng mặt lên, cô thở dài, sau đó xoay người lại đối diện với Vân Liệt, khẽ đẩy nàng ra. “Nhớ kỹ, sau này tôi không muốn cậu lặp lại lời ”xin lỗi” với tôi, tôi cũng sẽ không bao giờ xin lỗi cậu. Chuyện tình cảm, tôi chưa từng nghĩ có ai cần phải xin lỗi ai hết.”

Lời vừa dứt, Lăng Thượng rời khỏi phòng.

Câu nói này của Lăng Thượng thật quen thuộc. Hình như cách đây không lâu hai người đã từng nói với nhau những lời tương tự.

“Có điều... nếu một ngày cậu bỗng dưng mất hứng, hoặc cảm thấy chàng trai khác khiến cậu rung động, nhất định cậu phải nói cho tôi biết....”.

“Tuy rằng tôi cũng biết những lời ấy là những lời nên nói, có điều, nếu như cậu nảy sinh tình cảm với ai đó khác, không cần cậu nói, tôi nghĩ tôi nhất định có thể nhận ra, khi ấy, tôi sẽ rời đi mà không chút do dự...”

Lúc đó lại có thể nói ra những lời đầy lí trí như thế ư? Giống Lăng Thượng giờ khắc này vậy. Hai người cũng không cần thiết phải nói... lời xin lỗi sao? Hai người đều có thể lý trí để mà yêu đối phương sao?

Phải yêu đến mức độ nào mới có thể xé bỏ đáng vẻ giả bộ bản thân mình đang vô cùng ổn hết mức điều luyện ấy đây?

Đến bao giờ mới có thể không cần phải cẩn thận để ý từng li từng tí như vậy?

À, thiếu chút nữa thì quên mất lời Lăng Thượng từng nói, chúng mình chỉ đang thử thôi, thử xem có thể tiến được bao xa, chỉ là... thử mà thôi....

Vân Liệt cứ ngồi chờ người trên giường hồi lâu rồi mới bước ra ngoài.

Lăng Thượng đẩy cửa tiến vào nhà tắm, bên trong còn tràn ngập hơi nước mờ nhạt, nóng bức khiến người ta buồn phiền. Bồn tắm đã đầy sẵn nước, hẳn là nhờ Vân Liệt. Thực ra Lăng Thượng đang muốn tắm nước lạnh, nội tâm khó chịu làm cho cô không khống chế được bản thân; xong cô lại hi vọng nhảy vào bồn tắm nóng thật nóng, nóng đến nỗi cháy bỏng cả thân thể thì càng tốt.

Lăng Thượng tới trước gương, cô định nhìn qua sắc mặt mình, đầu bỗng lóe lên vẻ bi thương của Vân Liệt, thái độ của cô, tâm trạng của cô, không ngờ có thể dễ dàng bị chi phối bởi một ai đó đến như vậy, cảm giác rất kỳ lạ. Thế nhưng trên mặt gương phủ một tầng hơi nước, không những thế còn phảng phất dấu vết đã có ngón tay ai xẹt qua, Lăng Thượng ngẩn người, cô tiến lại gần hơn, kết quả là thấy được tên của chính mình ở trên đó.

“Diên rồi...” Khóe môi Lăng Thượng hiện ý cười, cô dựa đầu sát bên dòng chữ kia.

*

Chờ Lăng Thượng tắm xong đi ra, trùng hợp cô thấy Vân Liệt đang tiếp điện thoại.

Cô đi thẳng đến phòng khách, tóc dài quá nên rất khó xử lý, may mà để lâu đã thành quen. Có điều Lăng Viên vốn đang im lặng ngồi ngắm Vân Liệt, mắt thấy Lăng Thượng lại gần bên vô cùng tự nhiên cầm lấy cái khăn trong tay cô để giúp cô vò khô tóc.

Thời điểm chiếc khăn bị tước đoạt, Lăng Thượng có hơi sững sốt. Sắc mặt anh trai đã không còn khó coi nữa, anh vừa lau khô tóc cho cô, vừa nhìn chăm chăm Vân Liệt đứng bên kia.

Vân Liệt nghe được động tĩnh phía đằng sau cũng quay người lại, nàng thấy Lăng Thượng ngồi trên sofa, Lăng Viên một bên giúp cô ấy lau tóc, hai anh em rất yên ắng nhìn nàng.

Trong nháy mắt, tai nàng có chút ù, mắt cũng hơi tối sầm lại, không hiểu sao nàng cảm giác cảnh tượng kia không hề tồn tại vị trí của mình.

Giọng nói của mẹ ở đầu dây bên kia kéo sự chú ý của nàng trở về, nàng mãi một tập trung lắng nghe. Dù sao mẹ nàng cũng vừa mới nói một việc vô cùng đột ngột.

“Ba mẹ thật sự quyết định...”

....

“Lúc nào tàu hỏa....”

....

“Nhanh như vậy sao?”

.....

“Không phải, làm gì có!”

.....

“Vâng, con biết rồi, đến khi đó con sẽ ra đón cha mẹ.”

.....

Cuối cùng cuộc gọi cũng kết thúc, Vân Liệt cúp máy, thở dài một hơi.

“Vân Liệt, bố mẹ em muốn tới sao?” Vẫn tập trung tinh thần dõi theo từng lời của Vân Liệt, Lăng Viên bỗng dưng trở nên hưng phấn, tay anh còn đặt trên đầu Lăng Thượng, song động tác đã ngừng lại.

Lăng Thượng ngửa mặt lên quan sát, cô thấy sự chú ý của anh hoàn toàn không đặt nơi mình nữa bèn đẩy tay anh ra, lấy khăn tự thân lau tóc.

Lăng Viên liếc nhìn em gái một chút rồi vòng qua ngồi xuống ghế sofa, vừa vặn đối diện với Vân Liệt.

“Làm sao bây giờ?” Vân Liệt nhú mày, dáng vẻ rất khổ não. “Mẹ em nói đang được nghỉ hè, cả hai rảnh rang không bận việc gì nên tính ghé qua đây.”

“Hai người thực sự rất lo cho cậu đấy.” Lăng Thượng nói.

Vân Liệt tiếp tục thở dài. “Xem ra ý mẹ tôi là tính ở lại một thời gian ngắn, tôi định đi thuê phòng sẵn cho bọn họ, chờ lúc tới sẽ có nơi ở luôn.”

“Sao lại phải đi thuê phòng?” Lăng Viên quay sang nhìn Lăng Thượng.

Lăng Thượng tiếp lời. “Đúng vậy, lúc đến nhà cậu, cô chú đối tốt với chúng tôi như thế, bây giờ bọn họ tới thì làm sao tôi nỡ để bọn họ trọ bên ngoài, bảo bọn họ ở lại đây đi.”

“Dù sao anh cũng ra ngoài sống mà.” Lăng Viên vỗ đùi đứng dậy. “Em nói cô chú ở lại đây một thời gian đi, anh còn muốn xem có mua thêm được quà cáp gì không.”

“Không, không cần đâu.” Vân Liệt bật dậy, nàng vội lắc đầu.

“Cũng phải bố trí sắp xếp lại căn phòng kia chứ nhỉ?” Rốt cuộc Lâm Phổ đã lên tiếng.

Lăng Thượng và Lăng Viên đều nhìn Vân Liệt.

Trong đầu Vân Liệt có chút loạn.

Lúc ở nhà, cha mẹ rõ ràng có nói chờ nàng công ăn việc làm ổn định, vậy tại sao chớp mắt đã muốn lên kiểm tra rồi, hơn nữa giọng điệu còn vô cùng kiên quyết?

Nếu như thật sự đến ở đây, cùng sống trong một khoảng không gian không lớn với ba mẹ, với Lăng Thượng, lại còn Lăng Viên thi thoảng mò về, cộng thêm cả Lâm Phổ cố tình xuất hiện, và mình nữa.... toàn bộ như một mớ quan hệ rối bời, nàng nhất thời vẫn chưa biết nên xử trí thế nào.

Nếu quả thực nhường một gian cho cha mẹ, thế thì nhất định sẽ chung phòng với Lăng Thượng, điều ấy khiến đại não Vân Liệt càng lộn xộn, nàng không biết nên cao hứng hay nên lo lắng đây.

“Vân Liệt, không cần suy nghĩ nhiều, làm theo lời anh tôi đi.”

Mãi về sau, Lăng Thượng mới mở miệng.

Lúc nói lời ấy, Lăng Thượng đã nhìn rõ hết tâm tư anh trai mình. Thế nhưng cô không còn biện pháp nào khác, cũng không còn chủ ý nào khác, hướng chỉ cô cũng cho rằng bố mẹ nàng ở lại nơi này là thích hợp nhất.

Đặc biệt ngôi nhà này nhiều năm đã không có trưởng bối, thực quá tịch mịch. Cô đã biết tự lâu, quen biết Vân Liệt sẽ cho cô trải nghiệm rất nhiều điều mới lạ, song không ngờ có thể hưởng thụ cảm giác kia từ nàng. Đúng, cha mẹ Vân Liệt, cô muốn cha mẹ mình cũng có thể đối xử với cô như vậy, có lẽ... thực ra Lăng Thượng không có dũng khí để nghĩ tiếp.

Nói đến mức này rồi thì Vân Liệt làm gì còn lí do để từ chối nữa.

“Vậy cũng tốt, làm phiền mọi người.” Nàng nhẹ nhàng cúi xuống hướng Lăng Thượng và Lăng Viên.

Lăng Viên lập tức mỉm cười, anh khua chân múa tay. “Không sao, dù sao phòng cũng không dùng đến, nhiều người mới vui chứ. Trời dần tối rồi, mấy đứa chuẩn bị đi rồi chúng ta ra ngoài ăn.”

Dứt lời, Lăng Viên đi về phía cửa chính, Tề Hoàn mãi mót đuổi theo, hai người cười nói ra ngoài trước.

Lâm Phổ cũng cười. “Lần này Lăng Thượng sẽ không còn cô quạnh nữa, trọng trách của anh sẽ nhẹ đi nhiều.”

Lăng Thượng liếc mắt nhìn anh.

Lâm Phổ bèn cười hì hì rồi bỏ đi.

Lăng Thượng đứng dậy, tóc ướt vẫn chưa khô hoàn toàn, cô thấy hiện tại Vân Liệt cũng sắp rời đi, đột nhiên xúc động muốn giữ nàng lại.

“Lăng Thượng.” Vân Liệt nhìn Lăng Thượng. “Cậu xem, tôi thực là một cục nợ bự tổ chẳng nhĩ.”

Lăng Thượng khẽ nở nụ cười, cô dùng ngón tay nhẹ nhàng đặt dưới cằm Vân Liệt. “Có hơi hơi, cơ mà lại là một cục nợ xinh đẹp.”

Mặt Vân Liệt đỏ bừng, nàng trừng mắt nhìn Lăng Thượng thả khăn xuống, lấy túi xách xong sau đó ôm nàng, thầm nói. “Đi mau thôi, còn đứng chờ người ra đây làm gì.”

Vân Liệt vừa mới bước khỏi cửa bỗng nghĩ đến chuyện gì đấy, hét toáng lên.

Lăng Thượng giật mình.

Lâm Phổ đứng chờ bên dưới cũng phát hoảng chạy đến.

“Lăng Thượng, bức họa kia...”

Vân Liệt liên tục vỗ đầu.

Lăng Thượng cũng mạnh tay đập đầu mình.

“Cái gì họa?” Lâm Phổ thắc mắc.

“Lúc chúng tôi trọ lại tại ”Chân trời góc biển“...”

“Hai người thực sự đã trọ ở ”Chân trời góc biển“?” Lâm Phổ kinh ngạc cắt ngang lời Vân Liệt, xong anh bắt đầu cười ha hả. “Thế nào hả, chủ quán trọ rất thú vị phải không?”

“Đúng vậy, đúng vậy, thú vị lắm, người ta không chỉ thú vị thôi đâu, vị họa sĩ kia còn vẽ tặng cho em một bức chân dung, kết quả là chúng em lại quên không mang về.” Lăng Thượng hăng hái kể.

“Quên ở thị trấn à? Đáng tiếc, đáng tiếc.” Lâm Phổ lắc đầu lia lịa.

“Không phải quên ở đây.” Vân Liệt cười. “Mà là quên ở quán rửa ảnh rồi.”

“Ừ đúng, là quán rửa ảnh.” Lăng Thượng lại vỗ đầu. Lúc đó đang mải nghĩ đến những tấm ảnh chụp chung của hai người, hưng phấn quá thành ra quên bég mất không mang theo bức họa kia đi.

“Hai người còn đi ngắm cây hợp hoan à?” Lâm Phổ cười.

“Chúng em ở lại ”Chân trời góc biển” hai ngày mới ngắm được.” Lăng Thượng hừ một tiếng, kéo Vân Liệt

đi xuống. “Không sao, khi nào đến lấy ảnh mình lại mang nó về.”

“Không muốn, chờ chốc nữa ghé qua lấy luôn đi.” Vân Liệt lập tức lắc đầu.

“Đúng, đúng, anh cũng rất mong coi xem bức họa Lăng Thượng trông ra sao.” Lâm Phổ bám theo.

Ở dưới lầu, Lăng Viên hướng bọn họ kêu lên. “Sao lâu thế?”

“Cơm nước xong ghé qua quán rửa ảnh nhé, em có để quên một bức tranh ở đấy.”

“Tranh? Tranh gì cơ? Sao lại bỏ quên chỗ đó...”

.....

Bóng dáng nhóm người kia càng ngày càng xa, hoàng hôn mùa hạ chiếu rọi những ngõ phố, ve sầu kêu vang, ngẫu nhiên lạnh lạnh tiếng chuông xe đạp....

Vân Liệt và Lăng Thượng cùng xuống xe, Vân Liệt kéo vạt áo của cô, nhỏ giọng hỏi. “Lúc nào đấy chúng mình lại đi đâu đó nhé.”

Lăng Thượng không hỏi sẽ đi nơi nào, cô chỉ cười nắm lấy tay nàng. “Em đã bảo là không cần đi nhanh quá rồi mà. Sao anh còn chưa đem xe ra?”

“Vì không nhớ nổi em đậu xe ở đâu chứ sao.” Lăng Viên quay đầu tức giận.

Lăng Thượng rút cổ, Vân Liệt đứng bên cạnh bật cười...

Lăng Viên cũng cười theo, anh tiến lại gần ngắm nhìn Vân Liệt đang tựa sát vào người Lăng Thượng, nàng diện quần áo mùa hè, màu sắc thanh mát, vóc dáng uyển chuyển, nội tâm anh bỗng nổi lên một nguồn kích động mãnh liệt, anh thẳng thắn xoay người lại, hướng về phía Vân Liệt. “Y Vân Liệt, quên chưa nói với em, hoan nghênh em trở về.” Dứt lời, anh lập tức lại quay người đi, tiếp tục bàn tán cùng Tề Hoàn và Lâm Phổ.

Còn nụ cười của Vân Liệt chợt cứng nhắc vì câu nói kia, nàng ngoảnh lại quan sát Lăng Thượng, Lăng Thượng vẫn duy trì nụ cười ban nãy, thấy nàng nhìn mình bèn mở miệng.

Tôi cũng hoan nghênh cậu trở về.

Tuy mở miệng, song Lăng Thượng phát âm không ra tiếng, cô chỉ dùng khẩu hình, Vân Liệt hiểu đại khái

ý của cô, nàng muốn cười nhưng cười không nổi; muốn thả lỏng, nhưng trong lòng lại càng thắt chặt.

Người ở bên cạnh, người ở phía trước, và cả mình nữa, phải làm sao bây giờ?

41. Chương 39: Những Tranh

Sau khi ăn xong bữa tối, bởi vì việc trong cửa hàng khá nhiều nên Lăng Viên và Tề Hoàn tách ra. Chỉ còn dư lại ba người, thuận tiện ghé qua quán rửa ảnh lấy đồ.

Thời điểm nhận bức họa, ông chủ quán đã vô cùng chu đáo, bọc lại kĩ càng, tính khi nào hai người quay lại sẽ trả.

Cảm ơn ông chủ một tiếng, ba người vừa ra khỏi quán, ngay lập tức Lâm Phổ muốn nghĩa tử tranh.

Bức họa cảnh Lăng Thượng dựa bên một chiếc bàn, tay chống lên đỡ lấy đầu, đầu hơi nghiêng, tóc dài chảy xuống, hơi nhú lông mày mang theo chút biếng nhác, môi khẽ mím như đang trầm tư điều gì đó.

Tay nghề vẽ họa sĩ vô cùng tuyệt vời, diễn tả thần thái của Lăng Thượng cực kì chuẩn xác.

Có điều một Lăng Thượng như vậy thật xa lạ đối với Lâm Phổ.

Dù cho trước kia Lăng Thượng từng có khoảng thời gian tự bế, hướng nội, nhưng cô chưa từng lộ ra vẻ mặt này, thực ra Lăng Thượng là một cô gái rất đơn giản, anh dùng từ “đơn giản” để hình dung cô, song không ngờ sẽ có ngày cô rơi vào tâm trạng trầm tư thâm trầm như vậy.

Khi mà mình không có mặt, chuyện gì xảy đã xảy ra với Lăng Thượng vậy?

Lăng Thượng đã gặp phải loại người nào?

Lòng Lâm Phổ ngập tràn nghi vấn. Lăng Thượng là cô gái mà anh có thể dễ dàng nắm bắt, nhưng dường như Lăng Thượng trong bức họa kia lại chứa đựng muôn vàn bí ẩn.

“Vân Liệt à.” Nhìn Vân Liệt chậm rãi bọc lại bức họa, dáng vẻ vô cùng trân quý, Lâm Phổ bỗng mở miệng.

“Sao?” Vân Liệt hồ hững trả lời.

“Cậu có thể về trước được không?”

Tay Vân Liệt đang buộc dây quanh bức họa bỗng ngừng lại.

Lăng Thượng cũng đưa mắt liếc nhìn Lâm Phổ.

Thấy Lăng Thượng nhìn mình, Lâm Phổ chỉ đơn thuần kéo cô lại bên mình. “Tôi có đôi lời muốn nói với Lăng Thượng.”

“Ừ.” Vân Liệt nhẹ nhàng đáp.

“Làm sao vậy, chuyện gì mà phải thần thần bí bí như thế?” Lăng Thượng lên tiếng đồng thời với Vân Liệt, cô cau mày hỏi.

“Không sao đâu, đường cũng không còn xa nữa, tôi đi trước.” Vân Liệt ôm bức họa trước ngực, nàng cười bảo, lùi dần về phía sau.

Lăng Thượng quan sát nàng, xong chợt cô bị Lâm Phổ kéo đi.

“Đột nhiên muốn nói gì vậy?” Lăng Thượng giữ anh lại, giọng điệu cô nhuốm chút lạnh lùng.

“Ừ, nhất định cứ phải đứng ở ven đường à? Gần đây có một công viên, chúng mình qua đây ngồi một lát đi.”

Lăng Thượng ngẩng đầu nhìn anh.

Thanh âm của anh không hề ung dung như mọi khi, mà rất nghiêm túc, rất chăm chú.

Lăng Thượng thở dài.

Thẩm Tinh Không 17 tuổi, sau khi cha cô gặp sự cố và bị mất tích thì cô bị đưa tới người chú trên danh nghĩa là Thẩm Chi Diệu để tiếp nhận sự giám hộ.

Người đàn ông lạnh lùng và trầm lắng đó lớn hơn cô vừa tròn 12 tuổi, là một tay chơi của giới thương nhân và cả chính trị.

Anh một lòng muốn bảo vệ cho cô nhưng cô lại chỉ hận và sợ anh, bất kể giờ phút nào cũng chỉ muốn thoát khỏi anh. Cô đã chạy trốn cùng với người tiền bối mà cô mến mộ, anh đã nhìn cô bằng ánh mắt nghiêm khắc, thả chó Mastiff hung dữ ra để cắn nát tay người đàn ông kia.

Khi cô tưởng rằng cuối cùng bản thân mình đã gặp được tình yêu của đời mình thì anh đứng bên cạnh

nhìn cô với ánh mắt lạnh lùng, khi cô đang ở trong giây phút hạnh phúc nhất thì anh đã dùng chân tướng tàn nhẫn nhất để đẩy cô xuống địa ngục! Sinh nhật lần thứ 18, cô đã bị tình yêu làm cho bị tổn thương nghiêm trọng.

Khi mà con tim cô gần như bị vỡ vụn ra thì anh ném cô vào bồn nước tắm đầy ắp nước lạnh, anh lạnh lùng bóp tay vào cổ cô, anh gằn giọng nói:

“Tối nay, tôi sẽ tặng cô một món quà để thành người....”

Nỗi đau đớn chỉ bằng một phần nghìn của sự nhục nhã, món quà của anh, lại là vào cái ngày mà cô trưởng thành, tuyệt vọng đó anh đã biến cô trở thành người phụ nữ của mình....”

Nguồn: Rose Rovel

Bỗng dưng cô nhớ tới lời Khúc Mẫn từng nói.

Lâm Phổ đối với cô mà nói, là không khí... chỉ ít đã có một khoảng thời gian, Lâm Phổ thậm chí còn là vị ân nhân cứu vớt phân nửa linh hồn cô.

Quyết định ngồi cùng Lâm Phổ một lát, cô nghĩ cục diện vốn đã rất tồi tệ rồi, không nên gây thêm bất kì tổn thương nào cho ai nữa, nên nhanh chóng kết thúc thôi.

Có điều còn chưa đến công viên, đằng sau chột có người đuổi theo, gọi tên Lăng Thượng.

Ngoái cổ lại, trái tim Lăng Thượng đột nhiên nhảy một cái, bởi vì cô nhìn thấy người vừa bỏ về hiện đang đứng trước mặt mình.

Song có lẽ do chạy quá gấp nên Vân Liệt khom người thở hổn hển, thành ra không thể thấy rõ vẻ mặt nàng.

Vân Liệt.....

Lăng Thượng muốn gọi tên nàng, nhưng miệng không phát ra tiếng; muốn đi tới đỡ lấy nàng, nhưng chân lại không thể di chuyển.

Lúc này Vân Liệt mạnh mẽ nâng đầu lên, nàng giơ tay hướng Lăng Thượng. “Quên chưa hỏi cậu chìa khóa, suýt tí nữa thì phải đứng đợi ngoài cửa....”

Mặt Vân Liệt rất đỏ, hai mắt sáng ngời, khóe môi cũng mang theo ý cười, còn giục cô mau mau đưa chìa khóa cho nàng....

Lăng Thượng trực tiếp giao cả cái túi xách, sau đó nhìn Vân Liệt phát tay chào tạm biệt....

Trong đầu cô ngập tràn gương mặt đỏ ửng của Vân Liệt, đôi mắt rất sáng, thêm cả nụ cười vô cùng tự nhiên....

“Đi thôi.” Lâm Phổ vỗ nhẹ vai Lăng Thượng.

Lúc bấy giờ Lăng Thượng mới hoàn hồn.

Buổi tối trong công viên cực kì náo nhiệt.

Dắt chó đi dạo, đuối nhau, một góc khác còn biểu diễn âm nhạc, ban đêm những ngày hè ngập tràn bao cảm xúc mãnh liệt.

Đến nơi khá yên tĩnh, Lâm Phổ kéo Lăng Thượng ngồi xuống,

“Không lâu trước đây anh có ghé qua trường.”

Lăng Thượng xoa mi tâm, cô muốn thả lỏng một chút nên đáp lại anh với vẻ rất hồ hững. “Tôi làm gì?”

“Vì chuyện phân công sau khai giảng.”

Lăng Thượng ngừng tay, cô nhớ Lâm Phổ từng đề nghị việc hai người cùng dạy chung một học viện.

“Lâm Phổ, anh xem, dạo xưa chúng ta không phải ngày nào cũng gặp nhau, quan hệ vẫn vô cùng tốt mà, giờ nếu ngày ngày gặp nhau, không sợ sẽ phiền chán sao?”

“Em thấy ngán à?” Lâm Phổ nhanh chóng hỏi ngược lại

Lăng Thượng cảm thấy hơi bất lực, trước kia khi nói chuyện cùng Lâm Phổ chưa bao giờ mất sức như lúc này. Cả hai cứ như đang vòng đi vòng lại, mãi mãi không có điểm dừng. Cô hít một hơi thật sâu, lên tiếng. “Lâm Phổ, em hiểu ý của anh, thế nhưng anh có để ý hay không, dạ hội tốt nghiệp em không chỉ khiêu vũ với mình anh...”

“Cho nên? Lăng Thượng, em biết anh vẫn luôn nhất mực chờ đợi em mà.” Cuối cùng Lâm Phổ cũng đã thổ lộ những lời bản thân chôn cất dưới đáy lòng. Anh cẩn thận từng li từng tí duy trì tình cảm này trong bao năm nay, chính là để dành cho một ngày như ngày hôm nay... mặc dù có hơi sớm một chút.

“Anh thích em, Lăng Thượng. Không, anh yêu em.”

Lăng Thượng chớp mắt mấy cái, xong lại chớp thêm mấy cái nữa. Lâm Phổ đang ngồi đối diện cô, không còn tiện đà nở nụ cười ranh mãnh nữa, cũng không đưa tay ra cốc trán cô, nói như thế là để trêu cô nữa sao?

Anh đã nói câu nói kia vào thời điểm cô không muốn nghe nhất.

Lâm Phổ lại nín thở chờ đợi. Thậm chí anh còn không dám động đậy, nhìn chằm chằm Lăng Thượng đến nỗi lưng thẳng tới mức cứng nhắc.

Tựa như đã qua rất lâu rồi, không gian xung quanh hết thấy đều yên ắng.

Lăng Thượng nghe thấy bản thân nói với Lâm Phổ. “Xin lỗi.”

Lâm Phổ cũng nghe thấy Lăng Thượng bảo. “Xin lỗi.”

Đây không phải lời Lăng Thượng muốn nói.

Cũng không phải câu trả lời Lâm Phổ muốn nhận.

Thế nhưng lời thì vẫn đã nói ra rồi, mặc dù hai người cất giữ thực nhiều năm cảm tình, song đây không phải là yêu.

Hiển nhiên Lâm Phổ chưa từng nghĩ như vậy. Cho đến tận bây giờ người con trai ở bên cạnh Lăng Thượng luôn chỉ có mình anh, anh không hiểu, dù cô ấy không nhất kiến chung tình giống anh, nhưng tại sao bao năm tháng tích lũy, vun đắp cảm tình kia lại không được gọi là yêu? Lâm Phổ vô cùng nghi hoặc, từ trước tới nay anh quá chắc chắn, anh tự coi bản thân đã hoàn toàn đủ năng lực để cô nghiêm túc chấp nhận mình. Song hiện tại anh nhận lại chỉ duy hai chữ: “Xin lỗi”.

Vì còn thắc mắc cho nên Lâm Phổ nhất thời không biểu đạt nổi cảm giác của mình. Anh thấy cực kỳ khổ sở, nói không được, sắc mặt cũng dần tái nhợt.

Lăng Thượng nhìn dáng vẻ thống khổ của anh, lòng có hơi tê dại, bỗng dưng cô cảm thấy rất đau xót. Ngoại trừ Vân Liệt, cô chưa từng thấy bất kì ai thống khổ như vậy.

Cô gái cướp đi sự quan tâm của cô ban nãy đã hướng cô nở nụ cười, đôi mắt sáng rực không hề chứa thống khổ hay thương cảm.

Lăng Thượng cùng Lâm Phổ chật vật như nhau.

Chỉ là nguyên nhân của hai người không đồng nhất.

Sau một khoảng thời gian trầm mặc lâu rất lâu, cuối cùng Lâm Phổ cũng lấy lại được khả năng nói chuyện. “Thật không ngờ.... chờ lâu vậy mà lại nhận được đáp án như thế.”

Lăng Thượng không phản ứng.

“Có phải là em đã thích ai rồi không?” Lâm Phổ bình tĩnh hỏi.

Lăng Thượng quay sang nhìn anh.

“Em rất không giống em. Lăng Thượng, người kia mang đến rất nhiều đau đớn cho em sao?” Lâm Phổ vẫn cứ bình tĩnh hỏi.

Lăng Thượng quay đầu đi.

“Lăng Thượng à....” Lâm Phổ còn tính hỏi thêm, nhưng anh chưa kịp mở miệng thì đã bị Lăng Thượng cắt ngang.

“Anh đừng đoán mò.” Lăng Thượng nghe thấy giọng nói của chính mình. “Em không thích ai hết. Em cũng không hề đau đớn. Nếu như em có thật sự đau đớn, đó có thể là vì anh, nhưng không phải bởi yêu.”

“Không phải vì yêu anh... nên mới đau đớn sao?” Lâm Phổ gượng cười.

“Em không cố được.” Thanh âm Lăng Thượng chậm rãi, ôn nhu. “Lâm Phổ, họ của chúng ta cũng tương tự như nhau, hay anh hãy làm anh trai em đi.”

*chú thích của bạn Editor: Họ của Lăng Thượng là , phát âm là [lín]; mà của Lâm Phổ là , phát âm là [lín].

Lâm Phổ cúi đầu, anh lấy tay gỡ tóc hồi lâu mới nói. “Em đã có một người anh trai không hề kém cạnh anh rồi. Bây giờ em không chấp nhận anh cũng không sao, anh sẽ nỗ lực hơn.”

Câu trước của Lâm Phổ khiến Lăng Thượng không thở nổi, câu sau lại khiến cô tràn trề bất lực.

Vì điều gì mà con người ta lại luôn muốn yêu vậy? Chuyện phức tạp như thế sẽ chỉ cảm thấy thật khổ cực.

Lăng Thượng ngẩng mặt lên suy nghĩ, chợt Lâm Phổ kéo cô đứng dậy.

“Anh đưa em về.”

“Đừng nỗ lực, đôi khi dù cho nỗ lực dường nào cũng vẫn không thể đạt được thứ mình muốn.”

“Có thể cảm giác của em với anh đã đạt đến 99% rồi, anh chỉ cần cố gắng hơn một chút.” Lâm Phổ thủ thế “quyết tâm”.

“Nếu 99% ấy đều không tính là yêu thì sao?” Lăng Thượng thở dài.

“99% cũng không thể toàn vô dụng.” Lâm Phổ cười. “Đi thôi.”

*

Khi dẫn Lăng Thượng đến phía dưới tòa nhà, đột nhiên Lâm Phổ đề nghị. “Tặng bức họa kia cho anh đi.”

Lăng Thượng choáng váng, sau đó trực giác cô lập tức phản bác. “Không được!”

“Tại sao?”

“Em rất yêu thích bức họa ấy.” Lăng Thượng chỉ nghĩ được có thế.

“Anh cũng rất yêu thích em, em xem, chúng ta làm bạn lâu năm như vậy mà em chưa từng tặng cho anh cái gì hết.” Lâm Phổ quyết tâm, cho dù là chơi xấu thì anh vẫn phải giành lấy bức họa kia.

Lăng Thượng nhất thời im re. Hình như cô quả thật chưa từng cho Lâm Phổ được thứ gì, vậy mà lại luôn đòi hỏi đủ thứ từ anh.... nói thế chẳng khác nào cô là người chuyên môn dùng hàng mà không thèm thanh toán.

Phát hiện Lăng Thượng đã mềm lòng, Lâm Phổ bèn nhắc chân hướng về phía cầu thang. “Để anh lên lấy.”

“Không được!” Lăng Thượng kéo anh lại, hồi lâu sau cô mới nói. “Thật sự muốn sao?”

“Thật sự!” Lâm Phổ cuống cuống gật đầu.

“Nhận bức họa rồi thì không được phép nói sẽ nỗ lực.”

Lâm Phổ chỉ cười chứ không đáp.

Lăng Thượng làm bộ bỏ lơ anh, xong lại bị anh vội vàng níu lại. “Được, được, được, sau này anh sẽ không nói nữa, tuyệt đối không tiếp tục nói thế nữa.”

“Thề đấy.” Lăng Thượng chỉ tay vào anh.

Vì vậy nên Lâm Phổ tỏ vẻ giận dữ.

“Chờ ở đây, em sẽ mang nó xuống.” Lăng Thượng đi lên lầu.

“Được!” Lâm Phổ kêu một tiếng, sau đó nhận ra mình quá lớn giọng bèn mãi mốt cười thầm.

Lăng Thượng, anh chỉ đáp ứng sẽ không nỗ lực nói nữa, chứ không hề đồng ý sẽ ngừng nỗ lực hành động.

*

Lăng Thượng đi liền một mạch năm tầng cầu thang không ngừng nghỉ, mãi đến khi gõ cửa nhà, cô mới hít sâu mấy lần.

Vân Liệt ra mở cửa.

Cửa vừa mở đã thấy Lăng Thượng chẳng nói chẳng rằng nhìn ngang ngó dọc. Nàng định hỏi cô đang tìm cái gì thì Lăng Thượng trực tiếp vào phòng khách, lấy xuống bức họa nàng mới treo lên tường. Vân Liệt theo Lăng Thượng vòng tới vòng lui, nhìn cô nhặt lại túi nhựa trong suốt nàng chưa kịp ném đi, sau đó thẳng tay bọc lại bức họa.

“Cậu định làm gì thế?” Vân Liệt dè tay cô lại.

“Lâm Phổ hỏi xin bức họa này.” Lăng Thượng trả lời một cách đơn giản.

Vân Liệt giữ lấy tay cô. “Bức họa này là của tôi mà, mau đưa cho tôi.”

“Cậu muốn tôi bảo với cậu ta rằng bức họa này là của cậu sao?” Lăng Thượng hỏi ngược lại.

Vân Liệt nghẹn lời, cổ gồng giãy dụa. “Bức họa là của tôi...”

“Tôi là của cậu, bức họa này nhường cậu ta... có được không?” Lăng Thượng hỏi ngược lại lần thứ hai.

Vân Liệt chấn động, buông lỏng tay ra. Muốn bắt cũng không bắt được, Lăng Thượng khiến cho nàng hoàn toàn đuối lí.

Cột chắc bức họa, Lăng Thượng ngẩng mặt lên thấy Vân Liệt đang nhìn thẳng mình, trong đôi mắt dường

như có thứ gì đó đã nát vụn.

Trái tim cô chột mềm nhũn, vì sao cô gái kia lại trở thành tử huyệt của mình, mọi hành động luôn luôn bị ảnh hưởng bởi cậu ấy vậy.

“Cậu ta muốn nói chuyện riêng với cậu, nếu tôi nói không được, cậu có nghe theo tôi hay không?” Cuối cùng Vân Liệt cũng từ từ lên tiếng. Trong thanh âm, trong ánh mắt, trong sâu thẳm tâm can như bị nghiền vỡ cùng cắt xẻ.

Lăng Thượng ôm lấy Vân Liệt, cô khẽ thì thầm ở bên tai nàng một câu rồi mang bức họa đi.

Căn phòng chỉ còn lại mình Vân Liệt, hồi lâu sau đột nhiên nàng ngồi xổm trên nền nhà, vừa giống như đang khóc, lại vừa giống như đang cười.

Tôi phải ra gặp Lâm Phổ, xin lỗi.

— — — — —

Tác giả có lời muốn nói:

Ra liền 3 chương mới, mọi người khen tôi nhiệt tình đi.

Đọc văn tôi quen hẳn sẽ biết, tôi thích chậm rãi viết, đại tiết tấu đã chuẩn bị sẵn, song mấy chương tiểu tiết tấu lại hơi thô, tôi cần phải làm cho nó mềm mại hơn, mọi người cứ chờ đi...

P/s: Căn bản tôi đang đọc lại truyện của mình, thật dài quá = =!

Kỳ thực chuyện xưa mới kể có hơn nửa, tốc độ của tôi còn chậm hơn cả rùa bò...

Đôi lời bạn Editor: Đấy thấy không, mới hơn nửa thôi, mình còn đồng hành với các bạn dài dài =))

2

42. Chương 40: Căng Thẳng

Mọi người đã chuẩn bị xong xuôi trước khi bố mẹ Vân Liệt đến.

Thành thị thì khó có thể mát mẻ được như nông thôn, thế nên Lăng Viên bê thêm quạt máy về, thuận tay kiểm tra xem liệu đồ dùng trong nhà đã đầy đủ hay chưa. Lăng Thượng và Vân Liệt quét dọn lại toàn bộ một lần, đem hết vật dụng linh tinh ra phòng khách, nhường phòng ngủ chính cho nhị vị phụ huynh; thời điểm ôm gối đứng bên Vân Liệt, cô nhin không nổi cứ cười ngây ngốc, hại Vân Liệt cười khúc khích theo, mặt còn hơi ửng đỏ.

Vân Liệt đã đi mua thức ăn từ sớm, thậm chí còn làm hẳn một bát cháo đậu xanh bự tổ chẳng để sẵn trong tủ lạnh, có điều hầu như toàn bộ chỗ cháo ấy đều chui hết vào bụng Lăng Thượng, làm cho nàng nhớ về thời hai người mới quen nhau, xong cả hai lại ngồi quay lưng thẩn thức một hồi. Đột nhiên Vân Liệt đi mở cửa tủ, trong nháy mắt nàng bắt gặp cái áo sơ mi đen cùng chiếc cà vạt trắng quen thuộc của Lăng Thượng. Ngoài ra toàn là những bộ đồ nàng chưa từng trông thấy, nghe nói là của Lăng Viên, tông màu chủ yếu gồm đen và trắng.

Buổi tối Lăng Viên gọi điện đến, do công việc bề bộn nên ngày hôm sau e rằng anh không tới đón hai vị khách kia được, song anh hứa bữa trưa sẽ ghé qua ăn chung.

Bữa tối xong xuôi, cảm giác trong nhà vô cùng nóng bức, dù đã có quạt điện nhưng vẫn khiến con người ta buồn bực. Thế nên hai người quyết định đi ra ngoài hóng gió một lát.

Lúc xuất phát, Vân Liệt đề nghị dừng dùng xe đạp, hai người bọn họ bèn cùng nhau tản bộ dưới ánh hoàng hôn, chẳng lo dự tính đích đến, chẳng quản xác định phương hướng, cũng chẳng thềm quan tâm phía trước là gì....

*

Sáng ngày thứ hai, Lăng Thượng và Vân Liệt đi đón bố mẹ Vân Liệt.

Trước khi đi, Lăng Thượng cố tình mặc một chiếc áo ngắn tay, cổ chữ V đơn giản với màu cam nhạt nhạt, do cô sợ nên không dám ăn bận quá mát mẻ, cũng chẳng đụng tới đôi dép lê. Lúc Lăng Thượng đang chuẩn bị, Vân Liệt đứng ngay bên cạnh lén cười trộm, có điều nàng không nỡ nói, Lăng Thượng à, cậu cứ như sắp đi gặp bên nhà thông gia xin kết hôn không bằng ấy. Có phải tại vì tâm trạng cậu lần này đã hoàn toàn khác so với dạo xưa khi ghé qua nhà tôi thăm thú hay không?

Ở nhà ga đầy ắp người chen chúc đứng trên sân tiền, kẻ sắp đi cùng người sắp đến đều tụ họp nơi đây, cũng tựa như vận mệnh, ở lại cùng rời bỏ, người cùng người....

Cuối cùng tàu đã vào ga, âm thanh đinh tai nhức óc từ xa vọng lại gần, Lăng Thượng giơ tay lên che lỗ tai Vân Liệt, Vân Liệt cũng bắt chước, hai người vừa nhìn nhau vừa cười, nụ cười vô cùng rạng rỡ.

Chợt Vân Liệt nhớ đến một chuyện, nàng lớn tiếng hỏi cô. “Đúng rồi, tối hôm qua lúc cậu mang bức họa ra, Lâm Phổ có nói gì không?”

Lăng Thượng cố gắng lắng nghe, sau đó cô lắc đầu. “Không.... Cậu ta nhận xong rồi đi luôn.”

Vân Liệt gật gù, mắt nàng phát hiện tàu hỏa đã dừng hẳn lại bèn nắm lấy tay Lăng Thượng, bắt đầu tìm kiếm.

Họ nhanh chóng hội hợp với ông bà Y.

Vân Liệt nhào tới làm nũng. “Sao cha mẹ đến chơi đột ngột thế, hại con chẳng kịp chuẩn bị tí nào.”

“Chuẩn bị làm gì?” Bà Y cười. “Bố mẹ cũng chỉ muốn ghé qua thăm một chút, tiện thể tìm hiểu thêm về hoàn cảnh công tác của con thôi mà, cả ngôi trường con theo học, bố mẹ còn chưa từng tới xem....”

Lăng Thượng vội vàng đến hỏi han.

Bà Y rất cao hứng kéo tay cô, ngắm nghía mãi không chịu dứt mắt. “Quả nhiên là con gái thành phố, dung mạo cực kỳ xinh đẹp.”

Vân Liệt bật cười. “Đây chính là bạn học lần trước đến nhà mình....”

“Mẹ biết, có điều dạo nọ chưa kịp nói chuyện, có phải anh trai cháu cũng cùng đi chuyến đấy không?”

Lăng Thượng gật đầu. “Dạ vâng, sáng nay anh cháu bận chút việc nên không có thời gian tới đón hai cô chú, anh ấy đã hứa bữa cơm trưa nay nhất định sẽ ghé qua rồi.”

“Tiếp đón gì chứ, đâu cần phải long trọng như vậy.” Ông Y mở miệng. “Ta vừa đi vừa nói đi, nơi đây nóng muốn chết.”

“Vâng.” Vân Liệt nhận lấy túi xách trong tay bố mình. “Chúng ta ở lại nhà Lăng Thượng, bố mẹ, mau đi thôi.”

Bà Y sững sờ, bà giữ Vân Liệt lại. “Vậy thì không được hay cho lắm, không nên quấy rầy gia đình nhà người ta.”

Lăng Thượng mãi mới nói. “Sẽ không đâu, cô ạ. Nhà cháu chỉ có mình cháu sống thôi, anh cháu ra ngoài ở, bố mẹ cháu nhiều năm đã không về nhà. Trong nhà quả thực đang thiếu hụt người lớn. Giống như cô từng bảo, khách đến sao nỡ để họ đi thuê trọ, vẫn nên qua nhà cháu đi, thoải mái hơn nhiều.”

Nghe những lời này, Bà Y không từ chối nữa, vui vẻ dẫn đầu.

*

Về tới nhà, Lăng Thượng vội vàng bung hai bát cháo đậu xanh ướp lạnh ra, Vân Liệt cũng đi bật quạt điện, giúp nhị vị phụ huynh thư giãn thật tốt.

Lúc sau Lăng Viên gọi điện, khi biết mọi người đều đã về nhà an toàn mới thấy yên tâm.

Để hai người lớn nghỉ ngơi ở phòng khách, Vân Liệt đi nấu cơm, Lăng Thượng bám gót theo vào hỗ trợ.

Trong bếp vừa nóng lại vừa chán, ngay lập tức Vân Liệt đuổi Lăng Thượng ra, song Lăng Thượng không chịu.

“Tôi chẳng biết nên nói gì với bố mẹ cậu, để tôi ở lại đây đi.”

Nghe Lăng Thượng nói vậy, Vân Liệt lại trầm thờ dài, tự hỏi liệu sau này mình có sốt sắng như vậy khi điện kiến cha mẹ Lăng Thượng hay không....

Lúc cả hai bận rộn việc nấu nướng thì Lăng Viên quay về, anh chào hỏi hai vị khách rồi trực tiếp đi vào nhà bếp.

“Hai em đi ra ngoài hết đi, để mọi thứ lại cho anh.” Lăng Viên đẩy hai người ra, xong dùng tay lướt nhẹ qua trán Vân Liệt. “Xem em kia, người đầy mồ hôi!”

Động tác của Lăng Viên khiến Vân Liệt sợ đến ngất người, nàng quay đầu liếc nhìn Lăng Thượng, thấy cô đã đẩy cửa bước đi.

Bữa cơm trưa vô cùng tuyệt vời, ông bà Y khen không dứt tay nghề nấu ăn của Lăng Viên.

Sau khi ăn xong, Lăng Thượng nhận nhiệm vụ rửa bát, Vân Liệt và Lăng Viên hàn huyên cùng hai vị phụ huynh một lát rồi để bọn họ đi nghỉ trưa.

“Tối nay anh tính dẫn cô chú đi dạo công viên một lúc, anh đã tạm hoãn hết công việc rồi, ngày mai có thể tranh thủ tham quan khắp đó đây cùng hai người.”

“Ôi, không cần đâu.” Vân Liệt hơi mất tự nhiên. “Được ở lại đây đã là tốt lắm rồi, anh còn bận rộn nhiều chuyện..... không cần.....”

“Có sao đâu.” Mãi lâu sau Lăng Viên mới đáp. “Anh có xe mà, cực kỳ thuận tiện.”

“Nhưng....” Vân Liệt vẫn cảm thấy không ổn, nàng mơ hồ nhận ra nếu cứ tiếp tục như thế này thì sẽ vô cùng phiền phức. Ánh mắt cha mẹ nàng khi nhìn Lăng Viên ban nãy rất lạ. Nàng biết Lăng Viên là một chàng trai ưu tú, cũng biết hiện tại anh đang nỗ lực vì điều gì, thế nhưng giây phút này, nàng lại khó có

thể thốt lên câu từ chối.

Bởi vì tôi không yêu anh, vậy cho nên xin anh đừng đối xử với cha mẹ tôi tốt như vậy nữa, có được không?

Lần trước đã từ chối thẳng thừng, Lăng Viên cũng không có biểu hiện gì thái quá. Song hành động ái muội vừa nãy ở nhà bếp.... nhắc đến nhà bếp mới nhớ, Vân Liệt quay sang nhìn, cánh cửa kia đang khép kín, nàng lại càng sợ người ở bên trong sẽ vì Lăng Viên mà đóng chặt trái tim mình.

Thật vất vả mới có chút tiến triển....

“Lăng đại ca, anh thực sự không cần quá nhọc công vì cha mẹ em đâu.”

Lăng Viên thấy tổn thương.

Anh cực kỳ nhiệt tình muốn giúp đỡ Vân Liệt.

Đương nhiên anh vẫn nhớ mình đã bị nàng từ chối, nhưng không ngờ lại đến mức không cho phép anh làm bất cứ thứ gì.

“Anh nói là không sao rồi mà.” Lăng Viên phát tay. “Lần trước đến nhà em chơi đã được chiêu đãi nồng hậu, anh chỉ đang mong có thể đền đáp lại thôi. Em đừng suy nghĩ quá nhiều.”

Dứt lời, Lăng Viên bỏ đi.

Còn mình Vân Liệt trong phòng khách, cửa nhà bếp bật mở, Lăng Thượng quan sát nàng, cô nhướn lông mày. “Cậu bị làm sao vậy? Đứng một mình chỗ này không thấy nóng à.”

“Có.” Vân Liệt gật đầu, chờ Lăng Thượng lại gần, nàng mới nhỏ giọng đề nghị. “Lăng Thượng, tôi muốn khiêu vũ cùng cậu.”

“Điên rồi phải không?” Lăng Thượng liếc nàng. “Trời nóng như thế.”

“Đúng vậy nhỉ, trời nóng như thế này.” Vân Liệt kéo Lăng Thượng tiến đến phòng ngủ dành cho khách nơi hai người đang dừng tạm.

“Tôi buồn ngủ lắm.” Lăng Thượng xoa mắt. “Đêm qua ngủ không ngon giấc.”

Vân Liệt nghe xong trợn tròn hai mắt, nàng nhất thời nhin không nổi, bảo. “Lẽ nào cậu căng thẳng do hôm nay phải đi đón cha mẹ tôi à?”

Lăng Thượng chẳng đáp chẳng rằng, leo lên giường đi ngủ.

“Thật á, thật á?” Vân Liệt lao tới, nàng cười ngặt nghẽo ở bên cạnh. “Hình như đến tận bây giờ cậu vẫn còn khản trương đấy.”

Lăng Thượng trở mình, cô trừng mắt nhìn nàng. “Trái lại, cậu có vẻ tốt nhỉ, cả đêm qua ngủ say như chết, tôi trần trọc mãi cũng chả làm phiền nổi cậu.”

Vân Liệt cứ tiếp tục cười, nàng rũ mi mắt, xong lại từ từ mở ra, trong con ngươi không chỉ chứa ý cười mà còn có sự dịu dàng. “Tôi ấy, ngủ ở bên cạnh cậu, ừ, cảm giác rất bình yên, vì thế nên ngủ rất ngon.”

Lời lẽ lú lú của Vân Liệt khiến Lăng Thượng xúc động, cô bỗng dưng nảy sinh mong muốn được hôn đôi môi ai kia.

Nhưng cô kiềm chế lại, dùng ánh mắt để quan sát khuôn mặt đỏ bừng của nàng, con ngươi trong như nước của nàng, khóe miệng mang ý cười của nàng...

“Cậu không cần phải sốt sắng đâu, cậu căng thẳng như vậy sẽ báo hại tôi cũng lo sốt vó theo cậu mất.”

Lăng Thượng phì cười. “Cậu thì lo cái nỗi gì?”

“Tôi lo giống cậu ấy. Tự hỏi liệu cô chú có thích tôi hay không, liệu có khả năng sẽ chấp nhận tôi hay không, liệu có... đồng ý cho chúng ta hay không.”

Nụ cười của Lăng Thượng chợt tắt, cứ thế, cô lại như trong suốt khi đối diện với Vân Liệt. Tất cả tâm tư, hết thấy lo lắng đều chạy không thoát khỏi mắt nàng.

Hiểu nhau như vậy, yêu nhau như vậy.

Không thể kiềm chế, Lăng Thượng rướn người lên phía trước, nhẹ nhàng hôn môi Vân Liệt.

Chỉ là môi dán sát môi, bất động, lẳng lặng chia sẻ hơi thở của nhau, cánh môi cùng run rẩy.

*

Ăn xong bữa tối, bốn người cùng ra công viên tản bộ, xem trò vui. Nhìn thấy có đám đang nhảy múa tập thể, Vân Liệt bèn đẩy cha mẹ nàng vào, nàng biết ngày trước hai người từng khiêu vũ với nhau nên muốn nhân cơ hội này giúp họ hồi lại kí ức năm xưa. Sau đó lúc Vân Liệt đang đứng ngoài cười ha hả, nàng chợt bị Lăng Thượng lôi theo vào.

Tay đặt lên vai, Vân Liệt có hơi căng thẳng.

Đây hình như chính là lần đầu tiên nàng khiêu vũ cùng Lăng Thượng ở bên ngoài, tay chân có chút cứng nhắc, mồ hôi rất mau chảy ra. Bài hát không quen thuộc, hoàn cảnh không quen thuộc, thế nhưng Lăng Thượng lại vô cùng vui thích.

Một lúc sau, băng cassette được thay đổi, vừa nghe đoạn mở đầu của ca khúc kế tiếp, vốn dĩ hai người định ngừng lại bỗng đồng thời dán sát nhau, môi nở nụ cười.

Nhẹ nhàng, tôi sắp rời xa em.

Thỉnh cầu em hãy mau gạt đi nước mắt.

Trong đêm dài đằng đẵng, rồi cả tương lai sau này nữa.

Em thân yêu, xin đừng vì tôi mà bật khóc.

Con đường phía trước tuy rằng quá thê lương.

Xin hãy mỉm cười vì tôi mà hạnh phúc.

Tuy rằng gió thét, tuy rằng mưa rền,

Tôi vẫn trong cơn mưa nhớ nhung mãi tên người...

Ngày đầu ông bà Y đến, cứ trôi qua như vậy.

*

Hôm sau, bà Y muốn đi thăm trường cũ của hai người.

“Vân Liệt đã rất tự lập từ nhỏ, sau khi lên đại học, bất luận thế nào nó cũng không cho bọn cô lên cùng, bảo là muốn sống một mình.”

Nói tới đây, bà Y có hơi phiền muộn. Đáng lẽ ra lúc ấy bà nên nhận thấy con gái mình cá tính cỡ nào chứ, con bé còn dám theo đuổi lí tưởng của bản thân...

Khi đến trường, hai vị phụ huynh mới biết hai đứa trẻ vốn không cùng chung một học viện, trên đường họ

lắng nghe hết sạch sành sanh câu chuyện kể về hồi cả hai mới quen nhau.

Buổi chiều, bởi vì khí trời thực sự quá nóng bức cho nên chẳng ai dám bèn mảng ra ngoài, ở hết nhà xem TV. Sức hấp dẫn của chương trình truyền hình cũng không hề nhỏ.

Tối, mọi người lại tiếp tục đến công viên khiêu vũ.

+

Cả ngày hôm đó, Lăng Viên chưa từng xuất hiện.

43. Chương 41: Khám Bệnh

Lăng Viên về nhà cũng đã là ngày thứ tư sau khi bố mẹ Y Vân Liệt đến.

Lúc anh tới trùng hợp bắt gặp Vân Liệt cùng Lăng Thượng chuẩn bị ra ngoài mua đồ, vào trong liền nghe thấy ông bà Y đang nói chuyện, song chợt im bật, Lăng Viên bèn lên tiếng. “Cô chú, là cháu, Lăng Viên đây.”

Phòng khách lại tiếp tục yên tĩnh, một lát sau mới có người trả lời anh.

Lăng Viên chỉ mua một quả dưa hấu, đặt hết đồ đạc xuống liền vào bếp bỏ dưa, bưng nửa quả ra đãi khách.

Anh cảm giác hình như mang mỗi nửa quả dưa có hơi kì lạ, căn bản là do nét mặt ông bà Y tựa hồ đang có tâm sự, Lăng Viên bối rối cùng hồi hộp, anh vội hỏi. “Cô chú làm sao vậy? Mấy ngày cháu không ghé qua đã xảy ra việc gì ư?”

Ông bà Y mặt đối mặt, do dự mãi bà Y mới đáp. “Bố Vân Liệt vừa nãy bỗng dưng hôn mê bất tỉnh.”

Lăng Viên ngồi lên tay vịn của chiếc ghế sofa gần đó, anh vội hỏi tiếp. “Hôn mê bất tỉnh ă? Rất nghiêm trọng phải không? Chú có thường xuyên bị vậy không?”

Ban nãy gặp Vân Liệt, sao không thấy em ấy nói gì về việc thân thể chú đang không thoải mái?

“Cũng không nghiêm trọng lắm đâu, chỉ là tăng huyết áp thôi mà.” Ông Y trả lời, xong còn bổ sung thêm. “Vừa rồi hai đứa ra ngoài mua thức ăn, chú vốn định mở chút quạt máy, ai ngờ đột nhiên lại thấy choáng váng.”

“Thực ra lần này cô chú lên đây cũng không hoàn toàn là để kiểm tra Vân Liệt.” Bà y nắm lấy tay người bạn già. “Cô chú định tranh thủ đến bệnh viện khám bệnh cho bố Vân Liệt, xem xem ông ấy có bị gì hay không.”

“Vì không muốn làm Vân Liệt lo lắng bên cô chú chưa nói gì với nó.” Ông Y tiếp lời.

Lăng Viên gật đầu lia lịa. “Chú cứ yên tâm.”

“Cô chú vốn tính lạng lẽ đi tìm bệnh viện, ngờ đâu Vân Liệt bám rất chặt, không chịu để bọn cô ra ngoài một mình, chắc nó sợ bọn cô sẽ bị lạc đường, thế nên đến giờ vẫn chưa kiếm được cơ hội.”

Lăng Viên gãi đầu. “Có khả năng em ấy nghĩ cô chú đến đây cốt là để kiểm tra em ấy, không hề suy diễn nhiều hơn, huống hồ khí sắc chú trông qua cũng thực tốt. Cô chú an tâm, chờ lát nữa ăn trưa xong, hai người nghỉ ngơi một lúc rồi cháu sẽ đến đưa cô chú đi.”

“Vậy thì quá tốt.” Bà Y thở phào nhẹ nhõm, bà nhìn Lăng Viên bằng ánh mắt cảm kích. “Bọn cô còn đang thương lượng với nhau xem nên bày bố gì đây, nếu cháu tới dẫn bọn cô thì cũng tiện hơn nhiều, nhưng mà lỡ như khiến cháu bị nhỡ việc...”

“Không sao đâu ạ, chiều nay cháu cũng đang rảnh rỗi.” Lăng Viên mải mốt xua tay, lắc đầu. “Huống chi cháu thông thạo đường xá ở đây hơn cô chú mà.”

Bà Y vừa ngồi bên nghe Lăng Viên giải thích, vừa gật đầu lia lịa, khóe môi bà không giấu được ý cười. Chàng trai tuấn tú này là người có thể dựa dẫm vào được. Nếu vậy khi Vân Liệt sống nơi đây, có người như thằng bé chiều cổ cũng giúp bố mẹ yên tâm phần nào. Nghĩ đến đây, ánh mắt bà Y lập tức thay đổi, ý cười lại càng sâu hơn.

Còn Lăng Viên thì càng nói càng kích động. Đối với anh mà nói, giúp đỡ bố mẹ Vân Liệt không thể nghi ngờ cũng chính là tự tăng thêm cơ hội cho bản thân, nếu như muốn tiến triển, trước hết phải nhận được sự tán thành của cô chú, thế thì tương lai mới trở nên vững chắc. Huống hồ cha mẹ anh bao năm chưa từng về nhà, thành ra hiếm có dịp thể hiện năng lực chăm sóc trưởng bối, anh vô cùng cao hứng, chỉ hy vọng thân thể ông Y không có bất cứ bệnh tật gì, vậy là tốt rồi.

Bàn bạc xong xuôi Lăng Viên lại phải đi. Anh quyết định đi tìm hỏi một vài người bạn xem bệnh viện nào tốt nhất bây giờ.

Ông bà Y muốn ngăn cũng không ngăn nổi, họ cùng nhau than thở, song hai người tâm ý tương thông, rất có hảo cảm với chàng trai trẻ tuổi kia.

*

Lăng Thượng và Vân Liệt đi mua đồ quay về, không thấy Lăng Viên, hỏi thì bà Y chỉ đáp, nó có việc nên

lại ra ngoài rồi.

“Thực bận bịu nhỉ.” Lăng Thượng nhíu mày, ngoại trừ lần gặp gỡ tình cờ ban nãy, mấy ngày nay hai anh em chưa từng nhìn mặt nhau.

“Bận rộn là tốt, bận rộn là tốt.” Bà Y nở nụ cười. “Đàn ông bận rộn công việc, chẳng phải hết thấy đều là vì gia đình hay sao?”

Thời điểm bà Y nói câu này, Lăng Thượng đang ăn miếng dưa hấu Lăng Viên bỏ trước đó, miếng dưa vừa cắn vào trong miệng lại quên không nuốt xuống. Khoang miệng tràn ngập mùi vị thơm ngọt, vậy mà bởi vì vẻ mặt tán thưởng của bà Y ngồi đối diện mà dường như nhuộm chút đắng, xong còn lẫn thêm cảm giác chát vô cùng....

“Lăng Thượng, cậu qua đây giúp tôi một tay.” Giọng Vân Liệt từ nhà bếp vọng đến.

Lăng Thượng phục hồi lại tinh thần từ trạng thái sững sờ, cô nhanh chóng nuốt trôi hết bao đắng chát nọ, chạy thẳng vào bếp.

Trên bàn ăn, ông Y tỏ ra cực kỳ thản nhiên, ông nói. “Chốc nữa Lăng Viên sẽ ghé qua chở bố mẹ ra ngoài đi dạo.”

Vân Liệt giật mình. “Không phải Lăng đại ca rất bận hay sao?”

“Bố mẹ cũng biết.” Ông Y với bà Y nhìn nhau một hồi, bà Y đáp. “Cơ mà thằng bé bảo chiều nay không có việc gì, muốn dẫn bố mẹ đến coi cửa tiệm của nó, bố mẹ thấy khá hứng thú, con rõ mà, chỗ chúng ta dưới kia rất thiếu thốn đồ điện gia dụng.”

Vân Liệt cúi đầu, nàng lấy đũa chọc chọc cơm trong bát, nàng không hiểu lý do Lăng Viên đề nghị dẫn bố mẹ đi thăm cửa tiệm của anh, chẳng lẽ anh định nhân cơ hội thể hiện cho hai người xem anh là người thế nào ư? Nghĩ tới đây, tâm trí Vân Liệt có hơi rối loạn. Lăng Viên rất ưu tú, điều ấy không thể nghi ngờ, mọi hành động của anh luôn luôn hợp tình hợp lý và danh chính ngôn thuận, về điểm này, e rằng đó chính là cái mà cô gái ngồi bên cạnh mình để ý nhất. Ngay tức khắc Vân Liệt lén quay sang nhìn Lăng Thượng.

Không ngờ đúng lúc Lăng Thượng đang gấp thức ăn đặt vào bát của ông Y, cô cười bảo. “Vậy thật tốt, nhiều khi cháu cũng không nghĩ anh mình lại là người chu đáo như vậy.”

“Đúng, đúng.” Lần thứ hai bà Y không hề che giấu sự tán thưởng đối với Lăng Viên. “Lăng Viên quả là một anh chàng tốt.”

“Còn cháu cũng là một cô gái tốt đấy.” Lăng Thượng đùa giỡn, cô nháy mắt mấy cái, giọng điệu tình nghịch.

“Ha ha ha.” Bà Y bị cô chọc cười, đáp liên tục. “Đúng vậy, đúng vậy, cháu cũng phải đi tìm một chàng trai tốt như anh mình đây nhé.”

“Dạ vâng.” Lãng Thượng rũ mi mắt, gật đầu trả lời, cô vừa định bổ sung thêm cái gì đó nữa thì bị Vân Liệt cắt ngang.

“Cha, mẹ, mai để con dẫn hai người đi ngắm đài phát thanh, nơi con sắp làm việc nhé.”

“Được.” Ông Y đồng ý. “Bố mẹ cũng chuẩn bị về rồi, chỗ này nóng quá, bố mẹ nhớ nhưng căn nhà mát mẻ của mình.”

“Ồ, con không có ý muốn đuổi cha mẹ đâu.” Vân Liệt nhất thời luống cuống.

“Không phải thế, Vân Liệt.” Bà Y xoa tay nàng. “Biết con sống ở đây tốt hơn so với bố mẹ tưởng tượng, chọn bạn bè không hề sai là ổn rồi.” Bà Y liếc qua Lãng Thượng. “Nếu như cả hoàn cảnh công việc cũng tốt nữa thì bố mẹ đâu thể tiếp tục ngăn cản bước tiến của con, phải không?”

“Bố mẹ đồng ý cho con ở lại ă?” Vân Liệt lập tức mừng như điên.

“Coi như là vậy đi.” Bà Y phát tay. “Sau này thường xuyên về nhà là được, có điều còn một nguyên nhân rất quan trọng khác...”

“Là gì ạ?” Vân Liệt vội hỏi, ngay cả Lãng Thượng cũng đồng tai lên lắng nghe.

“Quê hương chúng ta bé nhỏ, nếu con trở lại, tương lai đại khái sẽ khó có thể đi tìm ý trung nhân, giờ con mà sống tại thành phố lớn thế này, lựa chọn phải thật kĩ, sớm mang con rể tốt về cho bố mẹ.”

Bà Y không gấp không vội bổ sung, đương nhiên bà không nói hết những lời thực tâm. Bà biết Lãng Viên có ý với con gái bà, hai đứa đứng bên nhau trông thực sự vô cùng xứng đôi. Hiện tại trực giác của bà muốn bóc trần việc e rằng con gái mình đang thẹn thùng, vì thế nên tránh không nói ra cũng được. Đành ngồi chờ thành tựu thôi. Trong mắt bà, chẳng lẽ thông minh như con gái bà lại không nhận ra Lãng Viên có cảm tình với nó sao, mà chuyện nó quyết tâm sống tại đây chẳng phải đã là minh chứng rõ ràng nhất rồi đấy ư? Phải làm việc nơi này thì Lãng Viên mới có cơ chứ, chao ôi, con gái lớn không cần mẹ nữa, chỉ đành thuận theo nó thôi.

Bà Y không ngờ mình kiên trì mấy ngày ngăn ngừa mà đã giải mã hết thấy sự tình, còn Vân Liệt lại không hề hay biết tâm tư vừa vui mừng vừa chua xót kia của bà, nàng chỉ biết cha mẹ nàng đã cho phép nàng ở lại đây. Nàng cực kỳ cao hứng.

*

Khoảng hai giờ rưỡi chiều, Lăng Viên lái xe qua đón ông bà Y.

Lúc Vân Liệt nói, xin lỗi vì đã làm phiền đến anh, hình như Lăng Viên đã hơi đỏ mặt.

Tất cả đều thu vào tầm mắt bình tĩnh phía đằng sau của Lăng Thượng, cô đột nhiên cảm thấy bốn người trước mắt đứng chung một chỗ thực sự trông giống như một bức tranh gia đình, mà cô, thậm chí còn không nên xuất hiện ở bất kỳ góc ngách nào trong đó.

Chẳng lẽ mình đã làm sai rồi?

Lăng Thượng để tay lên ngực tự hỏi.

Nhưng ngay sau khi tất cả mọi người rời đi, Vân Liệt reo hò, nàng ôm chầm lấy cô để chúc mừng việc nàng đã có thể yên tâm ở lại, Lăng Thượng lại tiếp tục thăm nhủ với bản thân, rằng cô không hề sai.

Thời điểm được người mình yêu ôm ấp, cảm giác run rẩy đến mức hoa cả mắt, dù cho có là sai đi chăng nữa, cũng phải ép nó thành đúng.

*

Cả buổi chiều Lăng Viên bận rộn đi theo hai vị phụ huynh làm tùy tùng.

Xếp hàng, đăng ký, mua nước, quạt mát.....

Mãi tới tận khi đến phiên ông Y vào khám, anh vẫn không ngừng nghỉ, liên tục kiểm chuyện để làm, bận bịu thành ra toàn thân mồ hôi nhễ nhại. Song anh cực kỳ vui sướng, đặc biệt là lúc nghe bác sĩ chẩn đoán bố Vân Liệt chỉ bị cao huyết áp, ngoài ra không còn bệnh tật gì khác mới thở phào nhẹ nhõm.

“Cao huyết áp thì cũng phải đề phòng, để cháu lòng mua rồi gửi cho chú ít thuốc Tây nhập khẩu.... ”

“Tốt nhất là nên mua máy đo huyết áp, có thể tự thân đo lường....”

“Ăn nhiều đồ ăn có lợi cho người bị cao huyết áp cũng là sự lựa chọn không tồi....”

Khi ngồi trên xe quay về, Lăng Viên dặn dò không ngừng nghỉ.

“Sau khi về, cháu chớ kể với Vân Liệt.” Ông Y nhắc.

“Cháu biết rồi, chú.”

“Có vậy nó mới yên tâm ở lại đây công tác.” Bà Y như có thâm ý khác khi nói câu ấy.

“Cô chú đã chấp thuận để em ấy ở lại ư?” Lăng Viên cũng mừng rỡ như điên, anh còn sợ nếu Vân Liệt phải quay lại thì tình cảm của anh chưa kịp thu được kết quả mà đã kết thúc, giả dụ hai người yêu nhau cũng không thành vấn đề, song đây lại là mình anh đơn phương.

“Bọn cô đồng ý cho Vân Liệt ở lại mà sao cháu cao hứng thế?” Bà Y không nhịn được bèn trêu chọc anh.

Lăng Viên nhất thời có chút hoảng hốt, anh nhanh chóng xoay đầu liếc ông bà Y, mỉm cười, chợt anh nảy sinh một câu hỏi, chẳng lẽ ý đồ của mình dễ phát hiện lắm ư? Có khi nào bọn họ đã nhìn thấu cảm tình của mình dành cho Vân Liệt rồi hay không?

Lăng Viên đành biện bạch. “Không phải đâu ạ, Vân Liệt là một cô gái rất tài hoa, lại có chủ kiến, nếu như em ấy có thể ở lại, sẽ càng có ích cho việc phát huy năng lực của mình. Huống chi em ấy còn là bạn thân của em gái cháu...”

“Bọn chú biết, bọn chú biết.” Ông Y vội nói, sau đó ông cười ha hả, lúc rõ thân thể không có bất cứ bệnh tật gì thì gánh nặng đã hạ xuống, tư tưởng thoải mái hơn nhiều. Ông lấy cách thức của đàn ông phương Bắc, vỗ vai Lăng Viên, từ đó muốn cổ vũ anh.

Bấy giờ Lăng Viên mới trăm phần trăm xác định.

Bỗng dưng Lăng Viên suy nghĩ, giả như ngày hôm ấy Vân Liệt không từ chối anh, có phải hiện tại đã là kết cục viên mãn nhất rồi hay không?

Nghĩ đến đây, Lăng Viên không tránh khỏi kích động, nhún ga, xoay vô lăng một vòng. “Cháu chờ cô chú đi xem tiệm của cháu nhé...”

*

Cuối cùng sau khi về nhà, ba người cùng bước vào, Lăng Viên cố gắng lay động bầu không khí, chọc ông bà Y cười tới mức không thể ngừng lại, mãi về sau bà Y mới nói với Vân Liệt. “Trong nhà có một người đàn ông vẫn tốt hơn.” Về phần tại sao, hay ở nơi nào thì bà không nói rõ, bà nhìn lướt qua Lăng Viên.

Tất nhiên Vân Liệt chỉ mỉm cười lắng nghe, sau đó nàng tiếp lời. “Có mà, không phải có cha con đã quá tốt rồi hay sao.”

Bà Y liếc nàng rồi quay sang Lăng Viên.

Vân Liệt vẫn cười, song tay lại dờ đi muốn nắm chặt tay người ở sát bên. Khi tay nàng vừa chạm đến bàn tay kia thì ngay lập tức bị văng ra, thậm chí người nàng còn giật nảy lên.

“Cháu đi bỏ nốt quả dưa hấu còn dư.”

Đôi theo Lăng Thượng dần dần rời xa khỏi vị trí bên cạnh, nụ cười của Vân Liệt từ từ ngưng đọng. Ngày cứ việc nóng bức, thế nhưng đáy lòng nàng đang chậm rãi thấm đẫm sự lạnh lẽo. Lăng Thượng à, tại sao vào lúc này đây tôi chỉ thấy bóng lưng cậu mà không phải chúng mình cùng nhau sánh vai chiến đấu? Cho dù là sánh vai đứng bên nhau thôi cũng được, cũng tuyệt đối không phải tách rời như bây giờ.

44. Chương 42: Phát Hiện

Ngày hôm sau, Vân Liệt dẫn bố mẹ ghé thăm đài phát thanh nơi nàng sắp làm việc. Đây cũng là lần đầu tiên Lăng Thượng vào trong đó.

Nhớ lại ngày nào sau Tết còn ở dưới lầu đợi Vân Liệt, khi đó liệu tâm tư đã chứa đựng thứ tình cảm gì hay chưa? Bám theo bóng lưng Vân Liệt, Lăng Thượng im lặng quan sát tứ phía, thời điểm lên lầu, cô cũng phải bám tay vịn để chậm rãi bước đi; phát hiện nơi khúc quanh cầu thang có một cánh cửa, cô liếc mắt qua khung cửa sổ; bên trong bày một loạt cốc chén, không biết mọi khi Vân Liệt có tới đây giải khát hay không; nhìn thấy cánh cửa khác lại tự hỏi không biết lúc làm việc Vân Liệt sử dụng cái quạt nào....

Tâm tư Lăng Thượng phiêu lãng mãi mới quay về, cô chợt nhận ra Vân Liệt đang giới thiệu người đã tiến cử mình cho bố mẹ.

Sau đó Lăng Thượng biết người này chính là người ban đầu đã nhìn trúng Vân Liệt ở trường - trưởng trạm phát thanh.

Lúc trưởng trạm phát thanh nghe tin Vân Liệt có thể ở lại, ông vui vẻ mời nàng làm việc luôn, không cần chờ tới thông báo của nhà trường.

Vốn dĩ Vân Liệt có hơi do dự, nếu như đồng ý, vậy sẽ nàng không còn thời gian để đi chơi cùng bố mẹ. Song ý nghĩ này dập tắt vì một câu nói của ông Y.

“Cũng tốt, bọn tôi cũng đang muốn nghe thanh âm của con gái mình qua đài.”

Bố đã nói thế thì Vân Liệt không thể làm gì khác ngoài chấp nhận.

Lăng Thượng vẫn luôn đứng bên cạnh lẳng lặng lắng nghe thì lại chợt vui chợt buồn. Vui là vì vừa mới đến thôi Vân Liệt đã được giữ lại rồi; buồn là bởi e rằng tháng ngày thân mật sắp bị rối loạn.

Sau chuyến ghé thăm đài phát thanh, tất cả mọi người vui vẻ quay về nhà.

Lăng Viên đang nấu cơm ở trong bếp, nghe tin tức kia cũng vô cùng cao hứng. Mọi người cùng nhau quây quần bên bàn ăn trò chuyện, cười nói.

*

Ngày hôm sau, Vân Liệt đến báo danh tại đài phát thanh.

Không có Vân Liệt, Lăng Viên thì phải đến cửa hàng, thành ra trong nhà còn mỗi Lăng Thượng và ông bà Y. Lăng Thượng tính toán rất lâu, cô muốn đưa ông bà Y tới nơi nào đó thật mát mẻ. Bất đắc dĩ ngày hôm ấy trời cực kỳ nóng bức, thậm chí có khi là ngày mùa hạ oi nhất năm, thế nên họ chẳng thể làm gì khác ngoài ở nhà. Lăng Viên tranh thủ lúc đi giao hàng có ghé qua gửi hai quả dưa hấu, Lăng Thượng để luôn vào tủ lạnh. Bao giờ trong tủ lạnh cũng để sẵn rất nhiều đá, khu nhà thi thoảng vẫn xuất hiện vài đứa trẻ con đến đòi ăn đá bào.

Mấy hôm gần đây phải hoạt động liên tục, cộng thêm khí trời oi nóng khiến ông bà Y càng thêm khó chịu, hai người chỉ trải chiếu lên nền nhà, bật quạt máy, nằm tĩnh dưỡng.

Mất thấy vậy, Lăng Thượng bèn chui vào nhà bếp, cô hồi tưởng lại cách thức Vân Liệt nấu cháo đậu xanh, sau đó thử làm một ít rồi để vào tủ lạnh.

Xong xuôi hết thấy mà khi Lăng Thượng ngồi xuống vẫn chưa thấy yên lòng. Cô sợ bố mẹ Vân Liệt có khả năng bị say nắng, bèn vội vã chạy đi mua thuốc.

Nhưng trên đường đi xuống, cô gặp lại người suýt tí nữa cô đã quên bống mất.

Lâm Phổ.

Lâm Phổ đang đi lên, thời điểm nhìn thấy Lăng Thượng, tựa hồ anh cũng không ngờ có thể bắt gặp cô nhanh đến như vậy, vốn dĩ lưng đang gánh theo bao tâm sự, động tác còn chần chừ, chân thậm chí cứng đờ, giữ nguyên tư thế bước bậc thang.

Lăng Thượng cũng bất ngờ, cô nhướn mày. “Tìm em à?”

Lâm Phổ gật một cái, không nói gì.

“Mang xe đến không?” Lăng Thượng tiếp tục đi xuống, hỏi anh

Lâm Phổ nhìn ngang ngó dọc, tựa như anh cho rằng phải có thêm một người nữa bám đằng sau Lăng

Thượng mới đúng.

Thế nhưng không có ai cả, Lâm Phổ không thể làm gì khác ngoài theo xuống, đáp là mình có đạp xe tới.

“Vậy tốt quá, em tính đi mua chút thuốc, anh lai em đi đi.” Lăng Thượng cười nói. 1

“Ai bị bệnh thế?” Lâm Phổ vội vàng nhảy hai bước, anh tỉ mỉ quan sát Lăng Thượng, hình như cô không có bất cứ điểm nào lạ thường.

“Cũng không phải ốm đau gì, chỉ là muốn dự phòng mà thôi.” Lăng Thượng giải thích. “Bố mẹ Vân Liệt đến chơi, sắc mặt không tốt lắm nên em sợ hai người bị say nắng hay cái gì đó....”

“Bố mẹ Y Vân Liệt?” Lâm Phổ kêu lên, ngây người.

“Anh làm sao thế?” Lăng Thượng nhú mày nhìn anh, phát hiện Lâm Phổ cũng đang nhú mày nhìn lại mình.

“Em có thể cho anh chút thời gian được không, anh có đôi lời muốn nói với em.” Lâm Phổ trầm mặc chốc lát.

Lăng Thượng suy nghĩ một chút rồi gật đầu. “Có thể.”

Sau đó Lăng Thượng ngồi lên xe Lâm Phổ.

Sáng hôm ấy mặt trời không ngừng phun trào hỏa diễm, thi thoảng sẽ nghe thấy tiếng chuông xe đạp lanh lảnh vang lên, hai người thẳng một đường đến nhà Lâm Phổ.

Lăng Thượng ngạc nhiên, nhưng không hỏi câu nào.

Những lời cách đây không lâu Lâm Phổ từng nói chợt văng vẳng bên tai. Đối với cô, Lâm Phổ cũng được coi như là một sự tồn tại đặc biệt, cô không hề muốn mất đi người bạn này.

Về phần anh tính nói về vấn đề gì, Lăng Thượng không đoán nổi, cô chỉ cảm thấy anh đang hơi kì lạ mà thôi.

Nhà Lâm Phổ không có ai, bên trong rất mát mẻ nên khi bước vào tinh thần cực kỳ khoan khoái.

Song sự thoải mái ấy nhanh chóng bị dập tắt lúc Lâm Phổ lôi bức họa ra.

Đây là bằng chứng cho tình cảm giữa cô và Vân Liệt. Bức họa, thị trấn nhỏ, cây hợp hoan, khiêu vũ nơi quán trọ, thậm chí còn cả nụ hôn đầu.... Toàn bộ kí ức dồn dập kéo đến. Trong chớp mắt, Lăng Thượng nhận ra mấy ngày vừa qua bản thân cô thật quá đổi mệt mỏi. Cùng Vân Liệt, cùng bố mẹ Vân Liệt, cùng cả anh trai nữa, tất cả cùng chung đụng một chỗ, cô mệt tới nỗi chỉ muốn tháo chạy.

Thế nhưng thời khắc chạm ánh mắt Vân Liệt, cô tự thấy mình trốn không thoát được, cho nên cô chỉ có thể tiếp tục mệt mỏi, mỉm cười, sau đó vô tình ngẩn người, vô tình nếm trải vị hương vị cay đắng của trái tim.

Lăng Thượng đứng ngây người đối diện bức họa, còn Lâm Phổ chẳng nói chẳng rằng, bất động quan sát cô.

Cuối cùng Lăng Thượng cũng hoàn hồn. Đạo gần đây cô bắt đầu có thói quen đứng đực mặt ra, lâu dần thành quen, thi thoảng còn mờ mịt chả biết mình đang ở chỗ nào.

Cô ngơ ngàng quay sang nhìn Lâm Phổ, sau đó mới nhớ ra lí do mình đến đây, nhưng cũng đồng thời không biết tại sao mình lại tới nơi này.

“Lâm Phổ, anh cho em xem bức họa kia là có ý gì?”

“Mấy ngày nay anh đã tự nhốt mình trong nhà, suy nghĩ rất nhiều chuyện.”

Lâm Phổ đi rót hai cốc nước để lên bàn, ra hiệu Lăng Thượng bước đến.

Lăng Thượng vừa nhìn bức họa vừa lại gần cái bàn. “Xong sao, anh nghĩ được cái gì rồi? Muốn kể cho em nghe à?”

“Nghĩ được một ít, không thể xác thực nên ghé qua thư viện tìm hiểu qua.”

Lăng Thượng liếc anh, cô thực sự không biết rốt cuộc thì anh đang muốn nói gì.

“Nhưng tìm hiểu xong lại không thể tin nổi, rồi anh lại nghĩ, anh không thể chờ, nếu như là giả, vậy anh thực là một kẻ ích kỉ; còn nếu là thật, chí ít anh cũng muốn giúp em thêm một lần nữa, như ngày xưa mỗi khi em mắc lỗi, tuyệt đối anh sẽ không để em rơi xuống đáy vực sâu.”

Lâm Phổ dứt lời, ngay lập tức anh hi vọng suy đoán của anh chỉ là giả.

Sắc mặt Lăng Thượng hoàn toàn thay đổi.

Về thân nhiên trước đó đã tan vỡ.

Tay cô vô thức nắm chặt lấy cốc nước Lâm Phổ vừa đưa.

Thế nhưng chiếc cốc không thể tiếp thêm sức mạnh, ngược lại còn lộ trần sự run rẩy của cô. Nước trong chén văng ra không ít, mà vốn Lâm Phổ cũng không đưa cho cô cốc nước đầy.

Nếu như những thứ ấy vẫn chưa đủ để ngăn Lâm Phổ tự lừa mình dối người thì ngay khi Lăng Thượng mở miệng, cả lòng bàn chân Lâm Phổ cũng phát lạnh.

“Là ngày anh mang bức họa đi sao? Anh nghe thấy à?”

Không chỉ toàn thân giá buốt, mà Lâm Phổ suýt tí nữa quên cả hít thở. Anh kìm nén giọng điệu, nói. “Em biết anh nghe thấy?”

“Không.” Lăng Thượng nhìn anh, nói rõ ràng từng chữ một. “Em tự nhủ với bản thân, nhất định là không.”

Lâm Phổ ngây dại. Lăng Thượng ở trước mắt, là cô gái anh đã ngưỡng mộ từ rất lâu, mọi thứ ẩn chứa trong đôi mắt kia đều khiến người khác bị mê hoặc, không thể hình dung, khó để hiểu thấu, làm cho anh ít khi dám nhìn thẳng.

Bọn họ tựa hồ đang đánh đố nhau, nhưng đều hiểu đối phương muốn nói gì. Hai người từng là những người bạn luôn nắm bắt rõ được người kia, vì thế nên chẳng cần phải nhiều lời.

Sự thật đó là điều cấm kỵ, không có ai đủ dũng khí để nhắc đến cái từ ấy.

“Em..... điên rồi.” Thật lâu sau, Lâm Phổ mới nói.

“Em đã sớm điên rồi.” Lăng Thượng ngồi lên mặt bàn, cô uống một hộp nước còn dư lại trong cốc. “Chỉ là anh phát hiện ra quá trễ thôi.”

Lâm Phổ im lặng nhìn cô, tuy anh đã chuẩn bị vô cùng kĩ lưỡng trước cuộc đối thoại này, song đến khi đứng đối diện cô, anh vẫn không nói nổi nên lời, chỉ có thể một hơi cạn sạch nước trong cốc mình, xong lại trầm mặc.

“Lăng Thượng, em còn nhớ chứ, trước kia em là một cô bé rất sợ cô độc.”

Cuối cùng Lâm Phổ đã bắt đầu nói.

Dù cho mở đầu vô cùng khó khăn, anh vẫn phải tiếp tục, anh muốn cứu vớt cô gái này, đồng thời cứu vớt cho tình yêu của mình.

“Em nhớ, sau đó anh đã đưa em đi chơi, đưa em đi kết bạn, em biết anh muốn nói gì.” Không chút do dự, Lăng Thượng tiếp lời. “Em đã lựa chọn con đường nhất định sẽ khiến bản thân em đơn độc. Đến cuối cùng còn có khả năng không còn người thân, không còn bằng hữu, hơn nữa cũng có khả năng không chỉ mất đi người thân, mất đi bằng hữu, mà ngay cả người em lựa chọn cũng sẽ rời bỏ em. Thậm chí, em có thể đánh mất chính mình.”

Lần thứ hai Lâm Phổ chẳng nói chẳng rằng, lát sau anh mới lên tiếng một cách cực kỳ khó khăn. “Em đã tính toán hết cả rồi, sao còn muốn đi theo con đường ấy? Làm sao người như em chịu đựng nổi kết cục cô độc đây?”

“Chỉ là quay về điểm xuất phát thôi mà, em cũng không sợ.” Lăng Thượng lạnh nhạt đáp, cô cố gắng coi thường nỗi đau đớn thấu tận tâm can.

“Ban đầu em cô độc, cũng chỉ là do em đơn thuần cảm thấy lẻ loi thôi, không phải chân chính về mặt ý nghĩa, em có hiểu hay không?”

Lăng Thượng không hề để vào tai câu nói này của Lâm Phổ, cô đang tự khinh thường chính mình, lòng rất đau, nhưng cô đã nói dối.

Đúng, cô đã nói dối.

Cô sợ hãi, chắc hẳn là vì sợ, cho nên gần đây mới ngày càng mệt mỏi.

Vì sao con người ta lại muốn yêu nhau?

Sau câu “Tôi đã không làm sai” thì đạo này, vấn đề trên rất hay xuất hiện trong đầu cô.

Vì sao con người ta lại muốn yêu nhau vậy?

Không phải tình yêu luôn đi kèm cùng hạnh phúc hay sao?

Tại sao cô lại chỉ cảm thấy thật khổ cực?

Những ngày sống thử vừa qua, nếu như đã cam kết với nhau, liệu có phải sẽ bị siết chặt đến không thể hô hấp hay không?

Cô không dám nghĩ mình nên oán giận hay điên cuồng đổ kị. Cái gai trong lòng lúc nào cũng đâm cô đau nhói, nhưng lại lẹch đi khiến cô hận không thể tự kết liễu bản thân.

“Chả lẽ em chưa để ý, khi em nói người thân, vậy em muốn mất đi Lăng đại ca ư, em không sợ sao?”

Lăng đại ca, Lăng Viên, người thân ruột thịt gần gũi nhất với cô.

Quả nhiên trong người chảy cùng một dòng máu, ngay cả yêu, cũng chọn cùng một người.

Anh trai, anh trai, anh trai....

Danh xưng ấy được Lăng Thượng trầm lặp đi lặp lại. Một lần nữa, trái tim lại bị đâm đau nhói.

Chính là cảm giác này, chính là loại cảm xúc cô không hề muốn nhớ lại thêm bất kì lần nào.

Lâm Phổ không hổ là người luôn hiểu rõ cô.

Chỉ bằng một câu nói mà anh dễ dàng phá tan toàn bộ lớp phòng ngự vững chắc đến kiên cố của cô.

Gậy ông đập lưng ông, gậy ông đập lưng ông, rất tốt, rất tốt!

Cuối cùng Lăng Thượng mỉm cười buồn bã.

Sau đó cô nói. “Vậy anh nói xem em nên làm gì giờ?”

Lâm Phổ nhẹ thở phào trong lòng.

Anh biết, chỉ có mình Lăng đại ca mới có thể làm cô ấy quay đầu trở lại.

Anh hiểu hơn ai hết, rõ ràng Lăng Thượng vô cùng ỷ vào anh trai, cũng hiểu hơn ai hết, Lăng Thượng là một cô gái rất hiền lành.

Đấy chính là người con gái mà anh yêu, nhưng đồng thời cũng là người làm cho anh lâm vào mối quan hệ rắc rối cùng thứ tình cảm dị thường trước đây anh ít khi nghe nói đến.

Tối hôm đó, anh bám theo Lăng Thượng lúc cô lên lấy bức họa.

Mất thấy Lăng Thượng vào nhà, anh không thể bình tĩnh chờ đợi, bèn đi theo.

Kết quả là ngay khi chạm tay vào cửa, anh bỗng nghe được điều gì vậy?

“Tôi là của cậu, còn bức họa là của cậu ta.... không được sao?”

Đây là lời của Lăng Thượng.

Nghe thấy câu ấy, Lâm Phổ như bị sét đánh ngang tai. Vào thời điểm mình không hay biết gì, Lăng Thượng đã yêu ai? Người đó là ai?

Sau đó một thanh âm khác đã cho anh đáp án.

“Cậu ta muốn nói chuyện riêng với cậu, nếu tôi nói không được, cậu có nghe theo tôi hay không?”

Không từ ngữ nào có thể diễn tả nỗi sự kinh ngạc xen lẫn hoảng hốt của anh khi ấy.

Nghe hết hai câu đối thoại này, Lâm Phổ bắt gặp Lăng Thượng cầm tranh bước ra ngoài, đương nhiên là lúc anh chưa kịp đi xuống lầu.

Cho nên khi anh đi xuống cùng Lăng Thượng, trong lòng cực kỳ thấp thỏm. Anh còn cảm giác như mộng như ảo, rốt cuộc thì những lời vừa nãy mang ý nghĩa gì vậy? Đầu óc anh hoàn toàn trống rỗng, chốc lát lại rối tung rối mù, nghĩ cũng không dám nghĩ, đáng vẻ như hồn bay phách lạc. Thế nên khi đã xuống tầng một, nhìn Lăng Thượng, anh bỗng quên luôn cả ngôn ngữ.

“Em tìm anh mãi, còn tưởng rằng anh đi rồi.” Lăng Thượng đưa bức họa cho anh. “Anh từ trên lầu đi xuống à?”

“Không phải.” Lâm Phổ theo trực giác phủ nhận, sau đó chỉ bỏ lại một câu. “Anh đi đây.”

Bởi vì vội vàng đào tẩu thành ra chẳng dám quay đầu lại nhìn bóng người Lăng Thượng, đại khái coi như Lăng Thượng chỉ nghĩ mình bị từ chối nên kinh hồn bạt vía, nhưng mà hình như hai câu đối thoại kia còn chứa lực sát thương kinh khủng hơn nhiều so với lời từ chối ban nãy.

Lâm Phổ không tính nói cho Lăng Thượng biết anh bỏ ra bao lâu mới nghĩ đến danh từ “đồng tính luyến ái”, lại tốn bao lâu để thuyết phục chính mình rằng danh từ ấy quả thực có tồn tại, sau đó còn tốn thêm bao lâu để cúi đầu đau khổ ở trong thư viện, liều mạng tra cứu thêm tư liệu.

Anh không muốn nói tỉ mỉ, anh phải biểu hiện thật trấn định trước mặt Lăng Thượng, anh chỉ mong có thể giúp cô.

Cho nên khi anh thấy Lăng Thượng cười khổ hỏi. “Vậy anh nói xem em nên làm gì giờ?” thì vô cùng quyết tâm.

Mọi chuyện vẫn chưa quá muộn màng, vẫn còn có thể thay đổi.

“Hẹn hò cùng anh đi, Lăng Thượng.” 1

Lâm Phổ đề nghị rất trịnh trọng.

+

45. Chương 43: Ban Đầu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Khi mọi chuyện vẫn chưa quá muộn màng, còn có thể thay đổi.

“Hẹn hò cùng anh đi, Lăng Thượng.”

Lâm Phổ đề nghị rất trịnh trọng.

Lăng Thượng ngơ ngác.

Gương mặt Lâm Phổ thành khẩn, không hề giống đang đùa giỡn.

Từng có một ngày anh ta cũng thổ lộ như thế với mình, từng câu từng chữ đều xuất phát từ nội tâm.

Hẹn hò cùng anh ta thì sẽ quên được hết mọi chuyện buồn khổ kia sao?

Nỗi đau cũng có thể biến mất ư?

Vì sao cùng là tình yêu, anh thì hết lòng mong tương lai của anh cùng người anh yêu có thể viên mãn, còn em và Vân Liệt lại không thể nắm tay nhau đi đến đích cuối cùng?

Đúng, em biết, em đã yêu một người em không nên yêu.

Thật tâm thường.

Cô ấy lại chính là một người bình thường như thế đấy; nói không yêu sẽ không yêu, nói buông là sẽ buông, nếu vậy thì không còn là người bình thường nữa rồi.

Trong một khoảng thời gian ngắn, nội tâm Lăng Thượng trăn trở rất nhiều thanh âm, song cô không nói câu nào. Rõ ràng cô rất mệt mỏi, rất khó khăn, nếu như người đối diện thật sự muốn giúp đỡ cô, làm sao cô nữ nói ra những lời đó?

Lâm Phổ chờ không được câu trả lời của Lăng Thượng, nhưng anh không hề tức giận.

“Có phải em cảm thấy anh đang lợi dụng lúc em yếu đuối?”

Lăng Thượng rũ mi mắt.

“Tuy anh không biết lý do em thích cậu ta, thế nhưng khi anh còn học ở học viện Vật lý, đồng tính đẩy ra, khác tính hút vào. Con người cũng có thể áp dụng định luật ấy. Anh thật sự hối hận vì trước đây anh vẫn luôn giậm chân tại chỗ, mặc kệ chuyện Đoàn ủy quan trọng đến đâu, mặc kệ chuyện tiền đồ quan trọng đến mức nào, đối với anh mà nói, không gì quan trọng bằng em. Anh vì em làm đủ thứ, anh đã cho rằng mình đủ tự tin, thế nhưng không ngờ anh quá tự phụ.”

“Những lời này là tiếp thêm cuộc nói chuyện lần trước, bởi vì quá kiêu ngạo nên anh không cho phép mình mở miệng, anh cảm thấy thái độ của anh chưa thể khiến em nhìn thẳng vào quyết tâm của anh, thế nên anh mới đề nghị hãy hẹn hò với anh đi. Em sẽ nhận ra con trai và con gái hoàn toàn khác biệt. Con trai có thể mang lại cho em nhiều điều mà con gái không thể. Cuối cùng thứ chờ đợi em chắc chắn sẽ là kết cục

viên mãn, đàn ông và phụ nữ, tương lai còn có con cháu đầy nhà. Mùa hè đứng dưới tán cây hóng gió, trời đông giá rét ngồi bên lò sưởi; đôi bụng có con cái vất vả vì em, buồn bực có bạn già tâm sự với em, đi hết một đời rồi, sẽ có những cái tên khắc chồng chất trên bia mộ, vào lúc đấy, em sẽ mỉm cười.”

“Dù cho em không để tâm sau này sẽ thế nào thì hãy cứ nhìn vào hiện tại đi. Em đang vui vẻ sao? Em đang hạnh phúc sao? Em có thấy thỏa mãn không? Không có những cảm xúc đó thì không phải là tình yêu, trong tình yêu thì phải có gánh vác, nhưng chắc chắn sẽ không phải toàn bộ hầu như chỉ toàn là chịu đựng, Lăng Thượng, em đảm trách nổi hay sao?”

“Trước giờ em luôn chịu đựng sao?” Cuối cùng Lăng Thượng cũng lên tiếng.

Từ nãy đến giờ Lâm Phổ cất lực công tác tư tưởng, anh luôn thành thạo với chuyện khuyên răn người khác. Khó có thể phủ nhận rằng anh miêu tả về tương lai rất tốt, rất đẹp. Nhưng trong viễn cảnh ấy lại không hề xuất hiện Vân Liệt.

“Lâm Phổ, tại sao anh không chịu suy nghĩ một chút về lí do em bắt buộc phải lựa chọn con đường này? Nếu như kịp thì em sẽ không tình nguyện khổ cực như bây giờ. Nhưng đã không còn kịp nữa rồi, yêu cũng đã yêu, thiếu đi người kia thì em sẽ phát điên mất.”

“Thời điểm đứng hóng gió không có cậu ấy bên người, em sẽ phát điên; thời điểm ngồi sưởi ấm không có cậu ấy bên người, em cũng sẽ phát điên; ăn cơm, trò chuyện, em đã sớm hình thành thói quen luôn có cậu ấy ở bên cạnh. Bởi vì chỉ cần là cậu ấy thì hết thảy mọi thứ đều không còn quan trọng nữa cho nên mới có em của bây giờ.”

“Dù cho cả đời không có con cái cũng không sao, anh cần bản không hề biết rốt cuộc em đã bỏ ra bao nhiêu tâm tư tình cảm.”

Lăng Thượng cười khổ, khổ không phải là vì Lâm Phổ không hiểu, mà là vì nghĩ Vân Liệt cũng sẽ chẳng biết mình đã hi sinh nhiều như thế nào.

Trong từng hồi ức thuộc về quá khứ cùng hư ảo, chỉ cần ngẫm lại bóng hình người kia, bản thân sẽ như bị nghẹt thở.

Hóa ra mình đã sớm không còn sự lựa chọn nào khác.

Lâm Phổ cảm giác anh đã nói sai, vẻ hoang mang ban nãy của Lăng Thượng đã hoàn toàn biến mất, lẽ nào lời của anh phản tác dụng, giúp cô xác định rõ tình cảm của chính mình? Chẳng lẽ anh chữa lợn lành thành lợn què rồi?

Lâm Phổ không dám nghĩ tiếp, anh nói. “Có một số chuyện nói thì dễ nhưng làm lại thấy khó, ví dụ như việc quên đi một ai đó; nhưng cũng có những việc, nói nghe có vẻ to tát, song khi bắt tay vào thực hiện thì nhận ra kì thực không quá khó khăn như mình đã nghĩ, chỉ là liệu em có nguyện ý thử hay không, có quyết tâm hay không, có nghị lực hay không.”

“Nếu quả thật như lời anh nói, thì đã không nảy sinh tình cảm anh đứng đây thuyết phục em rồi.”

“Đó là bởi vì trước giờ vẫn luôn chỉ có mình em đơn độc tác chiến.” Lâm Phổ đáp cực kỳ nhanh. “Hiện tại có anh giúp em. Người ngoài cuộc sáng suốt, kẻ trong cuộc mơ màng.”

“Anh nghĩ anh là người đứng ngoài xem ư?” Lăng Thượng cười.

Thực ra tất cả mọi người đã cùng bị vùi lấp ở bên trong, nào có phân theo bất kỳ tuyến câu chuyện nào.

“Chỉ ít anh cũng tỉnh táo hơn em.” Lâm Phổ chậm rãi nói. “Bởi vì anh còn nhìn thấy Lăng đại ca. Có thể trong mắt em, ngoại trừ cậu ta ra thì chẳng còn ai khác.”

Lăng Thượng ngừng cười, lại một lần nữa, cô trầm mặc vì cái tên anh mình, thần thái còn lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Lâm Phổ thấy thế bèn ngừng, anh đứng dậy, kéo tay cô. “Đi thôi, anh đưa em về. Em phải suy nghĩ thật kĩ những lời anh vừa nói đấy.”

Lăng Thượng thuận theo anh, cũng đứng lên.

Mới bước vài bước, đột nhiên Lâm Phổ xoay người lại gần cô. “Lăng Thượng, có muốn thử một chút hay không?”

Lăng Thượng nhấp nháy mắt vài cái, khuôn mặt Lâm Phổ từ từ phóng to trước mắt, theo bản năng, cô lùi sau một bước, tay chống bàn.

Tay Lâm Phổ cũng chống lên bàn, tiếp tục mỉm cười tiếp cận cô.

Lăng Thượng khẽ thở dài, giơ tay tạo khoảng cách giữa hai người.

Lâm Phổ tiếc nuối tránh ra, nhưng vẫn nở nụ cười, anh cảm thấy thành quả đạt được hôm nay cũng không tệ lắm.

“Anh đi dắt xe, em mau ra nhé.”

Lăng Thượng ngăn người quan sát anh rời đi, chậm rãi đưa tay xoa môi mình.

Ngay cả lúc ấy cũng ngập tràn hình ảnh Vân Liệt thì bảo cô phải quên đi kiểu gì!

Lâm Phổ lại Lăng Thượng được nửa đường thì đột nhiên Lăng Thượng nhớ ra mục đích chính của mình, cô lập tức vỗ lưng anh bắt chuyển hướng tới tiệm thuốc. Lâm Phổ không phản đối, tuân lệnh làm theo.

Trên đường về nhà, bởi vì buổi trưa là lúc dòng người tan sở chen nhau đông đúc, ở giữa đám người đi qua đi lại này, không phải suy nghĩ gì mà cứ theo hướng kẻ khác đi mà đi.... không hề tiêu tốn tâm tư, đầu óc thanh thoi thấy khá tốt. Lăng Thượng nhắm mắt, thoải mái dựa vào lưng Lâm Phổ. Bên tai văng vẳng âm thanh của đủ mọi loại còi vang lên dồn dập, nhưng rõ ràng nhất vẫn là tiếng chuông xe đạp lanh lảnh, lúc xa lúc gần, lúc ngắt quãng lúc liên tục, cũng không biết cả hai đã đi ngang qua một cửa hàng bán nhạc cụ tự bao giờ, thanh âm du dương của kèn harmonica chạy thẳng xuống đáy lòng...

Cho dù xung quanh âm ỉ, cứ coi như là bởi tiếng kèn harmonica đi, hoặc cũng có thể là bởi thân thể và tư tưởng đều được buông lỏng, chợt khiến con người ta bỗng dưng muốn bật khóc.

Đương nhiên Lăng Thượng không khóc, cô luôn cảm thấy nước mắt rất đáng sợ, cô sợ khóc xong sẽ như tỉnh mộng, sẽ không còn yêu nữa.

Cô không muốn quên đi tình yêu, cô yêu Vân Liệt, dù có thể nào thì cũng vẫn muốn yêu!

Thế nhưng thành trì vững trãi Lăng Thượng khổ tâm xây dựng trong lòng, lại một lần nữa dễ dàng sụp đổ.

Về tới nhà, Lăng Thượng không muốn để Lâm Phổ lên lầu.

Lâm Phổ chỉ dụi dằm nói. “Anh sẽ không để lộ bất kỳ điều gì. Em cứ yên tâm.”

Lăng Thượng im lặng, xoay gót đi lên.

Lúc Lăng Thượng mở cửa, tay bỗng dừng lại, hét lên với Lâm Phổ. “Em không để ý đâu, anh thích vào thì vào.”

Lăng Thượng để Lâm Phổ đẩy cửa.

“Về rồi à?” Lăng Viên ra đón.

“Lăng đại ca, em cũng tới này.” Lâm Phổ bắt đầu ồn ào.

“Ồ, Lâm Phổ cũng đến à, vừa vặn bữa trưa.” Lăng Viên cười, anh lại chui vào bếp, bưng một bát cháo đậu xanh bự tổ chẳng ra từ tủ lạnh. “Ăn chút giải nhiệt đi.”

“Đây là cháo em nấu à?” Lăng Thượng thắc mắc chỉ vào bát cháo, hình như cô không hề làm nhiều vậy.

“Cháo trong tủ lạnh là do em nấu?” Lăng Viên kinh ngạc, tiện đà mỉm cười ôn nhu xoa đầu Lăng Thượng. “Em gái anh lớn rồi nhỉ.”

“Ôi, đúng lúc em đang khát muốn chết.” Lâm Phổ ngắt lời, anh đi xuyên qua hai người bọn họ để vào bếp tìm bát mang ra.

Lăng Viên bật cười khi thấy hành động trẻ con của Lâm Phổ, nói tiếp. “Tiếc thay, em đổ ít nước quá, nấu đậu xanh thành cơm rồi, anh đặt nó lên ngăn lạnh, đợi lát nữa là có kem đậu xanh để ăn.” Sau đó anh hướng nhà bếp hô to. “Mang nhiều bát với thìa ra nhé.”

“Anh nấu trông thật tuyệt cú mèo.” Lăng Thượng nhìn đậu xanh nát nhừ trong bát, màu nước tựa màu trà lục bích, lại còn lạnh lạnh, cô bất giác mỉm cười.

“Món gì tuyệt cú mèo đấy?”

Đột nhiên đằng sau truyền đến một âm thanh, là Vân Liệt trở về.

Lăng Viên cùng Lăng Thượng đều xoay người lại nhìn, Vân Liệt vừa mới bước vào, mặt nàng hồng hồng do phơi nắng, tràn đầy ý cười.

“Nghe nói Lăng Thượng nấu cháo đậu xanh đấy.” Lâm Phổ đi ra từ bếp, trả lời nàng.

Vân Liệt nghe vậy bèn tiến đến nhận lấy một bát. “Thật vậy sao? Tôi cũng đang khát nước này.”

“Không phải, cái ấy là của tôi nấu.” Lăng Thượng nói.

Lúc này đổi thành Lâm Phổ và Vân Liệt nhìn cô.

“Anh của tôi quả là toàn năng, ngay cả cháo cũng nấu rất ngon, Vân Liệt, cậu uống thử đi, coi xem khác như thế nào so với chính tay cậu làm.” Lăng Thượng cầm lấy cái bát trong tay Vân Liệt, vừa ung dung thông thả nói, vừa giúp nàng lấy thêm một bát khác.

Vân Liệt ngơ ngác nhìn cô.

Nàng chưa hiểu rõ tình hình hiện tại cho lắm. Nàng đã có chuẩn bị chuyện Lâm Phổ tới, căn bản dưới lầu còn đỗ xe đạp của cậu ta. Tuy rằng nghĩ mãi vẫn chưa ra lý do cậu ta đến, nhưng nàng đã hít một hơi thật sâu lúc đứng trước cửa, bày sẵn ra một bộ mặt tươi cười.

Song nàng không hề ngờ sẽ thấy Lăng Thượng như vậy.

Tựa như đang cười, nhưng ánh mắt kia là sao?

Cô ấy nói vậy là có ý gì?

Tiếp nhận bát cháo Lăng Thượng đưa, húp thử một ngụm, quả nhiên mát lạnh, còn có chút ngọt ngào.

“Anh có cho thêm đường phen.” Lăng Viên vội vàng nói.

“Chả trách.” Vân Liệt đáp. “Chả trách ngọt như vậy.”

“Ngọt là tốt rồi, mình để dành hai bát cho cô chú đi.” Lăng Viên nói. “Hình như hai người nằm cả trưa, khả năng trời nóng quá nên bị say nắng. Dùng món này giải nhiệt cũng khá ổn.”

Vân Liệt mãi mốt giành lấy bát cháo. “Anh để em đi, làm phiền anh quá rồi.”

“Không sao đâu mà, em vừa mới về, nghỉ ngơi một chút rồi chuẩn bị ăn cơm.” Lăng Viên bưng bát lớn hướng tới phòng ngủ chính.

Vân Liệt thấy hai tay anh bận rộn, không tiện mở cửa bèn vội vàng lại gần gõ cửa, nghe thấy hồi đáp bèn mở ra hộ Lăng Viên. Xong vẫn thấy không được, nàng cùng đi vào luôn.

Trong phòng lập tức vọng đến tiếng nói cười.

Mà hai người ngồi phòng khách trầm mặc ngay tức khắc.

Một hồi lâu sau, Lăng Thượng lôi đồng thuốc đã mua nhưng chưa kịp lấy ra, ném lên ghế sofa, bỗng dưng cô nở nụ cười, còn nhẹ nhàng thở một hơi.

“Em cười cái gì?” Lâm Phổ hỏi cô.

“Anh nói em là người trong cuộc, vậy sao em lại cảm thấy mình như kẻ đứng ngoài xem thế?” Lăng Thượng nhẹ nhàng đáp. “Anh nói khi nghĩ rất to tát, kỳ thực lúc bắt tay vào làm mới nhận ra cũng không quá khó khăn như mình tưởng, có vẻ là thật.”

“Lăng Thượng à...” Lâm Phở hơi bất an, Lăng Thượng quá bình tĩnh, rõ ràng đang tuyệt vọng nhưng khi nói lại quá bình tĩnh, tựa như đã chết lòng.

Chết lòng thì, vô luận thế nào cũng không thể cứu sống được.

Ăn cơm xong, quả nhiên bố mẹ Vân Liệt không thích ứng được với khí hậu nơi này, buổi chiều lại càng thêm nóng bức, hai người đành trốn vào trong phòng nghỉ ngơi.

Vân Liệt cũng về phòng ngủ trưa cùng Lăng Thượng.

Thời điểm nằm trên giường, mấy lần Vân Liệt tính hỏi lí do Lâm Phở tới đây, nhưng bởi vì Lăng Thượng ngủ nghiêng người, đưa lưng về phía nàng, ngăn nàng nói không ra lời.

Vì sao lại để ý đến như vậy?

Vân Liệt vì sự đổ ury vi diệu kia mà lòng mãi không yên, song càng bất an hơn chính là hai ngày vừa qua Lăng Thượng có hơi khác thường.

Tuy rằng vẫn cười nói như mọi khi, nhưng càng ngày càng mệt mỏi, dáng vẻ càng ngày càng miễn cưỡng.

Nhất định chuyện Lăng đại ca ở đây đã làm khó Lăng Thượng.

Vân Liệt vỡ lẽ, bèn lửa lo lắng trong lòng.

Nhưng cũng không thể giúp gì.

Không thể làm anh xấu hổ trước mặt bố mẹ, sau lưng bố mẹ cũng không có cơ hội gặp gỡ để nói cho ra ngô ra khoai.

Quan trọng hơn chính là, lần này Lăng Viên không thể hiện dụng tâm của bản thân, anh ta không nói, mình cũng không dám làm can.

Cho nên chờ thêm một chút nữa đi, chờ sau khi bố mẹ đi rồi sẽ hành động.

undefined

Nghỉ trưa xong Vân Liệt lại đến đài phát thanh, Lăng Viên ngờ ý muốn chở nàng nên hai người rời khỏi căn nhà cùng Lâm Phở.

Chỉ còn dư lại mình Lăng Thượng. Cô dựa bên cửa sổ, lắng nghe âm thanh dưới lầu, cho tới tận khi không thấy tiếng động cơ xe của anh trai nữa mới rời đi.

Phòng khách trống không, cô đứng ngẩn người ngay chính giữa một hồi lâu, trong đầu tựa hồ lại vang lên tiếng kèn harmonica, một nhịp rồi một nhịp. Cô bắt đầu chuyển động theo tiếng kèn, nâng tay lên, bước một bước, tránh thoát, lại tránh thoát...

Nếu như sau này nhất định phải múa đơn, liệu bắt đầu tập thích ứng từ bây giờ có còn kịp hay không?

*

Bởi vì vấn đề sức khỏe nên bố mẹ Vân Liệt không đợi chương trình của Vân Liệt được phát sóng mà đã đi. Tính ra bọn họ ở lại nơi thành thị không quá mười ngày. Tham quan xong chỗ sinh hoạt của con gái cùng không gian làm việc khiến họ yên tâm trở về. Trước lúc đi Lăng Viên nhét một cái túi vào tay bà Y, Vân Liệt và Lăng Thượng không biết nó là gì, chỉ trơ mắt nhìn hai người leo lên tàu hỏa mới hỏi Lăng Viên.

Nhưng Lăng Viên lại đáp. “Đấy là bí mật.”

Được Lăng Viên chở về nhà, Lăng Thượng đi lên lầu cùng Vân Liệt, lúc đứng trước cửa, đột nhiên Lăng Thượng nói. “Vân Liệt, chúng ta chia tay đi.”

Vân Liệt đang khom lưng cởi giày bỗng cứng đờ, sau đó chậm rãi đứng dậy, bởi vì cúi người mà mặt trắng bệch. Nàng chần chừ, có hơi trì độn hỏi. “Lăng Thượng, cậu vừa mới nói cái gì cơ? Tôi không nghe rõ.”

“Vân Liệt, giữa tôi và bố mẹ cậu không tồn tại bí mật nào.” Lăng Thượng khẽ mỉm cười.

“Nhưng tôi và cậu thì có.” Vân Liệt nhanh chóng phản công.

Lăng Thượng từ từ xoay người nhìn nàng. “Đúng vậy, giữa chúng ta tồn tại bí mật. Cậu không nhận ra vốn chúng ta vẫn luôn bí mật như thế sao? Người không nhận ra không thể nhìn thấy ánh mặt trời. Ánh mặt trời từ dưới đáy bốc hơi lên, trong bóng tối vẫn có thể sinh trưởng. Tôi cũng muốn dẫn bố mẹ cậu ra ngoài chơi; tôi cũng rất muốn bọn họ nhìn tôi bằng ánh mắt thường thức xen lẫn vui sướng; tôi cũng rất muốn trao cho bọn họ một bí mật trước khi rời đi.” Lăng Thượng thở hổn hển, ý nghĩ dần thanh minh, ánh mắt cô ngày càng lóe sáng. “Thế nhưng không được, tất cả đều không được. Cậu có biết vị trí những ngày vừa qua của tôi là gì không? Bạn thân của cậu, em gái của Lăng Viên, chỉ thế mà thôi.” Theo từng câu nói của Lăng Thượng, cảm giác giạt mình cùng thương tâm của Vân Liệt đã không còn, thay vào đó là căng thẳng xen lẫn đau lòng. Người đề nghị chia tay là Lăng Thượng, người thao thao bất tuyệt giờ khắc này là Lăng Thượng, nhưng người ẩn nhẫn nổi bi thương cũng lại là cô ấy.

Mình là một kẻ quá ngu ngốc.

Vân Liệt tự giễu, nàng tiến thêm một bước, ôm lấy Lăng Thượng.

Tại sao lại luôn chờ đợi, dẫn cho bố mẹ đang ở đây, tại sao không tìm cơ hội nói rõ ràng với Lăng đại ca. Dù không thể gặp riêng thì vẫn có thể tự tạo ra mà, tại sao lại cứ phải chần chừ mãi? Dù Lăng đại ca không còn biểu lộ tình cảm nữa thì qua những gì anh ta đã làm, không phải ai cũng nhận ra hay sao.

Mà chết tiệt nhất, tại sao rõ ràng đã thấy Lăng Thượng thay đổi nhưng vẫn không để ở trong lòng.

Quá bất lực, tại sao, tại sao lại tin tưởng vào tình cảm của hai người như vậy?

Mà, tin tưởng là sai ư?

Vân Liệt vùng vẫy ở trong ngực Lăng Thượng một hồi, nhưng ngay lập tức nàng lại nản chí. Nàng cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Trong một cuộc chiến không có đối thủ, cô vô lực phản kích. Tay đã nâng, nhưng không hề có chút sức lực, nói gì đến nạp đạn rồi bắn. Cho dù đạn có được nạp, đối thủ của cô lại là người anh trai cô luôn yêu thương chân thành, sao cô có thể nổ súng.

Vì lẽ đó, khi mới bắt đầu đã định trước được kết cục, cô chưa bao giờ thắng nổi gia đình.

Mình sai rồi sao?

Não Lăng Thượng lại xuất hiện vấn đề này.

Cô đã không thêm nghĩ lí do con người muốn yêu nhau nữa, bây giờ, tại đây, rõ ràng người mình yêu đang ở trong ngực, thế mà cô chỉ tự hỏi mình một câu cuối cùng, sai rồi sao?

Lần này cái ôm của Vân Liệt không thể khiến cô dối lừa bản thân thêm, đúng, mình sai rồi.

“Vân Liệt.” Lăng Thượng khẽ đẩy Vân Liệt ra. “Cứ chia tay đi, thừa dịp chúng ta vẫn chưa thay đổi quá nhiều so với trước kia.”

“Có phải cha mẹ tôi đã nói gì với cậu không?” Mắt Vân Liệt đỏ lên, mãi sau nàng mới hỏi.

“Nói gì đây?” Lăng Thượng nghiêng đầu bật cười. “Chúng tôi có thể bàn luận chuyện gì cùng nhau chứ? Không có, nếu như muốn nói gì thì cũng chỉ tìm một người, đó chính là anh trai tôi.”

Vân Liệt nghe xong chẳng nói chẳng rằng, viên mắt càng đỏ hơn, sau đó đột nhiên nàng cúi người xuống buộc lại dây giày.

“Cậu định đi đâu?” Lăng Thượng giữ tay nàng.

“Tôi đi tìm anh trai cậu, tôi và anh ta sẽ nói chuyện.” Vân Liệt trầm giọng đáp, hất tay cô ra. Nhưng ngay lập tức cô dùng toàn lực kéo nàng lại, xong tiếp tục kiên quyết đẩy nhau một hồi, mắt Lăng Thượng cũng đã đỏ lên, vẻ mặt cô vô cùng bất chấp.

“Nếu cậu đi tìm anh trai tôi, tôi nhất định sẽ không tha thứ cho cậu.”

“Lăng Thượng à...” Cuối cùng Vân Liệt quá thống khổ mà bật khóc. “Người yêu cậu không phải cha mẹ tôi mà là tôi, sống cùng cậu cũng là tôi, tại sao cậu luôn lưu ý ánh mắt người khác nhưng chỉ một cái nhìn dành cho tôi cũng keo kiệt, cậu có biết khi nghe những lời cậu nói, tôi thấy khổ sở sắp chết rồi hay không.”

“Vân Liệt, tôi thực sự đã suy nghĩ kĩ.” Ngữ khí Lăng Thượng bình tĩnh. “Chuyện tôi và cậu yêu nhau cũng không thể giấu giếm mãi được, thế giới này không phải chỉ có mỗi hai người chúng ta. Giữ tình cảm bền vững không hề dễ dàng, cái giá để đánh đổi hạnh phúc lại quá lớn. Chi bằng tôi thẳng thắn với cậu...”

Vân Liệt nín thở, nàng không biết Lăng Thượng sẽ ban án tử nào cho mình.

“Ngày mà anh trai tôi yêu cậu, tôi không còn có thể ở bên cậu được nữa. Tôi không thể mặc kệ tâm tư của anh trai, càng không thể khiến anh ấy tổn thương.”

“Vậy tôi thì sao?” Vân Liệt nở nụ cười bi thảm, cuối cùng, kết thúc vẫn là bởi nguyên nhân ban đầu. Hóa ra đó là thứ đã kết nối tất cả mọi chuyện lại, thật giống một câu chuyện cười, vì thế nên nàng tự nghĩ tự cười, song khóe miệng lại không tài nào giương lên nổi.

“Dù cho cả hai chúng ta đều không muốn, thế nhưng không thể không làm.” Lăng Thượng tiếp tục. “Tôi đối ý, thu hồi toàn bộ những gì tôi từng nói.”

Nỗi đau của bản thân chợt tan biến sau khi phát hiện ra sự thương tâm trong ánh mắt Vân Liệt.

Thời gian bên nhau thật ngắn ngủi, tựa như cơn mưa kia, mĩ lệ nhường nào, nhưng so với nó còn ngắn hơn, mờ ảo hơn, càng giống tia lửa vỡ toang khi luyện kim, nóng rực khiến người ta đau đớn, sau khi để nguội lại se lại, lạnh lẽo, cứng rắn.

Trái tim của mình, cũng sẽ như vậy.

“Cậu nghĩ rằng cậu làm thế sẽ bồi thường được cho Lăng đại ca ư?” Vân Liệt run rẩy. “Cậu vẫn cảm thấy thiếu nợ anh ta? Hay là cảm giác phản bội?”

“Lẽ nào anh tôi thua kém gì tôi sao? Ngay cả bố mẹ cậu cũng rất tán thưởng, lẽ nào không thể được ư?” Lăng Thượng nhướn lông mày.

“Rất tốt, hóa ra cậu suy nghĩ như vậy.” Vân Liệt gật đầu liên tục. “Rất tốt, rất tốt.” Nàng gần như đang nói năng lộn xộn.

Xuất phát từ bản năng, Lăng Thượng muốn đưa tay đỡ Vân Liệt, xem chừng nàng sắp té xỉu đến nơi rồi.

Nhưng cô nhịn xuống, Vân Liệt bỗng đứng trợn mắt nhìn cô. “Tôi có thể chia tay với cậu. Đây là sự lựa chọn của cậu, nhưng tôi cũng có lựa chọn của riêng tôi, từ giờ trở đi, tôi không muốn gặp hai anh em cậu nữa, hãy coi như chúng ta chưa từng quen biết đi.”

Lăng Thượng ngậy người, cô không ngờ Vân Liệt sẽ quyết đoán như thế.

“Cho dù tôi không ở đây cùng cậu nữa, tôi cũng sẽ không ở cùng Lăng đại ca. Tôi không tự ép mình mang tình cảm ra để đùa giỡn.” Vân Liệt hít sâu một hơi.

Nàng cũng cảm thấy rất mệt mỏi.

Nếu hai người đều mệt mỏi, vậy thả buông tay nhau ra còn hơn.

Tác giả có đôi lời muốn nói: Phần bốn cực kỳ dài dòng đã kéo dài gần một năm rồi cuộc cũng kết thúc, *nắc cục*, thật vất vả quá....

Về sau tình tiết sẽ khá nhanh....

Rút lui

~~Lời bạn Editor: Mình từng đọc một cmt trên facebook mà mình thật sự thấy khá thấm, đó là, giữa gia đình và tình yêu, xin hãy luôn lựa chọn gia đình, vì chính họ, mới là người thương yêu và sẽ ở bên bạn mãi mãi; tất nhiên không thể ứng với từng trường hợp, tình huống giữa Lăng Thượng với Vân Liệt thậm chí còn chưa được đưa ra ánh sáng, nhưng mà hẳn Lăng Thượng cũng đã có suy nghĩ đại loại như vậy đấy

*

Hết Phần IV.

46. Chương 44: Tỉnh Mộng

Kể tới đây, cổ sự tựa hồ đã đến hồi kết.

Sau câu biệt ly cuối cùng, tất cả mọi người đều trầm mặc.

Bất tri bất giác đêm đã rất sâu, thị trấn nhỏ vào buổi tối vô cùng yên tĩnh.

Hồi ức kéo Lăng Viên về một cơn ác mộng của quá khứ, khi kể tới đây, ông đã cực kỳ uể oải.

Cảm giác y chang lúc nói lời biệt ly Lăng Thượng cùng Vân Liệt.

Giống ở nỗi đau đớn thê thảm, mà bất đồng là khi ấy Lăng Viên đang ngập tràn hy vọng, vì thế nên vui sướng, vì thế nên mong đợi.

Người kể lại cố sự không phải chỉ có mình Lăng Viên, nhờ Kiều Úy Nhân cung cấp một số lượng lớn thông tin, đoạn quá khứ kia mới được tái hiện hoàn chỉnh. Cho dù giữa chừng có người muốn hỏi cớ lý do vì sao cô nắm rõ câu chuyện cũ này, nhưng rất nhanh bị tình tiết của nó đánh lạc hướng mà quên mất.

Hai người cùng kể, trên thực tế chủ yếu là Kiều Úy Nhân nói, Lăng Viên chỉ ngồi bên bổ sung. Mỗi lần Lăng Viên bị kẹt ở đoạn nào thì Kiều Úy Nhân luôn có thể nối tiếp cực mau chóng. Cứ như ngày nào cũng được nghe, nghe nhiều nên thuộc lòng, đồng thời một số ít nghi hoặc của cô đã tìm thấy lời giải đáp từ Lăng Viên.

Còn hai người bàng thính*, Hoa Hồ và Hàn Tây, thì lại chỉ im lặng lắng nghe.

*dự thính.

Một quãng thời gian hoàn toàn xa lạ cùng một loại cảm tình hoàn toàn xa lạ trong câu chuyện xưa dần dà hiện lên, nếu như không phải xuất hiện những cái tên quen thuộc nhắc nhở về tính chân thực của nó thì hiện tại cả hai quả thực tựa như đang nghe truyện hư cấu.

Tất cả mọi xoắn xuýt cùng những ân ái đan xen với bao mâu thuẫn và chạm thật không chân thực, tận đến bây giờ vẫn còn có chút mù mịt.

Chia tay rồi sao, cổ sự đã kết thúc?!

Không, vẫn chưa.

Lăng Viên cay đắng suy nghĩ.

Hồi ức được tiếp tục từ điểm này, nhân sinh tàn khốc chỉ vừa mới bắt đầu.

Nếu như có thể dự báo trước tất cả, Lăng Viên chắc chắn sẽ không tham gia cái chương trình của đài phát thanh kia, như vậy chuyện xảy ra sau đó tuyệt đối sẽ không xảy ra. Đáng tiếc, lúc đó trái tim ngập tràn tình yêu, chỉ yêu mà thôi, cho nên lại một lần nữa quay lại đoạn quá khứ mười mấy năm về trước, khi ấy, đã là nửa năm kể từ ngày Lăng Thượng chia tay Vân Liệt....

47. Chương 45: Nửa Năm (thượng)

Tất cả đã hoàn toàn kết thúc.

Vân Liệt rời đi. Y phụ, Y mẫu và Lăng Viên bận rộn đủ điều cho nên nàng chưa từng gặp mặt để giải thích việc chuyển ra khỏi nhà Lăng Thượng. Nói là chuyển ra, kỳ thực cũng không thích hợp lắm, ngoại trừ vài bộ quần áo, Vân Liệt hoàn toàn không còn gì để lại ở nhà Lăng Thượng nữa.

Vì thế nên lúc ra đi rất dứt khoát mà gọn gàng.

Chỉ là mấy đứa nhỏ thường đến xem TV, ăn kem chùa đang đi ngược lên bỗng khờ dại hỏi nàng bao giờ mới trở về, khi ấy nước mắt Vân Liệt đã ngập tràn hốc mắt, nàng đành luống cuống bước nhanh xuống.

*

Ngày hôm sau ngày Y phụ, Y mẫu đi, nói lời chia tay xong, Vân Liệt mau chóng tìm được ký túc xá trong đài phát thanh, vì có cả nhà ăn cho nên cơm ba bữa không thành vấn đề. Ban đầu trưởng đài đã đề nghị nàng đến trọ nơi Y phụ, Y mẫu từng ghé qua gặp gỡ ông, lúc ấy Vân Liệt rất thoải mái nói không cần, trên mặt còn ẩn giấu ý cười. Nhưng hiện tại nàng lập tức đổi ý, trưởng đài cũng không dò hỏi nguyên nhân mà đáp ứng luôn.

Sinh hoạt bắt đầu đi vào một vòng lặp cực đoan.

Công việc, công việc, vẫn là công việc.

Từ chối lời mời đi ăn cùng đồng nghiệp, từ chối ra ngoài đường phố, từ chối tất cả những thứ đồ đạc trông đẹp đẽ. Bởi vì nội tâm tâm tối nên tính cách dần âm trầm, chỉ khi nào cầm ống nghe điện thoại mới chịu mở miệng.

Vì lẽ đó công việc ngày càng thuận lợi, nhận được ngày càng nhiều lời khen ngợi, mà Vân Liệt tự biết bản thân ngày càng cô quạnh.

Trong khoảng thời gian đó, cũng không phải Lăng Viên chưa từng ghé qua tìm nàng.

*

Sau khi Lăng Viên xử lý xong công chuyện, anh không ngờ về tới nhà lại chỉ nhìn thấy một mình Lăng Thượng.

Đợi chờ một lát, cuối cùng mãi chưa thấy bóng dáng Vân Liệt, nhà cũng có cảm giác vắng vẻ hơn nhiều. Thế nên Lăng Viên không nhịn được, hỏi.

“Vân Liệt đâu?”

“Đi rồi.”

“Đi đâu? Bao giờ thì về?” Lăng Viên mãi mốt truy vấn.

“Đi hẵn rồi, sẽ không quay lại nữa.”

“Cái gì? Tại sao? Tại sao tự dưng lại bỏ đi?” Lăng Viên cơ hồ không thể tin nổi vào lỗ tai của mình, đi rồi ư? Sẽ không trở về nữa? Tại sao một chút dấu hiệu cũng không có?

“Đại khái... là để thuận lợi hơn cho công việc.”

“... Em ấy, sao lại không ở lại nơi này?” Trầm mặc chốc lát, Lăng Viên lên tiếng. Vừa như hỏi em gái mình, vừa như tự hỏi bản thân.

“... Cậu ấy rất coi trọng công việc.”

“... Lăng Thượng, có phải anh đã làm sai điều gì hay không?” Cuối cùng Lăng Viên cười khổ. 1

“...”

Nguyên lai câu hỏi này, ai cũng muốn hỏi, nhưng đều không chắc có thể tìm ra đáp án.

Tìm không được câu trả lời từ Lăng Thượng, Lăng Viên hiểu nhất định Lăng Thượng biết chút ít lý do, chỉ

là cô không muốn tổn thương anh.

Lẽ nào trước giờ mỗi lần ở bên nhau đều là nhờ Vân Liệt kiềm chế? Ân cần với Y phụ, Y mẫu phản tác dụng, khiến nàng càng thêm phiền chán, phiền chán tới nỗi thậm chí ngay cả nói đôi câu báo anh lúc rời đi cũng không nguyện?

Càng nghĩ càng khó chấp nhận, Lăng Viên đứng ngồi không yên, liền lái xe đến đài phát thanh.

Nói chuyện với người gác cổng một lát, thuyết phục ông ta gọi điện gọi nàng, một hồi lâu sau Vân Liệt mới đi xuống.

Vân Liệt vừa tới, lập tức Lăng Viên nghênh đón.

“Có thể cho anh chút thì giờ được không, anh muốn nói đôi câu cùng em.”

Vân Liệt nhìn anh. Đây là chàng trai đã khiến mình cùng Lăng Thượng vô cùng khổ cực, thế nhưng anh ta lại không hề hay biết gì.

Rất tội tệ, thậm chí Vân Liệt còn có loại kích động muốn kể hết tất cả.

Thế nhưng nhớ lại ánh mắt Lăng Thượng ngày hôm đó cùng giọng điệu lúc cô nói tuyệt không tha thứ, trái tim Vân Liệt liền chan chứa đau đớn xen lẫn bất đắc dĩ, nàng hiểu, nàng vĩnh viễn sẽ chẳng thể hé môi được về việc ấy.

Trong yên lặng, Vân Liệt ngồi trên xe Lăng Viên, im re mãi tới tận khi anh cho dừng xe bên ven đường ở nơi nào đó.

Suốt đoạn đường, Vân Liệt chỉ chống cùi chỏ lên cửa sổ, ngắm nghía phong cảnh bên ngoài.

Phẳng phất đều là những con đường nàng từng đi qua, song lại không chứa đựng nhiều hồi ức, hình như là đi cùng Lăng Thượng. Khi đó, Lăng Thượng đạp xe lái nàng, chẳng thêm suy nghĩ phải đi nơi nào, chỉ cần theo người phía trước là tốt rồi, dần dà trở thành nguồn gốc bao sầu lo của Vân Liệt. Song trên thực tế, thuận theo quyết định của Lăng Thượng lại đổi lấy kết cục như bây giờ đây.

Khổ sao, đúng, rất khổ.

Yêu sao, đúng, vẫn rất yêu.

Cùng sống chung một thành phố, nhưng không gặp mặt, không liên lạc, có phải vậy cũng coi như là biệt ly? Cùng sống trong một thành phố, nếu không gắng sức, nếu không cố ý, thì làm sao có thể thờ ơ mà ngẫu

nhiên gặp lại người kia, liệu lúc đó bên cạnh cô ấy sẽ có ai khác ư? Còn bên cạnh mình thì sao?

Thời điểm xe dừng bánh, Vân Liệt tự nhủ, không, bên cạnh mình sẽ không phải anh ta.

Bên ngoài vẫn nóng bức, trong xe vang lên âm thanh phành phạch của chiếc quạt, coi như đây là thứ bình tĩnh nhất tại nơi ngập tràn lúng túng này.

Vân Liệt không nói lời nào, thậm chí nàng còn có chút lạnh lùng, nếu như có thể, thậm chí nàng còn vô cùng hận việc phải ngồi bên người này.

“Y Vân Liệt, em đang trốn tránh anh sao?”

Rốt cuộc Lăng Viên cũng lên tiếng.

Vân Liệt xoay người lại, nhìn thấy gương mặt tựa tựa gương mặt Lăng Thượng, lại một lần nữa nàng bị ai phát hiện, chính nàng cũng không thể nào hận người này.

Quá nhiều cảm giác kì lạ, Lăng Viên hết cách rồi, nàng cũng hết cách rồi, vì thế chỉ có duy nhất một con đường có thể bước tiếp.

“Không phải, không phải em đang trốn tránh anh.”

“Vậy sao tự dưng đang yên đang lành lại muốn dọn đi?”

“Lăng đại ca, em đã nói là em không trốn tránh, thế nhưng, em vẫn rời đi.” Vân Liệt lẳng lẳng mở miệng, nàng nhận ra Lăng Viên nóng lòng nhờ hiểu biết về Lăng Thượng, nàng cũng không mong tiếp tục gây tổn thương cho anh. “Những ngày vừa qua em vô cùng cảm ơn anh, thật sự đấy. Lúc cha mẹ em ở đây, anh đã giúp họ rất nhiều chuyện, em biết em nợ anh nhiều lắm, thế nhưng cảm tình không phải là thứ có thể đem ra để đền ơn hay trao đổi, em chỉ có thể nói lời xin lỗi mà thôi.”

“Em vẫn.... kiên trì với quyết định trước đây à.” Mặt Lăng Viên trắng bệch, thái độ bình tĩnh của Vân Liệt khiến anh rất bất lực, lại rất oan uổng. Quả nhiên mọi việc anh đã làm đều là dư thừa. Song nếu được chọn lại một lần, anh vẫn sẽ đối xử với bố mẹ nàng như xưa, không hề tính toán thiệt lợi.

“Dù cho em không muốn chấp nhận anh, chỉ cần nói cho rõ ràng thôi mà, chúng mình còn có thể làm bạn bè, không phải ư, tại sao nhất quyết dọn đi vậy? Còn có Lăng Thượng.... ”

“Không thể làm bạn bè.” Cái tên đó vang lên quá đột ngột, đột nhiên Vân Liệt kích động, chưa kịp suy nghĩ mà đã bật thốt, cho dù không biết lựa lời thì cũng không cần nặng nề như thế.

Nàng chỉ biết, lúc nghe thấy cái tên kia, ngay lập tức huyết dịch như ngừng lưu động, bởi vì không cách nào hít thở cho nên mới muốn giãy giụa.

Mà việc Vân Liệt chợt cắt ngang khiến Lăng Viên sững sờ. Anh biết Vân Liệt không thích mình, thế nhưng không ngờ ghét tới mức độ này.

“Xin lỗi em.” Lăng Viên rời tầm mắt đi. “Đều tại anh quá tưởng bở.”

“Không liên quan.” Vân Liệt chậm rãi nói. “Không thấy mặt nhau là tốt rồi.”

“Tại sao nhất định phải như vậy? Anh thật sự không thể được ư? Là do em không thích anh sao, vậy vì lý do gì mà em ở nhà bọn anh lâu như thế, lại còn làm quen với Lăng Thượng...”

“Đừng nói nữa!” Lại một lần nữa Vân Liệt hung hăng ngắt lời Lăng Viên.

Cũng lại một lần nữa Lăng Viên sững sờ, anh khó có thể tin nổi cô gái đang ngồi trước mặt chính là cô gái tên Y Vân Liệt đã làm cho anh cực kỳ động tâm.

Rốt cuộc là sai ở chỗ nào? Rốt cuộc là điểm nào có vấn đề?

“Đừng nói nữa, em có lỗi với anh, Lăng đại ca.” Vân Liệt thần thờ, nói. “Đừng gặp nhau nữa, vĩnh viễn sau này.”

“Anh khiến cho em chán ghét nhường ấy sao?” Lăng Viên bật cười ha hả, có điều rất không tự nhiên, vô cùng cứng nhắc. “Được, được, anh cũng không muốn làm em chán ghét anh hơn, chúng ta kết thúc.”

“Nhưng em là cô gái đầu tiên anh yêu, anh khó có thể quên em. Mặc kệ đến tận cùng em miễn cưỡng ở bên anh bao nhiêu, nói chung quãng thời gian sống chung với em, anh rất vui vẻ, sống cùng bố mẹ em cũng rất vui vẻ, anh đáp ứng em, sẽ không tìm gặp em nữa, có điều...”

Vân Liệt nhìn anh.

“Có điều em thực sự không cần vì anh mà ảnh hưởng đến tình bạn giữa em và Lăng Thượng, nếu như nó có ý kiến với em thì cũng chỉ là tạm thời, sau này hãy hẹn gặp nhiều hơn nhé.”

Vân Liệt lắng nghe, con mắt chậm rãi trợn to, sau đó nở nụ cười.

Cười vô cùng khó xem, cứ như đang khóc, khác biệt duy nhất là nước mắt không hề chảy ra.

Anh trai tốt đến thế, đổi lại là tôi, tôi cũng không muốn anh ta tổn thương. Khi xuống xe, nhìn anh dần dần đi xa, Vân Liệt vừa từ từ trở về vừa nghĩ vậy.

Chỉ là nghĩ đi nghĩ lại, trước mắt bỗng bắt đầu trở nên mơ hồ.

*

Cứ thế, Lăng Viên không còn đi tìm Vân Liệt, Vân Liệt cũng chưa từng ngẫu nhiên gặp gỡ Lăng Thượng. Mất đi cơ duyên thì cho dù sống trong cùng một thành phố, người với người bất quá chỉ là hai đường thẳng song song.

*cơ duyên: cơ hội và duyên phận.

Có điều tháng chín đến rất nhanh, tất cả dần trở nên khác biệt.

Tháng chín, nhập học.

Vân Liệt vẫn chưa ý thức được, mãi đến tận khi Hà Thù đến thăm nàng, nàng mới nhận ra đã tháng chín rồi.

Hà Thù quay về được mấy ngày, xong xuôi việc phân công công tác mới có thời gian tìm gặp ôn chuyện.

“Tìm cậu thật không dễ dàng.” Vừa gặp, Hà Thù đã cười nói, gương mặt rạng rỡ.

Hơn một tháng sinh hoạt trong âm u, bây giờ nàng mới có thể nhìn thấy chút tia sáng mặt trời.

Tuy rằng còn rất nhiều bạn học cũ, nhưng không phải ai cũng tri kỉ như Hà Thù.

Thế nên Vân Liệt vừa thấy Hà Thù liền xông đến ôm cô, mũi chua xót một hồi.

“Ồ, thế này là thế nào?” Hà Thù bật cười, đẩy nàng ra. “Tự nhiên khiến tớ thụ sủng nhược kinh* nha.”

*được sủng ái mà lo sợ.

“Sắp xếp xong hết chuyện trường lớp rồi hả?” Vân Liệt kéo cô tới kí túc xá của mình.

“Ừ, xong hết rồi, biết cậu nhớ tớ vậy thì tớ đã sớm ghé qua thăm cậu.” Hà Thù tiếp tục trêu chọc nàng.

Vân Liệt quay đầu liếc cô, cảm giác Hà Thù cởi mở hơn nhiều so với trước kia. Xem ra mới qua một kỳ nghỉ hè mà người người đều thay đổi, đâu phải chỉ có mỗi mình nàng.

“Cậu thật sự đã đến trọ ở dài phát thanh à?” Hà Thù nhìn ngang ngó dọc căn phòng. “Tớ còn tưởng cậu vẫn ở lại nhà Lãng Thượng, báo hại tớ chạy đi tìm cậu ta.”

Dường như đã có thể bình tĩnh.

Khi Vân Liệt rót trà đã nguội như vậy.

Bao lâu chưa nghe thấy cái tên ấy rồi, cũng không còn kích động giống ngày xưa nữa.

“Có điều không gặp được cậu ta, đến chỉ thấy bóng lưng cậu ấy ngồi sau xe Lâm Phổ.”

Nước trà trong nháy mắt đổ ra ngoài, Vân Liệt vội vàng lấy khăn lau tới lau lui, tay chân đều luống cuống.

“Đúng rồi, sức khỏe bí thư chi bộ vẫn tốt chứ? Đạo này trường thế nào? Lâu rồi tớ chưa ghé thăm, không có gì thay đổi chứ?”

“Chỉ mới qua một kỳ nghỉ hè thôi mà, làm sao thay đổi cho được, cậu nói cứ như đã tốt nghiệp mười mấy năm không bằng.” Hà Thù kì quái nhìn nàng.

“Đúng vậy a, chỉ mới qua một kỳ nghỉ hè thôi mà.” Lẩm bẩm xong, Vân Liệt lại ngẩn người.

“Này.” Hà Thù vỗ vai nàng.

Lúc bấy giờ Vân Liệt mới hoàn hồn.

“Lúc nào chúng mình tụ tập đi, cậu, tớ, Lãng Thượng, Lâm Phổ với Lãng Viên ấy, mọi người cùng nhau náo nhiệt một bữa.” Hà Thù xòe ngón tay ra đếm.

“Hà Thù.” Vân Liệt thả khăn lau bàn, kéo Hà Thù ngồi xuống. “Tớ không muốn ở cùng một chỗ với bọn họ nữa, cũng sẽ không tụ tập cùng bọn họ.”

“Làm sao thế?” Hà Thù nín thở, sau đó lại hỏi. “Cậu phát sinh mâu thuẫn với Lãng Viên à?”

“Không phải như cậu nghĩ đâu.” Vân Liệt mặt mày căng thẳng.

Chỉ là Vân Liệt đang tự nói với bản thân, thế nên trong nháy mắt sắc mặt Hà Thù trắng bệch, trầm mặc hồi lâu.

“Tớ không có tình cảm gì với Lăng Viên nên ồn ào một trận cùng bọn họ, thậm chí... không qua lại với Lăng Thượng nữa.” Vân Liệt thẳng thắn nói.

“Tại sao lại ra nông nổi ấy?” Nội tâm Hà Thù nhất thời cực kỳ phức tạp, thế nhưng ánh mắt van xin của Vân Liệt khiến cho cô không thể thối mắng.

Đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì?

Cô biết Vân Liệt chuyển tới đây từ lâu rồi, như vậy đoạn thời gian kia đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì?

Mang theo nghi vấn kia, mắt lại thấy giờ khắc này Vân Liệt đang không tình nguyện hàn huyên, Hà Thù cũng không rõ mình vô tình giẫm lên thứ gì, nhưng ít ra ban nãy cô có nhắc đến một cái tên.

Tựa hồ chỉ có thể là anh ấy.

Sau đó Hà Thù chỉ ngồi thêm một lát rồi rời đi.

Hà Thù đi rồi, Vân Liệt ngồi một mình bên cửa sổ, lẳng lặng ngắm nhìn cái cây tươi tốt ở bên ngoài.

Vì một cơn gió nhẹ mà những tán lá thâm lục trên cây rung động rào rạt, Vân Liệt cầm lấy chiếc kèn harmonica để nơi bệ cửa sổ, nhẹ nhàng vuốt ve rồi đưa lên thổi.

Tiến thay, nhạc khúc không ra nhạc khúc, thanh điệu cũng không ra thanh điệu.

48. Chương 46: Nửa Năm (trung)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Việc đầu tiên làm sau khi tỉnh dậy là đàn người ra.

Trần nhà màu trắng, rất thích hợp để ngăn ngơ ngắm nhìn.

Cho dù lúc mở mắt là rạng sáng hay giữa trưa, bên ngoài cửa sổ là yên tĩnh hay náo nhiệt, tất cả đều không quan tâm.

Nóng bức cũng không quan tâm, quạt điện phẳng phất từ đầu ra cũng không quan tâm, chỉ có âm thanh cọt cọt kẹt vang vọng.

Hết thấy đều không quan tâm.

Bởi vì người mình quan tâm đã đi rồi.

Tùy ý xoay người, Lăng Thượng cảm thấy đôi mắt đặc biệt đau nhức. Có lẽ nguyên nhân là do từ nãy đến giờ mở to không chớp, vừa chua vừa xót, lại không thể không đưa tay lên che giấu.

Ánh mặt trời quá chói chang, bóng tối thích hợp để nhắm nháp vết thương hơn.

Sẽ không còn ai mở cửa phòng, sau đó cười to kêu tên mình rồi bỏ nhào tới.

Bỗng dưng nhớ lại lần đầu tiên cậu ấy đẩy cửa phòng, khi ấy dù say rượu nhưng bản thân vẫn vô cùng cảnh giác, ngay lập tức phát hiện ra động tĩnh.

Lúc cậu ấy lật quần áo của mình lên, thời điểm bắt được tay cậu ấy, hình như đã làm cậu ấy đau đến bật rên.

Cũng nhớ cách cậu ấy thở phì phò mà cần nài, còn cả nụ cười của bản thân.

Lúc trước ai sẽ ngờ đến kết cục như bây giờ? Giả như có thể đảo ngược thời gian, liệu cô có còn mở cánh cửa kia ra không, mặc kệ cô gái nọ quét tước, liệu có đưa nòng tiền, giữ nòng lại nữa hay không...

Tương lai, liệu sẽ hối hận chứ, hay như hiện tại, liệu có hối hận khi cho phép bản thân yêu người như vậy hay không?

Yêu, đến đau lòng.

Trái tim, thật sự rất đau.

Lăng Thượng dần cuộn tròn thân thể, co quắp, mũi chân căng tới mức thẳng tắp, lại dùng hai tay ôm quanh người, đầu chôn thật sâu.

Che giấu thật kĩ tất cả sự nhu nhược.

Nhưng vẫn rất đau.

Thậm chí còn cảm thấy mồ hôi thi thoảng từ trên mặt trượt xuống.

“Vân... Liệt...”

Cuống hòng cứ việc khô cạn, vô thức gọi lên cái tên kia, cứ như chỉ có làm thế thì bản thân mới dễ chịu hơn một chút.

*

Sau mười mấy phút, Lăng Thượng chậm rãi tỉnh dậy từ trong cơn đau. Mồ hôi trên mặt dần khô lại, cô cần phải đi rửa cho sạch.

Chậm rì rì bước khỏi giường, ra ngoài phòng khách, đi qua tấm lịch của ngày hôm đó, rất chăm chú xé xuống hai trang, chẳng trách bản thân khó chịu, hóa ra là do chưa ăn uống gì, thân thể nào có thể chịu đựng nổi.

Khóe môi Lăng Thượng nhếch lên.

Vân Liệt, có thể coi tôi đây như vì cậu mà sống, vì cậu mà chết hay không?

Rửa mặt xong, Lăng Thượng tìm thấy chút đồ ăn còn sót trong tủ lạnh để lấp đầy dạ dày. Sau đó cô mở TV, tiếp tục ngắm người ra trước khung hình đầy màu sắc.

Một lát sau, Lăng Viên trở về.

Biết rõ không phải người kia, nhưng trong chớp mắt lúc cánh cửa bật mở vẫn cứng đờ trừng mắt nhìn nơi ấy, rồi thấy bóng lưng anh trai liền thất vọng đến mức tràn ngập đất trời.

Xong lại tiếp tục ngăn người trước màn hình.

Hiện tại, cô không còn muốn nhìn thấy mặt anh trai.

Không muốn khiến bản thân thêm đau.

Nếu như có thể, cô không muốn chịu đựng thêm một chút nào nữa.

Mà Lăng Viên đi đi lại lại quanh nhà một hồi, rốt cuộc cũng hỏi cô.

“Vân Liệt đâu?”

Không không chế được mà nháy mắt vài cái. Tên của nàng vẫn như gai nhọn đâm sâu vào đầu cô, dần dà nảy sinh ra cảm giác hoảng loạn.

“Đi rồi.” Lăng Thượng chỉ có thể trả lời như vậy.

“Đi đâu cơ? Bao giờ thì về?”

Đối mặt với sự truy hỏi của anh trai, Lăng Thượng chỉ có thể ngồi thẳng lưng, tiếp tục cứng rắn đáp. “Đi hẳn rồi.” tiện đà thần thờ bỏ sung. “Sẽ không quay lại nữa.”

“Cái gì? Tại sao? Tại sao tự dưng lại bỏ đi?”

Đối mặt với những câu hỏi dồn dập của anh trai, suýt tí nữa thì Lăng Thượng bị hạ gục. Cô ôm chút hy vọng tình cảm của anh trai sẽ vì chuyện cô và Vân Liệt tách ra mà nhạt nhòa dần. Nhưng không, nó vẫn nồng nàn như cũ.

Vậy cũng tốt, chí ít thì đây là do mình tạo nên.

“Đại khái... là để thuận lợi hơn cho công việc.” Rốt cuộc Lăng Thượng cũng có thể ngẩng đầu nhìn thẳng anh mình.

Một hồi trầm mặc, Lăng Thượng quan sát kỹ anh trai, thấy biểu cảm anh thống khổ tựa như đang soi gương phản chiếu chính bản thân vậy.

“... Em ấy, sao lại không ở lại nơi này?”

Anh trai hỏi, yếu ớt. Cứ như đang hỏi mình, mà cũng như tự hỏi ngược lại anh.

Vì thế nên Lăng Thượng chỉ có thể yếu ớt đáp. “... Cậu ấy rất coi trọng công việc.”

“... Lăng Thượng, có phải anh đã làm sai điều gì hay không?”

Cuối cùng, anh trai cười khổ.

Mà câu này không thể quen thuộc hơn được nữa, cũng làm cho bản thân rất muốn cười khổ.

Nguyên lai câu hỏi ấy, ai cũng sẽ hỏi, mình đã tìm ra đáp án rồi, không biết anh trai có thể tìm ra hay không.

Mấy ngày sau đó, hình như từ miệng anh trai nghe thấy anh đã đi gặp Vân Liệt, kết quả giống lúc trước.

Một khắc ấy khiến bụng dạ Lăng Thượng ngũ vị * quay cuồng, sốt ruột không thể chịu nổi.

*ngũ vị: ngọt, chua, cay, đắng, mặn.

Ba người, cắt không đứt mối quan hệ, rốt cuộc cũng không thể nối liền cùng nhau.

Như vậy cũng được.

Sẽ từ từ lãng quên thôi, đau đớn sẽ dần dần giảm thiểu, sinh hoạt sẽ ngày càng bận rộn, trọng tâm sẽ từng chút từng chút chệch đi...

Đến lúc ấy, có lẽ một ngày nào đó, tại một chỗ ngoặt nơi con phố nào đấy, sẽ ngẫu nhiên gặp lại cậu, chỉ là không biết có thể cùng ngồi xuống uống một tách trà hay không, sau đó nhàn nhạt kể nhau nghe những mẩu chuyện vặt vãnh thường ngày.

Mà trước mắt, sắp khai giảng rồi.

Thời gian Lâm Phổ xuất hiện cạnh bên Lăng Thượng ngày càng nhiều, vì mong muốn hai người cùng chung một viện mà anh dùng không ít mối quan hệ, trong lúc đó vô tình nhận được bản thảo nhiệm vụ của một tòa soạn, anh liền tiện thể giao nhiệm vụ ấy cho Lăng Thượng.

Anh biết Lăng Thượng và Vân Liệt đã kết thúc, chỉ ra sức biểu hiện cao hứng cùng ủng hộ. Nhưng hết thấy đều như khối u ác tính không thể cắt bỏ, thực sự không thể cắt đứt. Có đôi khi nghe được thanh âm của Y Vân Liệt từ đài, anh sẽ nhịn không nổi mà lén lút chuyển kênh, mà Lăng Thượng ngồi cạnh chỉ trưng ra bộ mặt hờ hững, phẳng phất như chưa nghe thấy gì cả. Đương nhiên anh không hề phớt lờ chuyện ấy, anh vẫn để ở trong lòng phản ứng ngày đó của Lăng Thượng lúc đối đáp với anh, thế nên từ đấy về sau, chiếc đài trở thành vật ngăn cách giữa hai người bọn họ.

Lăng Thượng tiếp nhận bản thảo nhiệm vụ, có một số cái ép cô không thể tự giam mình trong nhà nữa mà phải đạp xe đi xung quanh để sưu tầm dân ca, thi thoảng Lâm Phổ sẽ đi cùng, nhưng chủ yếu đều là cô đi một mình.

Phía sau xe đạp trống không.

Dần dà việc lai ai đó đã trở thành thói quen, bây giờ không còn người nào nữa, cảm giác thật vô trọng lượng. Cho tới nay Vân Liệt luôn đùa giỡn, ôm eo cô, vì thế nên khi thiếu vắng nàng, nhất là dạo gần đây, cô mới từ từ nhận thấy, hóa ra trọng lượng của thói quen kia vô cùng chân thực. Rõ ràng chỗ ngồi đằng sau xe trống không, thế nhưng cô vẫn phẳng phất như có một ai đó vẫn đang tồn tại, đôi lúc phát hiện thứ gì đó mới mẻ, thỉnh thoảng cô còn quay đầu mà thốt lên. “Vân Liệt, cậu nhìn kia...”

Đáng tiếc, phía đằng sau không có gì hết.

Thời gian cứ thế trôi qua, chẳng mấy chốc đã đến tháng chín.

Khai giảng, phân viện, báo danh.

Lâm Phổ bận rộn cả một kì nghỉ hè, cuối cùng cũng coi như có thành quả, anh đã được phân vào cùng một Học viện cùng Lăng Thượng.

Mà Học viện của hai người không phải là Viện Văn học của Lăng Thượng, cũng không phải Viện Vật lý của Lâm Phổ, mà trùng hợp lại thuộc về người thứ ba, Viện Sư phạm của Y Vân Liệt.

Khi biết tin này, Lâm Phổ không biết mình nên cười hay nên khóc.

Ngày đi báo danh, Lăng Thượng bước tới Học viện Sư phạm, vô tình ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một cái hồ. Cây liễu giữa hồ đã sinh trưởng vô cùng tươi tốt, mà cái hành lang nọ vẫn nổi ra hồ tâm đình, nơi cô cùng Vân Liệt lần đầu tiên thăng thấn với nhau... đồng thời cũng là nơi cô đã tranh cãi vì anh trai.

Vũ hội tối hôm đó, hai người chưa từng nhảy cùng nhau, nguyên lai, kết cục vẫn cứ như vậy.

Lại tiếp tục bước đi, lên bậc thang, đến trước cửa phòng kí túc xá của Vân Liệt.

Bên trong mơ hồ truyền tới tiếng cười nói khiến Lăng Thượng đột nhiên vô cùng khẩn trương, căng thẳng đến nỗi cả người đều tê dại. Miễn cưỡng tự nện mình mấy đấm mới chậm rãi di chuyển bước chân.

Đẩy cửa, nhưng lại chỉ thấy khuôn mặt xa lạ của vài cô gái trẻ tuổi.

“Xin hỏi chị tìm ai vậy?” Tiếng cười nói vì vị khách không mời mà im bật, một cô gái hiếu kỳ lễ phép hỏi.

Lăng Thượng không đáp, quay đầu bỏ đi.

Không có ở đây, đến tìm cũng đâu có ý nghĩa gì!

Có điều, vài ngày sau, cô lại bắt gặp một người khác cũng đã thuộc về quá khứ. Đó chính là Hà Thù.

Hai người gặp nhau tại bệnh viện đa khoa.

Ngày đó lúc đi tìm Vân Liệt, Vân Liệt có hỏi thăm tình hình sức khỏe của bí thư chi bộ, cũng không biết thân thể ông ấy thực sự tiến triển không khả thi, thế nên phải gấp rút chuyển vào bệnh viện đa khoa. Sau

khi biết tin, Hà Thù bèn đến bệnh viện thăm bệnh, không ngờ lại chạm mặt Lăng Thượng cũng đang ở đây cùng Lâm Phổ.

Sau khi ra bên ngoài, Lâm Phổ thấy hình như hai cô gái có nhiều lời muốn nói, liền thức thời đi trước.

Lăng Thượng và Hà Thù đến ngoài hẻm nơi góc sân của bệnh viện.

Trước khi tán gẫu, cả hai đều có hơi ngẩn ngơ, đại khái cùng nghĩ về người mình vừa đi thăm bệnh, cũng nghĩ về sinh mệnh vô thường*, không hẹn mà cùng phát ra tiếng thở dài.

*sống chết không ai biết trước được.

“Cậu có khỏe không, Lăng Thượng?” Hà Thù hỏi cô.

Lăng Thượng chẳng đáp chẳng rằng, gần đây mình đã hòa hoãn hơn nhiều, lẽ nào sắc mặt vẫn kém lắm sao?

“Tôi thoạt nhìn qua trông không tốt à?”

“Này.... Lăng đại ca có khỏe không?” Hà Thù lại hỏi ngược lại cô.

“Tại sao lại hỏi như vậy?” Lăng Thượng cười cười, trêu ghẹo. “Lẽ nào cậu với anh trai tôi...”

“Không phải, không phải.” Hà Thù liên tục xua tay. “Chẳng qua mấy hôm trước tôi đã đi tìm Vân Liệt.”

Khi nghe thấy cái tên ấy, nội tâm vẫn nổi lên cảm giác mất mát vô cùng, nụ cười của Lăng Thượng cứng đờ, rất lâu sau mới hỏi. “Cậu ấy... có khỏe không?”

“Xem ra sinh hoạt rất dư dật.” Hà Thù mơ hồ đáp.

Kỳ thực nếu ngẫm lại, tâm trạng của Vân Liệt ngày hôm đó là gì? Mình cũng không thể nói rõ được. Có lẽ là bởi chính bản thân vốn đang loạn tâm, cho nên chẳng hề cảm giác được điều gì.

Nghĩ đến đây, trái tim Hà Thù cũng rất đau.

“Nếu cậu ấy mạnh khỏe,” Lăng Thượng dời tầm mắt, nhìn thẳng phía đối diện, thậm chí như còn muốn nhìn xuyên thấu qua cả căn phòng tiếp nhận bệnh nhân nội trú. “Nếu cậu ấy khỏe mạnh, thì có quan hệ gì với anh trai của tôi đây?”

Hà Thù nghe vậy, bỗng nuốt lại những câu hỏi chưa kịp thốt lên.

Kỳ thực cô muốn hỏi, có phải anh trai cậu thật sự đã bị Vân Liệt từ chối hay không? Hay là hai người đã chia tay rồi?

Nhưng khi nhìn biểu cảm không quan tâm tới đề tài này của Lăng Thượng, gương mặt cô ấy rất lạnh nhạt, nếu không phải không đếm xỉa, vậy thì chính là đang tức giận.

Song là tức ai đây? Lẽ nào Lăng Viên và Vân Liệt thực sự đã chia tay? Là Vân Liệt đề nghị? Vô lý, không phải Vân Liệt vì ái mộ Lăng Viên nên mới tiếp cận Lăng Thượng ư, vì sao lại chia tay được? Nếu là do Lăng Viên đề nghị, Lăng Thượng càng không có lý do để không muốn nói chuyện cùng Vân Liệt nữa.

Lẽ nào trung gian đã nảy sinh hiểu nhầm?

Hà Thù suy đoán lung ta lung tung, bỗng dừng lại nghĩ, không biết Lăng Thượng có biết chuyện phát sinh mấy năm về trước hay không, liên quan đến Lăng Viên, liên quan đến Vân Liệt, còn liên quan đến chính mình.

Nhưng hình như tất cả đều không còn quan trọng, giống lời Vân Liệt đã nói, bọn họ có khả năng sẽ không còn ngồi cùng một chỗ nữa.

Nghĩ đến đây, Hà Thù nhất thời nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Song đồng thời cũng cảm thấy rất đáng tiếc, dù sao mối giao tình giữa Vân Liệt với Lăng Thượng đã từng tốt như vậy, giờ tuyệt giao, hiển nhiên là vô cùng đáng tiếc.

— — — — — (/ * 3 *) / — — — — —

Lời bạn Editor: Đếm ngược, đếm ngược time x

Sắp hoàn chính văn rồi nhé <3 spoiler="luôn="cho="các="bạn="kết="chính="văn="đọc="là="muốn="phòi="tim="thổ="thận="ra="đấy,="cơ="mà="không="sao="hết,="mộ="lão="sư="để="chiều="lòng="con="em="vẫn="viết="thêm="7="chương="ngoại,="bạn="nào="sợ="ngược="tâm="quần="quai="dừng="lo="sợ="mà="hãy="đọc="tiếp="đi,="dù="sao="đã="theo="46="chương="rồi="thì="cố="gắng="gượng="để="theo="nốt=">

Còn 16 chương là hoàn chính văn, không bao gồm số chương của ngoại truyện vì căn bản trên Tấn Giang tác giả không post mấy em ấy chung một chỗ x

49. Chương 47: Nửa Năm (hạ)

Thời tiết mấy ngày gần đây rất tệ.

Có lẽ nó đang báo hiệu mùa hè sắp kết thúc, thành ra hầu như mưa rào triền miên.

Đến cửa sổ cũng không dám mở, Vân Liệt buồn chán ngồi đọc sách trong phòng. Ngồi lâu có cảm thấy hơi lạnh, nàng đứng dậy mở tủ gỗ lấy thêm bộ áo khoác.

Tiết tấu tiếng mưa rơi ngoài kia rất quen thuộc, thanh âm va chạm với cửa kính làm cho nàng ngẩn người. Khi nàng ý thức được mình đang nhớ về một ngày vô cùng nóng bức nào đó đã cùng Lăng Thượng bắt chuyến xe đến thị trấn nhỏ, lúc ấy cả hai cũng gặp một trận mưa lớn như thế này, tránh không khỏi có chút ỉ ả.

Sách cũng đọc không nổi, nàng bê ghế tới sát bên cửa sổ, lặng lẽ ngồi ngắm cơn mưa bên ngoài.

Giống như ngày hôm ấy ngồi ngắm mưa qua cửa kính ô tô.

Chỉ là lần này tiếng mưa rơi ầm ỉ càng khiến người ta thêm phiền lòng.

Không biết bây giờ cây hợp hoan nơi thị trấn nhỏ nọ có còn nở hoa hay không.

Hình như sinh lực cái cây ấy rất dồi dào. Xem ra những thứ tuy vô cùng nhỏ bé, yếu ớt, nhưng lại có thể kéo dài lâu thực lâu.

Bất quá cơn mưa rào hôm nay có phần lâu hơn so với cơn mưa của ngày ấy, không biết sau khi trời quang mây tạnh, liệu có thể nhìn thấy cây hợp hoan như dạo trước hay không, hay là toàn bộ đều héo tàn?

Người ta vẫn luôn nói, mọi việc cần phải trải qua đau khổ mới có thể đến với kết cục tốt đẹp, nhưng bao

nhieu đau khổ cho đủ đây, không phải tất cả mọi đau đớn đều có thể chịu đựng được, ranh giới của những bông hoa ấy ở đâu? Mà ranh giới cuối cùng của mình lại đang ở nơi nào?

Bản thân có thể vượt qua ranh giới ấy sao.

Đột nhiên nảy sinh kích động muốn đến thị trấn nhỏ nọ.

*

Mưa rào đổ xuống rất đột ngột.

Lăng Thượng bị kẹt ở trường, không về nhà được.

Thời tiết buổi sáng còn tốt lành, kết quả bỗng dưng ào một cái. Đứng dưới tầng một, hai tay Lăng Thượng đút túi quần, ngược nhìn mảnh trời màu xám tro kia, cho dù bọt nước không ngừng bắn lên làm ướt một bên quần, cô cũng không hề để ý.

Phía sau chợt truyền đến tiếng nữ sinh cười đùa, chốc lát có hai cô gái ôm nhau đứng dưới ô chạy lướt qua cô sau đó vọt vào trong cơn mưa rào.

Cảnh này thật quen thuộc.

Lăng Thượng nheo mắt dõi theo bóng lưng hai cô gái kia, song cả hai nhanh chóng biến mất trong màn mưa.

Trí độn, trí não Lăng Thượng dần hiện lên cảnh tượng đã từ rất lâu rồi.

Kỳ thực mới có mấy tháng thôi, nhưng cô cảm thấy như đã cực kỳ lâu, giống như đã trôi qua cả một đời người.

Bóng hình Vân Liệt không nhạt nhòa theo thời gian, mà trái lại ngày càng trở nên rõ nét.

Bàn chân truyền đến cảm giác lạnh lạnh, Lăng Thượng cúi đầu, sau đó lui về đằng sau vài bước.

Lúc ấy cũng ướt hết quần áo, còn ghé qua “Chân trời góc biển”.

Không biết ông bà chủ quán “Chân trời góc biển” hiện tại ra sao, chuyện làm ăn như thế nào.

Đột nhiên, rất muốn tới thị trấn nhỏ nọ.

“Lăng Thượng.” Một cánh tay ôm tới, chủ nhân thanh âm này không thể quen thuộc hơn.

Lăng Thượng dần tỉnh lại từ trong hồi ức, ngẩng mặt lên nhìn, trên đầu đã xuất hiện một chiếc ô che chở tự lúc nào.

“Tìm em một vòng, còn tưởng em mượn được ô rồi đấy.” Lâm Phổ cười nói, sau đó lại lắc đầu. “Haizz, cứ đứng vậy thì bảo sao bị ướt quần áo, tự nhiên chờ người ra làm gì.”

“Ừ.” Lăng Thượng đáp nhẹ một tiếng. “Mưa lớn vậy, cho dù mượn được ô thật thì cũng bị dính ướt thôi. Em đang tính đợi trời tạnh.”

“Nếu nó vẫn mưa không ngớt đến tận ngày mai thì sao đây?” Lâm Phổ bật cười, trêu ghẹo.

“Vậy đứng qua một đêm, cũng không phải là không thể.” Lăng Thượng lú lú trả lời. Cô đẩy chiếc ô của Lâm Phổ, tiếp tục ngược lên nhìn trời.

Lâm Phổ nhìn cô.

Mặt bên của Lăng Thượng xem ra còn gầy hơn nhiều so với chính diện, cằm đã rất nhọn. Đôi mắt vì trợn trừng nhìn trời mà có vẻ càng thêm to. Nhưng Lâm Phổ đoán không nổi thần thái trong đôi mắt ấy. Cô cứ đứng im bất động, tựa như chỉ muốn đứng yên đấy thôi, không muốn tiếp tục chuyển động nữa.

“Lăng Thượng, có phải em rất khổ cực hay không?” Lâm Phổ do dự.

“Vì sao chứ?” Lăng Thượng nghiêng đầu nhìn anh, mỉm cười. Tiếp đó Lăng Thượng còn nói. “Anh về trước đi.”

Lâm Phổ thở dài. “Anh về cùng em.”

Lăng Thượng không ý kiến, chỉ đứng thật yên lặng.

Tại sao người ở bên cạnh mưa cùng mình không phải là cậu ấy, thực sự, rất muốn đến thị trấn nhỏ nọ.

*

Vì lẽ đó, ngay ngày hôm sau, bởi vì là chủ nhật, Lăng Thượng thật sự đã bước lên chiếc ô tô đi tới thị trấn nhỏ kia.

Bầu trời khi ấy đã sớm quang đãng.

Dọc đường từ từ cô quạnh, một người.

Lúc xuống xe đến “Chân trời góc biển”, vẫn là một người.

Bà chủ thấy cô thì vô cùng ngạc nhiên, sau đó hỏi cô sao không thấy cô bé kia đâu.

Lăng Thượng cười cười trả lời qua loa, nói chỉ muốn ghé qua thị trấn chơi, còn muốn ngụ lại ở gian phòng cũ.

“Cũng còn khá tốt.” Bà chủ tìm chìa khóa ném cho cô, vừa ghi chép sổ sách vừa nói. “Ông xã nhà bác đang vẽ phong cảnh ở bên ngoài, ông ấy luôn thích vẽ vời sau cơn mưa. Bác đang tính mang cơm trưa cho ông ấy, cháu cứ đi dạo một mình nhé.” Trùng hợp có mấy vị khách đang từ trên lầu bước xuống định ra ngoài, bà chủ hàn huyên vài câu với bọn họ rồi đi luôn.

Quán trọ nhất thời vô cùng yên tĩnh.

Lăng Thượng đứng im tại chỗ một lúc thì đi lên tầng.

Lên lầu hiển nhiên sẽ nhìn thấy bức họa đại dương trên tường, thời điểm thấy bốn chữ “Chân trời góc biển”, cô đưa tay ra miêu tả chính xác nét bút của nó, chân trời góc biển sao, trên bầu trời và tận góc biển? Hay trên bầu trời và tận góc biển vốn là hai vế đối lập nhau?

Sau đó cô đến gian phòng xưa, sau khi vào, Lăng Thượng nhẹ nhàng khóa trái cửa, ở thế giới cực bé nhỏ mà giản đơn này, hai người đã trao nhau nụ hôn đầu tiên, còn một đoạn khiêu vũ... cũng đã nói đôi lời.

Là ai đã nói muốn tư bốn với nhau?

Hình như chính là mình.

Nếu như khi ấy thật sự tư bốn với nhau thì tốt rồi. Lăng Thượng nằm lên giường, suy nghĩ dần mơ hồ.

Bao mệt mỏi, liệu sau khi tư bốn, có thể giảm bớt đi một chút hay không? Sẽ như bà chủ chứ....

*

Bầu trời thực sự rất trong trẻo.

Xuống xe, Vân Liệt ngẩng đầu nhìn trời, sau đó hít một hơi thật sâu, không khí vô cùng thoáng đãng.

Vừa ngược mắt lên, Vân Liệt liền thấy “Chân trời góc biển”, nội tâm nhất thời chua xót.

Quán trọ nho nhỏ này đã để lại rất nhiều hồi ức.

Nàng từ từ bước vào, xong phát hiện ra không có bất kỳ ai, cực kỳ yên tĩnh.

Mình chỉ muốn tới xem một chút, chỉ một chút mà thôi.

Vân Liệt thở dài, chậm rãi đi lên lầu.

Bức họa nọ vẫn đẹp đẽ như xưa, nhớ hồi trước khi chiêm ngưỡng còn kinh ngạc cỡ nào. Hết thấy mọi thứ như vừa mới xảy ra ngày hôm qua, nhưng chỉ chớp mắt đã cảnh còn người mất.

Càng bước về phía trước lại càng gần gian phòng hai người từng ở. Vân Liệt đi tới, nhẹ nhàng đặt tay lên nắm đấm cửa, nhưng nó tựa hồ như đã bị khóa lại.

Vân Liệt nhất thời hơi mất mát, phảng phất như cánh cửa này còn khóa đi cả những kí ức.

Sở dĩ ký ức được gọi là ký ức, bởi vì đây là những chuyện đã qua đi.

Vân Liệt cười tự giễu, nếu như chỉ có mình mình nhớ về những chuyện đã qua thì có ý nghĩa gì đây? Dù sao người chung tay gây dựng bao kỉ niệm ấy đã không còn muốn cùng mình tạo nên tương lai nữa rồi.

Vì thế Vân Liệt quay bước, rời đi.

Ngay cả việc cây hoa kia có nở bông tươi đẹp hay không cũng không còn liên quan gì đến nàng nữa.

Có điều chỉ trong vài phút ngắn ngủi dừng chân nơi đây, lại thêm một lần Vân Liệt rời khỏi “Chân trời góc biển”.

Chờ tiếp gần hai tiếng đợi xe, Vân Liệt rời khỏi thị trấn nhỏ ấy.

Thời gian tiếp tục trôi, nó không vì bất cứ chuyện gì mà ngừng lại, càng không vì bất kỳ ai mà thụt lùi.

*

Tháng mười một, khí trời bắt đầu trở lạnh, vì thế nên Vân Liệt càng có thêm lí do để tránh ra khỏi cửa.

Có một chiều nọ, Vân Liệt đang ngồi đọc sách trong phòng, đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa dồn dập. Âm thanh rất gấp gáp, kèm theo đó là có người gọi tên nàng.

Vân Liệt vội vàng đến mở cửa.

Người bên ngoài cơ hồ như một cơn gió cứ thế xông vào.

“Làm sao thế? Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Vân Liệt định thần lại, hóa ra là Hà Thù. Chỉ không biết cô ấy đang nóng vội điều gì, liền mau mắn giúp cô bình tâm.

Hà Thù thở dốc, tựa như vừa mới chạy cự li dài để tới đây. Cô kéo Vân Liệt hướng ra phía cửa. “Mau đi cùng tớ đi.”

Vân Liệt bắt đầu lo lắng, chẳng lẽ Lăng Thượng....

Chân cảm giác không thể nhúc nhích, Vân Liệt lôi cô lại. “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Dư bí thư...” Đôi mắt Hà Thù hơi đỏ. “Dư bí thư bị nhồi máu cơ tim, qua đời hai ngày trước rồi.”

“A.” Vân Liệt kêu lên, vội vã tìm chiếc áo khoác. “Vậy chúng ta đi nhanh đi.”

“Giờ mình đến lễ truy điệu, trên đường tranh thủ mua vòng hoa đi.” Hà Thù gật đầu.

Vội vàng mua vòng hoa trên đường, tâm trạng Vân Liệt xuống rất thấp.

Mặc dù Dư bí thư không dạy nàng, nhưng đây là một trong những giảng viên nàng thân cận nhất trong mấy năm đại học. Nàng vẫn luôn tính toán lập nên chút thành tích để khoe ông, nhưng không ngờ nhân thể biến hóa vô thường*.

*biến đổi thất thường.

Có một số chuyện, không thể chờ nghĩ xong mới hành động, khi đó có thể đã lỡ mất rồi.

Vân Liệt ôm ý nghĩ như thế bước vào nhà tang lễ.

Bên trong đã có rất nhiều người, thời điểm Vân Liệt đặt vòng hoa xuống, viên mắt nàng đã đỏ ửng, suýt tí

nữa thì rơi lệ.

Thượng diện lãnh đạo đang đọc điều văn, thân quyền ở một bên khóc nức nở. Bầu không khí cực kỳ ngột ngạt.

Hà Thù kéo Vân Liệt sang phía sinh viên giữ chức vụ bí thư năm xưa.

“Lăng Thượng, cậu cũng đến à?”

Hà Thù áp sát Lăng Thượng, thấp giọng hỏi thăm.

Vân Liệt chấn động mãnh liệt, toàn thân cứng đờ.

“Ừ.” Lăng Thượng nhẹ nhàng đáp một tiếng, cô đang chăm chú lắng nghe điều văn. Khi tới lúc mặc niệm ba phút, cô nhắm mắt lại.

Trước đây không lâu còn đến thăm người này, còn nói chuyện với nhau, trong chớp mắt ông đã ra đi rồi, nhân sinh thật sự rất ngắn ngủi, sinh mệnh thật sự rất mỏng manh.

Kết thúc mặc niệm, bạn bè người thân gửi lời cảm tạ, mọi người tiến lên an ủi. Lăng Thượng thở ra một hơi, xoay người lại, bắt gặp Hà Thù đứng bên Vân Liệt.

Mà Vân Liệt trùng hợp cũng đang nhìn cô.

Hà Thù đứng giữa không phát hiện ra điều gì. Bí thư là người đã đề bạt cô, nếu không có ông thì cũng không có cô của bây giờ. Hà Thù liền bước đến, muốn an ủi sự mất vài câu.

Thế nên khi ấy giữa Lăng Thượng và Vân Liệt trống không.

Hai người rất ăn ý đi hướng khác, đến nơi bày di ảnh bí thư, xếp hàng cùng mọi người.

Lăng Thượng đứng phía trước, Vân Liệt đứng đằng sau.

Do chưa chuẩn bị sẵn tâm lý thành ra Lăng Thượng không biết phải dùng biểu cảm nào để đối diện với nàng, đành giành trước một bước xếp lên trên Vân Liệt.

Mà Vân Liệt chỉ lẳng lặng theo sau cô dịch lên từng bước từng bước, đồng thời im lặng nhìn chằm chằm bóng lưng Lăng Thượng.

Tóc đã dài hơn, hình như cũng gãy đi rồi, cậu đã bị dày vò sao? Không phải cậu nên thanh thản vì trút nhẹ bớt gánh nặng phản bội anh trai mình ư?

Lúc vái lạy trước ảnh bí thư, đặt xuống một bông hoa trắng, Vân Liệt vừa quay đầu đã thấy Lăng Thượng chấp tay đứng cửa, xoay lưng đối diện nàng.

Lâm Phổ không biết từ đâu chui ra, bởi vì quan hệ giữa anh và Dư bí thư xem như khá thân thiết nên anh cũng một mực hết lòng giúp đỡ chuyện hậu sự. Anh vừa thấy Lăng Thượng đứng bên cửa, đang tính đến gọi chợt ngừng bước chân.

Bởi vì anh thấy cả Y Vân Liệt.

Mà Y Vân Liệt đang đi về phía Lăng Thượng.

Anh muốn ngăn cản hai người gặp mặt.

Lâm Phổ trầm nghĩ.

Nhưng khi anh thấy Y Vân Liệt thẳng một đường hướng đến chỗ Lăng Thượng, dù cho có ai vô tình bước ngang qua mặt nàng cũng không làm phân tán nửa điểm sự chú ý của nàng.

Bất kể như vậy đi chăng nữa thì vẫn muốn ngăn cản.

Lâm Phổ vừa mới bước một bước đã có người gọi anh yêu cầu hỗ trợ, anh không thể làm gì khác ngoài chuyển hướng.

Vân Liệt ra ngoài nhà tổ chức tang lễ cùng Lăng Thượng.

Vân Liệt rất muốn hỏi, dạo này cậu khỏe không?

Lăng Thượng cũng rất muốn hỏi, dạo này cậu khỏe không?

Thế nhưng không ai hỏi ra miệng.

Chắc hẳn là do tình cảnh mới vừa rồi quá mức đè nén, cái chết là chuyện đáng sợ nhất đối với người đang sống, mặc kệ yêu bao nhiêu sâu, hận bao nhiêu đậm, chết là hết.

“Nếu như tôi chết, hãy đi thăm tôi nhé.” Thật lâu sau, Lăng Thượng chợt nói.

Vân Liệt nín thở, kìm nén, rời ánh mắt, không chịu nhìn cô.

“Tôi thích uống Bích Loa Xuân. Khi tới thăm tôi, hãy đặt một bình Bích Loa Xuân trước mộ, ừ, tốt lắm.”

“Cậu đang nói vớ vẩn gì vậy?” Vân Liệt thấp giọng trách móc, tức giận đến nỗi cả người run bần bật, bực muốn bỏ đi.

“Tôi không làm nhầm đâu.” Lăng Thượng kéo nàng lại. “Chúng ta.... không biết sau này sẽ như thế nào, cho nên khi mà cậu mời tôi uống Bích Loa Xuân, chính là cậu đã tha thứ cho tôi.”

“Cả đời này tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cậu.” Vân Liệt đưa lưng về phía cô, run rẩy nói. “Dù cậu có chết, cũng phải nhớ cậu vẫn còn nợ tôi.”

“Vậy thật đáng tiếc.” Lăng Thượng lắc đầu. “Không ai tránh khỏi cái chết. Cuộc đời quá dài, trong nháy mắt suy nghĩ về đích cuối thì quá trình sống cũng sẽ không quá đổi khó khăn, không phải sao? Nếu như cậu chết, tôi sẽ thổi harmonica trước mộ cậu, cậu muốn gì tôi cũng sẽ làm.”

“Cậu yên tâm.” Vân Liệt bước đi, tức giận đến nỗi giọng điệu nhuốm lạnh. “Tôi sẽ không chết trước cậu đâu, thậm chí tôi sẽ còn sống lâu, sống tốt hơn cậu cơ.”

Lăng Thượng sững sốt, tiện đà mỉm cười gật đầu. “Ừ, lời đã định, phải giữ đấy nha.”

Trong phút chốc, Vân Liệt lệ rơi đầy mặt.

—(/TT A TT)—

Đôi lời bạn Editor: Ôi ôi, mình vừa edit vừa khóc tràn mi TT.TT

50. Chương 48: Quyết Định

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vân Liệt khó chịu. Càng ngày càng khó chịu.

Ngày ấy trong lễ truy điệu Dư bí thư, nàng bị thái độ hời hợt của Lăng Thượng bức cho khóc lóc nức nở, sau đó gặp Hà Thù không hiểu rõ nội tình, còn tưởng nàng rơi lệ vì giảng viên qua đời. Thời điểm nàng hòa hoãn rồi thì Lăng Thượng đã rời đi, ngay lập tức Vân Liệt rơi vào vòng luẩn quẩn.

Càng muốn gặp Lăng Thượng thì lại càng hận cô ấy, mà càng hận cô ấy, thì lại càng thêm nhớ nhung.

Như vậy không được.

Nhiều lần Vân Liệt tự nhủ với bản thân.

Nửa năm cứ thế vội vã trôi qua. Nhân sinh lại có được mấy cái nửa năm chứ? Lúc xưa bí thư thoát nhìn còn khỏe mạnh cũng đột nhiên buông tay mà đi.... chuyện này để lại cảm giác mãnh liệt trong lòng Vân Liệt, nếu không hành động thì sẽ đánh mất tất cả.

Nhưng phải làm sao mới có thể quay trở về bên cạnh Lăng Thượng, đồng thời cũng là vĩnh viễn không rời xa đây?

*

Mà ở phía bên kia, tâm trạng Lăng Thượng đang rất bình tĩnh.

Ngày đó Vân Liệt đã nói, cho dù có chết cũng phải nhớ mình còn nợ cậu ấy. Mỗi lần hồi tưởng lại, chung quy Lăng Thượng đều mỉm cười. Thật giống lời Vân Liệt sẽ nói. Xem ra cô gái dịu dàng kia hết như tên của nàng vậy, cực kì mãnh liệt*. Còn cả câu tiếp theo nữa, cậu ấy sẽ không chết trước mình, thậm chí sẽ còn sống lâu, sống tốt hơn mình nữa cơ.

*liệt: [liè] nghĩa là mãnh liệt, mạnh mẽ, hùng hực, cương trực, thẳng thắn, nghiêm chỉnh; thích hiểu nghĩa nào cũng được

Như vậy không phải là đủ rồi sao.

Nếu như Vân Liệt có thể thực hiện được điều cậu ấy đã nói. Vậy tình cảm của mình sẽ thành gì đây?

Buông tay, quả nhiên là đúng đắn.

Thống khổ, quả nhiên là ngắn ngủi.

Cứ thế, Lăng Thượng rất bình tĩnh trải qua cuộc sống của cô. Mãi cho tới một ngày.....

Đã không còn có thể nhớ rõ khí trời ngày hôm đó như thế nào, nói chung đối với Lăng Thượng, đó hẳn là một ngày thời tiết vô cùng tồi tệ.

Rất hiếm khi Lăng Viên về nhà ăn cơm.

Chuyện làm ăn của Lăng Viên đã phát đạt, đồng thời còn mở được một xưởng sản xuất tại một thành phố khác, thế nên anh luôn bận rộn chạy qua chạy lại giữa hai nơi.

Ngày ấy Lăng Thượng vừa vào nhà đã thấy anh trai đang ngồi bên bàn ăn, Lăng Viên gọi cô lại, Lăng Thượng lắc đầu nhưng vẫn bước tới. “Em ăn rồi.”

“Suốt ngày ăn hàng quán à? Toàn đồ lẩm dầu mỡ, đến ăn đồ anh nấu đi.” Lăng Viên đưa cô một đôi đũa.

Nhận lấy đôi đũa, Lăng Thượng xoay xoay vài vòng xong nhìn Lăng Viên.

Gầy miến bàn. Cả hai anh em cô đều gầy. Có điều Lăng Thượng đã khôi phục khẩu vị, mặt mũi có hơi hồng hào trở lại.

Thế nhưng anh trai thực sự thay đổi. Càng ngày càng trầm mặc, giữa đôi lông mày tăng thêm vẻ cương nghị. Trước đây còn là một người anh trai thích cười, nửa năm cực khổ kia, hình như anh đã già hơn rồi.

Lăng Viên vừa ăn cơm vừa liếc đứa em gái đang chống cằm đánh giá mình, nở nụ cười. “Nha đầu ngốc, nhìn cái gì? Lâu không gặp anh nên nhớ à?”

Lăng Thượng mỉm cười thay cho câu trả lời, sau đó hỏi. “Lần này về thì ở lại mấy ngày hẵng đi, quả thực đã lâu lắm rồi em không gặp anh.”

“Không được, việc bên kia vừa mới bắt đầu, còn rất nhiều chuyện cần anh chỉ đạo.” Lăng Viên ăn xong một bát lại đi xới thêm. Song anh bị Lăng Thượng giành lấy bèn chẳng thể làm gì khác ngoài mỉm cười ngồi đợi.

“Anh đừng quá vất vả, nơi này toàn là vết nhẵn rồi đấy.” Lăng Thượng cầm bát đưa Lăng Viên, tay chợt chột phần đuôi lông mày anh.

Lăng Viên để nguyên cho em mình đâm chột các kiểu, nói. “Đàn ông mà, lúc nào chả vất vả.”

Lăng Thượng không đáp, kỳ thực sự tình đã qua đi nửa năm rồi, không biết có thể nhắc lại cái tên cấm kỵ suốt nửa năm hay không.

Anh trai, anh đã quên Vân Liệt chưa?

Nhưng để hỏi ra....

“Đúng rồi, em đoán xem tuần trước ai đã đến thăm xưởng nhà mình?” Bỗng dưng Lăng Viên lên tiếng.

“Ai?” Lăng Thượng phối hợp hỏi.

“Hà Thù, chính là cô bé đạo nọ đến nhà mình ấy.” Lăng Viên đáp.

“À, em biết, cậu ấy cũng được lưu hiệu.” Lăng Thượng cẩn thận từng ly từng tí, bởi vì cái tên này rất dễ khiến người ta liên tưởng đến một cái tên khác.

“Lúc em ấy đi tìm anh, anh còn rất ngạc nhiên.” Lăng Viên cắn dũa. “Em ấy hỏi quan hệ giữa anh và Vân Liệt.”

Lăng Thượng choáng váng.

Kỳ thực cô rất thắc mắc diễn biến tiếp theo, sao cậu ta lại đi tìm hỏi anh vậy?

Thế nhưng không phát âm nổi, cái tên đó, vẫn không tài nào đọc lên.

“Sau đó anh mới phát hiện, anh vẫn chưa thể quên Vân Liệt.” Lăng Viên trầm giọng, đẩy bát cơm ra xa.

Đây có thể coi như là câu trả lời cho vấn đề trong lòng vừa nãy không?

Mặt Lăng Thượng trắng bệch. Sau đó cô nói. “Cậu ấy không phải cô gái tốt nhất thế giới, anh à, đã nửa năm rồi, tại sao anh vẫn chưa quên?”

Mà chính bản thân mình, tại sao cũng chưa quên được?

Song thật ra không cần phải hỏi, hỏi Lăng Viên chi bằng tự hỏi chính mình, nhưng tại sao, tại sao bản thân cảm thấy thực không cam tâm, tại sao tình cảm của anh trai với Vân Liệt vẫn còn như xưa vậy.

Nghe giọng điệu em gái như đang oán giận, Lăng Viên cười khổ. “Kỳ thực là anh ăn đắng, tự anh tình nguyện, vì gì mà em vẫn chưa chịu làm lành cùng em ấy thế? Anh không muốn tình bạn của hai đứa bị ảnh hưởng bởi anh đâu.”

Lăng Thượng thần thờ đứng dậy. “Anh còn ăn nữa không? Em đi rửa bát.”

Lăng Viên không đáp, nhìn em gái đi vào nhà bếp, suy nghĩ một chút cũng vội vàng theo sau, dựa bên cửa.

“Lăng Thượng, anh nhận được một lời mời.”

“Mời gì?” Lăng Thượng đầu không ngoảnh lại, hỏi.

“Đài phát thanh mời, xế chiều hôm nay, với tư cách doanh nhân trẻ thành công nên được yêu cầu đến tọa đàm.”

Tay Lăng Thượng đang rửa bát liền ngừng lại, lẳng lẳng mà hỏi. “Người chủ trì, là cậu ấy sao?”

Hồi lâu sau vẫn chưa nghe thấy thanh âm đáp trả của Lăng Viên.

Chỉ có tiếng ào ào nước chảy.

Ngay khi Lăng Thượng chịu không nổi, đột ngột xoay người thì anh trai rất nhẹ nhàng đáp một tiếng “Ừ”, trên gương mặt anh ấy cũng hiện lên một nụ cười tựa như là hạnh phúc.

Chỉ thế thôi cũng khiến anh cảm thấy hạnh phúc? Trái tim Lăng Thượng như bị xoắn vặn lại.

*

Cũng trong ngày hôm ấy, Vân Liệt nhận được thông báo chủ trì buổi tọa đàm.

Vốn dài cũng không ngờ Lăng Viên sẽ đáp ứng, dù sao anh nổi tiếng khiêm tốn, là một thanh niên thực dụng.

Nhưng Lăng Viên đã đáp ứng rồi.

Mà người chủ trì được chọn, trùng hợp lại là Vân Liệt.

Vân Liệt nhận thông báo bèn vội vã chạy đến phòng ghi âm, cầm bản thảo nhưng không kịp đọc, chỉ thấy một đám người túm tụm phía trước.

Vân Liệt nheo mắt nhìn xong ngây ngẩn cả người. Sau đó nàng cúi đầu lật từng trang từng trang, cư nhiên lại là Lăng Viên.

Trong nháy mắt tâm tư trập trùng.

Nàng không có thành kiến với Lăng Viên, cho dù có thì cũng phải thừa nhận rằng anh ta là một người đàn ông rất quyết đoán. Mấy nữ phát thanh viên trẻ trong đài cực kỳ tò mò về anh, ríu ra ríu rít hỏi anh hết đông lại tới tây, còn anh cứ từ từ trả lời từng cái một, mỉm cười thông dong.

Tại sao mình lại không hề yêu người đàn ông tốt như vậy?

Vân Liệt đứng im suy nghĩ.

Lúc trước chẳng phải vì anh ta nên mới làm quen với Lăng Thượng ư? Lúc trước không phải là bởi khoảng khắc đứng dưới ngọn đèn đường ấm áp, nụ cười ôn nhu để cho mình nhất kiến khuynh tâm* đấy ư? Tại sao lại quên đi ý định ban đầu, không những thế còn bước chân theo một hướng hoàn toàn khác.

*vừa gặp đã thương.

Nguyên lai, chính là do mình tự gây khó dễ bản thân sao?

Đã lâu vậy rồi, đối diện người đàn ông cao lớn kia vẫn còn như buổi tối ngày hôm ấy, khiến người ta tim đập thành thịch.

Kỳ thực ở cùng một người đàn ông như vậy sẽ không phiền chán chứ? Huống chi anh ta lại giống ai đó đến mức nào, huyết thống của anh em họ lại như có lực từ trường, làm cho nàng bị hấp dẫn không tự chủ được.

Đến tận cùng là Lăng Viên sao? Vẫn là Lăng Viên ư?

Nửa năm im hơi lặng tiếng, Lăng Viên đột nhiên xuất hiện trước mắt Vân Liệt, khiến nàng hỗn loạn.

Kỳ thực Lăng Viên cũng đã nhìn thấy Vân Liệt.

Anh trông thấy Vân Liệt đứng cạnh cửa, tay ôm tập tài liệu, sau đó im lặng nhìn anh.

Khi anh từ xa đi đến vẫn cứ thế nhìn anh. Anh đã từng nghĩ mình hiểu thấu ánh mắt đó, nhưng giờ thì không, nàng luôn dùng ánh mắt hết mức tàn nhẫn để nhìn anh.

Ánh mắt ấy, lại để cho anh loạn tâm mà mê hoặc.

Cuối cùng cũng tới trước mặt nàng.

Vẫn là Vân Liệt chủ động bắt chuyện, thanh âm nàng trầm thấp mà nhẹ nhàng, không giống như giọng nói anh vẫn luôn dùng giờ bật đài lên lắng nghe, bởi vì giờ khắc này nó đang gần trong gang tấc.

“Này, đã lâu không gặp.”

Chỉ năm chữ đủ để toàn thân Lăng Viên chấn động.

“Làm sao thế, hai người quen nhau à?” Lăng Viên không biết là ai lên tiếng hỏi.

“Ừ.” Vân Liệt gật đầu, khẽ mỉm cười. “Lăng đại ca là anh trai bạn học của tôi, chúng tôi đã tiếp xúc, cho nên để tôi nhận chương trình này đi, dù sao tôi cũng tương đối thân quen.”

“Vậy thì cả hai mau chuẩn bị bắt đầu đi, bọn tôi chờ không nổi đến lúc được nghe chiến tích gây dựng sự nghiệp của Lăng tiên sinh nữa rồi.”

Sau đó nàng và Lăng Viên cùng nhau đi ghi âm.

Kỳ thực câu hỏi cũng đã soạn xong, nếu vượt quá phạm vi hoặc trùng lặp thì sẽ bị xóa bỏ, mà bản thảo trên tay Lăng Viên cũng có phần tương tự, hơn nữa Vân Liệt hiểu khá rõ quá trình khởi nghiệp của Lăng Viên cho nên đoạn ghi âm phải nói là vô cùng hoàn mỹ.

Ghi âm xong, nhân viên bên ngoài thả ông nghe xuống đi hết ra khỏi phòng, còn Vân Liệt chỉ yên lặng thu gọn bản thảo, sắp xếp theo đúng thứ tự rồi kẹp chừa chu trong tập tài liệu.

Toàn bộ mọi hành động đều được Lăng Viên thu vào tầm mắt, anh hơi khó hiểu, nhưng nội tâm nảy sinh chút mong chờ không rõ tên.

“Được rồi.” Vân Liệt giải quyết ổn thỏa liền xoay người nói với Lăng Viên. “Em đã ở đây cố gắng tuyên truyền hết mức cho anh, mời em đi ăn cơm đi.”

Lăng Viên sững sờ, sau đó mừng như điên.

“Muốn đi đâu ăn đây? Em muốn ăn cái gì?”

Cứ như vậy, rất khó hiểu, Lăng Viên bước đi cùng Vân Liệt.

Kỳ thực khi hai người ở bên nhau, Vân Liệt nói rất ít, đại đa số nàng đều quan sát Lăng Viên, dùng ánh mắt rất chăm chú, rất xúc động mà nhìn chăm chăm anh, kể cả khi anh nói chuyện hay khi anh làm việc.

Ánh mắt như thế cơ hồ khiến Lăng Viên điên cuồng.

Có một ngày rốt cuộc Lăng Viên nhịn không nổi mà hỏi Vân Liệt. “Lúc nào về nhà anh đi, trước kia em vì anh mà dối nhau với Lăng Thượng quá lâu, anh hy vọng hai người có thể làm lành.”

Vân Liệt nhìn anh, sau đó cười gật gù. “Được!”

Cũng vào một ngày nào đó Lăng Viên đã để ở nhà một tờ giấy nhắn cho Lăng Thượng: trưa chủ nhật ở nguyên nhà nhé, đừng đi đâu, anh tặng em một niềm vui bất ngờ.

Khi thấy tờ giấy này của anh trai, Lăng Thượng cũng kích động một hồi. Chữ viết của anh, cô không thể quen thuộc hơn, như rồng bay phượng múa, chứng tỏ tâm tình anh vô cùng tốt, lẽ nào anh ấy đã có người yêu rồi?

Cái tên Vân Liệt không phải là không xuất hiện trong đầu cô, thế nhưng cô còn nhớ rõ lời Vân Liệt từng nói, nàng sẽ không mang tình cảm của mình ra đùa giỡn.

Như vậy sẽ không phải là Vân Liệt....

Vì cao hứng mà Lăng Thượng sợ sệt bỏ qua việc chứng thực, cho nên từ tối thứ sáu cô đã không dám bước một bước ra khỏi cửa. Bất quá vẫn phải làm một chuyến đi mua chút bánh bích quy ăn lót dạ, cơ mà tốc độ chẳng khác gì chạy nước rút ở cự ly một trăm mét.

*

Rồi thì trưa chủ nhật cũng đến.

Lăng Thượng nhìn người theo sau Lăng Viên, lại chính là người bản thân loại trừ ngay đầu tiên.

Một khắc ấy, Lăng Thượng cảm giác mình đã chết rồi.

Rõ ràng có thể thấy bọn họ bước vào, rõ ràng có thể nghe bọn họ nói chuyện, nhưng linh hồn như tự rời khỏi thân thể, thậm chí còn rơi thẳng xuống địa ngục.

Cô nhìn Vân Liệt đứng trước mặt mình, cười tươi roi rói nói. “Đã lâu không gặp.”

Lăng Thượng muốn vứt lớp mặt nạ của mình đi, muốn đổi thành biểu cảm cực kỳ bi thương. Thế nhưng anh trai đang đứng bên nhìn cô như khoe thành tích.

Chớp mắt Lăng Thượng hiểu được tại sao anh trai lại gọi đây là một kinh hỉ, bởi vì trong suy nghĩ của anh, chính anh là người đã hại cả hai mất đi tình hữu nghị, mà anh phải có trách nhiệm hàn gắn lại nó.

Đây là chuyện nực cười cỡ nào chứ.

“Lăng Thượng, anh và Vân Liệt...” Lăng Viên cười nói, đưa tay nắm lấy tay Vân Liệt, dùng kiểu mười ngón đan xen.

Ánh mắt Lăng Thượng chuyển từ anh trai đến cái nắm tay của hai người, xong lại chuyển sang mặt Vân Liệt.

Trên mặt bọn họ, là nụ cười giống hệt nhau.

Đây cũng là chuyện nực cười cỡ nào chứ.

Lăng Thượng bật cười ha hả.

Lăng Viên cho rằng em gái cao hứng, liền đẩy Vân Liệt về phía cô. “Hai người cố gắng làm lành nhé, anh đi nấu cơm.”

Ha ha, Lăng Thượng tiếp tục cười.

Mà Vân Liệt ngọt ngào đáp Lăng Viên một tiếng, kéo Lăng Thượng đến phòng ngủ chính.

Lăng Thượng cực nhanh nhẹn cùng khéo léo tránh khỏi tay Vân Liệt, tiếp tục cười ha hả.

Sau đó Vân Liệt nói. “Cậu muốn cùng tôi vào phòng hay là muốn tôi hôn cậu ngay tại đây?”

Trong nháy mắt Lăng Thượng tỉnh táo lại, cô trừng mắt nhìn Vân Liệt, hận không thể ngay lập tức thiên đao vạn quả nàng.

—(O A O)—

Đôi lời bạn Editor: Lúc đọc đã gai người lắm rồi, giờ edit lại càng ớn hơn....

Ồi mình ghét cái chương này TT.TT

Chút giải thích: Vân Liệt không yêu Lăng Viên, cô ấy chỉ muốn tìm cách để có thể ở bên Lăng Thượng, dù biện pháp này ngược tâm người đọc với Lăng Thượng quá....

51. Chương 49: Cãi Vã

Nửa bị Vân Liệt ép, hai người đi vào trong phòng.

“Rốt cuộc chuyện này là sao?” Lăng Thượng lạnh lùng hỏi Vân Liệt.

“Cậu thấy gì thì nó thế đấy.” Vân Liệt ngồi lên chiếc giường thấp của Lăng Thượng, khẽ vỗ tằm ra trải giường, nói.

“Cậu hoàn toàn không phải Vân Liệt lý trí mà tôi từng quen biết.” Lăng Thượng tức giận.

Vân Liệt nhẹ nhàng rũ mi, cấp tốc cúi đầu. “Tôi mà lý trí thì đã không yêu cậu.”

“Lấy tổn thương làm tiền để đánh đổi, cậu sẽ hối hận.” Lăng Thượng buồn bực, bất an.

“Khiến cậu tổn thương sao?” Lại một lần nữa Vân Liệt nhìn cô, nhưng ngay lập tức rõ ràng, Lăng Thượng đang phần nộ vì anh trai cô ấy.

Trái tim nháy mắt trở nên lạnh lẽo.

Trầm mặc chốc lát, Lăng Thượng lại hỏi. “Bắt đầu từ khi nào?”

Vân Liệt ngẩng đầu. “Khi mà nụ cười của anh cậu bắt đầu trở nên thật lòng thì đó chính là thời điểm bắt đầu. Cậu đừng có nói với tôi là cậu không nhận ra sự thay đổi của anh ta. Lăng Thượng, cậu mà là một đứa em gái à.”

Lăng Thượng trừng mắt nhìn nàng, cất lực đè thấp thanh âm, nếu không thì cô đã gào ầm lên rồi. “Không phải cậu từng nói sẽ không mang chuyện tình cảm ra để đùa giỡn hay sao? Bờn cợt anh trai tôi khiến cậu cảm thấy thú vị lắm sao? Cậu muốn trả thù tôi ư? Cậu điên rồi à?”

“Tôi không điên.” Vân Liệt bình tĩnh hơn rất nhiều so với cô. “Bây giờ chúng tôi không chỉ đang hẹn hò, mà tôi còn tính gả cho anh cậu.”

“Cậu...” Lăng Thượng bước một bước dài đến trước mặt Vân Liệt, lời nàng dậy từ trên giường, cổ gằn từng chữ. “Cậu có thể lấy bất kỳ ai, nhưng tuyệt đối không thể là anh trai tôi.”

“Aitôi cũng không lấy, tôi sẽ chỉ gả cho mình Lăng Viên.” Vân Liệt bất chấp hành động thô lỗ của Lăng Thượng, yên lặng quan sát mặt cô, thời điểm trông thấy Lăng Thượng còn định nói tiếp thì yếu ớt thổ lộ. “Bởi vì trên người kẻ khác không có bóng hình của cậu!”

Lăng Thượng đau xót, song vẫn cố chấp. “Cậu có thể lựa chọn bất cứ ai, nhưng không thể lựa chọn anh trai tôi.”

“Ngoài anh ta ra, còn có ai gần gũi hơn với cậu chứ?” Lại một lần nữa Vân Liệt yếu ớt phản bác.

Ngay lập tức, Lăng Thượng cảm thấy buồn cười.

Nguyên lai toàn bộ bao tức giận tới đỉnh điểm kia đều bị câu nói này hạ gục.

“Cậu không cần tôi nữa, tôi chẳng thể làm gì khác ngoài tìm biện pháp quay lại bên cậu.” Vân Liệt cố tình tỏ ra hờ hững. “Như lời cậu nói, nếu cậu chết rồi thì phải làm sao bây giờ, đợi cậu chết thì sao tôi đòi nợ cậu được, tôi muốn mỗi ngày cậu mở mắt đều nhớ một điều, cậu nợ tôi.”

“Cậu không chỉ nợ tôi, giống tôi hận cậu lúc cậu buông tay, hiện tại cậu cũng hãy hận tôi đi, hận cũng là một loại yêu, hãy cứ như vậy mà sống tiếp.”

“Làm vậy giúp cậu sống tốt hơn tôi sao?” Lăng Thượng khó tin.

“Chỉ ít được ở nơi nhìn thấy cậu, so với nơi không thể, thì tốt hơn nhiều.”

“Còn anh trai của tôi thì sao?” Lăng Thượng nghiêng răng nghiêng lợi. “Sao cậu nhẫn tâm lừa gạt anh ấy?”

“Lăng Viên ư?” Vân Liệt hít một hơi thật sâu. “Có phải cậu đánh giá quá thấp tình cảm của tôi không? Cậu cho rằng chỉ cần tách ra là có thể quên hết đúng không? Tôi nói cho cậu biết, khi trước nói sẽ rời đi, những lời ấy toàn bộ là lời gió thoảng, căn bản tôi chưa từng nghĩ tới việc quên cậu. Cậu có thể khi đang nhìn tôi thì ngoại trừ tôi ra, đừng nghĩ đến bất kì ai khác được không, dù cho có là anh trai của cậu cũng không được.”

“Cậu đang uy hiếp tôi đấy à?” Lăng Thượng hỏi ngược lại. “Buộc tôi lựa chọn cậu, nếu không cậu sẽ cưới anh trai tôi?”

“Hình như cậu không tin lời tôi thì phải.” Vân Liệt áp sát, Lăng Thượng vốn định lui về đằng sau, nhưng cuối cùng tránh không nổi hai tay Vân Liệt. Ở bên tai Lăng Thượng, Vân Liệt nói. “Đã không còn đường lui, bởi vì tôi biết, cậu sẽ không lựa chọn tôi.”

Trong nháy mắt trái tim co giật liên hồi, Lăng Thượng đau đến mức khê rên, đưa tay đẩy Vân Liệt, mà Vân Liệt vẫn cố nói tiếp. “Vào giây phút này, cậu lại vứt bỏ người cậu thương yêu nhất, cậu nói xem, tôi nên cao hứng hay khổ sở đây?”

Lăng Thượng thống khổ nhìn Vân Liệt, cô không muốn nghe Vân Liệt nói nữa.

“Vì thế nên cứ vậy đi, chỉ cần có thể ở bên cậu, có thể nhìn thấy cậu, đường đường chính chính, ngoài anh ta ra, tôi sẽ buông tha hết thấy mọi thứ.” Vân Liệt nhẹ nhàng nói. “Cậu cũng hãy như tôi đi, có phải vẫn cảm thấy như đang nằm mơ khi nhìn thấy tôi, giống đến nỗi không chân thực, xong lại có loại cảm giác hạnh phúc đúng không?”

Lăng Thượng kinh ngạc, những cảm xúc kia, quả thực đều có.

Nhưng, Vân Liệt muốn trốn tránh theo bản năng, mà cô lại không tài nào chạy thoát khỏi.

“Lăng Thượng, nếu không thể yêu nhau thì chúng mình hãy kết thân nhé, vẫn là người một nhà a.”

Sau đó cả người Lăng Thượng như thanh tỉnh.

Chẳng lẽ ngăn cậu ấy không cưới anh trai là có thể ngăn cả việc cậu ấy cưới những người đàn ông khác sao? Nếu vậy thì mình có lập trường gì mà phần nộ? Mà ghen tuông?

Không phải anh trai đã là người tốt nhất rồi hay sao?

Ở trên thế giới này, bọn họ vốn có thể làm một đôi tình nhân viên mãn.

Chẳng lẽ muốn Vân Liệt cả đời không thể nhìn thấy ánh sáng mà cứ bắt cậu ấy ẩn nấp nơi chốn âm u héo tàn hay sao?

Im lặng ngắm cậu ấy, nhìn cậu ấy đứng dưới ánh dương nhận bao lời chúc phúc, hơn nữa còn có thể thấy anh trai hạnh phúc, vậy chả phải rất tốt sao.

Hóa ra sự lựa chọn của Vân Liệt rất chính xác.

Cậu ấy đang cố gắng nỗ lực, vậy mà mình lại níu kéo cậu ấy.

Sau khi Lăng Thượng ý thức được điều này, cô nhẹ nhàng thở ra một hơi, khẽ cười. “Cậu xem, là do tôi đàn độn, cậu làm đúng rồi.”

Nguyên lai ngộ cụt với liễu ám hoa minh* thật sự chỉ cách bởi một bức tường.

*thành ngữ “liễu ám hoa minh” là chỉ mắt nhìn thấy tình huống không còn đường tiến nữa, thì đột nhiên xuất hiện chuyển biến và hy vọng.

Vô luận Vân Liệt nói gì cũng có thể thấy chúng đều dẫn đến hạnh phúc, để niềm hạnh phúc ấy được kéo dài, tất nhiên phải trả một cái giá thực lớn.

Mà người này giờ thuyết phục Lăng Thượng - Vân Liệt lại ngây dại.

Nụ cười của Lăng Thượng rất chân thực.

Ánh mắt của cô ấy cũng trong veo.

Bao cảm xúc phảng phất đều bị cô ấy chìm xuống vực sâu không đáy, đồng thời có vẻ Lăng Thượng còn dự định không để nó tiếp tục nổi lên.

Không thấy cô kìm nén tình cảm, mà lại rất thật lòng nói, là tôi đàn độn, cậu đã làm đúng rồi.

Vân Liệt trở nên luống cuống.

Khi chưa bước chân vào cửa nàng căng thẳng chưa từng có, mà sau khi nhìn thấy Lăng Thượng, tất cả đều biến thành kích động.

Ngoại trừ cách ấy thì nàng chẳng biết phải làm gì mới có thể ở bên Lăng Thượng, có thể không cần phải kiêng dè mà tới gần cô, không cần phải kiêng dè mà sống chung cùng cô, từ giấu giếm chuyển thành quang minh chính đại, tìm lại cơ hội mặt đối mặt, mà thứ đã mất đi, hình như chỉ là tư cách yêu.

Tư cách trọng yếu sao? Có thể nó tương đối trọng yếu với cô ấy.

Cho nên nàng đã chuẩn bị tư tưởng.

Lúc thấy biểu hiện của Lăng Thượng như tro nguội, nàng lại có một loại kích động muốn lay tỉnh Lăng Viên, nói với anh ta, anh nhìn đi, nhìn Lăng Thượng đứng đối diện anh đi, em gái của anh, cô ấy sắp chết rồi, mà hung thủ chính là hai người chúng ta.

Nhưng nếu thực sự nói ra, Lăng Thượng sẽ là người đầu tiên giết chết mình phải không?

Loại mâu thuẫn này dày vò nội tâm Vân Liệt. Thời điểm nàng kiên trì du thuyết Lăng Thượng, đầu óc vẫn tồn tại một thanh âm khác đang giãy giụa, nhìn Lăng Thượng bị thương, Vân Liệt ơi là Vân Liệt, tại sao mày lại nhấn tâm như thế?

Song điều nàng không ngờ chính là, Lăng Thượng tựa hồ lập tức suy nghĩ thông suốt.

Cô ấy không tức giận, không phẫn nộ, cũng không bị thương.

Mà mang theo nụ cười rất thật, rất rất thật nói với mình, lựa chọn của mình là chính xác.

Sự lựa chọn này là đúng ư?

Suy nghĩ của Vân Liệt dần mơ hồ.

Nhưng mọi chuyện đã không còn đường lui.

“Nếu như sau này tôi cũng kết hôn, chúng ta thành người thân, Vân Liệt, cậu xem, hai đứa mình cả đời không thoát khỏi ràng buộc, không phải sao?”

Hiện tại, dường như vị trí đã bị thay đổi, đổi thành Lăng Thượng vẽ lên những viễn cảnh tươi đẹp.

Mà sau khi nghe hết câu đầu trí óc Vân Liệt liền ù một tiếng, không tự chủ thốt lên. “Cậu không được lấy

chồng.”

Lăng Thượng sửng sốt.

Vân Liệt cũng sửng sốt.

“Tôi là muốn nói...” Rốt cuộc Vân Liệt đã ném trái tư vị cay đắng, những gì vừa rồi Lăng Thượng phải chịu đựng, giờ dễ dàng chuyển giao cho nàng. “Tôi là đang nói...”

Nói không nổi, trong đầu chợt lóe lên bóng dáng Lâm Phổ, điều này làm Vân Liệt nảy sinh cảm giác sợ hãi vô cùng mãnh liệt.

“Tôi biết rồi.” Lăng Thượng nhượng mảy. “Cậu không cần phải nói, tôi biết.”

“Cậu biết cái gì?” Vân Liệt kinh ngạc hỏi.

Lăng Thượng không hề trả lời nàng, mà chuẩn bị rời khỏi phòng. “Chúng ta đi ra ngoài đi.”

Vân Liệt bèn vội vàng tiến đến giữ vạt áo nàng, thấp giọng nói. “Lăng Thượng, cậu đừng hận sự ích kỷ của tôi.”

“Không.” Lăng Thượng suy nghĩ một hồi. “Tôi nên cảm ơn sự ích kỷ của cậu.”

Vân Liệt cắn môi dưới, run rẩy không ngừng.

Lăng Thượng xoay người lại, nhẹ nhàng đưa ngón tay đỡ cằm nàng, giải cứu cho đôi môi kia. “Nếu chúng ta đã quyết định, vậy thì nên thực hiện đi, cậu không phụ anh tôi, tôi sẽ không phụ cậu.”

Lăng Thượng mở cửa đi ra ngoài, mà Vân Liệt còn đứng yên tại chỗ.

Chẳng lẽ hai người vừa đạt đến một thỏa thuận nào đó ư?

Tạo lập thỏa thuận xong tiến hành như có sự ngầm hiểu.

Sau khi rời phòng Lăng Thượng chỉ ngoảnh đầu nhìn lướt qua Vân Liệt, Vân Liệt theo trực giác hướng về phía nhà bếp, tuy rằng được có vài phút liền bị Lăng Viên đuổi ra.

Bữa cơm hôm ấy rất có cảm giác gia đình, Vân Liệt ngồi trái, Lăng Thượng ngồi phải làm cho Lăng Viên

vui mừng và thỏa mãn, đây mới là nhà a.

“Hai người làm lành rồi chứ?” Lăng Viên dò hỏi.

Tay gấp rau của Vân Liệt ngừng lại. Sau đó nàng nghe thấy thanh âm của Lăng Thượng. “Còn không phải là nhờ anh sao.”

Vân Liệt liền rất muốn bật cười, này, đúng vậy, quả thực ý nghĩa rộng lắm a, chỉ tiếc Lăng Viên nghe không hiểu.

*

Ăn xong, Vân Liệt đi rửa bát, Lăng Viên ra ngồi ghế sofa cùng Lăng Thượng.

Lúc bấy giờ Lăng Thượng mới chính thức bình ổn tâm tình để đánh giá anh trai.

Như Vân Liệt đã nói, bản thân quá sơ sót, không phát hiện ra thần thái dễ thấy trên mặt anh.

Đàn ông cũng sẽ vì tình yêu mà trở nên đẹp trai.

“Anh.” Lăng Thượng gọi.

“Hả?” Lăng Viên vừa xem TV vừa tùy ý đáp.

“Anh hạnh phúc không?” Lăng Thượng hỏi.

“Ừ.” Lăng Viên trả lời, sau đó xoay đầu lại. “Lăng Thượng, bây giờ anh vô cùng hạnh phúc.”

Lăng Thượng lẳng lẳng nhìn anh mình, gập đầu gối rúc vào trong ghế sofa, tinh tế hỏi. “Anh, anh có từng hỏi lí do cậu ấy đến bên cạnh anh chưa?”

Lăng Viên sững sốt một chút, xong lắc đầu. “Chưa.”

“Anh không để ý nguyên nhân sao?”

“Nguyên nhân không trọng yếu.” Lăng Viên suy nghĩ. “Bây giờ em ấy ở bên cạnh anh mới là điều quan trọng. Anh không hỏi, anh tin em ấy có lí do, hiện tại nếu em ấy đã lựa chọn anh, anh tin rằng bọn anh sẽ yêu nhau suốt đời.”

Bọn anh sẽ yêu nhau suốt đời.

Lăng Thượng không nói nữa, rồi tự nhủ với bản thân, đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi, đời người còn dài lắm, cứ nghe tiếp, lòng sẽ tê dại.

Có thể một ngày nào đó, hai người sẽ đều phát hiện ra, tất cả bắt quá chỉ là một màn kịch khô hài.

Cho nên lúc này, nên hạnh phúc đi.

Bây giờ dần vặt, ít ra vẫn còn nhẹ nhàng.

Đến tận cùng thì người và người có thể thử thách lẫn nhau thống khổ tới mức nào đây?

Khi nào thì không thể chịu đựng nổi được nữa?

Nguyên tưởng đã tiếp nhận được chuyện gây dả kích nhất rồi, tiếp theo đó, sẽ lại là gì đây?

Luôn lo lắng cùng thấp thỏm không phải là phong cách của mình, nếu nhân sinh chính là một màn rèn luyện, vậy thì chỉ có thẳng thắn mới là lối thoát duy nhất.

*

Sau buổi trưa, tất cả mọi người đều tản đi, đi dài phát thanh, đi cửa tiệm, đi đến trường.

Là người cuối cùng rời đi, trước lúc đóng cửa Lăng Thượng nhìn lại căn nhà trống không, nội tâm đã diễn tả không nổi cảm xúc. Ngay cả khi đạp xe đến trường cũng là theo bản năng, may mà lớn mạng nên chưa xảy ra tai nạn giao thông.

Người đầu tiên bản thân bắt gặp là Hà Thù, hiển nhiên cô ấy đang cố ý đứng nơi đó chờ mình.

Nhớ rằng cô gái này cũng rất quan tâm chuyện anh trai và Vân Liệt, nguyên lai trên đời, việc đây chính là điều bình thường.

“Lăng Thượng.” Hà Thù gọi Lăng Thượng, sau khi Lăng Thượng tới gần, Hà Thù nhìn vẻ lạnh nhạt trên mặt không hề giống với Lăng Thượng mà cô biết, liền hỏi. “Cậu làm sao thế?”

Lăng Thượng nhấp nháy mắt, nói. “Tôi? Tôi không sao cả, mặt trời vẫn mọc lên như thường lệ vào buổi sáng, mặt trăng vẫn như thường lệ lên cao vào ban đêm, tôi có thể có chuyện gì chứ.”

52. Chương 50: Gia Yên

*tiệc gia đình.

*

Lăng Thượng khiến Hà Thù sững sờ tại chỗ.

Lăng Thượng nói, mặt trời vẫn mọc lên như thường lệ vào buổi sáng, mặt trăng vẫn như thường lệ lên cao vào ban đêm.

Một câu rất kì quái, không phải sao? Thế mà Lăng Thượng nói ra vô cùng tự nhiên.

Còn chưa kịp hỏi về ý nghĩa của nó, Lăng Thượng đã tiếp tục, trước đây cậu từng hỏi tôi có phải giữa anh tôi và Vân Liệt xảy ra chuyện gì không, ừm, hiện tại bọn họ đang ở cùng một chỗ.

“Ở cùng một chỗ... là sao?”

Nhất định đáng vẻ ngột thở của mình khi đó rất buồn cười, phải không?

Đáng tiếc Lăng Thượng không phát hiện mình lạ thường, chỉ nói tiếp, hôm nay Vân Liệt đến nhà tôi, có khả năng cậu ấy định làm chị dâu của tôi đấy.

Sau đó trái tim Hà Thù hoàn toàn nguội lạnh.

Dù cho lưu lại ở thành phố này thì sao chứ?

Không thể nào sánh bằng, cuối cùng vẫn không cách nào với tôi.

*

Không lâu sau, Vân Liệt chuyển về Lăng gia.

Ngay trước mặt Lăng Thượng, Lăng Viên nói với Vân Liệt. “Em quay lại đi, không thể chấp nhận được

kiểu ăn uống như bây giờ, có nửa năm thôi mà nhìn em gầy gò tới mức nào kia.”

“Em quay lại thì em gái anh cũng không bị bỏ đói nữa, em xem, nó ngốc đến vi diệu, chẳng biết nấu ăn, em coi, nửa năm nay nó cũng gầy gò tới mức nào.”

Vân Liệt cười đáp ứng, mấy ngày sau lập tức dọn về.

Ngày hôm ấy, Lăng Viên đặc biệt cao hứng, mặc dù bản thân sắp phải đến xưởng ở thành phố lân cận nửa tháng nhưng hành động này của Vân Liệt như một liều thuốc an thần, thậm chí anh còn bắt đầu suy nghĩ lạc quan, không biết lúc nào mới có thể quang minh chính đại sống chung cùng Vân Liệt. Hay là, không biết lúc nào mới có thể báo cho bố mẹ mình về một chuyện.

Tối hôm ấy, Lăng Viên mời thêm vài người tới tụ tập ăn uống.

Kỳ thực đối với Vân Liệt mà nói, lúc trước tiêu sái bỏ đi và bây giờ quay trở về cũng không có quá nhiều khác biệt, đồ đạc khá ít, thế nên không đáng để phải mở tiệc linh đình làm gì, thế nhưng ngăn không nổi Lăng Viên, đành đành tùy ý anh.

Cơm ăn tại gia, một là vì đây là bầu không khí gia đình Lăng Viên yêu thích nhất, hai là do trời lạnh chạy tới chạy lui bên ngoài chẳng bằng ở trong nhà cho ấm.

Đến có Tề Hoàn, Lâm Phổ rồi thì Hà Thù, thêm hai anh em Lăng Viên cùng Vân Liệt, đầy đủ sáu người náo nhiệt một phen.

*

Vị khách tới đầu tiên là Tề Hoàn, vừa mới sáng rảnh ta đã biết chuyện của Lăng Viên, vì lẽ đó nên biểu cảm rất bình thường. Theo chân Tề Hoàn là Hà Thù, Tề Hoàn vừa bước chân vào cửa đã chui tới trước cái TV xem truyền hình. Hà Thù đến thấy Lăng Viên đang giúp anh mình đeo tạp dề, còn Vân Liệt từ trong bếp đi ra, la hét muốn đi mua chút rượu uống cho ấm người.

“Em cũng muốn uống à?” Lăng Viên nói với Vân Liệt. “Nếu muốn uống, hay là để anh lấy rượu nhạt nấu canh trứng hoa cho em nhé.”

“Không cần đâu, xem mọi người uống cũng thừa từng bình.” Vân Liệt lắc đầu, sau đó nhìn thấy Hà Thù. “Hà Thù, cậu tới rồi, mau mau vào đi, bên ngoài chắc lạnh lắm.”

“Ừ, rất lạnh.” Có điều, hiện tại còn lạnh lẽo hơn nhiều. Hà Thù thâm bổ sung thêm.

“Tớ nghĩ Tết năm nay cậu đừng về nữa, đến đây cùng nhau ăn luôn đi.” Vân Liệt xách một phích nước nóng đưa Hà Thù, cười nói.

Hà Thù nhấp nháy mắt mấy cái. “Cậu không định về quê sao?”

“Tớ...” Vân Liệt quay đầu lại, mắt quét qua Lăng Thượng, sau đó mơ hồ nói. “Ừ, thật ra còn chưa biết nữa.”

Hà Thù thấy vậy cho rằng nàng nhìn Lăng Viên, bèn chẳng thể làm gì khác ngoài gượng cười, đáp. “Chính cậu vẫn chưa quyết định được, rủ tớ nổi gì.”

Lăng Viên kéo Lăng Thượng lại, cùng cô đứng đối diện Vân Liệt và Hà Thù. “Thế nên muốn nhờ em điều động a, giúp anh thuyết phục Vân Liệt ở lại, khiến cô ấy đồng ý ăn Tết tại đây.”

Giọng điệu Lăng Viên có hơi làm nũng, điều này khiến Hà Thù càng khó chịu, cô làm bộ ngạo mạn hừ một tiếng, đem trà phích nước nóng cho Vân Liệt, đi đến trước mặt Lăng Viên với Vân Liệt. “Em mới không cần bị kẹp ở giữa hai người.”

Lăng Viên thấy thế liền gãi gãi mũi. “Em mà không giúp anh thì anh phải làm sao bây giờ?”

Vân Liệt mím môi cười cười, sau đó quay sang đưa phích nước nóng cho Lăng Thượng, khép hai tay của cô lại. “Lạnh không?”

Lăng Thượng khẽ mỉm cười, kín đáo rút tay ra. “Còn tốt chán, cũng không phải tôi mới từ bên ngoài đi vào.”

“Tôi thấy cậu không nói chuyện, còn tưởng cậu lạnh đến mức không thể mở miệng được cơ.” Vân Liệt nhìn chằm chằm mắt cô.

“Làm sao thế được, tôi còn đang tính kế giúp anh tôi giữ cậu lại ở đây ăn Tết đấy.” Lăng Thượng nghiêng đầu.

“Vẫn là em gái anh tốt nhất.” Lăng Viên cười ha hả, sau đó hướng tới nhà bếp. “Lăng Thượng, vậy nhiệm vụ này giao cho em nha.”

“Sẽ tận lực hoàn thành.” Lăng Thượng cung kính tạo dáng tiếp nhận.

Vân Liệt thấy thế bỗng dưng khẽ cười, ôm tay Lăng Thượng, thân mật hỏi. “Vậy cậu hy vọng tôi ở đây ăn Tết à?”

Lăng Thượng vùng vẫy một hồi, song Vân Liệt âm thầm dùng sức thành ra vô ích. Đột nhiên cô phát hiện mình và Vân Liệt cứ việc hành động thân mật, hình như cũng chẳng ai nhìn với ánh mắt khác thường, mà toàn bộ đều như những chuyện rất đời bình thường.

Nguyên lai có thể thân cận cùng Vân Liệt như vậy.

Lăng Thượng bèn ngừng giã giũa, im lặng.

Tiếp theo, vị khách thứ ba đã đến.

Hà Thù ra mở cửa, lúc cô đi ngang qua nhà bếp thấy bóng hình Lăng Viên bận rộn, cảm giác Vân Liệt thực hạnh phúc, nhưng trùng hợp làm nổi bật nỗi thống khổ của bản thân.

Lâm Phổ vừa vào liền thấy Lăng Thượng đang đứng bên Vân Liệt.

Kỳ thực chỉ mình Vân Liệt kéo Lăng Thượng, còn Lăng Thượng tùy theo nàng mà thôi, thế nhưng trong mắt Lâm Phổ, hình ảnh ấy như một con dao đâm vào tim anh, anh quả thật không dám tin, thậm chí suýt hét toáng lên.

Tại sao lại như vậy?

“Lâm Phổ tới rồi.” Hà Thù thông báo.

Lăng Thượng và Vân Liệt gần như đồng thời cùng nhìn về phía Lâm Phổ.

Tay Vân Liệt không những không buông lỏng, ngược lại còn nắm chặt hơn. Trong mắt nàng, Lâm Phổ chính là một nhân vật đáng sợ, thời điểm Lăng Thượng nói sẽ lập gia đình, người nàng phản ứng đầu tiên chính là anh, căn bản nàng thực sự nghĩ không ra, ngoại trừ Lâm Phổ, nếu như Lăng Thượng phải cưới, thì sẽ chọn ai.

Mà mặt Lăng Thượng trắng bệch.

Chuyện anh trai cùng Vân Liệt, rồi những lời Vân Liệt và mình nói với nhau, lại tới vụ Vân Liệt dọn về, toàn bộ đều chưa kể cho Lâm Phổ. Sự việc đã phát sinh, mục tiêu đã xác định, Lăng Thượng không muốn có thêm người tới gây nhiễu loạn bản thân.

Thế nhưng giờ khắc này sắc mặt của Lâm Phổ nói cho cô biết, nếu như cô không tìm cơ hội nói chuyện với anh thì đợi lát nữa, trong bữa ăn, Lâm Phổ sẽ nói sạch những chuyện không nên để lộ.

Vì thế Lăng Thượng đẩy Vân Liệt ra. “Tôi đi mua chút đồ ăn cùng Lâm Phổ đây.”

“Trong nhà có không ít đồ ăn rồi.” Vân Liệt kêu to, hai tay không tránh khỏi nắm chặt lại.

“A, vậy thì tốt.” Lăng Viên ló đầu ra từ nhà bếp, buồn rầu nói. “Mua cho anh túi đường nhé.”

Thế thì tôi đi với cậu.

Câu này chỉ dừng ở đầu lưỡi Vân Liệt, nàng còn chưa kịp nói, Lăng Thượng đã lôi Lâm Phổ đi, cũng không quan tâm việc Lâm Phổ hung tợn quay đầu nhìn xung quanh, tựa hồ như nhìn chính nàng, lại tựa hồ như nhìn Lăng Viên.

*

Ra bên ngoài, Lăng Thượng vừa mặc áo khoác, cài đến nút cao nhất để che khuất mặt, vừa nhẹ nhàng nói. “Có gì thì ta vừa đi vừa nói.”

“Em cảm thấy vừa đi vừa nói có thể rõ ràng sao?” Lâm Phổ đấm một phát vào tường.

“Anh nổi điên làm gì?” Lăng Thượng tức giận kéo Lâm Phổ xuống lầu.

“Rốt cuộc là anh phát rồ hay là em phát rồ.” Lâm Phổ bị cô kéo xuống, vừa muốn bận tâm bên dưới chân lại vừa muốn mặc kệ hết tất cả. “Lẽ nào anh đang nằm mơ à? Tại sao cô ta lại ở nhà của em, còn em thì đang làm gì vậy?”

“Cậu ấy ở nhà em không phải là vì em.” Lăng Thượng hít một hơi thật sâu. “Cậu ấy quay về là vì anh em.”

“Cái gì?” Lâm Phổ kinh ngạc giữ Lăng Thượng lại. “Ý em là đột nhiên Y Vân Liệt phát hiện người cô ta thích thật ra lại là anh trai của em? Vì thế nên mới trở về?”

Trong nháy mắt Lăng Thượng bị Lâm Phổ làm cho suy sụp, nhưng ngay lập tức phát hiện sự tình phát triển dựa theo suy nghĩ của Lâm Phổ tựa hồ cũng không sai.

Hắn ta sẽ không đồng ý khi thấy mình bị kẹp giữa anh trai và Vân Liệt, càng không chịu nổi chuyện Vân Liệt sẽ ở cùng cả hai anh em, nhất định sẽ đi lay tỉnh anh trai, chỉ cho anh ấy thấy những mối quan hệ dây dưa hiện tại phức tạp tới nhường nào.

Những điều này, Lăng Thượng đều để bụng, đều biết.

Như Vân Liệt đã nói, cậu ấy ích kỷ, chỉ vì muốn ở bên mình mà nghĩ ra một biện pháp tưởng chừng như hoàn hảo mà thực chất khắp nơi toàn là kẻ hở.

Điều này, Lăng Thượng hiểu rất rõ ràng, rõ đến mức không cần bất cứ ai khuyên giải.

Thế nhưng, cô đã đồng ý, không phải sao? Dù đã quá rõ mà vẫn đồng ý, không phải là được rồi ư?

Sau câu nói nọ của anh, toàn bộ lí do không dự định nói chuyện kia cho Lâm Phổ đều được đơn giản hóa.

Hãy cứ coi như vì Vân Liệt nhận ra tình cảm của chính mình nên mới trở về.

Đây đúng là lí do đơn giản nhất.

“Kỳ thực trong lòng em vẫn nuôi hy vọng nhỉ.” Lăng Thượng cười khỏ với Lâm Phổ.

Lâm Phổ trầm mặc chốc lát. “Trên thực tế từ trước đến nay anh vẫn luôn cho rằng tâm lí của em đóng vai trò quan trọng. Còn nhớ em từng hỏi anh, em và anh em có trông giống nhau không hay không?”

Lăng Thượng gật đầu.

“Em còn hỏi, liệu sẽ có người lẫn lộn giữa hai người chứ, đúng không?”

Lăng Thượng lại gật đầu, tiện đà cười khỏ.

“Anh đã trả lời rằng hai người xác thực rất giống nhau, anh nghĩ nhất định người khác cũng sẽ nghĩ như vậy. Tuy anh không rõ vì sao có thể nhầm lẫn hai người giới tính hoàn toàn khác biệt tới nước này, thế nhưng, Lăng Thượng, em có biết một chuyện hay không?”

Lăng Thượng nín thở, trừng mắt nhìn Lâm Phổ.

Lâm Phổ tựa hồ cảm thấy lời sắp nói thực sự quá tàn nhẫn, vốn không tính để lộ, nếu hai người đã kết thúc, vậy coi như không tồn tại là được rồi, song sự tình không phát triển theo phương hướng tốt mà như đang quay ngược trở lại vị trí trước đây của nó.

Chỉ cần hai người bọn họ còn gặp mặt là còn tiếp tục có khả năng, vì thế Lâm Phổ không thể không nói ra.

“Ngày mừng một tháng năm năm ngoái, đáng lẽ Y Vân Liệt nên ở quê thực tập, thế nhưng cô ta lại trở về một chuyến, em có biết hay không?”

Thân thể Lăng Thượng hơi lay động một chút, Lâm Phổ mãi một tay đỡ cô, song bị cô dễ dàng túm lấy.

“Anh... làm sao anh biết?”

“Thực ra nửa năm qua anh em tìm anh đi uống rượu vài lần, không nhiều lắm, nhưng trùng hợp một hôm anh ấy say bèn kể chuyện này. Hơn nữa anh còn biết anh em rất thích Y Vân Liệt, cho dù không gặp cũng chưa từng bỏ lỡ bất kì buổi phát thanh nào của cô ta, những điều ấy, Lăng Thượng, em có biết không?”

Đột nhiên Lăng Thượng mờ mịt.

Lâm Phổ đề cập chuyện mừng một tháng năm năm ngoải, lập tức kí ức ủa về.

Nhớ những nơi mình đã đi để tìm cậu ấy, cũng nhớ thái độ tựa hồ không để tâm của anh trai sau khi quay lại.

Hóa ra anh ấy đã biết Vân Liệt trở về.

Tại sao Vân Liệt lại trở về?

Tại sao chỉ gặp anh trai mà không tìm mình?

Khi đó hai người vẫn chưa thổ lộ tình cảm của bản thân, lẽ nào lúc ấy Vân Liệt đã lựa chọn? Lựa chọn anh trai hay vẫn là lựa chọn mình?

Rõ ràng có thể quang minh chính đại bước trên con đường dễ đi hơn, thế nhưng vì gì mà cậu ấy lại lựa chọn con đường tối tăm, gồ ghề này?

Lăng Thượng không nghĩ ra, nhưng cán cân trong lòng lại có chút nghiêng ngả.

“Tuy anh không biết tại sao cô ta lại lựa chọn nhiều lần như vậy, nhưng anh nghĩ, lần này chẳng phải cô ta đã nghiêm túc chuẩn bị ở cùng một chỗ với anh em đấy ư? Hai người đã nói chuyện rõ ràng hay chưa?”

“Rồi.” Lăng Thượng thần thờ đáp. “Chúng em đã nói chuyện, chính là chốt tình trạng hiện tại rất tốt.”

“Có thật là em cảm thấy vậy không?” Lâm Phổ nhẹ nhàng cười nhạo. “Tốt đến mức muốn khóc à?”

“Em sẽ không khóc.” Lăng Thượng lạnh lùng trả lời. “Đây chính là sự lựa chọn của em.”

“Vậy thì tốt.” Lâm Phổ nói. “Chừng nào thì em rời khỏi ngôi nhà ấy?”

Lăng Thượng cau mày.

“Lẽ nào em dự định dõi theo hai người bọn học cả đời sao?” Lâm Phổ có chút tức tối. “Lăng Thượng, lòng tự trọng của em để đâu rồi.”

“Cái gì gọi là tự trọng?” Lăng Thượng nhếch môi. “Có thể nhìn thấy nơi cậu ấy đang sống là được, Lâm Phổ, nửa năm qua, em đã chịu quá đủ.”

Lâm Phổ trợn to mắt, lẩm bẩm. “Lăng Thượng, em bị ma nhập đến mê muội rồi.”

“Địa ngục cũng đã rơi xuống, bị ma nhập có đáng là gì đâu?” Lăng Thượng cười nhạt, xem ra rất mơ hồ sung sướng.

“Vậy thì,” Cuối cùng Lâm Phổ vẫn đau lòng, cô gái trước mắt này, giống thuở xưa, vẫn luôn quật cường như thế. “Thời điểm em bị tổn thương, có thể đến tìm anh làm chỗ dựa được không, nếu có một ngày em cần vũ khí để đánh trả, có thể nghĩ tới anh đầu tiên được hay không?”

Lăng Thượng không đáp.

Cô không thể nói với Lâm Phổ chuyện cô đã đáp ứng Vân Liệt sẽ không lập gia đình.

Tuy rằng nghe giống như một lời nói dối, thế nhưng quả thực cô muốn thực hiện, có thể tương lai cô sẽ cực kỳ đau đớn, cô đã chuẩn bị sẵn sàng. Song Vân Liệt còn trầm tĩnh tính toán biện pháp ở chung, để đến khi quyết đoán làm cho ra lẽ tình cảm từ đầu tới đuôi của ba người.

Nếu lúc ấy người bị trục xuất là mình thì hẳn là khi giữa Vân Liệt và anh trai đã rất tốt, như Lâm Phổ vừa nói vậy, Vân Liệt thực lòng muốn ở cùng với anh trai, vào lúc ấy, mình sẽ rời đi, sẽ thoải mái mà ra đi.

Càng nghĩ càng thấy đây là kết cục tốt nhất.

Lâm Phổ từng nói, đàn ông và phụ nữ không giống nhau, liệu người anh trai có huyết thống tương đồng với mình có thể giành lấy trái tim Vân Liệt hay không. Mà sau khi trái tim ấy đã bị chuyển rời, sẽ không phải thống khổ thêm nữa... chỉ cần mình nói một câu thật nhẹ nhàng: không sao đâu, tôi đã không còn yêu cậu từ lâu, chẳng qua tôi đang bảo vệ cam kết của chúng ta mà thôi.

Viễn cảnh thực đẹp, tựa hồ như sẽ chân thật diễn ra.

Như vậy, thì hãy chờ mong đi, không phải sao?

*

Đi mua đồ ăn về nhà, Lăng Viên oán giận hai người sao mà đi lâu như thế. Lăng Thượng nhận lấy ánh mắt

dò xét của Vân Liệt, rất tự nhiên tránh né, ngồi lên sofa cùng Lâm Phổ, cười khanh khách với Tề Hoàn khi xem tiểu phẩm trên TV.

Hà Thù lặng lẽ vào trong bếp, cô cảm thấy có đôi lời muốn nói, sợ hiện tại không nói ra thì sau này vĩnh viễn cũng không còn cơ hội, nhưng rồi cô lại lo lắng nếu thổ lộ thì quan hệ hữu nghị sẽ vỡ tan tành, cô cũng sẽ mất luôn những người thân ở thành phố này.

Cuối cùng cô lựa chọn im lặng, đứng yên trước cửa nhà bếp nhìn chằm chằm bóng lưng Lăng Viên.

*

Không lâu sau đấy, bắt đầu ăn cơm.

Lăng Viên ôm Vân Liệt, cao hứng giờ chén lên. “Nào, vì hai đứa bọn tôi, cạn chén.”

Tề Hoàn lấy dưa gồ ồm ào, la hét đòi chưa thấy thiệp cưới thì chưa chịu uống.

Lăng Viên thần thần bí bí móc ra một vật từ túi áo. “Mặc dù không có thiệp cưới, nhưng vật này có thể ép cậu uống mấy chén đấy.”

Ánh mắt mọi người đều dừng lại trên tay Lăng Viên.

Lăng Viên mở cái hộp nhỏ màu phấn hồng ra, bên trong bày một chiếc nhẫn hoàng kim đẹp đẽ.

Vân Liệt từng hỏi anh có còn nhớ chuyến đi năm ngoái đến nhà nàng, rồi chuyện mừng một tháng năm đột nhiên trở về hay không, hết thấy những việc ấy đều khiến anh cảm giác nàng thích mình, luôn cảm thấy có người đã làm cho trái tim Vân Liệt dao động. Nhưng, sau nửa năm kia, lần thứ hai trái tim Vân Liệt quay lại, anh sẽ không từ bỏ, không chỉ không từ bỏ, mà hơn nữa phải nhanh tay nhanh chân cưới nàng vào nhà, chỉ có vậy mới giúp anh có thể cảm nhận sự chân thật.

“Anh nghĩ anh không đợi được nữa, Vân Liệt, anh sợ mất đi cơ hội.” Lăng Viên đưa nhẫn đến trước mặt Vân Liệt, nghiêm túc nói. “Cưới anh đi, Vân Liệt.”

Toàn bộ đều im re.

Tề Hoàn chỉ tính nhộn nhịp tí thôi, hẳn không ngờ sẽ thấy cảnh tượng kích thích như vậy.

Hà Thù nắm chặt tay dưới bàn, liều mạng cắn môi dưới.

Lâm Phổ chỉ ngẩn người, sau đó quay sang xem phản ứng của Lăng Thượng.

Mà Lăng Thượng, ánh mắt chuyển từ chiếc nhẫn qua gương mặt Vân Liệt.

Còn Vân Liệt, cơ hồ đang choáng váng.

Không có bất kỳ chuẩn bị nào, không có bất kỳ linh cảm nào, bỗng dưng nhẫn lại được bày tới trước mặt.

Nó chân thực như thế, duỗi tay là có thể chạm đến. Nếu nó được đeo vào ngón giữa của mình, vậy sẽ không còn cơ hội để nàng thay đổi chủ ý.

Nàng cảm thấy Lăng Thượng đang nhìn mình.

Kỳ thực lúc này tất cả mọi người đang nhìn nàng.

Nhưng ánh mắt Lăng Thượng, lạnh lùng thăm thẳm, tĩnh như nước, không chứa chút cảm tình nào.

Cô ấy không đứng dậy nói, không được.

Cũng không vỗ tay nói, Vân Liệt, cậu mau chấp nhận anh trai tôi đi.

Cô ấy không tỏ thái độ, như muốn nói với mình, con đường này, là do chính bản thân cậu lựa chọn.

Đã không còn có thể quay lại.

Vân Liệt có chút chống đỡ không nổi, nàng không thể để nỗ lực bao lâu bị phá nát.

Thế nhưng tay lại như nặng ngàn cân, nàng thật không nhấc lên được.

Dù cho bị dồn tới mức này mà Lăng Thượng ngồi đằng kia còn kỳ vọng cái gì đây? Đáy lòng Vân Liệt cười thầm, dù cho đây là thí nghiệm cuối cùng, nó cũng chỉ tới đây thôi, tất cả thực sự đã kết thúc.

Tất cả nên theo quỹ đạo vốn có của nó. Chẳng phải ban đầu bản thân cũng đã dự liệu hết rồi đấy ư?

Xem đi, khao khát cuối cùng đã bị dập tắt. +

Vân Liệt lẳng lặng xòe bàn tay phải ra, duỗi tới trước mặt Lăng Viên.

53. Chương 51: Ranh Giới

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mặt trời mùa đông ấm áp và rực rỡ một cách lạ thường.

Vân Liệt dựa vào lan can ban công, cả người tắm trong ánh sáng, lười nhác sưởi ấm.

Nàng duỗi tay ra, xòe năm ngón, giơ lên hướng về phía nguồn sáng.

Ánh mặt trời len qua kẽ hở, mà đầu phải chỉ riêng gì ánh dương kia khiến người ta chói mắt.

Đột nhiên trên tay xuất hiện thêm một thứ, luôn có chút không dễ chịu.

Sắc hoàng kim lấp lánh ấy, cùng bữa ăn tối muộn nọ, đã mang lại sự chấn động cỡ nào.

Những chuyện này, Vân Liệt không muốn tiếp tục suy nghĩ.

Cứ đứng ngẩn ngơ phơi nắng một lát, Vân Liệt trở về phòng.

“Lăng Thượng, chuẩn bị xong chưa?” Nàng lớn tiếng gọi, có điều Lăng Thượng không ở trong phòng khách, cũng chẳng thấy trong phòng ngủ.

“Cậu đang làm gì thế?” Từ bên ngoài Lăng Thượng đi vào, cầm bơm xe đạp trên tay, phát hiện Vân Liệt đang vòng tới vòng lui.

Không tìm được cậu, bỗng dưng thấy rất khẩn trương.

Song Vân Liệt không nói ra, mà chỉ cười, bảo. “Vừa đi bơm lốp xe à? Nhớ phải bơm căng căng một tí nha.”

“Ừ.” Lăng Thượng thả bơm xuống, mặc thêm áo khoác. “Cậu muốn đi đâu à?”

“Không đặc biệt muốn đi nơi nào hết, cơ mà giờ tôi thích ra ngoài đi dạo.” Vân Liệt tiến đến giúp cô cài nút, bộ áo này có hai lớp, hơn nữa còn có nút buộc song song thẳng đứng, không có hai mươi thì cũng phải tới mười lăm, mười sáu cái. “Tiết trời hôm nay khá tốt, khẳng định bên ngoài vô cùng náo nhiệt.”

“Nghĩ xem nên đi ăn cái gì đi, tôi vừa mới lĩnh lương hôm qua.” Lăng Thượng nhìn nàng.

Biểu hiện của Vân Liệt rất ôn nhu. Tựa hồ đã rất lâu rồi gương mặt của nàng chưa an tĩnh như vậy, vấn đề giữa hai người nhiều lắm, dường như bọn họ đã quên thuở mới quen có biết bao hồn nhiên, chân thật.

“Thật à? Mà đây là lần đầu tiên cậu mời tôi kể từ khi cậu bắt đầu đi làm đấy.” Vân Liệt dùng ngón trỏ nâng cằm của cô, thấp giọng. “Cộng điểm.”

Lần đầu tiên a.

Hắn là do chia tay lúc vẫn chưa đi làm nên tất cả những lần đầu tiên sau đó đều không phải cùng cậu ấy chia sẻ, may mà toàn bộ những thứ ấy cũng không trọng yếu.

Lăng Thượng thuận thế ngẩng đầu lên, con mắt đổi sang tròng trần nhà.

Vân Liệt thắt cái nút cuối cùng rồi dựng cổ áo thay Lăng Thượng.

Nhưng tư thế Lăng Thượng vẫn bất biến, đầu ngược lên, để lại một góc độ tuyệt hảo cho Vân Liệt.

Tay Vân Liệt cũng chưa rời đi nơi cổ áo, mà đang nhẹ nhàng vuốt ve phía bên dưới. Cầm Lăng Thượng mềm mại mà tinh xảo, độ cong giữa cằm và cổ cũng rất đẹp, thực sự Vân Liệt nhìn không nổi bèn nhón chân hôn lên cằm Lăng Thượng.

Lăng Thượng giật mình, tiện đà lùi lại một bước.

Vân Liệt nhấp nháy mắt mấy cái, đuổi theo một bước, lại nhướn người tới hôn thêm một phát.

Lăng Thượng trầm mặc, vẫn lùi lại.

Vân Liệt tiếp tục tiến, mãi đến tận khi dồn Lăng Thượng tới bên tường.

Loại tôi lùi cậu tiến, cậu tiến tôi lùi này phảng phất mang theo kinh nghiệm của cả hai, dựa vào hiểu biết của Lăng Thượng, vị trí hiện tại của bản thân là ngay sát tường, không thể lùi đi đâu nữa, cũng chẳng thể kiểm soát được.

Nửa tháng anh trai vắng nhà này, cô quả thực không biết nên ở chung thế nào với Vân Liệt, tâm trí hết sức dằn vặt, Lăng Thượng không muốn lại suy tư.... huống hồ, có tính toán cũng chưa chắc đã ra kết quả, bởi vì đối phương không phải người bình thường.

Chỉ ít trong mắt mình, không phải là người bình thường.

Yêu cùng hận cậu ấy luôn mãnh liệt hơn so với người khác, song càng hận, lại càng yêu.

Rất lẩn quẩn, vì thế nên chẳng biết phải làm gì.

Cho nên, không suy tính gì nữa, cứ để thuận theo tự nhiên đi, xem kết cục sẽ là ai chân chính lùi bước.

Cho dù bị bức ép tới mức này mà Lăng Thượng vẫn không chuyên tâm, điều ấy khiến Vân Liệt rất bất mãn, nàng đưa tay ôm lấy cổ Lăng Thượng, làm cho cô nhìn thẳng mình.

Do trước mặt chợt lóe lên sắc hoàng kim đau nhói mắt, Lăng Thượng lựa chọn nhắm nghiền chúng lại, sau đó cô cảm giác bờ môi mềm mại của Vân Liệt chạm đến.

Giờ khắc này, không thể nói đó là cảm giác tội lỗi, cũng không thể nói tâm trạng đang phiêu đảng. Chỉ có một chút oan ức, thật đấy, không nhiều, chỉ một chút thôi.

Mà chút ít oan ức ấy làm mắt Lăng Thượng chưa vô cùng, lông mi run rẩy lợi hại. Thời điểm nhìn thấy anh trai đeo nhẫn cho Vân Liệt cũng không như bây giờ, khi đó trong đầu chỉ cực kỳ trống rỗng.

Vân Liệt dừng lại một lát bên môi Lăng Thượng rồi lui ra, nàng tinh tế quan sát Lăng Thượng run rẩy, cảm thấy đau lòng liền tiến tới thêm một lần nữa.

Nhưng lần này Lăng Thượng nghiêng đầu tránh né, giọng hơi khàn, hỏi. “Có còn đi nữa hay không đây?”

Có còn đi nữa hay không?

Hình như đã nghe qua câu này một lần rồi, ở một thị trấn nhỏ nọ, chúng ta cùng nhau chạy trốn đi.

“Đi.” Vân Liệt đáp. “Dù cho có chạy đến chân trời góc biển, tôi cũng theo cậu.”

“Cậu đang lảm nhảm gì vậy.” Lăng Thượng đẩy Vân Liệt ra, trừng mắt nghiêm nghị nhìn nàng.

Vân Liệt tỉnh táo lại, thật lâu sau mới nở nụ cười, nói. “Tai tôi hơi lãng, nghe nhầm đó, cậu cứ coi như tôi nói vớ vẩn đi.”

Lăng Thượng đi qua cọ xát bả vai nàng.

“Chờ tôi với.” Vân Liệt nhìn chằm chằm bóng lưng cô, lúc cô sắp đến cửa bèn đuổi theo. “Lâu rồi tôi không ngồi xe cậu á, hồi hộp chết đi được.”

Vốn Lăng Thượng đang bước nhanh xuống lầu chợt giảm tốc độ, chờ nàng, sau đó sánh vai cùng đi xuống.

Một lần nữa lại chờ Vân Liệt xuất phát, trọng lượng người đằng sau, quả nhiên là độc nhất vô nhị.

Còn có cánh tay quấn quanh hông kia, thậm chí có cả tiếng líu ra líu riu chuyện trò.

Cùng một tốc độ, cùng một tiếng chuông, cùng một con phố, ngay cả người đi tới đi lui cũng đều là những khuôn mặt hình như đã từng quen biết, tất cả mang hai người trở lại một quãng thời gian rất lâu trước đây.

Mọi thứ, đã từng rất đơn giản.

Có điều, đã không còn có thể quay về.

Cảm giác ngồi đã rất lâu, nói cũng đã rất nhiều, Vân Liệt dựa vào lưng Lăng Thượng, hỏi. “Có mệt không? Hay là nghỉ một lát nhé?”

“Không sao hết, còn chưa đạp được bao xa mà.”

“Tôi đói, chẳng phải cậu muốn đãi tôi sao?”

Xe lập tức dừng lại, Lăng Thượng lấy chân chống, quay đầu kinh ngạc. “Còn sớm đã đói rồi à. Tôi sẽ không quỵt nợ đâu.”

“Kỳ thực là tôi muốn nói,” Vân Liệt nhảy xuống xe, chân vẫn hơi tê tê bèn dùng sức giậm giậm. “Tìm chỗ nào rộng rãi tí đi, xong dạy tôi đạp xe, vậy là sau đấy tôi có thể gia nhập binh đoàn xe đạp rồi.”

“Cậu muốn học đạp xe đạp?” Lăng Thượng cau mày, cậu ấy mà có can đảm này sao...

“Đừng coi thường người ta chứ.” Vân Liệt rầy la. “Cậu kiên nhẫn một chút lúc dạy tôi thì tôi sẽ là một học sinh tốt.”

Cái này, quả đúng là thật.

Không phải cậu ấy biết khiêu vũ là nhờ mình dạy ư.

Lăng Thượng suy nghĩ chốc lát. “Thế thì tìm trường nào gần đây đi, khẳng định sẽ có sân tập.”

“Cậu đáp ứng rồi? Thật tốt.” Vân Liệt thở phào nhẹ nhõm. “Tôi còn sợ cậu chê tôi gốc quá đấy.”

“Hóa ra chính bản thân cậu cũng tự biết à.” Lăng Thượng cười. “Lên đi.”

Vân Liệt trừng mắt nhìn cô xong nhảy lên xe.

Hai người đến một ngôi trường tiểu học.

Bởi vì là trường tiểu học nên căn bản bãi tập không một bóng người, nếu là trường trung học thì chodù là chủ nhật thì học sinh vẫn tới rất đông.

“Nhớ lúc tôi còn đi thực tập, đạo chấm bài viết, đề mục yêu cầu tả ”lần đầu khó quên“, tám phần mười học sinh đều viết là lần đầu tập xe đạp.” Thời điểm tay Vân Liệt cầm ghi-đông, bản năng vẫn có chút sợ hãi, cho nên nàng đành kể chuyện. “Không ngờ cũng có lúc tôi phải trải qua việc này. May mà đang mùa đông, mặc không ít quần áo, có ngã cũng không lo đau.”

“Nao cậu cũng viết bài cảm nhận rồi đưa tôi chấm đấy nhé?” Lăng Thượng đùa giỡn, sau đó vỗ vai nàng cổ vũ.

Vân Liệt nhìn Lăng Thượng, đã bao lâu rồi chưa thấy cô ấy mỉm cười? Lại đã bao lâu rồi hai người chưa thoải mái mà tương xử tốt với nhau?

Lâu đến nỗi gần như sắp quên mất, thậm chí còn suýt cho rằng mối quan hệ giữa hai người đã rơi vào bên trong mây đen cùng sương mù.

Vân Liệt hít một hơi, mạnh mẽ và bất chấp, ngồi lên xe.

Lăng Thượng lại gần thay nàng xác định phương hướng. “Trọng tâm là quan trọng nhất, không được lệch trái hay phải, cũng đừng nhìn xuống bàn chân, đưa ánh mắt đi xa một chút.”

“Đi xa một chút?” Vân Liệt bật cười. “Cậu coi tôi như dân buôn bán đầu tư mất rồi.”

“Đây cũng là đạo lý đấy.” Lăng Thượng ngắt lời nàng. “Đừng chỉ nói, lấy chân giẫm lên bàn đạp đi.”

Da đầu Vân Liệt đã tê rần, trách móc. “Tôi cũng định làm thế a.” Sau đó nghiêm túc mà cẩn thận đối phó với chiếc xe này.

Cất bước, đương nhiên vô cùng khó khăn, cho dù có Lăng Thượng giữ đằng sau thì Vân Liệt cũng không chịu nổi, huống hồ đây là xe kiểu nam, chỗ ngồi cao, lại còn nặng, cả người lái lẫn người đỡ đều mệt muốn ngất.

Thật lâu sau Vân Liệt mới đập tử tế hơn một chút, thế nhưng nàng lập tức đòi nghỉ.

“Làm sao vậy?” Lăng Thượng tiến đến. Bởi vì trước đó Vân Liệt đã ngã mấy lần cho nên cô sợ nàng té đau chỗ nào.

“Không có gì, chỉ là mệt thôi, ngày hôm nay học tới đây đi.” Vân Liệt chống xe, sau đó quơ quơ tay chân.

“Sao tự đứng lại bỏ dở giữa chừng thế?” Lăng Thượng thắc mắc.

“Giữ lại cho lần sau, lần sau có thời gian cậu sẽ phải dạy tôi tiếp.” Vân Liệt cười nói. “Đừng quên.”

Lăng Thượng nhìn Vân Liệt, tất cả những điều nàng thầm tính toán không khỏi làm cho cô đau lòng.

“Được, vậy để lần sau học tiếp, cũng đã đến lúc ăn trưa rồi.”

Xong hai người lại đi tìm quán ăn.

Tìm một quán đồ Tứ Xuyên, gọi một nồi nhỏ, bắt đầu thưởng thức.

Ăn xong ghé qua chợ mua chút đồ rồi về nhà.

“Lăng Thượng, chúng mình xem TV đi.” Vân Liệt nói.

Sau đó hai người đi xem TV.

“Lăng Thượng, chúng mình dọn dẹp nhà cửa tí đi?” Vân Liệt nói.

Sau đó hai người lại bắt đầu quét tước.

“Lăng Thượng, chúng mình chuẩn bị nấu cơm đi... á, cậu giúp tôi rửa rau là được rồi.” Vân Liệt nói.

Hai người bèn chui vào nhà bếp.

Chờ mọi thứ đều rửa sạch sẽ và gọn gàng, Vân Liệt liền đuổi Lăng Thượng ra ngoài, kết quả là Lăng Thượng đề nghị. “Vân Liệt, dạy tôi làm thức ăn đi.”

Vân Liệt gật đầu, bắt đầu giải thích tường tận.

Chỉ có điều mới làm được phân nửa một món, Lăng Thượng chợt nói. “Không học nữa.”

“Làm sao vậy? Cũng không khó a.” Vân Liệt kinh ngạc, vừa nãy nhìn dáng vẻ cô ấy còn hứng thú dạt dào mà.

“Giữ lại một nửa lần sau học, cậu đừng quên.” Lăng Thượng cười, sau đó đi ra ngoài.

Vân Liệt ngơ ngác một lát, nước mắt lập tức dâng trào.

Nàng vừa hai mắt mơ hồ vừa đứng xào rau.

Lăng Thượng rời khỏi nhà bếp, dựa lưng cạnh cửa, lắng nghe thanh âm khóc thút thít của Vân Liệt ở bên trong hòa cùng tiếng xào nấu có thể tạo thành tiết tấu, bỗng cảm thấy hơi khó chịu.

Buổi tối, hai người đắp chăn chui lên ghế sofa xem TV, Vân Liệt từng chút từng chút lại gần Lăng Thượng, còn Lăng Thượng chỉ lặng im bất động.

Sau đó rốt cuộc Vân Liệt cũng có thể nghiêng đầu tựa lên vai Lăng Thượng, không hề để ý chương trình chiếu trên màn hình TV đang đề cập tới cái gì, trong lòng, chứa duy chỉ mình người ở bên cạnh.

Chính vào khoảng khắc an tĩnh ấy, trái tim Lăng Thượng như được mềm mại hóa, cô hết cách rồi, thật sự hết cách rồi.

Dang tay ra, nắm lấy vai Vân Liệt, Lăng Thượng chậm rãi nghiêng người sang, đặt một nụ hôn lên trán nàng.

Toàn thân kích động đến mức run rẩy, dường như Vân Liệt hạnh phúc, nhắm nghiền hai mắt.

“Lăng Thượng, chúng mình khiêu vũ đi.” Vân Liệt nắm tay Lăng Thượng, nói.

Thế nhưng nàng không thấy Lăng Thượng đáp lại.

Lăng Thượng dần nói rộng khoảng cách giữa hai người.

Mà loại cự ly này để phút chốc Vân Liệt mở mắt ra, đúng lúc thấy Lăng Thượng hé môi, Lăng Thượng nói. “Không!”

“Tại sao?” Vân Liệt kinh ngạc hỏi.

“Cái gì cũng được, nhưng duy chỉ khiêu vũ là không thể nữa rồi.” Lăng Thượng nhẹ nhàng trả lời, sau đó đứng dậy, rời sofa. “Đi ngủ sớm một chút đi, hôm nay trời lạnh quá.”

Xong Lăng Thượng vào phòng ngủ trước.

Để lại mình Vân Liệt co lại trong chăn, ngơ ngác nhìn cánh cửa kia.

Hóa ra ranh giới, là ở đây sao?

— — (_ ” 3 ”) _ —

Fun fact cho các bạn: Ban đầu Lăng Thượng chỉ là vai cameo xuất hiện trong hồi ức Vân Liệt và Lăng Viên thôi, Vân Liệt thiếu bóng Lăng Thượng thì xuống hàng nhân vật phụ, nhường vị trí chủ chốt cho Hoa Hồ và Kiều Ủy Nhân:>

Nhưng về sau chắc Mộ Thành Tuyết nhận ra Vân Liệt cùng Lăng Thượng mới chính là couple tác giả luôn hằng tìm kiếm nên đẩy từ chuyện “cha kể con nghe” lên làm cốt truyện chính =))

Thông tin chi tiết sẽ được cung cấp trong chương 62: Tựa tác giả sắp ra vào một ngày giữa lưng chừng mùa đông x

54. Chương 52: Cầu Hôn

Liệt nghiêm túc nói. “Em không muốn phô trương, cũng không cần vàng bạc gì, có thể cùng sinh sống hòa thuận ở trong một ngôi nhà là được rồi.”

“Vân Liệt,” Lăng Viên nhìn chăm chăm nàng, vui mừng khôn nguôi, tóm lấy hai tay của nàng. “Em luôn khiến cho anh ngạc nhiên, có thể cưới em, nhất định là dokiếp trước anh đã tu luyện khổ cực.”

Vân Liệt cười. “Em không tin kiếp trước hay kiếp sau này nợ đâu, nếu hiện tại mong muốn, nghĩ trăm phương ngàn kế để có thể nắm chặt là được rồi.”

“Ừ, nhất định anh sẽ nắm thật chặt.” Lăng Viên áp hai bàn tay nàng bên nhau, tay nàng hơi lạnh, anh nỗ lực che kín, sau đó chợt phát hiện. “Ồ, nhẫn anh tặng em đâu?”

Vân Liệt giật mình, cúi đầu nhìn tay phải của mình.

Quả nhiên nơi ấy trống không.

“À, đại khái là tháo ra lúc giặt quần áo.” Vân Liệt đáp. “Quay về sẽ đeo lại.”

“Ừ.” Lăng Viên nhin không nổi mà ôm lấy nàng. “Hiện tại anh không thể sinh hoạt cùng em, ngay cả nhà cửa cũng chưa chuẩn bị được, đành để em sống với em gái anh trong ngôi nhà kia. Anh đảm bảo, chắc chắn sẽ làm nửa đời sau của em không buồn bã, không lo âu, chỉ sung sướng, hạnh phúc. Em phải tin anh.”

Vân Liệt im lặng ở trong lồng ngực anh, đầu dựa bên, cách một lớp quần áo dày vẫn tựa hồ có thể lắng nghe nhịp tim đập mạnh mẽ, người đàn ông này....

Một lúc sau, thanh âm của Lăng Viên vang lên từ trên đỉnh đầu. “Xem kia, tuyết rơi rồi.”

Vân Liệt rời khỏi lồng ngực anh, ngẩng đầu nhìn, là thật, bầu trời bắt đầu rải xuống những bông tuyết bé nhỏ lụn vụn.

“Tuyết rơi rồi...” Vân Liệt duỗi tay, nhìn tuyết vừa hạ xuống trong nháy mắt liền tan ra.

Đẹp như vậy, nhưng ngấn ngủ như vậy.

Cứ thế, Lăng Viên không nói thêm về suy nghĩ của bản thân, Vân Liệt cũng không hỏi, song sự tình vẫn tiến triển theo hướng an bài này.

Nhưng thời điểm chuẩn bị, Lăng Viên phát hiện một số thứ mà gần đây anh đã bỏ quên.

Anh phát hiện, dạo này em gái mình thường thất thần.

Tỷ như lúc đang nói chuyện bỗng ngắt người, hoặc khi đang làm gì đấy chợt dừng lại do quên không nhớ đã làm đến đâu.

Tựa hồ không còn hay cười, cũng không nói nhiều nữa.

Đều là dấu hiệu không tốt, theo bản năng Lăng Viên liên hệ tất cả với chuyện tình cảm.

Một hôm, một minhhanh đến trường, tìm Lăng Thượng muốn hỏi cho rõ ràng.

Lúc Lăng Thượng thấy xe anh mình đậu ngoài cổng, tâm xao động mãnh liệt, song không thấy bóng dáng Vân Liệt ở bên trong.

“Sao anh lại tới đây?” Sau khi xách xe đạp lên xe xong ngồi vào trong buồng lái, Lăng Thượng mới hỏi.

“Làm sao, anh đến đón em không được à?” Lăng Viên cười, khởi động xe.

Lăng Thượng liếc nhìn anh, miễn cưỡng nói. “Nhất định là có chuyện gì đó.”

“Chắc.” Lăng Viên đứng đưa chân. “Anh đoán là đã có chuyện phát sinh.”

“Đoán cái gì cơ?”

“Có phải giữa em với Lâm Phổ xảy ra chuyện gì không?” Lăng Viên tò mò hỏi.

“Em và Lâm Phổ có thể xảy ra chuyện gì chứ?” Lăng Thượng không phản đối, nhưng lập tức ngồi sờ sờ gương mặt mình. “Em... rất kì quái sao?”

“Không phải là kì quái.” Lăng Viên duỗi tay xoa đầu em gái. “Mà là đặc biệt kì quái. Sao nào, có chuyện gì muốn tâm sự với anh trai không?”

Lăng Thượng không đáp.

Nói gì đây? Muốn cũng chẳng thể nói ra nổi.

Nếu có khả năng thì cả đời này cô tuyệt đối không hy vọng anh trai mình sẽ phát hiện ra, làm sao có thể tự mình kể hết với anh được.

Nội tâm Lăng Thượng khổ sở, nhưng biểu hiện vẫn giả bộ kiên cường, miệng cười tươi. “Em không có chuyện gì đâu, thật đấy.”

“Em không có ý định hẹn hò với Lâm Phổ sao?” Lăng Viên thăm dò. “Anh còn cho rằng hai đứa chung đụng với nhau vô cùng tự nhiên cơ.”

“Rất nhiều việc tưởng chừng vô cùng tự nhiên, tới khi bắt tay vào thực hiện mới nhận ra nó chẳng hề tự nhiên chút nào.” Lăng Thượng quay đầu ngấm phong cảnh ngoài xe, chậm rãi nói. “Không tự nhiên, cũng có thể ép buộc vận xoáy sao cho thành tự nhiên.”

“Từ bao giờ em lại ăn nói trôi chảy thế?” Lăng Viên cười to. “Có lẽ do anh quá hạnh phúc, cho nên cũng hy vọng em tìm được hạnh phúc của riêng mình.”

Lăng Thượng nhìn anh trai.

Sườn mặt tuần tú, ánh cười hiển hiện trong cả ánh mắt lẫn đôi môi.

Đâu chỉ mỗi thế, toàn thân anh trai đều tản ra ánh quang hạnh phúc, quả thực Lăng Thượng không dám

tưởng tượng về một ngày anh phát hiện ra chân tướng....

Mà,giờ khắc này chân tướng đó là gì vậy?

Vân Liệt muốn kết hôn với anh trai, cũng phải tới nhà cậu ấy trước khi ăn Tết, có thể thừa dịp bố mẹ trở về để hoàn thành việc hỏi cưới, chắc hẳn đây mới chính là chân tướng.

Nhìn thấy, chạm được, mới là thật.

Khóe môi Lăng Thượng bất giác cười mơ hồ, song trái tim đau dữ dội.

*

Sau đấy, Lăng Thượng được nghỉ đông.

Vân Liệt cũng điều ban.

Lăng Viên dời lịch công tác.

Ba người bước lên tàu hỏa.

Bởi vì sắp cuối năm nên trên tàu cực kỳ chen chúc.

Cả ba may mắn tìm được chỗ ngồi, ban đầu Lăng Thượng vốn nhắm tới vị trí bên cạnh Vân Liệt, nhưng bị Lăng Viên kéo một cái đổi thành phía đối diện.

Trên xe ngày càng đông, người đẩy người lùi, trẻ con, phụ nữ, kẻ đứng kẻ ngồi.

Lăng Thượng co lại một góc, hoàn toàn mặc kệ tình cảnh hiện tại, chỉ dựa sát cửa sổ ngắm nhìn cảnh quan lướt qua bên ngoài.

Cầm thụ lần trước ngồi trên đoàn tàu này là gì, đã không còn nhớ rõ.

Chỉ đơn thuần muốn đi thăm Vân Liệt, mong tận mắt thấy phong cảnh mê người cùng những món ăn vặt cậu ấy đã diễn tả trong thư, kỳ thực đây căn bản không phải là nguyên nhân chính. Khi đó đã thích rồi, không phải sao, song bởi nhất gan nên còn dẫn theo bao nhiêu người.

Nhưng chính bản thân cũng không biết mình đang nhút nhát đâu nha, nếu như không có cái đêm khiêu vũ

kia.

Nếu như lúc đó lấy thân phận bạn học, vậy hiện tại là gì đây?

Em dâu tương lai?

Thật sự mỉa mai vô cùng.

Lăng Thượng xoay đầu nhìn phía đối diện.

Nhưng thấy Vân Liệt nhắm mắt tựa hồ đã nhanh thiếp đi, đầu cậu ấy chống bên vách toa xe, cứ va chạm một hồi lại một hồi. Sau đấy, anh trai đưa tay tới, ôn nhu kéo đầu cậu ấy tựa lên vai mình.

Cứng đờ rồi lại hướng tầm nhìn ra ngoài cửa xe, chậm rãi nhắm nghiền mắt, thầm hy vọng những giọt chất lỏng đang chực tuôn trào kia có thể chảy ngược vào trong...

— — — — —
Tác giả có đôi lời muốn nói:

Hô, tôi cảm giác bản thân đã cố gắng kiên trì...

Lúc trước sao lại nghĩ ra ý tưởng về cổ sự này nhỉ??

Có trách thì cũng phải trách ca từ bài “Giả như” quá thương cảm thôi ~~

Dạo nọ tôi đã nói tiết tấu sẽ đẩy nhanh, vì thế nên nội dung cũng sẽ đẩy nhanh, hy vọng nỗi đau giảm bớt đi một chút.... Hô!

55. Chương 53: Tỉnh Giác

ét thành băng, nhưng toàn thân không cảm giác được cái lạnh, Vân Liệt hết sức chăm chú đi theo Lăng Thượng, rời khỏi trần nhỏ, tạt qua khoảng ruộng không đồng trống, xong cật lực quệt đi dòng lệ tùy ý ngang dọc khuôn mặt.

Đột nhiên người phía trước phát hiện động tĩnh, chợt quay đầu lại.

Đột nhiên Vân Liệt cũng dừng bước chân.

Nhưng Lăng Thượng không gọi nàng, giữa cả hai như cách trở tầng tầng lớp lớp sương mù lượn lờ xung quanh đồng ruộng, cứ đứng xa xa mà nhìn nhau.

Sau đó Lăng Thượng xoay người, tiếp tục đi.

Không gọi nàng, cũng không dừng lại.

Vân Liệt thở một hơi, cùng bước đi.

Cây cối trên núi đã rụng hết lá, tạo nên vẻ đặc biệt hoang vu, nền đất còn sót lại chút tàn diệp, giẫm lên kêu rôm rốp, có lẽ bởi thể chất vào mùa đông có vấn đề, hoặc cũng có thể do mặc quá nhiều quần áo cho nên quá trình leo núi gian nan hơn so với dạo xưa, dọc đường không thể không mượn sức từ thân cây hai bên.

Hiển nhiên Lăng Thượng không có đủ kinh nghiệm leo núi, thành ra Vân Liệt đi phía sau cực kỳ lo lắng đề phòng, rốt cuộc vẫn phải thấy cảnh Lăng Thượng giẫm đúng chỗ đất mềm, tay lại không có thứ gì để nắm chắc liền té ngã, thậm chí còn lăn vài vòng, thiếu chút nữa lật nghiêng mình phi xuống sườn dốc. Nơi đó tất cả đều là cây mọc san sát, ngổn ngang cành và nhánh, nếu bị đâm trúng sẽ không tránh khỏi thương tổn.

Vân Liệt bị dọa đến hồn phách bay thẳng lên trời, mãi một lúc cả tay lẫn chân để leo, cũng chẳng quản bản thân nhếch nhác.

Cố hết sức kéo Lăng Thượng từ mặt đất dậy, mà Lăng Thượng chỉ nặng nề thở hổn hển, mũi che đi đôi mắt, gang tay rách toạc, không nhìn Vân Liệt, đẩy nàng ra, tiếp tục leo lên trên.

Không nói lời nào, không ngầm thừa nhận, cứ như thể Vân Liệt không hề tồn tại.

Vân Liệt run rẩy nhẩn nhẩn, nàng muốn hét to tên Lăng Thượng, muốn phát rồ lay tỉnh hành vi như người mộng du của cô, nhưng nàng sợ sau khi tỉnh dậy, Lăng Thượng sẽ điên mất, vì thế nên chỉ có thể liều chết nhẩn nhẩn, run rẩy tiếp tục bám theo sau.

Lại ngã, lại tiến lên đỡ, lại đẩy, lại chống cự, lại tiếp tục bước đi.

Cứ thế, cứ thế, hai người dây dưa không ngớt mới lên được đỉnh núi.

Trên đây cực kỳ yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng thở của cả hai.

Rốt cuộc bước đến bên dưới tán cây hợp hoan.

Đây đã là lần thứ hai, thế nhưng vẫn chưa thể ngắm cây hợp hoan này nở rộ.

“Kỳ thực, không phải vì cậu muốn dẫn Khúc Mẫn cùng Tiểu Vũ tới xem cây này nhỉ.” Lăng Thượng như đang độc thoại, cũng như đang nói với người sánh vai đứng bên cạnh. “Người cậu muốn dẫn theo, là tôi mà.”

Vân Liệt trầm mặc rất lâu, đi vòng quanh cây, nói. “Ngay từ khi còn nhỏ, hàng năm tôi thường xuyên leo lên ngọn núi này, lúc bắt đầu hiểu chuyện yêu đương, tôi đã nghĩ, nếu có một ngày, tôi tìm được tình yêu đích thực của mình, hai đứa nhất định phải đứng dưới tán cây ước nguyện.” Sau đó Vân Liệt tới trước mặt Lăng Thượng, đối diện cô. “Cậu muốn ước nguyện cùng tôi không?”

“Ước nguyện?” Lăng Thượng muốn cười, thế nhưng quá mệt mỏi nên cười không nổi. “Bây giờ tôi có tư cách gì để ước nguyện cùng cậu. Nếu như biết nơi đây cất giữ giấc mơ chân thành nhất của cậu, tôi đã không đến.”

“Có phải cậu hối hận rồi đúng không?” Vân Liệt lại tiến lên phía trước một bước.

Lăng Thượng nín thở, tính lui về đằng sau, nhưng không di chuyển được.

“Tôi biết cậu hối hận rồi, cậu định đến đây đứng xưng tội dưới cây sao?” Đôi mắt Vân Liệt bắt đầu ướm át.

“Đừng khóc.” Lăng Thượng duỗi tay ra, nhẹ nhàng xoa mặt Vân Liệt. “Điều tôi không muốn nhất chính là nhìn thấy cậu khóc, thế nhưng người thường làm cậu khóc lại luôn là tôi.”

“Hối hận bây giờ là quá sớm.” Vân Liệt nắm chặt lấy bàn tay đặt trên mặt mình. “Anh cậu chưa đề cập gì về việc cưới hỏi với cha mẹ tôi, tất cả vẫn còn kíp.”

Lăng Thượng lại rung động, cô cơ hồ không tiếp thu được sự kích thích này, mặc cho hình ảnh anh trai đang không hề tồn tại trong đầu, viễn tưởng kia quá bạc nhược, bạc nhược đến ngay cả bản thân cô cũng sợ hãi.

Mà đối lập với nó, nguyện vọng của người trước mặt càng ngày càng mãnh liệt.

Ký ức không thể phai mờ giữa mình và cậu ấy dưới tán cây ngày xưa chứa biết bao tâm tình, lại chứa biết bao yêu thương? Vì sao hiện tại bỗng thành ra như vậy?

Thời điểm không thể yêu nhau đã quên mất thuở ban đầu nảy sinh như thế nào, sự thuần khiết lúc xưa đã bị quấy nhiễu đến cực kỳ phức tạp.

Nhận lấy liên lụy không chỉ có ba người trung tâm, mà còn có Y phụ, Y mẫu, còn có bố mẹ sắp trở về, khi đó, sẽ không tài nào cứu vãn.

Bởi thế nên kỳ thực bản thân đang suy nghĩ muốn vẫn hồi, đi đến nước chính mình cũng không còn cách nào chịu đựng nổi.

Tay Lăng Thượng chậm rãi chuyển về phía sau đầu Vân Liệt, xong ôm nàng vào trong ngực của mình.

Cô gái trong lồng ngực mình đang run đến lợi hại, cậu ấy đã cảm thấy thế nào khi chờ đợi mình tỉnh giấc? Cậu ấy tính phá phủ trầm chu* sao? Chật vật như vậy, tuyệt vọng như vậy nhưng vẫn từ xa bám theo bước chân của mình.

*đập nổi chìm thuyền: quyết đánh đến cùng

(dựa theo tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì chìm hết thuyền, đập vỡ nổi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng)

Thật sự nếu không tỉnh giấc, cậu ấy sẽ cưới anh trai, cho tới lúc đó, là yêu hay hận cũng đều không thể rõ ràng.

“Lăng Thượng, Lăng Thượng, Lăng Thượng, Lăng Thượng, Lăng Thượng, Lăng Thượng, Lăng Thượng, Lăng Thượng...” Vân Liệt lặp đi lặp lại, kêu tên cô.

Lăng Thượng cơ hồ mạnh mẽ hôn lên đôi môi nàng, ngăn chặn hết toàn bộ buồn phiền của cả hai.

Nếm trái vị chua xót, còn có sự ngọt ngào khi hai lưỡi dây dưa.

Dường như rất lâu sau đó, hai người ngồi dưới tán cây hợp hoan, bắt đầu chính thức không thể lảng tránh hiện thực.

“Cậu quyết định?” Vân Liệt nhìn thẳng Lăng Thượng.

“Quyết định.” Lăng Thượng gật đầu.

“Vậy chúng mình quay về sẽ nói?” Vân Liệt thăm dò.

“Ừ, về rồi nói luôn.” Lăng Thượng lại gật đầu.

“Mặc kệ náo loạn thành mớ hỗn độn gì, cũng quyết không buông tay?” Vân Liệt nắm chặt tay cô.

Lăng Thượng nắm ngược lại về phía nàng. “Cậu hãy vững vàng nắm chặt lấy tay tôi.”

“Tôi sẽ không buông tay.” Vân Liệt không nhịn được cười, song lại căng thẳng cực độ. “Tôi đã phải liều mạng thế nào để giành được chứ, làm sao có khả năng buông tay đây.”

“Nếu như thực sự không được chấp thuận thì chúng ta chuyển công tác sang thành phố khác nhé.” Lăng Thượng ôm nàng, nhẹ giọng nói.

Vân Liệt liều mạng mà gật đầu. “Dù cho toàn bộ thế giới đều vứt bỏ chúng mình, tôi cũng không quản.”

“Xem xem, phỏng chừng chúng ta vẫn sẽ tư hôn đấy.” Lăng Thượng vỗ đầu nàng, nhẹ nhàng dung đưa thân thể hai người.

“Sớm biết thế này thì đã tư hôn lúc ở ”Chân trời góc biển” rồi.” Vân Liệt bật cười. “Có điều giờ cũng chưa muộn, chúng mình còn trẻ mà.”

“Ừ.” Lăng Thượng nhẹ đáp, sau đó nhắm mắt lại, hai người lẳng lặng hưởng thụ chút bình yên hiếm có.

“Mặt trời mọc rồi.”

Vân Liệt thở nhẹ.

“Đã sớm mọc rồi, chỉ là do cậu không để ý tới thôi.” Lăng Thượng kéo nàng đứng dậy, xong cả hai đứng tắm mình trong dương quang vẫn còn yếu ớt và mờ nhạt.

— — — — —

Đôi lời bạn Editor: Chính thức hết bình yên, chính thức kết thúc bao kỷ niệm đẹp với bộ truyện này:“< Chuẩn bị bước vào màn ngược thứ nhì truyện (chỉ sau cái kết), hẹn gặp lại nụ cười khi lết sang ngoại truyện nhé:”<

P/s: Đừng drop truyện người ơi, còn có 9 chương nữa thôi:”<

—————

56. Chương 54: Tuyệt Vọng

Khi Vân Liệt về nhà cùng Lăng Thượng, Y phụ, Y mẫu đang tìm kiếm xung quanh, mắt thấy hai người mới kinh ngạc thốt lên.

“Hai đứa chạy đi đâu vậy?”

“Làm sao thế ạ?” Vân Liệt và Lăng Thượng nhìn nhau một hồi, gắng sức nắm chặt lấy tay đối phương.

“Dậy không thấy bóng dáng hai đứa đâu, Lăng Viên đã ra ngoài tìm rồi đấy.” Y mẫu kéo Vân Liệt ngồi xuống ghế.

“Anh ấy không quen thuộc nơi đây, biết đi đâu mà tìm.” Vân Liệt bật cười.

“Bố mẹ cũng bảo nó vậy, bắt quá xem chừng nó rất lo lắng, về phần tại sao thì, đáng lẽ trong lòng con nên rõ ràng chứ.” Y mẫu quan sát hai người. “Mới sáng sớm hai đứa đã kéo nhau đi đâu?”

“Ngắm mặt trời mọc ạ.” Vân Liệt cười, trả lời.

“Thời tiết thế này thì ngắm mặt trời mọc cái nỗi gì.” Y mẫu cười, đánh yêu nàng, nhưng bà cũng không quá bận tâm.

“Cha, mẹ, con có điều muốn nói với hai người.” Vân Liệt hướng về phía cha mình, ý gọi ông lại gần.

Còn Lăng Thượng bước tới đứng dựa cạnh cửa, chỗ ấy vừa có thể lắng nghe đối thoại trong nhà, vừa có thể quan tâm đến tình huống bên ngoài.

Bọn họ đã bàn xong xuôi.

Vân Liệt cùng Y phụ, Y mẫu.

Còn bản thân phải thẳng thắn cùng anh trai.

“Mẹ biết con chuẩn bị nói gì.” Y mẫu thở dài. “Ôi, con gái lớn thật rồi, không cần mẹ nữa!”

Vân Liệt trầm mặc một chút.

Ngược lại Y mẫu vô cùng cao hứng, nói. “Bắt quá bố mẹ cũng rất vui mừng, bởi vì Lăng Viên thật sự là một chàng trai tốt.”

“Mẹ -” Vân Liệt kiên cường cắt ngang lời Y mẫu, chẳng ngờ ngay lập tức Y mẫu nói tiếp, tựa hồ đã ấp ủ những câu nói kia từ rất lâu rồi.

“Con biết không, Vân Liệt, lần trước lúc mẹ và bố con lên thăm con, cũng không hẳn là vì muốn đến kiểm tra sinh hoạt của con đâu.”

Vân Liệt không hiểu, nhìn hai người.

“Hai năm qua thân thể cha con không được tốt lắm, ông ấy bị cao huyết áp, vì thế nên tranh thủ nhân cơ hội đó đi bệnh viện đa khoa khám lại một chút. Do không xác định liệu tình hình có nghiêm trọng hay không nên trước đây cha mẹ chưa tính nói với con. Xong cha mẹ kể cho Lăng Viên, dù sao nó cũng là người địa phương, quen biết rộng hơn, thành ra là nó đưa cha mẹ đến bệnh viện.”

“Cha con đi khám, hoàn toàn không có bệnh tình gì, chỉ là cao huyết áp, bệnh này a, cứ giữ bình thường là được, nên cha mẹ tính không cho con biết, ấy là sợ con lo lắng, dẫu sao con cũng chỉ vừa mới bắt đầu công việc.”

“Thực chất mẹ không muốn cho con rời khỏi nhà cũng là bởi cha mẹ đang dần già đi, hy vọng có thể giữ con bên người, người nhà ta cùng nhau quây quần, sau đó con kết hôn tại đây rồi sinh con để cái, dễ dàng trông nom, không giống như hiện tại, cách xa muôn trùng vạn dặm, chỉ đành ngồi nhớ nhung.”

“Bất quá bố mẹ để ý chàng trai Lăng Viên này thật là một người hữu tâm, lại có năng lực, không những thế còn đảm đang. Tuy mẹ biết khi ấy hai đứa chưa có yêu đương gì, nhưng nó quan tâm đến cha mẹ như với bố mẹ đẻ, thực sự rất hiếm có. Con chắc không biết, từ kỳ nghỉ hè năm ngoái tới giờ, cứ cách một đoạn thời gian Lăng Viên lại gửi thuốc đến đây. Đầu là thuốc cao huyết áp, hơn nữa còn là thuốc ngoại. Lại thêm đồng được phẩm chăm sóc sức khỏe gì gì đấy. Con a, từ bé đã độc lập, đâu nghĩ nhiều như thế. Đại khái là trong lòng con, cha mẹ vĩnh viễn trẻ khỏe, thế nhưng, cha mẹ đã già, không còn hy vọng nhiều ở những điều khác, chỉ mong con có thể gả cho một người chồng tốt, vậy là đủ. Mẹ nghĩ, chính xác là Lăng Viên rồi. ”

“Con ở bên nó, cha mẹ rất yên tâm, mẹ thấy trên tay con có đeo nhẫn, chắc hẳn là nó tặng phải không, bây giờ nó đến chơi cũng là đang dự định chính thức báo cáo chuyện hai đứa nhỉ, cha mẹ nhận ra hết đấy, cũng cực kì mong chờ, thật sự, cha mẹ không có hy vọng quá xa vời gì, chỉ mong hai đứa khỏe mạnh là được.”

Những lời dài thực dài kết thúc, để lại Vân Liệt trầm mặc.

Mà Y mẫu còn định tiếp tục. “Con xem, con gái cưới được người chồng tốt, làm gì có thứ gì khiến cho cha mẹ hãnh diện hơn đâu. Vì thế nên không yêu cầu đòi hỏi nhiều lắm chi, nhà chuẩn bị hai bàn tiệc rượu, chính thức giới thiệu trước họ hàng thân thích một chút cũng không khó. Chờ đến lúc hai đứa kết hôn, dù có thời gian, cha mẹ cũng không đi được, xa quá, thân thể cha mẹ chịu không nổi. Chờ sau này hai đứa sinh con thì khi về quê ăn Tết dẫn theo về cho cha mẹ ngắm là ổn, yên tâm đi, để cha mẹ nuôi hai năm coi như ông ngoại và bà ngoại cô đơn riết không nở xa nó...”

Tại còn nghe mà mắt đã mơ hồ, bản thân đau lòng cũng không biết vì sao mình đau lòng, nhìn bố mẹ, như hai người vừa nói, bọn họ không còn như xưa nữa rồi, tóc mai đã điểm bạc, thân thể dần cúi khom, song vẫn cười rất vui vẻ, cho dù mang theo chút lệ nơi khóe mắt, vẫn cười rất vui vẻ, hẳn là do cô con gái duy nhất của bọn họ đã đạt được kết quả tốt đẹp nhất.

Chưa bao giờ biết sức khỏe cha không tốt, cũng chưa bao giờ biết Lăng Viên thường xuyên gửi thuốc về nhà.

Mình mới là con gái nhưng những chuyện chưa từng làm đều có Lăng Viên làm thay.

Mà trung gian còn có nửa năm trống rỗng dài đằng đẳng cách xa Lăng Thượng....

Xưa này..... Không biết.....

Lời muốn nói đã không thể thoát ra khỏi miệng, hoàn toàn không thể nói ra.

Nhìn con gái mình càng nghe càng khóc dữ dội, Y mẫu ôm lấy nàng. “Nha đầu ngốc, bây giờ cha mẹ vô cùng tốt mà, khóc cái gì, sau này thỉnh thoảng về thăm cha mẹ là được.”

Ngoài cửa có người đi vào, đó là Lăng Viên ra ngoài tìm kiếm từ nãy đến giờ.

Thời điểm anh nhìn thấy Lăng Thượng ở cửa đã tính lên tiếng hỏi hai người vừa mới đi đâu, thế nhưng Lăng Thượng ra dấu cho anh im lặng. Hai người bèn đứng bên ngoài lắng nghe hết những lời thật tâm Y mẫu nói.

Lúc nghe thấy tiếng khóc của Vân Liệt, Lăng Viên nhin không nổi nữa, chạy vọt vào.

Anh đi tới bái lạy thật sâu trước mặt Y phụ, Y mẫu. “Cô, chú, cháu sẽ đối xử thực tốt với Vân Liệt, tuyệt đối không phụ sự kỳ vọng của hai người.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt.” Y mẫu gạt đầu lia lịa, có hơi sần nảo, đôi mắt cũng nhuốm chút hồng, bà nhẹ nhàng vỗ lưng con gái, mặc cho nàng chui vào lồng ngực bà mà gào khóc.

Lăng Thượng vẫn đứng ở ngoài cửa, cô dựa lên tường ngửa mặt nhìn bầu trời, xám xịt, âm u cùng lạnh lẽo.

Không biết ánh mặt trời đã ẩn đi từ lúc nào, ban nãy còn mờ nhạt và yếu ớt, giờ đã hoàn toàn biến mất rồi.

Hít một hơi thật sâu, Lăng Thượng cũng bước vào trong.

“Cháu sẽ giám sát anh mình thực tốt, nếu anh ấy dám đối xử tệ với Vân Liệt, chắc chắn cháu sẽ thay cô chú đánh anh ấy.”

Lăng Thượng lẳng lặng mà nói như vậy.

Y mẩu cười trong nước mắt. “Chao ôi, nếu cháu là đứa con gái thứ hai của cô chú thì thật tốt.”

“Vậy cô hãy coi cháu như đứa con gái thứ hai của cô chú đi, sau này chúng ta đều là người một nhà.” Lăng Thượng khẽ mỉm cười, sau đó chuyển sang phía Vân Liệt. “Sau này, Vân Liệt cũng trở thành chị dâu của cháu rồi.”

Dường như Vân Liệt không nghe thấy gì hết.... cũng không muốn nghe.

Nàng chỉ biết khóc, vào lúc này đây, nàng đã không còn cách nào khác để phát tiết nội tâm tuyệt vọng.

*

Cuối cùng buổi sáng hôm đó cũng kết thúc. Đương nhiên Y phụ, Y mẫu đối đãi với Lăng Viên như con rể. Buổi trưa hai người có mời mấy người thân thích đến ăn cơm, Y mẫu lấy ra một cặp nhẫn trước mặt mọi người, chia đôi tặng Lăng Viên cùng con gái mình, coi như đây là lễ thành hôn. Buổi tối bà kêu gọi hàng xóm mở hai bàn tiệc, tận lực dẫn Lăng Viên đi tặng lễ vật khắp xung quanh, thẳng thắn bọc chút tiền lì xì.

Ngày hôm ấy rất bận rộn, có điều gương mặt Y phụ, Y mẫu ngập tràn hạnh phúc nên bọn họ không có dáng vẻ uể oải. Lúc đó, hơn nửa thời gian Vân Liệt ngồi ngây người. Ánh mắt nàng dõi theo bố mẹ, thu hết toàn bộ những thay đổi mà mấy năm gần đây do đi học xa nhà nên đã bỏ lỡ vào trong mắt, lọ thuốc của cha, cũng là lần đầu tiên nàng nhìn thấy. Đối với chuyện này, Lăng Viên không nói gì với Vân Liệt, xem ra anh cũng chưa kể cho bố mẹ nàng biết nửa năm qua hai người không hề liên lạc. Hoặc có thể bố mẹ nàng vẫn thường xuyên qua lại cùng anh nhưng không biết Lăng Viên dùng cách gì để che giấu hai người, nói tóm lại, Vân Liệt sợ bản thân đã đánh giá quá thấp tình cảm của Lăng Viên với mình, cũng đánh giá quá thấp tình cảm của mình với bố mẹ.

Tất cả đều không thể gây tổn thương cho người khác, bị thương tổn chỉ có bản thân, cùng người mà mình yêu thương nhất.

Giờ đã thật sự không thể yêu.

Mặc kệ kế hoạch ban đầu là gì, hiện tại, đã không thể dựa theo nó mà phát triển tiếp.

Do thế nên không muốn nhìn thấy người kia.

Sợ hãi khi phải thấy cô ấy.

Nếu có khả năng, thậm chí Vân Liệt còn hy vọng rạng sáng nay là một giấc mộng, trong giấc mộng đó, hai người đã tư hôn bên nhau....

Đợi đến chạng vạng, cơ hồ toàn bộ thị trấn nhỏ đã biết con gái nhà ông bà Y đã tìm được một người chồng

rất tiêu sái, lại còn rất cao.

Bởi vì thời tiết vô cùng lạnh nên Y mẫu đẹp bỏ ý định dẫn hai người đi dạo tiện thể thăm thú dân trong trấn, bỗng bà nảy sinh hứng thú chơi bài.

“Hai đứa đánh bài với cha mẹ đi.” Y mẫu ra lệnh, Lăng Viên và Vân Liệt vội vàng bê thêm ghế tựa đến.

Dưới ánh đèn, Y phụ mắt đeo kính lão còn Vân Liệt ngồi cạnh, mái tóc bạc cứ một sợi nối tiếp một sợi của Y mẫu càng khiến Vân Liệt khổ sở, nàng chỉ có thể cúi đầu giả bộ xem bài, nỗ lực áp chế dòng lệ đang chực tuôn trào.

Thực sự bản thân càng ngày càng hay khóc.

Vân Liệt thậm chí tự giễu.

Có điều đánh bài được có khoảng nửa tiếng hai người già đã ngáp ngáp dài từ bỏ, Vân Liệt vừa định đứng dậy thì bị Lăng Viên bắt lấy cổ tay. “Ngồi với anh một lát đi.”

Mà người một mực yên lặng ngồi bên quan sát, Lăng Thượng, lên tiếng. “Em đi ngủ trước.” rồi đi luôn.

Không dám quay đầu lại, vì thế chỉ có thể cứng nhắc ngồi xuống. Lò sưởi phía đối diện do mới được bổ thêm củi mà kêu “tanh tách”.

Tay Lăng Viên từ cổ tay trượt đến lòng bàn tay Vân Liệt, nắm chặt, phó mặc cho cái lò sưởi đã giúp hai người bọc trong ấm áp, ban đêm thăm thẳm, vây quanh lò sưởi hưởng thụ giây phút cả hai bên nhau quả thật khiến Lăng Viên hạnh phúc không ngớt.

“Hô, Vân Liệt, anh sẽ không để mất em đâu.”

Vân Liệt cười, tuy rằng cả ngày tâm trạng của nàng cực kỳ ảm đạm, song thời khắc này nàng lại nở nụ cười.

Nàng không rõ cười do bản thân quá ngốc nghếch không biết quý trọng người trước mặt hay do không biết vì sao Lăng Viên vẫn thiếu tự tin, cha mẹ nàng và rất nhiều người khác nữa, không phải tất cả mọi người đều khen ngợi anh ta hết lời sao.

“Em cười! Cả ngày hôm nay anh luôn cảm thấy em mất tập trung, vì thế nên rất hồi hộp đấy.” Lăng Viên thở phào nhẹ nhõm, nhưng tay nắm càng chặt tay Vân Liệt.

“Anh căng thẳng chuyện gì chứ?” Vân Liệt hơi cau mày, tay rất đau, song nàng lại không nhìn thẳng Lăng

Viên mà nói những lời tựa như “Anh thả ra”.

Ánh mắt anh ta nhìn mình, kỳ thực rất giống ánh mắt của Lăng Thượng.

Ánh sáng bên dưới ánh đèn khiến trong nháy mắt Vân Liệt sản sinh ra một loại ảo giác.

“Sợ em nói không, nói dừng lại đi, nói em không muốn ở bên người này.” Lăng Viên nhẹ nhàng đáp. “Sợ em nói với bố mẹ em rằng kỳ thực em không hề thương người đứng đối diện kia.”

Vân Liệt nín thở, xưa nay đều cảm giác tuy Lăng Viên tinh tế nhưng vẫn chưa đủ nhạy bén đối với vấn đề tình cảm, không thể có chuyện toàn bộ những sơ hở của nàng thu vào trong đôi mắt anh. Song giờ khắc này anh lại thật giống như một con người thông thấu hết thấy mọi sự.

Thông thấu đến nỗi Vân Liệt tự thấy bản thân như trong suốt trước mặt anh.

“Em xem, khi xưa lúc mất em, anh đã vô cùng khó hiểu; sau này có được em, anh cũng vẫn khó hiểu. Có lẽ em sẽ nói anh chưa từng chiếm được em thì làm sao lại nói mất đi em, đúng, lúc ấy anh biết anh không thể ở bên em, nhưng ít ra còn có thể nhìn thấy em, tuyệt đối tốt hơn rất nhiều so với nửa năm trống rỗng kia.”

“Nửa năm sau, vận mệnh luôn diệu kỳ, lại một lần nữa em bước vào thế giới của anh, đồng thời còn tiếp nhận anh. Vân Liệt, em sẽ chẳng bao giờ biết anh đã cao hứng thế nào, anh hận không thể khoe khoang cho toàn bộ thế gian này.”

“Lăng Thượng từng hỏi anh, hỏi anh liệu đã hỏi em lý do em chấp thuận anh hay chưa, anh trả lời nó rằng lý do của em không trọng yếu. Anh thật sự cảm thấy không quan trọng, em chịu cưới anh đã là điều tuyệt vời nhất rồi, tình yêu không treo ở bên miệng, anh hy vọng anh có thể dùng hành động để nói cho em biết anh vô cùng mong hai ta vĩnh viễn bên nhau, quanh mình chính đại bên nhau, danh chính ngôn thuận bên nhau. Vì thế nên anh đến đây.”

“Những gì anh làm cho cô chú đều là tự nguyện, trên thực tế trong quãng thời gian nửa năm kia anh chưa từng ngờ sẽ được ở bên em, vì thế nên anh đã thực sự coi hai người như người thân mà chăm sóc, anh không muốn nói anh chiếm được sự đồng ý của cô chú để đầu cơ trục lợi, anh chỉ muốn cho em biết anh là một người đáng để em giao phó cả cuộc đời.”

“Vì thế nên nếu giờ em còn do dự thì xin em hãy tỉ mỉ quan sát người đang ở trước mắt em đi, anh ta yêu em, yêu rất chân thành, sẽ không để tất cả mọi chuyện trở nên vội vàng hay tùy tiện, Vân Liệt, em có hiểu không?”

Vân Liệt ngơ ngác lắng nghe Lăng Viên.

Đây là lần thứ hai trong ngày nàng nghe hết một màn thao thao bất tuyệt, cả hai lần đều như một sợi dây trời, hơn nữa còn ngày càng xiết chặt.

“Cho dù bây giờ trong lòng em không có anh thì anh cũng tự tin sẽ có ngày biến trái tim em ngập tràn hình ảnh của anh, Vân Liệt, em phải cho anh cơ hội.” Lăng Viên nâng hai tay nàng lên, khẽ hôn.

Vân Liệt chấn kinh, định rút tay ra.

Nhưng Lăng Viên quyết không buông, không thể nghi ngờ rằng động tác của Vân Liệt đã khiến anh tổn thương, song anh không áp sát cũng không lùi bước nữa, anh sợ vấp và giành được rồi lại đột nhiên đánh mất, sẽ không có thêm nửa năm chờ đợi, lần thứ hai mất đi ấy có thể chính là cả đời.

Cứ nắm tay Vân Liệt như vậy hồi lâu, Lăng Viên một mực chờ đợi, hy vọng Vân Liệt có thể nói gì đó, nhưng giống y chang ban ngày, nàng vô cùng trầm mặc.

Rất lâu sau mới nghe thấy Vân Liệt lên tiếng. “Hiện tại.... có lẽ là không thể.... nhưng tương lai, có lẽ có thể...”

“Lăng Viên, chúng ta cùng nhau cố gắng đi.”

Lăng Viên mỉm cười, vẫn là nụ cười vốn thuộc về Lăng Viên, đôi mắt lóe sáng cùng khóe môi khẽ cong... nhưng cũng là nụ cười của Lăng Thượng.

Lúc bấy giờ Lăng Viên mới thả tay Vân Liệt. “Ừ, anh có cảm giác tối nay anh sẽ ngủ rất ngon, em cũng đi ngủ đi.”

“Biết rồi.” Vân Liệt cẩn thận khều đồng củi còn dư rồi đóng nắp lò sưởi.

Lúc này chỉ còn lại mình nàng trong phòng khách, ánh đèn vẫn sáng như cũ, chiếu rọi rõ ràng vẻ mặt của nàng, cho dù có giơ tay lên che cũng không được nên đành tắt đèn đi, bóng tối là màu bao bọc bảo vệ tốt nhất, mọi thống khổ đều có thể bị giấu lấp.

Ngồi một mình trong phòng khách một lát, Vân Liệt mới quay về phòng.

Bước chân rất nặng nề, càng gần cánh cửa tim đập càng nhanh. Duỗi tay đặt lên cửa, muốn đẩy, nhưng không đủ dũng khí.

Một hồi lâu sau, nó bị người kia nhẹ nhàng kéo ra, hai người, một ở trong, một ở ngoài, lẳng lặng nhìn nhau khi bốn bề vây quanh bởi bóng tối.

Mượn chút ánh trăng, mượn chút ánh sáng lóe lên từ con người đối phương.

Cuối cùng vẫn là Lăng Thượng vươn tay ra, nắm lấy tay Vân Liệt, kéo nàng vào.

Vừa vào, ngay lập tức Vân Liệt được bao bọc trong cái ôm ấm áp của Lăng Thượng, tựa như rạng sáng ngày hôm ấy, cái ôm chan chứa cả cõi lòng.

Vân Liệt lại bắt đầu không ngừng run rẩy, giờ khắc này nàng không có dũng khí ngẩng đầu nhìn Lăng Thượng, cũng chẳng dám mở miệng nói chuyện.

“Tất cả rồi sẽ tốt hơn.” Lăng Thượng dịu dàng vuốt ve lưng nàng, ôm nàng từ từ đứng đưa, tựa như hai người đang khiêu vũ. “Cậu không sai, tôi cũng không sai, đây là do vận mệnh an bài.”

“Ở một nơi nào đó chúng ta không thể nhìn thấy, vận mệnh cũng đã khởi động vòng quay, đây chính là sự sắp đặt của nó.”

*

Hết phần V.

Đôi lời bạn Editor:

Lăng Viên là một chàng trai tốt, Lăng Viên xứng đáng tìm được một người phụ nữ tốt, thế nhưng anh chọn Vân Liệt.

Lăng Thượng là một cô gái tốt, Lăng Thượng sợ nhất là cô đơn, cô ấy xứng đáng tìm được một người luôn ở bên nắm tay cô, nhưng cô cũng chọn Vân Liệt.

Vân Liệt là một cô gái được hai con người tuyệt vời lựa chọn, cô ấy cũng xứng đáng có được hạnh phúc, thế nhưng cùng một lúc cô ấy đánh mất cả hai:<

Ba người không ai sai, chỉ tiếc thế gian có quá nhiều người nhưng cả hai anh em đều cùng chọn duy chỉ một cô gái:<

57. Chương 55

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phần VI: Tình này ví thử sau còn nhớ, Lúc đã tàn phai với tháng ngày

Tình này ví thử sau còn nhớ

Lúc đã tàn phai với tháng ngày

*

Chút giải thích khá dài dòng của bạn Editor về ý nghĩa và nguồn gốc tựa đề phần VI, tức phần cuối.

Đừng cần nhần, thi thoảng mình mới nổi hứng đào sâu chi tiết thôi =)) Truyện này thơ ca nhiều chỗ mình còn thiếu sót, nao đọc lại truyện các bạn sẽ thấy khác biệt ngay

”Thử tình khả đãi thành truy ước,

Chỉ thị đương thì dĩ vãng nhiên.”

*Dịch:

Tình này ví thử sau còn nhớ,

Lúc đã tàn phai với tháng ngày!

- “Cầm sắt*” của Lý Thương Ẩn

*cây đàn sắt có chạm trổ. Đàn sắt là loại đàn lớn làm bằng gỗ cây ngô đồng. Đàn sắt và đàn cầm là hai loại đàn cổ, chữ cầm sắt thường dùng nhằm chỉ vợ chồng hoà hợp, như đàn sắt đàn cầm hoà nhau. Theo Daijigen (Đại từ nguyên), cầm sắt là mỹ danh của cây đàn sắt.

Toàn bộ bài “Cầm sắt” là:

Cầm sắt vô đoan ngũ thập huyền,

Nhất huyền nhất trụ tứ hoa niên.

Trang sinh hiểu mộng mê hồ điệp,

Vọng đế xuân tâm thác đổ quyên.

Thương hải nguyệt minh châu hữu lệ,

Lam điền nhật noãn ngọc sinh yên.

Thử tình khả đãi thành truy ước,

Chỉ thị đương thì dĩ vãng nhiên.

#Dịch:

Cầm sắt vì đâu năm chục dây?

Mỗi dây mỗi trụ nhớ thương đầy.

Trang sinh sớm mộng mê thành bướm,

Thục đế tình xuân tiếng cuộc chầy.

Thương Hải trắng thanh châu nhỏ lệ,

Lam Điền nắng ấm ngọc tan bay.

Tình này ví thử sau còn nhớ,

Lúc đã tàn phai với tháng ngày!

Thêm nữa, một điều kỳ thú là trong phần cuối Truyện Kiều, Nguyễn Du cũng đã mượn bốn câu trong bài thất ngôn bát cú này để diễn tả cảnh Kiều gảy đàn cho Kim Trọng nghe sau mười lăm năm cách biệt. Khi so sánh bốn câu trong nguyên tác với đoạn thơ phóng dịch trong Kiều, người ta phát hiện một chi tiết cũng hấp dẫn không kém: Tiên Điền tiên sinh đã thay đổi không khí u uất trong nguyên tác thành một bầu không khí đầm ấm, êm ái, tươi sáng cho phù hợp với cảnh sum họp vui vầy giữa Kiều với Kim Trọng!

Mà “Lam điền nhật noãn” cũng là tên một bộ bách có cái bìa đẹp đẹp đang được edit nhĩ =))

Rảnh lại nói thêm, Lam Điền là tên một ngọn núi ở Thiểm Tây (Lam Điền sơn), còn gọi là Ngọc sơn, nổi tiếng có nhiều ngọc quý. Theo Sơn hải kinh, Ngọc sơn là nơi bà tiên Tây Vương Mẫu ở - chi tiết này khiến người đọc liên tưởng đến một cõi tiên hư cấu, Ngọc sinh yên: Theo Lục dị truyện, con gái Ngô Phù Sai là Tử Ngọc yêu người lính hầu là Hàn Trọng nhưng không được Ngô vương chấp thuận, mang mối bi tình xuống tuyền đài. Một sáng, khi Ngô vương đang dùng lược chải tóc, nhìn ra vườn thấy có viên ngọc lớn màu tím chiếu sáng, phu nhân nghe nói chạy ra vườn, khi vừa ôm chầm hòn ngọc thì ngọc tan thành khói biến mất. Lại có thuyết cho rằng tứ thơ trong câu này lấy từ ý câu sau đây của nhà thơ Đái Thúc Luân (732-789) thời Trung Đường: “Cảnh, đối với nhà thơ, tựa như viên ngọc quý bốc tan thành khói khi Lam Điền ửng nắng, chỉ có thể đứng nhìn từ xa chứ không được lại gần”

Thôi dẹp hết không bị chê lan man, kéo mãi chưa xong phần râu ria x

Chương 55. Buổi sớm an tĩnh.

*

Thị trấn nhỏ về đêm vô cùng yên tĩnh, giống như nhiều năm trước đây.

Không, hiện tại phải nói là rạng sáng.

Cố sự vẫn chưa kết thúc, nhưng phải ép đám Hoa Hồ lên lầu đi ngủ hai tiếng trước giờ học, còn mình Lăng Viên ngồi trên xích đu nơi ban công tầng hai.

Ngắm bình minh lên, vây quanh bởi sương mù, nỗi thống khổ lâu rồi chưa cảm nhận cũng tựa hồ có thể nhạt phai dần chút ít.

Nếu không phải tới qua trở về thị trấn Lập Phong thì có lẽ cố sự sẽ mãi mãi an giấc. Nhưng khi nhắc lại chuyện xưa, ông phát hiện ra vết thương chính bản thân đã lãng quên còn sâu hơn mình nghĩ rất nhiều.

Ngay cả người không liên hệ gì mà chỉ ở bên bổ sung, Kiều Úy Nhân, cũng phải dừng lại.

Vì thế cố sự tạm thời đình chỉ.

Rất muốn nhắm mắt lại nghỉ ngơi, nhưng vừa nhắm mắt, đôi con ngươi như đã phát điên sẽ không hề báo trước mà hiện lên, bên tai cũng sẽ văng vẳng thanh âm thâm nọ...

Giả như có thể, Lăng Viên tình nguyện chưa từng quen biết Vân Liệt.

Giả như tiên tri được hết tất cả, cái đêm nhiều năm trước đây, có lẽ anh sẽ không lòng đầy nghĩa khí đi cứu giúp hai cô gái kia.

Đáng tiếc, giả như vĩnh viễn chỉ là giả như, chuyện đã xảy ra vĩnh viễn không bao giờ xóa bỏ được.

Yêu hay hận, đúng hay sai, đều chẳng thể xác định rõ nữa.

Sau bao nhiêu năm, hiện tại Lăng Viên cũng rất muốn biết, những gì đã phát sinh giữa ba người bọn họ, không tính cái kết của cố sự, đến tận cùng bây giờ đã ra sao.

Lăng Thượng.... đang ở nơi đâu, mà Vân Liệt, lúc này lại đang ở chốn nào?

*

Mùa đông năm ấy, bởi vì xảy ra sự cố ngoài ý muốn nên Vân Liệt thay đổi kế hoạch, gọi điện cho đài xin nghỉ để ở lại ăn Tết.

Bất kể là muốn bù đắp thiếu sót của bản thân với bố mẹ hay do không đủ dũng khí cùng hai anh em Lăng gia đi chẳng nữa, nói chung, nàng lưu lại.

Bố mẹ Lăng gia thật sự đã trở về, nhưng không gặp được cô gái trong thư con trai hết lời khen ngợi kia, tiếc nuối vô cùng, còn tặng Vân Liệt rất nhiều lễ vật, ngay ngày thứ tư của năm sau lại vội vã rời đi.

Vì thế Vân Liệt không gặp hai người, lúc quay lại chỉ nhận được lễ vật từ tay Lăng Viên.

Là hai quyển album cũ kỹ màu xám, bên trong cơ hồ toàn là ảnh đen trắng, kẹp rất cẩn thận từng cái từng cái một.

Mở tập album ra, ngay lập tức Vân Liệt cảm nhận được bố mẹ Lãng gia nhất định dụng tâm lương khổ*.

*dồn rất nhiều tâm huyết vào thứ gì đó.

Bên trong đều là ảnh chụp của Lãng Viên và Lãng Thượng từ thời trẻ con mãi đến tận khi hai người lớn lên, vô cùng tỉ mỉ, cũng có cả ảnh bố mẹ Lãng gia, từ thanh niên tới trung niên, đương nhiên, hình toàn gia* có thì cũng có, chỉ là rất ít thôi.

*cả nhà.

Có những bức ảnh này như được tận mắt chứng kiến quá trình bọn họ trưởng thành, cũng là kỉ niệm để bố mẹ Lãng gia nhớ nhung mang theo bên người, song bây giờ họ tặng cho Vân Liệt, không biết có phải ý tứ đã tiếp nhận Vân Liệt như một thành viên trong gia đình rồi hay không.

Đầu tiên lật qua lật lại, cuối cùng mở sang quyển thứ hai liền thấy một tấm hình rất mới, chắc hẳn là lúc đám năm người Lãng Viên ghé thăm quê Vân Liệt, mà trùng hợp bức ảnh đó chỉ có ba người, Lãng Viên, Lãng Thượng và Vân Liệt.

Lãng Viên bảo bức ảnh này không phải do anh đặt vào, chắc khi viết thư gửi bố mẹ có nhét thêm, khả năng cao là sau đó hai người đã cất vô album.

Vậy nên Vân Liệt cảm thấy vô cùng hổ thẹn, không đi chào hỏi cô chú một lần, song mặt khác nàng cũng đã lùi bước, bởi vì một loại hổ thẹn khác.

Nhưng bây giờ, cuộc sống vẫn cứ tiếp tục.

Khi quay lại Vân Liệt ít nhất đã mấy ngày chưa nhìn thấy Lãng Thượng, bèn giả bộ vô ý hỏi mới biết thì ra cô chuyển đến trường học ở.

Nghe đáp án như thế Vân Liệt lại ngẩn người rất lâu, tình cảnh thật quen thuộc, chỉ là người rời đi lần trước là mình.

Còn đang nghĩ vậy, Lãng Thượng vừa vặn trở về.

“Trường còn chưa mở cửa, cậu tới đấy làm gì?” Vân Liệt thừa dịp Lãng Viên không có ở đây, hỏi cô.

Lãng Thượng đáp. “Giúp đỡ giảng viên cũ làm chút chuyện, thế nên phải ở lại vài ngày.”

Nhưng qua khai giảng rồi mà Lãng Thượng vẫn ở lại trường học, chỉ về nhà vào Chủ nhật, do đó hoàn toàn bất đồng với Vân Liệt của quá khứ.

Xem ra chỉ là khôi phục thời điểm còn đi học quen thuộc, song thực tế cũng là ở cách xa nhau.

Cuộc sống cứ thế trôi, không mặn không nhạt, không gần không xa, nhưng vẫn tiếp tục, mà đồng thời, Lãng Viên sốt ruột chuẩn bị cho việc hôn lễ.

Vừa vui đầu vào công việc, vừa mãi một nhân sinh đại sự, Lãng Viên bận rộn chưa từng có, đôi khi nửa đêm đang ngủ, trong giấc mộng cũng còn cười ngọt ngào.

Lúc ấy có thể nói là đơn thuần, bây giờ nghĩ lại chỉ có thể nói là ngu dốt.

Nhớ về chuyện xưa, Lãng Viên vẫn vô cùng đau xót, không biết tự bao giờ tiến vào giấc ngủ buồn khổ trong ánh nắng ban mai, xong vì một thứ gì đó phủ lên người mà chợt tỉnh giấc.

Trước mặt là khuôn mặt có phần hơi lúng túng của Hoa Hồ.

Nàng còn chưa kịp đứng thẳng lưng, hành động ban nãy, vừa nhìn đã hiểu.

Ngắm nghía gương mặt Hoa Hồ, đột nhiên Lãng Viên cảm thấy Vân Liệt rất lợi hại.

“Hoa Hồ, lúc mẹ con... nhìn con, có phải cũng đã từng khóc hay không?”

Hoa Hồ đứng dậy, nếu ông không đề cập thì đương nhiên bản thân nàng sẽ không kể. “Có khóc, hơn nữa còn khóc rất nhiều.”

“Có phải con cảm thấy con rất giống ta?” Lãng Viên hỏi.

“Lẽ nào tôi không giống sao?” Hoa Hồ hỏi ngược lại.

Nếu là trước đây, vấn đề này mà được đặt ra thì nàng sẽ phản ứng vô cùng kịch liệt, có lẽ nàng sẽ tức giận đáp, không phải thế, ông cho rằng tôi giống ai chứ? Không, tôi không giống ông, ông không phải là cha tôi.

Thế nhưng trải qua một đêm, nàng biết mình đã mất đi lập trường.

“Con giống ta.” Lăng Viên yếu ớt nói. “Nhưng con lại càng giống con bé.”

Hoa Hồ nhất thời trợn tròn mắt, “con bé” kia, nàng hiểu ông đang chỉ ai.

Nếu vậy, mỗi lần mẹ ngăn người nhìn mình rồi bật khóc, chẳng lẽ không phải vì người đàn ông đã vứt bỏ hai mẹ con nàng, mà là bởi một người phụ nữ khác?

Hoa Hồ không thể chịu đựng nổi, từ tối qua đầu óc bắt đầu chất chứa quá nhiều thứ.

“Thật đấy.”

Một thanh âm nhẹ nhàng vang lên.

Lăng Viên và Hoa Hồ cùng quay đầu lại, Kiều Ủy Nhân đang đứng sau lưng Hoa Hồ, hướng ánh mắt phức tạp không tên về phía nàng.

“Thời điểm mới nhìn thấy cậu, thậm chí tôi còn cho rằng thấy được mẹ khi còn trẻ.” Kiều Ủy Nhân thở dài. “Suýt chút nữa thì gào thét inh ỏi.”

“Giống tới vậy sao?” Hoa Hồ sờ sờ mặt mình.

“Mặc kệ có thể nào đi chăng nữa, mấy đứa vẫn phải đi học, muốn nghe tiếp cố sự, đợi đến tối chúng ta tiếp tục.”

Lăng Viên khôi phục tinh thần, từ xích đu đứng bật dậy.

Hoa Hồ thu lại cái chần mông trên người ông, nhìn Lăng Viên rời đi.

“Cậu tha thứ cho ông ấy rồi ư?” Kiều Ủy Nhân nhìn Hoa Hồ. “Cố sự vẫn chưa hết, cậu không cần kết luận quá vội vàng.”

Hoa Hồ khó hiểu nhìn Kiều Ủy Nhân, hiện tại trong mắt nàng, cô gái mới gặp này luôn như một linh hồn u ám. “Cậu không phải đã bảo chờ đến khi tôi biết sẽ không trách ông ta nữa à?”

Kiều Ủy Nhân khẽ mỉm cười, dáng vẻ vô cùng giao hoạt. “Không có gì là tuyệt đối, không phải sao? Cha cậu... không phải không hề phạm sai lầm, ông ấy cũng là con người mà.”

“Ông ấy phạm sai lầm gì vậy?”

“Ừm, cũng sắp rồi.” Kiều Ủy Nhân suy nghĩ một lát. “Cố sự, sắp kết thúc.”

Vài câu bon chen của Editor: Thật sự muốn bỏ quách mấy chương cuối ngược thân ngược cả tâm này:”

Cổ lên mọi người, 7 chương nữa thôi Thật ra nếu bỏ phần tựa tác giả thì đến kết chỉ còn 6 chương.... Chắc cố xong trong tuần quá:>

À, đôi lời cảm ơn chân thành dành cho người bạn đồng kiếp nhân sinh WEMAXIMUM, nhờ bạn ấy mình mới biết đến “Cấm sát”, thật là một bài thơ hay <>

58. Chương 56: Từ Bỏ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lăng Viên chuẩn bị cho hôn lễ vô cùng thuận lợi, hiện tại anh quả thực rất hăm hở, duy chỉ có một sự bất đồng quan điểm với Vân Liệt về chuyện lựa chọn phù dâu.

Phù rể là Tề Hoàn, mà phù dâu, Lăng Viên muốn là em gái mình, anh cảm thấy không ai có thể phù hợp hơn, vừa là em gái anh, vừa là bạn thân của Vân Liệt, thế nhưng anh không ngờ Vân Liệt lại phản đối ý kiến này.

“Phù dâu phải là người bên nhà gái, ai lại để người nhà trai làm phù dâu bao giờ.”

Đây là lý do của Vân Liệt.

Lăng Viên nghe xong nở nụ cười. “Hóa ra còn có nhiều quy củ như vậy, thế chọn ai, em nói đi.”

“Không phải đã có sự lựa chọn tốt nhất rồi sao.” Vân Liệt thực hiện động tác ném sách.

“À, Hà Thù.” Lăng Viên trở nên hưng phấn, sao anh lại quên bég mất cô ấy đây.

Bởi vì hai người khó gặp mặt Hà Thù, cho nên nhiệm vụ này giao cho Lăng Thượng.

Thời điểm Lăng Thượng đi tìm Hà Thù, truyền đạt vấn đề kia với cô, mặt Hà Thù xám ngoét.

Lăng Thượng hơi cau mày, cô thấy một cảm xúc rất đối quen thuộc trong đôi mắt Hà Thù, tuyệt vọng.

Đột nhiên trái tim cô khẽ động, cô luôn cảm thấy có điều gì đó không đúng. Nhưng Hà Thù rất nhanh khôi phục sắc mặt, thoải mái hỏi cô về thời gian.

“Sắp rồi, ngay ngày mừng một tháng Năm.” Lăng Thượng trầm mặc chốc lát, sau đó nói. “Nếu như cậu không tiện thì hãy bảo tôi, tôi sẽ báo lại cho hai người bọn họ.”

“Tôi không sao.” Hà Thù phát tay, cười đáp. “Tôi có thể có chuyện gì chứ. Đại sự cả một đời Vân Liệt, tôi đường đường là bạn tốt của cậu ấy, đương nhiên phải đảm nhận, làm phù dâu cản rượu, tôi thừa sức. Những cái khác không làm được, riêng cái này vẫn có thể.”

“Vậy coi như xong xuôi, mình gặp nhau trước hai hôm nhé.” Lăng Thượng vỗ vai cô, sau đó rời đi.

Ngay khi Lăng Thượng quay người, chiếc mặt nạ của Hà Thù lập tức vỡ nát.

“Rốt cuộc.... vẫn.... có ngày hôm nay.”

Cô thì thào.

“Vân Liệt.... cậu thực sự... là cô gái hạnh phúc nhất trên thế giới này....”

*

Chuyển lời cho Hà Thù xong, Lăng Thượng chưa trở lại kí túc xá ở trường ngay, cũng không về nhà, mà đi rất mù quáng trên đường.

Hết một con đường lại đến một con phố.

Hẻm nhỏ an tĩnh hay phố phường phồn hoa, trong mắt cô, giờ đều như nhau.

Chân mệt mỏi cũng không đoái hoài, có một loại thúc ép không cho phép cô ngừng bước chân, bởi vì chỉ có thế mới có thể giảm bớt áp lực đè nặng nơi đáy lòng, cô chỉ có thể mệt mỏi mà cất bước cho tới khi thở hổn hển không ra hơi.

Cũng không biết đã đi bao lâu, rốt cuộc đang ở một chỗ nào đấy trên một con đường xa lạ chợt bị ai đó giữ lại.

“Đủ rồi, Lăng Thượng.”

Lăng Thượng không xoay người, đằng sau là Lâm Phở, anh bám theo cô từ bao giờ, cô không biết, nhưng sau khi cô phát hiện cũng chẳng buồn ngăn cản, giờ khắc này cô tình nguyện cô độc.

Song cuối cùng vẫn bị anh đuổi theo chặn lại.

“Em đi đã đủ lâu rồi, nghỉ ngơi chút đi.” Lâm Phổ kéo tay cô, không cho phép cô phản kháng mà lôi đến một quán nước trên vỉa hè.

Thực tế thì Lăng Thượng không hề chống cự, cô xác thực vô cùng mệt mỏi, bất luận thân thể hay tâm hồn. Lăng Thượng ngồi xuống liền im lặng uống trà, ngay cả nói chuyện cũng không thiết.

Còn Lâm Phổ vẫn luôn quan sát cô, nội tâm cực kỳ phức tạp.

“Anh nghe nói bọn họ sắp kết hôn?”

“Không phải nghe nói, mà là sự thật.” Lăng Thượng nhàn nhạt mở miệng.

“Lần trước vô tình đụng bọn họ lúc đi lựa giường, xem chừng rất ân ái.”

“Đến tốt cùng là anh đang muốn nói cái gì, Lâm Phổ, em rất mệt, không thích chơi trốn tìm cùng anh đâu.” Lăng Thượng cau mày, hơi mất hứng đáp.

“Anh nghĩ mình sẽ vẫn nói câu kia, mặc kệ em muốn chạy trốn cũng không sao, muốn đi đâu cũng được, anh hy vọng người em nghĩ tới đầu tiên sẽ là anh.” Lâm Phổ nắm lấy tay cô, lặp lại lập trường của mình thêm một lần nữa.

Không phải anh dài dòng, mà là anh thực sự vô cùng sợ hãi.

Dáng vẻ Lăng Thượng hiện tại khiến anh nhớ về cô của rất nhiều năm trước, một bé gái tự bế, đáy mắt vĩnh viễn chứa đầy phòng vệ, mọi cảm xúc đều luôn che giấu sâu trong lòng.

Nếu như cô đóng cửa trái tim mình thêm một lần nữa, anh nghĩ, sẽ cực kỳ khó để có thể mở lại nó ra.

Anh tuyệt đối không nguyện phải nhìn thấy tình cảnh như vậy lặp lại.

“Ngày mừng một tháng năm ấy, chúng ta đi du lịch đi.” Lâm Phổ nói.

“Anh thật sự không biết hay đang giả vờ không biết?” Lăng Thượng nhướn mày nhìn anh. “Đây là ngày cưới của anh trai em cùng Vân Liệt, em có khả năng bỏ lỡ sao?”

“Không phải người không nên xuất hiện ở đó nhất chính là em ư?” Lâm Phổ hỏi ngược lại.

“Anh thấy chỗ nào không nên cơ?” Lăng Thượng cười nhạt. “Một người là anh trai em, một người là bạn thân em, lời chúc phúc của em vô cùng quan trọng.”

“Vậy hạnh phúc của em sẽ không trọng yếu sao? Sau đó ai sẽ đến chúc phúc cho em?” Lâm Phổ nổi giận.

Lăng Thượng ghen lời, một hồi lâu mới thở dài. “Lâm Phổ, anh có cảm thấy em nhất định sẽ phải đơn độc suốt đời không?”

“Anh chỉ biết người hiểu em rõ nhất trên đời này, vẫn luôn là anh.” Lâm Phổ cũng thở dài. “Em đã muốn xem hai người bọn họ vào động phòng thì người ngoài như anh cũng không dám can, nếu anh không nhận được thiệp mời, em phải biết tự chăm sóc bản thân mình thật tốt.”

“Sẽ luôn có phần của anh mà, đến lúc ấy chúng ta hãy uống rượu với nhau nhé.” Lăng Thượng khẽ mỉm cười. “Lâm Phổ, kỳ thực em rất kiên cường, em không muốn lại trở lại làm cô bé sợ bóng tối, sợ cô đơn trước đây.”

“Em nói vậy thực sự khiến anh an tâm.” Lâm Phổ đưa tay đến ôn nhu xoa đầu cô, nhìn cô bằng ánh mắt cưng chiều.

Lăng Thượng ngồi bất động, miệng vẫn cứ cười.

*

Rốt cuộc ngày mừng một tháng năm cũng tới.

Nhà mẹ đẻ Vân Liệt coi như là đài phát thanh, Y phụ, Y mẫu cũng đến. Tân phòng là phòng ngủ chính tại Lăng gia. Gia trưởng Lăng gia còn cố ý quay về.

Hôm ấy là một ngày thời tiết vô cùng quang đãng, tất cả người thân đều đông đủ, hết thấy đều tốt đẹp như vậy.

Sáng sớm Hà Thù đã đi trang điểm cùng Vân Liệt, sau đó đến đài phát thanh chờ xe Lăng Viên tới đón.

Chín giờ sáng, Lăng Viên dẫn theo một đoàn người nhà trai đến đón cô dâu. Ngoại trừ phù rể Tề Hoàn và em gái Lăng Thượng, những người còn lại toàn là bạn học cũ. Một thân Âu phục màu bạc nổi bật thêm cho vẻ anh tuấn, sau khi Lăng Viên đẩy cửa phòng, hai mắt cơ hồ không hề chớp mà cứ đứng ngắm Vân Liệt.

Bất quá anh cũng không vào trong được bởi vì mấy đồng nghiệp nữ của Vân Liệt đuổi anh ra ngoài, đòi phải có lì xì mới cho vào.

Lăng Viên rất thoải mái phân phát lì xì, nhanh chóng đột phá cửa ải này để tới trước Vân Liệt.

Vân Liệt một thân váy cưới thuần trắng, trang điểm không dày, lẳng lặng ngồi một chỗ nhìn xung quanh náo nhiệt, cười vô cùng uyển ước*.

*uyển chuyển hàm xúc.

Đây chính là dáng điệu cô dâu anh hằng mơ ước, mà người này, lại đúng là cô gái anh yêu.

Cảm giác hạnh phúc căng tràn sắp làm trái tim Lăng Viên nổ tung, anh ngồi xổm đối diện Vân Liệt, nắm chặt lấy bàn tay đeo gang trắng của nàng, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên đó. “Đi thôi.”

Đám người phía sau cười vang rồi ồn ào bám theo Lăng Viên bế Vân Liệt tới xe hoa.

*

Buổi trưa, tiệc rượu được đặt tại một quán rất nổi tiếng, khai tiệc xong bầu không khí từ từ tăng vọt, người đến mời rượu mãi không ngớt. Lăng Viên uống không ít, Tề Hoàn đỡ giúp anh vài chén. Vân Liệt cũng bị ép uống, nhờ Hà Thù ở bên dùng toàn lực ngăn chặn mới may mắn thoát khỏi chật vật.

Đi vài bàn chợt phát hiện váy cưới tránh không được việc bị dính vài vết bẩn, Vân Liệt liền ôm túi quần áo tiến vào căn phòng thay đồ.

Hà Thù cũng theo đi, cô không uống quá nhiều, chỉ mới uống thay hai chén mặt đã đỏ gay.

“Hà Thù, cớ giúp tớ đi.” Vân Liệt ảo não nhận ra lưng váy là loại nút buộc, muốn tháo thì cực kỳ mất sức.

“Ừ.” Sau khi an vị một bên nghỉ ngơi, Hà Thù lắc lắc đầu đến phía sau Vân Liệt.

“Tớ nghĩ cậu uống không nổi nữa đâu, thôi lát đừng uống thêm.” Vân Liệt ngoái cổ nhìn cô, cười nói.

“Không sao.” Hà Thù lắc đầu. “Ngày hôm nay vô cùng cao hứng, tớ còn đang muốn uống tiếp đây.”

“Thật không? Đừng miễn cưỡng đấy nha.” Vân Liệt căn dặn.

“Gì mà phải miễn cưỡng chứ.” Hà Thù gỡ vài nút, chợt dừng lại.

“Làm sao thế?” Vân Liệt thắc mắc.

“Vân Liệt, rốt cuộc vẫn bị cậu vượt qua, cậu nhất định phải hạnh phúc đấy nhé.” Hà Thù cúi xuống, thấp giọng nói.

“Cậu nói gì?” Vân Liệt quay đầu lại, trùng hợp có tiếng gõ cửa vang lên.

“Ai vậy?” Vân Liệt tăng âm hỏi, ngoài kia thực sự quá âm ĩ.

“Tôi, Lăng Thượng.”

Vân Liệt sững sờ, đáp. “Vào đi.”

Lăng Thượng đẩy cửa bước vào.

Vân Liệt nhìn cô mãi mới hoàn hồn, quay sang hỏi Hà Thù. “Cậu vừa nói gì cơ?”

“Không gì hết, tớ đi uống nước cái đã.” Hà Thù thở phào, hướng Lăng Thượng, nói. “Cậu tháo nút giúp cậu ấy nhé.”

Sau đó Hà Thù rời khỏi, trong phòng chỉ còn lại Lăng Thượng và Vân Liệt.

Tiếng ồn ào bên ngoài dần trở nên xa xôi, sự yên tĩnh nơi đây khiến Vân Liệt sợ hãi.

Lăng Thượng đi tới, tiếp tục tháo nút cho Vân Liệt.

Toàn bộ sự chú ý của Vân Liệt bị dồn về phía đằng sau, tay Lăng Thượng vô ý chạm vào phần da thịt lưng nàng, làm nàng căng thẳng cực độ.

“Xong rồi, cậu thay quần áo đi.”

Áo cưới của Vân Liệt trong tình trạng lúc nào cũng có thể rơi xuống, mà Lăng Thượng vừa vặn xoay người, đưa lưng về phía nàng.

Vân Liệt khẽ cười khỏ, mau chóng đổi lại bộ váy màu đỏ.

Bộ váy này dùng khuy cài, hoa văn đính thêm kim tuyến làm cho Vân Liệt tinh tế mà quyến rũ.

Lăng Thượng xoay người, ngây ngẩn ngấm nàng, sau đó nói. “Quả nhiên, thời điểm kết hôn là khi người con gái trở nên xinh đẹp nhất.”

Vân Liệt nhếch môi không đáp.

“Sau này, chúng ta chính là người một nhà.” Lăng Thượng tiến lên phía trước, dịu dàng ôm Vân Liệt. “Sau này, đừng tùy hứng nữa, phải cố gắng chung sống với anh trai tôi, hãy học cách chịu trách nhiệm.”

“Kỳ thực tôi không hề tồn tại trong tim cậu phải không.” Vân Liệt trầm giọng nói.

“Không phải.” Lăng Thượng lắc đầu, kéo dài khoảng giữa hai người. “Cậu mãi mãi là người con gái xinh đẹp nhất trong lòng tôi. Đi ra ngoài đi, tất cả mọi người đều đang chờ cậu.”

Vân Liệt chăm chú nhìn chằm chằm Lăng Thượng, cô nở nụ cười nhạt nhòa, giọng điệu nhàn nhạt, toàn bộ khiến nàng không thể rời bước chân.

Người muốn ở bên nhất rõ ràng là người trước mặt, nhưng ma xui quỷ khiến, bây giờ lại trở thành một mối quan hệ hoàn toàn khác.

Song như cô ấy đã nói, nếu đã lựa chọn, vậy thì phải chịu trách nhiệm.

Vân Liệt rời khỏi căn phòng.

Lăng Thượng im lặng thay nàng xếp gọn bộ váy cưới, sau đó đứng chờ người một hồi lâu mới ra ngoài.

*

Buổi tối có một bộ phận khách mời tiếp tục ăn cơm tại khách sạn, hôn lễ này khiến song phương vô cùng hài lòng, quan hệ rất hòa hợp. Hai bên gia trưởng đều thuê phòng tại đây nên đã trở về nghỉ ngơi từ rất sớm.

Mà tiệc rượu từ khách sạn chuyển tới Lăng gia, vào lúc này chỉ còn dư lại mấy người.

Hai mắt Tề Hoàn mơ mơ màng màng, một thân nồng nàn mùi rượu là người đầu tiên rời đi.

Lâm Phổ và Lăng Thượng cũng cùng rời.

Người cuối cùng ở lại, là Hà Thù.

Ngày hôm nay uống nhiều nhất e rằng chính là cô, vì thế lúc sau nôn mãi không ngừng, đến khi lực để bước cũng không có, cơ hồ đã hư thoát*.

*kiệt sức.

Vân Liệt không ngờ tới tình huống này, đành cất lực đưa Hà Thù vào căn phòng cách vách phòng tân hôn nằm một lát, sau đó giúp cô lau rửa mặt mũi.

Hà Thù nằm trên giường gần như thần trí bất tỉnh*, miệng cứ tự lẩm bẩm rồi còn gào khóc.

*tinh thần và trí tuệ không tỉnh táo.

*toàn bộ đoạn dưới có sạn, tác giả viết Lăng Viên thành Lăng Thượng làm mình đỡ ra một lát =)) cười trong biển lệ....

Lúc lâu sau Lăng Viên đi vào.

Tửu lượng của anh đại khái là tốt nhất, dù uống không ít nhưng chỉ cần nghỉ ngơi chốc lát là men say tiêu nữa, anh cũng rất kinh ngạc khi thấy Hà Thù nhếch nhác như vậy. “Sao em ấy lại uống say đến thế.”

“Ừ, phỏng chừng uống đến tổn thương rồi.” Vân Liệt vội vàng vắt khăn lau mặt.

“Uống mà bị thương...” Hà Thù phảng phất nghe được hai người nói chuyện, mắt đang nhắm bỗng chậm rãi mở, nước mắt từ từ lăn xuống. “Uống rượu, làm sao có thể uống đến bị thương...”

“Hà Thù, cậu có khỏe không?” Vân Liệt mãi mới hỏi.

Lăng Viên vội vã lại bên giường. “Xem ra em không ổn lắm, mình phải đến bệnh viện kiểm tra xem tiêm một mũi mới được.”

“Tiêm...” Hà Thù ngoái đầu nhìn Lăng Viên, ngấm gương mặt lo âu của anh, sau đó cười khanh khách. “Tiêm làm sao cho thật tốt nhé, điều em muốn làm nhất hiện tại chính là tự tử.”

Vân Liệt giật mình, vội vàng vỗ mặt cô. “Hà Thù, cậu say quá rồi, sao tự đứng lại nói năng lung tung như mê sảng vậy.”

“Tớ không say, cũng không mê sảng.” Hà Thù yếu ớt đáp, đầu cô rất đau, thái dương nhức kinh khủng, phát ra tiếng ong ong, khí lực cô bây giờ đã bị rút cạn, toàn bộ ấn nhãn đã bị dạt trôi, cô muốn nói, cái gì cũng muốn nói, muốn nói rahết thấy.

Kỳ thực trong lòng không vui, không phải sao; kỳ thực không hề muốn nhìn thấy cảnh trước mắt, không phải sao? Đây là cảnh tượng chói mắt biết bao, ngày hôm nay, cô muốn nói hết ra.

Nếu cô không nói, nhất định sẽ chết, huyết quản tựa như đã co rút đến nỗi không thể lưu thông máu, nếu cô không nói ra, cô sẽ chết.

Kỳ thực không muốn bọn họ hạnh phúc, tâm tư cô suy nghĩ như vậy.

Vì thế nên buông tha tình bạn cùng Vân Liệt, cũng như buông tha cho tình cảm đối với Lăng Viên.

Đồng thời, buông tha cho chính bản thân.

“Tại sao, rõ ràng cả hai cùng gặp anh, nhưng anh lại không yêu em?”

Hà Thù hỏi Lăng Viên rất nhẹ nhàng.

Lăng Viên chớp mắt sửng sốt.

Tay Vân Liệt vừa vắt khăn xong đặt lên trán Hà Thù cũng cứng đờ.

Đây thực sự là một câu nói gây sát thương vô cùng mạnh.

Không khí cả căn phòng như ngừng lưu động.

“Hà Thù, em say rồi.” Lăng Viên tay chân luống cuống nói.

Căn bản anh không ngờ ngày đại hỉ sẽ xảy ra chuyện như thế này.

Mọi thứ đã rất hoàn mỹ cơ mà, tại sao cuối cùng đột nhiên lại phát sinh sự cố lớn cơ chứ.

“Em nói rồi, em không say.” Hà Thù mệt mỏi nhắm mắt, sau đó lại mở, nhìn về phía Vân Liệt. “Vân Liệt, tớ không say, cho dù sau này không thể làm bạn bè được nữa, tớ vẫn muốn nói ra.”

“Cậu muốn nói gì?” Vân Liệt trầm mặc một chút, hỏi.

“Rõ ràng thời gian yêu dài như nhau, tại sao Lăng Viên lại chỉ nhìn thấy mình cậu.” Hà Thù cười khổ. “Tớ biết đáp án, bởi vì cậu là một người dưng cảm.”

“Tớ sẽ chỉ nghĩ, mà không dám làm, cậu thì sẽ không chỉ ấp ủ mà còn dám hành động, để rồi cuối cùng, cậu có được anh ấy.” Hà Thù lẳng lẳng lên tiếng, không một chút hung hăng giống như ban nãy. “Dẫu hai người đã từng có một khoảng thời gian chia tay, nhưng cậu vẫn đến với anh ấy.”

Vân Liệt cảm thấy đặc biệt bị ai.

Lăng Viên nhớ tới việc Hà Thù thường xuyên ghé qua thăm mình nửa năm vừa qua, song bản thân xưa nay chưa hề suy nghĩ nhiều như thế. Trong mắt anh, Hà Thù là một người bạn tốt của Vân Liệt, chỉ vậy mà thôi.

“Hô, giấc mộng của tôi rốt cuộc đã có thể kết thúc.” Hà Thù cười, lệ vẫn lăn từ khóe mắt xuống. “Nói ra, thoải mái hơn thật.”

Hà Thù ngồi dậy, vén chăn bước khỏi giường.

Dù đi đứng còn lảo đảo, nhưng cô kiên định đẩy lùi cánh tay hướng ra nhằm dìu mình của Vân Liệt. Lúc ngang qua Lăng Viên, Hà Thù nhìn anh tựa như biệt ly, sau đó nhẹ nhàng nói một câu rồi chào tạm biệt.

Nếu như tương lai, trong cuộc sống của hai người chợt có một ngày vì tôi mà nảy sinh tranh cãi, có phải hình ảnh của tôi sẽ lưu lại ấn tượng càng sâu đậm hay không?

Hay cuối cùng mọi chuyện cũng sẽ bình yên trở lại, như nhân sinh đạo lộ* chưa từng xuất hiện một người như tôi?

*con đường đời.

Hà Thù đi rồi, Vân Liệt chợt bật cười. 1

Lăng Viên kinh ngạc nhìn nàng, nụ cười trên mặt nàng thương tâm như đang khóc.

“Vân Liệt...” Lăng Viên tiến lại gần, xong bị Vân Liệt đẩy ra.

“Xin lỗi, hiện giờ em rất khó vượt qua chuyện này, có thể để em ở lại một mình được không?” Vân Liệt cúi đầu nói.

Lăng Viên cũng rất khó vượt qua, anh không ngờ Vân Liệt sẽ vì mình mà mất đi bạn thân... vừa này ánh mắt Hà Thù nhìn anh, rất giống như cô ấy đã lựa chọn một điều gì đó.

Đêm tân hôn bỗng khiến người ta lúng túng không biết nói sao, Lăng Viên hết cách, lần đầu tiên anh cảm thấy lực bất tòng tâm.

Bởi vì giờ khắc này Vân Liệt làm cho anh cảm giác như đã cách rất xa.

Lăng Viên im lặng mà từ từ rời khỏi căn phòng.

Còn Vân Liệt cả một đêm không hề bước ra ngoài cánh cửa ấy.

Đây thực sự là những con người nực cười nhất thế gian.

Đồng thời cũng là những con người bất hạnh nhất.

Lẳng nghe cổ sự tới đó, Hoa Hồ thăm kết luận như vậy.

Mà Hàn Tây cực kỳ trầm mặc, bởi người cuối cùng vì tuyệt vọng đã rơi lệ bỏ đi, Hà Thù, chính là mẹ cậu.

Dì Vân Liệt đã từng trách cứ cha do không nhận ra tình cảm giữa dì và cô, thế nhưng không ngờ dì Vân Liệt cũng không thể phát hiện ra tình yêu của người bạn thân vẫn luôn ở bên mình.

Vì lẽ đó nên dì Vân Liệt mới bi ai. Bởi nếu dì nhận ra sớm hơn, có lẽ tất cả mọi chuyện sẽ chuyển biến tốt hơn, không phải ư, cuối cùng cha mẹ vẫn đến với nhau mà?

Cổ sự sau đó, vẫn như một bí ẩn...

Đôi lời tác giả: *Chảy mồ hôi* có phải tôi lại viết một tác phẩm hơn hai trăm nghìn chữ rồi không ~ ORZ*

Lúc nào mới có thể xong a.... *ánh mắt xa xăm*

*ORZ: Chữ O là đầu, R là thân, Z là chân, tóm lại nó là hình một người đang chống hai tay xuống đất

Đôi lời bạn Editor: Sắp hết rồi, 5 chương nữa, chuẩn bị tinh thần đón ending chưa mấy chương cuối dài ghê gớm, có ai vừa nghe “Nếu như”* vừa đọc truyện không

*thông tin chi tiết xin quay lại chương đầu tiên: Chương 0. Giới thiệu lê thê và thê lương của tác giả.

59. Chương 57: Sai Lầm

Cả ngày Lăng Viên không hề bước ra khỏi nhà.

Tính ra thì đây mới là lần thứ tư ông đặt chân lên mảnh đất này trong suốt mười mấy năm qua.

Nơi đây từng được ông ca ngợi rằng “Lục thủy thanh sơn đa linh tú”*, nhưng ông lại không thường xuyên ghé thăm.

*xem lại chương 22: viễn khách

Xắn ống tay áo lên, tìm vài thứ trong tủ lạnh để nấu nướng, dù sao cũng đang có đến ba cái miệng cần ăn.

Đợi tới buổi trưa bọn trẻ quay trở lại, chợt Hàn Tây báo với ông cả đám đã xin nghỉ học.

“Xin nghỉ? Tại sao?” Lăng Viên cau mày, rất bất mãn. “Ba đứa đã lớp 12 rồi, đây chính là thời điểm chạy nước rút, làm sao có thể tự cho phép mình buông lỏng vậy.”

“Bác nghĩ rằng còn ai có thể an tâm đọc sách trong tình huống hiện tại ư?” Kiều Ủy Nhân lạnh nhạt nói.

“Đầu tiên là nghe hết chuyện xưa, xong sau đó phải mau chóng đi tìm mẹ của tôi.” Hoa Hồ tiếp lời. “Bọn tôi cơ bản đã xác định được nơi mẹ tôi đến, chắc chắn là quán trọ ”Chân trời góc biển” trước kia. Nhưng bọn tôi không biết đường, thực sự cần ông giúp.”

Lăng Viên sửng sốt.

Chân trời góc biển.

Hai người hẹn ước nơi chân trời góc biển sao?

Mười mấy năm qua thành phố đã thay đổi rất nhiều, “Chân trời góc biển” nọ có thể bảo lưu nổi dáng dấp xưa cũ chứ?

Đến đây sẽ thấy điều gì đây?

“Cha, con nghĩ kỳ thực cha cũng rất muốn biết tình hình hiện tại rồi cuộc đang diễn biến như thế nào.”
Hàn Tây thử thăm dò.

Lăng Viên cảm thấy trái tim như thu bé lại, dồn nén hơi thở của ông. Đúng, ông cũng rất muốn biết.

Ăn cơm xong, cố sự tiếp tục.....

*

Một quãng thời gian dài thực dài sau ngày cưới của anh trai cùng Vân Liệt, Lăng Thượng không về nhà.

Chỗ ấy đã trở thành địa phương cấm kị với cô.

Chữ hỉ đỏ thắm, người và người náo nhiệt hoan hô với gò má hun hồng, tất cả những thứ đó đều là hồi ức đậm cô đau nhói.

Đương nhiên cô còn nhớ, cô cũng trong số ấy.

Hôm nay trở về, trong nhà cực kỳ yên tĩnh.

Rõ ràng giày của Vân Liệt để cạnh cửa, nhưng hoàn toàn chẳng có chút dấu hiệu có ai đó đang ở đây.

Lăng Thượng đứng giữa phòng khách hồi lâu, không biết có nên đi gõ cánh cửa vẫn còn dán song chữ hỉ hay không.

Nhưng tựa như tâm linh tương thông, cánh cửa kia bỗng bật mở, Vân Liệt bước ra.

Phản ứng đầu tiên của Lăng Thượng khi nhìn thấy Vân Liệt chính là cau mày.

Vân Liệt mặc váy ngủ, nếp gấp nhăn nheo, chân để trần; mà tóc đã rất dài xõa xượi, thậm chí còn rối bù, xem chừng đã mấy ngày chưa có chải đầu; vẻ mặt vô cùng mệt mỏi, hơn nữa còn trắng bệch.

Vân Liệt mơ mơ màng màng đi ra, vừa ngẩng đầu lên liền phát hiện Lăng Thượng đứng đối diện. Đột

nhân nàng cũng có chút hoảng loạn, mãi một quay lưng sửa sang bản thân xong mới dám xoay người lại, nở một nụ cười mà nàng cho là tự nhiên nhất có thể. “A, Lăng Thượng, cậu trở về đây à?”

Xuyên thấu qua cánh cửa phòng đang mở, Lăng Thượng biết chỉ có mỗi mình nàng ở nhà.

“Anh tôi đâu?”

“Không biết.” Vân Liệt trừng mắt, sau đó đi ngang qua người cô, mở tủ lạnh tìm nước uống.

“Không biết?” Lăng Thượng khó tin theo sát nàng. “Không biết là có ý gì?”

“Không biết là không biết.” Vân Liệt quay sang nhìn cô. “Chắc là đến xưởng rồi.”

Lăng Thượng nhất thời á khẩu, đây là tân hôn mà, tại sao anh trai lại không ở bên cạnh Vân Liệt.

Lăng Thượng kéo Vân Liệt tới ngồi ghế sofa. “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Không xảy ra chuyện gì hết.” Vân Liệt cúi đầu, mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng.

“Cậu cho rằng trả lời thế người khác sẽ tin à?” Lăng Thượng quan sát nàng. “Chẳng lẽ dạo này luôn chỉ có mình cậu ở nhà ư?”

Vân Liệt trầm mặc.

Nàng không muốn kể hết với Lăng Thượng, chỉ cần mình nàng chịu sự hối hận kia là đủ rồi.

Vì tác thành nàng mà Lăng Viên rời đi.

Nàng biết, những ngày qua cơ hồ đã phóng túng, mặc cho bản thân chán chường.

Làm gì cũng không nguyện suy tính đến hậu quả, đại khái chính là do chán chường đi.

Từ sau hôn lễ, Hà Thù quả thực không hề xuất hiện.

Trước mặt gia trưởng song phương còn có thể làm như rất vui vẻ, nhưng vừa quay lưng, nàng tin rằng nhất định Lăng Viên đã nhìn thấy biểu cảm mệt mỏi trên mặt mình.

Anh đúng là một người chồng rất tri kỷ, thậm chí vì tác thành cho nàng mà chịu chia xa để tránh khiến nàng phải nhìn anh mà khổ sở.

Vân Liệt hiểu ý nghĩ của Lăng Viên, nhưng không ngăn cản, bởi vì quả thật nàng thấy rất khó để vượt qua.

Bây giờ suy nghĩ một chút về Hà Thù trước và nay, tại sao chính bản thân chưa từng phát hiện?

Tự thời điểm sớm nhất, nhìn thấy Lăng Viên mỉm cười dưới ánh đèn đường ấm áp, cũng đã ngăn người ư?

Lúc ở nhà mình, chẳng phải hai người đã từng ngồi hàn huyên với nhau đó sao? Có sao mình không hề lưu ý sự hoang mang ẩn chứa trong ánh mắt Hà Thù lúc ấy?

Đúng rồi, khi đó mình vừa kết thúc một vũ điệu biến chất!

Bỗng dưng hết lí do để trách cứ Lăng Viên trước đây không nhận ra tình cảm giữa bản thân và Lăng Thượng, bởi vì vốn dĩ người trong cuộc vẫn luôn mơ hồ.

Mà đến tận ngày cưới, mình cũng chẳng hề phát hiện ravê khác thường của Hà Thù.

Uổng công suốt ngày tự nhận là bạn thân, cuối cùng chính mình lại là thành kẻ mắc nợ.

Kì nghỉ bắt đầu, rốt cuộc Vân Liệt thu hồi lại sự mạnh mẽ, nàng quyết định sẽ tìm gặp Hà Thù nói đôi câu.

Nàng còn nhớ lời Lăng Thượng nói hôm kết hôn, cho nên nàng sẽ cố gắng thực hiện.

Từ người yêu trở thành em dâu, dường như chuyện nực cười như vậy đã thành sự thực rồi.

Có điều Vân Liệt vẫn đánh giá quá cao bản thân.

Từ sau hôn lễ của Lăng Viên và Vân Liệt, Lâm Phổ vẫn quan tâm mật thiết đến Lăng Thượng. Cũng không phải là anh sợ Lăng Thượng có hành động quá khích, mà ngược lại, anh sợ tinh thần cô sẽ sa sút từng ngày.

Nhưng như Lăng Thượng đã nói ngày hôm đó, cô thật sự vô cùng kiên cường, hàng ngày gặp mặt đều không thấy cô biểu lộ quạnh quẽ hay cô đơn, điều này khiến Lâm Phổ dần dần yên tâm, đồng thời cũng khẩn trương tăng tốc nhịp theo đuổi.

Anh nghĩ nếu bây giờ không thể xâm nhập trái tim Lăng Thượng, vậy thì sau này sẽ càng khó khăn hơn.

Vì thế anh bắt đầu nhiều lần tìm gặp Lăng Thượng.

Trước cửa phòng học, trước cửa kí túc xá, thậm chí cả trong nhà ăn.

Giảng viên có chút thân với hai người bạn họ với mấy người cũng được lưu hiệu cực kỳ xem trọng cả hai, đôi khi còn đề xuất Lâm Phổ vài chủ ý, hoặc lúc Lâm Phổ tìm không thấy Lăng Thượng sẽ mách rõ vị trí của cô cho anh.

Toàn bộ, kỳ thực Lăng Thượng cũng biết.

Xưa nay cô hiểu bản thân mình sẽ không tiếp nhận Lâm Phổ, vì thế quyết định phải nói chuyện rõ ràng với anh.

Bởi cô hiểu rõ cắt không nổi, gỡ càng rồi*.

*xem chú thích [1] cuối chương.

Có điều địa điểm là tại hồ tâm đình thì hoàn toàn ngoài ý muốn.

Chỉ là mỗi lần đi ngang qua hồ tâm đình, cổ Lăng Thượng không khống chế được mà ngoái lại nhìn, ở đó có lúc có người, có lúc không, khi có Lăng Thượng sẽ xuyên thấu bọn họ để được thấy lại cảnh tượng diễn ra sau đêm vũ hội tốt nghiệp, đôi khi cảnh tượng ấy vỡ nứt khiến cho cô vô cùng khó chịu. Lúc không có ai cô sẽ đi tới, lẳng lặng ngồi một lát trong hồ tâm đình, cảm nhận làn gió nhẹ nhẹ, đồng thời tâm tình bằng phẳng hơn chút.

Tự chữa thương đã trở thành một phần trong cuộc sống của cô.

Thường xuyên đi cùng Lăng Thượng, đương nhiên Lâm Phổ phát hiện cô sẽ không khống chế được mà ngoái cổ lại mỗi lần đi qua nơi ấy, thành ra khi nghe Lăng Thượng nói muốn gặp mặt, anh liền bật thốt địa điểm chính là chỗ đó.

Lăng Thượng thấy vậy bèn sưng sờ, nội tâm phức tạp, song vẫn đồng ý.

*

Gặp nhau, Lăng Thượng nói. “Lâm Phổ, đừng theo đuổi em nữa.”

Lâm Phổ còn chưa kịp ngừng ý cười trên gương mặt. “Em thật... tàn nhẫn.”

Lăng Thượng nhẹ nhàng vuốt ve cột trụ đình, giờ khắc này cô cảm thấy bình tĩnh lạ thường.

“Em thật sự rất tàn nhẫn.” Lâm Phổ lòng tràn đầy cay đắng. “Tàn nhẫn đối với anh, tàn nhẫn cả với chính mình.”

Lăng Thượng ngược mắt nhìn anh. “Dù cho anh em cưới Vân Liệt, em cũng sẽ không đến bên anh, anh còn chưa rõ quyết định của em sao?”

Lâm Phổ kinh ngạc đáp. “Mỗi lần chúng ta gặp nhau đều thao thao bất tuyệt, tại sao đột nhiên lại không thể ung dung ở bên nhau cơ chứ.”

“Vậy anh hãy để em có thể thoải mái khi ở bên anh.” Lăng Thượng nhanh chóng trả lời.

Lâm Phổ quay mặt đi, mắt hướng về phía xa xăm, chợt đôi mắt nhìn chăm chăm vào một điểm, sau đó chậm rãi quay mặt lại. “Thời điểm vũ hội tốt nghiệp, tại sao em lại nhảy điệu đầu tiên cùng anh?”

“Lâm Phổ, lúc đó em đã thích cậu ấy rồi, anh hiểu không? Nhảy cùng ai cũng chẳng còn trọng yếu nữa.”

“Quả nhiên là do anh quá dây dưa, đúng không.” Lâm Phổ buông tay. “Vậy bây giờ, nếu như anh lại mời em nhảy một điệu, liệu em có nguyện ý hay không?”

“Ở đây sao?” Lăng Thượng không chút do dự mà nắm lấy tay anh, không quan tâm khiêu vũ tại đây sẽ bị ai đó trông thấy, không quan tâm màn đêm vây quanh, không chứa đựng nửa điểm ám muội.

Lâm Phổ cầm tay cô thật chặt, hơi điều chỉnh phương hướng, sau đó nhìn về phía hồ nước đối diện, không nói năng gì nữa cười.

Y Vân Liệt, cho dù cô có quay lại tìm Lăng Thượng, cũng chẳng có thể thay đổi được gì đâu; dẫu cho tôi không thể ở bên Lăng Thượng, tôi cũng sẽ luôn đứng cạnh cô ấy, không để cô ấy lại rơi vào thứ tình cảm dị thường kia.

Nhưng Lâm Phổ hiểu nhầm rồi, căn bản Vân Liệt không đến để tìm Lăng Thượng. 2

Nàng đến tìm Hà Thù.

Chỉ là vì tìm cô ấy mà bỗng dưng trời xui đất khiến chuyển hướng tới đây, nàng chỉ muốn trở về chốn cũ, hiện tại khoảng cách giữa nàng và Lăng Thượng ngày càng xa nên nàng không biết chuyện Lâm Phổ được phân vào cùng một viện với Lăng Thượng.

Biết hay không cũng không trọng yếu, thời điểm nhìn thấy cảnh tượng trong hồ tâm đình, nàng đã quên

mất mục đích mình đến đây.

Cách một hồ nước, cách một làn gió, vũ lên điệu nhảy bà sa liễu liềm, toàn thân Vân Liệt lạnh như băng.

Nàng thần thờ xoay người, sau đó rời đi.

Thời điểm mở cửa, khuôn mặt Lăng Viên tiêu tụy xuất hiện trước mắt nàng, thanh âm khàn khàn hỏi.
“Anh có thể quay lại chưa?”

Vân Liệt nhìn anh một lúc lâu, khẽ mỉm cười. “Ừ, hoan nghênh anh trở về.”

Trong nháy mắt Lăng Viên kích động không kiềm chế nổi, ôm lấy Vân Liệt, bản thân bị dày vò không cần nói, chỉ cần nụ cười của Vân Liệt, chính là phần thưởng cao quý nhất ông trời ban cho để động viên anh.

Thời điểm Lăng Viên đóng cửa bế nàng lên giường, Vân Liệt trơ mắt nhìn trần nhà, sau đó lại nghiêng đầu, nhìn thấy một vật đặt trên đầu giường.

Đấy là hai quyển album mấy ngày qua nàng rảnh rỗi không có chuyện gì làm đã lật đi lật lại xem những tấm hình Lăng mẹ tặng nàng.

Ở đó chứa đựng không ít ảnh Lăng Thượng.

Mỗi ngày nàng đều xem rất nhiều, rất nhiều, rất nhiều lần.

Từ thời trẻ con, mặc dù toàn ảnh trắng đen đã có chút phai màu, những vẫn có thể thấy cô ấy béo mập khả ái, ngay lúc bé đã nhận ra đây quả thật là một cô gái xinh đẹp.

Nếu như mình cũng sinh được một bé gái xinh đẹp như vậy, xinh đẹp như Lăng Thượng thì thực tốt...

Thời điểm Lăng Viên hôn nàng, nàng đã nghĩ như vậy.

Nếu như sinh được một bé gái mang huyết mạch của chính mình cùng Lăng Thượng thì thật tốt....

Thời điểm Lăng Viên dịu dàng cởi quần áo nàng, nàng đã nghĩ như vậy.

Nếu như sinh được một bé gái có cùng họ với cô ấy thì thật tốt...

Thời điểm Lăng Viên hôn tấm lưng trần trụi của nàng, nàng đã nghĩ như vậy.

Như thế... thì thật tốt. Coi như cô ấy cùng ai không quan trọng, quan trọng là quan hệ giữa hai người mãi mãi không bao giờ tách rời.

Huyết thân vĩnh viễn, vĩnh viễn không cách xa....

Đau nhói, nước mắt, tê liệt, tuyệt vọng.

— — — — —

Đôi lời bạn Editor: Oke... chính thức cạn sạch.... Không còn sức lực edit... Các bạn đã biết lí do có Hoa Hồ rồi đấy TT.TT yên tâm là may có Kiều Úy Nhân sau này vớt vát cho trái tim nhỏ bé của chúng ta

[1] trích từ Tương kiến hoan kỳ 2:

Vô ngôn độc thương tây lâu

Nguyệt như câu

Tịch mịch ngô đồng thâm viện

Toả thanh thâm.

Tiến bất đoạn,

Lý hoàn loạn,

Thị ly sầu.

Biệt thị nhất ban tư vị

Tại tâm đầu.

*Dịch:

Một mình lặng bước Tây lâu

Mảnh trăng tựa như lưỡi liềm

Cây ngô đồng đơn độc nơi viện thăm

Khóa lấy mùa thu.

Cắt không nổi

Gỡ càng rồi

Là mối sầu ly biệt.

Chính là tư vị

+

Của tim đau.

60. Chương 58: Bật Khóc

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau khi nói chuyện rõ ràng cùng Lâm Phổ, Lăng Thượng giải quyết xong xuôi vương bận trong lòng, vài ngày tiếp theo cô bước lên chuyến xe đến một thành phố nọ để tháo gỡ rắc rối khác.

Cô cảm giác bản thân rất cực khổ, nhưng cô không muốn trở mặt đứng nhìn giữa anh trai và Vân Liệt nảy sinh bất kỳ việc gì.

Đấy cơ hồ là sự tình cô không mong phải trông thấy nhất.

Song lúc cô đến xưởng thì họ báo anh trai đã quay về được mấy ngày rồi, thời gian ngắn sắp tới sẽ không qua bên này.

Thời điểm rời xưởng, Lăng Thượng cúi đầu đi bộ.

Anh trai thực sự rất lợi hại, Lăng Thượng cảm thấy hãnh diện vì anh.

Sau khi trở về, Lăng Thượng lại đến cửa hàng tìm, ngay lập tức bắt gặp thần thái sáng láng của anh trai.

Khuôn mặt vẫn còn hơi gầy, nhưng cả đáy mắt lẫn đuôi lông mày đều lộ ra hạnh phúc và thỏa mãn.

Lăng Thượng cười, song lại mâu thuẫn.

Thời điểm thấy quan hệ giữa anh trai cùng Vân Liệt không tốt, cô lo lắng; bây giờ nhìn anh trai như thế này, cô lại điên cuồng đổ kị.

Chỉ là không thể nói ra, không thể nói.

Biết Lăng Thượng tới tìm mình, Lăng Viên mãi mót dẫn Lăng Thượng đi ăn một bữa thật ngon để bù đắp. Mà Lăng Thượng vừa định hỏi, đến tận cùng thì đã xảy ra chuyện gì giữa anh và Vân Liệt, bỗng dưng nhân

vật chính xuất hiện.

“Vừa nãy anh gọi điện kêu cô ấy tới.” Lăng Viên giải thích, sau đó cười cười vẫy tay hướng Vân Liệt.

Lúc đến nơi Vân Liệt đã đoán được Lăng Thượng sẽ ở đây, vì thế nên nàng cũng không kinh ngạc khi thấy cô. Chỉ là ánh mắt trầm mặc của Lăng Thượng lưu trên người khiến cho nàng có chút thở không nổi.

Như những người cùng một nhà ăn cơm bên nhau, Lăng Viên nói không ngừng, nói chuyện thời tiết, nói chuyện cửa tiệm, nói từ xa đến gần, mà hai người kia thì thoảng đáp vài câu, còn lại hầu như là lẳng lặng mà ăn.

Thời khắc như vậy, tựa hồ đặc biệt quý giá.

Lăng Thượng ăn xong, thở ra một hơi.

Có thể gặp cậu ấy ở đây, hết thấy đều hợp lý thành chương*.

*hợp lí, không thể bàn cãi.

Nếu giữa hai người xem chừng cũng không có gì là không tốt, cô đã có thể an tâm. Đồng thời nhận ra loại tâm tư dư thừa kia thực quá mực cười.

Sao bọn họ có thể có vấn đề.

Nếu Vân Liệt có vấn đề thì đã bộc phát trước hôn lễ rồi, nếu đi đến bước này, cô tin Vân Liệt sẽ có trách nhiệm gánh vác sự lựa chọn của chính mình.

Còn anh trai thì chẳng cần phải bàn, anh ấy yêu Vân Liệt nhường nào chứ, quả thực quá rõ ràng.

Vì lẽ đó nên người đáng mực cười ở đây chỉ có mỗi mình mình, buồn lo vô cớ, xong lại cường điệu hóa lên.

Mặc kệ đến tốt cùng thì hai người bọn họ phát sinh ra vấn đề gì sau hôn lễ, nói chung cũng đã trôi qua rồi, không phải sao? Hai người bắt đầu biết điều chỉnh hài hòa mối quan hệ vợ chồng, bắt đầu rèn luyện lẫn nhau, đây không phải là quá tốt rồi hay sao?

Cô lại còn thực mực cười, vẫn lo lắng, sợ Vân Liệt....

Nói chung, giờ cô có thể an tâm.

*

Sau đó, kì nghỉ hè dài đằng đặc bắt đầu.

Đối với Vân Liệt và Lăng Viên mà nói, kì nghỉ hè này chẳng có gì đáng nói, thế nhưng Y phụ, Y mẫu lại có.

Một cuộc điện thoại gọi tới, Vân Liệt xin nghỉ một tuần để về quê mẹ vợ cùng Lăng Viên lần đầu tiên sau ngày cưới.

Đây cũng là lần thứ ba Lăng Viên đến thị trấn Lập Phong.

Sau khi họ về, đương nhiên Y phụ, Y mẫu vui cười hơn hở, thậm chí còn hận không thể đem toàn bộ những thứ tốt nhất trên thế giới mang tặng cho đứa con rể vô cùng vừa ý này.

Tất nhiên Lăng Viên vô cùng hiếu thuận, mấy ngày ở đây luôn kêu cha gọi mẹ, chân chính trở thành người một nhà.

Trong đoạn thời gian đó, Lăng Viên muốn leo lên ngọn núi kia, còn Vân Liệt bởi vì nhớ nhung buổi rạng sáng tựa như giấc mộng nọ mà đồng ý.

Thời điểm leo núi, Vân Liệt tận lực không hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra trước đây, chỉ có vậy mỗi bước chân mới không đau như thể giẫm lên từng lưỡi dao.

Sau khi lên đỉnh núi, cây hợp hoan lại đang nở rộ cực kỳ tươi đẹp.

Đóa hoa lớn màu hồng phấn như đám mây hạ xuống nhân gian, đẹp đến chói mắt.

Vân Liệt si ngốc ngắm nhìn cái cây, tiếp nhận một cánh hoa Lăng Viên đưa cho mình.

“Thật đẹp, không phải sao?” Lăng Viên cơ hồ đang nín thở, nói.

“Từ khi còn nhỏ, hàng năm em đã bắt đầu thường xuyên leo lên ngọn núi này.” Vân Liệt từ từ mở miệng, nước mắt chậm rãi tuôn trào. “Từ khi bắt đầu hiểu chuyện yêu đương, em đã nghĩ nếu có một ngày, em tìm được tình yêu đích thực của đời mình, hai đứa nhất định phải đứng dưới tán cây này cùng nhau ước nguyện.”

Nhưng đợi tới khi hoa nở, người cũng không còn nữa.

Vân Liệt che ngực thật chặt, chỗ ấy đau đến kịch liệt.

Mà Lăng Viên thì lại thương tiếc ôm lấy Vân Liệt. Anh biết Vân Liệt giàu tình cảm, nhưng không ngờ lại dồi dào đến thế. Anh thấp giọng nói bên tai Vân Liệt. “Chúng mình cùng ước nguyện đi.”

Song Vân Liệt không đáp, ước nguyện cùng người mình không yêu tại nơi từng ngập tràn thương yêu, nàng vẫn không làm được.

“Chúng ta không cần nói, cứ im lặng là coi như bằng lòng rồi.” Lăng Viên khẽ hôn giọt nước mắt của nàng, sau đó ôm sát sao, mắt nhắm nghiền, nội tâm yên lặng ước nguyện.

Có cây hợp hoan chứng kiến, có ngọn núi chứng kiến, chứng kiến cho tình yêu này, chí tử bất du*.

*có chết cũng không thay đổi.

Lời thề của hai người yêu nhau, chắc hẳn sẽ đều trở thành sự thật.

Nhưng Lăng Viên lại không biết, bọn họ không yêu nhau.

*

Trước khi đi, có một lần Y mẫu tâm sự.

Đó là lúc Vân Liệt quay trở lại cùng Lăng Viên từ trên núi, Y mẫu nhìn thấy đôi mắt khóc đến sưng đỏ của Vân Liệt bèn tranh thủ khi Y phụ dẫn Lăng Viên đi trấn nhỏ bên cạnh câu cá, kéo Vân Liệt tới ngồi bên mình.

“Đã xảy ra chuyện gì à?” Y mẫu lo lắng hỏi. Hôn nhân vừa mới bắt đầu, bà không hy vọng con gái mình không hạnh phúc, lựa chọn Lăng Viên làm con rể, xét đến cùng chính là do vừa ý phẩm chất và năng lực của anh có thể mang lại hạnh phúc cho Vân Liệt.

“Không có chuyện gì hết, chỉ là con hơi kích động khi nhìn thấy hoa nở.” Vân Liệt thấp giọng đáp.

“Cũng đâu phải lần đầu tiên con nhìn thấy cái cây kia nở hoa, sao lại đi kích động?” Y mẫu không tin. “Có phải giữa hai đứa xảy ra vấn đề gì không?”

“Giữa bọn con có thể có vấn đề gì chứ?” Vân Liệt cười.

“Ôi, nếu như con không muốn nói thì mẹ cũng không ép.” Y mẫu vuốt tóc Vân Liệt. “Có điều, hôn nhân không phải chuyện đùa, không phải lúc nào cũng ở bên nhau là được, phải thật chậm rãi, nếu nảy sinh vấn đề, nhất định phải mở lời nói ra, tuyệt đối đừng lờ gạt.”

Vân Liệt lắng nghe, đột nhiên hỏi. “Mẹ, mẹ và cha kết hôn vì yêu sao?”

Y mẫu sững sờ, cười ha hả. “Thời ấy thì yêu đương cái nổi gì, hai nhà làm chủ, tình yêu là dần dà bồi dưỡng về sau. Người nào đi chẳng nữa, bắt đầu có thể là tình yêu, nhưng về sau sẽ chỉ còn dư lại tình thân, đây là chuyện rất bình thường.”

Vân Liệt hơi nghiêng đầu, vừa nghe vừa ngẩn người.

Y mẫu quan sát một hồi lâu, lại thở dài. “Vân Liệt, con làm sao vậy? Lăng Viên tốt như thế, con còn gì không vừa lòng chứ? Tại sao con không vui?”

“Có thể là do bất đồng trước và sau khi kết hôn, sợ hãi một chút cũng có thể lí giải mà.” Vân Liệt lấy lại tinh thần, đáp.

Y mẫu ôm lấy Vân Liệt, nhẹ nhàng đưa người nàng như khi còn bé. “Vân Liệt, cha mẹ luôn mong con được hạnh phúc. Chọn lựa Lăng Viên, cũng không phải là vì nó đối tốt với cha mẹ, chung quy là do nó có

thể chăm sóc cho con. Ai cũng có khuyết điểm, trước khi cưới không phát hiện thì sau đó sẽ từ từ hiển hiện rõ, con nên học cách bao dung và nhường nhịn, đây mới thực sự là hôn nhân.”

Đáng tiếc Y mẫu nghĩ không ra, đám cưới với Lăng Viên đã vô cùng hoàn mỹ mà, còn Vân Liệt bỗng chợt nắm thật chặt câu nói trước đó của bà, nàng đẩy Y mẫu ra, hỏi. “Nếu lúc xưa con nói con không yêu Lăng Viên, liệu cha mẹ có để con cưới anh ấy nữa không?”

Y mẫu cau mày, bà không thích giả thiết này, nhưng giả như nó là thật....

“Sẽ không, thời đại này không còn hôn nhân do sắp đặt, nếu như con không yêu nó, cha mẹ cũng không bắt ép con.” Đến đây rồi Y mẫu có chút mê muội nói tiếp. “Vấn đề chính là hai đứa đã thực sự gần gũi mà, ở tại rất nhiều chi tiết nhỏ cho thấy giữa hai đứa có nảy sinh cảm tình, lẽ nào tất cả đều là sai sao? Vân Liệt, con đến cùng là làm sao vậy?” 1

Vân Liệt cắn môi, chờ người suy nghĩ rất lâu mới trả lời. “Con không sao, không phải con đã nói là chứng hoảng sợ sau hôn nhân ư.”

Tuy Vân Liệt nói như thế, song Y mẫu chung quy còn chưa từ bỏ, trước khi đi dặn tái dặn hồi với Lăng Viên, thế nhưng Lăng Viên thật tâm lắng nghe, thật lòng cam kết, sau đó tràn đầy ý cười ôm Vân Liệt rời đi.

Chờ hai người đi hẳn, Y mẫu vẫn nghĩ mãi không ra, rõ ràng là cuộc hôn nhân rất tuyệt vời mà, tại sao còn xuất hiện cảm giác không hài lòng.

*

Sau khi trở về, vì chuyện công việc mà Lăng Viên bận bịu đi tới đi lui, còn Vân Liệt ngay lập tức đi tìm Lăng Thượng.

Chợt phát rõ mà đi tìm cô.

Kỳ thực tối hôm đó cô quay lại liền bắt gặp nàng.

Lăng Thượng vừa vào đã nhìn thấy Vân Liệt, sau đó hơi sững sốt. “Về rồi à? Sao không ở lại thêm mấy ngày nữa?”

Vân Liệt chẳng nói chẳng rằng tiến lại gần.

Lăng Thượng đưa tay ngăn nàng. “Cậu làm sao vậy?”

“Cậu có biết lần này về nhà, mẹ tôi đã nói gì không?”

Lăng Thượng giật mình, xoay người cẩn thận khóa trái cửa rồi kéo nàng vào phòng ngủ.

Từ sau lần Lâm Phổ nghe lén được cuộc đối thoại của hai người, cô liền trở nên thận trọng hơn mỗi khi cả hai nói chuyện.

“Nói đi, đã xảy ra chuyện gì?”

“Tôi leo lên ngọn núi kia cùng Lăng Viên rồi.” Vân Liệt bỗng dừng lại nói.

Lăng Thượng mím môi không đáp, mặt cũng trở nên nghiêm túc.

“Cây hợp hoan nở hoa rất đẹp, nhưng tôi lại đứng ở đó cùng một người tôi không yêu.” Vân Liệt nói tiếp.

Lăng Thượng dùng lực nắm lấy cổ tay nàng. “Hôm nay cho phép cậu nói những lời như vậy, nhưng về sau cậu đừng nên nói cậu không yêu anh tôi, dù cho cậu không yêu thật thì cũng không thể nói.”

Song lời lẽ của Lăng Thượng hiển nhiên không hề lọt vào tai Vân Liệt, nàng không thèm để ý tay đang đau mà còn nói. “Cậu có biết mẹ tôi đã nói gì không?”

Lăng Thượng lạnh lùng nhìn nàng.

“Mẹ tôi nói, bà chỉ hy vọng tôi hạnh phúc, không phải là vì Lăng Viên đối xử tốt với bọn họ mà lựa chọn anh ta, cậu hiểu không? Nếu như lúc ấy tôi nói tôi không yêu Lăng Viên, hai người cũng sẽ không miễn cưỡng tôi, cậu có hiểu không?”

Lăng Thượng không hiểu, chuyện đã đến nước này, cô cũng không mong chờ bản thân hiểu hết rõ ràng.

“Tôi thực sự vô cùng hối hận.” Vân Liệt lại bắt đầu khóc, hiện tại nàng càng ngày càng khóc nhiều, luôn làm bạn cùng nước mắt, dần dần ném trái quả đắng tự bản thân gieo hạt. “Tôi hối hận đến nỗi hận không thể tự kết liễu chính mình. Tôi nghĩ tôi nhất định đã hiểu nhầm ý của mẹ tôi, tôi cho rằng bà chỉ cần Lăng Viên làm con rể, trừ anh ta ra thì ai cũng không được, vì thế nên tôi mới chấp thuận, nhưng căn bản không phải như vậy.”

Lăng Thượng dần dần cũng không tránh khỏi bị tâm tình của nàng cảm hóa, tay dùng lực từ từ buông lỏng, sau đó rất đau đớn nói. “Vân Liệt, chúng ta đã kiên trì đến tận bây giờ, mọi thứ đang rất tốt rồi, đã không còn có thể quay đầu nữa.”

“Biết, tôi biết.” Vân Liệt mạnh mẽ vung tay Lăng Thượng ra. “Tôi biết không còn có thể quay đầu, tôi đã có con đường của tôi, cậu cũng đã có con đường của cậu. Ngày tôi thấy cậu khiêu vũ cùng Lâm Phổ giữa hồ tâm đình, tôi đã biết sớm muộn cũng sẽ có ngày cậu rời xa tôi, sau đó chúng ta sẽ sống cuộc sống của riêng mình.”

Lăng Thượng giật mình nhìn Vân Liệt. Cô không biết Vân Liệt đã trông thấy một màn hôm ấy, theo trực giác muốn phản bác, muốn nói cho nàng biết đấy chỉ là điệu nhảy cuối cùng của mình và Lâm Phổ, thậm chí bản thân còn không thêm bận tâm.

Nhưng trong phút chốc, Lăng Thượng gắt gao đè lại những lời định thốt lên.

Tùy cậu ấy nghĩ gì thì nghĩ, Lăng Thượng mệt mỏi suy nghĩ.

“Nếu cậu đã nghĩ như vậy, tôi cũng không còn biện pháp.” Lăng Thượng thần thờ nói.

Vân Liệt trừng mắt nhìn cô, chợt thấy toàn thân đau đớn, cảm giác buồn nôn khó có thể nhẫn nhịn xộc tới, khó chịu đến phiên giang đào hải* khiến cho hai mắt nàng cơ hồ tối sầm lại.

*dời sống lấp biển: ý là khó chịu vô cùng.

Đẩy Lăng Thượng ra, Vân Liệt lão đảo vọt vào nhà tắm, hướng về phía bồn cầu thổ như diên.

Lăng Thượng chạy lại gần, mặt biến sắc vì kinh hãi, xong vội vã tay chân luống cuống vỗ lưng nàng để thuận khí.

Một lúc lâu sau Vân Liệt mới hòa hoãn, nàng hoàn toàn kiệt sức dựa bên bồn cầu, một giọt lệ nhẹ nhàng rơi xuống.

“Cậu thế nào rồi? Đờ hơn chút chưa? Hay là mình đi bệnh viện nhé.” Lăng Thượng luôn miệng hỏi, dáng vẻ Vân Liệt làm cô suýt tí nữa thì hồn vía bay lên trời.

“Tôi không sao.” Vân Liệt vô lực đáp. “Chẳng qua mấy ngày nay có hơi khó chịu thôi.”

“Ói đến nỗi ấy lại còn nói không sao, cậu...” Lăng Thượng lớn tiếng trách cứ nàng, đang dở dang bỗng dừng im bặt.

Tay cũng ngừng giữa không trung.

Một ý nghĩ đột nhiên xuất hiện làm cô hoàn toàn cứng đờ.

Vân Liệt thấy cô chợt im lặng liền quay đầu lại, thời điểm nhìn gương mặt hoảng hốt của Lăng Thượng, nàng cũng nghĩ đến điều gì đó.

“Không, không, sẽ không.” Vân Liệt liều mạng mà lắc đầu. “Chỉ là ngồi tàu nên có hơi khó chịu thôi, sẽ không đâu.”

Dường như Lăng Thượng không nghe thấy nàng biện giải, chỉ lầm bầm hỏi. “Hai người là vợ chồng mà, đúng không?”

Vân Liệt tuyệt vọng nhắm nghiền mắt lại.

“Đi bệnh viện đi.” Lăng Thượng bình tĩnh nói.

“Tôi không đi.” Vân Liệt nhảy dựng lên, quay lưng tính bỏ chạy.

Lăng Thượng nhanh chóng bắt được nàng, biểu cảm hung ác. “Cậu không đi không được, đi!”

Vân Liệt che miệng, suy sụp ngồi xuống đất.

Thế nhưng Lăng Thượng mặc kệ, cô vẫn kéo Vân Liệt đứng dậy, sau đó áp tải nàng đến bệnh viện kiểm tra.

Hối hận cũng vô dụng, tính toán sai ngay từ điểm xuất phát thì dọc con đường sẽ sai hết toàn bộ.

Sau một giờ đồng hồ, hai người bước ra từ bệnh viện đa khoa.

Đứng trước cửa bệnh viện, dòng người qua lại.

Có bác sĩ khoác blouse trắng, tai đeo ống nghe chạy vội vàng; cũng có những người mặc quần áo bệnh nhân, khuôn mặt cứng nhắc, bước chân chậm rãi.

Còn Lăng Thượng và Vân Liệt đứng chính giữa, điểm giống nhau chính là hai gương mặt tuyệt vọng.

Đứng một lát, Lăng Thượng thở ra một hơi, xoay người bước đi.

Còn Vân Liệt siết chặt đơn thuốc bác sĩ đưa, trong nháy mắt Lăng Thượng quay lưng ấy, nàng đột nhiên ngồi chồm hổm trên mặt đất bật khóc.

Bệnh viện thì thiếu gì hạng người? Cho dù Vân Liệt khóc đến thương tâm như vậy, có điều đó vẫn chỉ là cảm tượng bình thường ở nơi đây thôi, chẳng qua chẳng ai biết tại sao nàng lại khóc.

Cửa bệnh viện kẻ đến người đi, ai cũng không quan tâm cố sự giữa cô gái vừa quay lưng bước đi cùng cô gái đang ngồi chồm hổm trên mặt đất khóc rống, xem ra, bất quá chỉ là một người quay lưng bước đi, còn một người ngồi xổm xuống gào khóc mà thôi.

Hai người, với hai vận mệnh.

#bạn editor nằm dài nhìn trời giữa mùa đông giá rét: chương 58 rồi nhỉ, còn 3 chương 59, 60, 61 nữa thôi, sắp phải xa nhau rồi (Cảm ơn các bạn đã theo dõi đến tận bây giờ (Mình sẽ cố gắng hoàn thành chính truyện trong tuần này (

61. Chương 59: Hãy Quên Nhau Đi

Cô gái ngồi xổm tùy ý gào khóc trước cửa bệnh viện kia rất nhanh bị lãng quên trong tâm thức của mọi người.

Có những đau đớn, cả đời cũng không thể quên được.

Có những hối hận, cả đời cũng không thể bù đắp.

Về đến nhà, ngay lập tức Lăng Thượng nhét vào tay Vân Liệt một vài thứ rõ ràng vừa mới được mua.

Đều là thức ăn gì đó dành cho phụ nữ đang mang thai.

“Bây giờ đừng suy nghĩ gì nữa, ngoan ngoãn sinh đứa con của anh trai tôi là ổn.” Mắt Lăng Thượng đỏ lúc

cô nói.

“Tôi không muốn sinh nó ra.” Vân Liệt lắc đầu. “Tôi không muốn sinh đứa con của anh ta.”

“Cậu nói cái gì?” Lăng Thượng trợn mắt. “Cậu điên rồi, nếu như cậu dám làm gì tổn hại đến đứa trẻ trong bụng mình, tôi nhất định sẽ giết cậu.”

“Cậu giết tôi đi, cậu giết tôi luôn đi.” Vân Liệt vứt hết toàn bộ những thứ trên tay, hoa quả cùng các loại đồ ăn rơi hết xuống đất. “Tôi không muốn sinh con cho anh ta, điều tôi muốn chính là sinh ra một đứa bé mang họ Lăng, mang huyết thống của tôi và cậu...”

Chát!

Tay Lăng Thượng ép Vân Liệt dừng lại.

Một cái tát, đầu Vân Liệt quay hẳn sang phía khác.

Mà Vân Liệt dù lệch mặt, vẫn cố chấp yếu ớt nói cho trọn lời. “Tôi chỉ muốn sinh ra... một đứa con giống cậu...”

Lăng Thượng cảm thấy bản thân sắp bị chọc giận phát điên lên rồi.

Cô ôm lấy đầu mình, thật sự sắp nổ tung.

Bao thống khổ trước kia tính là gì, so với thời khắc này, quả thực quá nhỏ bé, không đáng kể.

Cực kỳ lâu sau, Lăng Thượng chậm rãi mở miệng, phá tan sự tĩnh lặng. “Vân Liệt, cậu có biết không, đứa trẻ trong bụng cậu, tương lai sẽ gọi tôi là cô. Cậu muốn tôi là người cô phá hoại bố mẹ của nó sao?”

.....

“Vân Liệt, cậu muốn tôi trở thành tội nhân thiên cổ* sao?”

*mắc tội nghìn đời.

.....

“Vân Liệt, tại sao cậu vẫn muốn thử thách ranh giới đạo đức của tôi vậy?”

.....

“Vân Liệt, sinh đứa bé ra đi, tôi cũng sẽ không rời khỏi nơi đây, tôi sẽ làm một người cô hợp quy cách nhất.”

.....

Dứt lời, Lăng Thượng bỏ đi.

Để lại mình Vân Liệt đối diện với tàn cục.

“Quả nhiên là tự làm tự chịu.” Vân Liệt bắt đầu khom lưng nhặt những thứ Lăng Thượng mua lên.

“Hồi hận thì có ích gì chứ.” Vân Liệt chọn một quả táo, cầm dao từ từ gọt.

“Cứ thế đi, cứ như thế đi.” Ăn từng miếng từng miếng một, không ngờ vừa có thể nếm vị mặn của nước mắt, vừa thưởng thức được cả vị ngọt của trái táo, quả nhiên, thế giới này chính là như vậy....

*

Rời nhà, Lăng Thượng trở lại trường, gặp Hà Thù đã lâu chưa thấy.

Thời điểm sức chịu đựng của cô đang yếu ớt nhất còn đựng phải cô ấy, ngẫm nghĩ lại, đúng là vận mệnh.

Vốn Hà Thù định coi như không thấy mà đi tiếp, dù sao cũng đã không thêm để ý mặt mũi vào cái ngày Lăng Viên cưới Vân Liệt, bây giờ cô không muốn nhìn thấy bất kỳ người nhà họ Lăng nào nữa.

Nhưng ngay khi cô lơ đãng lướt qua Lăng Thượng, cô vẫn lập tức đến bên cô ấy.

Lăng Thượng, giờ khắc này, miêu tả như hồn đã lìa khỏi xác cũng không quá đáng.

Mặt trắng bệch, cắt không còn một giọt máu, con người không tiêu điểm, Hà Thù sợ cô không chú ý sẽ có khả năng đâm vào thân cây.

Khi phát hiện ra người giữ mình lại là Hà Thù, Lăng Thượng mới hoàn hồn, lấy lại tinh thần. “Là cậu à, Hà Thù, đã lâu không gặp.”

Hà Thù thở dài. “Chúng ta có thể nói chuyện một chút không?”

Hai người tùy tiện ngồi xuống một cái ghế dài dưới bóng cây.

“Tại sao tất cả mọi người đều cực khổ như vậy?” Hà Thù nhìn cô. “Lăng Thượng, cậu cũng là bởi tình yêu sao?”

Lăng Thượng trầm mặc.

“Bất quá hiện tại xem như tôi đã được giải thoát rồi.” Hà Thù dựa lưng lên ghế, ngửa mặt lên nhìn bầu trời. Ánh sáng mặt trời xuyên qua kẽ lá chiếu thẳng đến, khiến cho con người ta không thể mở mắt ra nổi. “Dù cho đánh mất đi Vân Liệt, tôi cũng đã được giải thoát rồi.”

Cái tên “Vân Liệt” làm Lăng Thượng đột nhiên bị đâm tỉnh, sau đó cô nghi hoặc hỏi. “Cậu với Vân Liệt làm sao vậy?”

“A.” Hà Thù kêu một tiếng. “Cậu chưa biết ư?”

Lăng Thượng lắc đầu.

Hà Thù chần chờ một lát, cô không ngờ Lăng Thượng vẫn chưa biết, nhưng vô cùng chậm rãi, cô nói. “Buổi tối ngày Vân Liệt kết hôn cùng Lăng Viên, tôi đã kể cho bọn họ nghe bí mật đã chôn sâu trong lòng từ rất lâu rồi.”

Lăng Thượng nhìn Hà Thù chăm chú.

“Tôi nói,” Hà Thù đặt tay lên trên mắt, ánh mặt trời quá chói chang, mà nước mắt lại đến quá đột ngột. “Tôi vẫn luôn yêu anh trai cậu.”

Lăng Thượng nhất thời nín thở.

Đầu óc hỗn loạn.

Cuối cùng Lăng Thượng cũng nhớ ra thời điểm cô tìm Hà Thù mời cô ấy làm phù dâu, phản ứng của Hà Thù đã kì lạ như thế nào.

Bây giờ nghĩ lại, thì ra là vì chuyện tình cảm.

Phải làm phù dâu trong hôn lễ giữa người mình yêu và bạn thân, đây là việc tàn nhẫn biết bao.

Sau đấy, không cần Hà Thù nói, Lăng Thượng cũng liên tưởng đến tình cảnh anh trai cùng Vân Liệt tiếp

theo đó.

Nhất định Vân Liệt rất hối hận.

Lăng Thượng nghĩ mà chua xót.

Bởi vì thế cho nên mới bộc phát khi nghe những lời mẹ cậu ấy tâm sự.

Đáng tiếc, bây giờ đã quá muộn màng.

“Thực sự không cam tâm chút nào.” Hà Thù cười khổ. “Tôi với Vân Liệt cùng gặp gỡ anh trai cậu vào buổi tối hôm ấy, cùng dưới ánh đèn đường ấm áp, lại cùng nhất kiến chung tình, vì thế nên, thật sự không cam tâm.”

Đầu óc Lăng Thượng bỗng dưng chập mạch.

Cô nghe có chút không hiểu.

Cùng gặp anh trai cái gì cơ, nhất kiến chung tình dưới ánh đèn đường ấm áp cái gì cơ.

Cô hoàn toàn không hiểu, vì thế gương mặt trở nên mê man.

Hà Thù mỉm cười ghen ngào. “Không thể nào, Lăng Thượng, đừng nói đến giờ cậu vẫn chưa biết chúng tôi bởi vì muốn nhận thức Lăng Viên nên mới nghĩ ra biện pháp làm quen với cậu chứ?”

Lăng Thượng sững sờ, nói không nên lời.

Hà Thù bèn kể về cái đêm của nhiều năm về trước, cái đêm vẫn luôn hiển hiện rõ ràng trong kí ức của cô.

Dứt lời, rồi cuộc Lăng Thượng cũng nhớ ra.

Hình như lâu thật lâu trước đây, anh trai từng kể anh ấy vô tình cứu được hai cô gái, lúc đó bản thân còn cười nhạo anh bịa đặt.

Nhưng hóa ra là sự thật..

Lăng Thượng khẽ cười.

Hà Thù kì quái nhìn cô. “Cậu cười cái gì?”

Lăng Thượng ngoái cổ lại, đáp. “Không có gì.” Cô đứng dậy. “Tôi đi đây.”

“Lăng Thượng?” Hà Thù cảm thấy lòng dạ hỗn loạn lạ thường, nhưng Lăng Thượng ngăn cản bước tiến muốn bám theo của cô.

“Sau này, cậu cũng phải tìm được hạnh phúc của chính mình, hãy tranh thủ, nếu tìm thấy thật, thì đừng buông tay.” Lăng Thượng nói xong liền bỏ đi.

Hà Thù kinh ngạc nghe cô nói, cảm thấy cô như một điều bí ẩn, đồng thời khuôn mặt mình ngập tràn nước mắt.

Không phải vì Lăng Viên, mà chỉ bởi những lời Lăng Thượng vừa nói.

“Quái lạ, sao mình lại khóc.”

*

“Chi bằng thế này đi, tôi có thể học khiêu vũ, nhưng cậu phải giới thiệu một người cho tôi.”

“Ai?”

“Anh cậu — Lăng Viên.”

“Tại sao lại muốn biết anh ấy?”

“Bởi vì anh ấy là anh của cậu.”

Nhớ tới Vân Liệt khi đó, nàng quay đầu đi, sóng mắt lay động.

Nguyên lai, tất cả là như vậy.

Nguyên tưởng bởi vì mình, hóa ra là sai rồi, mình đã chịu đựng bao gánh nặng, dùng toàn lực, dù cho thịt nát xương tan.

Nhưng nguyên lai, nhân quả cũng không phải mình.

Hà tất phải ở lại đây?

Sai một bước, rồi lại một bước nữa, nhịp chân ngày càng lệch, phương hướng ngày càng xa, nguyên tưởng là do máu cùng lệ dần dà tích lũy, nhưng hóa ra vốn là giấy trắng mực đen, mệnh cũng đã định.

Đáng tiếc vừa hứa với cậu ấy sẽ không rời đi, cuối cùng vẫn không thể thực hiện.

Bị mắc kẹt trong hang sâu khô cạn, ẩm ướt và tăm tối, chỉ bằng bước chân ra ngao du khắp nơi trên thế giới này.

62. Chương 60: Kết Thúc

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Cô cứ thế mà đi sao?” Hàn Tây nghi hoặc hỏi.

“Thế mới nói, cộng rơm cuối làm gãy lưng lạc đà*.” Kiều Ủy Nhân gạt đầu, rồi lại lắc đầu. “Kỳ thực, đó mới chính là nơi bà ấy coi trọng nhất.”

*tương tự như: “Một giọt nước làm tràn ly.”, [1] chi tiết ở cuối chương.

“Cô ấy đi, mẹ tôi phỏng chừng đã phát điên rồi.” Hoa Hồ mạnh mẽ hít sâu mấy hơi, cố sự đến đây quả thực quá thảm thương.

Mà Lăng Viên còn hăm sâu trong kí ức, tất cả những điều tốt đẹp đều là giả tạo, mọi thứ vỡ tan kể từ đây. Đúng, em gái đi rồi.

Lăng Thượng, thật sự đã đi rồi.

Cụ thể đi tự khi nào, đi đâu, không ai biết.

Chẳng qua sau mấy ngày, Lăng Viên nhận được một phong thư, đọc xong anh mới hay, em gái đi rồi.

Không đơn giản chỉ là rời nhà ra đi, mà là từ bỏ hoàn toàn hơn hai mươi năm sinh sống nơi đây, tìm kiếm một nguồn nước khác để sinh tồn.

Bức thư viết rất ngắn gọn, căn bản Lăng Viên đọc cũng không hiểu.

Nó chỉ nói nó đi rồi, nó sẽ sống tốt, dặn anh phải chăm sóc Vân Liệt, còn bảo, Vân Liệt đã mang thai.

Đáng lẽ tin tức cuối cùng phải khiến anh mừng như điên, thế nhưng Lăng Viên lại không để tâm nhiều, phản ứng đầu tiên của anh chính là Lăng Thượng thực sự đã xảy ra chuyện gì rồi, phản ứng tiếp theo là đi tìm Lâm Phổ.

Vừa gặp mặt, anh đưa bức thư cho Lâm Phổ, chất vấn cậu ta xem đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Cảm xúc Lâm Phổ rất khó diễn tả, đọc xong bức thư kia cảm thấy toàn thân lạnh buốt.

Trong mắt anh vừa vẩn chỉ nhìn thấy một dòng.

Lí do Lăng Thượng bỏ đi nhất định có liên quan đến việc Vân Liệt mang thai.

Vân Liệt mang thai, Lăng Thượng chịu không nổi đã kích, rốt cuộc đã ra đi rồi.

Đi đơn giản như vậy, thế nhưng rõ ràng đơn giản thế mà lại không thể nói cho Lăng Viên hiểu. Anh trả lại bức thư cho Lăng Viên. “Nếu như anh thực sự muốn biết lí do, hãy trở về để hỏi Y Vân Liệt chết tiết kia kìa.”

Gào xong câu này, Lâm Phổ bước đi, chuyện Lăng Thượng quá đột ngột, khả năng chưa nghĩ ra nên đi đâu, vì thế có thể vẫn còn trốn đâu đó trong thành phố này, nhắm nháp vết thương, dù cho có phải đào bới khắp mọi ngõ ngách anh cũng phải tìm ra cô.

Mà Lăng Viên vẫn đứng như trời trồng, anh không biết việc này thì có quan hệ gì với Vân Liệt, càng không hiểu vì sao người luôn hữu hảo như Lâm Phổ lại dùng từ “chết tiết” để hình dung nàng.

Anh bèn chạy về nhà, sau đó nhìn thấy cảnh Vân Liệt đang vừa cầm một quả táo vừa nôn mửa.

Mọi thứ quả thật rối tung rối mù.

Khiến tâm anh càng hoảng loạn hơn, đương nhiên không gì bằng phản ứng của Vân Liệt khi đọc xong bức thư.

Cả đời Lăng Viên sẽ không bao giờ quên.

Trong nháy mắt bức thư bị Vân Liệt xé nát, miệng cơ hồ la hét thê thảm. “Cậu gạt tôi, cậu gạt tôi, cậu gạt tôi, cậu gạt tôi, cậu gạt tôi....”

Vân Liệt này xa lạ biết bao.

Xa lạ đến nỗi khiến Lăng Viên run rẩy.

Để ổn định Vân Liệt gần như đã động kinh, Lăng Viên phải áp chế nàng lên ghế sofa, sau đấy Vân Liệt lại nôn một bãi, cuối cùng cả hai đều mệt mỏi.

Mà Lăng Viên, tới tận bây giờ vẫn chưa hiểu đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Chăm sóc thân thể cực kỳ suy yếu của Vân Liệt, Lăng Viên mới nhớ lại câu nói sau cùng của Lăng Thượng trong bức thư.

Vân Liệt mang thai, Vân Liệt mang thai con của anh.

Tin ấy vốn phải làm anh cao hứng muốn phát rồ, song hiện tại Lăng Viên cười không nổi.

Mặc dù ngay cả lí do bản thân cười không nổi, anh cũng không biết.

Anh chỉ biết bầu không khí ngột ngạt dị thường, cảm giác ảm áp từng có kia đang dần bị phá vỡ, mà bão táp, chẳng mấy chốc sẽ ào ào kéo đến.

Mãi tới tối Vân Liệt mới tỉnh dậy, ngây ngốc nằm bất động trên giường.

Dù cho Lăng Viên nói gì nàng cũng đều không đáp lại, cấp bách cùng bất đắc dĩ, Lăng Viên không thể làm gì khác ngoài bế nàng đi bệnh viện kiểm tra.

Thời điểm ôm nàng như ôm một con rối không sự sống, mềm nhũn mặc anh an bài.

Bác sĩ nói nàng chịu đả kích rất lớn.

Lăng Viên không biết chính xác thì nàng bị cái gì đả kích. Cuối cùng nghĩ đi nghĩ lại, lại dừng lại ở sự kiện Lăng Thượng bỏ đi.

Tại sao việc Lăng Thượng bỏ đi lại có thể gây đả kích lớn nhường ấy cho Vân Liệt?

Lăng Viên vẫn nghĩ không ra.

Sau đó Lâm Phổ xuất hiện, Lâm Phổ bảo cậu ta không tìm thấy Lăng Thượng, rằng Lăng Thượng đã đi rồi, rằng mọi chuyện không thể cứ thế mà hạ màn, rằng Lăng Thượng không đáng làm người bất hạnh nhất.

Lâm Phổ nói, Lăng Thượng yêu Y Vân Liệt.

Lăng Viên như một kẻ ngu si nhất thế gian nhìn Lâm Phổ.

Lâm Phổ còn nói, Y Vân Liệt yêu Lăng Thượng.

Mặt Lăng Viên vẫn mê man. 2

Cuối cùng ngay cả Lâm Phổ cũng không nhẫn tâm nói tiếp.

Mà Lăng Viên lại như không nghe thấy gì hết.

*

Ở trong bệnh viện mấy ngày, Vân Liệt về nhà.

Vân Liệt bắt đầu kháng cự việc uống thuốc, cũng kháng cự việc ăn uống.

Ngoại trừ khóc, nàng không hề làm bất cứ chuyện gì.

Mặc cho Lăng Viên cầu xin khổ sở, nàng cũng không để tâm.

Sau đó Vân Liệt lại ôm hai quyển album lớn kia, bắt đầu vứt hết những ảnh không có Lăng Thượng ra ngoài. Lăng Viên trơ mắt nhìn nàng quăng toàn bộ hình có mặt mình lên mặt đất, rồi lại trơ mắt nhìn nàng lôi ra một đống ảnh không biết từ đâu thay thế vị trí ban nãy của anh.

Lăng Viên run rẩy đoạt lấy quyển album, nhìn từng cái từng cái một, đều là ảnh chụp Lăng Thượng và nàng.

Lăng Viên khóc.

Những bức ảnh kia, dường như vẫn là năm ghé thăm thị trấn Lập Phong, nhưng lại dưới tán cây hợp hoan xa lạ ngập tràn muôn nơi. Toàn bộ những thứ này, anh chưa từng trông thấy.

Vì thế xưa nay không biết đến tột cùng thì đã xảy ra chuyện gì giữa em gái và người mình thương yêu nhất.

Anh cảm thấy thế giới bỗng chốc như sụp xuống.

*

Vài ngày sau, rốt cuộc Vân Liệt cũng hồi sức, hôm đó nàng ăn không ít cơm, lúc Lăng Viên định vào bếp rửa bát, nàng kéo anh lại.

“Chúng ta nói chuyện đi.” Vân Liệt nói.

Lăng Viên nhìn mặt nàng tái nhợt, không hiểu nổi tại sao thân thể hư nhược như thế lại có khí lực lớn đến nỗi giữ trụ được mình.

“Chúng ta ly hôn đi.” Vân Liệt mở to hai mắt, mấy ngày vừa qua đi nàng gầy đi nhiều, đôi mắt có vẻ càng to ra, nhìn thẳng Lăng Viên.

Lăng Viên chấn động, đột nhiên đứng bật dậy. “Anh sẽ không ly hôn.”

“Hôn nhân không tình yêu, anh chịu nổi sao?” Vân Liệt thê lương mở miệng.

“Thời điểm ban đầu có lẽ không yêu, nhưng về sau thì có thể.” Lăng Viên cứng nhắc đáp. “Hết thấy đều sẽ không thay đổi, sau này chúng mình có con, sẽ sống rất thoải mái, không, nhất định sẽ sống vô cùng tốt.”

Vân Liệt cười ha hả. “Con ư? Tôi không ngại nói cho anh biết, đứa con trong bụng tôi tồn tại là nhờ nó mang trong mình huyết thống của cô ấy, dòng họ của cô ấy....”

Chát!

1

Một bàn tay ép Vân Liệt dừng lại.

Chẳng qua lần này là Lăng Viên.

Vì sao? Tôi chỉ nói lên suy nghĩ thật tâm thôi mà.

Cùng một câu nói, tại sao các người đều phần nộ như vậy.

Vân Liệt mặc kệ cảm giác đau như hỏa thiêu trên mặt, oan ức nghĩ.

Còn Lăng Viên thì không thể tin nổi nhìn bàn tay mình.

Tại sao lại đánh cô gái bản thân xưa nay chỉ muốn gắng hết sức che chở.

Mà sao cô gái anh hao tổn tâm tư để yêu lại phản bội anh.

Và cả Lăng Thượng, đứa em gái ngoan ngoãn của anh, đến tột cùng thì hai người bọn họ đã làm gì sau lưng anh.

“Tôi yêu Lăng Thượng, không yêu anh.” Rốt cuộc Vân Liệt cũng đi thẳng vào vấn đề.

Chỉ là Lăng Thượng đã đoạn tuyệt bỏ đi.

Như vậy thì nàng cũng chẳng còn lí do gì để tiếp tục sống như bây giờ.

Trật tự bình thường đã sớm bị đánh vỡ, dù chịu bao đau khổ lâu như vậy, cuối cùng vẫn tuyên cáo kết thúc.

Con đường quay trở lại sẽ rất dài, nhưng nhất định phải đi, hơn nữa còn là độc hành.

Lăng Viên ngã ngồi lên sofa. Chung quy không thể trốn tránh tiếp.

“Các người, bắt đầu từ khi nào?” Lăng Viên thấp giọng hỏi, anh phải đan thật chặt hai tay vào nhau, chỉ có thế mới giảm bớt đả kích gây đau đớn ngập tràn trong tâm trí.

“Rất lâu rồi.” Vân Liệt đáp. “Bắt đầu từ lần đầu tiên ghé qua nhà của tôi. Ngày mừng một tháng năm năm ngoái, tôi trở về không phải vì anh, mà là vì cô ấy.”

“Ha!” Lăng Viên chật vật, bật cười, song lại không nói nên lời.

“Nói chung, chúng tôi vốn muốn cứ như vậy mà sống tiếp. Thế nhưng Lăng Thượng đi rồi.” Vân Liệt khẽ động khóe miệng. “Cô ấy đi rồi, diễn không nổi nữa, kết thúc thôi.”

“Diễn, lẽ nào tất cả đều là diễn sao?” Lăng Viên tròn mắt.

“Đúng.” Mặt Vân Liệt không cảm xúc.

“Trong bụng em là đứa con của anh.” Lăng Viên run rẩy nói.

“Tôi sẽ nuôi nó thật tốt.” Vân Liệt cố chấp đáp, thậm chí chết lặng nói. “Tóm lại, tôi muốn ly hôn.”

“Nếu như anh không đồng ý thì sao?” Lăng Viên chống bàn đứng dậy.

“Ngày mai tôi sẽ xin từ chức, từ chức xong sẽ trực tiếp rời đi.”

Nghe Vân Liệt đến cả công việc nàng yêu thích nhất cũng không thiết, rốt cuộc Lăng Viên đã cảm nhận được sự chân thực.

Ai có thể bảo đây chỉ là một giấc mộng không?

Hay thực ra anh vẫn luôn sống trong mơ, liều mạng để trả giá sau đó bật mạng tự an ủi, luôn thầm nhủ với bản thân rằng sẽ có một ngày, dù mỗi động tác nho nhỏ của nàng đều cổ vũ rất lớn cho anh, song sẽ có một ngày nàng nói nàng yêu anh.

Nhưng, mộng là mộng, sau khi tỉnh dậy lại phải sống tiếp.

Mà cuộc sống, đôi khi vô cùng tàn khốc.

“Hai người đã.... yêu nhau.” Quá khó để nói, Lăng Viên dốc hết khí lực mới nói được hết câu. “Vậy tại sao lại đặt tôi ở trung gian?”

“Chúng tôi cũng không muốn, nhưng anh là anh trai cô ấy.” Vân Liệt cười. “Các người... đều yêu tôi.”

“Vì thế nên cô cho rằng mình có thể gây tổn thương cho cả hai người chúng tôi?” Lăng Viên hỏi ngược lại.

Vân Liệt kinh ngạc mà rơi lệ. “Lăng Viên, tôi cũng không muốn, mọi chuyện biến thành như vậy, tôi cũng không hề muốn...”

“Huống hồ, giả như anh biết tình cảm của chúng tôi, anh sẽ chấp thuận sao?”

Lăng Viên sững sốt.

“Sẽ không đâu.” Vân Liệt cười ha hả. “Đúng không.”

Lăng Viên nhắm mắt, giả như...

Cái giả như này quá khó để tưởng tượng, nếu quả thực là như thế, có lẽ cổ sự đã sớm kết thúc.

Buộc hai người tách ra, dẫn cả hai đi khám bác sĩ, thậm chí dùng cả bản thân để rời sự chú ý, vẫn sẽ dừng lại ở phần tình cảm của bản thân.

Lăng Viên cảm thấy nếu anh không rời khỏi đây thì anh sẽ không chống đỡ nổi, đầu óc anh trôi về quá khứ chân thực nhưng giả tạo, có anh, có Vân Liệt, có cả Lăng Thượng.

Lăng Viên thấy hoang đường đến nực cười, mà cô gái trước mắt, vừa đáng thương lại vừa đáng cười.

Mà kẻ nực cười nhất, thật ra lại chính là anh.

Không thể đối mặt, anh hoảng hốt chạy trốn.

*

“Cha, đừng nói nữa.”

Hàn Tây cắt ngang hồi ức thống khổ của Lăng Viên.

Ngay cả Kiều Ủy Nhân, dù vô cùng tò mò từ rất lâu về quá khứ của mẹ mình, cũng muốn nói câu ấy.

Lăng Viên ngừng tự thuật, mở gói thuốc lá lấy ra một điếu, tay hoàn toàn vô lực, ngay cả sức rút nó ra cũng không có.

Hàn Tây nhích lại gần, thay ông nhẹ nhàng rút điếu thuốc, bấm bật lửa.

“Cảm ơn.” Lăng Viên cúi đầu nói, sau đó tựa lên ghế suy nghĩ.

Còn Hoa Hồ thì lại ngơ ngác nhìn Lăng Viên, thời điểm nghe tới đây nàng đột nhiên ý thức được, sinh mệnh không ai có thể đoán trước.

Không ngờ đây là kết quả sau bao giận hờn.

Khó trách những năm gần đây ông ấy không đến nhận mình làm con gái. Hoa Hồ nhìn Lăng Viên, chợt rất muốn khóc.

“Sau đó, ta lại phạm phải một sai lầm.” Lăng Viên nhìn lướt qua Hàn Tây, bởi vì chuyện này liên quan đến mẹ cậu nên ông không định kể chi tiết, chỉ đơn giản nói. “Bắt đầu như một người đàn ông chịu không nổi đả kích quá lớn, quá thương tâm, quá vô dụng, rồi bắt đầu say rượu.”

“Từ hôm đó đã rất lâu ta không quay về ngôi nhà ấy, nơi đó khiến ta sợ hãi, cũng khiến ta buồn nôn.”

“Sau đấy,” Lăng Viên lại hướng Hàn Tây, nói. “Mẹ của con đã đưa ta say khướt nằm trên đường về nhà. Thời điểm Lâm Phổ đi tìm Lăng Thượng, cô ấy đã biết hết tất cả.”

“Lâm Phổ quả là một tên miệng rộng.” Lăng Viên cười nhạo. “Chắc hẳn ta phát hiện ra một mình không thể đi đến đâu nên muốn tìm thêm ai đó tìm kiếm cùng hấn, kết quả, lại càng loạn hơn.”

*

Sau đó, đầu không muốn kể nhưng chuyện cũng đã thật sự xảy ra rồi.

Đưa Lăng Viên về, Hà Thù dốc lòng chăm sóc anh. Phương thức của cô rất đặc biệt, không phải khuyên can, mà là uống rượu cùng Lăng Viên, uống đến khi nằm chết dí ở bệnh viện, nói chung Hà Thù cho anh cảm giác quyết đoán.

Rồi say rượu đánh mất lí trí.

Hà Thù bảo, hết thấy đều do cô ấy tình nguyện.

Hà Thù bảo, đã từng có người nói với em, sau này phải tìm được hạnh phúc của chính mình, hãy tranh thủ, nếu tìm thấy thật, thì đừng buông tay.

Sau ngày hôm ấy, rốt cuộc ở bên tai cũng văng vẳng bao lời nói bóng gió, anh nhìn Hà Thù, mỗi ngày mỉm cười, nấu cơm cho anh ăn, đưa anh ra ngoài đi làm, buổi tối lại tiếp tục cùng anh say xỉn.

Đột nhiên anh cảm thấy sự bất đắc dĩ của Vân Liệt.

Một người ta không yêu, nhưng lại liều mạng đối tốt với ta.

Nhưng người này chung quy vẫn là người mình không yêu, Lăng Viên không muốn giẫm lên vết xe đổ, song anh lại thẹn với Hà Thù, nói chung anh chưa từng cảm giác cuộc sống hỗn loạn như vậy.

Rốt cuộc cũng có một ngày, Hà Thù nói, ly hôn đi, sau khi ly hôn, có lẽ cậu ấy sẽ trở về.

Cậu ấy, Lăng Thượng, em gái, đây mới là những từ Lăng Viên không dám tiếp xúc.

Nhưng Hà Thù dễ dàng nhìn thấu anh.

“Em cũng biết mà, anh hận nhất việc hai người bọn họ che giấu anh, thời điểm hai người đó ở bên nhau lúc trước, tại sao anh chưa từng đặt giả thiết.” Lăng Viên đáp.

“Vì thế nên, hãy ly hôn đi.” Hà Thù lẳng lặng lấy tay anh đặt lên bụng mình.

Lăng Viên trợn mắt nhìn cô.

“Chúng mình hãy rời khỏi thành phố này đi, mọi người, ai cũng đi được rồi.”

Hà Thù nhẹ nhàng ôm lấy Lăng Viên, nói.

Cái ôm ấm áp này khiến Hà Thù phải bỏ ra bao nhiêu tính toán cùng công sức.

Cô thấy, nếu lúc xưa chuyện tình giữa Lăng Thượng và Vân Liệt bị phát giác, tất nhiên Lăng Viên sẽ càng hao tổn tâm tư, tuyệt đối không chịu từ bỏ suy nghĩ tìm cách cứu vớt; song hiện tại, thời điểm anh chết tâm mới là cơ hội tốt nhất.

Mà chính bản thân cũng tương tự, cố gắng vớt vát rồi trả giá, chưa từng từ bỏ ý định, không phải ư.

Chỉ là, không đi đến cuối thì không ai có thể biết trước kết cục.

Vì thế, Hà Thù cũng đánh cược.

Sau đó, tất cả mọi người bỏ đi.

Lăng Thượng không biết đã đi nơi đâu.

Lăng Viên chấp thuận ly hôn với Vân Liệt, cùng Hà Thù xây lập cơ nghiệp ở một thành phố khác, tránh thật xa chốn thương tâm xưa cũ.

Còn Vân Liệt quay trở lại thị trấn Lập Phong, cũng gần ngơ những 17 năm.

Mà khởi đầu của Lâm Phổ chính là nơi đây, sau này có đi nơi khác hay không, không ai biết.

Kết cục khốc liệt của nhiều năm về trước vô cùng đột ngột khiến nhiều người trở tay không kịp, nhưng họ vẫn tách ra, sống tiếp cuộc sống của mình, bất hạnh ở chỗ không một ai hạnh phúc.

Tất cả, đã kết thúc.

“Không, còn chưa kết thúc.” Kiều Úy Nhân bỗng nói.

Mọi người nhìn về phía cô.

Đúng, trong quãng thời gian dài đằng dặc ấy, Lăng Thượng từng kể với cô, đã xuất hiện một khúc dạo nhạc ngắn ngủi.

Đó là khúc chung nhân tán* sau năm thứ chín, đại học cũ của hai người tổ chức lễ kỉ niệm tròn một trăm năm ngày thành lập trường.

*nhạc hết, người cũng đi.

Trên sân trường náo nhiệt, hai người gặp nhau.

Không hỏi thăm vì sao biết đến lễ mừng này, bởi vì địa chỉ cả hai lưu lại đều không phải nơi đang sinh sống hiện tại.

Cũng không hỏi lí do đối phương đến đây, tựa hồ những dòng chữ to lớn bay phất phới trên bầu trời mới là minh chứng rõ nhất.

Khi hai người đứng mặt đối mặt, lại có thể mỉm cười.

Sau đó tìm một quán cà phê, ngồi xuống.

“Cậu sống như thế nào?” Vân Liệt hỏi.

“Vô cùng tốt.” Lăng Thượng cười.

“Ngày trước khi tôi mang thai, có phải vì hận tôi nên cậu mới bỏ đi không?” Vân Liệt lại hỏi.

“Ừ.... Giả như cậu muốn biết tư vị này như thế nào, vậy hãy chờ một ngày nào đó đi, tôi sẽ dẫn con tôi tới tìm cậu.” Lăng Thượng nghiêng đầu nói.

“Được thôi, tôi chờ cậu.” Vân Liệt cười. “Cậu cũng có con sao?”

“Đúng vậy, sau này nếu không rảnh, tôi sẽ nhờ nó thay tôi đi tìm cậu, tôi nghĩ chỉ cần nhìn thấy nó thôi cậu sẽ nhận rangay lập tức.” Dứt lời, Lăng Thượng vỗ vỗ tay nàng. “Chớ để ý lời tôi vừa nói, kỳ thực cũng không nghiêm trọng như thế. Nhiều năm đã trôi qua rồi.”

“Đúng vậy, nhiều năm đã trôi qua.” Vân Liệt gật đầu tán thành.

“Tôi còn có việc, không thể ngồi cùng cậu nữa, đi trước nhé.” Lăng Thượng nhìn đồng hồ đeo tay xong đứng dậy, cười khom lưng rồi bỏ đi.

Vân Liệt chẳng nói chẳng rằng, cứ thế mặc cô rời đi, chờ đến lúc lao ra khỏi cửa thì bên ngoài đã không còn dấu vết gì của Lăng Thượng.

Lúc bấy giờ Vân Liệt không khóc, nhưng cũng không thể nhớ rõ diện mạo Lăng Thượng.

Chín năm ly biệt, thay đổi thế nào cũng không biết, thậm chí mái tóc dài của cô đã cắt ngắn tới đâu cũng không nhớ nổi.

.....

“Có lẽ một ngày nào đấy, tại một chỗ ngoặt nơi con phố nào đó, sẽ ngẫu nhiên gặp lại cậu ấy, chỉ là không biết có thể cùng ngồi xuống uống một tách trà hay không, sau đó nhàn nhạt kể nhau nghe những mẩu chuyện vặt vãnh thường ngày.”

.....

“Có người từng nói, chia ly là để lần gặp gỡ tiếp theo sẽ tốt hơn, ừ, không biết bây giờ cô ấy có tìm thấy mẹ không.” Trầm mặc một lát, Kiều Úy Nhân nói.

“Vậy còn chờ gì nữa, chúng ta đi thôi.” Hoa Hồ kích động đứng bật dậy.

Xuất thân của mình, nàng rất muốn biết, mẹ cùng người tên Lăng Thượng, còn cả việc bản thân trông rất giống cô ấy.... có thật hay không, gặp sẽ rõ.

Tác giả có lời muốn nói: Hôm nay sẽ viết kết thúc.

Bạn Editor cũng nói: Chờ chương cuối vào chiều tối nay nhé, mua keo 502 chuẩn bị dán tim chưa

[1] Nguồn gốc của câu “cọng rơm cuối làm gãy lưng con lạc đà” bắt nguồn từ câu chuyện sau:

Ả rập thế kỷ 19, có một người đàn ông nuôi một con lạc đà rất vâng lời. Ông muốn biết con lạc đà của mình có thể mang hết đống rơm lớn này đi hay không nên đã đem rơm chất lên lưng nó. Trước khi ông bỏ lên lưng nó cọng rơm cuối cùng, nó vẫn đứng im bất động. Nhưng khi ông ta bỏ cọng rơm cuối cùng lên thì con lạc đà ngay lập tức khụy chân, ngã xuống rồi chết.

Vâng, truyện nó bi thống thế đấy

63. Chương 61: Đại Kết Cục

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mang theo tâm tư khó diễn tả, một nhóm bốn người theo Lăng Viên đến thành phố kia.

Nhưng khi thực sự đặt chân lên vùng đất ấy, nghi vấn trong lòng bọn họ ngày càng lớn dần.

Thành phố thay đổi nhanh như vậy, Vân Liệt có thể đi đâu để tìm Lăng Thượng đây.

“Mấy người nghĩ mẹ tôi liệu bây giờ đã tìm được cô ấy chưa?” Ở trên đường, Hoa Hồ thấp thỏm hỏi.

Hàn Tây không đáp, xoa tay nàng.

Lăng Viên cũng không nói gì, chỉ mím môi lái xe, tăng tốc độ.

Mà Kiều Úy Nhân càng im lặng hơn, mặt cô rất trầm tĩnh, tâm trí như bay tới nơi xa thực xa.

Nơi đó, chính là nơi hai người lần đầu tiên nói muốn tư奔 cùng nhau, vì thế nên mẹ mới vui cười bảo hãy đến đây đi.

Mẹ chưa bao giờ quá để tâm khi kể cho cô nghe về đoạn chuyện cũ này, cho nên cô là người hiểu rõ cổ sự nhất. Vì mẹ làm phóng viên tại các mặt trận chiến trường nên thường công tác ở nước ngoài, thời điểm mẹ mất liên lạc, cô luôn nhớ tới lời mẹ nói - nếu như qua nửa năm mẹ còn chưa quay trở về, con hãy đi đến thị trấn Lập Phong tìm cô gái tên Y Vân Liệt nhé, xong bảo cô ấy tới “Chân trời góc biển”.

Lẽ nào hai người có thể gặp được nhau rồi?

Nhưng công việc của mẹ là dạng luôn có khả năng đụng mặt Tử Thần bất kỳ lúc nào, cô cảm thấy không gì có thể đảm bảo.

Thậm chí cô còn chuẩn bị tinh thần cho tình huống xấu nhất, mà tới nay vẫn ôm nó để chờ đợi, cuối cùng, đi tìm Y Vân Liệt.

Hối hận đi, cả đời này, cô sẽ luôn phải hối hận.

*

Mua bản đồ, theo dòng kí ức lái xe, dừng một chút, lại đi một chút, đi tìm “Chân trời góc biển” của mười mấy năm về trước.

Mà thực tế thì sau đợt quy hoạch hóa, cái thị trấn nhỏ ấy đã sát nhập vào thành phố kia từ lâu rồi, chỉ là trở thành vùng ngoại ô thôi.

Đi lòng vòng một hồi, rốt cuộc bọn họ cũng tìm ra địa chỉ ban đầu của “Chân trời góc biển”.

Mặc cho đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, song ngay sau khi xuống xe, mắt Kiều Úy Nhân vẫn ươn ướt.

Nơi từng ký thác hồi ức tốt đẹp của hai người con gái, bây giờ đã đổi thành một khu nghỉ trang công cộng.

Hàng cây trong nghĩa trang công cộng được trồng đẹp hết mức, dưới những bóng râm, một loạt bia mộ an tĩnh mọc lên san sát.

Lăng Viên là người đầu tiên xông vào bên trong, thời điểm ông đang tính hỏi quản lí nơi này thì cơ hồ phát âm không ra tiếng. Mãi sau nhân viên mới hiểu ý ông, cũng dễ dàng tìm ra cái bia đá khắc tên “Lăng Thượng”.

“Ngày hôm qua cũng có một người phụ nữ đến tìm người này.” Nhân viên nói thế.

Được anh ta dẫn đi, bốn người đứng trước bia mộ.

Không có hoa tươi, cũng không có hoa quả, chỉ có những dấu vết lau chùi trên đó làm minh chứng đã có người tới đây.

Lăng Viên chậm rãi ngồi xổm trước mộ, nhẹ nhàng dùng tay tiếp tục cọ sát rìa bia, sau đó nhìn hai chữ “Lăng Thượng” màu đỏ được khắc thật sâu, trên đấy còn in một bức hình.

Trong hình đúng là Lăng Thượng.

Hơn nữa còn là hình của mười mấy năm về trước.

Trong hình cô quay mặt hướng phía người chụp, cười cực kỳ xán lạn, mà phía sau cô là một vị trung đội trưởng lớn tuổi, cây anh đào tràn ngập bốn xung quanh.

Phía dưới có một hình vuông.

Giữa hình vuông ấy, có khắc một bông hoa.

Cánh hoa dạng xòe ô, tựa như được khắc rất tỉ mỉ, đang nở rộ vô cùng đẹp đẽ.

Đầu gối Lăng Viên mềm nhũn, quỳ hẳn trên mặt đất.

Ông không ngờ, kết cục sẽ thành ra như vậy.

Một người đã chết, cố sự bị ép phải kết thúc.

Dù cho trước kia rất hận, nhưng cũng chưa từng muốn một sự trừng phạt như thế này đối với hai người.

Nhân sinh, còn gì có thể tuyệt vọng hơn.

Thời điểm mình tìm không ra tung tích Lăng Thượng, nó đã sống qua mười mấy năm nay như thế nào.

Mà tựa hồ những điều ấy cũng không còn quan trọng.

Kết cục, ngay từ khi bắt đầu đã chia lìa, đến cuối cùng vẫn là chia lìa.

Đằng sau có hai cô gái, cả hai hơi tò mò liếc mắt nhìn bốn người bọn họ.

Khóc có, cắn răng nhẫn nhịn có, thở dài có.

Hai cô gái kia đi đến trước ngôi mộ bên cạnh, đặt xuống một bó hoa cúc cùng một giỏ trái cây.

“Xin hỏi có thể cho cháu một bông hoa cúc được hay không?” Kiều Úy Nhân khóc xong, lấy tay lau khô nước mắt, thấp giọng hỏi hai người.

Hai cô gái nhìn mặt nhau, một người xem chừng khá lạnh lùng cay nghiệt có đôi con ngươi hiểm độc ôm cả bó hoa lên, nhét vào trong tay Kiều Úy Nhân.

Kiều Úy Nhân có hơi sững sốt.

“Cô ấy và Hiếu Chu* coi như là hàng xóm.”

Người còn lại lập tức nở nụ cười vô cùng quyến rũ, xoa xoa đầu cô gái kia.

*chắc là tên chị nằm trong quan tài bên cạnh, rất tò mò chị ấy là ai, trong bộ truyện nào nhé x

Kiều Úy Nhân cảm ơn xong liền đặt bó hoa lên trước mộ Lăng Thượng.

Mẹ, có phải mẹ muốn nói với cô ấy, đừng chờ đợi nữa phải không?

Hết thấy đều đã kết thúc rồi sao?

Sau bao nhiêu năm thông dong, trên lưng mẹ còn gánh vác vô số nỗi đau chứ?

Mẹ đã được giải thoát chưa?

Thời điểm pháo đạn ngập mùi thuốc súng, hằmhằm đã cầu xin sự giải thoát nhĩ.

Mẹ, con sẽ nhớ người.

Những lời này, Kiều Úy Nhân không nói ra.

Thậm chí cô còn không cho những người bên cạnh biết công việc hiện tại của mẹ mình, giờ khắc này, cô thấy cái gì cũng đều không trọng yếu.

Thậm chí còn cảm thấy, đây đã là kết cục tốt nhất rồi.

Có một loại đau, chết là hết.

Có một loại hối hận, ép buộc phải gánh chịu cả một đời.

“Mẹ, con không có Bích Loa Xuân, cũng không biết cô ấy khi nhìn thấy mẹ thì như thế nào, mẹ à, mẹ thật đúng là có khả năng dẫn dắt người khác.”

Dứt lời, Kiều Úy Nhân vái thật thấp ba lần.

“Mẹ tôi, mẹ tôi...” Đột nhiên Hoa Hồ hốt hoảng, nắm lấy tay Hàn Tây, gấp gáp hỏi.

“Cha.” Hàn Tây cúi người, nâng Lăng Viên đứng dậy, giờ khắc này đây, cha cậu có vẻ già đi rất nhiều.

A.

Lăng Viên ngửa mặt lên nhìn trời.

Ông trời, đây là kết cục ông muốn cho tôi thấy sao?

“Hết thấy vẫn chưa thay đổi.” Lăng Viên lẳng lặng mà nói. “Chúng ta đi thôi.”

Một lúc sau, trước mộ chỉ còn một bó hoa cúc sáng rực rỡ.

Mang theo nỗi trần trở quay trở về thị trấn Lập Phong, Hoa Hồ mắt sắc phát hiện cửa chính nhà nàng đã được mở khóa.

Trái tim cơ hồ muốn nhảy ra khỏi khoang ngực, Hàn Tây cùng Kiều Úy Nhân cũng vô cùng kích động.

Lăng Viên không theo trở về thị trấn, mà bỏ đi luôn.

Đối với ông, ngoại trừ phải nhớ lại một đoạn chuyện cũ không thể hiểu thấu, cuộc sống vẫn cứ tiếp tục hướng lên phía trước.

Còn Vân Liệt, hiện tại, ông không còn muốn nhìn thấy.

Thời điểm vừa nhận được cuộc gọi của Kiều Úy Nhân, ông đã rất muốn, rất muốn có thể gặp lại nàng, nhưng bây giờ thì không.

Ràng buộc vô hình giữa hai người đã đứt đoạn, chỉ còn mình Hoa Hồ.

Trước khi rời đi Lăng Viên có quay đầu nhìn ba người trẻ tuổi, cuối cùng không nói gì hết, hoặc cũng có thể là do tạm thời không nói nên được lời nào.

*

Dưới lầu không có ai.

Hoa Hồ tìm kiếm khắp bốn phía xung quanh xong lặng lẽ bước lên tầng, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng làm việc.

Bên tai nghe được tiếng kèn harmonica vỡ vụn.

Nhẹ nhàng, tôi sắp rời xa em.

Thỉnh cầu em hãy mau gạt đi nước mắt.

Trong đêm dài đằng đẵng, rồi cả tương lai sau này nữa.

Em thân yêu, xin đừng vì tôi mà bật khóc.

Trước mắt chợt xuất hiện hai bóng người lẳng lặng ôm nhau khiêu vũ.

Cái người cao cao kia, tóc vừa dài vừa thẳng, khuôn mặt xinh đẹp, giãn lông mày cười đến ôn nhu. Cái người thấp hơn ngược lên nhìn đối phương, nhẹ giọng nói điều gì đó, sau đấy cười cực kỳ xán lạn.

Hàn Tây đứng sau Hoa Hồ khẽ đẩy nàng, trong nháy mắt Hoa Hồ tỉnh lại.

Phía trước chỉ có một màn đêm trầm tĩnh.

Lại hướng tới một gian phòng nào đó, đẩy cửa ra, thanh âm kéo cà kê vang lên.

Hướng về phía cửa sổ, quay lưng lại, mẹ của nàng, cũng chính là Y Vân Liệt, đang nằm trên xích đu, dịu dàng đưa đưa, rồi lại đưa thứ gì đấy trong tay đặt bên miệng.

Nhẹ nhàng, tôi sắp rời xa em.

Thỉnh cầu em hãy mau gạt đi nước mắt.

Trong đêm dài đằng đẵng, rồi cả tương lai sau này nữa.

Em thân yêu, xin đừng vì tôi mà bật khóc.

+

Hoàn chính văn.

64. Chương 62: Tựa Tác Giả

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lời cuối sách.

Phù, thở một hơi thật dài.

Các nhân vật cũng hít sâu một hơi, chao ôi, mỗi lần hít sâu, chúng ta đã làm những động tác giống nhau rồi.

Quyển truyện này hơn 20 vạn chữ, viết rất cực khổ, mất rất nhiều thời gian, đôi khi tôi còn quá trốn viết lan man.

Thế nhưng thực sự trong cõi u minh có một cỗ sức mạnh dẫn dắt tôi quay về.

Đoạn trình bày theo trật tự ngược, tôi cơ hồ đã chuẩn bị sẵn kết cục, nhưng kỳ thực trong quá trình dài dòng liên miên tôi đã viết những gì mình muốn viết nhất. May quá, tôi dựa trên chính ý tưởng ban đầu, từng bước từng bước hoàn thiện tác phẩm này.

Đến đoạn kết thúc, tôi cảm thấy bản thân cũng không kịp thở.

Sao tự dừng lại viết một câu chuyện bi thảm như thế này?

Bình thường đọc truyện tôi không hề yêu thích thể loại ngược, thế mà lại liều mạng viết ngược văn.

Nhưng hình ảnh Lăng Thượng và Vân Liệt trong đầu quá sống động, cứ như thể hai người đó thực sự đã tồn tại và sống một cuộc đời như thế.

Kết cục cuối cùng, chính là đã phát sinh chân thực như vậy.

Đương nhiên, kết cục cổ sự này, cũng chưa phải kết thúc đích thực.

Thời điểm mới viết, tôi thừa nhận, nhân vật chính là Hoa Hồ với Kiều Úy Nhân.

Tôi chỉ muốn xen kẽ một chút tự thuật về cổ sự đời trước.

Thế nhưng đột nhiên tôi nghĩ đến nội dung “Tương quân kế” khiến cho người ta ấn tượng điên đảo, nhân vật Bích Kiều càng viết càng làm người ta ấn tượng sâu sắc, thế nên hãy tính đây là sự bất hạnh của tôi nhé, tôi đã buông tha cho Hoa Hồ cùng Kiều Úy Nhân, chăm chú tập trung vào ân oán đời trước, vì lẽ đó tựa “Bà Sa” ra đời.

Có điều tôi không hề từ bỏ Hoa Hồ và Kiều Úy Nhân, cũng dự định viết một thể loại từ trước đến nay tôi chưa từng viết, *nác cục*, nhưng là cái gì thì không nói đâu, tóm lại, chờ tôi đi, sau một khoảng thời gian lâu lâu tôi sẽ cho mọi người đọc.

Ừ, tôi thừa nhận, tôi quá yêu Lăng Thượng, cũng rất yêu Vân Liệt, tuy tôi tàn nhẫn ngược Vân Liệt, nhưng tôi vẫn rất yêu cô ấy.

Ai mà không có khuyết điểm chứ? Chỉ là bản thân chưa từng trải qua câu chuyện tình nào khiến ta phải hối hận cả một đời, tôi chỉ muốn nói với mọi người, một số thời khắc, làm sai, là thật sự không thể quay đầu, vì thế nên khi còn yêu, hãy nỗ lực yêu đi.

Hết <>

Lời bạn Editor: Cảm ơn tất cả!

Phù *thở một hơi cùng tác giả* Minh hoàn Bà Sa rồi, thật sự đã hoàn rồi <>

Các bạn đừng vội kêu giới thiệu gắn mác HE là lừa tình, truyện này HE thật =)) NHƯNG LÀ Ở NGOẠI TRUYỆN!

Vâng, tác giả đã cho Lăng Thượng chết, cái bia mộ nằm chình ình kia kìa, không chối cãi (Thế mà truyện vẫn HE mới tài =))

Mình sẽ tạm thời ngừng update truyện này trong một đoạn thời gian, căn bản mình muốn các bạn ngâm thật thấm cái End)

Đừng vội xóa truyện khỏi thư viện, lưu trữ hay danh sách đọc, vì một ngày nào đó, không xa đâu, khi mặt trời như thường lệ lên cao vào ban ngày còn mặt trăng như thường lệ lên cao vào ban đêm, thông báo 7 chương hạnh phúc nhất của Bà Sa sẽ xuất hiện và chiếu rọi cả tâm trí các bạn x

Một lần nữa, chân thành cảm ơn và hẹn gặp lại vào một ngày không xa.

Từ bạn Editor vẫn thường hay chen lời.

Thương, 3/12/2016, 19h

Ôi, chưa hết!

Còn phần đặc biệt: rảnh rồi edit comment trên Tấn Giang =))

Thương Hích bình luận: Bà Sa (GL) chấm điểm: 2, thời gian: 2016-09-03 05:59:55, bình chương: 58

Nói như thế nào đây, thật ra tôi cảm thấy hai người đàn ông kia đều không sai, hơn nữa còn là hai người đàn ông tốt. Tôi không dám nhận xét gì ước nguyện ban đầu của Mộ Lão sư, cũng tuyệt đối không phê bình trào phúng hai người kia. Thứ “Bà Sa” muốn biểu đạt chính là hiện thực, yêu và không yêu, xúc động cùng thương tâm. Tình yêu cùng giới, như bông hoa quỳnh, yếu ớt mà đẹp đẽ, chỉ sống trong một cái chớp mắt.

Bất Kiến Quân bình luận: Bà Sa (GL) chấm điểm: 0, thời gian: 2016-08-24 13:23:25, bình chương: 63

Đây là bộ bi kịch duy nhất Mộ Lão sư viết

Đọc lời tựa của Mộ Lão sư, tôi mới bắt giác nhận ra đây là một cái kết thấm thương.

Cho dù cuối cùng (trước ngoại truyện) Lăng Thượng và Vân Liệt không ở bên nhau, thậm chí giữa hai người chỉ có hôn môi.

Thế nhưng hai người một mực yêu a.

Lăng Thượng yêu Vân liệt, Vân Liệt yêu Lăng Thượng.

Tôi lý giải, tình yêu là quan trọng nhất. Hai người chỉ cần còn yêu đối phương, thì một ngày nào đó sẽ HE thôi.

SHE có một MV kể về cố sự thời còn yêu của một cặp vợ chồng đã chia tay mấy chục năm, lúc đó dù cho một trong hai có người từng kết hôn sinh con, cũng không ngăn cản được bọn họ yêu.

Cũng có thể do tôi chênh lệch tuổi tác so với Mộ Lão sư, tôi còn chưa đủ thành thực, vẫn còn đang học đại học, chưa tiến vào xã hội.

Một người yêu một người khác, trùng hợp rằng người đấy cũng yêu cô. Tình yêu, có thể kéo dài hai mươi mấy năm, thật tốt.

Tóm lại là tôi muốn nói, cảm tạ Mộ Lão sư đã viết ra “Bà Sa”, viết ra Lăng Thượng và Vân Liệt.

Thương Hích bình luận: Bà Sa (GL) chấm điểm: 0, thời gian: 2016-09-24 07:21:10, bình chương: 62

Giả như... chính là nỗi đau thương hư không nhất.

Bắt đầu từ một ca khúc, kết thúc bằng một vũ điệu.

Cố sự này đối với tôi mà nói, như một khúc lam điều tước sĩ, trầm thấp nhẫn nại, uyển chuyển ưu thương.

“Bà Sa” cho tôi ấn tượng rất đặc biệt, bất luận bao lâu lại ngồi hồi tưởng, bất luận đã đọc lần thứ mấy, đều dừng ở hình ảnh Vân Liệt cùng Lăng Thượng ôm nhau khiêu vũ, một điệu rồi lại một điệu, một bước rồi lại một bước.

Vũ đạo cũng có linh tính, mà theo hai người, nếu tâm đầu ý hợp, vậy sẽ khoái hoạt cỡ nào chứ.

Nhớ lần đầu tiên tôi đọc Bà Sa, là lúc Cheer Chen đánh bản minuet.

Còn có hồi ức chưa đựng biết bao bí mật

Lặn qua lộn lại trong lòng tôi.

Tình yêu là gì

Ở trong lòng người, tôi có thể chỉ là phong cảnh để người thưởng thức.

Tại quê nhà Vân Liệt, hai người khí thế hùng hực cùng nhìn ngắm cây hợp hoan. Vốn là mời mình Lăng Thượng, nhưng rồi cả đám lại kết bè kết lũ kéo đến.

Ánh sáng của ống kính chính là con mắt người, mà vị trí trung tâm ảnh chụp, chính là tiêu điểm tầm mắt.

Hai người bọn họ đều là trung tâm của đối phương.

Trong mắt tôi chỉ có cậu.

Bầu trời đột nhiên mưa rào tầm tã

Cùng gấn bó bên người mình yêu đứng dưới mái hiên

Bước chân chuyển động ung dung trốn bão

Dòng người chen chúc, vẫn nắm chặt bàn tay

Lần đầu tiên hai người đến “chân trời góc biển” tìm cây hợp hoan, ngày ấy mưa rào xối xả, thậm chí cây hợp hoan còn thoi thóp.

Lăng Thượng nói: “Chúng ta tư bên với nhau đi.”

Vân Liệt nói: “Hoa, ngày mai xem đi. Lăng Thượng, giờ tôi chỉ muốn hôn cậu.”

Sau bão táp, liệu cây hợp hoan còn có thể nở rộ hay không?

Đáp án là có, mỗi đóa đều nhiệt liệt nở rộ.

Hai người bọn họ, dưới tán cây hợp hoan, lại cầm tay, mỉm cười đặt dấu ấn. Thứ bọn họ ước ao chính là phần tình yêu tốt đẹp này cũng có thể như cây hợp hoan, gột rửa sau bão táp, để khi nở lại càng thêm rực rỡ.

Đáng tiếc thế giới náo động như vậy, tùy hứng như vậy.

Không phải ai cũng sở hữu dũng khí ngay từ khi sinh ra, chỉ ít Lăng Thượng xưa nay chưa từng là một cô nàng dũng cảm, cô luôn lo trước lo sau, cô luôn cẩn thận dè dặt. Mà Vân Liệt không thể một mình gánh vác hồi ức của hai người, cuộc sống quá cực khổ, lại sắc bén góc cạnh, dù cho mãnh liệt, kiên trì đến đâu, cũng sẽ từ bỏ.

Uống công tôi mở bài hát này

Một giây cô tịch xoay vòng ấy

Ở trong lòng cậu, tôi có thể chỉ là người chậm rãi luyện tập

Âm nhạc vang lên, một mình tôi diễn xuất, biểu diễn theo điệu nhạc

Có một chương, ngay cả tên tôi cũng có thể nhớ rõ ràng, đó là “Ranh giới”, một chương này Lão sư dùng từ ngữ giản dị nhất để miêu tả, mà tôi đọc đến tâm lực quá đổi mệt mỏi.

“Lăng Thượng, cậu dạy tôi đạp xe đạp đi.” Vân Liệt nói.

Sau đó Lăng Thượng dạy cô ấy, nhưng Vân Liệt không muốn học hết, nói muốn giữ cho lần sau.

“Được, lần sau học, cũng tới lúc ăn cơm rồi.” Lăng Thượng nói.

Hai người đi tìm quán ăn.

“Lăng Thượng, chúng mình xem tivi đi.” Vân Liệt nói.

“Lăng Thượng, chúng mình dọn dẹp nhà cửa tí đi?” Vân Liệt nói.

Sau đó hai người lại bắt đầu quét tước.

“Lăng Thượng, chúng mình chuẩn bị nấu cơm đi... à, cậu giúp tôi rửa rau là được rồi.” Vân Liệt nói.

Hai người bèn chui vào nhà bếp.

Lăng Thượng đề nghị. “Vân Liệt, dạy tôi làm thức ăn đi.”

Vân Liệt gật đầu, bắt đầu giải thích tường tận.

“Lăng Thượng, chúng mình khiêu vũ đi.” Vân Liệt nắm tay Lăng Thượng, nói.

Lăng Thượng nói: “Không! Cái gì cũng được, nhưng duy chỉ khiêu vũ là không thể nữa rồi.”

Nguyên lai ranh giới, là ở đây sao?

Tất cả, đã từng rất đơn giản.

Tiếc rằng, không còn có thể quay về.

Lăng Thượng sợ đau, đối với cô mà nói, chiếc nhẫn trên ngón áp út Vân Liệt chính là nỗi đau ghi lòng tạc dạ, cho nên cô bật vô âm tín, từ biệt kinh niên.

Tôi cũng không tính cảm thụ của ngoại truyện, ngoại truyện là ước ao của tất cả độc giả, không phải của tôi.

Trong cuộc sống, không phải tất cả cảm tình đều có thể nở hoa kết trái, hưởng hồ loại tình cảm đơn bạc này trong bão táp sẽ đánh mất đi vẻ đẹp.

Trong cuộc sống, không phải cứ có tình yêu đều sẽ trở thành thân thuộc, không phải tất cả mọi người đều có dũng khí để tư bôn cùng nhau, cũng không phải tất cả mọi người đều biết thứ mình muốn là gì.

Vậy nên theo tôi, thời điểm tiếng kèn harmonica vụn vỡ vang lên, cổ sự cũng đã kết thúc.

Nhẹ nhàng, tôi sắp rời xa em.

Em thân yêu, xin đừng vì tôi mà bật khóc.

Sinh mệnh rất ngắn, không nên hoang phí, nhiều lúc dù hối hận, cũng không cách nào quay đầu lại.

Vì thế nên khi còn yêu, hãy nỗ lực yêu đi

*

Hết thật rồi <>

Cơ mà thôi, hết nhanh thế thì cụt quá, nghe lại “Giả như” nà:>

Tình yêu liệu có thể chịu đựng được bao nhiêu hiểu lầm để có thể cùng nhau trải qua mùa đông giá lạnh?

Một lời nói thật có thể xé rách cùng liên lụy, đổi thay mối quan hệ, so với người đứng còn xa lạ hơn gấp nhiều lần.

Tình đầu nếu càng yêu điên cuồng tựa hỏa diễm, thì về sau sẽ càng dễ bị cơn gió lạnh lòng dập tắt đi.

Đôi lúc sự thật quá sắc bén, khiến người ta không thể làm gì khác hơn là nói dối.

Giả như có thể đảo ngược thời gian, liệu tôi có thể làm được điều gì đây

Để trao em những gì em chưa từng nói ra nhưng lại hằng mong muốn?

Giả như tôi chưa từng buông tay, vậy nhiều năm sau đó liệu em sẽ trách, sẽ hận hay sẽ cảm động?

Hóa ra “giả như”... chính là nỗi đau thương hư không nhất.

Không biết một người phải trải qua bao cuộc tình, yêu tới héo tàn mới cam tâm cô độc bên trong giấc ngủ đông?

Tình đầu nếu càng yêu điên cuồng tựa hỏa diễm, thì về sau sẽ càng dễ bị cơn gió lạnh lòng dập tắt đi.

Đôi lúc sự thật quá sắc bén khiến người ta không thể làm gì khác hơn là nói dối.

Tại sao hạnh phúc đều là ảo mộng, một khi gần chạm tới thiên đường liền nhanh tỉnh lại?

Hay vì ái tình càng giống như lạc diệp, nhìn như bay lượn cũng đang rơi?

Giả như có thể đảo ngược thời gian, liệu tôi có thể làm được điều gì đây

Để trao em những gì em chưa từng nói ra nhưng lại hằng mong muốn?

Giả như tôi chưa từng buông tay, vậy nhiều năm sau đó liệu em sẽ trách, sẽ hận hay sẽ cảm động?

Giả như thật sự có thể đảo ngược thời gian, thì em sẽ làm gì

Em sẽ lựa chọn tôi hay vẫn quyết buông tay?

Giả như ôn nhu buông tay chỉ đơn giản muốn em hiểu rằng dù đã sai vẫn còn có thể quay đầu lại?

Và hóa ra những cái giả như

... chính là nỗi cô đơn mà con người chỉ đành bất lực.

Và...

“Giữa lưng chừng mùa đông”

Nhẹ nhàng, tôi sắp rời xa em.

Thỉnh cầu em hãy mau gạt đi nước mắt.

Trong đêm dài đằng đẵng, rồi cả tương lai sau này nữa.

Em thân yêu, xin đừng vì tôi mà bật khóc.

Con đường phía trước tuy rằng quá thê lương.

Xin hãy mỉm cười vì tôi mà hạnh phúc.
Tuy rằng gió thét, tuy rằng mưa rền,
Tôi vẫn trong cơn mưa nhớ nhung mãi tên người...
Một ngày không có em
Tôi càng biết quý trọng bản thân mình hơn
Vậy nên trong những năm tháng không có tôi
Thỉnh cầu em hãy biết tự bảo trọng.
Em hỏi tôi khi nào mới trở về,
Tôi cũng đã bao lần tự hỏi bản thân,
Không phải lúc này, không biết bao giờ,
Chỉ đành hẹn em vào một ngày giữa lưng chừng mùa đông.
+
HẾT.

65. Chương 63: Hậu Truyện I

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phù vân nhất biệt hậu

Lưu thủy thập niên gian.*

Người đi tựa áng mây trôi,

Mười năm nước chảy, một thời cách xa.

Phù vân nhất biệt hậu - Lưu thủy thập niên gian.

Mỗi khi Lăng Viên nhìn thấy mười chữ kia, ông đều cảm nhận sâu sắc loại cảm giác bất lực.

Khoảng cách lại một lần nữa tàn nhẫn vén tung bức màn che chắn ký ức đã qua trong vòng một năm gần đây. Thế nhưng vết thương đã không còn có thể khép lại, hướng hồ ông và Hoa Hồ không còn cơ hội để trở thành người đứng nước lã.

Hoa Hồ, con bé cực kỳ giống Lăng Thượng, con gái của mình. Nửa năm qua, với người khác có lẽ chỉ là một đoạn nhân sinh rất ngắn ngủi, thế nhưng với con bé, đây là quãng thời gian xảy ra nhiều biến cố long trời lở đất.

Tình huống đầu tiên đột ngột xảy đến cũng là chuyện khiến Hoa Hồ thống khổ nhất, Vân Liệt từ chối gặp mặt con bé.

Hình như Vân Liệt điên rồi, cô ấy còn không chịu nhận đứa con gái duy nhất của mình.

Cô coi Hoa Hồ như chưa từng tồn tại.

Có lẽ từ xưa tới nay gương mặt tương tự luôn làm cho cô ấy xuất hiện ảo giác, song bây giờ rốt cuộc cô ấy cũng hiểu, người đã đi, và thế là giấc mộng dập tắt.

Thứ trông giống hệt hiện ra trước mắt đều là giả dối, cho dù con gái cô ấy đang thực sự đứng đối diện, song cũng chỉ là giả dối.

Đương nhiên chuyện này gây khủng hoảng rất lớn cho Hoa Hồ. Con bé bắt đầu nóng lòng hành động hòng muốn chứng minh bản thân, liên tục nhấn mạnh mình không phải cái người đã chết kia.

Thế nhưng vô tác dụng, mà ngược lại còn khiến thái độ của Vân Liệt thêm cực đoan.

Cô ấy không thể nhìn Hoa Hồ, vừa thấy con bé, cô ấy sẽ không thở nổi, tự bóp cổ họng mình để dốc sức hô hấp.

Điều này làm Lăng Viên hồi tưởng lại quá khứ mười mấy năm về trước, thời điểm tất cả những sai lầm bị phát hiện, Vân Liệt đã phát rồ.

Rồi sau đấy, cả hai mẹ con lần lượt lần ra ốm.

Lăng Viên không còn có thể bàng quan. Ông đã thờ ơ đứng ngoài quan sát từ rất lâu, ông biết, nếu mình không ra tay giúp đỡ, nhất định hai mẹ con bọn họ sẽ bị chìm sâu xuống đáy tuyệt vọng... tuy ông hiểu dù bản thân can thiệp cũng không thể ngăn Vân Liệt tuyệt vọng, song ít nhất ông nên cứu vớt con gái mình. Dẫu cho ngay thuở ban đầu ông xác thực đã hận con bé, nhưng ông vẫn phải thừa nhận, nó là con gái ông.

Lăng Viên đưa Vân Liệt vào một trại an dưỡng tư nhân, đồng thời bảo Hoa Hồ, nếu con không muốn đánh mất mẹ con, vậy thì trong thời gian sắp tới, tốt nhất đừng đi gặp cô ấy, đừng khiến cô ấy kích động.

Thế nên Hoa Hồ cảm thấy tuyệt vọng.

Dáng vẻ phảng phất tâm đã nguội ngắt của Hoa Hồ cũng có thể làm Lăng Viên đau lòng, không chỉ bởi trong người con bé chảy người huyết mạch của ông, mà còn vì ông nhớ về vô số lần bản thân cố gắng theo đuổi Vân Liệt, cầu hôn nàng, và cả hôm tổ chức đám cưới, những lúc ấy, ông tự hỏi Lăng Thượng đã để lộ ra một bộ mặt như thế nào....

Kể từ sau khi biết tin Lăng Thượng qua đời, Hà Thù ngầm cho phép ông làm tất cả. Có những người thật sự chỉ khi phải đối mặt với cái chết mới có thể buông xuôi, mới có thể ôn hòa, mới có thể hoài niệm. Bà từng đến viện an dưỡng thăm Vân Liệt, nhưng trong đôi mắt Vân Liệt không có bà, vì thế lúc quay về, bà chỉ đành dựa lên vai Lăng Viên mà bật khóc nức nở.

Từ đó trở đi, cuộc sống của Hoa Hồ, còn cả cuộc sống của Kiều Úy Nhân, đương nhiên phải tính thêm Hàn Tây, toàn bộ đều do Lăng Viên chịu trách nhiệm.

Một tháng sau, ba đứa trẻ đối mặt với kì thi đại học.

Điều khiến Lăng Viên bất ngờ nhất là Hoa Hồ và Kiều Úy Nhân báo danh tại cùng một trường đại học, mà vị trí hiện tại của trường đại học ấy, lại chính là nơi từng được coi như ngôi nhà của ông với em gái mình, Lăng Thượng.

Tựa hồ như có khuyến ngăn cũng vô dụng, hai cô bé biểu hiện sự quyết tâm vô cùng kiên định.

Đến tận cùng là vì mơ ước về trường đại học này cho nên mới lựa chọn nó, hay là bởi đây là nơi đã từng xảy ra cố sự liên quan mật thiết với bản thân.... còn phải hỏi sao, nhất định là về sau rồi.

*

Ba đứa trẻ bắt đầu nhập học, cuộc sống lại tiếp tục trôi đi như thường lệ, bây giờ, đã qua một năm.

Sau một năm tâm tình Lăng Viên đã bình đạm hơn rất nhiều. Nhưng có một hôm, chỉ vì một bức ảnh được đăng trên báo thôi mà khiến trái tim ông bắt đầu dạt dào sóng lớn....

Tờ báo tường thuật lại vụ động đất lớn ở Trung Quốc làm cả nước bị thống, tất cả mọi người nhất thời tập trung vào công tác cứu tế người dân bị kẹt trong đồng đồ nát.

Bức ảnh là do tòa soạn đã phái phóng viên nào đó đi thu thập, nhớ không nhầm thì đây là tòa soạn uy tín nhất nhì toàn quốc, vì thế nên bức ảnh vô cùng chân thực. Lăng Viên đau lòng bởi cảnh tượng sụp đổ đến nỗi chỉ còn tàn dư đồ nát thê lương, rồi chợt phát hiện một bóng hình quen thuộc.

Đấy là một nữ phóng viên tóc ngắn, tay cầm micro. Cô không ở vị trí trung tâm ống kính mà hòa lẫn trong đám đông những người đang cần cấp cứu. Song Lăng Viên chỉ nhìn lướt qua thôi cũng nhận ra.

Tay cầm báo của Lăng Viên không nhìn được mà run bần bật, ông khó tin dí sát tờ báo lại gần mặt mình, hận không thể ngay lập tức lôi hết đám người bên trong kia ra ngoài.

Một tháng tiếp tục trôi qua, Lăng Viên nhờ quan hệ bạn bè đã hỏi thăm được danh sách nhân viên của tòa soạn nọ.

Cái tên đơn giản ấy cũng ở trong hàng ngũ đó.

Lăng Thượng.....

Xác nhận xong danh tự này, Lăng Viên lập tức ngồi lên phi cơ bay tới thành phố kia.

1

Dù cho em có hóa thành tro anh cũng vẫn nhận ra, Lăng Thượng, em có biết khi nghĩ vậy trong lòng anh cảm thấy thế nào không?

Do có quan hệ làm bệ đỡ nên Lăng Viên tìm được tòa soạn vô cùng thuận lợi. Vốn cứ nghĩ phải bước vào một văn phòng nào đấy mới có thể thấy cô an nhiên ngồi đó, ai ngờ vừa mới đi qua cửa chính đã bắt gặp bóng hình quen thuộc vội vàng chạy về phía mình.

Lăng Viên nhất thời đứng yên bất động. Ông ngậy người nhìn, nội tâm thầm đếm rồi lại đếm. Đã bao nhiêu năm rồi nhỉ? Lăng Thượng? Đã bao nhiêu năm rồi anh trai chưa được nhìn thấy em?

Lăng Thượng vẫn mãi mải mốt chạy, trên tay cô cầm một tập tài liệu, chẳng thèm để ý trên dưới xung quanh mà cứ cắm đầu cắm cổ xông lên.

“Lăng Thượng...” Ngay thời điểm Lăng Thượng lướt qua vai Lăng Viên, Lăng Viên run rẩy mở miệng, sau đó ông mới nhận ra giọng mình đang khàn đặc tới mức nào.

Lăng Thượng, là anh, là anh đây.

Đáng tiếc, hình như Lăng Thượng không nghe thấy giọng nói của ông.

Trong lòng Lăng Viên đột nhiên chấn động, phảng phất như bị một chậu nước lạnh dội lên đầu. Lẽ nào khi đến tận nơi này mới biết tất cả chỉ là ảo giác, rằng phần mộ trong khu nghĩa địa công cộng kia mới là chân thực. Ông chợt xoay người, đuổi theo bắt lấy tay Lăng Thượng.

Lăng Thượng không đề phòng bỗng bị người ta giữ, tài liệu trên tay rơi hết xuống mặt đất, cô vội vã ngồi xổm thu gom.

“Lăng Thượng...” Lăng Viên cúi đầu, gọi lại lần thứ hai.

Cô gái đang ngồi xổm rốt cuộc đã dừng lại rồi.

Hết phần I.

Tác giả có đôi lời muốn nói:

Trước tiên dừng đoạn văn “Nhược thủy” đã được một vạn chữ.

Mọi người nên biết, tạm thời tôi đang không biết phải viết tiếp “Phong linh” như thế nào, cho nên phục bút đem toàn bộ “Bà Sa” mở lại, ừm!

Hôm nay ngày tháng đặc thù, vì lẽ đó phương thức tôi sử dụng cũng sẽ rất đặc thù....

Editor: Sau bao dẫn do cuối cùng cũng lựa được ngày up Bà Sa <3 nhanh=“” hơn=“” mọi=“” người=“” nghĩ=“” đúng=“” không=3=“”>

Lắm nhầm nè:>

Tiêu đề Hậu truyện 1 mình lấy chính 2 câu mở đầu ấy Toàn bài nó là như thế này:

Giang Hán tặng vi khách,

Tương phùng mỗi túy hoàn.

Phù vân nhất biệt hậu,
Lưu thủy thập niên gian.
Hoan tiếu tình như cộ,
Tiêu sơ phát dĩ ban.
Hà nhân bất qui khứ,
Hoài thượng đối thu san.

dịch

Giang hồ quen cảnh nổi trôi,
Mỗi khi gặp mặt say sưa mới về.
Người đi tựa áng mây trôi,
Mười năm nước chảy, một thời cách xa.
Gặp mừng như thuở niên hoa,
Ngậm ngùi cho nỗi sương pha mái đầu.
Người ơi sao chẳng về mau,
Núi thu say đắm, sông Hoài mãi mê?
-Hoài thượng hỉ hội Lương Xuyên cổ nhân
-Trên sông Hoài mừng gặp bạn cũ đất Lương Xuyên
-Vi Ứng Vật

Không tự sướng đâu nhưng mình nghĩ bản dịch thơ mình đăng là hay nhất rồi, vừa nghiên cứu từ nhiều bản vừa tự chỉnh sửa linh tinh, thế nên các bạn cứ yên tâm thoải mái thưởng thức:>

À mà hậu truyện này đăng tốc độ thả thính lắm nhé:>

Edit được ba chương rồi, chắc tầm ngày/chương cho các bạn vui

Cơ mà hên xui...

66. Chương 64: Hậu Truyện I

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Anh trai.” Lăng Thượng nói. “Đã lâu không gặp.”

*

“Lăng Thượng...” Lăng Viên cúi xuống, mở miệng gọi lần thứ hai.

Rốt cuộc cô gái đang ngồi xổm đã dừng lại rồi.

Lăng Viên cứ đứng nhìn cô, mà cô thì ngay cả mặt cũng không ngẩng, trong lòng dâng trào vô số cảm giác thương tiếc, ông hơi nghiêng người, duỗi tay nhẹ nhàng đặt lên đỉnh đầu Lăng Thượng.

Lăng Thượng từng để tóc dài, không biết đã cắt đi tự bao giờ, song xúc cảm mềm mại ôn nhu khi tiếp xúc vẫn chưa hề thay đổi.

Còn đang âm thầm xúc động, chợt Lăng Viên thấy tay mình bị giữ lại, Lăng Thượng nắm lấy tay ông, chậm rãi đứng dậy.

Trên mặt không có nước mắt, nhưng đã xuất hiện dấu vết của tháng năm, khóe môi không còn ẩn ý cười, thay vào đó là sự thâm trầm điềm đạm, là kết quả sau bao phong sương vất vả. Đứng đối diện với ông, đã không còn là cô gái trẻ trung có phần non nớt của mười mấy năm về trước.

“Anh trai.” Lăng Thượng cũng mở miệng. “Đã lâu không gặp.”

“Em thật,” Lăng Viên nắm chặt tay cô. “Quá tàn nhẫn.”

Lăng Thượng ôm lấy người đàn ông cùng chảy chung một dòng máu, người đàn ông thân thiết nhất của cô, thở dài lặp lại thêm một lần nữa. “Anh trai, đã lâu không gặp.”

Lăng Viên không đáp, mà ôm lại cô thật chặt.

Mấy phút sau, hai người ngồi trong phòng nghỉ ngơi trên tầng hai.

Lăng Thượng cầm hai cái cốc, đưa một cái cho Lăng Viên. “Làm sao anh tìm được em?”

Lăng Viên lôi ra một tờ báo, chỉ vào một bóng người nho nhỏ. “Anh chỉ cần nhìn một lần thôi cũng nhận ra đây là em.”

“A.” Đôi mắt Lăng Thượng thoáng qua chút mệt mỏi cùng ảm đạm. “Thật ra em cũng mới trở lại từ tai khu* ấy. Thực tế thì vừa được điều về từ nước ngoài, ừ.”

*khu vực gặp thiên tai

Lăng Viên trầm mặc, vò nát tờ báo.

“Anh,” Lăng Thượng xoa tay ông. “Đừng như vậy.”

“Như thế nào?” Lăng Viên cười tự giễu, sau đó ông lại im lặng, rồi đột nhiên hỏi. “Em vẫn yêu cô ấy chứ?”

Lăng Thượng hơi nhú mày, nhưng không lên tiếng.

Lăng Viên biết, đây là chuyện không thể trốn tránh, cũng là chuyện ông đã chất chứa trong lòng bao nhiêu năm. Sau khi Lăng Thượng bỏ đi, ông cơ hồ chưa từng nghiêm túc tìm kiếm cô; ông chỉ biết, dựa theo tài năng của em gái mình thì ở đâu cũng có thể sinh sống tốt; ông chỉ biết, em gái mình sẽ một đi không trở lại.

Nếu như không phải đầu năm nay nhìn thấy phiên mộ tại khu nghĩa trang công cộng kia, có lẽ phần tình cảm này sẽ tiếp tục kéo dài trong vô vọng, cho đến một ngày nào đó chính bản thân cô tự buông xuôi, thế nhưng, cuộc đời không bao giờ có nếu như.

Lăng Viên nhìn Lăng Thượng, tại sao em có thể.... đùa giỡn một màn quá mức độc ác như vậy....

“Lăng Thượng.” Lăng Viên nói. “Đến hôm nay anh mới biết em là một phóng viên vùng chiến địa ưu tú. Anh cứ tưởng thời điểm phải đối mặt với rừng súng, mưa đạn, em tuyệt đối sẽ không lùi bước chứ. Thế nhưng hiện tại, sao em chẳng nói một lời nào vậy?”

Lăng Thượng hơi bất đắc dĩ cau mày. “Anh, trúng một viên đạn liền mất mạng, đây là kiểu chết vô cùng sung sướng, nhưng Y Vân Liệt...”

Nội tâm Lăng Viên run rẩy, ông không ngờ Lăng Thượng có thể phát âm cái tên kia tự nhiên như vậy.

“Anh, Y Vân Liệt, đối với em chính là lăng trì*.”

*hình phạt thời xa xưa, trước tiên là chặt bỏ tay chân, cho sống không bằng chết rồi mới chặt đầu

Lăng Viên kìm nén, nhắm nghiền mắt lại.

“Mỗi ngày em đều treo tên cô ấy bên miệng, mỗi lần đều như bị lăng trì một đao.” Lăng Thượng nhìn Lăng Viên. “Dù thân thể đã khỏe mạnh hơn, cũng không thể nào chống chịu. Em đã chết một lần rồi.”

“Ha!” Lăng Viên bật cười.

“Nếu như anh tới là để khuyên em trở về, em nghĩ không cần thiết đâu.” Lăng Thượng lạnh nhạt đáp. “Nhiều năm đã trôi qua, ai cũng có cuộc sống của riêng mình, em trở về hay không, cũng không còn trọng yếu.”

Lăng Viên nhìn Lăng Thượng, ông không thể không dùng ánh mắt bao quát để nhìn kỹ cô.

Đôi mắt vẫn dịu dàng như xưa, song lại tăng vài phần kiên nghị. Lăng Thượng nói nó đã chết một lần, như vậy, có lẽ nào tình yêu cũng đã chết theo.

Mười mấy năm qua ai cũng sống như thế. Đúng vậy, Y Văn Liệt cũng sống như thế trong vòng mười mấy năm qua, nhưng mảnh vườn trong khu nghĩa trang công cộng kia đã trở thành nơi chôn vùi nửa đời sau của cô ấy. Một năm trôi đi, hết thấy mọi thứ dần nhạt nhòa, tìm thấy Lăng Thượng, chỉ cần nó còn sống, tất cả sẽ thay đổi.

Đặc biệt là khidù Lăng Thượng đứng trước mặt mình vẫn có thể nói chuyện một cách tỉnh táo.

Bỗng dưng Lăng Viên rất muốn bật cười.

“Em nói đúng, đã không còn quan trọng.” Ông gật đầu, giãn lông mày tựa như vô cùng thư thái. “Đã không còn cần thiết nữa rồi.”

Lăng Thượng nhìn ông, thực lâu sau mới “ừ” một tiếng.

“Em có biết nơi từng là ”Chân trời góc biển” giờ đã biến thành nghĩa trang công cộng không?” Chợt Lăng Viên hỏi.

“Biết ạ.” Lăng Thượng gật đầu.

“Cô ấy đã đến.” Lăng Viên cũng từ tốn nói.

Hai người quả đúng là anh em, biểu cảm lạnh nhạt y chang nhau. Đáng tiếc năm tháng cuối cùng vẫn luôn vô tình, tương tự hai người, tất cả chỉ còn sót lại một cảm xúc.

Lăng Thượng vi lăng, đột ngột nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt biến đổi cực kỳ lớn.

Thật... sáng khoái a... Lăng Viên nhìn khuôn mặt Lăng Thượng dần nhợt nhạt. Không phải em rất bình tĩnh ư, không phải đã không còn trọng yếu nữa sao, thế thì vì lí do gì mà lại lộ rõ vẻ đau đớn như vậy.

Lăng Thượng, anh trai thương em, nhưng cũng hận em.

“Ai chỉ cho anh phần mộ của em ở nơi đấy?” Lăng Thượng đưa tay xoa huyệt thái dương, tức giận hỏi.

“Con gái em.” Về mặt Lăng Viên không biến đổi, đáp.

Lăng Thượng chần chờ một lát. “Úy Nhân?”

“Nó với Hoa Hồ bây giờ đang học chung cùng một trường đại học.” Lăng Viên liếc nhìn cô. “Em thật đúng là một bà mẹ tốt.”

“Hoa Hồ...” Lăng Thượng càng ngập ngừng.

“Con gái anh.” Lăng Viên còn bổ sung. “Cũng là con gái cô ấy.”

Lăng Thượng chấn động, trầm mặc.

“Giải thích cho anh nghe về cái chết của em đi, đến giờ anh vẫn chưa kể với bố mẹ.”

Nhưng Lăng Thượng lại càng trầm mặc hơn, người cô có lỗi, người cô vĩnh viễn không dám đối mặt, người cô vĩnh viễn cảm thấy áy náy, chính là bọn họ.

“Em từng trở về.” Lăng Thượng chậm rãi mở miệng “Gặp Y Văn Liệt.”

“Anh biết.” Lăng Viên gật đầu.

“Úy Nhân thật tình, cái gì cũng kể hết.” Lăng Thượng nhếch mép cười. “Bọn em tìm một quán nước để ngồi, cuộc sống của cô ấy nhìn chung rất yên bình, cho nên em cũng thấy an tâm. Lúc chia tay chợt muốn ghé qua thăm ”Chân trời góc biển“, kết quả phát hiện ra nơi đấy đã bị đổi thành một khu nghĩa trang công

cộng. Phong cảnh ở đó rất được, em nghĩ nếu sau này mình chết, lựa chọn chỗ ấy để an táng quả thực không tệ.”

“Bấy giờ em đã quyết định sẽ xuất ngoại, không biết liệu sau này còn có thể quay lại hay không, bèn mua luôn đất, khắc bia, chết một lần.”

“Bởi vì thấy cô ấy sống yên bình, cho nên mới chết sao?” Lăng Viên lập tức hỏi ngược lại.

Lăng Thượng hơi sững sốt, suy ngẫm một chút mới khẽ mỉm cười. “Vậy thì có gì khác chứ, bọn anh sống rất tốt, em cũng sống rất tốt.”

“Bọn anh?” Lăng Viên nở một nụ cười khổ tựa như đang khóc. “Bọn anh là ai?”

Lăng Thượng trợn mắt, lại một lần nữa im lặng.

“A a,” Lăng Viên ngược lên. “Thế sự thật biết trêu người con người.” Ông dừng chốc lát. “Đừng nói em vẫn cho rằng bao năm qua anh luôn ở bên cạnh cô ấy đấy nhé?”

Lăng Thượng xoay đầu lại, ánh mắt chăm chú mà mãi miết.

Lăng Viên cũng nhìn cô, nói từng câu từng chữ một. “Lúc em đi, bọn anh đã ly dị.”

“Anh...” Thanh âm Lăng Thượng rớt cuộc mang theo chút run rẩy, cô nắm chặt chiếc cốc giấy trong tay, khó có thể tin nổi.

“Em đã nhấn tâm mà bỏ mặc hết tất cả, trái tim cô ấy cũng ác độc như thế.” Lăng Viên từ từ đáp. “Hai người quả thực rất giống nhau.”

“Anh...” Lăng Thượng nhẹ nhàng van nài, bức tường thành trong lòng chậm rãi sụp đổ.

Lăng Viên xoa tay cô, tỏ vẻ an ủi. “Sau đó anh cưới Hà Thù, em còn nhớ cô ấy chứ?”

Lăng Thượng gật đầu.

“Anh cũng đã kết hôn, rồi sinh con, em nói xem,” Lăng Viên quay lại hỏi. “Những năm gần đây cô ấy sống như thế nào?”

Lăng Thượng chột cấn môi dưới.

“Em nói xem, thời điểm nhìn thấy phần mộ cô độc của em, cô ấy cảm thấy như thế nào?” Lăng Viên tiếp tục hỏi.

Lăng Thượng bật đứng dậy.

“Anh nghĩ, nếu như cô ấy đã đi tìm em, có phải em cũng nên ghé qua thăm cô ấy một chút hay không?” Lăng Viên vẫn còn hỏi.

Lăng Thượng không còn có thể đứng vững.

Cho dù trái tim đã bị lăng trì một lần, nó vẫn cảm thấy đau...

Hết Chương II.

Đôi lời bạn editor: Lăng Viên - ông, Lăng Thượng - cô....

Oke... thiên vị không phủ nhận, cơ mà gọi chị ấy là “bà” nghe xót lắm Mà đổi Lăng Viên thành “anh” thì lại....

Quá lố rồi... =))

67. Chương 65: Hậu Truyện Iii

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cho dù trái tim đã bị lãng trì một lần, nó vẫn cảm thấy đau.

*

Lăng Viên nhìn cô lâu thật lâu, xong chợt cúi đầu. “Em đi xin nghỉ đi.”

Lăng Thượng chưa đi ngay mà đứng ngẩn người, đôi môi khê động, thanh âm mơ hồ. “Anh, thật ra thì anh biết mà, chỉ cần em thấy anh, em vẫn sẽ cùng anh trở về...”

“Vô luận có thể nào, em cũng luôn luôn nợ anh.” Lăng Viên nói.

Trái tim Lăng Thượng lại đau nhói, nụ cười nhuốm chút sầu bi. “Cho nên em rất sợ hãi kết cục như vậy.” Cô hít một hơi thật sâu. “Anh chờ em nhé, nhanh thôi.”

Lăng Viên dõi theo bóng lưng cô, suy nghĩ một lát rồi lôi điện thoại ra bấm một dãy số.

“Úy Nhân, là bác...”

*

Lăng Thượng đi xin nghỉ phép, bước chân cứng nhắc, đôi mắt vô hồn. Cô là một ký giả trú ngoại, rất nhiều người không biết cô, cho nên chỉ cảm thấy hơi kì quái. Tỉnh thoảng có ai đó thân quen chào hỏi, cô dường như lại không nghe được gì.

Theo mấy người đi vào thang máy, nhấn xong số tầng cần lên thì Lăng Thượng lại xoay người đối mặt với vách tường. Tường là gương, gương chiếu người, mà Lăng Thượng nhìn chằm chằm bản thân tựa như không nhận ra được chính mình. Đã bao lâu rồi chưa rơi vào trạng thái này? Vẫn cứ nghĩ sẽ dễ như trở lòng bàn tay mà. Những đôi trai gái khác đứng xung quanh vừa nói vừa cười, tuy nhiên với cô, mọi tiếng động đều vô cùng trống rỗng.

Đi thẳng tới văn phòng làm việc của cấp trên, cô thực sự khiến vị xã trưởng hơn năm mươi tuổi sợ hết cả hồn.

“Có chuyện gì à?” Ông ta mãi một kéo cô ngồi xuống ghế salon, lại còn kêu thư ký bưng trà vào.

“Tôi muốn xin nghỉ.” Lăng Thượng nói.

Xã trưởng trầm ngâm chốc lát, ông biết việc công tác tại tai khu có thể làm cho nhiều người sinh bóng ma tâm lý, bất quá đáng lẽ Lăng Thượng sau bao nhiêu năm hoạt động thì phải tiếp thu được kiến thức thâm sâu chứ, cho nên vụ động đất vừa rồi thật sự đáng ra chỉ làm cô cùng lắm là đau buồn xen lẫn tiếc thương thôi.

“Nếu cô khó chịu chỗ nào, nhất định phải nói cho tôi biết.” Xã trưởng ngồi bên trái tỉ mỉ quan sát cô. Ông hiểu những điều Lăng Thượng đã trải qua, cô là một người luôn sẵn sàng chấp nhận cái chết. Thực ra cô cũng mới khỏi bệnh sau một chuyến đi nước ngoài, bởi trận động đất nọ nên tiếp tục xung phong nhận nhiệm vụ lên tiền tuyến, kết quả lại bị thương thêm lần nữa.

“Không phải vậy.” Lăng Thượng rũ mi mắt. “Là việc riêng của tôi.”

Xã trưởng hơi kinh ngạc. Những năm vừa qua hình như chưa từng nghe cô đề cập đến đời sống riêng tư. Nhưng ông không thắc mắc nhiều, có thể ép một người phụ nữ từ trước tới giờ luôn ung dung đến mức này, nhất định là chuyện trọng đại, cho nên ông phát tay. “Thế thì xin mời, số lượng ngày nghỉ cô tích góp bấy lâu nay đủ để cho cô có thể thoải mái dài hạn.”

“Vâng, cảm ơn ngài.” Lăng Thượng hơi nghiêng đầu về phía bên trái. “Tôi không biết bao giờ mới có thể quay trở lại.”

Xã trưởng không còn giật mình nữa, ông cực kỳ bình tĩnh. “Đấy là tùy cô quyết định.”

Lăng Thượng đứng dậy, hơi cúi đầu rồi bỏ đi.

Sau đó Lăng Thượng không mang theo bất kỳ thứ gì cả, một thân một mình theo Lăng Viên tới trạm xe lửa.

Hôm nay không sử dụng phi cơ, chỉ ngồi chờ xe lửa, khoảng chừng bốn giờ mới có chuyến.

Xe lửa đến rồi lại đi.

Bởi vì là chuyến xe đêm cho nên nhân viên phục vụ không nhiều, bóng tối ập xuống, bên tai còn văng vẳng tiếng còi tàu. Trước đây một tháng Lăng Thượng vẫn còn ở tại khu, cũng vừa mới quay về. Lòng cực kỳ mệt mỏi, cảm thấy phải gánh vác quá nhiều trọng trách khó khăn. Nhưng đây chẳng qua xuất phát từ nền tảng tình người, là đặc tính tự nhiên của tất cả cộng đồng. Song bây giờ, sau khi cô trở về sẽ thấy cái gì đây?

“Anh nghĩ, nếu như cô ấy đã đi tìm em, có phải em cũng nên ghé qua thăm cô ấy một chút hay không?”

Chẳng lẽ....

Nội tâm Lăng Thượng như bị xoắn vặn mười bảy, mười tám vạn phát, bó buộc gắt gao, cô thậm chí còn không dám hỏi.

Lại mặt đối mặt dựa bên cửa sổ. Hình như xe lửa vừa đổi đường ray, tại thời điểm Lăng Thượng khẽ lắc lư, cô tựa hồ nhìn thấy hình ảnh của nhiều năm về trước.

Cánh tay Lăng Viên che chở cho đầu Vân Liệt, Vân Liệt nhắm mắt, dân lòng mảy không lo ưu.

Cho dù ngồi trên xe lửa, trong giấc mộng vẫn vô cùng ôn hòa, đó là một loại hạnh phúc như thế nào cơ chứ. Lăng Thượng chống đầu mình, vô thần nhìn mặt bàn màu xanh nhạt, giọt lệ đã từng rơi tựa như còn đọng lại ở đây.

“Anh, em không ngờ hai người sẽ ly dị...”

Lăng Viên nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh vật tối tăm thoáng cái lại biến mất, nhếch khóe miệng. “Em còn chưa hiểu rõ cô ấy ư? Thật ra anh cũng phải rất lâu sau mới hiểu được cô ấy mạnh mẽ đến nhường nào.”

“Nhưng...” Lăng Thượng yếu ớt nói. “Khi đó cô ấy mang thai.”

“Vậy thì sao chứ, em đã đi rồi.” Lăng Viên quay đầu lại. “Đừng suy nghĩ nhiều, đây mới là chuyện không còn cần thiết phải để tâm nữa. Nói thêm một chút về em đi, anh chưa thấy em kể anh đâu, anh còn cho rằng Lâm Phổ sẽ tìm ra em kia.”

“À.” Lăng Thượng suy nghĩ một lát, bỗng dưng mỉm cười. “Từ đó đến giờ em chưa từng gặp lại anh ta. Còn em kể anh... Ừm, đi về mà hỏi Kiều Uy Nhân ấy.”

Lăng Viên hồ nghi nhìn cô.

“Anh, anh và Hà Thù.... vẫn ổn chứ?”

“Vợ chồng mà.” Lăng Viên gạt đầu. “Cô ấy đối xử với anh không tệ.”

“Vậy à ” Lăng Thượng nhẹ nhàng nhắm mắt lại. “Em ngủ một lát nhé.”

“Ừ, ngủ đi.” Lăng Viên cẩn thận quan sát cô, chợt phát hiện ra bên phải chân mảy xuất hiện một vết sẹo nhàn nhạt, ông liền không nhịn nổi mà đưa tay vuốt ve.

Lăng Thượng không mở mắt, nhưng nở một nụ cười tự giễu. “Do đạn lạc thôi, chẳng ra làm sao cả.”

“Đau không?” Lăng Viên thấp giọng hỏi.

Lăng Thượng tiếp tục nhắm nghiền hai mắt, chỉ chỉ vào tai phải của mình. “Chỗ này đau hơn, đã vô tri vô giác rồi.”

“Cái gì?” Lăng Viên khẽ thốt lên.

Lăng Thượng chậm rãi mở mắt. “Đụng phải một tay tự sát bằng thuốc nổ, ừm, tai bên này của em đã không còn nghe được, bất quá mắt cũng chả sao, tất cả âm thanh trên thế giới so với trước kia khác lắm, cảm giác rất đặc biệt.”

Lòng dạ Lăng Viên nhất thời ngũ vị tạp trần. Ông muốn mở miệng, nhưng Lăng Thượng lắc đầu. “Đừng nói gì, em lại phải dùng mắt để đoán.”

Lăng Viên thở dài, tiếp tục dịu dàng vuốt ve vết sẹo nhỏ dài kia.

Thời điểm xe lửa đến trạm đã là bốn giờ bốn mươi phút rạng sáng, sân ga vắng ngắt, cảm giác lạnh lạnh phát rùng mình.

Sau khi rời khỏi sân ga, Kiều Úy Nhân cùng Y Hoa Hồ đã đến đón, chỉ mới nhìn thấy hai cô gái đứng phía đằng xa thôi đã khiến Lăng Thượng xúc động không ngừng.

Dĩ nhiên cô biết Kiều Úy Nhân giống ai, mà Hoa Hồ...

Lúc càng đến gần, Lăng Thượng dứt khoát dừng bước chân, cô không nhắc chúng lên nổi, cũng không có cách nào đến gần hai người kia.

“Thật khờ...” Mắt Lăng Thượng đã hơi ươn ướt, cô bật cười. “Cả hai đều ngốc...”

“Anh biết Hoa Hồ giống em, nhưng còn Úy Nhân... tự dừng phát hiện ra...” Lăng Viên kinh ngạc nói. “Em giấu quá nhiều bí mật.”

Tới giờ vẫn mơ hồ cảm thấy Kiều Úy Nhân nhìn vô cùng quen mắt, cho nên thời điểm mới gặp mặt liền tạo cảm giác thân thiết, là do ngoại hình tương tự sao? Không phải, vậy do thần thái? Cũng không phải, nhưng lại có loại cảm giác không thể diễn tả bằng lời. Loại cảm giác này rất vi diệu, ông quả thực chưa từng suy nghĩ qua, song hiện tại hai đứa nó đang đứng đối diện, sánh vai nhau, thời gian như đang chảy ngược dòng.

“Mẹ...” Kiều Úy Nhân chờ không nổi nữa bèn lao nhanh đến, nhào vào lồng ngực Lăng Thượng, vừa hơi nũng nịu, lại vừa có chút oán trách.

“Úy Nhân, thật xin lỗi.” Lăng Thượng vỗ lưng con bé, thế nhưng ánh mắt lại nhìn một cô bé khác.

Hoa Hồ do dự một hồi mới chậm chạp tiến lên.

Ba người bọn họ là người một nhà, còn mình, là người họ Y.

“Hoa Hồ, đây là cô của con.” Lăng Viên nhẹ giọng.

Hoa Hồ tròn mắt nhìn Lăng Thượng, không thể mở miệng, sự kinh ngạc trong lòng nàng không ai biết, mà những thứ cảm xúc phức tạp kia cũng chẳng ai hay.

Một tiếng “cô” không thể thoát khỏi cổ họng, vô luận có thể nào cũng không thể.

“Hoa Hồ phải không,” Lăng Thượng buông Kiều Úy Nhân, đi tới bên Hoa Hồ. “Lúc cô đi, cháu còn chưa ra đời cơ...”

Hoa Hồ không né tránh ánh mắt cô, thật lâu sau mới hỏi. “Cô còn sống ư, tại sao?”

“Y hoa Hồ...” Kiều Úy Nhân tức giận la lên. Thời điểm bác thông báo qua điện thoại rằng đã tìm được mẹ cô, cô đã vui sướng thế nào kia chứ, kích động muốn chết. Bởi vì còn phải đón chuyến xe lửa này nên quyết định lập tức kể cho Hoa Hồ, bảo đây mới chính thức là đoạn kết của câu chuyện một năm về trước. Bất kể là cô Vân Liệt đi tìm mẹ hay mẹ đi tìm cô Vân Liệt, đây mới chính là kết thúc hoàn mỹ. Nhưng, Hoa Hồ không hề hưng phấn giống cô, thậm chí còn có chút mờ mịt. Tại sao bà ấy còn sống, trên đường tới đây Y Hoa Hồ đã hỏi Kiều Úy Nhân, Kiều Úy Nhân cũng rất muốn biết, chẳng qua không có gì quan trọng bằng việc có thể gặp lại người ấy.

Kiều Úy Nhân không ngờ Hoa Hồ sẽ mặt đối mặt hỏi ngay cái vấn đề kia, biểu cảm còn không thèm che giấu sự thô lỗ và nổi tức giận.

Hết Phần III.

Lời bạn Editor: Dịch mấy chương cuối chả hiểu sao cảm giác mình sắp hết đất =)) Mạnh mẽ lên nào các bạn Lăng Thượng sắp gặp lại Vân Liệt rồi

68. Chương 66: Hậu Truyện Iv

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lăng Thượng hỏi: “Cô ấy đang ở đâu?”

“Úy Nhân!” Lăng Thượng khẽ quát, sau đó nói với Lăng Viên. “Mình đi thôi.”

Lăng Viên gật đầu, xoay người đi đón taxi.

“Cô ấy đang ở đâu?” Lăng Thượng đuổi theo, đột nhiên hỏi.

Lăng Viên quay đầu lại, nhưng là để hướng về phía Hoa Hồ, vì thế nên tất cả mọi người cùng nhìn nàng.

Hoa Hồ nheo mắt, uy nghiêm mở miệng. “Cô không có tư cách hỏi câu này.”

Lăng Viên nghe thấy vậy bèn thở dài. “Hoa Hồ, con hiểu rõ mà, bây giờ người có tư cách nhất chính là nó.”

Biểu cảm của Hoa Hồ trong nháy mắt tan vỡ.

“Đi thôi!” Úy Nhân thấp giọng an ủi, tiến đến ôm Hoa Hồ dẫn đi đón xe. Lăng Viên dùng ánh mắt thúc giục Lăng Thượng, còn Lăng Thượng thì chỉ đứng ngẩn người.

“Đứa nhỏ này... hận em như vậy...”

Lăng Thượng biết, e rằng bọn trẻ đã nghe hết đoạn chuyện xưa kia rồi. Cô cũng không để ý lắm, dầu sao cô vẫn thường chia nó thành từng mẩu nhỏ cách quãng để kể cho Úy Nhân, nhưng cô không ngờ Úy Nhân thật sự đã tới nơi đây. Vì thế nên Lăng Thượng hơi áy náy. Sự hồi đáp của Úy Nhân đã vượt xa những gì mình từng làm cho nó, bản thân quả nhiên không thích hợp để làm mẹ.

Lăng Viên chỉ tài xế lái đến một khách sạn.

“Em nghỉ ngơi một chút đi, dù sao bây giờ nơi ấy vẫn chưa mở cửa.” Lăng Viên nói với Lăng Thượng. “Chín giờ anh qua đón em.”

“Cháu ở lại cùng mẹ cháu.” Úy Nhân lập tức lên tiếng.

Hoa Hồ lườm cô.

“Con ở bên mẹ thì sao mẹ nghỉ ngơi cho nổi.” Lăng Thượng dịu dàng xoa đầu Úy Nhân. “Nghe lời đi, mấy tiếng nữa chúng ta lại có thể gặp lại nhau.”

Nội tâm Hoa Hồ ngay tức khắc ngập tràn đổ kị, vốn nàng và mẹ cũng có thể thân mật như vậy....

“Mẹ...” Úy Nhân cầu khẩn. Cô luôn tỏ thái độ kiêu kì, chẳng qua cô chưa bao giờ như thế khi ở trước mặt người này, mà ngược lại lại biến thành một cô gái bé bỏng cần tình thương.

“Đi thôi.” Hoa Hồ không nhịn được bèn nói.

Lăng Viên cùng Lăng Thượng bước vào khách sạn.

“Thì ra cậu có sở thích luyến mẫu.” Đứng ven đường, Hoa Hồ cười lạnh.

“Y Hoa Hồ.” Úy Nhân nghiêng răng. “Không phải cậu cũng thế à?”

Ánh mắt Hoa Hồ thoáng bùng lửa giận, sau đó dời đi nơi khác, không thềm để ý đến cô nữa.

*hai em không hề có ý định phản đối nhé 3

Sau một hồi Lãng Viên mới đi ra. “Hai đứa chịu khổ rồi.”

“Tại sao phải gọi chúng con ra đón?” Hoa Hồ chất vấn. “Để cho cô ấy nhìn thấy hai đứa bọn con trước quan trọng như vậy ư?”

“Con vẫn chưa hiểu!” Lãng Viên ngửa mặt lên nhìn bầu trời. Đã hơn năm giờ, bình minh dần thấp thoáng nơi phương Đông, xem ra hôm nay sẽ là một ngày đẹp trời. “Con vẫn chưa biết, cái gì gọi là hồi ức.”

Hồi ức là gì? Là từng chút từng chút một chạm trở hạnh phúc lên vết sẹo xưa cũ. Có vài cố sự, không nhớ nổi gọi là năm tháng, mà nhớ được, thì ít nhất cũng đã nhuộm chút phong hoa tuyết nguyệt*.

*ý là thấm chút hương vị tình yêu

Độ tuổi bắt đầu biết yêu, hình như là độ tuổi của Úy Nhân với Hoa Hồ.

Lãng Thượng nằm trên giường nhưng không thể ngủ, vì vậy chẳng thể làm gì khác ngoài thử mở lại vết sẹo những tưởng đã được chữa lành bằng thời gian.

Hai đứa nhỏ chính là một cánh cửa, một trái một phải, đồng thời mở tung, tất cả mọi thứ ngay lập tức kéo đến dồn dập.

Đúng chín giờ, Lãng Viên tới khách sạn, đi cùng ông là Úy Nhân, dáng vẻ cũng là không ngủ đủ.

Ngồi lên xe, Lãng Viên đọc một địa chỉ, Lãng Thượng không hề tỏ vẻ kinh ngạc.

Lần này Úy Nhân không có làm nũng bên người Lãng Thượng nữa mà chỉ lẳng lặng ngồi yên, bởi vì con bé biết, hôm nay là một ngày cực kỳ trọng yếu.

Dường như họ đã phá vỡ thời không, chọc thủng cả ranh giới của thời gian, nguyên tưởng rằng chẳng còn khả năng để hai người gặp lại nhau nữa, kết quả sẽ ra sao đây?

Năm đó mẹ từng bảo, nếu như qua nửa năm mẹ vẫn chưa về thì hãy đi tìm một cô gái tên Y Vân Liệt; có lẽ lúc ấy cô chỉ nói đùa, nhưng Úy Nhân đã coi như là thật. Những gì cô đã nói, những gì cô đã làm, toàn bộ đều ảnh hưởng lớn đến Úy Nhân. Cho nên năm ngoái khi Úy Nhân trở về, mang theo chút sợ hãi xen lẫn bất an, hy vọng có thể phủ nhận cho nên nóng lòng khẳng định, mà kết quả, lại là một nắm mồ an tĩnh nơi nghĩa trang.

Thời điểm gặp cô Y, mình đã nói biết bao lời cay độc, đơn thuần muốn vì mẹ mà phát tiết hết oán hận chất chứa trong lòng, nhưng sau đó, những oán hận ấy chậm rãi bị tan rã, dù sao mẹ cũng đã qua đời, cô Y bỗng chốc trở thành người mà mình quen thuộc nhất.... ai biết bản thân đã lắng nghe chuyện xưa của hai người trong quá nhiều năm làm chi.

“Mẹ.” Úy Nhân nhẹ nhàng gọi.

Lãng Thượng ngồi bên trái cô nên không nghe thấy.

Lãng Viên ngoảnh lại. “Úy Nhân gọi em kìa.”

“A.” Lãng Thượng xoay đầu. “Có chuyện gì thế?”

Úy Nhân kinh ngạc nhìn Lãng Thượng. Con bé không biết tai phải của Lãng Thượng đã mất đi thính giác cho nên mới không nghe được, còn tưởng rằng Lãng Thượng đã tiến vào trạng thái tinh thần tập trung cao độ.

“Thật ra thì dù lúc nào đi tìm ”Chân trời góc biển“, chờ đợi ở đây luôn là một tấm bia mộ nhỉ?”

Lãng Thượng khẽ mỉm cười. “Bất kể có ở đâu đi chăng nữa, nơi đó luôn là nơi mẹ hoài niệm nhất.”

Úy Nhân không nói gì thêm.

Lần này giống lần trước, cùng đi tới một nơi, tâm tình Úy Nhân đã bình tĩnh hơn rồi.

Khi đến nơi, Lãng Thượng vừa ra khỏi xe liền nhìn thấy Hoa Hồ đứng bên cửa.

“Tối à?” Lãng Viên thờ ơ hỏi.

“Vâng.” Hoa Hồ nhìn chăm chăm Lăng Thượng.

“Vào đi, bọn anh đợi ở ngoài.” Lăng Viên nói với Lăng Thượng.

Lăng Thượng không hỏi gì, trực tiếp bước vào.

Mắt thấy bóng dáng Lăng Thượng khuất sau cánh cửa, Hoa Hồ khẽ hừ một tiếng.

“A, thật ra đây mới chính là kết cục năm ngoái chúng ta muốn thấy nhỉ.” Ủy Nhân bỗng đứng lên tiếng.

“Chờ đi.” Lăng Viên lạnh nhạt nói, xoay người đối diện với đường phố, tựa như đang rất chuyên tâm chờ đợi một người nào đó.

Nếu không phải nhờ vị trông coi khu nghĩa trang thì Lăng Thượng thậm chí còn chẳng thể nhớ nổi mộ mình ở đâu. Hỏi quan tài mình đặt chỗ nào.... hiển nhiên là một chuyện cực kỳ kì quái, mà ánh mắt người làm vườn thay vì thắc mắc đã ẩn chứa sự kinh ngạc.

Chậm rãi đến trước mộ bản thân, thấy bông hoa ngày nào còn luôn ở bên người, nay đã được khắc lên bia, quả nhiên cô vẫn thích đám mây sắc đỏ rực ấy nhất. Về sau Lăng Thượng từng đi rất nhiều nơi để ngắm hoa hợp hoan, nhưng không bông nào đẹp bằng năm đó.

Nhìn chữ “Lăng Thượng” đơn độc, nội tâm Lăng Thượng dâng trào nỗi đau vô hạn. Ban đầu lúc gặp lại Vân Liệt, cô thừa nhận mình đã vội vã chạy trốn, bởi vì khi ấy ánh mắt Vân Liệt vô cùng lạnh lẽo cùng tĩnh lặng.

Năm đó cho rằng cảm xúc đã vãn đạm, nhưng thực chất vẫn luôn chôn chắt ở trong lòng, như một cơn lốc cuốn trôi toàn bộ huyết dịch, vậy nên cô mới tạo ra một câu chuyện lạ lùng như vậy.

Lăng Thượng cúi người, nhẹ nhàng lấy tay vuốt ve bông hoa hợp hoan khắc trên mộ, tôi luôn yêu cậu như thế, mười mấy năm đã trôi qua, tôi không ngờ cảm xúc của bản thân vẫn như cũ chưa hề thay đổi....

Chờ chút!

Lăng Thượng nhìn đầu ngón mình, sạch bong. Cô lại sờ sờ thêm mấy cái, cúi đầu quan sát kĩ lưỡng, bia mộ không nhiễm dù chỉ một hạt bụi.

Cô lập tức đi ngó đồng bia mộ xung quanh, không có cái nào được đãi ngộ như vậy.

Vân Liệt....

Đôi mắt Lăng Thượng ngay tức khắc trở nên ươn ướt, trái tim cũng không ức chế nổi nỗi đau.

Vân Liệt, Vân Liệt, Vân Liệt....

Tại sao tôi có thể nỡ lòng nào để cho cậu nhìn thấy tấm bia mộ này, tại sao tôi có thể để cậu thấy nó cơ chứ... Tôi không thể tưởng tượng được một năm qua rốt cuộc cậu đã sống tiếp như thế nào?

Vân Liệt, Vân Liệt, Vân Liệt....

Tôi nghĩ, chân tình thế gian, tự nó có cảm ứng. Dù cho vật đổi sao dời, thiêu hoa viễn thệ*, hướng lai duyên thiên**.

Mà hướng lai duyên thiên, cũng chẳng dịch lại nổi tình thâm.

*cảnh xuân quá tươi đẹp, tươi đẹp đến nỗi không chân thực.

**duyên cạn từ trước đến nay.

Hôm nay Y Vân Liệt dậy hơi muộn.

Nửa năm trước nàng rời khỏi viện an dưỡng, chuyển vào căn nhà Lăng Viên chuẩn bị sẵn cho mình.

Đến tận bây giờ, có rất nhiều chuyện trước đây còn cố kỵ, song hiện tại đã không còn cố kỵ nữa.

Ngôi nhà trong thị trấn nhỏ kia đã đem bán, công việc cũng đã xin nghỉ, nàng duy chỉ còn một việc để tiếp tục tồn tại.

Chỗ ở của nàng cách “Chân trời góc biển” năm xưa, bây giờ chính là khu nghĩa trang công cộng, có mười lăm phút đi bộ, nàng tìm một công việc ở đó, đây là làm vườn và bán hoa. Mỗi ngày nàng đều ngắt một bông hoa cúc, minh diễm, mỹ lệ. Dĩ nhiên nàng có trao đổi qua với ông chủ rồi, cuối tháng cứ trừ vào tiền lương của nàng. Ông chủ rất tốt, nhưng kỳ thực là Lăng Viên dẫn nàng tới. Một năm nay, hai người gặp gỡ khá nhiều lần. Nhưng cả hai đối thoại vô cùng bình thản, tìm không thấy chút bóng dáng nào của quá khứ. Vân Liệt rất khách khí, Lăng Viên cũng vậy. Hà Thù từng đi thăm nàng, nhưng nàng vẫn cư xử bình đạm, nhân sinh của nàng đã không còn những con sóng lớn dữ dội nữa rồi.... quả thật sẽ không có điều gì bất ngờ xảy đến.

Đêm qua ngủ rất trầm, cho nên hôm nay thức dậy hơi trễ. Kéo màn cửa sổ, bên ngoài trời nắng vàng, tựa hồ có thể xua tan hết thủy khí sương trong lòng. Mà có khi ngay cả thủy khí cũng không còn tồn tại, bởi vì nàng đã chẳng còn gì từ rất lâu.

Đánh răng, rửa mặt, đi vệ sinh, uống một cốc nước, mở TV xem tin tức, sửa sang giường chiếu, thay quần áo, chải đầu. Thực hiện đầy đủ các động tác thường ngày, cuộc sống của Vân Liệt duy trì theo một kiểu mẫu tuyệt đối.

Thời điểm soi gương chải tóc, nếp nhăn có, vành mắt đen cũng có, hình như da đã bắt đầu nhão nhoét, thân thể cũng đã có chút biến dạng?

Già rồi. Vân Liệt mỉm cười với bản thân phản chiếu qua tấm gương, tựa như lắng nghe thấy âm thanh thời gian đang trôi. Thật ra nàng cười bởi vì nàng cảm thấy gần lắm, ngày càng gần với đích cuối của sinh mệnh.

Tám giờ bốn mươi phút, Vân Liệt đạp xe đạp đi đến chợ hoa. Nàng đã biết đạp xe đạp, lúc đạp cũng không nghĩ tới bất cứ chuyện gì. Bây giờ đại đa số xe đạp không còn lắp thêm chuông, tựa như đó một vật dư thừa rất phiền toái. Thời điểm Vân Liệt chọn xe cũng thuận theo trào lưu, xe không có chuông kỳ thực cũng chẳng sao.

Chợ hoa không náo nhiệt, tất cả chỉ vừa mới mở hàng. Vân Liệt đỗ xe, chọn trong đám hoa cúc một bông để ngắt xuống. Ngắt xong Vân Liệt cất vào một cái hộp. Cái hộp này dùng đã được nửa năm, có hơi cũ, nhưng Vân Liệt không vứt nó đi.

Chào hỏi ông chủ xong, Vân Liệt đặt cái hộp lên sau xe đạp. Đúng vậy, trước xe của nàng không có giỏ, vì vậy đằng sau phải lắp thêm thứ gì đó, dù sao nàng cũng không muốn chở ai, sau này cũng sẽ không.

Chín giờ hai mươi phút, Vân Liệt đạp xe về nhà, cẩn thận khóa xe. Xong xuôi nàng đi bộ đến khu nghĩa trang công cộng.

Nàng vô cùng quen thuộc đoạn đường này, hàng cây ven đường là loại cây gì, dây nhà ven đường lát loại gạch gì, tất cả nàng đều không biết, nàng chỉ quan tâm tới mỗi đích đến của mình.

Chẳng qua hôm nay thật bất ngờ, có ba người đang đứng ngoài cửa.

“Tới rồi à?” Lăng Viên thản nhiên hỏi.

“Ừ.” Vân Liệt thản nhiên trả lời.

“Mẹ!” Hoa Hồ gọi nàng.

“Con cũng ghé qua à.” Vân Liệt nói với con bé.

Hoa Hồ cực kỳ khó chịu.

Hồi đầu năm bởi vì mẹ không nhận mình mà suýt chút nữa phát điên, đành để mẹ vào viện an dưỡng, chờ nửa năm mẹ mới đi ra. Nửa năm kia mình chưa từng gặp mẹ dù chỉ một lần, nhưng rõ ràng mẹ đã khác hơn nhiều rồi.

Song hai mẹ con dường như đã không còn có thể quay lại giống như xưa.

Mẹ dường như đã trở thành một người sống chỉ vì một điều gì đó không còn tồn tại.

Sống rất nghiêm túc, sống rất quy tắc.

“Cô Y.” Ủy Nhân cũng gọi.

“Ngoan.” Vân Liệt ôn nhu hỏi. “Sao mấy đứa đến đây?”

“Tôi thăm một lát thôi.” Lăng Viên tránh người ra. “Vào đi.”

“Ừ.” Vân Liệt trực tiếp bước vào trong, hoàn toàn không biết ba người đằng sau đồng loạt quay người dõi theo bóng lưng mình.

Vân Liệt đầu không ngoảnh lại, bởi vì nàng cảm thấy mình nên học cách không ngoảnh đầu lại từ sớm.

“Tại sao chúng ta không nói?” Hoa Hồ càng thêm khó chịu, hỏi.

“Hai người bọn họ nợ cha.” Lăng Viên khẽ mỉm cười. “Lần này coi như trả hết nợ.”

Hoa Hồ cực kỳ phức tạp nhìn sinh phụ của mình, bây giờ nàng mới nhớ ra, trong câu chuyện tình yêu kia, người chịu tổn thương còn có ông.

Hết Phần IV.

Lời bạn Editor: Ày, sẵn sàng cho chương V chưa nào =))

Hai chị ấy chuẩn bị gặp nhau rồi

69. Chương 67: Hậu Truyện V

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Vân Liệt.” Lăng Thượng nói. “Tôi về rồi đây.”

Sau khi Vân Liệt bước vào, nàng quen cửa quen ngõ đi đến phòng nghiệp vụ.

Bởi vì ngày nào cũng tới, cho nên nàng đã sớm thuộc lòng vị trí đặt đồng hồ đeo tay với giẻ lau.

Tên giữ vườn thấy nàng đến, xong lại nghĩ về cô gái vừa mới đi vô, nét mặt nhịn không nổi mà càng trở nên kì quái.

“Tôi đi lấy nước.” Vân Liệt nói với hắn, sau đó xách xô rồng đi.

“Chờ chút.” Tên giữ vườn do dự cọ cọ chân xuống dưới đất. “Hôm nay có người ghé qua á.”

“Ừ.” Vân Liệt gật đầu, đây chẳng phải là chuyện rất bình thường hay sao, chắc hẳn người ta cũng giống như mình vậy.

“Người kia,” Tên giữ vườn chỉ chỉ mặt mình. “Dáng vẻ...”

“Rất quái dị?” Vân Liệt nói thay hắn xong bật cười. “Thế thì có gì lạ đâu. Tôi đi đây.”

“Không phải vậy...” Tên giữ vườn vội vàng thốt lên, nhưng Vân Liệt đã bỏ đi rồi, mà đám Lăng Viên lại tiến vào.

“Để cô ấy đi đi.” Lăng Viên gọi tên giữ vườn lại.

Tên giữ vườn biết ông, ông đã tới đây mấy lần, trong đó có một lần kính nhờ hắn bảo quản một tấm bia mộ, sau đó lại thêm một lần biến thành chiếu cổ một người phụ nữ ngày nào cũng xuất hiện nơi đây.

Nếu người ta đã không thêm để ý, vậy thì mình quan tâm làm chi? Tên giữ vườn nhún vai, thôi kệ.

Vân Liệt lấy nước xong đi về phía phần mộ Lăng Thượng.

Từ từ, nàng dần hiểu ý tứ trong lời nói của tên giữ vườn, ở vị trí mà nàng quen thuộc nhất, nàng nhìn thấy một bóng người.

Người kia cắt tóc ngắn, có hơi rối bù, đây là kiểu tóc từ trước đến nay nàng chưa từng trông qua... dù cho năm ấy có vô tình gặp gỡ song nàng cũng không nhớ rõ rốt cuộc Lăng Thượng đã để kiểu tóc gì.

Vóc dáng người kia thon, gầy, cao, vẫn như xưa.

Đường cong nơi gò má người kia nhu mỹ, nhìn từ xa cũng có thể tự tưởng tượng cảm giác của bàn tay nếu như được sờ thử.

Người kia....

“Này, cậu đến để gọi tôi đấy à?” Vân Liệt xách xô nước tiến lại gần, cười nói.

Sau đó nàng nhìn thấy ảo ảnh đó xoay người lại.

Nụ cười của Vân Liệt chậm rãi vụt tắt, dần dần lộ ra vẻ mặt mê muội.

“Vân Liệt...” Lăng Thượng đi tới.

Mỗi bước chân đều rất kiên định, con đường cô đi về phía Vân Liệt, đã quá dài, thật sự quá dài....

Lăng Thượng không dám quan sát kĩ càng từ trên xuống dưới, chỉ nhìn ánh mắt nàng. Ánh phản quang tựa gương soi không nhuốm chút bụi trần trên tấm bia mộ nói cho cô biết, có một người thường xuyên đến đây, làm công việc mà không ai khác có thể làm ngoại trừ cô ấy.

Rốt cuộc Lăng Thượng cũng tới trước mặt Vân Liệt.

Hai người phụ nữ gần bốn mươi tuổi, bỗng dừng như được quay trở lại thời thanh xuân của chính mình.

“Tôi chưa chết, Vân Liệt, là tôi đây!” Lăng Thượng gần từng chữ một, nói. “Tôi là Lăng Thượng.”

Sự mờ mịt trong con ngươi Vân Liệt càng thêm dày đặc. Trên tay nàng còn xách một xô nước. Nàng vốn đang chuẩn bị tới lau mộ Lăng Thượng, lau xong nàng phải trở về đạp xe đến chợ, sau đó cắt tỉa đồng hoa lá cảnh, rồi bán, rồi về nhà....

Những chuyện này nàng đã lặp đi lặp lại suốt nửa năm qua, tới tận bây giờ nàng chưa từng ngờ sẽ có ngày cuộc sống cố định ấy lại bị cắt đứt một lần nữa. Ném trái nổi tuyệt vọng chân chính, nàng đã sớm quên đi ý nghĩa của từ “hy vọng”.

Nàng một mực kiên định vì chỉ có làm thế nàng mới vượt qua nốt phần đời còn lại của mình, dấu ánh mắt Hoa Hồ tràn đầy oan ức cùng khổ sở, và cả sự giúp đỡ của Lăng Viên nữa, tiếp nhận thì tiếp nhận, nhưng cũng chỉ có thể tiếp nhận.

Những thứ khác, những người khác, không gì có thể đi vào tâm trí nàng.

Rồi đột nhiên một ngày, Lăng Thượng xuất hiện trước mắt.

Cô ấy nói cô ấy chưa chết, cô ấy gọi tên mình, cô ấy nói cô ấy là Lăng Thượng.

Vân Liệt mơ hồ đến cực độ, con ngươi đen nhánh không chứa chút ánh sáng, nàng dời bước chân sang phía bên trái, vòng qua Lăng Thượng, tiếp tục tiến tới tấm bia mộ nàng vẫn luôn thân thuộc.

Bia mộ còn đó, tấm ảnh vẫn còn đó, chữ “Lăng Thượng” đơn độc cùng bông hoa hợp hoan vẫn còn ở đó, hết thấy đều nguyên vẹn.

Lương Sơn Bá sẽ không đội mồ sống dậy, hóa bướm tung bay, Vân Liệt đã không còn tin vào những câu chuyện thần thoại nữa, bởi vì thực tế luôn như vậy, luôn khiến người ta khó mà chịu nổi.

13

Nàng không muốn phải chịu đựng thêm.

Vân Liệt bắt đầu giống như thường lệ, nàng đặt bông hoa cúc kia bên cạnh mộ, lấy giẻ từ trong xô nước ra, dịu dàng lau chùi tấm bia.

Lăng Thượng đứng yên bất động.

Cô nghe thấy tiếng nước chảy sau lưng, đến tận bây giờ người kia vẫn chưa nói một lời.

Rốt cuộc là ai đang nằm mơ đây?

Cô thấy Lăng Viên dẫn hai đứa trẻ bước vào, bọn họ chỉ đứng đằng xa quan sát chứ không đi tới.

Lăng Thượng chậm chạp xoay lưng lại, nhìn chăm chăm bóng hình làm cho con người ta tan nát cõi lòng.

Cô ấy già rồi.

Lăng Thượng bị thương, chậm rãi tiến lại gần.

“Vân Liệt...”

Lăng Thượng một lần nữa lại đến bên Vân Liệt. Trước giờ cô chỉ biết trốn chạy, một lần rồi lại một lần, nhưng lần này chắc chắn sẽ không bỏ đi. Tuyệt đối không.

Lăng Thượng đứng sau lưng Vân Liệt. Vân Liệt đang ngồi xổm dưới đất lau hình vẽ bông hoa hợp hoan, lau cực kỳ tỉ mỉ từng rãnh khắc. Lăng Thượng cúi người, hai tay luồn qua nách Vân Liệt, nhấc nàng lên. Vân Liệt rất gầy, ngực hiển nhiên không còn đầy đặn, Lăng Thượng ôm người phụ nữ này rất dễ dàng, ở bên tai nhẹ nhàng gọi hai tiếng “Vân Liệt”.

Rất lâu sau Vân Liệt vẫn chưa phản ứng, thân thể cứng nhắc, cũng không dựa vào người đằng sau. Giế trên tay nàng vẫn còn nhỏ giọt, ướt hết mảng đất dưới chân. Mặt nàng hướng về phía bia mộ, rốt cuộc cũng mở miệng, nhưng là nói với cái bia. “Bao giờ thì cậu đi?”

Có lẽ là do chỉ còn thính lực bên tai trái cho nên Lăng Thượng nghe cực rõ ràng những lời kia. Mà rõ ràng là đang ở ngay bên cạnh, song thanh âm ấy lại như vọng lại từ quá khứ đã cách đây rất lâu rồi. Vốn chỉ còn tai trái, tụt vào lòng lại hoàn nguyên, hòa cùng thanh âm trong trí nhớ. Đây là người con gái mình vô cùng yêu thương a, Lăng Thượng quay đầu lại nhìn ba người đám Lăng Viên đứng đằng xa, kỳ thực đây là người con gái em vô cùng yêu, anh ạ, anh có biết hay không? Đây chính là người con gái mẹ vô cùng yêu, Ủy Nhân, con có biết hay không? Đây chẳng qua là người con gái cô yêu, Hoa Hồ, cháu có biết hay không?

Vân Liệt nói tiếp. “Thời điểm cậu ở bên tôi, cậu đi; cậu đi, rồi cậu lại trở lại, cậu trở lại, nhưng rồi cậu vẫn đi; bây giờ cậu chết, rồi cậu lại sống, nhưng sau tất cả cậu vẫn sẽ đi, tôi biết.”

Lăng Thượng siết chặt lấy nàng, quay đầu lại hôn lên tai Vân Liệt, như vậy lúc nói chuyện, thanh âm của cô có thể truyền thẳng tới linh hồn nàng. “Tôi không đi nữa. Tôi sẽ mãi mãi ở bên cạnh cậu.”

“A.” Thanh âm Vân Liệt mờ ảo. “Nói dối.”

Lăng Thượng buông tay ra, xoay người Vân Liệt lại, ép nàng mặt đối mặt với mình, sau đó nói. “Tôi thật sự đã trở lại, Vân Liệt, cậu gọi tên tôi đi.”

Vân Liệt lắc đầu lia lịa. “Nếu quả thực là cậu thì tôi muốn cho cậu một cái tát.”

Lăng Thượng không chút do dự mà tự tát bản thân.

*xong, rồi Vân Liệt lại xót

Vân Liệt nhấp nháy mắt mấy cái, rồi lại nhấp nháy thêm mấy cái nữa. “Cậu không sai, sao lại phải đánh mình?”

*đấy, bảo rồi

“Sai hay không đã không còn trọng yếu, cậu muốn tôi làm gì, tôi chắc chắn sẽ làm.” Lăng Thượng thấp giọng.

“Đây là để đền bù ư?” Vân Liệt lại khẳng khái. “Từ trước đến nay cậu vẫn chưa từng nghe lời tôi như vậy.” Vân Liệt lắc đầu. “Cậu không phải.”

“Vân Liệt, chẳng lẽ cậu thà nhìn thấy tôi nằm trong quan tài hơn sao?”

Biểu cảm của Vân Liệt rốt cuộc cũng thay đổi, nàng tròn mắt, làm như thế khiến nàng càng có thêm sinh khí. Nàng thả cái giế trong tay ra, bỗng chợt tóm lấy cổ áo Lăng Thượng. “Cậu thử nói lại một lần nữa xem?” Giọng điệu lại trở nên nghiêm nghị. “Cậu có gan thì nói lại thêm một lần nữa cho tôi nghe đi!”

Đúng, chính là như vậy, Lăng Thượng cầm tay Vân Liệt. “Chẳng qua tôi đang thực hiện những điều tôi từng nói, nhưng cậu lại chẳng hề sống tốt chút nào.”

Vân Liệt sững sờ.

Năm đó là ai đã nói tôi sẽ không chết trước cậu, thậm chí sẽ còn sống tốt hơn cậu?

Năm đó là ai đã nói cả đời này tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cậu, dù cậu có chết, cũng phải nhớ cậu vẫn còn nợ tôi?

Nhưng sau năm đó lại xảy ra quá nhiều chuyện, đâu ai ngờ cuối cùng sẽ dẫn đến tử cục như thế.

Năm đó, Lăng Thượng không nợ nàng. Dẫu trước đây Lăng Thượng đã rất nhiều lần thất hứa, nhưng Lăng Thượng vẫn không nợ nàng. Cho nên tới tận bây giờ Vân Liệt không phải đang đợi Lăng Thượng, mà Lăng Thượng tự trở về, lần này, là thật sự trở về.

Tay Vân Liệt từ từ mềm nhũn, nàng đổi thành quần quanh cổ Lăng Thượng, dùng hết toàn bộ khí lực của bản thân để ôm lấy cô.

“Lăng Thượng....”

Lăng Thượng nhắm mắt lại, lẳng lặng lắng nghe lời thì thầm của Vân Liệt. Cô cảm giác đôi môi Vân Liệt đang chạm nhẹ vào phần mặt nơi mình vừa tự tát. Sống gần nửa cuộc đời rồi vậy mà vẫn khó có thể kìm nén xúc động, Lăng Thượng vô cùng cẩn thận ôm chặt lấy Vân Liệt, cô không biết cả hai còn có thể sống thêm bao lâu nữa, nhưng bọn họ phải thật quý trọng từng giây từng phút còn dư lại, không bao giờ rời xa đối phương dù chỉ nửa bước.

Thấy hai người đứng ôm ấp, Lăng Viên cầm đầu bước đến. Đây là lần đầu tiên ông thấy hai người ôm nhau, cảnh tượng này ông đã từng cố gắng tưởng tượng, nhưng vẫn cho rằng bản thân tuyệt đối sẽ không thể nào chấp nhận, không cách nào dễ dàng tha thứ. Song bây giờ, ông chỉ cảm thấy lòng bình tĩnh lạ thường.

Tâm trạng Ủy Nhân và Hoa Hồ không giống nhau, nhưng vô luận có thế nào, đáng lẽ đây là cảnh tượng hai đứa nên nhìn thấy vào năm ngoái, chẳng qua ông trời đã lùi nó chậm lại một năm thôi.

Biết bọn họ đi tới, Lăng Thượng buông Vân Liệt ra, cầm tay nàng quay người lại. Ánh mắt Vân Liệt dõi theo cô, nhưng khi nàng vừa thấy Ủy Nhân liền sợ đến phát run.

Nàng quên mất, Lăng Thượng có con gái lớn như vậy, cô ấy... đã lập gia đình....

Bất quá Lăng Thượng không cho Vân Liệt cơ hội lùi bước, cô nói với Ủy Nhân. “Có phải con toàn úp úp mở mở hay không? Bây giờ muốn giải thích qua một chút chứ?”

Ủy Nhân cắn răng, có hơi ngang bướng. Con bé không gạt ai hết, chẳng qua một mực giấu nhem đi một số chuyện.

Lăng Thượng thở dài, quay sang nói với Vân Liệt. “Tôi đã nhận nuôi con bé.”

Ngoại trừ người trong cuộc, những người khác đều đực mặt.

Sự xuất hiện của Ủy Nhân quá đột ngột, quá tự nhiên, con bé một mực nhận mình là con gái Lăng Thượng, vô luận là lúc đối thoại với Vân Liệt hay Lăng Viên, thậm chí cả lúc đứng trước mộ Lăng Thượng. Sau đó Hoa Hồ từng thắc mắc về cha con bé, tiếc là Ủy Nhân toàn mắt nhắm mắt mở trả lời cho qua.

“Tôi không kết hôn.” Lăng Thượng dịu dàng hướng Vân Liệt. “Không có ai hợp cả.”

Vân Liệt siết chặt tay Lăng Thượng.

Lăng Thượng nói tiếp. “Tôi nhận nuôi Ủy Nhân lúc con bé chín tuổi. Năm ấy ánh mắt con bé có chút giống cậu, cho nên không hề do dự mà quyết định luôn.”

Ủy Nhân tựa hồ cũng biết nguyên nhân bản thân được nhận nuôi, cho nên chỉ hừ nhẹ một tiếng.

Con bé ngần ngại ở cô nhi viện đến năm chín tuổi, đại khái là một lứa tuổi hết hy vọng sẽ có ai đó nhận nuôi. Khi đó tính cách Ủy Nhân cực kỳ lầm lì, vậy mà Lăng Thượng chỉ liếc mắt đã nhìn trúng con bé, người quản lý cô nhi viện liền vui mừng hơn hớn tiến nó đi. Ủy Nhân không hiểu vì sao người phụ nữ kia lại nhận

nuôi mình, bản năng kháng cự còn khiến mối quan hệ thử ban đầu của hai người rất không tốt, hướng chi Lăng Thượng căn bản chẳng biết cách nuôi dạy một đứa trẻ.

Bất quá rất nhanh, Lăng Thượng tìm ra một phương thức chung sống khác. Hai người giống như chị em, cũng giống như bạn bè, cô bắt đầu kể cho Ủy Nhân nghe cổ sự chân thật của bản thân.

Đó là một quá khứ như thế nào? Nội tâm Ủy Nhân tràn ngập luyến tiếc, thời điểm ánh mắt của người kể chuyện tràn ngập luyến tiếc, con bé chỉ nhìn, chỉ nghe thôi cũng bị lây, nó đón nhận người phụ nữ này, hơn nữa còn mở miệng gọi “mẹ”, mà lần gọi đầu tiên ấy cách đây đã hơn một năm.

Chuyện nhận nuôi về sau có chút biến hóa, đó là bố đẻ Ủy Nhân rốt cuộc cũng tìm đến trước cửa, Lăng Thượng giao quyền lựa chọn cho con bé. Dĩ nhiên nó không lựa chọn quay về, song vẫn giữ liên lạc, theo góc độ này mà nói, nó không hề lừa dối đám Hoa Hồ, con bé có cha, có mẹ, chẳng qua hai người bọn họ không phải là một gia đình mà thôi.

Ủy Nhân thoát khỏi dòng hồi tưởng, lại nghe thấy Lăng Thượng cười nói. “Con bé lớn lên có ngoại hình như thế đấy.”

“Thật xin lỗi, mẹ.” Ủy Nhân yếu ớt nói.

“Ừ...” Vân Liệt đột nhiên thấp giọng. “Hoa Hồ cũng vậy.”

Hoa Hồ vừa kích động lại vừa giận dữ. Kích động là bởi cuối cùng mẹ cũng đã gọi tên mình, còn giận dữ là vì quả nhiên đối với mẹ, nó chỉ là đứa con gái có vẻ ngoài trông giống Lăng Thượng mà thôi.

“Thật không thể chịu nổi hai người.” Lăng Viên đứng bên lắc đầu. “Đừng có bày đặt ở đây nữa, về nhà rồi tính tiếp đi.”

Mọi người khẽ nở nụ cười.

Trước khi rời khu nghĩa trang công cộng, Lăng Thượng và Vân Liệt còn làm nốt một việc. Lăng Thượng còn sống, nhưng nếu cái bia mộ kia đã tồn tại, vậy thì thôi, cứ để nó tiếp tục tồn tại. Chẳng qua phải sửa lại đôi chút, trên đó cũng tăng thêm một cái tên. Tấm ảnh được thay bằng bức hình năm xưa hai người chụp chung mà Vân Liệt còn cất giữ, dù sao nó cũng theo nàng đủ lâu rồi.

Mãi về sau Lăng Viên vẫn không thấy thoải mái với quyết định của hai người, dù sao cả hai vẫn còn sống sờ sờ ra đấy mà. Nhưng ông biết ông không có quyền lên tiếng, cũng không còn bất kỳ ai có thể tự cho mình cái quyền xen vào giữa hai người bọn họ nữa.

Hết Phần V.

Editor vô cùng cao hứng: Hí hí, gặp nhau rồi á:> Còn lập mô tạo mả với nhau nữa =))

Còn 1 chương nữa là hết Hậu truyện nha, sau đó Mộ Lão sư bonus cho độc giả một đoạn văn có hai chị làm #cameorole x

70. Chương 68: Ngoại Truyện

Không ai thật lòng muốn làm người cô đơn

Có lẽ thứ họ thiếu chỉ là một cơ hội mà thôi

*

Tên tôi là Trần Tương An, một giáo viên Ngữ Văn.

Thời điểm mới thi vào Đại học Sư phạm, do định hướng phân công cho nên phải đến một vùng nông thôn ngay ngốc những năm năm. Xóm làng rất nhỏ, cực kỳ nghèo nàn, ngoài người già ra thì toàn là trẻ con, những cặp vợ chồng cơ bản cùng làm việc ở nơi khác. Để con mình lại hình như là hiện tượng rất phổ biến bây giờ.

Mấy năm đấy, thanh tĩnh và bình thản chính là hai chữ duy nhất diễn tả toàn bộ cuộc sống của tôi. Tôi vốn đến từ hương thôn nên cũng không có khổ cực gì cho cam, chẳng qua tôi không muốn cả đời cứ ngẩn người tại nơi đây, thành ra khi vừa kết thúc hợp đồng năm năm, ngay lập tức tôi tham gia kì sát hạch tuyển dụng giáo viên trên thành phố. Trong quãng thời gian nhàn chán kia, thú vui lớn lớn nhất của tôi là đọc sách, thi đậu dĩ nhiên không phải việc gì quá khó khăn.

Biết mình được phân công vào một trường cấp hai, tôi vô cùng vui mừng, năm năm qua tôi đã tự hưởng cho bản thân mục tiêu rất rõ ràng, đặt nó lên hàng đầu.

Tuy cả nhà tôi đều ở vùng nông thôn, nhưng không cần tôi phải nuôi họ; quê không có bất cứ trò tiêu khiển nào nên không tiêu xài hoang phí, đồng thời chẳng ai nuôi mộng đổi đời, nên chẳng phải lo lắng. Năm ngoái tôi lời đồng tiền tiết kiệm trong vòng mấy năm nay ra đếm, tổng thể được mấy chục ngàn đồng, chọn một khu tập thể bốn tầng nhỏ, phòng cực bé, có ba mươi chín mét vuông mà thôi. Trả tiền đặt cọc xong, tôi thật sự chỉ còn mỗi cái xác. Cũng may mấy năm nay có giành dụm, mặc dù ở vùng nông thôn song lương không bị cắt xén, tháng ngoài tiền nhà ra thì vẫn đủ cho tôi ăn uống, thực là một cuộc sống tươi đẹp.

Điều tốt lành nhất chính là khu tập thể nọ rất gần ngôi trường cấp hai kia, đi lại tiện lắm, ba mớ đèn xanh đèn đỏ hay ô tô xe cộ chẳng cần quan tâm.

Gia đình chả hiểu lí do vì sao tôi cứ một mực cố chấp nhịn ăn nhịn mặc nhiều năm chỉ để mua cái nhà bé tí, xong biết bây giờ giá cả đất đai tăng giá, nghe đâu chỗ của tôi cũng phát lên không ít, bèn coi như đây là một loại đầu tư cho sau này lấy chồng để con đỡ được phần nào. Vì vậy mà dưới quê gửi tôi chút tiền sửa sang. Nhà nhỏ lại còn hình ống, tránh không khỏi hao tổn tâm tư, nhưng ngắm đi ngắm lại vẫn thấy quá đơn giản, bất quá với tôi mà nói, nó đã là mái ấm của mình. Thật ra nguyên nhân chủ yếu thuở ban đầu tôi nhìn trúng căn nhà này là do hướng mặt tiền thích lắm, hôm đến xem thử, cả gian nhà tràn ngập ánh nắng mặt trời. Thêm cho nó rèm cửa sổ to thực to, rồi lại thêm tấm ra trải giường đẹp thực đẹp, trung gian đặt bộ bàn ghế be bé xinh xinh, toàn bộ dần dà trở thành nơi chốn để ngồi mơ màng mà tôi yêu thích nhất.

Câu chuyện gặp gỡ con mèo kia và quen biết hai con người đó, đại khái chính là bắt đầu từ đây.

Cuối tuần, có lẽ là bởi thói quen mấy năm nay, tôi không hề ra khỏi cửa. Hôm ấy ánh nắng mặt trời không quá chói chang, tôi đến bên cửa sổ vừa đọc sách, vừa lắng nghe tiếng nhạc êm ái. Trong lúc tôi đang tận hưởng cuộc đời thì bỗng tiếng meo meo đâu đây vang lên chen ngang vào khoảng lặng im chuyển bài của cái máy phát.

Do tò mò, cũng do thuận tay mà tôi vén rèm cửa sổ lên, chợt phát hiện có một con mèo trắng như tuyết đang run rẩy bầy trên cái giá phơi quần áo ngoài ban công.

Đặt sách xuống, tôi lại gần con mèo. Nó cũng phát hiện ra tôi, song chỉ nằm bất động trên hai thanh sắt, nghiêng đầu thấp giọng kêu “meo meo”.

“Mày là mèo đấy nha.” Tôi cười đều nó. “Không phải có chín cái mạng sao, đừng sợ, nhảy xuống đi.”

Đại khái là nó nghe không hiểu lời của tôi, cứ tiếp tục kêu thật thảm thương.

“Sao nhát gan thế nhỉ?” Tôi cau mày. Vùng quê không thiếu gì đám chó mèo. Mà mèo hoang nông thôn cực kỳ lợi hại, đánh nhau từng bình với cả chó lẫn ngựa, từ bé tới lớn tôi xem mấy pha náo nhiệt như thế không ít. Đây là lần đầu tiên tôi thấy con mèo nhát như cây thế này, cẩn thận quan sát một chút, nguyên lai là trẻ vị thành niên, con người kim sắc chưa hề chứa chút hào quang.

Chắc nó bị tôi châm chọc, không kêu nữa mà chỉ vô cùng chậm rãi khẽ động đậy, một cái móng nhỏ vô tình trượt vào giữa ống thép, khiến bé con sợ muốn xoắn vặn, chẳng dám nhúc nhích.

“Cố gắng lên, cố gắng lên nào.” Tôi dịu dàng khích lệ nó.

Rốt cuộc nó cũng thu hết dũng khí, ban đầu chỉ vẫy vẫy cái đuôi về phía tôi, hiện tại đã quay phát một trăm tám mươi độ, đầu thẳng tắp hướng tôi, hai cái chân áp sát nhau, nhìn tôi kêu một tiếng “meo”.

“Không được, mày phải tự nhảy xuống, để sau này nếu không có tao ở đây mày cũng không sợ.” Tôi nghiêm túc nói với nó.

“Méo méo...”

Thanh âm hơi thảm thiết.

Ừ, từ khi tôi dọn vào đây, trừ người nhà hai lần ghé qua, còn lại không có bất cứ vật sống nào đến thăm thú. Tôi thích nơi này chỉ chứa đựng khí tức của mỗi mình, tôi muốn làm gì thì làm, tới tận bây giờ vẫn chưa từng suy nghĩ để cho một con mèo bước vào.

Huống chi, tôi cũng không thích mèo.

Nó không có năng lực nhận biết ánh mắt của chủ nhân như chó, vô luận tâm tình bạn đang thế nào nó cũng cứ nhào đến ôm bắp đùi bạn, dĩ nhiên tôi chẳng hề thích gì điều ấy. Song tôi hơi sợ mèo. Tôi sợ nó thấy tôi ở một mình quá lâu trong căn nhà này, lâu dần rồi sinh kiêu ngạo nhìn tôi mà khịt mũi khinh thường, lí do vền vẹn bởi vì... tôi cô đơn. Không biết nó sẽ nhìn thấu điều gì ẩn chứa trong sự lẻ loi của con người.

Khoảng khắc tôi cùng con mèo mặt đối mặt rất mau kết thúc bằng tiếng chuông cửa.

Mở cửa liền thấy một người phụ nữ cao gầy đứng bên ngoài, mỉm cười nhìn tôi. “Xin lỗi nhé, quấy rầy em rồi.”

“Có chuyện gì vậy ạ?” Tôi đứng giữa cửa, ngăn cản hết tầm mắt của cô ta. Đây là loại bản năng tự bảo vệ mình. Nhà tôi quá nhỏ, liếc qua thôi cũng thấy hết, mà tôi không muốn đem toàn bộ bản thân mình hiển hiện trước mặt người khác như vậy.

Chắc sự lạnh nhạt thấm đượm trong giọng nói của tôi cùng dấu hiệu ngăn cấm vào phòng khiến đối phương lộ rõ vẻ sững sờ, nói. “Mèo nhà tôi rơi xuống ban công nhà em, hy vọng không làm phiền em.”

Nguyên lai con mèo kia đã có chủ, tôi đột nhiên nghĩ, sau đó lại tự cười thầm bản thân. Lông nó trắng như tuyết, nhìn thế nào cũng thấy không giống mèo hoang, hướng chỉ đây là tầng bốn, nó hẳn là phải té từ bên trên.

“Để em ôm ra cho chị.” Tôi gật đầu. “Xin đợi một lát.”

Tôi đóng cửa lại, mong cô ta hiểu ý tứ của tôi. Thời điểm quay đầu chuẩn bị đi cứu con mèo thì tôi chợt nghe thấy ngoài cửa vọng tới thanh âm của một người phụ nữ khác.. “Lăng Thượng, thế nào rồi, cô ấy không có nhà à?”

“Có nhà, tôi đang đứng chờ nè.”

Mở cánh cửa nhỏ chống trộm ra, tôi đưa tay bắt con mèo đáng thương kia vào. Nắm phần da mềm mại phía sau cổ ôm vào trong lòng, nó lập tức run bần bật.

“Cái đồ hèn nhát tội nghiệp...” Tôi nhỏ giọng.

Thế mà nó nghe hiểu, đầu dụi dụi lên ngực tôi.

Bộ lông ngắn ngắn đem lại xúc cảm thực tốt, ngấm nó ở khoảng cách gần liền thấy phải gọi là đẹp vô biên. Bất quá tôi là một người rất giỏi trong việc chống cự trước mọi cám dỗ, bước chân đến bên cửa, mở ra, quả nhiên đã có sẵn hai người đứng đợi.

Một tổ hợp vô cùng kì quái.

Thật ra tôi biết hai người phụ nữ kia sống trên tầng nhà tôi, bất quá tôi nhớ rất rõ, lần đầu tiên gặp bọn họ là ở siêu thị ngay cạnh khu tập thể.

Cái siêu thị ấy không lớn lắm, nhân viên đều rất trẻ, không biết ông chủ bao nhiêu tuổi mà rất hay mở những ca khúc xưa bất hủ.

Lúc đấy là sau giữa trưa, tôi xuống để mua ít thứ bỏ tủ lạnh, trong siêu thị rất vắng người, rất yên tĩnh, cho nên tiếng nhạc nhẽo có chút tịch liêu. Tôi vừa lắng nghe vừa đi loanh quanh khu đồ ăn vặt, cứ thế khi quẹt qua một rẽ cua, tôi trông thấy hai người bọn họ.

Có chút cảm giác vụng trộm, đấy là phản ứng đầu tiên của tôi, hay là phản ứng chân thực duy nhất nhỉ? Dù sao hai người phụ nữ kia nhìn không giống chị em gái, đôi mắt chẳng có điểm nào tương tự, vậy mà lúc nhìn nhau cứ bật cười, còn có thể nhận ra động tác rất ăn ý.

Xung quanh hai người như có một bức tường ngăn chặn thế giới bên ngoài, thế nên tôi không đi tới mà chỉ đứng một bên cách khá xa đồ ăn, dùng khước mắt để quan sát bọn họ. Cả hai vai sánh vai, hình như đang chậm rãi di chuyển, tựa như một điệu nhảy, có điều không phải mặt đối mặt. Sau khi ca sĩ kia hát xong bản nhạc, hai người mới xách giỏ bỏ đi.

Không biết tại sao, cảnh tượng ấy cứ ứ đọng trong tâm trí tôi mấy ngày liền, sau đó mới phát hiện nguyên lai bọn họ sống trên tầng nhà tôi. Đáng tiếc, dù hiểu kì, song tính cách tôi trời sinh lạnh nhạt, cũng lười đi tìm hiểu chuyện riêng của kẻ khác.

Cho nên, đây là lần đầu tiên tôi đối diện với bọn họ ở khoảng cách gần như vậy.

Tuổi tác hai người có lẽ đã qua bốn mươi, song người có vóc dáng rất cao kia, từ ngũ quan có thể thấy ngày xưa chắc chắn là một cô gái vô cùng xinh đẹp. Dĩ nhiên giờ nhìn vẫn tốt lắm, da dẻ mặt mũi trời ban, có vài người hai mươi xuân xanh mà cứ như bà lão, lại có vài người bốn mươi liễu rủ mà vẫn tựa một cành hoa.

Còn người phụ nữ thấp hơn, cũng tựa như một bông hoa. Cái này làm cho người khác cảm thấy năm tháng không phải chỉ biết tàn phá mà còn có thể rèn giũa con người càng trở nên hoàn mỹ.

Loại lắng đọng xen lẫn tinh khiết ấy, tôi chưa từng thấy ai sở hữu. Mỗi lần vô tình gặp bọn họ, tôi sẽ lại muốn được gặp thêm lần nữa. Tôi tự hỏi, đến khi bằng tuổi hai người, liệu tôi sẽ trông như thế nào.

Đời chính là vậy, khó tránh khỏi mong đông muốn tây. Nghĩ xong rồi lại hối hận. Bởi vì không biết tương lai sẽ ra sao, liệu sẽ bị tàn phá hay tàn phá thực chất cũng chỉ là một loại rèn luyện.

Rõ ràng hai người phụ nữ kia sống chung, bọn họ luôn đi cùng nhau, chưa từng xuất hiện bất cứ ai chen vào giữa hai người.

Con mèo này, tạm thời bỏ qua không tính.

Tôi đưa nó cho người tên Lăng Thượng. “Của chị này.”

“Cảm ơn.” Lăng Thượng nhận lấy con mèo, đưa cho người phụ nữ đứng bên cạnh, người kia lúc ôm nó bèn đau lòng thốt lên. “An An, mày bị dọa sợ à?”

Tôi nhin không nổi, giật giật khóe miệng, An An là nhũ danh của tôi.

“Cảm ơn em.” Người vóc dáng nhỏ nhắn nheo mắt mỉm cười. “Chị là Y Vân Liệt, cô ấy là Lăng Thượng, bọn chị sống ở trên tầng.”

“Em biết.” Tôi gật đầu, rất không cam tâm tình nguyện đáp. “Tên em là Trần Tương An. Tương An trong bình an vô sự sống bên nhau.”

Quả nhiên, gương mặt hai người biểu lộ vẻ ngạc nhiên, đồng thời hiện lên, cũng đồng thời chấm dứt, ăn ý như một cặp sinh đôi.

Cảm giác lúng túng qua đi, Lăng Thượng giơ tay, tác phong nhanh nhẹn. “Rảnh rồi thì ghé qua chơi nhé.”

Tôi không thích bắt tay với người khác, thật ra tôi ưa kiểu lễ nghi cổ xưa hơn, ôm quyền là xong, vừa hữu lễ lại vừa duy trì khoảng cách. Bất quá tôi không muốn người ta coi mình như dị nhân, thành ra chỉ chạm tay cô ta một chút liền dời đi. “Cảm ơn.”

Ngay khi hai người xoay lưng lại, con mèo trắng kêu An An bỗng đứng thoát khỏi vòng tay của Y Vân Liệt, linh xảo xuyên qua người tôi chui tọt vào trong nhà.

“An-” Y Vân Liệt khê gọi, định tiến lên phía trước chợt bị Lăng Thượng ngăn lại.

Tôi nhìn bọn họ, theo trực giác bật nói. “Em không thích mèo.”

“Nó thích em.” Lăng Thượng bật cười, thanh âm rất ôn nhu. “Tuần trước bọn chị nhặt được nó chứ thật ra bọn chị cũng đâu có thân quen gì với nó đâu.”

“Em sẽ không nuôi mèo.” Tôi chỉ có thể nhấn mạnh như vậy, bởi vì tôi thấy ánh mắt Y Vân Liệt đột nhiên sáng lấp lánh.

“Em có thể thử mà.” Cô ta hơi nóng vội nói. “Nó nghe lời lắm, ăn cũng không tốn.”

“Em sống một mình, không ở nhà thường xuyên, e rằng chẳng có ai chăm sóc cho nó.” Tôi tiếp tục giải thích, mặc dù không hiểu vì gì mà phải nhiều lời đến thế, song xúc cảm dưới chân nói với tôi, con mèo trắng kia đang cắn cái ống quần, có ý đồ kéo tôi vào trong nhà.

“Thật ra thì,” Người tên Lăng Thượng chợt cầm lấy tay Y Vân Liệt. “Tuần sau bọn chị sẽ rời tới thành phố khác, không thể mang con mèo nhỏ này đi được. Vốn còn buồn rầu chả biết phải xử lý như thế nào, chỉ bằng để nó làm bạn với em đi.”

Tôi biết đáng lẽ tôi nên dời ánh mắt, nhưng lại không thể, hành động nắm tay của hai người quá kì lạ, mười ngón tay đan vào nhau, chặt thực chặt, tựa như không bao giờ tách rời. Tôi tránh không khỏi nuốt nước miếng, giương mắt dò xét vẻ mặt bọn họ. Tự nhiên như vậy, thoải mái như vậy, bỗng dưng khiến tôi muốn trốn chạy. Tâm tình chợt giống cái hôm đứng ở trong siêu thị.

Né cũng không thoát bèn đặt câu hỏi. “Bọn chị muốn dọn đi, nhà cũng bán sao?”

“Nhà kia chẳng qua là nhà tạm thuê, bọn chị đã lên kế hoạch đi chỗ khác.” Y Vân Liệt ngẩng đầu nhìn Lăng Thượng, nếu như không phải do tôi hoa mắt, vậy thì chắc nên hình dung đó là sự quyến luyến nhỉ, rốt cuộc hai người bọn họ có quan hệ gì thế?

“Hay em cứ thử nuôi nó ít lâu đi, nếu như em thực sự không ưa thì mang nó lên tầng trên, chị sẽ đưa nó đi.” Lăng Thượng nói, thanh âm của cô ấy rất êm tai, thành ra rất có sức thuyết phục.

Dù sao tôi cũng đã ôm con mèo lên, nhìn hai người. “Thật sự không thể dẫn nó theo ư?”

Hai người cùng lắc đầu. Tôi cúi đầu ghía con mèo nhỏ đang ngược mắt nhìn tôi, bộ dạng đáng thương y chang lúc mới vừa rời ở bên ngoài ban công.

“Được rồi, để em thử.” Tôi lui về đằng sau một bước, gạt đầu với bọn họ rồi đóng cửa lại.

Cửa tuy đã đóng, song bên ngoài chưa vang lên tiếng bước chân. Tôi lắng nghe, còn đang thắc mắc bỗng thấy hai người nói chuyện.

“Sao phải đưa cho cô ấy.... Không phải đã tìm thấy chủ nhân tốt à?”

“Duyên phận mà. Dù sao tôi sống cũng lâu rồi, thời điểm nhìn khuôn mặt thôi cũng biết người ta đang cảm thấy thế nào, ánh mắt cô gái này.... giống nó.”

“Lăng Thượng....”

“Không ai thật lòng muốn làm người cô đơn, có lẽ thứ họ thiếu chỉ là một cơ hội mà thôi.”

“Lăng Thượng....”

Ngoài cửa yên tĩnh một lát, xong hình như có người từ dưới tầng bước lên, lúc đó hai người mới rời đi.

Buổi tối, người tên Y Vân Liệt gõ cửa nhà, đưa tôi một cái hộp lớn. “Bên trong đều là đồ của con mèo, cảm ơn em đã nhận nuôi nó.”

“Em chỉ nói là muốn thử qua thôi” lại không thể nói ra, buổi chiều, ngủ trưa dậy, vừa mở mắt ra đã thấy bên gối có một cục bông trắng đang cuộn tròn vo.

“Chăm sóc nó thật tốt nhé.” Y Vân Liệt nói tiếp.

Tôi đặt cái hộp xuống, mở ra nhìn đồ bên trong, chợt cảm thấy cái gì đó bèn ngẩng mặt lên, người phụ nữ kia đang nhìn chăm chăm tôi.

“Sao vậy ạ?”

“Thật xin lỗi.” Cô ấy bỗng đứng nói.

Tôi ngoảnh mặt lại nhìn con mèo trắng nho nhỏ đang lăn lộn trên bệ cửa sổ, trái tim chợt ầm ập, vì vậy nên quay đầu lại nói thực tình trọng nói. “Không sao đâu, em sẽ chăm sóc nó thật tốt.” Giống như da thịt tầng tầng lớp lớp trên người, tôi ăn gì cũng quyết phải chia cho nó một phần.

Cô ấy bật cười, tựa như còn muốn hỏi điều gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng, phất tay xoay lưng bỏ lên tầng.

Cuộc sống tiếp tục trôi đi, dường như lâu lâu chưa thấy hai người, về sau một gương mặt lạ lẫm bước lên tầng trên, thế mới biết bọn họ đã rời khỏi thành phố nhỏ bé này rồi.

Về đến nhà, tiểu bạch miêu nhào tới, thân mật muốn leo lên người tôi. Tôi ôm lấy nó, tìm sữa bò cho nó uống. “Tiểu tử, chủ nhân trước của mày đi rồi, mày có biết không?”

Tiểu bạch miêu kêu “meo” một tiếng, hai chân trước cào cào muốn giành hộp sữa trên tay tôi.

“Từ hôm nay trở đi, chúng ta chính thức là người một nhà.”

Tiểu bạch miêu khép lại hai cái chân nho nhỏ hướng về phía tôi, y sì lễ ra mắt thời cổ đại vậy, khiến tôi bật cười “xì” một tiếng. 1

Hoàn toàn văn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-sa>